peter f. hamilton

alchimistul neutronic

A DOUA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPŢII

Peter F. Hamilton

Alchimistul neutronic

Al doilea volum din trilogia *Zorii nopţii*

Traducere din limba engleză:
Mihai-Dan Pavelescu

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista Fear. Au urmat alte texte publicate în revista Interzone şi în antologiile In Dreams şi New Worlds. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *Zorii nopţii* considerată renaşterea genului space-opera. Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

1

Louisei Kavanagh i se părea că temuta căldură de la mijlocul-verii persistase săptămâni interminabile şi mohorâte, nu doar cele patru zile-Duce trecute de la ultima ploaie sărăcăcioasă. „Zăduf din cuhnia diavolului”, aşa numeau ţărăncile bătrâne nemişcarea aceasta teribilă şi irespirabilă ce acoperea dealurile aidoma unei pături. Completa perfect dispoziţia sufletească a Louisei, fiindcă în zilele acestea fata parcă nici nu simţea mare lucru. Se părea că destinul alesese ca ea să-şi petreacă orele de trezie fără să facă absolut nimic, doar să aştepte.

În mod oficial îşi aştepta tatăl, care plecase în fruntea miliţiei din comitatul Stoke să ajute la înăbuşirea insurecţiei declanşate în Boston de Uniunea Terenurilor Democrate. Ultima dată telefonase cu trei zile în urmă; fusese un apel scurt şi sumbru, în care anunţase că situaţia era mai rea decât îi lăsase să creadă lordul-adjunct. Conversaţia o îngrijorase teribil pe mama Louisei. Asta însemna că cele două surori erau nevoite să se furişeze prin conacul Cricklade ca nişte şoricei, pentru a nu-i înrăutăţi starea de spirit.

Iar de atunci nu mai primiseră nicio veste, nici despre tata, nici despre alt membru al miliţiilor. Bineînţeles, tot comitatul vuia de zvonuri despre bătălii teribile şi acte de sălbăticie bestială comise de membrii Uniunii. Louise se străduia din răsputeri să închidă urechile înaintea zvonurilor, convinsă că nu era decât propagandă perversă lansată de simpatizanţii Uniunii. În realitate, nimeni nu ştia nimic. După câte cunoşteau locuitorii comitatului Stoke, Bostonul putea să fi fost pe o cu totul altă planetă. Până şi relatările seci despre „tulburări”, difuzate în buletinele de ştiri de seară, încetaseră după ce miliţiile comitatului încercuiseră oraşul. Fuseseră cenzurate de guvern.

Tot ce puteau face era să aştepte neajutorate ca miliţiile să triumfe, aşa cum avea cu siguranţă să se întâmple.

Louise şi Genevieve petrecuseră încă o dimineaţă plimbându-se fără ţintă în jurul conacului, deşi le venea destul de greu. Era incredibil de plictisitor să stea fără să facă nimic, însă dacă ar fi atras atenţia asupra lor, li s-ar fi repartizat cine ştie ce corvezi umile, întrucât bărbaţii tineri plecaseră, slujnicele şi servitorii vârstnici trudeau la întreţinerea uzuală a clădirii uriaşe, iar

fermele domeniului, cu forţa de muncă redusă la minimumul necesar, rămâneau tot mai în urmă cu pregătirile pentru a doua recoltare de vară a cerealelor.

Până la ora prânzului plictiseala începuse s-o afecteze realmente pe Louise, aşa că-i propusese surorii ei să se plimbe călare. Fuseseră nevoite să-şi înşeueze singure caii, totuşi merita, pur şi simplu pentru a evada câteva ore din conac.

Calul Louisei înainta grijuliu. Razele fierbinţi ale Ducelui scorojiseră solul, producând o reţea zbârcită de crăpături. Plantele aborigene, care înfloriseră la unison la mijlocul-verii, muriseră de mult. Cu numai zece zile în urmă, fâneţele fuseseră stropite de steluţe delicate alb şi roz, pentru ca acum petale mici şi zbârcite să fluture precum frunze minuscule de toamnă. În unele adâncituri din pământ, se adunaseră în dune înalte de peste treizeci de centimetri.

– De ce crezi că ne urăşte aşa mult Uniunea? întrebă Genevieve pe un ton plângăreţ. Chiar dacă-i iute la mânie, tati nu-i un om rău.

Louise etală un zâmbet înţelegător spre sora ei mai mică. Toată lumea spunea că ele două semănau foarte mult, ca nişte gemene care se născuseră însă la patru ani depărtare una de cealaltă. Şi într-adevăr, uneori era ca şi cum s-ar fi privit în oglindă; aceleaşi trăsături, păr des şi negru, nas delicat şi ochi aproape orientali. Genevieve era totuşi mai micuţă şi ceva mai bucălată. Iar în clipa de faţă, teribil de posomorâtă.

Genevieve fusese înţelegătoare faţă de indispoziţia Louisei din ultima săptămână şi nu dorise să spună nimic care să sporească iritarea inexplicabilă a surorii ei mai mari.

„Cât mă idolatrizează”, gândi Louise. „Păcat că nu şi-a putut alege un model mai bun în viaţă.”

– N-are nicio legătură cu tata, nici măcar cu familia Kavanagh, zise ea. Uniunii nu-i place pur şi simplu felul în care merg lucrurile pe Norfolk.

– Dar de ce? Toţi cei din Stoke sunt fericiţi.

– Toţi cei care au un rost. Asta-i o diferenţă importantă. Ce ai simţi tu, dacă ar trebui să lucrezi pe câmp cât e ziua de lungă, toate zilele vieţii tale, şi ne-ai vedea pe noi două călărind, fără nicio grijă?

Genevieve păru derutată.

– Nu ştiu…

– Nu ţi-ar plăcea deloc şi ai dori să facem schimb de locuri.

– Probabil că da. Mezina surâse viclean: Atunci eu aş fi cea căreia nu i-ar plăcea deloc.

– Exact. Asta-i problema.

– Dar ceea ce zic oamenii că ar face Uniunea... începu Genevieve nesigură. Am auzit două cameriste vorbind azi-dimineaţă. Spuneau lucruri oribile. Am fugit de acolo după un minut.

– Minţeau! Dacă în comitatul Stoke ar exista cineva care să ştie ce se petrece în Boston, atunci ar fi familia Kavanagh. Cameristele ar afla ultimele.

Genevieve radie un zâmbet de veneraţie spre sora ei.

– Ce inteligentă eşti tu, Louise.

– Şi tu eşti inteligentă, Gen. Nu uita că avem aceleaşi gene.

Genevieve surâse iarăşi, apoi dădu pinteni calului şi o luă înainte, râzând încântată. Merlin, câinele lor ciobănesc, porni în fugă după ea, ridicând trâmbe rotitoare de petale cafenii în jurul labelor.

În mod reflex, Louise îşi îndemnă calul la trap, pornind spre Pădurea Wardley, aflată la mai bine de un kilometru şi jumătate în faţă. În verile trecute fusese terenul de joacă şi aventură al surorilor, însă în vara aceasta căpătase o picanterie suplimentară. În vara aceasta locul cuprinsese şi amintirea lui Joshua Calvert. Joshua şi nebuniile pe care le făcuseră ei doi când se însoriseră pe malurile bazinelor stâncoase. Actele sexuale scandaloase pe care nicio adevărată lady de familie bună de pe Norfolk nu le-ar fi comis vreodată. Acte pe care abia aştepta să le repete cu el.

Şi în acelaşi timp, acte care o făcuseră să vomite în ultimele trei dimineţi. În primele două, Nanny se alarmase aşa cum obişnuia, dar Louise izbutise din fericire să-şi ascundă greţurile din dimineaţa aceasta, altfel ar fi fost anunţată mama ei. Iar mama era destul de ageră.

Louise făcu o grimasă disperată. *Totul va fi bine după ce se va-ntoarce Joshua.* Recent, devenise aproape o mantra.

„Iisuse, cât urăsc aşteptarea asta!”

Genevieve ajunsese la cinci sute de metri de pădure, cu Louise la o sută de metri în urma ei, când auziră trenul. Fluieratul insistent se desluşea din depărtare în văzduhul liniştit. Trei ţignale scurte, urmate de unul lung. Semnalul de avertizare că se

apropia de pasajul feroviar de la Collyweston.

Genevieve îşi struni calul şi o aşteptă pe Louise să i se alăture.

– Vine-n oraş! exclamă ea.

Amândouă ştiau pe dinafară mersul trenurilor locale. Colsterworth avea douăsprezece curse de pasageri pe zi, totuşi aceasta nu era una dintre ele.

– Se-ntorc! chiui Genevieve. Tati se-ntoarce!

Merlin îi simţi agitaţia şi alergă în jurul calului, lătrând entuziast.

Louise îşi muşcă buza. Nu ştia ce altceva ar fi putut să fie.

– Aşa cred.

– Asta-i. Asta-i!

– Bine, haide, atunci.

*

Din mijlocul pâlcului de cedri uriaşi modificaţi genetic, conacul Cricklade era o clădire impunătoare din piatră, construită ca omagiu adus reşedinţelor impunătoare dintr-o Anglie pe atât de îndepărtată în timp, pe cât era în spaţiu. Pereţii din sticlă ai oranjeriei bogat împodobite care mărginea aripa estică reflectau în unduiri geometrice lumina solară strălucitor de galbenă a Ducelui, când cele două surori traversară peluza din faţa conacului.

După ce trecu de inelul de arbori, Louise zări jeepul de fermă verde-albăstrui, care suia pe drumul de acces lung şi acoperit cu prundiş. Ţipă răsunător şi-şi îmboldi calul într-un galop încă şi mai rapid. Puţini aveau dreptul să conducă maşinile de teren ale domeniului. Şi nimeni nu şofa la fel de repede ca tatăl ei.

În scurt timp o lăsă mult în spate pe Genevieve; epuizat, Merlin le urma la aproape o jumătate de kilometru. Louise zări şase siluete înghesuite pe locurile vehiculului. Iar la volan se găsea, clar, tata. Dintre ceilalţi nu recunoştea pe nimeni.

Alte două jeepuri intrară pe drumul de acces, chiar în clipa în care primul opri în faţa conacului. Mai mulţi membri ai personalului şi Marjorie Kavanagh se grăbiră să coboare treptele late pentru a-i întâmpina.

Louise sări în grabă de pe cal şi se repezi spre tatăl ei. Îl cuprinse în braţe înainte ca el să-şi dea seama. Purta aceeaşi uniformă militară ca în ziua în care plecase.

– Tati! Eşti bine!

Îşi frecă obrazul de ţesătura verde-kaki grosolană a vestonului lui, simţindu-se iarăşi ca la cinci ani. Lacrimile ameninţau s-o năpădească.

Bărbatul se încordă în îmbrăţişarea ei năvalnică şi coborî încet capul, s-o privească. Când fata ridică ochii, adorator, zări o privire de uşoară neînţelegere pe chipul roşcovan, cu trăsături pronunţate.

Pentru o clipă oribilă se gândi că el aflase despre prunc. După care pe buzele lui Grant apăru caricatura răutăcioasă a unui zâmbet.

– Bună, Louise. Mă bucur să te revăd.

– Tati?

Fata se retrase un pas. Ceva era în neregulă cu el. Se uită nesigură la mama ei, care tocmai i se alăturase. Marjorie Kavanagh cuprinse întreaga scenă dintr-o uitătură rapidă. Grant arăta realmente teribil: obosit, palid şi straniu de nervos. Dumnezeilor, ce se-ntâmplase în Boston?

Ignoră mâhnirea evidentă a Louisei şi se apropie de el.

– Bine ai revenit acasă, murmură cu sfială şi-i atinse obrazul cu buzele.

– Bună, scumpo, rosti Grant Kavanagh.

Judecând după lipsa oricărei emoţii din glas, putea să fi fost un străin absolut.

După aceea Grant se întoarse, aproape cu respect, gândi Marjorie tot mai consternată, şi făcu o semiplecăciune spre unul dintre bărbaţii care-l însoţeau. Toţi erau necunoscuţi şi nici măcar unul nu purta uniforma miliţiei din comitatul Stoke. Celelalte două jeepuri frânau înapoia primului, pline de asemenea cu indivizi necunoscuţi.

– Marjorie, vreau să ţi-l prezint pe Quinn Dexter. Quinn este un… preot. El va sta aici cu câţiva dintre adepţii lui.

Tânărul care înaintă avea genul de mers legănat pe care Marjorie îl asocia cu adolescenţii necioplţi pe care-i întrezărea ocazional în Colsterworth. „Preot, pe mă-sa!” gândi ea.

Quinn purta o mantie dintr-un material negru, incredibil de fluid; părea genul de veşmânt al unui călugăr milionar. Nu se zărea niciun crucifix. Faţa care-i surâdea din interiorul glugii voluminoase era rece şi vulpească. Femeia observă că toţi ceilalţi erau foarte grijulii să nu se apropie prea mult de el.

– Sunt fascinată, părinte, rosti ea cu ironie evidentă.

El clipi, apoi încuviinţă gânditor, parcă recunoscând faptul că niciunul dintre ei nu-l amăgea pe celălalt.

– De ce aţi venit aici? întrebă Louise cu răsuflarea întretăiată.

– Cricklade va fi refugiul pentru secta lui Quinn, răspunse Grant. În Boston s-au petrecut multe distrugeri şi de aceea i-am pus la dispoziţie domeniul.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Marjorie.

Anii de disciplină necesară pentru a-şi consolida poziţia îi îngăduiră să-şi păstreze glasul egal, cu toate că ar fi vrut să-l prindă pe Grant de gulerul vestonului şi să-i urle în faţă. Cu coada ochiului, o zări pe Genevieve descălecând şi alergând să-şi întâmpine tatăl, cu faţa delicată inundată de o fericire simplă. Înainte ca Marjorie să fi putut spune ceva, Louise întinse fulgerător un braţ şi o opri. „Slavă Domnului pentru asta!” gândi Marjorie; era imposibil de spus în ce fel ar fi reacţionat străinii aceia distanţi faţă de nişte fetişcane surescitate.

Chipul Genevievei deveni instantaneu trist, privindu-şi tatăl intangibil cu ochi mari, răzvrătiţi. Louise îşi păstră însă ferm braţul protector în jurul umerilor ei.

– Rebeliunea s-a terminat, spuse Grant.

Nici măcar nu observase apropierea mezinei.

– I-aţi arestat pe cei din Uniune?

– Rebeliunea s-a terminat, repetă sec Grant.

Marjorie nu ştia ce să facă. Îl auzi pe Merlin lătrând în depărtare, cu agresiune neobişnuită. Bătrânul câine ciobănesc înainta greoi spre grupul din faţa conacului.

– O să-ncepem imediat, anunţă brusc Quinn.

Porni în sus pe trepte, către uşile duble, largi, şi faldurile lungi ale mantiei i se învolburară lent, parcă îngreunate de plumb, în jurul gleznelor.

Personalul conacului, care se adunase curios pe treptele de sus, se despărţi cu iuţeală agitată. Tovarăşii lui Quinn îl urmară ca un talaz.

Chipul lui Grant se crispă aproape într-o grimasă de scuză către Marjorie, când nou-sosiţii coborâră din jeepuri, pentru a se grăbi pe trepte după preotul lor neobişnuit. Majoritatea erau bărbaţi şi toţi aveau pe feţe aceleaşi expresii agitate.

„Parcă s-ar îndrepta spre propria lor execuţie”, gândi Marjorie. Iar hainele pe care le purtau doi dintre ei erau foarte bizare. Aduceau cu uniforme militare străvechi: mantale gri cu revere

late, stacojii, şi metri întregi de fireturi aurii. Femeia se strădui să-şi amintească lecţiile de istorie învăţate cu mulţi ani în urmă; imaginile de ofiţeri teutoni îi erau neclare în minte.

– Ar fi mai bine să intrăm, rosti Grant încurajator.

Ceea ce era absurd! Grant Kavanagh nici nu întreba, nici nu sugera nimic în pragul casei sale – el dădea ordine.

Marjorie aprobă din cap fără chef şi i se alătură.

– Voi două rămâneţi aici, le spuse fiicelor ei. Vreau să aveţi grijă de Merlin, apoi să duceţi caii în grajd. „În timp ce eu voi afla ce dracu' se-ntâmplă-aici", completă în gând.

Cele două surori erau practic îmbrăţişate la baza scării, cu feţele crispate de îndoieli şi de stupoare.

– Da, mamă, zise Louise supusă.

Trase de mâneca jachetei negre de călărie a Genevievei.

Quinn se opri în pragul conacului şi privi pentru ultima dată domeniul. Presimţiri rele începeau să-i tulbure mintea. În Boston păruse perfect firesc ca el să facă parte din avangarda care să aducă evanghelia Fratelui Domnului pe insula Kesteven. Nimeni nu putea sta în faţa sa când fiara şarpe îi era descătuşată. Existau însă foarte multe suflete pierdute ce reveneau din lumea de dincolo; în mod inevitabil, unele cutezau să nu se supună, în vreme ce altele şovăiau după ce el transmisese cuvântul. De fapt, se putea bizui doar pe discipolii cei mai apropiaţi pe care-i strânsese.

Acoliţii sectei pe care-i lăsase în Boston pentru a domestici sufletele revenite, pentru a le învăţa motivul adevărat pentru care fuseseră aduse înapoi, fuseseră de acord să-i urmeze poruncile pur şi simplu de frică. De aceea venise în regiunile rurale, pentru a le impune crezul tuturor sufletelor, atât morţilor, cât şi viilor, de pe planeta aceasta nenorocită. Dacă atrăgeau mai mulţi discipoli care să *creadă* în mod real în sarcina pe care le-o încredinţase Fratele Domnului, atunci doctrina lor urma să triumfe în cele din urmă.

Însă tărâmul acesta pe care Luca Comar îl descrisese în termeni strălucitori era pur şi simplu pustiu: kilometri întregi de fâneţe şi ogoare, presărate cu cătune adormite, locuite de ţărani fricoşi – o versiune de climat temperat a Lalondei.

Pentru scopul lui, trebuia să fie mai mult decât atât. Fratele Domnului nu l-ar fi ales niciodată pentru o asemenea lucrare simplă. În Confederaţie existau sute de planete care aveau

nevoie să audă cuvântul Său, să-L urmeze în bătălia finală împotriva zeilor calpi ai religiilor Pământului, unde Noaptea urma să răsară pentru vecie.

„După noaptea aceasta va trebui să mă cercetez pentru a vedea încotro mă călăuzeşte El; trebuie să-mi găsesc rolul cuvenit în planul Său.”

Privirea îi poposi finalmente asupra surorilor Kavanagh care se holbau la el, ambele încercând să fie curajoase în faţa stranietăţii ce pogora peste căminul lor, lent şi inexorabil, aidoma zăpezii de la mijlocul-iernii. Cea mai mare dintre ele ar fi fost o răsplată meritorie pentru discipolii care dovedeau loialitate, iar mezina putea fi de folos pentru un suflet revenit. Fratele Domnului găsea câte o utilitate pentru fiecare.

Mulţumit pentru moment, Quinn pătrunse în holul de la intrare şi savură opulenţa care-l întâmpină. În seara aceasta, cel puţin, se putea lăsa în voia splendorii decadente, stârnindu-şi fiara şarpe. Fiindcă cine nu aprecia luxul absolut?

Discipolii îşi cunoşteau destul de bine îndatoririle şi nu necesitau supraveghere. Aveau să vâneze slujitorii conacului şi să le deschidă trupurile pentru posedare. O sarcină care fusese repetată la nesfârşit în ultima săptămână. Misiunea lui urma să înceapă ulterior: selectarea celor care meritau a doua şansă la viaţă, care aveau să îmbrăţişeze Noaptea.

*

– Ce…! începu Genevieve furioasă, când ultimul dintre adulţii ciudaţi dispăru pe uşa conacului.

Palma Louisei îi acoperi gura.

– Haide!

O smuci puternic de braţ, aproape dezechilibrând-o. Genevieve îngădui fără tragere de inimă să fie îndepărtată.

– Ai auzit-o pe mama, spuse Louise. Trebuie s-avem grijă de cai.

– Da, dar…

– Nu ştiu! Clar? Mama va pune totul la punct.

Cuvintele aduseră prea puţină linişte. Ce se-ntâmplase cu tata?

Probabil că evenimentele din Boston fuseseră cu adevărat teribile, dacă-l afectaseră în asemenea hal.

Louise îşi desfăcu panglica pălăriei de călărie şi o vârî sub un braţ. Pe neaşteptate, conacul şi domeniul înconjurător

deveniseră foarte tăcute. Închiderea uşilor duble acţionase ca un semnal pentru păsări de a înceta orice ciripeli. Până şi caii erau mai docili ca oricând.

Senzaţia funebră fu întreruptă de Merlin, care ajunsese în cele din urmă la drumul de acces cu prundiş. Lătră destul de jalnic în vreme ce se învârtea în jurul picioarelor Louisei, cu limba atârnând mult afară, gâfâind.

Louise prinse dârlogii ambilor cai şi porni cu ei către grajduri. Genevieve îl apucă pe Merlin de zgardă şi-l trase după ele.

În clădirea grajdurilor, aflată în spatele aripii vestice, nu era nimeni, nici chiar cei doi flăcăi rândaşi pe care îi lăsase domnul Butterworth. Copitele cailor răpăiră asurzitor pe caldarâmul curţii mici şi zgomotele reverberară din ziduri.

– Louise, rosti Genevieve cu glas jalnic, nu-mi place... Oamenii ăia care au venit cu tati erau tare ciudaţi.

– Ştiu. Dar mama ne va spune ce să facem.

– Ea a intrat cu ei în conac.

– Da.

Louise înţelesese cât de îngrijorată fusese mama lor, îndepărtându-le imediat pe ele de prietenii tatei. Privi în jurul curţii, neştiind cum să procedeze în continuare. Trebuia oare să o aştepte pe mama să le cheme, sau ar fi trebuit să intre singure în conac? Ar fi fost firesc ca tata să dorească să stea de vorbă cu ele. „Tata cel vechi”, îşi aminti ea tristă.

Decise să amâne luarea unei decizii. Erau destule de făcut în grajduri: să scoată şeile, să ţesale caii, să-i adape... Ea şi Genevieve îşi scoaseră jachetele de călărie şi se apucară de treabă.

Peste douăzeci de minute, când puneau şeile în cămara harnaşamentelor, auziră primul strigăt. Şocul fu cu atât mai mare, cu cât zbieretul aparţinuse unui bărbat. Un răcnet răguşit de durere, care se stinsese într-un scâncet suspinat. Genevieve o cuprinse fără niciun cuvânt cu braţul pe după mijloc. Louise o putea simţi tremurând şi-i mângâie uşor braţul cu palma.

– E-n regulă, şopti ea.

Cele două fete se apropiară pe furiş de fereastră şi se uitară afară. În curtea interioară nu se vedea nimic. Ferestrele conacului erau întunecate şi oarbe, absorbind lumina Ducelui.

– Mă duc să văd ce s-a-ntâmplat, spuse Louise.

– Nu! o smuci cu putere Genevieve. Nu mă lăsa singură. Te

rog, Louise!

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Strânsoarea Louisei se întări în mod reflex.

– Bine, Gen, n-o să te las.

– Promiţi? Promiţi pe cuvântul tău?

– Promit! Îşi dădea seama că ea însăşi era la fel de speriată ca sora ei. Trebuie totuşi să aflăm ce vrea mama să facem, adăugă.

Genevieve încuviinţă cu un aer deznădăjduit.

– Dacă tu zici aşa…

Louise se uită la zidul înalt din piatră al aripii vestice. Ce ar fi făcut Joshua într-o asemenea situaţie? Se gândi la planul aripii, la apartamentele familiei, la pasajele utilitare ale servitorilor. Odăi şi coridoare pe care le cunoştea mai bine ca oricine, cu excepţia majordomului-şef şi, poate, a tatei.

O prinse pe Genevieve de mână.

– Haide! O să-ncercăm s-ajungem fără să fim văzute în budoarul mamei. Odată şi odată, trebuie să vină şi ea acolo.

Ieşiră încetişor în curte şi se strecurară pe lângă zid, spre uşiţa verde care ducea la o cămară din spatele bucătăriilor. Louise se aştepta în orice clipă la un strigăt care să le someze. Gâfâind, apăsă clanţa masivă de fier şi se furişă înăuntru.

Cămara era plină cu saci de făină şi lăzi de lemn cu legume, stivuite pe înălţime. Două ferestruici înguste, aflate aproape sub tavan, proiectau o lumină sură, sărăcăcioasă, prin ochiurile de geam acoperite cu pânze de păianjen.

Louise răsuci comutatorul electric imediat ce Genevieve închise uşa. Două lumisfere simple de sub plafon pâlpâiră slab, apoi se stinseră.

– La naiba!

O apucă pe Genevieve de mână şi înaintă cu grijă printre lăzi şi saci.

Coridorul utilitar avea pereţi simpli, văruiţi în alb, şi dale galben-pal. Pe plafon, din şase în şase metri, lumisferele pâlpâiau aleatoriu. Efectul o făcu pe Louise să se simtă uşor ameţită, de parcă pardoseala s-ar fi legănat.

– De ce face aşa? şopti Genevieve, agitată.

– Habar n-am…

Un fior groaznic de singurătate străbătu fără avertisment sufletul Louisei. Cricklade nu le mai aparţinea, acum o ştia sigur.

Merseră prin coridorul dătător de vertij către anticamera din

capăt. O scară spiralată din fier se răsucea în sus, dispărând prin tavan.

Louise se opri pentru a asculta dacă nu cobora cineva. După aceea, satisfăcută că erau tot singure, începu să urce.

Coridoarele principale ale conacului contrastau evident cu zona utilitară simplă, a servitorilor. Fâşii late de mochetă groasă verde-auriu erau întinse peste parchetul din lemn auriu bine lustruit, iar pe pereţi atârnau uriaşe tablouri în ulei, tradiţionale, în rame ostentativ poleite. La intervale regulate existau sipeţele vechi, în care se aflau fie obiecte de artă delicate, fie vaze din cristal cu flori parfumate ale unor plante terestre şi xenoce crescute chiar în sera conacului.

Exteriorul uşii din vârful scării spiralate era camuflat de un panou mural. Louise întredeschise uşa şi trase cu ochiul afară. În capătul îndepărtat al coridorului, o fereastră mare cu vitralii trimitea evantaie largi de lumină colorată ce zugrăveau pereţii şi tavanul cu configuraţii întretăiate. Lumisferele de pe plafon sclipeau chihlimbariu stins. Toate emiteau un bâzâit nesănătos.

– Nu-i nimeni, zise Louise.

Cele două fete ţâşniră afară şi închiseră panoul în urma lor. Înaintară precaut spre budoarul mamei.

Se auzi un ţipăt îndepărtat. Louise nu-şi dădu seama de unde răsunase. Nu era totuşi din apropiere. „Mulţumescu-Ţi, Iisuse!”

– Hai să ne-ntoarcem, spuse Genevieve. Te rog, Louise! Mami ştie că ne-am dus la grajduri. O să ne găsească acolo.

– Doar să vedem mai întâi dacă-i aici. Dacă nu-i, ne-ntoarcem imediat.

Auziră din nou strigătul chinuit, de data aceasta mai docil. Până la uşa budoarului mai erau şapte metri. Louise îşi întări sufletul şi făcu un pas într-acolo.

– Oh, Doamne, *nu!* Nu, nu, nu! Opreşte-te, Grant! Doamne Dumnezeule, ajută-mă!

Muşchii fetei se blocară, ca terorizaţi. Glasul mamei – ţipătul mamei – se auzise din spatele uşii budoarului.

– Grant, nu! Oh, te rog! *Te rog,* încetează!

Urmă un zbieret prelung şi ascuţit de durere.

Genevieve îi strângea braţul îngrozită şi bolborosea scâncete stinse. Lumisferele aflate imediat în exteriorul uşii budoarului sporiră în intensitate. În câteva secunde, luminară mai arzător decât Ducele la amiază. Ambele explodară cu un pocnet slab,

expediind cioburi de sticlă lăptoasă ce zornăiră pe mochetă şi parchet.

Marjorie Kavanagh zbieră iarăşi.

– Mami! se tângui Genevieve.

Strigătul lui Marjorie se întrerupse. Din spatele uşii se auzi un bufnet înfundat, inexplicabil. Apoi:

– FUGI! FUGI, IUBITO! FUGI, IMEDIAT!

Louise se împleticea deja înapoi către uşa camuflată a scării, susţinând-o pe Genevieve, care suspina. Uşa budoarului zbură în lături, cu lemnul spintecându-se sub forţa loviturii care o izbi. Un snop compact de raze de un verde-smarald bolnăvicios ieşi pe coridor. Umbre subţiratice se mişcau prin el, sporindu-şi densitatea.

Apărură două siluete.

Louise icni. Una dintre ele era Rachel Handley, o cameristă. Părea normală. Cu excepţia părului, care devenise roşu cărămiziu, cu şuviţele încolăcindu-se şi răsucindu-se una în jurul celeilalte în mişcări lente, fluide.

Iar tata stătea lângă fata scundă şi îndesată, îmbrăcat tot în uniforma miliţiilor. Pe chip avea un zâmbet straniu, mai degrabă un rânjet dispreţuitor.

– Hai la tata, fetiţă, mormăi el încântat şi făcu un pas înainte.

Louise nu reuşi decât să scuture din cap cu disperare. Genevieve se prăbuşise în genunchi, urlând şi tremurând violent.

– Hai, fetiţă.

Glasul i se preschimbase într-un gângurit mătăsos.

Louise nu-şi putu stăpâni suspinul care-i scăpă de pe buze. În curând avea să devină un ţipăt nebun, fără sfârşit.

Tata râse încântat. O formă se mişcă prin lumina verde lichidă în spatele lui şi al lui Rachel.

Louise era atât de amorţită, încât nu izbuti să scoată nici măcar un icnet slab de surprindere. Era doamna Charisworth, doica lor. Deopotrivă tirană şi surogat de mamă, confidentă şi trădătoare. O femeie rotofeie, de vârstă mijlocie, cu păr înspicat prematur şi chip altfel acru, totuşi îndulcit de sute de riduri de bunicuţă.

Ea împinse o andrea de tricotat drept către faţa lui Grant Kavanagh, ţintindu-i ochiul stâng.

– Lasă-mi fetele-n pace, ticălos nenorocit! răcni provocator.

Louise nu-şi aminti niciodată cu exactitate ce se întâmplase în

continuare. Sânge şi fulgere miniaturale, ramificate. Rachel Handley emise un zbieret de trâmbiţă. Pe jumătate din lungimea coridorului, cioburi de sticlă erupseră din ramele tablourilor, în vreme ce fulgere sclipitor de albe se aprinseră şi se stinseră violent.

Fata îşi apăsă palmele peste urechi, fiindcă zbieretul ameninţa să-i despice ţeasta. Fulgerul se stinse. Când ridică ochii, în locul tatălui ei, lângă Rachel, stătea o siluetă umanoidă mătăhăloasă. Purta o platoşă ciudată, alcătuită integral din pătrăţele de metal întunecat, ştanţate cu rune stacojii şi prinse laolaltă cu sârme din bronz.

– Curvo! mugi silueta spre doamna Charisworth, care-şi pierduse curajul.

Jeturi groase de fum portocaliu-strălucitor i se revărsau din fantele ochilor.

Braţele lui Rachel Handley deveniră incandescente, îşi repezi degetele răşchirate peste obrajii doamnei Charisworth, cu dinţii dezgoliţi de efort când apăsă. Pielea sfârâi şi se carboniză sub vârfurile degetelor. Doamna Charisworth schelălăi în agonie. Camerista îi dădu drumul şi doica se clătină înapoi, cu capul bălăbănindu-se într-o parte, şi o privi pe Louise, zâmbind când lacrimile se prelinseră pe obrajii distruşi.

– Du-te, rosti fără sunet.

Rugămintea disperată păru să izbească direct în sistemul nervos al Louisei. Fata se apăsă cu umerii de perete, îndreptându-se.

Doamna Charisworth surâse trist când camerista şi războinicul masiv se apropiară de ea pentru a-şi desăvârşi răzbunarea. Ridică iarăşi andreaua jalnică.

Panglici de foc alb şerpuiră în jurul braţelor lui Rachel când rânji către victima ei. Globuleţe din acelaşi foc îi picurară din vârfurile degetelor şi zburară orizontal spre femeia rănită, devorând cu nesaţ uniforma cenuşie scrobită. Un râset bubuitor răsună din armura clincănitoare, contopindu-se cu gâlgâielile de durere ale doicii.

Louise îşi strecură braţul sub umărul Genevievei şi o ridică. Pâlpâieli de lumină şi sunetele torturării doamnei Charisworth inundară coridorul în urma lor.

„Nu trebuie să mă-ntorc să mă uit. Nu trebuie.”

Degetele găsiră clema uşii camuflate şi aceasta se deschise

silenţios. Aproape că o îmbrânci pe Genevieve în penumbrele scării, fără să-i mai pese dacă pe trepte se afla cineva.

Uşa se închise.

– Gen? Gen! o zgâlţâi pe fata împietrită. Gen, trebuie să plecăm de aici.

Nu căpătă niciun răspuns.

– Iisuse…

Simţea cum creşte imboldul de a se strânge ghem şi de a plânge pentru a-şi alunga necazurile.

„Dac-o să fac asta, o să mor. Şi pruncul odată cu mine.”

Îşi spori strânsoarea pe mâna Genevievei şi se grăbi în jos pe scara în spirală. Cel puţin picioarele surorii ei funcţionau. Deşi nu ştia ce avea să se întâmple dacă se întâlneau cu vreun altul dintre… oamenii-creaturi.

Ajunseseră în anticamera micuţă de la piciorul scării, când de deasupra începură să se audă bocănituri sonore. Louise porni în fugă pe coridorul spre cămară şi Genevieve se împletici alături de ea.

Bocăniturile încetară şi se auzi bufnetul metalic al unei explozii. Tentacule albăstrui de electricitate statică unduiră în jos pe scara spiralată şi se descărcară prin podea. Dalele din piatră roşcată vibrară şi crăpară. Lumisferele palide de pe plafon reveniră la intensitate completă.

– Mai repede, Gen! strigă Louise.

Năvăliră în cămară şi apoi prin uşa verde care dădea în curte. Merlin stătea în uşa larg deschisă a grajdurilor şi lătra necontenit. Louise merse direct acolo. Dacă ar fi putut lua un cal, ar fi scăpat. Ea putea călări mai bine decât oricine din conac.

Mai aveau cinci metri până la grajduri, când două siluete ieşiră din cămară. Erau Rachel şi tatăl ei. „Atât doar că, de fapt, nu-i el”, gândi fata, disperată.

– Întoarce-te, Louise, rosti cavalerul întunecat. Haide, scumpo. Tati vrea să-l strângi în braţe.

Louise şi Genevieve se năpustiră prin uşă. Merlin se holbă pentru o clipă la arătările ivite din conac, după care se întoarse iute şi le urmă înăuntru.

Globule de foc alb izbiră în uşile grajdului şi se sparseră în plase complexe, ce testară lemnăria cu tenacitatea unor degete de fantomă. Vopseaua neagră strălucitoare făcu băşici şi se vaporiză, iar scândurile începură să ardă cu furie.

– Deschide uşile boxelor! strigă Louise peste vuietul incendiar al focului şi nechezăturile cailor agitaţi.

Trebui să mai strige o dată, înainte ca Genevieve să bâjbâie la primul bolţ. Calul din boxă ţâşni afară, în coridorul de legătură care se întindea pe toată lungimea grajdului.

Louise se repezi către capătul îndepărtat al grajdului. Merlin hămăia isteric în urma ei. Focul se întinsese de la uşi la snopii de fân din iesle. Scântei portocalii zburau ca picăturile de ploaie într-un uragan. Tentacule groase de fum negru se încolăceau insidios în lungul tavanului.

Glasurile de afară strigară din nou, dând ordine şi făcând promisiuni în cantităţi egale. Niciuna dintre ele nu era adevărată. Minciuni la scara cea mai mare.

Vacarmului din curte i se adăugau acum zbierete. În mod inevitabil, discipolii lui Quinn căpătaseră superioritate numerică; puţinii servitori rămaşi liberi din Cricklade erau hăituiţi şi posedaţi în mod deschis.

Louise ajunse la boxa din capătul grajdului în care se afla superbul armăsar negru al tatei, o rasă modificată genetic până la perfecţiune, la care regii din secolul al XIX-lea ar fi putut doar să viseze. Bolţul uşii glisă lin şi fata prinse hăţul înainte ca animalul să fi avut posibilitatea să iasă pe coridor. Calul necheză furios, dar îi îngădui să-l ţină în loc. Louise fu nevoită să urce pe un balot de fân pentru a-l putea încăleca.

Focul se întinsese cu o viteză oribilă. Câteva boxe ardeau acum, iar pereţii lor robuşti din lemn vechi degajau flăcări sălbatice, sulfuroase. Merlin se retrăgea dinaintea lor şi lătrăturile îi deveniseră temătoare. Şase cai se îngrămădiseră în mijlocul coridorului, unde fornăiau jalnic. Flăcările îi izolaseră de uşile grajdului, iar infernul asurzitor îi îndepărta treptat de unica lor ieşire. Louise n-o putea zări pe Genevieve.

– Unde eşti? strigă ea. Gen?

– Aici. Sunt aici.

Vocea se auzea dintr-o boxă goală.

Louise îndemnă armăsarul înainte pe coridor, zbierând sălbatic la caii panicaţi din faţa ei. Doi se cabrară, speriaţi de ameninţarea nouă şi neaşteptată. Porniră să înainteze în masă către flăcări.

– Repede! strigă Louise.

Genevieve întrezări ocazia şi sprintă, ieşind în coridor. Louise

se aplecă şi o prinse. La început crezu că apreciase greşit greutatea surorii ei, deoarece simţi cum începe să lunece în jos, după care Genevieve înşfăcă coama calului, făcându-l să necheze ascuţit. În clipa în care Louise fu sigură că spinarea i se va rupe sau că va cădea în cap pe lespezile de piatră ale coridorului, Genevieve se trase în sus şi încălecă peste grumazul armăsarului.

Uşile grajdului fuseseră aproape complet arse de focul straniu de fierbinte. Scândurile rămase în ramă se îndoiră şi se răsuciră pe ţâţânile incandescente, apoi căzură bubuind pe pietrele caldarâmului.

Cu intensitatea văpăilor redusă pentru moment, caii se năpustiră către ieşire şi libertate. Louise vârî călcâiele adânc în flancurile armăsarului, îndemnându-l, şi acesta acceleră ameţitor. Limbi galbene de foc i se sparseră peste braţul şi piciorul stâng, făcând-o să ţipe. Genevieve chiţăi în faţa ei, lovindu-şi disperată bluza cu palmele. Izul de păr pârlit i se solidifică în nări. Straturile subţiri de fum ce se întindeau pe coridor îi şfichiuiră faţa, înţepându-i ochii.

După aceea trecură prin gaura căscată a uşii, cu ghirlanda de flăcări ce lingeau cadrul distrus, şi goniră după ceilalţi cai. Aerul proaspăt şi lumina solară slabă se revărsară peste ele. Cavalerul uriaş în armură-mozaic întunecată stătea înaintea lor. Fuioare de fum portocaliu-viu continuau să i se reverse prin fantele oculare ale coifului. Scântei de foc alb dansau peste mănuşile-i ridicate. Începu să îndrepte spre fete un deget arătător rigid, iar focul alb se cumulă.

Însă pâlcul de cai înnebuniţi nu putea fi deviat. Primul fulgeră pe lângă el la numai câţiva centimetri distanţă. Înţelegând pericolul pe care-l prezentau, chiar şi pentru cineva cu puteri energetice, cavalerul dădu să sară într-o parte. Aceea fu greşeala lui. Poate că dacă ar fi rămas nemişcat, al doilea cal nu l-ar fi atins. Aşa însă, îl izbi aproape în plin. Nechezând cumplit, calul se urcă pe el şi picioarele anterioare îi trosniră atroce, mânat înainte de inerţia masei sale impresionante. Cavalerul fu azvârlit în lateral, rostogolindu-se prin aer. Ateriză ca un leş fără oase şi sări aproape treizeci de centimetri deasupra caldarâmului înainte de a se opri. Armura îi dispăru imediat, dezvăluind trupul lui Grant Kavanagh, încă înveşmântat în uniforma miliţiei. Ţesătura era ruptă într-o duzină de locuri şi pătată stacojiu de sângele

care ţâşnea din răni deschise.

Louise icni şi trase instinctiv de hăţ pentru a opri armăsarul. Tata era rănit!

Dar curgerea sângelui se opri iute. Marginile zdrenţuite ale rănilor din carne începură să se închidă. Uniforma se cusu la loc. Pantofii prăfuiţi din piele zgâriată deveniră cizme metalice. El clătină din cap şi mârâi cu un soi de iritare ameţită.

Louise îl privi o secundă, cât el se ridică pe coate, apoi dădu pinteni calului.

– Tati! strigă Genevieve alarmată.

– Nu-i el, şuieră Louise printre dinţi. Acum nu-i el. Ăla-i altcineva. Un monstru al diavolului.

Rachel Handley stătea în faţa intrării în arcadă a curţii. Ţinea mâinile în şolduri, iar pletele-viermi erau ridicate şi se zvârcoleau nerăbdător.

– Frumoasă-ncercare, hohoti ea batjocoritor.

Ridică palma către surori. Îngrozitorul foc alb i se aprinse în jurul încheieturii, ca un mănunchi de gheare ţâşnite din degete. Râsetul îi spori la vederea spaimei Louisei şi acoperi lătrăturile jalnice ale lui Merlin.

Fulgerul-glonţ de foc alb care o lovi pe Rachel Handley la doi centimetri deasupra ochiului stâng sosi de undeva din spatele Louisei. Sfredeli craniul cameristei şi detonă în centrul creierului. Ceafa femeii explodă într-o jerbă de ţesut organic carbonizat şi flăcări violete ce se disipară iute. Trupul rămase vertical pentru o secundă, după care muşchii mai zvâcniră o dată înainte de a-şi pierde încordarea. Căzu în faţă. Sânge arterial strălucitor se revărsă din ţeasta distrusă, fumegătoare.

Louise se răsuci imediat. Curtea interioară era pustie, cu excepţia siluetei nesigure a tatei, care abia acum se ridica în picioare. O sută de ferestre oarbe o priveau de sus. Ţipete slabe reverberau peste acoperişuri. Panglici lungi de foc se învolburau zgomotos prin uşile largi ale grajdului.

Genevieve reîncepuse să tremure violent, hohotind în icnete convulsive. Grija faţă de surioara ei depăşi deruta totală a Louisei, care îmboldi iarăşi armăsarul, conducându-l pe lângă cadavrul oribil, afară din curte.

*

Din locul în care se afla, la fereastra apartamentului pentru oaspeţi de la etajul al doilea, Quinn Dexter privi fata care călărea

superbul cal negru ca pana corbului peste peluza conacului, îndreptându-se către dealuri. De la depărtarea aceasta nici chiar impresionanta lui putere energetică nu le putea ajunge pe surorile fugare.

Îşi ţuguie buzele, nemulţumit. Cineva le ajutase. Nu-şi putea imagina niciun motiv pentru care ar fi făcut-o. Cu siguranţă trădătorul trebuia să fi ştiut că n-avea să scape nepedepsit. Fratele Domnului vedea tot. În cele din urmă, toate sufletele aveau să fie trase la răspundere.

– Se vor îndrepta spre Colsterworth, rosti el. Nu fac altceva decât să amâne inevitabilul cu vreo două ore. Cea mai mare parte a târguşorului ăluia amărât este deja-n mâinile noastre.

– Da, Quinn, spuse băiatul care stătea lângă el.

– Şi-n curând, întreaga planetă, murmură Quinn.

„Iar după aceea?”

Se întoarse şi zâmbi mândru.

– Mă bucur tare mult să te revăd. Nu crezusem că s-ar putea întâmpla. Dar El trebuie să fi decis să mă răsplătească.

– Te iubesc, Quinn, zise simplu Lawrence Dillon.

Corpul rândaşului pe care-l posedase era complet gol, cicatricele produse de actul posedării nemaifiind deja decât linii trandafirii, ce păleau acum pe pielea arămie.

– Pe Lalonde a trebuit să fac ceea ce am făcut. O ştii. Nu te puteam lua cu noi.

– Ştiu, Quinn, spuse Lawrence pios. Eram o povară. Pe atunci eram slab. Îngenunche la picioarele lui Quinn şi surâse către trăsăturile dure ale siluetei în mantie neagră: Dar nu mai sunt aşa. Acum te pot ajuta din nou. Va fi ca înainte, dar mai bine. Întregul univers se va pleca în faţa ta.

– Da, rosti Quinn Dexter încetişor, savurând gândul acela. Lăbarii n-o s-aibă-ncotro.

*

Alerta datavizată îl deşteptă pe Ralph Hiltch din somnul fragmentat. În calitate de şef de staţie ASE, îi fusese alocat un spaţiu temporar în careul ofiţerilor Marinei Regale. Ambientul straniu şi impersonal, precum şi destinderea emoţională care urmase aducerii lui Gerald Skibbow la Guyana îi învolburaseră gândurile când se întinsese noaptea trecută în cuşetă, după sesiunea de interogare de trei ore. În cele din urmă sfârşise prin a accesa un program tranchilizant uşor, pentru a-şi relaxa corpul.

Cel puţin nu suferise de coşmaruri; cu toate că Jenny nu fusese nicio clipă prea departe de suprafaţa minţii. Un ultim stop-cadru al misiunii: Jenny acoperită de un morman de oameni-maimuţă, datavizând un cod kamikaze în celula energetică de pe propriul ei flanc. O imagine care nu trebuia să fie stocată într-o celulă de memorie nanonică neurală pentru a-şi păstra claritatea. Ea crezuse că sinuciderea era preferabilă alternativei. Dar avusese dreptate? Era o întrebare pe care bărbatul şi-o pusese întruna în voiajul spre Ombey.

Îşi coborî picioarele peste marginea cuşetei şi-şi trecu degetele prin părul pe care uitase de când nu-l mai spălase. Procesorul reţelei de comunicaţii îl informă că asteroidul Guyana tocmai ridicase starea de alertă la grad III.

– Băga-mi-aş… Şi acum, mai ce?

De parcă n-ar fi putut ghici el însuşi.

Nanonicele neurale raportară un apel din partea oficiului ASE de pe Ombey; potrivit etichetei, provenea chiar de la directorul Roche Skark. Ralph deschise un canal protejat către reţeaua de comunicaţii, simţind o inevitabilitate neîndurătoare. Nu trebuia să fii mediu psihic pentru a şti că n-avea să urmeze ceva bun.

– Îmi pare rău să te readuc în stare activă la aşa de puţin timp după ce ai sosit, datavizǎ Roche Skark, însă rahatul tocmai a dat pe afară. Avem nevoie de experienţa ta.

– Da, domnule?

– Se pare că trei membri din personalul ambasadei care au sosit aici la bordul lui *Ekwan* au fost sechestraţi de virus. Şi au coborât pe planetă.

– *Poftim?*

Panica năvăli în mintea lui Ralph. „Nu abominaţia aceea, nu în stare de libertate aici, în Regat. Te rog, Doamne!”

– Sunteţi siguri?

– Da. Tocmai am sosit de la conferinţa de securitate a Consiliului de Coroană cu Prinţesa. Acesta este motivul pentru care ea a autorizat starea de alertă de grad III.

Umerii lui Ralph se gârboviră.

– Dumnezeule, eu sunt cel care i-a adus aici…

– N-aveai de unde să ştii.

– Sarcina mea este să ştiu. La naiba, m-am înmuiat pe Lalonde!

– Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar fi putut face altceva.

– Da, domnule.
Păcat că nu puteai transmite sarcasmul prin datavizare.
– În tot cazul, suntem la un pas în urma lor. Amiralul Farquar şi buna mea colegă Jannike Dermot de la ASI au fost remarcabil de rapizi în implementarea procedurilor de limitare a daunelor. Estimăm că avansul celor trei din ambasadă nu este de nici şapte ore faţă de voi.
Ralph se gândi la nenorocirile pe care le putea cauza doar una dintre creaturile acelea în şapte ore şi-şi lăsă capul în palme.
– Asta înseamnă foarte mult timp pentru a infecta alţi oameni. Implicaţiile începeau să-i răzbată prin crusta de stupoare. Efectul va fi exponenţial.
– Posibil, admise Roche Skark. Dacă nu-i restricţionat foarte rapid, este posibil să fim nevoiţi să abandonăm întregul continent Xingu. Procedurile de carantină au fost deja transmise şi poliţia a fost înştiinţată despre modul de abordare a situaţiei. Vreau însă ca tu să fii acolo, să insufli energie, să dai nişte şuturi în fund.
– Da, domnule. Starea aceasta activă înseamnă că va trebui să plec personal pe urmele lor?
– Da. Vei coborî pe planetă ca să consiliezi autorităţile civile de pe continentul Xingu. Din partea mea, te poţi implica în oricât de multă muncă de teren doreşti, cu condiţia de a nu te expune posibilităţii de infectare.
– Mulţumesc, domnule.
– Ralph, nu mă sfiesc să-ţi spun că virusul acesta energetic mă sperie de mă cac pe mine. Trebuie să fie un precursor al ceva… al unei forme de invazie. Iar protejarea Regatului de asemenea ameninţări este sarcina mea. Şi a ta, dacă tot veni vorba. Aşa că, opreşte-i, Ralph. Trage fără să-ntrebi şi eu te voi acoperi după aceea, dacă va fi nevoie.
– Asta ar fi o problemă, domnule.
– Ne-am înţeles atunci. Amiralul a dispus ca o avionetă să te coboare la spaţioportul oraşului Pasto – pleacă peste douăsprezece minute. Îţi va fi pregătit un pachet de date cu informarea completă asupra situaţiei, ca să-l accesezi în timpul coborârii. Dacă doreşti altceva, orice, anunţă-mă.
– Aş vrea să-i iau cu mine pe Will Danza şi Dean Folan şi să dispun de autorizaţia de a utiliza armamentul pe suprafaţa planetei. Ei ştiu cum să se ocupe de oamenii care au fost

sechestraţi. Şi pe Cathal Fitzgerald; el a văzut virusul în acţiune.

– Vor căpăta autorizările înainte de asolizarea ta.

*

Ducesa se ridicase deasupra orizontului, până ce Colsterworth apăru în raza vizuală. Steaua roşie pitică se afla diametral opus faţă de Duce şi cei doi aştri se străduiau să contamineze peisajul de dedesubt cu propriul lor spectru unic.

Ducesa câştiga bătălia, ridicându-se simultan cu căderea Ducelui din înaltul cerului. Versanţii estici ai dealurilor treceau lent de la verde luxuriant la un burgund-spălăcit. Pinii-analogi aborigeni plantaţi printre gardurile vii de măceşi modificaţi genetic deveneau coloane cenuşii de cositor. Până şi pielea de abanos a armăsarului se întuneca.

Strălucirea aurie a Ducelui se retrase înaintea talazului roşu tot mai intens.

Pentru prima dată în viaţa ei, Louise regretă retragerea stelei primare. Noaptea-Ducesă era de obicei un moment fermecat, care transforma lumea familiară într-un tărâm de umbre misterioase şi aer înmiresmat. De data aceasta, pata roşiatică avea o caracteristică distinctiv ameninţătoare.

– Crezi că mătuşa Daphnie va fi acasă? întrebă Genevieve, probabil pentru a cincea oară.

– Sunt sigură, replică Louise.

Fusese nevoie de o jumătate de oră pentru ca Genevieve să se oprească din plâns după ce evadaseră de pe domeniul Cricklade. Louise se concentrase atât de intens asupra alinării surorii ei, încât aproape că încetase să-i mai fie teamă. Cu siguranţă era uşor să-şi şteargă din minte cele întâmplate. Nu era însă tocmai sigură despre ce urma să-i spună mătuşii Daphnie. Adevărul ar fi făcut-o să pară că şi-a pierdut realmente minţile. Pe de altă parte, orice mai puţin decât adevărul ar fi putut să fie insuficient. Forţele de apărare a legii şi justiţiei care ar fi fost trimise la Cricklade trebuia să fie bine înarmate şi alerte. Şeriful comitatului şi primarul trebuia să fie convinşi că se înfruntau cu ceva realmente letal, nu cu fanteziile unei adolescente pe jumătate isterice.

Din fericire, ea era o Kavanagh. Oamenii ar fi ascultat-o. „Şi, te rog, Iisuse Hristoase, fă-i să creadă!”

– Ăla-i un foc? întrebă Genevieve.

Louise ridică brusc fruntea. Colsterworth se întindea pe trei

kilometri de vale puţin adâncă, dezvoltându-se de la intersecţia dintre un râu şi calea ferată. Un târguşor somnoros, cu şiruri de case ordonate, aşezate în grădini micuţe şi frumoase. Locuinţele mai mari ale familiilor importante ocupau versantul estic lin, care oferea panorama cea mai bună a regiunii. Un cartier industrial de antrepozite şi făbricuţe ticsea zona din jurul cheiului.

Trei coloane înalte de fum murdar se înălţau răsucindu-se din centrul aşezării. La baza uneia dintre ele ardeau flăcări. Nişte flăcări foarte strălucitoare. Indiferent ce ar fi fost clădirea aceea, strălucea ca fierul topit.

– Nu se poate, icni Louise. Nu se poate să fie şi aici.

Pe când privea, unul dintre şlepurile lungi de pe râu pluti pe lângă ultimul antrepozit. Punţile îi erau luminate şi din mărfurile acoperite cu prelate se ridicau ciuperci de fum maro. Louise bănui că butoaiele pe care le transporta explodau. Oamenii săreau de pe bord şi înotau către mal.

– Ce facem acum? întrebă Genevieve cu glas jalnic.

– Lasă-mă să mă gândesc.

Louisei nu-i trecuse nicio clipă prin minte că puteau fi afectate şi alte locuri decât Cricklade. Dar, desigur, tata şi preotul acela tânăr şi lugubru se opriseră mai întâi în Colsterworth. Iar mai înainte… Un fior de mijlocul-iernii îi străbătu spinarea. Era oare posibil ca totul să fi început în Boston? Toţi spuneau că o insurecţie depăşea capacitatea de organizare a Uniunii. Oare toată insula avea să fie cucerită de diavolii aceştia deghizaţi în oameni?

„Şi dacă aşa vor sta lucrurile, noi unde o să ne ducem?”

– Uite! arătă Genevieve drept înainte.

Louise văzu o căruţă romany cu coviltir care gonea cu viteză apreciabilă pe unul dintre drumurile de la marginea târgului de sub ele. Vizitiul stătea pe capră şi şfichiuia cu biciul crupa calului voinic, cu picioare scurte. Era o femeie a cărei rochie albă flutura în vânt.

– Fuge! strigă Genevieve. Încă n-au putut pune mâna pe ea.

Simpla idee că s-ar fi putut alătura unui adult care să fie de partea lor constituia un tonifiant minunat pentru Louise. Chiar dacă n-ar fi fost decât o romany simplă, gândi ea răutăcios. Pe de altă parte, romany nu se pricepeau la vrăji? Slujitorii de la conac spuneau că practicau tot soiul de magii negre. Poate că ştiau chiar şi cum să-i ţină la distanţă pe diavoli.

Louise privi atentă drumul din faţa căruţei, încercând să aprecieze unde i-ar fi putut ieşi în cale. Drept în faţa căruţei nu exista nimic, însă la vreun kilometru de aşezare se afla clădirea mare a unei ferme.

Animale disperate ieşeau în fugă pe poarta deschisă a curţii, revărsându-se pe luncă: porci, juninci, trei cai de povară, ba chiar şi un labrador. Ferestrele clădirii străluciră intens, emiţând raze solide de lumină alb-albastră ce păreau de-a dreptul orbitoare sub cerul stacojiu.

– Merge drept spre ei, gemu Louise.

Când privi din nou căruţa, aceasta tocmai trecuse de ultima casă din Colsterworth. Drumul din faţă era mărginit de prea mulţi copaci şi avea prea multe cotituri pentru ca vizitiul să poată zări ferma.

Louise aprecie distanţa până la drum şi smuci căpăstrul

– Ţin-te bine! îi spuse Genevievei.

Armăsarul se năpusti înainte şi iarba roşu-întunecat se înceţoşă sub copitele sale. Sări peste primul gard practic fără să-şi micşoreze viteza. Louise şi Genevieve fură trântite brutal pe spinarea sa şi mezina scoase un ţipăt de durere.

O mulţime batjocoritoare ieşise pe drum în urma căruţei, strângându-se sub pâlcurile gemene de mesteceni argintii modificaţi genetic care marcau limita oficială a localităţii. Era aproape ca şi cum n-ar fi dorit, sau n-ar fi fost în stare, să se aventureze pe câmpia deschisă. Câteva fulgere de foc alb fură expediate în urma căruţei fugare, stele scânteietoare care se stinseră după câteva sute de metri.

Louisei îi veni să plângă de frustrare când văzu cum din fermă ieşiră oameni care porniră pe drum spre Colsterworth. Femeia romany încă nu observase pericolul din faţa ei.

– Strigă la ea! Opreşte-o! zbieră către Genevieve.

Parcurseră ultimii trei sute de metri răcnind din răsputeri.

Zadarnic. Erau îndeajuns de aproape de căruţă pentru a vedea spuma ce acoperea nările calului pag, când le zări femeia romany. Ea nu opri nici atunci, dar trase de hăţuri. Calul începu să-şi încetinească galopul disperat, la nivelul unui trap mai rezonabil.

Armăsarul trecu dintr-o săritură nepăsătoare peste gardul viu şi şanţul care mărginea drumul şi Louise îl aduse la viteza căruţei. Din interiorul cadrului de lemn vopsit ţipător răsunau

zăngănituri teribile, de parcă nişte clovni răutăcioşi ar fi făcut jonglerii cu tigăile şi cratiţele dintr-o bucătărie.

Femeia romany avea păr lung şi negru ca tăciunele, care-i flutura în urmă, chip arămiu şi obraji rotunzi. Rochia albă de in era pătată de transpiraţie. Ochi sălbatici, sfidători, le priviră pe surori. Mâna ei schiţă un semn în aer.

„Un descântec?” se întrebă Louise.

– Opreşte-te! o imploră. Te rog, opreşte-te. Ei sunt deja în faţa ta. Sunt la ferma aceea, *uită-te!*

Femeia romany se ridică în picioare şi cercetă terenul. Până la fermă mai erau probabil cinci sute de metri. Însă Louise îi pierduse din vedere pe oamenii care ieşiseră din curte.

– De unde ştii? strigă femeia.

– *Opreşte!* chiţăi Genevieve.

Pumnişorii îi erau strâns încleştaţi.

Carmitha se uită la fetiţă, apoi luă o decizie. Aprobă din cap şi începu să tragă de hăţuri.

Osia din faţă a căruţei se rupse cu un trosnet răsunător.

Carmitha abia izbuti să se prindă de cadrul coviltirului, după care întreaga căruţă se aplecă înainte. Jerbe de scântei izbucniră de sub ea şi imaginea lumii se înclină brusc. Un ultim trosnet groaznic şi căruţa se opri. Una dintre roţile din faţă se rostogoli pe lângă Olivier, calul ei, apoi căzu în şanţul gol de lângă drum.

– Rahat!

Carmitha le privi cu ură pe fetele de pe armăsarul mare şi negru, cu bluze albe mânjite de funingine şi chipuri murdare şi dezolate. Ele trebuie să fi fost de vină. Crezuse că erau pure, dar era imposibil să-ţi dai seama. Nu acum. Delirările bunicii ei despre lumea spiritelor nu fuseseră decât poveşti spuse în jurul focului de tabără pentru a-i încânta şi speria pe cei mici, dar ea îşi reamintea unele dintre cuvinte. Ridică braţele aşa cum îi arătase bătrâna şi apelă incantaţia.

– Ce faci? îi strigă fata mai mare. Trebuie să fugim de aici. Imediat!

Carmitha se încruntă, derutată. Ambele fete păreau îngrozite, aşa cum ar fi fost firesc dacă ar fi văzut măcar a zecea parte din ceea ce văzuse ea. Poate că erau nespurcate. Cine însă îi distrusese căruţa, dacă nu ele?

Auzi un chicotit şi se răsuci. Bărbatul tocmai se ivise din pâlcul de copaci care se afla de cealaltă parte a drumului, în faţă.

Literalmente se materializase din copaci. Crăpăturile de pe trunchi îi dispăreau de pe corp, dezvăluind o tunică verde neobişnuită. Braţe de mătase ca de jad, haină din lână galben-verzuie, nasturi mari din alamă în faţă şi o pălărie de fetru ridicol de ascuţită, din care se ridicau două pene albe.

– Mergeţi undeva, frumoase domniţe?

Se plecă adânc şi-şi scoase pălăria.

Carmitha clipi repede. Haina lui era realmente verde. Totuşi, n-ar fi trebuit să fi fost aşa, nu în lumina aceasta.

– Fugiţi! le strigă fetelor.

– Oh, nu, se auzi vocea lui indignată, ca a unei gazde a cărei ospitalitate se dovedise insuficientă. Rămâneţi.

Unul dintre micuţii porumbei-lingavi din arborele dinapoia sa îşi luă zborul cu un ţipăt indignat. Aripile lui pieloase se pliară pe spate şi pasărea pică spre armăsar. Scântei albastre şi purpurii intense îi sfârâiră din coadă, lăsând în urmă o dâră de fum ca şofranul. Micuţul proiectil organic vâjâi pe lângă botul calului şi se înfipse în sol cu o bufnitură plescăită.

Atât Louise, cât şi Genevieve reacţionară instinctiv, mângâind şi liniştind armăsarul, care se speriase. Alţi cinci porumbei-lingavi erau cocoţaţi pe ramurile pinului, dar nu mai ciripeau.

– De fapt, chiar insist să rămâneţi, rosti bărbatul verde şi surâse fermecător.

– Lasă fetele să plece, îi spuse Carmitha calm. Sunt doar nişte copii.

Ochii lui zăboviră asupra Louisei.

– Dar care cresc splendid. Nu eşti de acord?

Louise se încordă.

Carmitha era pregătită să pledeze, poate chiar să implore. Apoi însă văzu alţi patru oameni care veneau pe drum dinspre fermă şi se simţi secătuită. Fuga pe jos n-ar fi ajutat-o cu nimic. Văzuse efectul globurilor de foc alb asupra cărnii şi oaselor. Avea să fie suficient de rău şi fără să se mai gândească la durere.

– Îmi pare rău, fetelor, zise ea jalnic.

Louise îi zâmbi scurt. Se uită către bărbatul verde.

– Atinge-mă, ţărane, şi logodnicul meu te va pune să-ţi înghiţi coaiele.

Genevieve se răsuci uluită pentru a-şi privi sora. După aceea rânji fără putere. Louise îi făcu cu ochiul.

O sfidare de mucava, dar o făcea să se simtă minunat.

Bărbatul verde chicoti.

– Vai de mine, şi eu care crezusem că eşti o domnişorică delicată.

– Aparenţele pot înşela, replică ea glacial.

– Îmi va face plăcere să te învăţ ce-nseamnă respectul. Voi avea grijă personal ca posedarea ta să dureze multe zile.

Louise aruncă o uitătură scurtă în direcţia celor patru bărbaţi de la fermă, care stăteau acum lângă calul blând.

– Eşti absolut sigur că ai chemat suficiente ajutoare? Nu vreau să fii prea speriat de mine.

Surâsul fals al bărbatului dispăru, ca şi aerul lui de voioşie.

– Ştii ceva, curvo? O să te pun să te uiţi în timp ce o fut pe surioara ta de o rup în două.

Louise tresări, pălind.

– Cred că s-a ajuns suficient de departe.

Vorbise unul dintre cei sosiţi de la fermă, care înaintă acum către bărbatul verde.

Louise observă că avea picioarele foarte crăcănate şi din cauza aceasta legăna uşor umerii dintr-o parte în cealaltă în timpul mersului. Trebuia să recunoască totuşi că era arătos, cu piele smeadă şi păr ondulat şi negru ca noaptea, strâns la spate în codiţă. Colţuros şi musculos. Nu putea să fi avut mai mult de douăzeci, douăzeci şi unu de ani – aceeaşi vârstă ca Joshua. Vestonul său bleumarin era teribil de demodat, cu cozi lungi la spate, care-i coborau până mai jos de genunchi. Îl purta peste o vestă galbenă şi o cămaşă din mătase albă cu guleraş răsfrânt, în jurul căruia era legată o cravată neagră, încreţită. Nişte haine stranii, însă elegante.

– Care-i problema ta, băiete? întrebă dispreţuitor bărbatul verde.

– Nu este evident, domnule? Îmi vine greu să înţeleg cum până şi un gentleman de teapa dumitale se poate înjosi într-atât încât să ameninţe trei lady înspăimântate.

Gura bărbatului verde se despică într-un rânjet larg.

– Serios, chiar aşa?

Foc alb îi ţâşni din degete. Izbi vestonul nou-sositului şi se extinse larg în gheare scurmătoare. Tânărul rămase calm în vreme ce şerpii incandescenţi se târâră ineficient peste el, de parcă ar fi purtat o mantie din sticlă, impermeabilă.

Neperturbat de eşecul său, bărbatul verde repezi un pumn.

Nu-şi atinse ţinta. Oponentul său se eschivă surprinzător de rapid. Un pumn izbi în flancul bărbatului verde şi trei coaste se rupseră sub lovitura amplificată. Rănitul fu nevoit să-şi exercite o parte din puterea energetică pentru a opri durerea şi a repara leziunile fizice.

– Băga-mi-aş! scuipă el, şocat de rezistenţa aceea inexplicabilă din partea cuiva care ar fi trebuit să-i fie camarad. Ce dracu' faci?

– Aş fi crezut că este evident, domnule, răspunse celălalt dindărătul pumnilor ridicaţi. Apăr onoarea acestor lady.

– Nu pot să cred! exclamă bărbatul verde. Auzi, haide să le lăsăm pur şi simplu să fie posedate şi să dăm uitării chestia asta. OK? Scuze dac-am vorbit urât. Da' fata asta are limba diavolului şi mai multe nu!

– Nu, domnule. Nu voi uita cum ai ameninţat-o pe copilă. Poate că Domnul nostru m-a judecat nevrednic să mă alături Lui în Ceruri, totuşi mă consider mai presus de un animal care ar silui o asemenea floare delicată.

– Delicată... Cred că glumeşti-n pula mea.

– Niciodată, domnule.

Bărbatul verde ridică braţele în aer. Se întoarse către ceilalţi trei, care-l însoţiseră pe oponentul său de la fermă.

– Haideţi – împreună-i putem fierbe creierul nebun şi să-l trimitem înapoi în lumea de dincolo. Sau le puteţi ignora rugăminţile de a fi lăsate înapoi în lume, adăugă el cu subînţeles.

Cei trei bărbaţi schimbară uitături nesigure.

– S-ar putea într-adevăr să mă învingeţi, rosti bărbatul în veston albastru. Dar dacă va fi să revin în acel blestemat niciunde, voi duce cu mine pe cel puţin unul dintre voi, poate chiar pe mai mulţi. Aşadar, vă aştept – care dintre voi va fi?

– N-am nevoie de aşa ceva, murmură unul dintre cei trei.

Trecu pe lângă ceilalţi doi şi porni mai departe pe drum, spre Colsterworth.

Bărbatul în veston albastru îi privi întrebător pe cei rămaşi. Ambii clătinară din cap şi se îndepărtară pe drum.

– Ce-i cu tine? răcni furios bărbatul verde.

– Bănuiesc că aceasta a fost o întrebare retorică.

– OK, deci cine dracu' eşti?

Pentru o clipă, faţa chipeşă tremură, pierzându-şi rezoluţia. Durerea arse în ochi.

– Cândva îmi spuneau Titreano, şopti el.

– OK, Titreano. Ai ieşit tu deasupra. Deocamdată. Însă când o să dea de tine Quinn Dexter, o să vezi atunci ce-nseamnă să fii cu capul la fund!

Se răsuci pe un călcâi şi porni pe drum.

Carmitha îşi reaminti să respire din nou.

– Doamne Dumnezeule! Genunchii îi cedară şi se aşeză repede pe jos. Crezusem c-am şi murit.

Titreano zâmbi elegant.

– Nu ai fi fost omorâtă. Ceea ce aduc ei este mult mai rău.

– Adică?

– Posedarea.

Femeia îl privi îndelung şi neîncrezător.

– Şi tu eşti unul dintre ei.

– Spre ruşinea mea, stimată lady, da.

Carmitha nu ştia ce naiba să mai creadă.

– Vă rog, domnule, rosti Genevieve, ce ar trebui să facem acum? Unde putem merge eu şi Louise?

Louise o bătu uşor pe mezină pe mână în semn de prudenţă. La urma urmelor, acest Titreano era unul dintre diavoli, indiferent cât de prietenos părea să fie.

– Nu cunosc locul acesta, spuse Titreano, totuşi v-aş sfătui să nu vă aventuraţi în oraşul de colo.

– Ştim asta, replică Genevieve vesel.

Titreano îi zâmbi.

– Aşa este. Dar cum te numeşti dumneata, micuţo?

– Genevieve. Iar ea este sora mea, Louise. Suntem din familia Kavanagh, să ştii.

Carmitha dădu ochii peste cap.

– Hristoase, exact asta-mi mai trebuia acum, mormăi ea.

Louise se încruntă, nedumerită.

– Regret că n-am auzit de familia voastră, spuse Titreano pe un ton care suna a regret sincer, însă din mândria dumitale, îndrăznesc să cred că este una importantă.

– Familia noastră deţine mare parte din Kesteven, zise Genevieve.

Începea să-i placă bărbatul acesta. Se împotrivise ororilor şi era politicos. Puţini adulţi erau politicoşi cu ea, niciodată nu păreau să aibă timp să-i vorbească. În acelaşi timp, folosea cuvinte alese.

– Kesteven? repetă Titreano. Acesta însă este un nume pe care-l cunosc. Bănuiesc că este o parte din ţinutul Lincolnshire. Mă înşel cumva?

– Aşa era pe Pământul cel vechi, da, zise Louise.

– „Aşa era pe Pământul cel vechi”, repetă Titreano cu glas neîncrezător. Privi Ducele, apoi îşi mută ochii spre Ducesă: Cum se numeşte lumea aceasta?

– Norfolk. Este o planetă de etnie engleză.

– Majoritar, preciză Carmitha.

Louise se încruntă din nou. Ce era cu femeia asta romany?

Titreano închise ochii, ca şi cum ar fi simţit o durere profundă.

– Am navigat pe mări şi oceane şi nu am crezut că poate exista o încercare mai mare, rosti el încetişor. Iar acum oamenii navighează pe neantul dintre stele. Oho, şi cum mi le mai amintesc! Constelaţiile care ard atât de strălucitor noaptea! Cum aş fi putut bănui vreodată? Măreţia creaţiei Domnului îi lasă pe oameni umili şi despuiaţi la picioarele Sale.

– Ai fost marinar? întrebă Louise nesigură.

– Da, lady Louise. Am avut onoarea de a-mi sluji astfel regele.

– Rege? Statul englez de pe Pământ nu mai are o familie regală.

Apoi, Titreano deschise încet ochii, dezvăluind doar tristeţe.

– Nu mai există rege?

– Nu. Însă familia Mountbatten de pe Norfolk descinde din regalitatea britanică. Prinţul e garantul Constituţiei.

– Prin urmare nobilimea n-a fost încă răsturnată de tenebre. Asta ar trebui să mă fericească.

– Cum se face că nu ştiai despre vechea Anglie? întrebă Genevieve. Vreau să zic, dacă ştiai că din ea făcea parte şi Kesteven…

– În ce an ne găsim, micuţo?

Genevieve se gândi să protesteze faţă de apelativul „micuţo”, dar se părea că bărbatul n-o spusese cu răutate.

– Anul 102 de la colonizare. Dar aceia sunt ani Norfolk, iar un an Norfolk ţine cât patru ai Pământului. Deci pe Pământ este anul 2611.

– 2611 ani de la naşterea Domnului, rosti Titreano copleşit. Cerurilor! Atât de mult? Deşi chinurile pe care le-am îndurat s-au simţit ca şi cum ar fi fost eterne.

– Ce chinuri? întrebă Genevieve cu curiozitate inocentă.

– Chinurile pe care noi, toate sufletele blestemate, le suferim după moarte, micuţo.

Falca Genevievei coborî încetişor şi gura ei formă un O mare.

– Tu ai fost mort? întrebă Louise, necrezând nici măcar un cuvânt.

– Da, lady Louise. Am fost mort vreme de peste opt sute de ani.

– Asta înţelegi prin posedare? întrebă Carmitha.

– Da, lady, încuviinţă el grav.

Carmitha se ciupi de vârful nasului, încreţindu-şi fruntea.

– Şi cum anume… exact… te-ai întors?

– Nu ştiu, atât doar că o cale a fost deschisă în inima acestui trup.

– Vrei să zici că nu-i corpul tău?

– Nu. Acesta este un om muritor pe nume Eamon Goodwin, deşi acum port propria-mi formă peste a lui. Îl aud plângând înlăuntrul meu. O fixă pe Carmitha cu ochi pătrunzători: De aceea vă urmăresc ceilalţi. Milioane de suflete sunt rătăcite în chinurile lumii de dincolo. Toate caută trupuri vii, pentru a putea răsufla din nou.

– Pe noi? chiţăi Genevieve.

– Da, micuţo. Pe voi. Îmi pare rău.

– Uite care-i treaba, făcu Carmitha, toate astea-s foarte interesante. Aiureli absolute, dar interesante. Dar în caz că n-ai prins şpilul, noi suntem până peste cap în rahat. Nu ştiu ce sunteţi voi, monştrii, dacă sunteţi zombi posedaţi sau ceva drăgălaş şi simplu ca nişte xenoci cu puteri psihice, însă când blestematul ăla verde ajunge la Colsterworth, o să se-ntoarcă c-o mulţime de prieteni. Până atunci trebuie să-mi desham calul şi noi trei – făcu un gest prin care le cuprindea şi pe surorile Kavanagh – să fim plecate de mult. Arcui o sprânceană: Aşa-i, domnişoară Kavanagh?

– Da, aprobă Louise.

Titreano se uită la calul care trăsese căruţa, apoi la armăsarul fetelor.

– Dacă vorbeşti serios, atunci ar trebui să călătoriţi laolaltă în căruţa ta. Niciuna dintre voi nu are şa, iar bidiviul acesta măreţ pare să aibă puterea lui Hercule. Pun rămăşag că poate merge multe ore fără oprire.

– Grozav! pufni Carmitha.

Se trânti pe pământul bătătorit al drumului şi pocni cu palma în latura căruţei.

– O s-aşteptăm aici poate trece vreun rotar, da?

Titreano surâse. Merse către şanţul în care căzuse roata.

Următoarea remarcă usturătoare a Carmithei muri nerostită când el ridică roata şi o rostogoli (cu o singură mână!) din şanţ, tratând-o ca pe un cerc pentru copii. Roata avea diametrul de un metru şi jumătate şi era făcută din lemn bun, rezistent, de tythorn. Trei bărbaţi puternici s-ar fi căznit s-o ridice.

– Dumnezeule…

Nu era sigură dacă ar fi trebuit să fie recunoscătoare sau îngrozită de demonstraţia aceea. Dacă toţi posedaţii erau la fel de puternici ca el, atunci speranţa părăsise de mult Norfolkul.

Titreano ajunse la căruţă şi se aplecă.

– Doar n-o s-o…

El o ridică de colţul din faţă: o jumătate de metru, apoi un metru de la pământ. Carmitha privi cum osia plesnită se îndreptă încet, de la sine. Ruptura cu aşchii din mijloc se înceţoşă, după care, pentru câteva clipite, lemnul păru să curgă aidoma unui lichid. Se solidifică, şi osia redeveni întreagă.

Titreano fixă roata înapoi pe fusul osiei.

– Ce eşti tu? murmură ea fără putere.

– Am explicat deja, lady, rosti Titreano. Nu voi putea însă niciodată să vă conving să credeţi că sunt ceea ce sunt cu adevărat. Credinţa aceea trebuie să vină de la sine, ca voinţa Domnului.

Se apropie de armăsar şi ridică braţele.

– Haide, micuţo, să te cobor.

Genevieve şovăi.

– Du-te, spuse încet Louise.

În mod limpede, dacă Titreano ar fi dorit să le facă vreun rău, n-ar fi aşteptat până acum. Cu cât vedea mai multe despre oamenii aceştia stranii, cu atât inima i se înnegura mai tare. Oare ce ar fi putut lupta împotriva unei astfel de puteri?

Genevieve zâmbi poznaş şi trecu un picior peste spinarea armăsarului. Se lăsă să lunece pe flancul lui în braţele lui Titreano.

– Mulţumesc, rosti ea când o lăsă jos. Şi mulţumesc şi pentru că ne ajuţi.

– Cum aş putea să n-o fac? Poate că sunt damnat, dar nu sunt

lipsit de onoare.

Louise coborî aproape complet de pe armăsar, înainte să accepte braţul lui ferm. Izbuti un zâmbet iute şi stingher de mulţumire.

– Mă dor toate, se plânse Genevieve, frecându-şi funduleţul cu palmele.

– Încotro? o întrebă Louise pe Carmitha.

– Nu sunt sigură, răspunse femeia. În peşterile de mai sus de Holbeach ar trebui să fie mulţi din neamul meu. Întotdeauna ne strângem acolo, dacă apar necazuri în alte părţi. Peşterile alea pot fi apărate mult timp; sunt sus în stânci şi-i greu de ajuns la ele.

– Mă tem că de data aceasta ar fi un asediu scurt, rosti Titreano.

– Ai vreo idee mai bună? se răsti femeia.

– Nu puteţi sta pe insula asta, în niciun caz dacă doriţi să scăpaţi de posedare. Pe lumea aceasta există corăbii?

– Da, încuviinţă Louise.

– Atunci, ar trebui să încercaţi să plecaţi la bordul lor.

– Unde? întrebă Carmitha. Dacă cei ca tine ne doresc cu adevărat corpurile, unde am putea fi în siguranţă?

– Aceasta va depinde de iuţeala cu care se vor ralia conducătorii voştri. Va fi război şi vor fi multe bătălii teribile. Nu poate fi vorba despre altceva. Ambele tabere luptă pentru însăşi existenţa lor.

– Atunci, trebuie să mergem la Norwich, la capitală, anunţă decis Louise. Trebuie să avertizăm şi guvernul.

– Până la Norwich sunt opt mii de kilometri, spuse Carmitha. Un vapor ar face până acolo câteva săptămâni.

– Nu ne putem ascunde aici fără să facem nimic.

– Fato, eu nu-mi risc pielea într-o nebunie! Şi oricum, de mare folos ne-ar fi grozavii tăi moşieri! Ce-ar exista pe Norfolk care să lupte cu unii ca el? arătă ea către Titreano.

– Escadrila Marinei Confederaţiei încă n-a plecat, rosti Louise, ridicând acum vocea. Ea are arme fabuloase.

– Pentru distrugere în masă. În ce fel o să-i ajute asta pe cei care sunt posedaţi? Noi trebuie să anulăm posedarea, nu să-i măcelărim pe cei afectaţi.

Cele două se fulgerară din priviri.

– La Bytham există o aeroambulanţă, spuse Genevieve

energic. În cinci ore ar putea ajunge la Norwich.

Louise şi Carmitha o priviră fix. După aceea Louise zâmbi larg şi-şi sărută sora.

– Cine-i acum cea isteaţă?

Genevieve le surâse cu îndrăzneală. Titreano făcu o grimasă spre ea şi mezina chicoti.

Carmitha privi în lungul drumului.

– Bytham este cam la şapte ore de mers de aici. Asta presupunând că nu mai dăm peste alte necazuri.

– N-o să dăm, zise Genevieve şi-l prinse pe Titreano de mână. Nu, dac-o să ne-nsoţeşti.

El zâmbi fără tragere de inimă.

– N-o să ne laşi singure!? întrebă Genevieve, brusc îndurerată.

– Bineînţeles că nu, micuţo.

– Atunci, asta-i!

Carmitha clătină din cap.

– Trebuie să fiu nebună de legat ca măcar să mă gândesc să fac asta. Louise, leagă-ţi calul de căruţă.

Fata se conformă. Carmitha urcă pe căruţă, o privi bănuitoare şi după aceea se aşeză pe capră.

– Cât va rezista reparaţia asta?

– Nu sunt tocmai sigur, răspunse Titreano pe un ton de scuză.

O ajută pe Genevieve să urce lângă Carmitha, apoi o urmă.

După ce veni şi Louise, pe bancheta îngustă era deja înghesuială. Ea stătea practic lipită de Titreano şi nu ştia cum să reacţioneze faţă de asemenea apropiere. Dacă ar fi fost Joshua… gândi melancolic.

Carmitha smuci de hăţuri şi Olivier porni la trap mărunt.

Genevieve îşi încrucişă braţele mulţumită şi ridică bărbia ca să-l privească pe Titreano.

– Tu ne-ai ajutat şi la Cricklade?

– Ce vrei să spui, micuţo?

– O posedată a încercat să ne oprească să fugim, explică Louise, dar a fost lovită de foc alb. Altfel n-am mai fi fost aici.

– Nu, lady Louise. N-am fost eu acela.

Louise se lăsă pe spate pe capra tare, nemulţumită că misterul nu fusese rezolvat. Pe de altă parte, dacă îl judeca prin prisma celor petrecute până acum, era doar una dintre problemele minore cu care se confrunta.

Olivier tropăi pe drum, iar Ducele dispăru în cele din urmă

înapoia dealurilor. În spatele căruţei cu coviltir, mai multe dintre clădirile din Colsterworth începuseră să ardă.

*

Spaţioportul Guyanei era o sferă goală din traverse, cu diametrul de aproape doi kilometri. Se ridica perpendicular pe axa de rotaţie a asteroidului, pe o tulpină foarte subţire, aidoma unei ciuperci alb-argintii globulare; lagărele magnetice masive de la capătul fusului conector îi îngăduiau să rămână staţionar, în timp ce bolovanul imens se rostogolea pe ruta sa orbitală. Suprafaţa era alcătuită din silozuri circulare de andocare, legate printr-un filigran de traverse şi tuburi de tranzit. În interstiţiile dintre silozuri erau îngrămădite rezervoare, generatoare, staţii pentru echipaj, maşinării de întreţinere ambientală şi panouri de termopurjare ce semănau cu nişte aripioare de rechin, aparent fără nicio tentativă de logică a unui design de ansamblu.

Râuri înguste de steluţe pâlpâitoare curgeau de jur împrejur, îngemănându-se în opturi complicate care se îmbucau. Râurile aveau curenţi, întrucât toate punctele luminoase pluteau în aceeaşi direcţie şi cu aceeaşi viteză; şlepuri de marfă, navete personale şi VSM-uri care-şi declanşau propulsiile reactive pentru a menţine vectorii precişi ce le fuseseră alocaţi de controlul traficului. Starea de alertă de gradul al III-lea pentru Ombey declanşase o activitate frenetică în spaţioport, pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore. Acum însă nu se pregăteau să primească o singură navă, ci era vorba despre plecarea unor fregate şi crucişătoare. La fiecare câteva minute, una dintre uriaşele nave sferice ale Marinei Regale Kulu se lansa din silozul său de andocare, ridicându-se prin coridoarele de trafic ale vehiculelor de susţinere mai mici, însoţită de strălucirea orbitoare a propulsiilor secundare de fuziune. Navele goneau către orbite mai înalte, fiecare de altă înclinaţie; Comandamentul Defensiv Strategic le poziţiona astfel încât să asigure acoperire completă de interceptare a întregii planete până la distanţa de un milion de kilometri. Dacă vreo navă neidentificată se materializa prin salt TTZ în interiorul regiunii respective, avea să fie angajată în maximum cincisprezece secunde.

Printre navele acelea de război, de pe spaţioport se ridică şi o avionetă singuratică a Marinei. Un fuzelaj ovoidal turtit din aliaj siliciu-litiu cenuşiu-albastru, lung de cincizeci de metri şi lat de cincisprezece. Câmpuri magnetice coerente îl învăluiau într-o

strălucire aurie caldă, de particule de vânt solar capturate. Rachete ionice porniră, îndepărtându-l de fregatele mari. După aceea tubul de fuziune din coadă declanşă şi împinse avioneta spre planeta aflată la şaptezeci şi cinci de mii de kilometri mai jos.

Acceleraţia de un *g* îl trase uşor pe Ralph Hiltch înapoi în scaunul său şi ridică podeaua în poziţie verticală. Pe scaunul de alături, geanta cu echipamente se răsturnă şi rămase la îmbinarea spătarului cu şezutul.

– Vectorul acesta ne va duce în şaizeci şi trei de minute la spaţioportul Pasto, datavizӑ Cathal Fitzgerald de pe locul pilotului.

– Mulţumesc, răspunse Ralph şi lărgi canalul ca să-i includă şi pe cei doi soldaţi G66. Vreau să accesaţi toţi informarea primită de la Skark. Informaţiile de genul ăsta pot fi esenţiale şi avem nevoie de toate datele utile pe care putem pune mâna.

Vorbele acelea îi câştigară un rânjet şi o fluturare de braţ din partea lui Dean Folan, alături de o strâmbătură indiferentă de la Will Danza. Amândoi stăteau de cealaltă parte a culoarului. Cabina cu şaizeci de locuri părea pustie, numai cu ei patru înăuntru.

Nimeni din echipa lui micuţă nu se văicărise şi nu refuzase să meargă. Între patru ochi, Ralph le subliniase destul de clar că se puteau retrage fără ca în dosar să le fie consemnat vreun act de indisciplină. Toţi fuseseră însă de acord, cu grade diferite de entuziasm – până şi Dean, care ar fi avut scuza cea mai bună dintre toţi, deoarece în noaptea trecută stătuse şapte ore în sala de operaţii din clinica Marinei, unde îi fusese reconstruit şaizeci la sută din braţ. Musculatura amplificată, distrusă de loviturile încasate în jungla Lalondei, fusese complet înlocuită cu ţesut artificial, alături de vase sangvine, piele şi nervi. Reparaţiile erau încă învelite într-o teacă verde de pachete nanonice medicale, însă bărbatul anunţase cu glas voios că abia aştepta să egaleze scorul în meciul cu sechestraţii.

Ralph închise ochii şi lăsă informarea să-i invadeze mintea, tabulată de nanonicele neurale într-o matrice iconografică precis definită. Detalii ale continentului Xingu: o suprafaţă de patru milioane şi jumătate de kilometri pătraţi pe emisfera nordică, aproximativ de formă rombică, şi un lanţ muntos prelung care se extindea din colţul său sudic. Lanţul traversa Ecuatorul, iar

zonele tropicale largi ale lui Ombey însemnau că întregul continent era o regiune agricolă ideală, cu unica excepţie a semideşertului care ocupa centrul. Deocamdată, numai două cincimi din regiune erau locuite, dar, având o populaţie de şaptezeci de milioane, era al doilea continent ca prosperitate după Esparta, unde se găsea capitala Atherstone.

După datele despre Xingu veniră cele despre trioul din ambasadă: Jacob Tremarco, Savion Kerwin şi Angeline Gallagher. Dosarele lor profesionale nu conţineau nimic excepţional – personal obişnuit din ministerul de Externe Kulu, birocraţi loiali şi plictisitori. Imagini şi videouri, istoria familiilor, rapoarte medicale. Totul se găsea acolo, însă nimic nu era prea util, cu excepţia imaginilor. Ralph le stocă într-o celulă de memorie nanonică neurală şi le asocie cu un program de identificare a caracteristicilor generale. Nu uitase strania abilitate de metamorfozare a aspectului pe care o demonstraseră sechestraţii pe Lalonde. Era posibil ca programul de identificare să-i ofere un uşor avantaj dacă vreunul dintre ei încerca să se deghizeze, deşi el nu nutrea prea multe speranţe.

Partea cea mai promiţătoare din pachetul de date o constituia seria de măsuri implementate de amiralul Farquar şi de Leonard DeVille, ministrul Afacerilor Interne al Xingu, pentru a impune carantină continentului şi a urmări trioul din ambasadă. Întregul trafic civil era închis în mod sistematic. În nucleele de date ale continentului erau încărcate programe de căutare, care urmăreau eventuale trasee de defecţiuni temporare inexplicabile ale procesoarelor şi circuitelor energetice. Videocamerele de monitorizare pentru securitatea zonelor publice căpătaseră şablonul vizual al trioului şi patrulele de poliţie fuseseră de asemenea informate.

„Poate că vor avea noroc”, gândi Ralph. Lalonde fusese o colonie înapoiată de la capătul lumii, fără mijloace de comunicaţii moderne şi aproape complet lipsită de autoritate civilă. Dar Ombey făcea parte din Regat, societatea pe care el jurase s-o apere, sacrificându-şi viaţa la nevoie, întrucât cu ani în urmă, la universitate, când i se oferise în mod discret un post în agenţie, considerase Kulu o societate meritorie. Cea mai bogată din Confederaţie, exceptând sfera edenismului. Puternică economic şi militar; un lider al tehnologiei. Avea un sistem juridic care asigura securitatea cetăţeanului obişnuit şi era chiar rezonabil de

corect, potrivit standardelor moderne. Îngrijirea medicală era asigurată de stat. Majoritatea oamenilor aveau locuri de muncă. De acord, sub conducerea Saldanilor, nu era nici pe departe cel mai democratic dintre sisteme, dar la urma urmelor, cu excepţia Consensului Edenist, puţine societăţi democratice erau realmente reprezentative. Şi existau o sumedenie de planete care nici măcar nu pretindeau că sunt egalitariste. Aşa încât Ralph îşi înghiţise orice suspiciuni iritante de radicalism şi fusese de acord să-şi slujească Regele până la moarte.

Ceea ce văzuse din galaxie servise doar la a-i consolida convingerea că procedase corect. Regatul era un loc civilizat, în comparaţie cu majoritatea celorlalte şi cetăţenii săi erau îndreptăţiţi să-şi ducă vieţile fără imixtiuni. Iar dacă asta însemna că ASE trebuia ocazional să-şi murdărească mâinile, atunci aşa să fie, considera Ralph. Pe scurt, o societate care merita să-şi protejeze valorile.

Şi graţie propriei sale naturi, Ombey ar fi trebuit în mod clar să se poată descurca mai bine decât Lalonde, deşi sistemele care o făcuseră mai capabilă oferiseră de asemenea inamicului o oportunitate mai mare de a-şi răspândi subversiunea. Pe Lalonde, deplasarea purtătorilor virusului fusese lentă. Aici, ei nu aveau să sufere de asemenea restricţii.

Cathal Fitzgerald opri propulsia cu fuziune când ajunseră la două sute de kilometri deasupra lui Xingu. Forţa gravitaţională intră în acţiune, trăgând avioneta în jos. Câmpul său magnetic se extinse şi aplică presiuni subtile asupra gazelor rarefiate ce apăsau fuzelajul. Plutind în centrul unei perne scânteietoare de ioni, avioneta se înclină la tribord şi începu o lină spirală glisantă către spaţioportul de dedesubt.

Se aflau la o sută cincizeci de kilometri altitudine, când calculatorul de zbor dataviză un semnal prioritar protejat de la Roche Skark spre nanonicele neurale ale lui Ralph.

– S-ar putea să avem o problemă latentă, anunţă directorul ASE. O cursă de pasageri de la Pasto la Atherstone are necazuri cu sistemele electronice, nimic critic, dar defecţiunile sunt constante. Aş dori să te aduc pentru consiliere în Comitetul de Securitate al Consiliului de Coroană.

– Da, domnule, încuviinţă Ralph.

Datavizarea se lărgi la o conferinţă senzambientală cu nivel de securitate I. Ralph părea să stea la o masă ovală într-o sală

emisferică albă, simplă, ai cărei pereţi se găseau la distanţă nedeterminată.

Amiralul Farquar era aşezat în capul mesei, flancat de Roche Skark şi Jannike Dermot. Nanonicele neurale ale lui Ralph identificară celelalte trei persoane prezente. Lângă directorul ASI era comandorul Deborah Unwin, şeful reţelei de defensivă strategică a lui Ombey, iar alături stătea Ryle Thorne, ministrul Afacerilor Interne al Ombey. Ralph se găsea pe aceeaşi latură a mesei cu Roche Skark, vizavi de Leonard DeVille.

– Avionul se află la şapte minute de Atherstone, rosti Deborah Unwin. Trebuie să luăm o decizie.

– Care-i situaţia curentă a avionului? întrebă Ralph.

– Ca parte a procedurilor de carantină, controlorii mei de zbor au instruit pilotul să revină la Pasto. Atunci a comunicat dificultăţile. A spus că-şi va pune în pericol pasagerii dacă va trebui să zboare înapoi tocmai până la Pasto. Şi are într-adevăr dreptate, dacă este vorba despre defecţiuni reale.

– Nu putem utiliza platformele DS asupra aparatelor de zbor civile doar pentru un procesor cu probleme, spuse Ryle Thorne.

– Dimpotrivă, domnule, replică Ralph. În situaţia aceasta trebuie să menţinem politica de tip „vinovat până la dovedirea inocenţei”. În circumstanţele actuale, nu puteţi permite asolizarea avionului acela în capitală. Nu acum.

– Dacă trebuie să zboare înapoi la Xingu, ar putea muri toţi pasagerii de la bord, protestă ministrul. Avionul ar putea să se prăbuşească în ocean.

– Atherstone are un număr important de baze militare în districtul înconjurător, rosti amiralul Farquar. Dacă va fi necesar, avionul poate să stea pur şi simplu pe pistă, înconjurat de puşcaşii marini, până când găsim o metodă satisfăcătoare de detectare a virusului.

– Pilotul îşi utilizează nanonicele neurale pentru comunicarea cu controlul zborului? întrebă Ralph.

– Da, răspunse Deborah.

– Perfect, atunci se poate presupune în mod rezonabil că n-a fost sechestrat. Dacă puteţi garanta paza strictă a unei piste de asolizare, eu sunt de părere s-o utilizaţi. Însă avionul trebuie să rămână închis ermetic până când aflăm ce s-a întâmplat cu cei trei din ambasadă.

– Mi se pare destul de bine, zise amiralul Farquar.

– Voi trece imediat în stare activă puşcaşii marini de la baza Sapcoat, zise Deborah. Baza este la vreo sută de kilometri de Atherstone. Avionul poate ajunge acolo fără probleme.

– O sută de kilometri este o distanţă destul de sigură, rosti Ryle Thorne.

Lui Ralph nu-i plăcea atitudinea ministrului; părea să trateze situaţia ca şi cum ar fi fost un incident natural minor, un uragan sau poate un seism. La urma urmelor însă, el trebuia să apară în faţa alegătorilor săi la fiecare cinci ani şi să-i convingă că acţiona în interesul lor. Ordinul dat platformelor DS de a deschide focul asupra concetăţenilor lor ar fi fost greu de explicat în termenii relaţiilor cu publicul. Acela era unul dintre motivele pentru care familia regală Saldana avea un Parlament care s-o consilieze. Un strat izolator în jurul vinovaţilor. Politicienii aleşi erau întotdeauna culpabili şi înlocuibili.

– Aş sugera de asemenea ca după asolizarea avionului să utilizaţi un satelit senzorial orbital pentru monitorizarea sa permanentă, zise Ralph. Pentru eventualitatea vreunei tentative de evadare. În felul acesta putem utiliza platformele DS ca ultimă măsură: sterilizarea întregii zone.

– Mi se pare o măsură cam excesivă, rosti Ryle Thorne cu politeţe grijulie.

– Şi de data aceasta vă voi contrazice, domnule. Pe Lalonde, inamicul şi-a putut utiliza capacităţile de bruiaj electronic pentru a interfera de pe sol cu satelitul de observaţii CDL, înceţoşând imaginile într-un grad destul de mare. Aş zice că această opţiune de rezervă este minimumul pe care ar trebui să-l avem asigurat.

– Ralph a fost adus pentru experienţa sa în combaterea virusului, zâmbi Roche Skark către ministru. El a scăpat de pe Lalonde tocmai pentru că a implementat genul acesta de măsuri protectoare.

Ryle Thorne încuviinţă scurt din cap.

– Păcat că nu ne-a protejat şi de virus, murmură Jannike.

Atât doar că într-un context senzambiental, nimic nu era realmente *sotto voce;* orice afirmaţie era clar deliberată.

Ralph o privi, dar imaginea sintetizată de calculator a chipului ei nu trăda nimic.

*

Chapman Adkinson se simţea extrem de obosit de fluxul continuu de datavizări pe care le recepta de la controlul traficului

aerian. Şi în acelaşi timp era îngrijorat. Deja nu mai avea de-a face cu controlul traficului civil de la Atherstone, din raza căruia ieşise cu opt minute în urmă. Acum erau implementate protocoalele militare şi întregul control al traficului planetar era direcţional prin centrul de operaţii al Marinei Regale de pe Guyana. Iar cei de acolo nu erau tocmai compătimitori faţă de starea lui.

Esparta se derula pe sub avion; actualmente trecea peste unul dintre luxuriantele parcuri naţionale din jurul capitalei. O junglă care era întreruptă doar de ocazionalele şosele rectilinii şi de conacele aristocraţilor. Oceanul se afla la cinci minute în spatele lor.

Nanonicele lui neurale accesau senzorii exteriori, dar imaginea vizuală era analizată doar în mod secundar, în principal pentru a susţine sistemul de ghidare inerţială în care bărbatul nu mai avea de acum încredere. Se concentră asupra diagramelor sistemelor avionului: douăzeci la sută din procesoarele de la bord sufereau de defectări temporare aleatorii. Unele se reactivaseră după câteva secunde, altele rămăseseră moarte. Programele de diagnoză pe care le rula nu puteau pur şi simplu identifica problema. Chiar mai neliniştitor încă era faptul că în ultimele cincisprezece minute înregistrase oscilaţii violente în circuitele de putere.

Acela fusese motivul pentru care se certase cu controlorii militari. Perturbările procesoarelor reprezentau o ameninţare acceptabilă, fiindcă în arhitectura electronică a avionului era încorporată atâta redundanţă, încât putea să supravieţuiască unei întreruperi cvasitotale; pe de altă parte însă, pierderea puterii de zbor se încadra într-o categorie de risc complet diferită. Chapman Adkinson decisese deja că, dacă aveau să încerce să-l silească să zboare înapoi peste ocean, el avea să asolizeze forţat imediat, băgându-şi picioarele în penalizările pe care aveau să i le încarce în licenţă. Ce naiba, riscurile biologice de pe Xingu nu puteau fi letale!

– Chapman, rămâi în standby pentru actualizarea coordonatelor de asolizare, dataviză controlorul de zbor de pe Guyana. Vă abatem.

– Încotro? întrebă bărbatul sceptic.

– La baza Sapcoat. Vă eliberează o zonă pentru coborâre şi staţionare. Se pare că pasagerii vor trebui să rămână o vreme la

bord, după asolizare.

– Măcar de am asoliza…

Coordonatele sosiră şi Chapman le introduse direct în calculatorul de zbor. Douăsprezece minute până la Sapcoat. Asta putea să accepte. Avionul se înclină lin la tribord şi începu să se îndepărteze de oraşul aflat undeva dincolo de tremurul negru-argintiu produs de căldură la orizont.

Fu un semnal pentru ca defecţiunile să se împătrească. Circuitele porniră să cadă cu o viteză înspăimântătoare. Un sfert din schema sistemelor pâlpâi scurt şi deveni ameninţător de negru, lăsând doar contururi incolore spectrale în locul hardware-ului funcţional cu o clipă în urmă. Alimentarea energetică a celor două compresoare posterioare de la tribord încetă complet. Chapman auzi cum ţiuitul ascuţit de fundal deveni mai grav, pe măsură ce palele încetiniră. Programul de compensare al calculatorului de zbor trecu în mod primar, însă fuseseră decuplate prea multe suprafeţe de control pentru a fi cu adevărat eficient.

– Mayday, Mayday, datavizǎ Chapman.

Încetase să mai funcţioneze chiar şi transmiţătorul primar. Fură activate procesoarele de rezervă. Fuzelajul începu să vibreze şi să se zgâlţâie, când avionul străbătu o zonă de turbulenţe.

– Ce este? întrebă controlul traficului.

– Pierd putere şi altitudine. Rata defectării sistemelor creşte. Băga-mi-aş! Tocmai am pierdut magistrala de date pe direcţia cozii.

Datavizǎ un cod de urgenţă în calculatorul de zbor. Din potcoava consolei din faţa lui glisă un piston argintiu, având la capăt un pat ca de pistol, placat cu crom roşu-mat. Ajunse în poala bărbatului şi se roti silenţios cu nouăzeci de grade. Chapman îl înhăţă. Comandă manuală. „Hristoase, n-am mai utilizat-o niciodată în afara simulărilor Autorităţii Aviatice!”

Lăţimea de bandă a datavizării spre calculatorul de zbor începu să se reducă. Trecu prioritatea schemei pe afişarea elementelor absolut esenţiale. Displayurile holografice de pe consolă înviară, duplicând informaţiile.

– Găsiţi-mi un teren plat s-asolizez – imediat, fir-ar al dracu’!

Nici nu voia să se gândească în ce fel avea să coboare avionul în configuraţie VTOL, lipsit de ambele compresoare tribord. Poate

o şosea, pe care s-o utilizeze ca pistă?

– Solicitare refuzată.

– *Poftim?*

– Nu poţi asoliza decât la coordonatele autorizate.

– În pizda mă-tii, o să ne prăbuşim!

– Îmi pare rău, Chapman, nu poţi asoliza nicăieri în afară de Sapcoat.

– Nu pot *s-ajung* la Sapcoat.

Legătura de datavizare de comenzi către calculatorul de zbor începu să dea rateuri. Manşa i se mişcă uşor în mână şi simţi cum avionul se înclină imediat.

„Uşurel!” îşi spuse. Exercită o presiune fermă asupra manşei şi botul aparatului începu să se ridice. Grafica holografică a orizontului arăta că pica în continuare. Apăsă mai tare şi rata coborârii încetini.

Uşa cockpitului glisă, deschizându-se. Chapman era prea surescitat ca să-i pese. Ar fi trebuit să fi fost blocată codificat, dar după cum se defecta hardware-ul…

– De ce ai modificat cursul?

Chapman aruncă o privire scurtă peste umăr. Individul era îmbrăcat într-un costum ieftin, demodat de vreo cinci ani. Nu era doar calm, ci senin. Incredibil! Nu putea să nu să fi simţit zguduiturile avionului.

– O problemă tehnică, izbuti să icnească. Asolizăm pe cea mai apropiată pistă care poate primi o urgenţă.

Manşa aproape că i se împotrivea mişcărilor, iar acum şi displayurile holografice începuseră să unduiască. Nu era sigur dacă se mai putea încrede în ele.

– Întoarce-te la locul tău, amice.

Bărbatul veni însă pur şi simplu în spatele scaunului său şi întinse capul peste umărul lui Chapman, privind afară prin parbrizul îngust şi curb.

– Unde-i Atherstone?

– Uite care-i trea…

Durerea îi străpunse adânc coapsa. Chapman icni răguşit din cauza şocului. Degetul arătător stâng al bărbatului îi atingea uşor piciorul şi un cerculeţ din ţesătura pantalonului de uniformă ardea în jurul său.

Chapman lovi iute cu palma flăcăruile albastre şi ochii îi clipiră repede, alungând lacrimile. Muşchiul din coapsă îl durea

îngrozitor.
– Unde-i Atherstone? repetă bărbatul. Trebuie s-ajung acolo.
Calmul său i se părea lui Chapman mai descurajant decât defectarea avionului.
– Uite care-i treaba, n-am glumit când am spus c-avem probleme tehnice. Să zicem mersi dacă reuşim să trecem de nenorocita asta de junglă. Nici vorbă de Atherstone.
– O să te rănesc din nou, dar mai rău. Şi te voi răni întruna pân-o să mă duci la Atherstone.
„Sunt deturnat!” Înţelegerea faptului respectiv era tot atât de ameţitoare, pe cât de improbabilă. Chapman se holbă la el.
– Cred că glumeşti!
– Nu glumesc defel, căpitane. Dacă n-asolizezi în capitală, voi avea grijă să n-o faci nicăieri.
– Iisuse Hristoase!
– Atherstone. Spune unde este.
– Undeva spre vest. Hristoase, nu-s sigur unde anume. Ghidarea inerţială s-a dus.
Un surâs lipsit de veselie apăru pe faţa bărbatului.
– Atunci, îndreaptă-te către vest. Este un oraş mare. Sunt sigur că-l vom vedea de la altitudinea asta.
Chapman nu schiţă niciun gest. După aceea făcu o grimasă, când bărbatul se întinse pe lângă el şi-şi lipi de parbriz palma cu degetele răşchirate. Fisuri albe oribil de profunde se întinseră în toate direcţiile, ca razele unei stele.
– Atherstone.
Fusese un ordin.
– În regulă, numai ia-ţi mâna aia blestemată de acolo!
Parbrizul era din safir artificial, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l puteai fisura prin simpla rezemare de el. O verificare a stării nanonicelor neurale îi arătă că-i căzuse jumătate din augmentarea sinaptică şi practic toate celulele de memorie se închiseseră. Exista totuşi suficientă capacitate pentru o datavizare.
– Urgenţă cod F! răcni el la calculatorul de zbor, rugându-se simultan să nu se fi defectat complet.
– Ofiţerul de serviciu ASI, se auzi răspunsul. Ce se-ntâmplă?
Chapman utiliză ultimele resurse de capacitate ale nanonicelor neurale pentru a emite o comandă metabolică prioritară, care să-i menţină chipul perfect neutru. Nu trebuia să

trădeze prin niciun fior de emoţie conversaţia silenţioasă.

– Tentativă de deturnare. În plus, avionul se dezagregă în jurul meu.

– Câţi terorişti?

– Doar unul, cred. N-am acces la videocamerele cabinei.

– Ce doreşte?

– S-ajungă la Atherstone.

– Ce fel de armă utilizează?

– Nu sunt sigur. Nimic vizibil. Un soi de implant. Poate un generator de câmp de inducţie termică. Mi-a ars piciorul şi a avariat parbrizul.

– Mulţumesc. Rămâi pe legătură, te rog.

„De parc-aş putea face altceva”, gândi sarcastic Chapman. Aruncă o privire curioasă către bărbatul care continua să stea în picioare lângă scaunul lui. Chipul îi era la fel de inexpresiv ca al pilotului.

Avionul se legănă alarmant. Chapman încercă să-l domolească, deplasând manşa pentru a compensa mişcările dezordonate. Aşa ceva ar fi avut succes la un avion cu suprafeţe control complet funcţionale, dar aici nu obţinu decât oscilarea cozii. Chapman observă că botul se înclinase din nou în jos cu câteva grade.

– Dacă nu te superi că te-ntreb, ce naiba-i atât de important în Atherstone ca să fie nevoie să recurgi la chestia asta nebunească?

– Oameni, răspunse sec bărbatul.

Ceva din calmul său se infiltra în mintea lui Chapman. Trase manşa spre el, ridicând botul până când redeveni orizontal. Nicio problemă. Cel puţin nu mai cădeau alte sisteme; se părea că defecţiunile atinseseră un platou. Însă asolizarea avea să fie criminală.

– Chapman, dataviză ofiţerul de serviciu ASI. Te rog, încearcă să ne transmiţi o imagine a teroristului. Este foarte important.

– Am picat până la aproape doi kilometri altitudine, şaptezeci la sută din sisteme mi-au căzut şi voi nu doriţi decât să vedeţi cum arată individul?

– Ne va ajuta să evaluăm situaţia.

Chapman îl privi pieziş pe bărbat şi încărcă imaginea într-una dintre cele trei celule de memorie care-i rămăseseră funcţionale. Rata de biţi a datavizării îi era acum atât de mică, încât avu

nevoie de o secundă întreagă pentru a transmite fişierul.

Ralph Hiltch privi pixelii coagulându-se încetişor deasupra mesei din sala sferică.

– Savion Kerwin, rosti el fără surprindere în glas.

– Fără îndoială, încuviinţă amiralul Farquar.

– Avionul acela a plecat din Pasto la nouăzeci de minute după asolizarea avionului lor spaţial, spuse Jannike Dermot. În mod evident, ei intenţionează să răspândească virusul cât mai mult posibil.

– Aşa cum v-am spus, zise Roche Skark. Ralph, crezi c-a mai infectat pe altcineva din avion?

– Foarte posibil, domnule. În mod evident, calculatorul de zbor şi nanonicele neurale ale lui Chapman sunt asaltate de un câmp de bruiaj electronic foarte intens. S-ar putea să fie chiar mai mulţi, care acţionează la unison, ori s-ar putea să fie vorba doar despre apropierea lui Savion Kerwin de sistemele electronice – la urma urmelor, calculatorul de zbor se află sub puntea cockpitului. Nu ne putem asuma însă riscul respectiv.

– De acord, spuse amiralul Farquar.

Chapman Adkinson aşteptă cincisprezece secunde după ce datavizase fişierul cu imaginea. Calculatorul de zbor dereglat anunţă că menţinea deschis canalul de comunicaţii. Nu se întâmplă nimic, nicio actualizare de la ofiţerul ASI.

Fiind el însuşi ofiţer în rezervă al Marinei Regale Kulu, Chapman ştia de existenţa procedurilor de răspuns în cazul urgenţelor care implicau civili. Regula era simplă: cu cât luarea unei decizii întârzia mai mult, cu atât problema era trimisă mai sus prin structura de comandă. Probabil că problema aceasta ajungea chiar până în vârf. La persoanele autorizate să ia decizii de viaţă şi de moarte.

Intuiţia sau pur şi simplu senzaţia strivitoare de condamnare îl făcu pe Chapman Adkinson să izbucnească într-un hohot de râs vesel.

Teroristul se întoarse şi-l privi straniu.

– Ce-i?

– O să vezi în curând, amice. Ia zi-mi, eşti un risc biologic?

– Dacă sunt…

Laserul cu raze X izbi avionul cu optzeci de kilometri înainte de Atherstone. Platformele de armament DS pe orbită joasă ale Ombeyului puteau lovi viespi de luptă de la o depărtare de două

mii cinci sute de kilometri. Avionul se afla la numai trei sute de kilometri sub platforma pe care o activă Deborah Unwin. Atomii de oxigen şi azot din atmosfera inferioară se dezintegrară pur şi simplu în constituenţii lor subatomici când raza X străbătu aerul – un fulger purpuriu pârjolitor, lung de optzeci de kilometri. În vârful său, avionul detonă într-o ceaţă ionizată care se dilată aidoma unui ciclon de neon miniatural. Fragmente radioactive în flăcări căzură ca o ploaie peste jungla virgină de dedesubt.

2

Se născuse de fapt în Statele Unite ale Americii, deşi puţini erau cei cărora le plăcuse s-o recunoască vreodată, atunci sau ulterior. Părinţii îi erau din Napoli, iar italienii din sud erau priviţi peste tot cu condescendenţă şi dispreţuiţi chiar şi de alte grupuri de imigranţi săraci, şi cu atât mai mult de intelectualii superiori ai epocii, care-şi afirmau deschis ura faţă de neamul acela inferior. Drept urmare, puţini biografi şi istorici au admis vreodată adevărul simplu. El era, mai presus de orice, un monstru autentic „made în America”.

S-a născut în Brooklyn, în ziua geroasă de 17 ianuarie 1899, al patrulea fiu al lui Gabriele şi al Teresinei. În vremea aceea cartierul era căminul unei mase clocotitoare de asemenea familii de imigranţi care încercau să-şi clădească vieţi noi pe noul tărâm al făgăduielilor. Munca era aspră, forţa de muncă era ieftină, infama maşinărie politică a oraşului era puternică, iar gangsterii şi bandele de stradă erau notorii. În mijlocul tuturor dificultăţilor, tatăl lui a izbutit totuşi să câştige îndeajuns pentru a-şi întreţine familia. Iar ca bărbier, a făcut toate acestea în mod independent şi onest, ceva destul de rar în epoca şi în locul acela.

Fiul lui Gabriele n-a urmat niciodată drumul respectiv; şansele rânduite împotriva lui erau pur şi simplu prea numeroase. Întregul mediu din Brooklyn părea special conceput pentru a-i deturna pe tinerii săi bărbaţi de la calea spre bine.

După ce a fost exmatriculat din şcoală la paisprezece ani pentru că-şi bătuse profesoara, a început să facă comisioane pentru şeful local al Asociaţiei locale. Unul dintre cei mai de jos dintre cei de jos. El însă a învăţat despre viciile oamenilor şi despre ce ar fi fost ei în stare pentru a şi le satisface, despre banii ce puteau fi câştigaţi, despre loialitatea faţă de ai săi şi, mai mult ca orice, despre ceea ce oamenii acordau şefului Asociaţiei: respect. Ceva ce nimeni nu-i arătase vreodată lui sau tatălui său. Respectul era cheia. Un bărbat respectat avea totul, era un prinţ printre oameni.

În decursul acelei ucenicii infracţionale au fost sădite seminţele distrugerii sale; ca o ironie a sorţii, de către el însuşi. A contractat sifilis într-unul dintre numeroasele bordeluri jalnice pe care le vizitau în mod regulat băieţii de vârsta şi condiţia sa. Ca

majoritatea bărbaţilor, a supravieţuit primului stadiu de evoluţie; furunculele de pe organele genitale i s-au vindecat în două săptămâni. Nici al doilea stadiu nu l-a deranjat prea mult; o perioadă la fel de scurtă de suferinţă, despre care s-a convins singur că fusese o formă acută de gripă.

Dacă ar fi vizitat un medic, i s-ar fi spus că stadiul terţiar era cel care se dovedea letal pentru o cincime dintre cei infectaţi, distrugându-i lobii frontali ai creierului. Dar odată ce trecuse al doilea stadiu, boala perfidă devenea latentă mult timp, uneori decenii, amăgindu-şi victima într-o falsă impresie de siguranţă. El n-a văzut niciun motiv pentru care să afle realitatea umilitoare.

În mod paradoxal, tocmai boala aceea a contribuit la ascensiunea lui inexorabilă din următorii cincisprezece ani. Din cauza naturii atacului său asupra creierului, a amplificat trăsăturile de personalitate ale victimei. Trăsături care în cazul său fuseseră forjate în Brooklynul de la începutul secolului şi includeau dispreţul, ostilitatea, furia în tandem cu violenţa, lăcomia, trădarea şi înşelătoria. Calităţi de supravieţuire excelente pentru fundătura aceea de cartier, dar care îl scoteau în relief într-un ambient mai civilizat. Un barbar în metropolă.

În 1920 s-a mutat în Chicago. În câteva luni era puternic implicat într-una dintre mafiile majore. Până atunci mafiile conduseseră afacerile ilegale, bordelurile şi sălile de jocuri şi greblaseră bani frumoşi. Şi ar fi putut să fi rămas la nivelul respectiv, relativ insignifiant. Însă acela a fost anul în care prohibiţia a intrat în vigoare în toată ţara.

Barurile clandestine s-au deschis, distileriile ilegale au înflorit. Banii au curs în cuferele mafiilor, milioane şi milioane de dolari murdari, uşor câştigaţi. Le dădea o bază de putere la care nu visaseră niciodată până atunci. Au cumpărat poliţia, îi aveau la degetul mic pe primar şi pe majoritatea funcţionarilor din primărie, intimidau ziarele care porniseră cruciade şi râdeau în nasul legii. Însă banii au adus propria lor problemă, aparte. Toţi puteau vedea cât de vastă era piaţa, cât de profitabilă. Toţi doreau o cotă-parte.

Şi acela a fost domeniul în care, în cele din urmă, a intrat în drepturile sale. Cartiere întregi din Chicago au degenerat în zone de război, cu bandele, mafiile şi boşii luptându-se aidoma leilor pentru teritoriu. Cu neurosifilisul erodându-i treptat raţiunea, el a ieşit în relief printre contemporanii săi ca fiind cel mai nemilos,

cel mai de succes şi cel mai temut şef de bandă. Capriciile au devenit excentricităţi înfumurate: a deschis cantine pentru săraci; a organizat parade funerare pentru camarazii ucişi, care au blocat întregul oraş; tânjind după publicitate, a ţinut conferinţe de presă pentru a-şi promova generozitatea de a le dărui oamenilor ceea ce-şi doreau cu adevărat, a sponsorizat cântăreţi faliţi. Stilul lui flamboaiant a devenit la fel de legendar ca brutalitatea sa.

La apogeu, tirania sa a fost suficientă pentru a fi menţionată de Casa Albă. Nimic din ceea ce au întreprins vreodată autorităţile n-a părut vreodată să însemne ceva. Arestări, anchete, acuzaţii… el şi-a cumpărat scăparea cu bani, în timp ce reputaţia şi asociaţii lui asigurau tăcerea martorilor.

De aceea guvernul a făcut ceea ce fac întotdeauna guvernele când se confruntă cu o opoziţie care nu poate fi doborâtă prin mijloace cinstite şi legale. A trişat.

Procesul său pentru evaziune fiscală a fost descris ulterior ca o linşare legală. Trezoreria a formulat reguli noi şi a dovedit că el se făcuse vinovat de încălcarea lor. Un bărbat care era responsabil, atât direct, cât şi indirect, pentru moartea a sute de oameni a fost condamnat la unsprezece ani de închisoare pentru neplata unor taxe în valoare de 215.080 dolari.

Domnia lui atroce a luat sfârşit, dar viaţa a avut nevoie de alţi şaisprezece ani ca să se ofilească. În ultimii săi ani, cu neurosifilisul mugindu-i în cap, a pierdut complet contactul cu realitatea, având viziuni şi auzind voci. Mintea îi rătăcea acum printr-un stat complet imaginar.

Corpul încetase să-i funcţioneze într-un mod îndeajuns de paşnic pe 25 ianuarie 1947, într-o casă mare din Florida, înconjurat de familia îndurerată. Însă atunci când eşti deja dement, diferenţa este prea puţin sesizabilă între propriul tău univers iluzoriu şi torturile distorsionate ale lumii de dincolo, în care-ţi lunecă sufletul.

Au trecut peste şase sute de ani.

Entitatea care a ieşit din lumea de dincolo în corpul fracturat şi însângerat al lui Brad Lovegrove, manager asistent de gradul IV (divizia întreţinere salubritate urbană) din grupul metamecanic Tarosa din Noua Californie, nici măcar nu şi-a dat seama că revenise în realitatea vieţii. Oricum, nu imediat.

Prima fiinţă posedată a ajuns la Noua Californie într-o navă de

marfă plecată de la Norfolk – unul dintre cei douăzeci şi doi de insurgenţi pe care Edmund Rigby îi crease în Boston. Se numea Emmet Mordden şi imediat ce a ajuns pe suprafaţa planetei a început procesul de cucerire, răpind oameni de pe străzi şi autostrăzi, provocând răni dătătoare de agonie care să le slăbească spiritul şi să le deschidă mintea pentru a primi sufletele din lumea de dincolo.

În zilele ce urmară, o bandă mică de posedaţi se strecură neobservată pe bulevardele din San Angeles, sporindu-şi încetişor rândurile. Aidoma tuturor posedaţilor ce apăreau în toată Confederaţia, ei nu aveau o strategie distinctă, ci doar un impuls unic care-i îmboldea să aducă mai multe suflete din lumea de dincolo.

Însă acesta nu era de niciun folos pentru cauză. Cu mintea spulberată, nu se asocia niciunui stimul extern. El răcnea avertizări isterice adresate fratelui său Frank, plângea, ţinea monologuri interminabile despre fabrica lui de pantofi, unde promitea că le va asigura tuturor locuri de muncă, emitea fără avertizare rafale mici de energie, chicotea constant, defeca în pantaloni şi începuse să-şi arunce excrementele în jur. Ori de câte ori îi aduceau mâncare, abilitatea lui energetică o transforma în paste fierbinţi şi picante, ce emanau o duhoare înspăimântătoare.

După două zile, cabala aflată în creştere îl abandonă pur şi simplu în magazinul scos din uz pe care îl utilizase drept bază. Dacă s-ar fi sinchisit să-i arunce o privire înainte de plecare, ar fi observat că vorbirea îi era mai coerentă şi comportamentul ceva mai moderat.

Şabloanele de gândire psihopate ce se formaseră la începutul anilor 1940 şi rulaseră necontrolat vreme de şase secole începuseră finalmente să opereze din nou în interiorul unei structuri neuronale sănătoase. Nu existau dezechilibre chimice, nici spirochete, nici măcar urme de uşoară toxicologie alcoolică, deoarece Lovegrove nu bea. Sănătatea mintală îi reveni treptat, pe măsură ce procesele de gândire începură să se mişte în cicluri mai naturale.

El simţi cum mintea şi amintirile îi reveniră laolaltă, ca şi când ar fi ieşit din cea mai groaznică experienţă cu cocaină pe care o încercase vreodată (viciul său de demult, din anii 1920). Multe ore zăcu pur şi simplu pe podea, tremurând, pe când

evenimentele se revărsau prin conştiinţa sa aflată în extindere. Evenimente care-i îngreţoşau inima, dar care-i aparţineau.

Nu auzi deschiderea uşii de serviciu a magazinului, icnetul de surprindere al agentului imobiliar, paşii greoi care tropăiau spre el. O mână îi strânse umărul şi-l scutură puternic.

– Hei, gagiu', cum ai ajuns aici?

El tresări violent, ridică ochii şi văzu un bărbat cu o cască stranie, de parcă elitre verde-strălucitor de gândac i se pliaseră peste ţeastă. Ochi bulbucaţi, aurii, inexpresivi, îl fixau de sus. Urlă şi se răsuci. La fel de surprins, agentul imobiliar se retrase un pas şi duse mâna la paralizatorul cortical ilegal din buzunarul jachetei.

În ciuda a şase sute de ani de progres tehnologic, bărbatul încă putea să recunoască o armă individuală atunci când o vedea. Bineînţeles, adevăratul indicator era expresia de superioritate şi uşurare nervoasă de pe faţa agentului imobiliar; cea a oricărui om speriat, atunci când o armă a readus în mod brusc şansele de partea sa.

El îşi scoase propria sa armă. Atât doar că, de fapt, n-o scoase – nu exista un toc din care s-o fi scos. Într-o secundă îşi dori o armă şi în secunda următoare degetele îi strângeau o puşcă-mitralieră Thompson. Trase. Iar mugetul cândva familiar al armei poreclite „mătura tranşeelor" îi răpăi iarăşi în urechi. O flamă ciudat de albă ieşi din ţeavă, când o îndreptă către agentul imobiliar care se ghemuise, luptându-se cu reculul.

Iar apoi nu mai rămase decât un trup distrus, care zvâcnea, pompând litri de sânge pe podeaua goală de beton-carbon. Rănile ca nişte cratere fumegau, de parcă gloanţele ar fi fost incendiare.

Oripilat şi cu ochii bulbucaţi, se holbă la cadavru pentru un moment, după care vomită neajutorat. Capul i se învârtea, ca şi cum eternul coşmar revenea pentru a-l înhăţa o dată în plus.

– Hristoase, nu! gemu el. Nu mai vreau rahaturile astea. Te rog!

Puşca-mitralieră Thompson dispăruse la fel de misterios precum apăruse. Ignorând greaţa care-i trimitea fiori violenţi prin toate membrele, se împletici pe uşă şi ieşi în stradă. Imagini nebuneşti îl asaltară. Capul i se înclină lent pe spate pentru a vedea imaginile desprinse din *reviste pulp fantasy* în care nimerise. Fuioarele de nori joşi care pluteau dinspre ocean erau

spintecate de zgârie-norii ca nişte lame de spadă din crom şi sticlă ce formau centrul lui San Angeles. Pe fiecare suprafaţă sclipeau şi scânteiau lumini prismatice. Un oraş alcătuit dintr-o sută de oglinzi multicolore, înalte cât turnurile. Apoi văzu secera simplă a unei luni micuţe şi roşiatice chiar deasupra capului. Jeturile navelor stelare roiau neglijent pe cerul de cobalt, aidoma unor licurici incandescenţi. Gura i se căscă de uimire totală.

– Să fiu al naibii, da' ce dracu-i locu-ăsta? întrebă Alphonse Capone.

*

Rotirea lui Ombey adusese continentul Xingu în centrul părţii întunecate, când avioneta Marinei Regale în care se afla Ralph Hiltch trecu peste periferia lui Pasto. Oraşul era situat pe coasta vestică şi se dezvolta din portul Falling Jumbo într-o extindere susţinută, care dura de o sută de ani. Terenul era plat, ideal pentru urbanizare, ridicând minimum de probleme ambiţioşilor ingineri civili. Majoritatea districtelor aveau configuraţii geometrice, găzduind domenii care alternau cu parcuri mari şi cartiere comerciale complexe. Puţinele coline existente fuseseră revendicate de locuitorii mai bogaţi, pentru castelele şi conacele lor.

Accesând suita senzorială a avionetei, Ralph le vedea ridicându-se mândre în propriile lor oaze luminoase, în centrul unor domenii întinse, complet întunecate. Drumurile înguste şi puternic iluminate care şerpuiau printre coline erau singurele curbe în reţeaua vastă de linii portocalii strălucitoare ce se întindea sub el. Pasto arăta minunat de funcţional şi de modern, un simbol măreţ al iscusinţei economice a Regatului, o insignă de merit prinsă pe planetă.

Iar undeva jos, prin arhitectura sclipitoare şi dinamismul uman, existau oameni care puteau nărui complet întregul edificiu. Probabil în două zile, cu certitudine în mai puţin de o săptămână.

Cathal Fitzgerald orientă avioneta către clădirea cubică mare ce adăpostea sediul Forţei Poliţieneşti Xingu. Asolizară pe platforma specială de pe acoperiş, la capătul unui şir de avioane hipersonice mici, cu forme de planoare şi boturi ca nişte vârfuri de săgeţi.

La piciorul scării, Ralph era aşteptat de două persoane. Comisarul de poliţie Landon McCullock, un bărbat viguros de

şaptezeci şi doi de ani, înalt de aproape doi metri, cu păr roşcovan des, tuns periuţă, în uniformă albastru-închis cu trese argintii pe braţul drept. Era însoţit de Diana Tiernan, şefa Diviziei Tehnologie din Departamentul de Poliţie, o femeie fragilă, mai vârstnică, dominată de statura superiorului ei, un contrast care tindea să-i reliefeze aspectul studios.

– Apreciez realmente faptul că ai coborât pe planetă, rosti Landon când îi strânse mâna lui Ralph. Este imposibil să-ţi fi fost uşor să fii de acord să revezi creatura asta. Pachetul de date cu informarea amiralului Farquar m-a zguduit neplăcut. Oamenii mei nu sunt tocmai pregătiţi să facă faţă genului acestuia de incidente.

– De fapt, cine este pregătit? comentă Ralph acid. Noi am făcut totuşi faţă pe Lalonde şi intenţionăm să ne comportăm chiar mai bine aici.

– Mă bucur s-aud asta, zise Landon cu un aer morocănos.

Îi salută scurt din cap pe ceilalţi trei agenţi ASE care coborau scara avionetei şi buzele îi zvâcniră într-un surâs admirativ indus de amintire, privindu-i pe Will şi Dean, care îşi cărau echipamentele de luptă în două genţi voluminoase.

– A trecut ceva timp de când n-am mai acţionat în partea de teren a unei operaţiuni, murmură el.

– Ceva noutăţi despre avionul care a fost doborât? întrebă Ralph după ce porniră către liftul care-i aştepta.

– N-a supravieţuit nimeni, dacă la asta te refereai, zise Diana Tiernan şi-l privi întrebător. La asta te refereai?

– Sunt nişte ticăloşi rezistenţi, comentă scurt Will.

Femeia strânse din umeri.

– Am accesat o înregistrare a datavizării lui Adkinson. Abilitatea aceea de manipulare a energiei pe care a demonstrat-o Savion Kerwin a părut cu totul extraordinară.

– Nu v-a arătat nicio zecime din ce poate să facă, spuse Ralph.

Uşile liftului se închiseră şi coborâră spre centrul de comandă. Sala fără ferestre care ocupa jumătate din nivelul respectiv fusese concepută pentru a trata orice urgenţă civilă imaginabilă, de la prăbuşirea unui avion în centrul unui oraş, până la războiul civil. Douăzeci şi patru de noduri separate de coordonare erau dispuse în trei rânduri, cercuri de console cu câte cincisprezece operatori fiecare. Autoritatea lor de acces la reţeaua continentală

era absolută, asigurându-le acoperire senzorială şi legături de comunicaţii fără egal.

Când Ralph intră acolo, toate locurile erau ocupate şi aerul părea un corp solid din cauza petelor de lumină ale laserelor, aruncate de sutele de coloane proiectoare AV. Îl văzu pe Leonard DeVille aşezat la Nodul 1, un inel de console în centrul încăperii. Strângerea de mână a ministrului Afacerilor Interne nu avu sinceritatea lui McCullock.

Ralph fu prezentat iute celorlalţi de la Nodul 1: Warren Aspinal, prim-ministrul parlamentului continental Xingu, Vicky Keogh, adjuncta lui McCullock, şi Bernard Gibson, comandantul Escadronului Tactic Armat al poliţiei. O coloană AV proiecta o imagine a amiralului Farquar.

– Întregul trafic aerian a fost închis acum douăzeci de minute, anunţă Landon McCullock. Până şi zborurile de patrulare ale avioanelor poliţiei au fost reduse la minimul absolut.

– Iar echipajelor celor care se mai află încă în văzduh li s-a cerut să ne datavizeze fişiere din nanonicele neurale, zise Diana. În felul acesta putem fi rezonabil de siguri că niciunul n-a fost infectat de Tremarco sau Gallagher.

– Când am coborât cu avioneta, am văzut un trafic masiv pe drumuri şi şosele, rosti Ralph. Aş dori să fie închis. Nu pot sublinia suficient de apăsat că trebuie să restricţionăm mişcările populaţiei.

– În Pasto este abia ora zece seara, rosti Leonard DeVille. Oamenii încă se întorc la casele lor, alţii ies să-şi petreacă seara în oraş şi doresc să revină mai târziu. Dacă închideţi acum traficul la sol, veţi cauza un nivel incredibil de confuzie, mai presus de capacitatea forţei poliţieneşti de a-l soluţiona, pentru multe ore. Iar noi trebuie să menţinem poliţia în rezervă pentru a se ocupa de cei din ambasadă, atunci când îi vom detecta. Am considerat că ar fi mai logic să le îngăduim tuturor să meargă acasă ca de obicei, după care să instituim starea de asediu. În felul acesta marea majoritate vor fi restricţionaţi în locuinţele lor până mâine dimineaţă. Iar dacă Tremarco şi Gallagher au început să-i infecteze, orice epidemie va fi localizată, ceea ce înseamnă că ar trebui s-o putem izola relativ uşor.

„Fii discret şi obţine rezultate, de ce nu?” gândi Ralph acru. „Eu ar trebui să ascult şi să consiliez, nu să mă bag peste ei şi să mă comport ca o găoază gălăgioasă. La naiba, dar Kerwin şi

avionul m-au surescitat prea tare.”

Încercând să ascundă cât de penibil se simţea, întrebă:

– La ce oră veţi institui starea de asediu?

– La unu noaptea, zise prim-ministrul. Atunci vor mai fi afară doar adevăratele păsări de noapte. Slavă cerului că nu este sâmbătă! Atunci chiar c-am fi avut probleme serioase.

– În regulă, pot să accept asta, spuse Ralph. Pe chipul lui DeVille licări un zâmbet iute de victorie pe care optă să-l ignore. Cum stau lucrurile cu celelalte aşezări şi, mai important, cu şoselele? întrebă el apoi.

– Starea de asediu se va decreta la ora unu în toate zonele urbane de pe Xingu, rosti McCullock. Continentul are trei fusuri orare, aşa că va fi introdusă dinspre est. Cât despre şosele, închidem deja traficul, astfel încât aşezările vor fi izolate. Asta n-a fost o problemă, fiindcă toate vehiculele de pe şosele sunt supervizate de calculatoarele pentru managementul rutelor şi fluxului ale Departamentului de Transport. Vehiculele de pe drumurile secundare sunt cele care ne dau bătăi de cap; toate sunt comutate pe procesoare de control autonome. Şi mai rele sunt vehiculele de la fermele din zonele rurale, fiindcă jumătate din blestemăţiile alea au comenzi manuale.

– Estimăm că vor fi necesare alte trei ore pentru închiderea completă a întregului trafic de la sol, zise Diana. În clipa aceasta stabilim o interfaţă între Comandamentul Defensiv Strategic şi Divizia Trafic a poliţiei noastre. În felul acesta, când sateliţii cu senzori DS de pe orbită joasă localizează un vehicul care se deplasează pe un drum secundar, vor efectua o baleiere de identificare şi-l vor cataloga. După aceea Divizia Trafic va dataviza oprirea procesorului de comandă. Pentru vehiculele operate manual va fi nevoie să trimitem un echipaj de patrulare. Oricum, asta-i în teorie. O operaţie de detectare şi identificare la nivel continental va implica enorm de multă putere de procesare, de care nu ne prea putem lipsi în clipa aceasta. Dacă nu suntem foarte atenţi, vom sfârşi cu deficit de procesare.

– Crezusem că aşa ceva este imposibil în epoca asta, interveni blând Warren Aspinal.

Diana îşi pierdu orice urmă de amuzament.

– În condiţii normale, da. Însă ceea ce încercăm să facem nu are precedent. Ridică din umeri în semn de scuză către ceilalţi din Nodul 1: Echipa mea are trei IA în subsol şi două la

universitate, care încearcă să acceseze şi să analizeze simultan toate procesoarele din oraş. Este o rafinare a ideii amiralului Farquar de a urmări virusul energetic prin intermediul distorsiunii electronice pe care o generează. Am văzut-o demonstrată în avionul lui Adkinson, aşa încât cunoaştem natura aproximativă a fiarei. Tot ce ne rămâne de făcut este să întreprindem cel mai masiv exerciţiu de corelare încercat vreodată: să aflăm care procesoare au suferit defecţiuni în ultimele opt ore şi să facem referiri încrucişate la oră şi coordonate geografice. Dacă s-a întâmplat la câteva procesoare neasociate din aceeaşi zonă în acelaşi moment, atunci există o posibilitate serioasă ca defecţiunea să fi fost provocată de cineva virusat.

– Toate procesoarele? întrebă Vicky Keogh.

– Absolut toate. Pentru o clipită, faţa smochinită a Dianei fu luminată de un surâs adolescentin. De la procesoarele reţelei publice, la temporizatoarele felinarelor stradale, reclamele AV, uşile automate, automatele pentru vânzări, mecanoizii, blocurile comunicatoare personale, matricele supervizoare gospodăreşti… Totul.

– Şi va merge? întrebă Ralph.

– Nu există niciun motiv pentru care să nu meargă. Aşa cum am spus, există o posibilă problemă de capacitate de procesare şi se poate ca IA-urile să nu reuşească formatarea programului de corelare în interiorul cadrului temporal de care avem nevoie. Însă când programul se va activa, ar trebui să ne ofere echivalentul electronic al unor urme lăsate în zăpadă.

– Şi după aceea? întrebă încetişor Warren Aspinal. Acesta este motivul real pentru care ai fost adus aici, Ralph. Ce facem cu oamenii aceştia dacă-i găsim? Utilizarea sistemelor DS de fiecare dată când localizăm una dintre persoanele afectate va implica o dimensiune politică. Nu contest necesitatea eliminării avionului lui Adkinson. Iar oamenii vor fi cu certitudine de acord să utilizăm forţa în scopul nimicirii ameninţării. Dar finalmente va trebui să găsim o metodă pentru eradicarea virusului energetic în sine, fără a vătăma victima. Nici chiar Prinţesa nu poate autoriza de-a pururi asemenea distrugeri, în niciun caz când sunt orientate împotriva supuşilor Regatului.

– Lucrăm în direcţia aceasta, zise amiralul Farquar. Gerald Skibbow intră chiar acum în interogarea de personalitate. Dacă putem descoperi felul în care a fost infectat şi cum a fost apoi

purificat, ar trebui să putem veni cu o soluţie, un soi de contramăsură.

– Cât timp va dura asta? întrebă Leonard DeVille.

– Informaţiile sunt insuficiente, răspunse amiralul. Skibbow nu este foarte puternic. Vor trebui să-l ia cu uşurelul.

– Cu toate acestea, spuse Landon McCullock, pentru ca pregătirile noastre să însemne ceva, va trebui să-i prindem pe cei doi din ambasadă în noaptea aceasta sau cel târziu mâine dimineaţă. Şi nu numai pe ei, ci şi pe toţi cei cu care au intrat în contact. Situaţia ar putea escalada dincolo de capacitatea noastră de a o restricţiona. Trebuie să avem pregătită o politică pentru a ne ocupa de ei. Deocamdată singurul lucru despre care ştim că ar funcţiona este o putere de foc copleşitoare.

– Eu pot oferi două lucruri, spuse Ralph. Se uită la Bernard Gibson şi-i zâmbi cu un aer căit: Echipele tale vor fi nevoite să ducă tot greul, mai ales la început.

Comandantul ETA rânji larg.

– Pentru asta suntem plătiţi.

– Perfect, atunci, iată-le: Mai întâi, contactul cu un purtător al virusului energetic nu înseamnă neapărat contractarea virusului. Will şi Dean sunt dovezi excelente în privinţa asta. El l-au capturat pe Skibbow, l-au ţinut cu mâinile, au fost ore la rând în imediata lui apropiere şi amândoi se simt perfect. De asemenea, eu am fost în *Ekwan* timp de o săptămână cu cei trei din ambasadă şi n-am fost infectat. În al doilea rând, în ciuda puterii lor, pot fi intimidaţi să se supună. Trebuie să fiţi însă pregătiţi să folosiţi împotriva lor violenţă extremă, iar ei trebuie să ştie asta. Un singur indiciu de slăbiciune, o unică ezitare şi vă vor lovi cu tot ce au. De aceea, când îl vom găsi pe primul, eu şi echipa mea vom conduce asaltul. În regulă?

– Deocamdată nu am nimic împotrivă, spuse Bernard Gibson.

– Perfect. Preconizez răspândirea experienţei unui atac în acelaşi fel în care este răspândit virusul. Toţi cei care vor participa alături de mine la primul asalt se vor putea familiariza cu ceea ce trebuie făcut. După aceea îi vei repartiza la conducerea propriilor lor grupe, pentru următoarea etapă de capturi, şi aşa mai departe. În felul acesta întreaga ta divizie va fi pusă în temă cât mai rapid posibil.

– În regulă. Şi ce vom face cu ei după ce i-am capturat?

– Îi băgaţi în tau-zero.

– Crezi că asta a eliminat virusul lui Skibbow? întrebă prompt Farquar.

– Consider că este o posibilitate bună, domnule amiral. El s-a împotrivit cu disperare să intre în incinta din *Ekwan.* Până în clipa aceea fusese destul de docil. Când a aflat că-l vom băga în modul, a devenit aproape isteric. Cred că era speriat. Şi în tot cazul, când a ieşit, virusul dispăruse.

– Excelent, zâmbi Warren Aspinal către Ralph. Cursul acesta de acţiune este oricum mai acceptabil decât înşiruirea lor cu spatele la zid pentru a fi împuşcaţi.

– Chiar dacă tau-zero n-ar fi responsabil pentru ştergerea virusului, ştim că-i poate restricţiona în acelaşi fel în care o face cu oamenii obişnuiţi, spuse Ralph. Îi putem ţine în stază până când găsim o soluţie permanentă.

– Câte module tau-zero avem disponibile? o întrebă Landon pe Diana.

Şefa Diviziei Tehnologie clipi prelung, în timp ce nanonicele ei neurale căutară fişierele relevante.

– În clădirea asta sunt trei. În oraş există alte zece sau cincisprezece. Sunt utilizate aproape exclusiv de industria aerospaţială.

– În *Ekwan* există în clipa de faţă cinci mii de module neutilizate, rosti Ralph. Ele ar trebui să fie suficiente, dacă va funcţiona acest program de corelare IA. Să fiu sincer, dacă vom avea nevoie de mai multe, înseamnă că am pierdut.

– Echipele de întreţinere vor începe să le deconecteze imediat, zise amiralul Farquar. Vi le putem trimite jos în avionete de marfă pe pilot automat.

– Rămâne atunci doar problema de a-i sili pe cei infectaţi să intre în ele, rosti Ralph şi-l privi deschis pe Bernard. Iar asta va fi încă şi mai rău decât capturarea lor.

– Urmă posibilă! anunţă brusc Diana când primi o datavizare de la o IA.

Toţi cei din Nodul 1 îşi întoarseră atenţia asupra ei.

– Un taxi care a părăsit spaţioportul la douăzeci de minute după sosirea avionului spaţial cu cei trei din ambasadă. Peste cinci minute, matricea de procesoare a vehiculului a început să sufere defecţiuni stranii. Contactul a fost pierdut după alte două minute. Nu poate să fi fost totuşi o decuplare totală, deoarece controlul traficului nu are înregistrarea vreunei defecţiuni

generalizate în sectorul respectiv în după-amiaza aceasta. A dispărut pur şi simplu din bucla de control rută şi flux.

*

Antrepozitul care găzduia Mahalia Engineering Supplies era sigilat şi etanşat ermetic, fiind una dintre cele douăzeci de clădiri identice care se înşiruiau pe latura sudică a parcului industrial, separată de vecina ei prin fâşii de beton vechi şi rânduri de arbori subţiratici plantaţi în tentativa de a alunga rigoarea zonei. Era lung de şaptezeci de metri, lat de douăzeci şi cinci de metri şi înalt de cincisprezece, cu zidurile din panouri din compozit cenuşiu-închis, fără nicio fereastră. Din exterior arăta inert, inofensiv, ba chiar abandonat. Smocuri de vegetaţie aborigenă din Ombey îşi fixaseră rădăcinile în rigole. Şasiurile despuiate ale unor vehicule de fermă vechi erau stivuite pe trei-patru rânduri în lungul unui perete, şiroind rugină pe beton.

Ralph îşi concentră senzorii căştii-cochilie asupra uşii late care culisa vertical în centrul peretelui din capăt, la cincizeci de metri în faţa lui. El şi echipa avuseseră nevoie de patru minute ca să ajungă aici de la sediul poliţiei, într-unul dintre hipersonicele forţelor de intervenţie, pe urmele procesoarelor dispărute din controlul de rută şi flux, care fuseseră localizate de Diana şi IA-uri. Trei grupe de poliţie ETA fuseseră de asemenea trimise la parcul industrial, în conformitate cu ordinele lui Bernard Gibson. Opt avioane micuţe asolizaseră, încercuind antrepozitul de la cinci sute de metri depărtare.

În jurul uşii nu răzbătea nici măcar o singură rază de lumină. Niciun semn de viaţă. Nici infraroşiile nu dezvăluiau mai multe. Bărbatul scană din nou în lungul clădirii.

– Unitatea de condiţionare funcţionează, observă Ralph. Văd căldura emanată de motor, iar grila degajă aer. Cineva este înăuntru.

– Vrei să infiltrăm un senzor nanonic? întrebă Nelson Akroid.

Era căpitanul plutonului ETA, un bărbat solid, care se apropia de patruzeci de ani şi care abia ajungea la umărul lui Ralph. Nu tocmai imaginea la care să te fi aşteptat din partea cuiva cu profesiunea lui, deşi Ralph era obişnuit cu soldaţii G66 mai voluminoşi. În acelaşi timp însă bănuia că Nelson Akroid era un oponent serios în orice înfruntare corp la corp, deoarece avea exact genul respectiv de competenţă controlată.

– Este o clădire mare şi există multe posibilităţi pentru

ambuscade, zise Nelson Akroid. Am avea de câştigat dacă le-am putea repera exact. Iar operatorii mei tehnici sunt pricepuţi. Ostilii nici măcar n-ar şti că ne-am strecurat printre ei.

Părea dornic să intre în acţiune, ceea ce putea fi o deficienţă în situaţia aceasta. Ralph nu-şi putea imagina că plutonul său avea parte de cine ştie ce misiuni reale pe Ombey. Activităţile lor însemnau probabil interminabile exerciţii şi antrenamente, blestemul oricărui agent de teren.

– Fără nanonice, spuse Ralph. Oricum nu vom putea depinde de ele. Vreau ca echipa de penetrare să folosească procedurile standard pentru căutare şi reţinere. Nu putem avea încredere în informaţiile senzorilor, aşa că vreau ca oamenii să intre cu maximum de alertă.

– Da, domnule.

– Diana? datavizã el. Ce-mi pot spune IA-urile?

– Nicio schimbare. Nu pot accesa nicio defecţiune detectabilă în procesoarele antrepozitului. Pe de altă parte în zona aceea activitatea electronică este oricum foarte restrânsă, deoarece sistemele de administraţie şi birouri sunt decuplate, aşa că asta nu-nseamnă mare lucru.

– Care-i capacitatea maximă a taxiului?

– Şase persoane. Iar Departamentul Industrie spune că Mahalia are cincisprezece angajaţi, care asigură service şi distribuţie pentru componente de utilaje agricole pe tot continentul.

– Perfect, vom porni de la varianta cea mai pesimistă. Minimum douăzeci şi unu de ostili posibili. Mulţumesc, Diana.

– Ralph, IA-urile au descoperit alte două trasee posibile de defecţiuni în reţeaua rută şi flux a oraşului. Le-am instruit să se concentreze asupra traficului vehiculelor din jurul spaţioportului în perioada de după sosirea trioului de la ambasadă. Este vorba despre un alt taxi care a suferit o mulţime de probleme şi despre un vehicul de marfă.

– Băga-mi-aş! Unde sunt ele acum?

– IA-urile rulează rutine de căutare, dar acestea două se dovedesc mai greu de găsit decât primul taxi. Te ţin la curent.

Canalul se închise. Ralph privi grupa ETA care se apropia de antrepozit, siluete negre ce păreau mai degrabă umbre mobile, decât oameni. „Îşi cunosc meseria”, admise el fără chef.

– Toţi sunt pe poziţii, domnule, datavizã Nelson Akroid, iar IA-

urile au preluat controlul videocamerelor de securitate. Ostilii nu ştiu că suntem aici.

– Bine.

Ralph nu-i spuse că dacă Tremarco sau Gallagher ar fi fost înăuntru, ar fi ştiut cu certitudine că grupa ETA era afară. Îşi dorea ca membrii ei să fie mobilizaţi şi profesionişti, nu să înceapă să tragă în fantome.

– Staţi pe loc, datavize el spre grupă. Care este starea mecanoizilor de asalt?

– On-line, raportă tehnicianul grupei ETA.

Ralph mai scană o dată uşa glisantă. Precum Cutia Pandorei, odată ce avea să fie deschisă nu mai exista drum de întoarcere. Şi doar el, Roche Skark şi amiralul Farquar ştiau că, dacă purtătorii virusului treceau pe lângă plutonul ETA, parcul industrial urma să devină ţinta platformelor DS.

Aproape că simţea senzorii sateliţilor de pe orbită joasă focalizându-se pe el.

– Bun, se adresă grupei. Începeţi!

Mecanoidul de asalt utilizat de echipele ETA de pe Ombey lăsa impresia că designerii săi s-ar fi inspirat din prea multe senzavizări horror. Înalt de trei metri la extindere maximă, avea şapte picioare plasmatice, care semănau cu nişte tentacule cu copite ce se puteau deplasa pe terenul cel mai accidentat cu o viteză imposibil de egalat chiar de oamenii amplificaţi. Corpul îi era un butoiaş segmentat, ceea ce-i conferea o flexibilitate de şarpe. Existau de asemenea mufe pentru până la opt membre specializate ce puteau fi adăugate, de la gheare pentru căţărare, până la carabine-gauss de calibru mijlociu. Controlul era fie autonom, operând pe baza unui program preîncărcat, fie cu telecomandă prin datavizare directă.

Cinci mecanoizi se repeziră peste parcarea antrepozitului, acoperind ultimii treizeci de metri în două secunde. Corzi lungi aidoma unor bice şfichiuiră din părţile superioare ale corpurilor lor către uşa din materiale compozite groasă de un centimetru. Acolo unde o atinseră, se lipiră, alcătuind o grilă la patru metri deasupra solului. Peste o milisecundă, corzile detonară; încărcătura explozivă cumulativă cu electroni era îndeajuns de puternică pentru a străpunge un strat de beton gros de un metru. Uşa distrusă nici măcar nu avu timp să cadă. Toţi cei cinci mecanoizi de asalt o izbiră într-o demonstraţie superbă de

devastare sincronizată. Ceea ce mai rămăsese din uşă se curbă şi explodă, expediind secţiuni neregulate să se rostogolească şi să ricoşeze prin coridorul central al antrepozitului.

După ce-şi stabiliră un câmp liber pentru tragere, mecanoizii expediară un baraj brutal şi rapid de proiectile de supraîncărcare senzorială pe distanţă scurtă, care fulgeră pe toată lungimea clădirii. Instantaneu senzorii depistară oamenii desemnaţi ca ostili, care ţipau în panică, şi-şi concentrară focul.

Grupa ETA năvăli înapoia mecanoizilor, prin uşa care fumega. Membrii ei se repeziră să se adăpostească între stive de lăzi şi scanară ungherele îndepărtate ale antrepozitului în căutare de ostili ascunşi. După aceea, cu mecanoizii ocupând coridorul central, începură să se răsfire în formaţia de căutare şi reţinere.

Mixi Penrice, proprietarul de la Mahalia Engineering Supplies, se chinuia să demonteze motorul liniar de pe osia din spate a taxiului furat, când mecanoizii de asalt se năpustiseră prin uşa antrepozitului. Vacarmul încărcăturilor explozive cumulative cu electroni fusese atât de puternic, încât crezuse că trăsnise chiar lângă el.

Şocul îl făcu să sară o jumătate de metru în aer, ceva nu chiar atât de simplu, ţinând seama de faptul că era supraponderal cu douăzeci de kilograme. Linii orbitoare de lumină albă fulgerară în capătul îndepărtat al antrepozitului şi uşa se curbă spre înăuntru pentru o fracţiune de secundă înainte de a se dezintegra. Bărbatul nu era însă atât de stupefiat, încât să nu recunoască siluetele distinctive ale mecanoizilor care sprintau prin volburile de fum şi ţăndările de compozit. Mixi zbieră şi se aruncă la podea, acoperindu-şi capul cu braţele. Puterea proiectilelor de supraîncărcare senzorială îl izbi nemilos. Lumini stroboscopice părură că-i pătrund prin ţeastă. Zgomote se străduiră din răsputeri să-i zgâlţâie toate articulaţiile până le rupeau. Aerul se transformă în gaze de evacuare, arzându-i limba, gâtul, ochii. Vomită. Îşi deşertă atât vezica urinară, cât şi intestinul gros, mânat de o combinaţie de spaimă pură şi impulsuri de scurtcircuitare nervoasă.

Peste trei minute, când îi reveni cunoştinţa înnebunită de durere, se trezi zăcând întins pe spate, tremurând spasmodic, cu fluide dezgustător de dense răcindu-se şi închegându-i-se peste haine. Cinci siluete mătăhăloase în costume de armură întunecate stăteau deasupra lui, aţintindu-i asupra abdomenului

arme oribil de mari.

Mixi încercă să-şi încleşteze mâinile în rugă. Era ziua despre care în adâncul inimii ştiuse mereu că va sosi, ziua în care regele Alastair al II-lea va trimite toate forţele de impunere a legii şi ordinii din Regatul său pentru a se ocupa de Mixi Penrice, hoţ de maşini şi combinator de piese furate.

– Vă rog… bolborosi el slab.

Nu-şi putu auzi propriul glas; prea mult sânge îi curgea din urechi.

– Vă rog, o să plătesc totul… Promit! Toate sistemele pe care le-am vândut, fiecare bănuţ pe care l-am obţinut. O să vă zic care mi-s tăinuitorii. O să vă dau numele tipului care a scris programul care beleşte procesoarele din reţeaua rutieră. Vi le dau pe toate. Numai, vă rog, nu m-omorâţi!

Începu să hohotească fără să se poată stăpâni.

Ralph Hiltch îşi ridică încet vizorul mulat al căştii-cochilie.

– Futu-i *maica mă-sii!* răcni el.

*

Interiorul din piatră şi ipsos alb al capelei de familie Cricklade era confortabil şi sobru, fără excesele exorbitante ce prevalau prin restul conacului. Avea o istorie fericită şi oricine intra aici pentru prima dată îşi dădea seama imediat de lucrul acesta; era suficient să închizi ochii pentru a vedea nenumăratele botezuri, măreţele ceremonii nupţiale ale moştenitorilor, liturghiile de Crăciun, serile de corale. Făcea parte din familia Kavanagh în aceeaşi măsură ca şi terenurile mănoase din jur.

Acum însă sfinţenia sa blândă fusese violată metodic. Iconostasele fuseseră şterse, vitraliile delicate fuseseră sparte, statuetele lui Hristos şi ale Fecioarei Maria fuseseră zdrobite. Toate crucifixele fuseseră întoarse cu capul în jos; pentagrame negre şi roşii mânjeau pereţii.

Pângărirea îl alină pe Quinn când îngenunche la altar. În faţa lui, un coş din fier fusese aşezat pe lespedea groasă de piatră. Flăcări lacome consumau bibliile şi cărţile de imnuri pe care le conţinea.

Cu patimile trupului satisfăcute de Lawrence, îndopat cu delicatese şi după ce abuzase de sticlele cu Lacrimile Norfolk vechi din beci, se simţea miraculos de calm. Înapoia lui, rândurile de novici stăteau rigid în poziţie de drepţi, aşteptând să fie înrolaţi în sectă. Aveau să stea aşa, nemişcaţi, o eternitate dacă

ar fi fost nevoie, într-atât erau de speriaţi de el.

Luca Comar era în faţa lor aidoma unui sergent de instrucţie nemilos. Armura de dragon îi sclipea stins în lumina flăcărilor şi fuioare mici de fum portocaliu pufneau prin fantele oculare ale coifului. Purtase înfăţişarea aceea aproape permanent de când posedase corpul lui Grant Kavanagh. Quinn gândea că probabil compensa o fractură psihologică profundă. La urma urmelor însă, toţi cei care reveneau din lumea de dincolo erau mai mult sau mai puţin sonaţi.

Quinn îngădui dispreţului să-i crească până ce emoţia primară îi bolborosi în creier. Poalele mantiei îi fluturară uşor. Pe Norfolk, mascaradele acestea jalnice aveau să triumfe, dar nu la fel urma să se întâmple pe multe alte planete. Majoritatea planetelor din Confederaţie aveau să lupte împotriva incursiunilor posedaţilor şi acelea erau corpurile cosmice cu adevărat importante. Cele pe care urma să fie dus războiul real, războiul universal pentru credinţă şi devoţiune între cei doi fraţi celeşti. Norfolk era irelevantă pentru încleştarea aceea, nu putea contribui cu nimic, nici cu arme, nici cu nave stelare.

Ridică ochii deasupra văpăilor care ţâşneau în sus din coşul metalic. Cerul stacojiu era vizibil prin găurile căscate în fereastra spartă. Mai puţin de o duzină de stele de primă magnitudine clipeau deasupra dealurilor, iar restul universului fusese decolorat în strălucirea posacă a piticei roşii. Luminiţele alb-albastre păreau perfect pure şi delicate.

Quinn zâmbi către ele. Vocaţia i se releva finalmente. Avea să-şi aducă darul divin al călăuzirii la oştile rătăcite pe care Fratele Domnului le însămânţase în toată Confederaţia. Avea să fie o cruciadă, un marş glorios al morţilor, care să închidă aripile Nopţii în jurul tuturor scânteilor de viaţă şi speranţă şi să le stingă pentru vecie.

În primul rând trebuia să mobilizeze o armată şi o flotă care să transporte cruciada aceea. Un frison al propriei sale dorinţe, foarte personale, îi învăpăia mintea. Fiara şarpe îi vorbea direct în inimă. Banneth! Banneth se găsea exact în centrul Confederaţiei, acolo unde se afla cea mai mare concentraţie de resurse şi arme.

Novicii obedienţi nu se clintiră când Quinn se ridică în picioare şi se întoarse la ei. Pe chipul lui alb ca neaua se zărea un rânjet amuzat. Împunse un deget în direcţia lui Luca Comar.

– Aşteptaţi aici, toţi, spuse el şi porni pe culoarul dintre băncuţe.

Configuraţii moarate de magenta-închis şi albastru îi lunecară peste ţesătura neagră a mantiei, reflexii ale hotărârii sale nou-găsite. Un pocnet din degete şi Lawrence Dillon îl urmă.

Trecură repede prin conacul jefuit şi coborâră treptele din piatră ale porticului, la jeepurile de pe prundiş. O pată de fum lăţită peste orizont trăda poziţia lui Colsterworth.

– Suie, zise Quinn.

Se simţea pe punctul de a izbucni în râs. Lawrence se aşeză în scaunul de lângă şofer şi Quinn porni motorul. Vehiculul ţâşni pe aleea de acces, azvârlind pietricele peste peluza de iarbă care o mărginea.

– Mă-ntreb cât timp vor sta acolo aşa, reflectă Quinn.

– Nu ne mai întoarcem?

– Nu. Planeta asta mică şi de căcat e o fundătură, Lawrence. Pentru noi n-a mai rămas nimic aici, niciun scop. Trebuie să plecăm şi pe orbită nu mai sunt multe nave stelare. Trebuie s-ajungem la una dintre ele înainte să plece toate. În scurtă vreme Confederaţia se va deştepta înaintea ameninţării. Îşi va rechema flotele pentru a proteja planetele importante.

– Şi încotro o să ne îndreptăm, dacă reuşim s-ajungem pe o fregată?

– Revenim pe Pământ. Acolo avem aliaţi. În toate arcologiile majore există secte. Putem roade Confederaţia din interior, s-o corupem complet.

– Crezi că sectele ne vor ajuta? întrebă Lawrence curios.

– În cele din urmă, da. S-ar putea ca la început să fie nevoie de puţină convingere. Aia-mi va face plăcere.

*

Plutonul ETA înconjură complet magazinul exclusivist. Moyce's Of Pasto se afla într-o secţiune mai ospitalieră a oraşului decât antrepozitul Mahalia. Construită în stil neonapoleonian opulent, clădirea era orientată către unul dintre parcurile principale. Se adresa aristocraţiei şi celor avuţi, speculând în principal valoarea snobismului. Magazinul în sine reprezenta doar o cincime din afacere, întrucât venitul principal al lui Moyce's provenea din furnizarea de bunuri şi delicatese domeniilor private şi persoanelor aflate în ascensiune socială de pe tot continentul. În spatele clădirii existau opt uşi pentru marfă, care să facă faţă

flotilei de camioane încărcate în fiecare noapte. Căile lor de acces se contopeau într-un unic drum-tulpină, care cobora într-un tunel, unde se alătura uneia dintre cele trei şosele subterane circulare principale ale oraşului.

La zece minute după miezul nopţii, centrul său de distribuţie era de obicei ocupat să încarce camioanele cu comenzile primite peste zi. Nimic nu ieşise în cele patru minute – cât avusese nevoie plutonul ETA pentru a se desfăşura. Un vehicul oprit în exteriorul ultimei rampe de încărcare bloca însă drumul-tulpină: taxiul pe care IA-urile îl urmăriseră de la aeroport. Toate circuitele sale electrice fuseseră decuplate.

Cincisprezece mecanoizi de asalt se repeziră în sus pe panta spre uşile celulelor de încărcare, cu mişcările coordonate de şapte tehnicieni ai plutonului. Trei uşi urmau să fie dărâmate, iar celelalte aveau să fie blocate şi păzite. Un mecanoid fusese alocat taxiului.

Şase mecanoizi îşi lansară bicele de explozive cu electroni. Membrii plutonului alergau deja în urma lor pe căile de acces.

Nu toate bicele îşi atinseră ţinta. Câteva detonări muşcară din pilonii de susţinere şi traversele uşilor. Bucăţi de piatră de dimensiunile unor cărămizi zburară în jos pe căile de acces. Doi mecanoizi fură loviţi şi zburară înapoi, dându-se peste cap. Celula de încărcare centrală colapsă, purtând cu ea o secţiune mare din podeaua primului etaj. O avalanşă de lăzi şi module cilindrice de stocare se revărsă pe drum, îngropând alţi trei mecanoizi. Aceştia începură să tragă aleatoriu proiectilele de supraîncărcare senzorială, iar flamele şi undele sonice răbufniră de sub containere în mijlocul unor arteziene imense de granule albe pentru protecţia mărfurilor. Unităţi de bucătărie strivite şi mobilier pentru patiouri se împrăştiară peste mormane.

Membrii plutonului ETA se aruncară pe jos, căutând acoperire, când alţi doi mecanoizi începură să se rotească într-un dans sălbatic. Proiectilele lor ieşiră ca din pulverizatoare, lovind pereţii şi arcuindu-se în depărtare, peste parc. Doar trei dintre mecanoizii rămaşi trăgeau realmente în cele două celule de încărcare ale căror uşi fuseseră sparte.

– Retrageţi-i! datavizá Ralph la tehnicieni. Scoateţi de aici nenorociţii ăia de mecanoizi.

Nu se întâmplă însă nimic. Proiectilele de supraîncărcare senzorială ţâşneau de peste tot. Mecanoizii îşi continuau dansul

lunatic. Unul făcu o piruetă, îşi împletici cele şapte picioare şi se prăbuşi imediat. Ralph văzu o duzină de flame care se ridică pe verticală, iluminând întreaga zonă. Siluete negre zăceau răşchirate pe căile de acces, oribil de expuse. O flamă de supraîncărcare senzorială izbi direct în una dintre ele; după aceea se extinse în mod straniu, creând o plasă de lumină albă unduitoare. Silueta în costum se zbătu pe loc.

– Rahat, mârâi Ralph.

Nu era o flamă, ci focul alb. Sechestraţii se aflau în centrul de distribuţie!

– Închideţi imediat mecanoizii, dataviză el.

Nanonicele neurale îl anunţară că unele sisteme ale costumului său sufereau căderi.

– Niciun răspuns, domnule, anunţă un tehnician. I-am pierdut complet, le-au căzut până şi rutinele de rezervă. Cum au făcut asta? Mecanoizii sunt echipaţi cu electronice de grad militar şi nicio megatonă de impulsuri EM nu le-ar putea avaria procesoarele.

Ralph îşi putea închipui surprinderea tehnicianului; o cunoscuse el însuşi pe Lalonde, când îl izbise înţelegerea teribilă. Se ridică în spatele parapetului de deasupra intrării în tunel şi înălţă puşca de calibru mare şi fără recul. Elemente grafice de ochire se suprapuseră peste imaginea formată de senzorii căştii sale. Trase într-un mecanoid.

Acesta explodă violent, cu celulele energetice şi muniţia detonând imediat ce proiectilul perforant îi pătrunse în corpul care se flexiona. Unda de şoc deplasă jumătate din mormanul precar de sfărâmături din faţa celulei de încărcare colapsate. Şi mai multe lăzi căzură bubuind de la primul etaj cocoşat. Trei mecanoizi fură trimişi clătinându-se înapoi pe căile de acces, cu picioarele plasmatice trepidând în unduiri rapide. Ralph schimbă ţinta şi doborî altul, tocmai când se pregătea să se îndrepte.

– Către tot plutonul, împuşcaţi mecanoizii! ordonă el.

Blocul comunicator îl informă că jumătate dintre canalele de comandă fuseseră închise. Bărbatul comută pe difuzorul extern al blocului şi repetă ordinul, răcnindu-l peste căile de acces la un volum ce putea fi auzit deasupra detonărilor mecanoizilor.

Un jet de foc alb ţâşni în jos de la una dintre ferestrele superioare din Moyce's. Programul de răspuns faţă de ameninţări din nanonicele neurale ale lui Ralph îi copleşi muşchii picioarelor

cu impulsuri nervoase de comenzi prioritare. Se azvârli într-o parte înainte ca mintea conştientă să fi înregistrat atacul.

Alţi doi mecanoizi explodară când el atinse betonul dindărătul parapetului şi i se păru că recunoaşte carabina-gauss de calibru greu pe care o utilizau soldaţii G66. După care un şarpe insidios de foc alb i se încolăci în jurul genunchiului. Nanonicele neurale îi ridicară instantaneu blocaje analgezice peste nervi, anulând orice dureri. Un afişaj medical îi arătă pielea şi osul care erau consumate de focul alb. Articulaţia genunchiului avea să fie distrusă în câteva secunde dacă nu-l putea stinge. Totuşi, atât Dean, cât şi Will spuseseră că încercarea de a-l înăbuşi ca pe un foc obişnuit aproape că nu conta.

Ralph le alocă nanonicelor neurale controlul complet al musculaturii şi indică pur şi simplu fereastra prin care ieşise focul alb. Cu interes detaşat, observă cum corpul i se roteşte odată cu ţeava puştii. Elementele grafice de ochire retinală se fixară pe o fereastră. Treizeci şi cinci de proiectile izbiră în dreptunghiul negru, un baraj combinat de explozive de mare putere (chimice), şrapnele şi incendiare.

În două secunde încăperea încetă să mai existe. Frontonul ei dăltuit în piatră se dezintegră înapoia eructaţiei vaste de flăcări şi răpăi ca grindina pe viermuiala de dedesubt.

Focul alb din jurul genunchiului lui Ralph dispăru. Bărbatul trase de la centură un pachet nanonic medical şi-l lipi peste rana carbonizată.

Jos, pe căile de acces, cei mai mulţi membri ai plutonului ETA comutaseră pe difuzoarele blocurilor lor comunicatoare. Ordine, avertizări şi strigăte de ajutor reverberau peste sunetele exploziilor multiple. O perdea de foc provenită de la puştile de calibru greu izbea în celulele de încărcare. Comete de foc alb se revărsau dinăuntru în semn de răspuns.

– Nelson, dataviză Ralph, pentru numele lui Hristos, asigură-te că soldaţii de la uşi nu lasă pe nimeni să scape! Trebuie să-şi menţină poziţiile şi să tragă acum exclusiv pentru a ucide. Se revocă misiunea de capturare; o vom încerca doar noi şi nimeni alţii nu trebuie să dea dovadă de cine ştie ce iniţiative pline de eroism.

– Da, domnule, răspunse Nelson Akroid.

Ralph reveni la emisia prin difuzor.

– Cathal, haide să-ncercăm să intrăm acolo. Procedură de

izolare. Îi separăm şi-i radem cu nuclearele.

– Da, domnule!

Strigătul se auzise de peste parapet.

„Cel puţin este încă în viaţă”, gândi Ralph.

– Nu vrei să trecem la etapa a doua? datavizǎ amiralul Farquar.

– Nu, domnule amiral. Ei continuă să fie restricţionaţi, iar cordonul nostru defensiv rezistă.

– De acord, dar trebuie să ştiu imediat ce apare o modificare a situaţiei.

– Da, domnule amiral.

Nanonicele neurale îi raportară că pachetul medical terminase fixarea de genunchi. Greutatea pe care o putea susţine acum se redusese la patruzeci la sută. Trebuia să se descurce şi aşa. Ralph îşi vârî arma de calibru greu sub braţ, după care, aplecându-se mult, alergă spre capătul parapetului şi spre treptele ce duceau la drumul-tulpină.

Dean Folan le făcu semn membrilor echipei sale să-l urmeze şi ocoliră mormanul imens de containere, pătrunzând în zona celulelor de încărcare. Flăcările începuseră să se ridice printre fragmentele îngrămădite afară.

La interior era întuneric. Proiectilele de impact muşcaseră adânc din pereţii goi de beton-carbon. Mănunchiuri de sârme şi cabluri de fibră optică atârnau ca nişte cozi de şobolan din plafonul fisurat, legănându-se uşor. Prin lentilele bulbucate ale vizorului căştii, se putea vedea foarte puţin, chiar şi cu retinele amplificate la sensibilitate completă. Dean îşi comută senzorii căştii-cochilie la nivel de iluminare redusă şi infraroşii. Imagini verzi şi roşii se contopiră, alcătuind tabloul palid al peretelui din capătul celulei. Pete orbitoare iritante licăriră, când flăcărui linseră stelajele de stocare înşiruite pe lângă pereţi. Programele de discriminare se străduiră să le elimine.

De la peretele din capătul celulei plecau trei coridoare rectilinii, formate din stelaje de stocare, grile metalice care conţineau lăzi şi module pregătite pentru camioane şi care semănau cu ziduri solide din cărămizi uriaşe. Mecanoizi manipulatori de mărfuri încremeniseră pe şinele lor ce se întindeau pe lângă stelaje, cu braţele plasmatice atârnând inert. Apa şiroia din cinci-şase conducte rupte din tavan, se revărsa

peste lăzi şi forma apoi băltoace pe podea.

Nimic nu se clintea pe coridoare.

Dean îşi lăsă carabina-gauss în capătul coridorului din mijloc, ştiind că avea să fie inutilă din apropiere, întrucât câmpul de bruiaj electronic ar fi scos-o pur şi simplu din funcţiune. În locul ei avea să folosească o carabină semiautomată; avea o buclă de alimentare conectată la raniţă, iar toate proiectilele erau chimice. Iniţial plutonul ETA mormăise nemulţumit despre armele acestea, punând sub semnul întrebării înţelepciunea abandonării armelor de mare energie. Nimeni nu se mai plânsese după ce mecanoizii înnebuniseră şi sistemele costumelor lor suferiseră nenumărate căderi.

Trei din echipă îl urmară când înaintă pe coridor, purtând de asemenea carabine semiautomate. Restul se desfăşurară în jurul celulei de încărcare şi porniră pe celelalte două coridoare.

O siluetă traversă fulgerător coridorul prin capătul îndepărtat. Dean trase şi vuietul armei semiautomate răsună impresionant de sonor în spaţiul închis. Aşchii de plastic din lăzi ricoşară prin aer sub grindina gloanţelor.

Dean începu să alerge. Pe podea nu era absolut niciun cadavru.

– Radford, l-ai văzut? întrebă el. Se-ndrepta spre coridorul vostru.

– Nu, şefu'.

– L-a mai văzut cineva?

Nu căpătă decât răspunsuri negative, unele strigate, altele datavizate. Nu încăpea nicio îndoială că ostilii erau în jur – blocurile costumului său continuau să fie profund afectate de câmpul de bruiaj electronic. În plus, simţea mâncărimi puternice în braţul rănit.

Ajunse la capătul coridorului. Era o răspântie din care se desprindeau alte trei coridoare.

– La dracu'! Aici e un afurisit de labirint.

Radford ajunse la capătul coridorului său şi baleie cu semiautomata stelajele de stocare.

– Bun, anunţă Dean, aici ne-mprăştiem. Către toată lumea: menţineţi permanent în câmpul vizual alţi doi membri ai plutonului. Dacă nu vă mai zăriţi partenerii, vă opriţi imediat şi restabiliţi contactul.

Porni pe unul dintre coridoarele ce intrau mai adânc în

magazin şi le făcu semn la doi oameni să-l urmeze.

O creatură căzu peste Radford; jumătate om, jumătate leu negru, cu trăsăturile contopindu-se grotesc. Greutatea sa doborî imediat victima pe podea. Ghearele ca nişte pumnale zgâriară costumul-armură al lui Radford, însă generatoarele de valenţă integrate rigidizaseră materialul chiar în momentul impactului, protejând carnea umană vulnerabilă dinăuntru. Creatura urlă de furie, frustrată în momentul de triumf.

Sistemele costumului lui Radford şi nanonicele sale neurale începură să se închidă. Până şi răcnetul lui şocat fu întrerupt, când difuzorul blocului comunicator amuţi. Materialul costumului începu să cedeze, înmuindu-se lent. Un vârf de gheară sfredeli înăuntru, flămând după carne.

Chiar şi în toiul zbaterilor şi răsucirilor sale disperate de a se descotorosi de creatură, Radford fu conştient de un murmur aproape subliminal. Un murmur care existase cu certitudine acolo pe toată durata vieţii sale, dar pe care abia acum, cu posibilitatea morţii acutizându-i percepţiile, îl conştientiza complet. Începu să se extindă, nu în volum, ci în armonie. Un cor de şoapte. Promiţând iubire. Promiţând înţelegere. Promiţând să ajute, dar numai dacă el...

Gloanţe izbiră în flancurile creaturii, rupând blana şi benzile musculare prelungi. Dean nu-şi clinti carabina semiautomată, în timp ce făptura se ţinea de corpul lui Radford. Vedea cum materialul costumului-armură reîncepea să se întărească. Ghearele lunecau şi patinau.

– Opreşte! răcni cineva din echipă. O să-l ucizi pe Radford!

– Dacă n-o facem, va fi mai rău decât mort! zbieră Dean drept răspuns.

Tuburile de cartuşe erau scuipate din arma sa cu o viteză uluitoare, totuşi fiara nu voia să se desprindă, iar capul masiv se legăna într-o parte şi alta, emiţând un tânguit permanent de durere.

Plutonul năvălea în masă spre Dean prin coridoarele înguste dintre stelajele de stocare. Alţi doi oameni urlau la el să se oprească.

– Înapoi! comandă el. Fiţi cu ochii-n patru după restul nenorociţilor!

Încărcătorul îi coborâse la optzeci la sută. Carabina nu avea suficientă putere să înfrângă creatura, care nu trebuia să facă

nimic altceva decât să se ţină strâns. Sângele îi şiroia pe labele posterioare, iar porţiunile lovite de gloanţe erau mase de carne sfârtecată amestecată cu blană. Vătămarea nu era însă suficientă, nici pe departe.

– Pentru Hristos, să mai tragă cineva-n ea! strigă Dean disperat.

Altă carabină deschise focul şi un al doilea jet de gloanţe lovi creatura în flancul craniului de licantrop. Îi dădu drumul lui Radford şi fu proiectată în stelajul de stocare. Tânguiala turbată care mugea dintre colţii căscaţi îşi dublă intensitatea.

Dean îşi amplifică la nivel maxim volumul blocului comunicator.

– Predă-te sau mori, îi spuse.

Poate că avea formă de fiară, dar privirea de ură absolută provenea din ochi umani.

– Grenadă! ordonă Dean.

Un cilindru gri micuţ se lovi de corpul însângerat.

Costumul-armură al lui Dean încremeni pentru o secundă. Senzorii gulerului său detectară detonarea. Explozie, urmată de implozie. Forma exterioară a creaturii colapsă într-un bărbat de vârstă mijlocie, iar culorile dispărură rapid. Pentru o milisecundă, silueta bărbatului fu perfect vizibilă, răşchirată pe stelajul de stocare. După aceea gloanţele îşi reluară atacul. De data aceasta nu mai avea apărare.

Dean văzuse şi carnaje mai teribile, deşi spaţiul limitat dintre stelajele de stocare îl accentuă pe acesta până la limitele groazei. În mod evident câţiva membri ai plutonului ETA nu aveau nici experienţa, nici caracterul lui flegmatic.

Radford fu ajutat să se scoale şi bolborosi mulţumiri stinse. Sunetele provenite de la alte grupe din plutonul ETA care trăgeau undeva prin clădire reverberau slab prin coridoare.

Dean le mai acordă un minut să-şi revină, apoi reluă baleierea. La nouăzeci de secunde după ce începuseră, fu apelat de Alexandria Noakes.

Ea descoperise un bărbat ghemuit într-un spaţiu dintre două lăzi. Dean se repezi într-acolo şi o găsi înghiontindu-l pe captiv afară din ascunzătoare, prin împunsături nervoase cu ţeava carabinei. Dean lipi ţeava propriei sale carabine de craniul bărbatului.

– Predă-te sau mori, îi spuse.

Bărbatul râse încet şi stins.

– Dar eu sunt mort, *señor.*

*

Opt hipersonice ale departamentului de poliţie asolizaseră în parcul din exteriorul lui Moyce's Of Pasto. Ralph şchiopătă obosit spre cel care era în acelaşi timp centrul mobil de comandă al plutonului ETA. Nu diferea prea mult de celelalte, atât doar că avea mai mulţi senzori şi mai multe echipamente de comunicaţii.

Ar fi putut să fie mai rău, îşi spuse el. Cel puţin amiralul Farquar şi Deborah Unwin opriseră platformele DS… deocamdată.

Tărgi cu răniţi din plutonul ETA erau înşiruite sub două hipersonice. Medici se deplasau printre ele, aplicând pachete nanonice. O femeie fusese introdusă într-o capsulă tau-zero, deoarece rănile ei necesitau spitalizare imediată.

Numeroşi cetăţeni curioşi se adunaseră, înghesuindu-se în parc şi revărsându-se pe căile de acces. Poliţiştii ridicaseră baricade care să-i ţină la distanţă.

Nouă maşini masive de pompieri fuseseră oprite lângă Moyce's Of Pasto. Mecanoizi care trăgeau după ei furtunuri escaladaseră zidurile cu tenacitate de păianjeni şi pompaseră spumă şi inhibitori chimici prin ferestrele distruse. Un sfert din acoperiş lipsea. Flăcări lungi se ridicau prin gaură către cerul nopţii. Căldura din infernul acela spărgea puţinele panouri rămase, creând un influx şi mai mare de oxigen.

Avea să treacă mult până la redeschiderea lui Moyce's.

Nelson Akroid îl aştepta la baza scării hipersonicului de comandă. Îşi scosese casca-cochilie, dezvăluind un chip scofâlcit; un om care văzuse necuratul în acţiune.

– Şaptesprezece răniţi şi trei morţi, domnule, rosti el cu glas pe punctul de a se frânge.

Mâna dreaptă îi era acoperită de un pachet nanonic medical. Pe costumul-armură erau vizibile urme de arsuri.

– Şi ostilii?

– Douăzeci şi trei ucişi, şase capturaţi. Întoarse capul şi privi clădirea în flăcări: Echipele mele… s-au descurcat bine. Ne antrenăm să facem faţă nebunilor. Am învins creaturile alea. Hristoase…

– S-au descurcat bine, încuviinţă repede Ralph. Totuşi, Nelson, asta n-a fost decât runda întâi.

– Da, domnule. Bărbatul îşi îndreptă spinarea. Baleierea finală prin clădire a avut rezultate negative. Până unde am putut ajunge… A trebuit să-i retrag, când incendiul a luat proporţii. Mai am trei echipe care acoperă locul pentru eventualitatea în care înăuntru mai există ostili. Ele vor mai face o cercetare după stingerea focului.

– Bună treabă! Haide să-i vedem pe prizonieri.

Plutonul ETA nu-şi asumase niciun fel de riscuri: cei şase captivi erau ţinuţi în parc, la distanţă de o sută de metri între ei. Fiecare stătea între cinci soldaţi care-l aţinteau cu carabinele.

Ralph se apropie de cel păzit de Dean Folan şi Cathal Fitzgerald. Dataviză blocului său comunicator să deschidă un canal spre Roche Skark.

– Poate doriţi să vedeţi asta, domnule.

– Am accesat senzorii din jurul lui Moyce's când a intrat plutonul ETA, dataviză directorul ASE. Au opus foarte multă rezistenţă.

– Da, domnule.

– Dacă aşa se va întâmpla de fiecare dată când le localizăm un cuib, vei sfârşi prin a rade jumătate din oraş.

– Nici perspectivele pentru decontaminarea lor nu sunt prea grozave. Se luptă ca nişte mecanoizi. Supunerea lor este dificilă. Aceştia şase reprezintă excepţii.

– Voi aduce şi restul Comitetului să asiste la interogare. Putem avea imagini, te rog?

Nanonicele neurale ale lui Ralph îl informară că şi alte persoane intrau on-line pentru a observa interviul; Comitetul de Securitate al Consiliului de Coroană din Atherstone şi autorităţile civile din sediul poliţiei din Pasto. Instrui blocul comunicator să lărgească lăţimea de bandă a canalului pentru senzavizare totală, îngăduindu-le acces la ceea ce putea să vadă şi să audă.

Cathal Fitzgerald îl salută scurt din cap când se apropie. Bărbatul pe care-l păzeau stătea pe iarbă, ignorând armele semiautomate ce-l ţinteau. Ţinea în gură un tub subţire, alb. Capătul tubului ardea, strălucind stins. Sub ochii lui Ralph, bărbatul supse din tub şi sclipirea ca de tăciune se înteţi. El scoase tubul din gură şi expiră un jet subţire de fum.

Ralph schimbă o încruntătură derutată cu Cathal, care se mulţumi să ridice din umeri.

– Nu mă-ntreba, şefu', îi spuse.

Ralph rulă un program de căutare prin celulele de memorie nanonice neurale. Secţiunea generală de enciclopedie produse un fişier intitulat „Nicotină, inhalare”.

– Hei, tu!

Bărbatul ridică privirea şi trase iarăşi din tub.

– *Si, señor.*

– Ăsta-i un obicei rău şi de aceea nimeni nu l-a mai urmat de cinci secole. Guvcentralul a refuzat chiar o licenţă de export pentru ADN-ul nicotinei.

Un zâmbet ursuz, totuşi şiret.

– Asta a fost după vremea mea, *señor.*

– Cum te numeşti?

– Santiago Vargas.

– Mincinos nenorocit, rosti Cathal Fitzgerald. Am rulat o verificare de identitate. Este Hank Doyle, supervizor de distribuţie la Moyce’s.

– Interesant, comentă Ralph. Şi Skibbow pretindea că era altcineva când a fost prins: Kingsford Garrigan. Asta-i programat virusul să facă?

– Nu ştiu, *señor.* Nu cunosc niciun virus.

– De unde vine? De unde vii tu?

– Eu, *señor?* Eu vin din Barcelona. Un oraş minunat. Poate o să ţi-l arăt cândva. Am trăit acolo mulţi ani. Unii au fost ani fericiţi, iar alţii au fost alături de soţia mea. Am murit acolo.

Strălucirea ţigării ilumină ochi apoşi, care-l priveau viclean pe Ralph.

– Ai murit acolo?

– *Si, señor.*

– Astea-s căcaturi. Noi avem nevoie de informaţii, rapid. Care-i raza maximă de acţiune a armei cu foc alb?

– Nu ştiu, *señor.*

– Atunci îţi sugerez să-ţi examinezi rapid memoria, rosti Ralph tăios. Fiindcă altfel nu eşti de niciun folos pentru mine. O s-ajungi direct în tau-zero.

Santiago Vargas îşi strivi ţigara pe iarbă.

– Vrei să-ţi arăt cât de departe îl pot arunca?

– Da.

– Bine.

Se ridică în picioare cu o încetineală indolentă.

Ralph făcu semn către întinderile pustii ale parcului. Santiago

Vargas închise ochii şi întinse braţul. Mâna i se învăpăie de lumină şi un fulger de foc alb sfârâi, îndepărtându-se. Goni peste iarbă, lăsând în urmă o sumedenie de scântei minuscule. După o sută de metri începu să se lăţească şi să-şi diminueze strălucirea, încetinind. La o sută douăzeci de metri, era o pâclă luminescentă rarefiată. Nu mai ajunse până la o sută treizeci de metri, ci se evaporă în aer.

Santiago Vargas afişă un surâs fericit.

– Asta-i! Binişor, nu, *señor?* Dacă exersez, poate c-o să fiu şi mai bun.

– Crede-mă, n-o să ai ocazia, îi spuse Ralph.

– Bine.

Nu părea îngrijorat.

– Cum îl generezi?

– Nu ştiu, *señor.* Mă gândesc pur şi simplu la el... şi se-ntâmplă.

– Atunci, să-ncercăm altă direcţie. De ce tragi cu el?

– Nu trag. Asta a fost prima dată.

– Prietenii tăi nu aveau inhibiţiile tale.

– Nu.

– Atunci, de ce nu te-ai alăturat lor? De ce nu te-ai luptat cu noi?

– N-am dihonii cu voi, *señor.* Cei pasionali se luptă cu soldaţii voştri. Ei aduc înapoi mai multe suflete, pentru a fi puternici laolaltă.

– I-au infectat şi pe alţii?

– *Si.*

– Câţi?

Santiago Vargas deschise braţele, cu palmele în sus.

– Nu cred că cineva din magazin a scăpat posedării. Îmi pare rău, *señor.*

– Căcat! Ralph privi din nou către clădirea care ardea, exact la timp pentru a vedea cum colapsa altă secţiune a acoperişului. Landon? datavizăel. Vom avea nevoie de lista completă a personalului care a lucrat în schimbul de noapte. Câţi au fost... Unde locuiesc...

– Imediat, replică comisarul.

– Câţi infectaţi au plecat înainte să fi ajuns noi? îl întrebă pe Santiago Vargas.

– Nu sunt sigur, *señor.* Erau multe camioane.

– Au plecat în camioanele de livrare?

– *Si.* Au stat în spate. În ziua de azi nu mai există loc pentru şofer. Totu-i mecanic. Foarte deştept.

Ralph se holbă disperat la bărbatul posac.

– Ne-am concentrat asupra opririi vehiculelor cu pasageri, datavivă Diana Tiernan. Traficul mărfurilor a fost o preocupare secundară.

– Hristoase, dacă au ajuns la autostradă ar putea fi deja la jumătatea continentului! zise Ralph.

– Reprogramez chiar acum prioritatea de căutare a vehiculelor pentru IA-uri.

– Dacă găseşti vreun camion al lui Moyce’s încă în mişcare, ţinteşte-l cu platformele DS. N-avem de ales.

– De acord, datavivă amiralul Farquar.

– Ralph, întreabă-l, te rog, care dintre cei doi rămaşi din ambasadă a fost în Moyce’s, datavivă Roche Skark.

Ralph scoase de la centură un bloc procesor şi-i comandă să afişeze imaginile lui Jacob Tremarco şi Angeline Gallagher. Îl întinse către Vargas.

– L-ai văzut pe vreunul dintre oamenii aceştia în magazin?

Bărbatul nu se grăbi cu răspunsul.

– Pe el. Aşa cred.

– Deci mai avem s-o găsim pe Angeline Gallagher, zise Ralph. S-a mai semnalat trafic urban cu procesoare defecte?

– Trei posibilităţi, datavivă Diana. Două au fost deja localizate. Ambele sunt taxiuri de la spaţioport.

– Bun, alocă câte o grupă ETA pentru fiecare taxi. Şi asigură-te că din ambele fac parte oameni cu experienţă. Şi a treia posibilitate?

– Un autobuz Longhound, care a plecat de la aeroport la zece minute după asolizarea trioului din ambasadă pe un traseu predeterminat spre sud, care ajungea chiar până în capăt, în extremitatea lui Mortonridge. Ne străduim să-i determinăm poziţia actuală.

– Perfect, mă-ntorc la sediul poliţiei. Aici am cam terminat.

– Ce facem cu el? întrebă Nelson Akroid, arătând cu degetul mare către captiv.

Ralph privi înapoi. Santiago Vargas găsise undeva altă ţigară şi o fuma în tăcere. Bărbatul îi surâse.

– Acum pot să plec, *señor?* întrebă el plin de speranţă.

Ralph îi întoarse zâmbetul cu aceeaşi onestitate.

– Modulele tau-zero au sosit de la *Ekwan?* dataviză el.

– Primul lot urmează să ajungă în douăsprezece minute la spaţioportul Pasto, răspunse Vicky Keogh.

– Cathal, rosti Ralph cu glas tare, vezi dacă domnul Vargas va mai coopera niţel cu noi. Aş dori să aflu limitele câmpului de bruiaj electronic şi al efectului lor de iluzie.

– Da, şefu'.

– După aceea îl duci împreună cu ceilalţi într-o vizită la spaţioport. Nu se face nicio excepţie.

– Plăcerea va fi de partea mea.

*

Complexul Sala Loyola era unul dintre cele mai prestigioase locuri dedicate spectacolelor *live* din San Angeles. Putea adăposti douăzeci şi cinci de mii de spectatori sub un acoperiş retractabil în formă de cupolă, care era îndepărtat când vremea era favorabilă, aşa cum se întâmpla atât de frecvent în oraşul acela. Existau rute excelente de acces până la cea mai apropiată autostradă suspendată, staţia de metrou era un nod pentru şase dintre liniile ce treceau pe sub oraş, şi avea chiar şi şapte platforme de asolizare pentru aparatele de zbor VIP. Complexul era dotat cu restaurante de cinci stele şi snack-baruri, şi cu sute de toalete. Stewarzii erau experimentaţi şi prietenoşi. Anual, poliţia şi organizatorii se ocupau aici de peste două sute de evenimente.

Complexul era o operaţie care funcţiona cu eficienţa unui procesor. Până azi.

Puştii nerăbdători sosiseră încă de la ora şase dimineaţa. Acum era şapte şi jumătate seara. Se înghesuiau în jurul pereţilor pe adâncime de douăzeci de rânduri; aglomeraţiile din faţa uşilor spaţiilor publice necesitaseră mecanoizi de poliţie care să menţină o ordine aproximativă, dar chiar şi aceştia se aflau în pericol de a fi copleşiţi. Puştii se distrau copios, împroşcându-i cu băuturi răcoritoare şi mânjindu-le senzorii cu îngheţată.

Toate locurile din sală erau ocupate, biletele fiind cumpărate cu luni în urmă. Şi coridoarele de trecere erau ticsite, deşi era greu de înţeles în ce fel trecuseră oamenii aceia de turnichetele controlate de procesoare. Bişniţarii deveneau milionari peste noapte… cei care nu erau arestaţi sau jefuiţi de bande de puşti decişi, de paisprezece ani.

Era ultimul spectacol al turneului „Faliment Moral”, susţinut de Jezzibella. Sistemul Noua Californie îndurase cinci săptămâni de saturaţie media neîncetată, pe măsură ce vedeta trecuse prin aşezările asteroidale, pentru ca după aceea să coboare pe planetă. Zvon: coloane proiectoare AV emit configuraţii activatoare ilegale în timpul concertelor pentru a stimula orgasmele în rândul publicului (neadevăr, susţinea comunicatul oficial de presă, Jezzibella are propria-i sexualitate abundentă şi nu necesită asistenţă artificială pentru amplificarea Mood Fantasy-ului pe care-l exhibă). Hiperbolă: mezina preşedintelui devenise obsedată s-o întâlnească pe Jezzibella şi se furişase afară din Palatul Albastru, pentru a merge în culise la concertul ei (Jezzibella a fost încântată şi profund onorată să-i întâlnească pe toţi membrii Primei Familii şi nu ştim despre vreo intrare neautorizată la un concert). Scandal: doi membri ai formaţiei, Bruno şi Busch, au fost arestaţi pentru încălcarea legilor de comportament decent în public în faţa unui grup de pensionari aflaţi în excursie şi cauţiunea le fusese fixată la 1.000.000 de dolari Noua Californie (Bruno şi Busch erau angajaţi într-un act de iubire minunat, sensibil şi foarte intim, iar grupul de bătrâni neruşinaţi şi perverşi se folosise de retine amplificate pentru a-i spiona). Publicitate directă: Jezzibella vizitase (în calitate de cetăţean privat – de aceea, vă rugăm, fără senzavizări) un leagăn de copii dintr-un cartier sărman al oraşului şi donase o jumătate de milion de fuzidolari pentru fondul de tratament cu celule stem al spitalului. Şoc editorial: felul în care ea îşi expusese ţanţoş companionul de treisprezece ani, Emmerson (domnul Emmerson este verişor de gradul al doilea cu Jezzibella, iar în paşaportul său figurează clar vârsta de şaisprezece ani). Distracţie non-stop a publicului şi avertizări oficiale din partea poliţiei, cauzate încăierărilor extraordinar de violente dintre echipa de securitate a Jezzibellei şi reporterii liber-profesionişti. Cascada de acţionări în judecată pentru calomnie revărsată de Leroy Octavius, managerul ei, de fiecare dată când cineva sugera că Jezzibella ar fi avut mai mult de douăzeci şi opt de ani.

Şi în toate acele cinci săptămâni, ea nu acordase niciun interviu şi nu făcuse nici măcar o singură declaraţie publică în afara spectacolelor de pe scenă. Nici nu trebuia s-o fi făcut. În intervalul respectiv, sucursala regională a Warner Castle Entertainment datavizase treizeci şi şapte de milioane de

exemplare ale noului ei album StF *Viaţă cinetică* prin reţeaua de comunicaţii a planetei către fanii adoratori; albumele ei vechi se vânduseră la fel de bine.

Echipajele navelor stelare, care în mod obişnuit îşi asigurau un profit frumuşel din vânzarea unui exemplar dintr-un album StF unui distribuitor din sistemele stelare în care acesta încă nu fusese lansat oficial, îşi blestemau norocul când soseau pe planete pe unde Jezzibella trecuse în ultimele optsprezece luni. Însă asta însemna să fii artist în turneu. Un album nou la fiecare nouă luni şi vizitarea a câte zece sisteme stelare în fiecare an; era unicul fel în care-i puteai învinge pe contrabandişti. Dacă nu erai pregătit să procedezi aşa, singurii bani pe care-i încasai vreodată proveneau din sistemul stelar natal. Puţini artişti făceau trecerea de la condiţia de fenomen local la cel de megastar galactic. Călătoriile necesitau sume mari şi companiile de divertisment şovăiau să investească. Artistul trebuia să demonstreze un grad imens de profesionalism şi determinare înainte de a merita riscul de multe milioane de fuzidolari. Desigur însă, odată ce trecea pragul acela se aplica perfect străvechea maximă a banilor care trag la bani.

Mult deasupra recuzitei costisitoare şi a stivelor de coloane AV puternice de pe scenă, un senzor de bandă optică scana mulţimea. Chipuri se contopeau într-o procesiune monotonă, pe când baleiau etajele şi lojile. Fanii se împărţeau în categorii distincte: înflăcăraţi şi euforici, în majoritate cei tineri; turbulenţi şi incitaţi, cei aflaţi spre sfârşitul adolescenţei; nerăbdători, deja hiperstimulaţi, nervoşi, adoratori temători, ba chiar şi puţini care în mod evident ar fi dorit să fi fost altundeva, dar care veniseră de dragul partenerilor. Toate costumele în care Jezzibella interpretase vreodată un cântec StF se găseau pe undeva pe acolo, de la cele simple, la bizareriile împopoţonate.

Senzorul focaliză pe un cuplu în haine de piele asortate. Băiatul avea nouăsprezece-douăzeci de ani, iar fata era niţel mai tânără. Se ţineau în braţe şi erau evident îndrăgostiţi unul de celălalt. Amândoi înalţi, sănătoşi, plini de viaţă.

Jezzibella anulă datavizarea de la senzor.

– Ăia doi, îi spuse lui Leroy Octavius. Îmi plac.

Managerul supraponderal privi coloana AV scurtă care se ridica din blocul său procesor şi examină cele două feţe extaziate.

– Gata, fata. Bag mare.

Nicio eschivare, nici cel mai vag indiciu de dezaprobare. Jezzibellei îi plăcea asta; de aceea era un manager atât de bun. O înţelegea, înţelegea lucrurile de care avea ea nevoie pentru a funcţiona. Îi trebuiau puşti ca aceia doi. Îi trebuia ceea ce aveau ei: naivitatea, nesiguranţa, încântarea faţă de viaţă. Jezzibellei nu-i mai rămăsese nimic din toate acestea, în niciun caz din latura frumoasă a naturii umane. Turneul nesfârşit o secătuise undeva printre stele; unica energie care se putea scurge afară dintr-un câmp tau-zero. Totul devenea secundar faţă de turneu, sentimentelor nu le era îngăduit să interfereze. Iar sentimentele suprimate destul de mult timp dispăreau pur şi simplu. Ea însă nu putea îngădui asta, fiindcă avea nevoie de o înţelegere a emoţiilor pentru a putea interpreta. Cercuri… Viaţa îi era alcătuită numai din cercuri.

Aşa că în locul propriilor ei emoţii se familiariza cu ale altora, examinându-le ca şi cum ar fi compilat o teză de doctorat. Absorbea ceea ce putea, iar degustarea scurtă îi permitea să iasă din nou pe scenă, să simuleze cu succes pe durata altui spectacol.

– Mie nu-mi plac, rosti bosumflat Emmerson.

Jezzibella încercă să surâdă spre el, dar de acum întreaga farsă a satisfacerii lui o plictisea. Stătea, goală-puşcă, în mijlocul vestiarului, în timp ce Libby Robosky, consultanta personală de imagine, se ocupa de solzii ei dermici. Învelişul de bitek era mai subtil decât un strat cameleonic, îngăduindu-i să-şi modifice întreaga textură externă a corpului în loc de a-i schimba pur şi simplu culoarea. Pentru unele numere trebuia să aibă o piele moale, sensibilă, o adolescentă care se înfiora sub atingerile primului iubit; era apoi aspectul pur, un corp graţios în mod natural, fără exerciţii fizice şi diete alimentare la modă (ca fata pe care o văzuse prin senzorul sălii); şi, desigur, corpul de balerină sportivă, suplu, puternic şi musculos – foarte apreciat printre băieţi. Toţi spectatorii din sală doreau să o simtă pe ea: Jezzibella în carne şi oase.

Însă solzişorii aveau o durată de viaţă scurtă şi fiecare trebuia fixat în mod separat pe piele. Libby Robosky era neîndoios o expertă în privinţa aplicării lor, utilizând un pachet nanonic medical modificat.

– Nu trebuie să te-ntâlneşti cu ei, îi spuse răbdător Jezzibella

băiatului. O pot face şi singură.

– Nu vreau să rămân singur toată noaptea. Eu de ce nu pot s-aleg pe cineva din public pentru mine?

Aşa cum reporterilor li se îngăduise să descopere, el nu avea, într-adevăr, decât treisprezece ani. Jezzibella îl adusese în anturaj de pe Borroloola, considerându-l o jucărie interesantă. Acum, după două luni de toane şi morocăneli zilnice, valoarea noutăţii se epuizase.

– Fiindcă aşa trebuie să se desfăşoare lucrurile. Am nevoie de ei pentru un motiv anume. Ţi-am spus de o sută de ori.

– Bine, şi atunci de ce n-o facem acum?

– Spectacolul meu începe peste un sfert de oră. Ai uitat?

– Şi ce dacă? o provocă Emmerson. Nu te prezenta. Asta o să declanşeze o adevărată furtună de publicitate. Şi nici n-o s-aibă efecte rele, fiindcă plecăm.

– Leroy, dataviză femeia, ia-l de aici în pizda mă-sii pe puştiul ăsta până nu-i crăp capul, să văd unde i-a dispărut creierul.

Leroy Octavius se întoarse spre ea cu mers legănat. Statura mătăhăloasă îi era îmbrăcată într-o jachetă uşoară din piele de şarpe, mai mică cel puţin cu o măsură şi jumătate. Pielea dură, deşi subţire, scârţâia la fiecare mişcare.

– Haide, fiule, rosti el cu glas sever. Trebuie să-i lăsăm pe artişti singuri când a mai rămas aşa de puţin până la începerea spectacolului. Ştii cât de sensibili sunt în momentele astea. Ce-ai zice s-aruncăm o privire la bufetul pe care-l pregătesc alături?

Băiatul îngădui să fie condus, cu braţul imens al lui Leroy pus în jurul umerilor săi, neglijent, dar ferm.

Jezzibella gemu.

– Rahat! De ce am crezut vreodată că vârsta lui îl face excitant?

Ochii indigo ai lui Libby se deschiseră brusc şi o priviră întrebător. Dintre toţi sicofanţii, paraziţii şi membrii esenţiali ai echipei de turneu, Jezzibella o plăcea pe Libby cel mai mult. Genul de bunicuţă care se îmbrăca întotdeauna pentru a-şi sublinia vârsta. Avea stoicismul şi răbdarea de a absorbi orice toane sau crize printr-o vagă ridicare din umeri neinteresată.

– Hormonii tăi au luat-o razna la vederea cocoşelului lui de băieţel, păpuşică, spuse Libby.

Jezzibella mormăi, ştiind că restul anturajului îl detesta pe Emmerson.

– Leroy, dataviză ea, i-am plătit spitalului ăluia pe care l-am vizitat un căcălău de bani. N-au pe acolo vreo aripă de maximă securitate în care l-am putea lăsa pe minorul ăsta de doi bani?

Leroy flutură din braţ fără să se întoarcă, pe când ieşea din vestiar.

– Vorbim mai târziu despre ce-o să facem cu el, îi răspunse.

– N-ai mai terminat dracului? o întrebă Jezzibella pe Libby.

– Gata, păpuşică.

Jezzibella se concentră şi comandă nanonicelor neurale să-i expedieze o suită de impulsuri codificate în lungul nervilor. Urmă o senzaţie stranie de piele umedă care-i luneca pe partea de sus a cuştii toracice şi toate membrele i se înflorară. Umerii i se îndreptară de la sine, muşchii pântecului i se tensionară, linii sinuoase se rigidizară sub pielea care căpătă o nuanţă mai pronunţată de bronz.

Femeia se afundă mult în memorie, găsind senzaţia potrivită de mândrie şi încredere. Combinată cu fizicul, era sinergism curat. Era adorabilă şi o ştia.

– Merrill! strigă ea. Merrill, unde pizda mă-sii e costumul meu de deschidere?

Asistenta se grăbi către valizele mari înşiruite în lungul unui perete şi începu să extragă obiectele necesare.

– Şi voi, căcaţilor, de ce n-aţi început nici pân-acum încălzirea? zbieră Jezzibella spre muzicieni.

Vestiarul deveni brusc un vârtej de activitate şi toţi cei dinăuntru îşi găsiră de lucru. Datavizări silenţioase private fulgerară prin aer, întrucât toţi discutau despre ameninţătoarea fragilitate a viitorului lui Emmerson. Le alunga gândurile legate de propria lor situaţie precară.

*

Ralph Hiltch accesă diversele rapoarte pe când zbura înapoi peste oraş. Căutarea prioritară iniţiată de departamentul Dianei Tiernan producea rezultate. Potrivit reţelei de procesoare rutiere de control rută şi flux, cincizeci şi trei de camioane plecaseră în noaptea aceea din Moyce’s. IA-urile erau acum pe urmele lor.

La şapte minute după ce Diana alocase prioritate absolută pentru căutarea camioanelor, douăsprezece fuseseră localizate. Toate ieşiseră din oraş. Coordonatele fură datavizate la Comandamentul Defensiv Strategic din Guyana, iar sateliţii senzori triangulară ţintele pentru platformele de armament de pe

orbită joasă. O duzină de explozii stelare violete cu viaţă scurtă înfloriră în cvadrantul sudic al lui Xingu.

Până la asolizarea hipersonicului lui Ralph, alte opt camioane fuseseră adăugate la total. În avion bărbatul îşi scosese costumul-armură avariat şi împrumutase un combinezon bleumarin de poliţie. Era îndeajuns de larg pentru a-l trage fără probleme peste pachetul nanonic medical; totuşi, în ciuda susţinerii asigurate de pachet, el continua să şchiopăteze când se îndreptă către Nodul 1.

– Bine ai revenit, rosti Landon McCullock. Ai făcut treabă bună, Ralph. Îţi sunt recunoscător.

– Toţi îţi suntem, zise Warren Aspinal. Şi nu-s doar simple cuvinte de politician. Familia mea locuieşte în oraş şi am trei copii.

– Mulţumesc, domnule.

Ralph se aşeză lângă Diana Tiernan, care-i surâse scurt.

– Am verificat schimbul de noapte din Moyce’s, spuse ea. Au fost patruzeci şi cinci de persoane. Grupele ETA au identificat douăzeci şi nouă în decursul atacului, ucise şi capturate.

– Futu-i! izbucni Bernard Gibson. Şaisprezece nemernici care sunt în libertate.

– Nu, rosti Diana ferm. Noi credem că este posibil să fi avut noroc. Am cuplat IA-urile la mecanoizii departamentului de pompieri, care au senzorii profilaţi pentru explorarea mediilor cu temperaturi ridicate. Până acum au localizat alte cinci corpuri în clădire şi a mai rămas de cercetat încă treizeci la sută din ea. Şi aşa însă mai rămân unsprezece persoane din schimbul de noapte despre care nu ştim nimic.

– Prea multe, comentă Landon.

– Ştiu. Avem însă certitudinea că şase dintre camioanele distruse până acum conţineau o persoană din schimbul de noapte. Procesoarele lor şi circuitele auxiliare au suferit defecţiuni aleatorii, similare celor din avionul lui Adkinson.

– Ar mai fi rămas cinci, şopti Warren Aspinal.

– Da, domnule, încuviinţă Diana. Sunt destul de sigură că cei cinci se află în celelalte camioane.

– Mă tem că „destul de sigură” nu-i suficient de bun când ne confruntăm cu o ameninţare ce ne-ar putea distruge în mai puţin de o săptămână, spuse Leonard DeVille.

– Domnule, rosti Diana, fără să se obosească să-l privească,

nu făceam afirmaţii fără acoperire. În primul rând, IA-urile au confirmat că, după sosirea taxiului lui Jacob Tremarco, nu s-a consemnat alt trafic la Moyce’s.

– Este posibil ca indivizii aceia să fi plecat pe jos.

– Realmente nu cred că aşa au stat lucrurile, domnule. Toată zona din jurul lui Moyce’s este complet acoperită de senzori de securitate, atât ai noştri, cât şi ai sistemelor private ale companiilor din clădirile vecine. Am accesat toate memoriile relevante. Din Moyce’s n-a ieşit nimic. Doar camioanele.

– Ceea ce am văzut în noaptea asta este un şablon permanent de tentativă de răspândire pe rază largă, spuse Landon McCullock. Trioul din ambasadă a încercat întruna să distribuie cât mai mult virusul energetic. Acţiunea este perfect logică. Cu cât virusul este împrăştiat pe o zonă mai mare, cu atât vom avea nevoie de mai mult timp pentru a-l restricţiona şi cu atât mai mulţi oameni pot fi infectaţi, ceea ce va spori în continuare dificultatea noastră de a-l restricţiona. O escaladare în spirală foarte păcătoasă.

– Ei au un timp limitat de operare în oraş, interveni Ralph, iar oraşul este locul unde noi dispunem de principalele avantaje în găsirea şi eliminarea lor. De aceea vor şti că-i o risipă de efort să încerce să răspândească aici contaminarea, cel puţin în faza iniţială. Pe când regiunea rurală înclină balanţa în favoarea lor. Dacă vor câştiga acolo, principalele zone urbane de pe Xingu vor deveni până la urmă cetăţi asediate. Din nou o situaţie în care probabil că vom pierde pe termen lung. Aşa s-a întâmplat pe Lalonde. Bănuiesc că Durringham a căzut de acum.

Leonard DeVille încuviinţă scurt.

– Al doilea aspect, spuse Diana, este că infectaţii nu par în stare să stopeze camioanele. Cu excepţia cazului în care folosesc arma focului alb pentru a le distruge în mod fizic motoarele sau sistemele energetice, camioanele nu se opresc înaintea primului punct de livrare programat. Iar dacă asupra unui camion se foloseşte violenţa, procesoarele autostrăzii vor detecta imediat evenimentul. Din dovezile acumulate până acum, se pare că ei nu-şi pot utiliza nici câmpul de bruiaj electronic pentru a modifica destinaţia unui camion. Ca instrument, câmpul respectiv este puternic, dar nesofisticat, în niciun caz într-atât încât să intre în procesoarele de comandă reale ale propulsiei şi să acţioneze asupra programelor active.

– Vrei să spui că sunt captivi în interiorul camioanelor? întrebă Warren Aspinal.

– Da, domnule.

– Şi până acum niciun camion n-a ajuns la destinaţie, surâse Vicky Keogh către ministrul Afacerilor Interne. Aşa cum zice Diana, se pare c-am avut noroc.

– Să mulţumim Domnului că nu sunt omnipotenţi, zise prim-ministrul.

– Dar nu sunt nici foarte departe de aşa ceva, observă Ralph.

Descrierea situaţiei curente făcută de Diana nu-i ridicase moralul. Criza era prea încinsă, prea actuală. Emoţiile nu avuseseră timp să ajungă evenimentele din urmă; urmărirea trioului din ambasadă semăna cu bătăliile spaţiale, unde totul se petrecea prea rapid pentru a îngădui altceva decât răspunsuri simpliste – nu existau ocazii de examinare a situaţiei şi gândire.

– Ce-i cu Angeline Gallagher? întrebă el. IA-urile au găsit şi alte piste?

– Nu. Doar cele două taxiuri şi autobuzul Longhound, răspunse Diana. Grupele ETA au pornit într-acolo.

*

Avură nevoie de alte douăsprezece minute pentru a tăia taxiurile de pe listă. În timpul derulării operaţiilor de interceptare, Ralph rămase la Nodul 1, mulţumindu-se să primească datavizări de la cei doi comandanţi de grupe.

Primul taxi staţiona lângă unul dintre râurile ce şerpuiau prin Pato. Încetase să mai interfaţeze cu procesoarele de control rută şi flux pe când se apropia de un hangar pentru bărci. De unsprezece minute videocamerele de monitorizare a drumului erau aţintite asupra vehiculului cenuşiu, dar nu văzuseră nicio mişcare nici în el, nici în hangar.

Membrii grupei ETA se apropiară, utilizând tactica standard de înaintare prin salturi grupate. Luminile interioare ale taxiului nu ardeau, portierele rămăseseră pe jumătate deschise şi înăuntru nu era nimeni. Un tehnician deschise un panou de acces la sisteme şi-şi cuplă blocul procesor. IA a poliţiei testă circuitele şi celulele de memorie ale vehiculului.

– Totu-i curat, raportă Diana. Un scurtcircuit a pus şasiul sub tensiune, ceea ce a ars majoritatea procesoarelor şi a belit sistemele. Nu-i de mirare c-a apărut ca şi cum ar fi fost deturnat de un ostil.

Al doilea taxi fusese abandonat într-un garaj subteran de sub o stradă rezidenţială. Grupa ETA sosi exact în clipa în care echipa de service a companiei de taxiuri încărca vehiculul pe transportorul său. Membrii ETA nu-şi asumară niciun risc cu cei trei mecanici din echipa de service şi toţi cei din Nodul 1 asistară la scene de isterie şi furie.

După rularea unei diagnoze instantanee, echipa de service descoperi că vinovată era matricea electronică a taxiului, care expedia vârfuri uriaşe de tensiune prin circuitele de la bord.

– Gallagher trebuie să fie în autobuz, spuse Landon McCullock după ce-şi anulă datavizarea către grupa ETA şi înjurăturile inventiv de obscene ale echipei de service dispărură din percepţia sa împrumutată.

– Pot să confirm asta, zise Diana. Blestemăţia nu răspunde la comenzile de oprire pe care le transmitem prin procesoarele de control rută şi flux.

– Mi se păruse c-ai spus că ei nu pot altera programele cu tehnica lor de bruiaj electronic, rosti Leonard DeVille.

– Autobuzul nu şi-a modificat ruta, dar pur şi simplu nu răspunde, replică ţâfnos femeia.

Cele trei ore aproape neîntrerupte petrecute în interfaţă cu IA-urile începeau s-o istovească nervos.

Warren Aspinal se încruntă în semn de avertizare spre colegul său politic.

– Grupele ETA vor fi la autobuz în nouăzeci de secunde, zise Bernard Gibson. Atunci vom vedea exact ce se-ntâmplă.

Ralph dataviză o solicitare de situaţie tactică în matricea de procesoare a nodului. Nanonicele lui neurale vizualizară o hartă a lui Xingu, o formă aproximativ rombică, din care cobora o extensie curbată la capăt ca o coadă de pisică. Patruzeci şi unu dintre camioanele de livrare Moyce's fuseseră de acum localizate şi anihilate, iar simboluri verzi şi purpurii le afişau mişcările şi coordonatele în care fuseseră ţintite. Autobuzul era chihlimbariu-aprins şi se deplasa pe autostrada M6, care mergea în lungul lui Mortonridge, limba prelungă de teren muntos ce cobora către sud, traversând Ecuatorul.

Comută pe accesarea suitei de senzori din hipersonicul aflat în frunte. Avionul tocmai decelera în zbor subsonic şi programele de filtrare discriminatorie nu puteau face absolut nimic în privinţa vibraţiilor produse de frânarea atmosferică. Ralph

trebuia să aştepte acum, iar nerăbdarea făcea să-i clocotească sângele. Dacă Angeline Gallagher nu era în autobuz, atunci probabil că pierduseră continentul.

M6 se întindea sub el în aerul tropical limpede. Scuturăturile hipersonicului se diminuară şi văzu sute de maşini, dube, autobuze şi camioane oprite pe benzile de serviciu ale autostrăzii. Farurile iluminau vegetaţia luxuriantă de pe margini şi sute de oameni se îngrămădeau în jurul vehiculelor, unii chiar instalându-se comod pentru un picnic la miezul nopţii.

Procesiunea aceea încremenită uşura observarea autobuzului, unica sursă mişcătoare de lumină de pe autostradă, care se deplasa spre sud cu viteza de două sute de kilometri pe oră. Vuia pe lângă spectatorii înlemniţi ce se înşiruiau în lungul barierei dintre benzi, imun la codurile prioritare care-i erau lansate în circuite de procesoarele de control rută şi flux ale autostrăzii.

– Ce dracu-i chestia aia? formulă Vicky Keogh întrebarea nerostită din minţile tuturor celor care accesau suita de senzori a hipersonicului.

Compania de autobuze Longhound avea o flotilă de vehicule standard cu câte şaizeci de scaune, construite pe continentul Esparta, în culori verde-purpuriu distincte. Erau utilizate pe tot Ombeyul, legând între ele aşezările continentului, cu servicii extinse, rapide şi frecvente. Principatul nu dispunea încă de economia sau populaţia care să justifice legarea zonelor urbane prin tuburi cu trenuri de vid, ca pe Pământ sau Kulu, aşa că autobuzele Longhound constituiau o imagine familiară pe autostrăzi; aproape toţi cei de pe planetă călătoriseră în unul la un moment sau altul al vieţii lor.

Însă vehiculul care gonea pe M6 nu semăna deloc cu un Longhound normal. Pe când caroseria Longhoundului era rezonabil de netedă şi elegantă, acesta avea genul de profil asociat cu industria aerospaţială. Botul conic curbat se contopea lin în partea posterioară cu corpul de secţiune ovală, dotat cu aripioare triunghiulare de tip spoiler ce se ridicau din cvadrantul posterior. Finisajul era argintiu mat, cu geamuri strălucitor de negre. Fum sur, unsuros, se revărsa dintr-o fantă circulară dispusă înapoia setului de roţi din spate.

– A luat foc? întrebă derutat Warren Aspinal.

– Nu, domnule, răspunse Diana cu glas ridicol de fericit. Ceea ce vedeţi sunt gazele lui de eşapament Diesel.

– Eşapament... cum?

– Diesel. Este un Ford Nissan model Omnirover; arde combustibilul într-un motor cu ardere internă de tip Diesel.

Prim-ministrul rulase propria sa căutare enciclopedică cu nanonicele neurale.

– Un motor care arde combustibil din hidrocarburi?

– Da, domnule.

– Este absolut ridicol... ca să nu mai zic că-i ilegal.

– Nu era aşa la momentul construirii acestui aparat, domnule. Potrivit fişierelor mele, ultimul a ieşit de pe linia de producţie din Torino în anul 2043. Mă refer la oraşul Torino de pe Pământ.

– Deţii vreo consemnare că vreun aparat ar fi fost importat de un muzeu sau un colecţionar privat de vehicule? întrebă Landon McCullock răbdător.

– IA-urile n-au putut găsi niciuna.

– Jenny Harris a raportat un fenomen similar pe Lalonde, interveni Ralph. Când am trimis-o în acea ultimă misiune, ea a văzut o ambarcaţiune fluvială neobişnuită. Îi modificaseră aspectul, astfel încât părea de modă veche, ceva din epoca pretehnologică a Pământului.

– Hristoase... murmură Landon McCullock.

– Este logic, urmă Diana. Continuăm să receptăm din partea procesoarelor sale codul de identificare corect. Probabil că au proiectat iluzia asta în jurul Longhoundului.

Hipersonicul se apropie de autobuz, planând la numai o sută de metri peste autostradă. Dedesubt, Fordul Nissan se legăna dintr-o parte în alta, ignorând complet marcajele benzilor. Mişcarea neîncetată şi aleatorie îngreuna sarcina pilotului de a-şi menţine poziţia deasupra lui.

Ralph îşi dădu seama ce anume îi nemulţumise subconştientul şi solicită transfocarea unui senzor vizual.

– Asta-i mai mult decât o simplă iluzie holografică, rosti după ce studiase imaginea. Uitaţi-vă la umbra autobuzului de sub luminile acelea – este în concordanţă cu conturul.

– Cum fac asta? întrebă Diana cu glas plin de curiozitate, prin care se strecura o undă de incitare.

– Încearcă să-l întrebi pe Santiago Vargas, replică apăsat Vicky Keogh.

– Nici măcar nu mă pot gândi la o teorie care ne-ar permite să manipulăm în felul ăsta suprafeţele solide, rosti Diana pe un ton

de scuză.

Ralph mormăi vulgar; purtase o conversaţie similară pe Lalonde, când încercaseră să înţeleagă cum era bruiat satelitul de observaţii CDL. Nu se aplica niciun principiu cunoscut. În sine, conceptul virusului energetic era absolut radical.

„Posedare”, aşa îi spusese Santiago Vargas.

Ralph se înfioră. Credinţa lui creştină nu avusese niciodată rădăcini foarte adânci, dar ea exista întotdeauna într-un supus loial al Regatului.

– Preocuparea noastră imediată o reprezintă autobuzul. Aţi putea coborî membrii grupei ETA pe capota lui, dacă ar fi echipaţi cu raniţe de zbor individual, însă este imposibil să sară din hipersonic.

– Utilizaţi platformele DS pentru a distruge autostrada din faţa autobuzului, sugeră amiralul Farquar. În felul acela îl silim să se oprească.

– Ştim câţi oameni erau la bord? întrebă Landon McCullock.

– Mă tem că toate locurile erau ocupate la momentul plecării de la spaţioportul Pasto, anunţă Diana.

– La naiba! Şaizeci de oameni… Trebuie să încercăm măcar să-l oprim.

– Asta înseamnă mai întâi mărirea forţelor ETA, zise Ralph. Trei hipersonice nu sunt suficiente. Şi va trebui să opriţi autobuzul exact în mijlocul unui cordon. Cu şaizeci de ostili posibili la bord, va trebui să fim foarte siguri că niciunul nu va răzbate prin cordon. Relieful din jur pare destul de accidentat şi o urmărire va fi dificilă.

– Forţe ETA suplimentare pot ajunge acolo în şapte minute, zise Bernard Gibson.

– Căcat…

Fusese o datavizare de la pilot. O lance mare de foc alb ţâşni în sus din autobuz şi lovi partea ventrală a hipersonicului. Avionul se cutremură, apoi se îndepărtă rapid, aproape făcând un tonou de nouăzeci de grade. Picături strălucitoare de ceramică topită fură împroşcate din gaura ce se căsca în fuzelaj şi arseră pe suprafaţa autostrăzii. Cu aerodinamica afectată, aparatul vibra întruna, pierzând din înălţime. Pilotul se strădui cu disperare să-l redreseze, totuşi coborâse deja prea mult. Ajunse şi el la concluzia calculatorului de zbor şi activă sistemul de protecţie la prăbuşire.

Spumă sub presiune uriaşă irupse în cabină, îngropându-i pe membrii grupei ETA. Generatoarele de valenţă o solidificară într-o secundă.

Avionul izbi solul, deschizând o brazdă uriaşă prin vegetaţie şi solul negru, moale. Botul, aripile şi coada se boţiră şi se rupseră, iar fragmentele zimţate se rostogoliră în noapte. Cilindrul masiv al cabinei parcurse încă şaptezeci de metri, descotorosindu-se de traverse structurale şi module auxiliare strivite. Se opri cu un zguduit puternic, lovind surd un mal abrupt de pământ.

Generatoarele de valenţă decuplară şi spuma se scurse din epavă, amestecându-se cu noroiul. La interior, siluete se mişcară slab.

Bernard Gibson expiră dureros.

– Cred că nimeni n-a păţit nimic.

Unul dintre celelalte două hipersonice revenea către locul prăbuşirii. Al doilea rămăsese respectuos la un kilometru înapoia autobuzului.

– Hristoase! gemu Vicky Keogh. Autobuzul încetineşte. Vor coborî.

– Ce facem acum? întrebă prim-ministrul cu glas care se auzi speriat şi furios.

– O singură grupă ETA nu-i poate restricţiona, rosti Ralph.

Era ca şi cum şi-ar fi mărturisit trădarea. „Am înşelat aşteptările oamenilor ăstora. Sunt eşecul şi vina mea.”

– În autobuzul acela sunt şaizeci de persoane! exclamă îngrozit Warren Aspinal. Poate am reuşi să-i vindecăm.

– Da, domnule, ştiu asta.

Ralph îşi înăspri expresia, camuflând sentimentul de inutilitate pe care-l încerca, şi se uită la Landon McCullock. În mod evident, şeful poliţiei ar fi dorit să argumenteze; îşi privi adjunctul, care ridică din umeri neajutorat.

– Amiral Farquar? datavizǎ Landon McCullock.

– Da.

– Eliminaţi autobuzul.

Prin suita de senzori a hipersonicului, Ralph văzu cum rafala laser de pe orbită joasă izbi vehiculul fantasmagoric. Pentru o clipită zări silueta adevăratului Longhound în interiorul învelişului iluzoriu, de parcă adevăratul scop al armei ar fi fost demascarea adevărului. După aceea barajul de energie incineră autobuzul odată cu un cerc cu diametrul de treizeci de metri din

autostradă.

Când se uită în jur, Ralph zări propria sa spaimă şi oroare oglindită pe chipurile celor din Nodul 1.

Diana Tiernan fu cea care-i susţinu privirea, iar faţa ei vârstnică şi blândă se cută de simpatie plină de înţelegere.

– Îmi pare rău, Ralph, rosti ea. N-am fost îndeajuns de rapizi. IA-urile tocmai m-au anunţat că autobuzul s-a oprit în primele patru oraşe de pe ruta programată.

3

Al Capone se îmbrăca aşa cum se îmbrăcase dintotdeauna: cu stil. Costum la două rânduri din serj albastru, cravată din mătase cu imprimeu oriental, pantofi negri de lac şi pălărie gri-perlat, înclinată şmechereşte într-o parte. Inele din aur cu pietre preţioase multicolore îi sclipeau pe toate degetele, iar pe degetul mic avea un diamant cât un ou de raţă.

Nu avusese nevoie de mult timp pentru a decide că oamenii din această lume a viitorului nu erau prea stilaţi din punctul de vedere al modei. Toate costumele pe care le vedea erau largi şi din mătase, deşi imprimeurile lor din linii subţiri, colorate, le făceau să semene mai degrabă cu nişte pijamale japoneze lălâi. Cei care nu aveau costume purtau variante de veste şi cămăşi sport mulate pe corp, cel puţin pentru cei sub treizeci şi cinci de ani. Al se holbase din capul locului la păpuşele, convins că toate erau prostituate. Ce fel de fată decentă s-ar fi îmbrăcat în felul acela, dezgolindu-şi o parte atât de mare a corpului? Fuste care aproape nici nu le acopereau fundurile… şorturi care nu erau cu nimic mai bune… Totuşi, nu! Erau pur şi simplu fete obişnuite, normale, zâmbitoare şi vesele. Locuitorii oraşului acestuia nu erau obsedaţi de moralitate şi decenţă. Lucrurile care ar fi provocat apoplexie unui preot catolic de acasă nu ridicau aici nici măcar o sprânceană.

– Cred c-o să-mi placă viaţa asta, declară Al.

Era însă o viaţă ciudată. Fusese reîncarnat în calitate de magician; un magician adevărat, nu unul dintre scamatorii aceia scumpi pe care-i angajase pentru cluburile lui din Chicago. Aici, orice şi-ar fi dorit apărea ca din senin.

Pentru a se obişnui cu asta, avusese nevoie de ceva mai mult timp. Te gândeşti şi… pac! Apărea imediat – totul, de la o Thompson în stare perfectă de funcţionare, la un dolar din argint care scânteia sub soarele fierbinte. Era o chestie al dracului de bună pentru haine. Brad Lovegrove purtase o salopetă din material roşu-închis strălucitor, ca un gunoier de tot rahatul.

Al îl putea auzi pe Brad Lovegrove scâncind înlăuntrul său, ca şi când ar fi avut un spiriduş cuibărit în centrul creierului. Urla ca un nebun absolut şi era la fel de iraţional. Prin maldărele de steril exista totuşi şi ceva aur, pepite de douăzeci şi patru de carate.

De pildă… după ce-i reveniseră minţile, Al crezuse că planeta aceasta era poate Marte sau Venus. Nici vorbă! Noua Californie nu se afla nici măcar pe orbita aceluiaşi soare ca Pământul. Nici nu mai era în secolul XX!

Iisuse, era nevoie să dai ceva pe gât, ca să nu-ţi explodeze capul de la chestiile astea!

Dar de unde să iei băutură? Al îşi imagină că-l strângea cu putere pe micul spiriduş, ca şi cum creierul său ar fi fost un muşchi gigantic. Îl contractă lent.

Un macromall la intersecţia dintre Longwalk şi Sunrise, chiţăi silenţios Lovegrove. Acolo există un magazin specializat, cu băuturi alcoolice de pe toate planetele Confederaţiei, probabil că au şi bourbon de pe Pământ.

Băuturi din toată galaxia! I-auzi ce mai chestie!

Aşa că Al porni la drum. Era o zi minunată.

Trotuarul era atât de lat, încât constituia practic un bulevard în sine; nu existau dale de pavaj, ci totul era o fâşie unică, fără îmbinări, dintr-un material ce părea o încrucişare între marmură şi beton. La fiecare vreo patruzeci de metri, prin cratere din suprafaţa trotuarului se ridicau arbori luxurianţi, ale căror mănunchiuri largi de peste o jumătate de metru de flori ovale aveau o nuanţă imposibilă de purpuriu metalic.

Zări câteva maşinării de mărimea unor pubele, ce se mişcau placid printre pietonii care se bucurau de strălucirea soarelui de la sfârşitul dimineţii, mai grozave decât orice visase vreodată Henry Ford. Mecanoizi utilitari, îi spuse Lovegrove, care curăţă trotuarul, culegând gunoaiele şi frunzele căzute.

Baza fiecărui zgârie-nori era ocupată cu magazine de delicatese, baruri, restaurante şi cafenele; mesele se revărsau pe trotuar ca în oraşele europene. Pasaje pătrundeau adânc în clădiri.

Din câte putea să vadă Al, acelaşi gen de cartier pentru bogaţi se afla şi de cealaltă parte a străzii, probabil la vreo sută cincizeci de metri depărtare. Desigur însă că nu puteai ajunge acolo, fiindcă nu aveai cum să ocoleşti bariera înaltă de doi metri şi jumătate din sticlă şi metal care mărginea drumul.

Al rămase o vreme cu faţa apăsată de sticlă, privind maşinile silenţioase care goneau într-o parte şi alta. Semănau cu nişte gloanţe mari cu roţi. Toate erau strălucitoare, aidoma cromului colorat. Nici măcar nu mai trebuie să le virezi din volan, îi spuse

Lovegrove, fiindcă o fac singure. Aveau motoare electrice complicate, nu cu ardere internă. Iar viteza – peste două sute de kilometri pe oră.

Al ştia ce erau kilometrii; aşa le ziceau francezii la mile.

Nu era însă foarte sigur în privinţa folosirii unui automobil pe care să nu-l poată conduce el însuşi, mai ales unul care să gonească cu asemenea viteză. Şi, oricum, electricitatea părea afectată în prezenţa sa. De aceea continuă să meargă pe jos.

Zgârie-norii îl ameţeau prin înălţimea lor, iar când priveai în sus nu puteai vedea decât reflexiile altor zgârie-nori. Păreau să se aplece peste stradă, întemniţând lumea de dedesubt. Lovegrove îi spuse că erau atât de înalţi, încât vârfurile le fuseseră proiectate să se legene în vânt, balansându-se douăzeci-treizeci de metri înainte şi înapoi în ralanti.

– Gura, mârâi Al.

Spiriduşul se ghemui şi mai strâns, ca un şarpe înnodat.

Oamenii se uitau la Al – la îmbrăcămintea lui. Al se uita la oameni, fascinat şi radios. Îl şoca să vadă negri şi albi laolaltă, ca şi alte rase, mediteraneeni mai deschişi la culoare, ca el însuşi, chinezi, indieni. Unii păreau să-şi fi vopsit părul în culori complet nepotrivite. Uimitor!

Şi toţi păreau relaxaţi, având parcă un acelaşi surâs interior. Etalau o nonşalanţă şi o siguranţă pe sine pe care nu le mai văzuse până atunci. Diavolul care-i mânase pe atâţia oameni în anii 1920 lipsea, ca şi cum edilii oraşului aboliseră complet grijile.

Aveau de asemenea o sănătate uluitor de bună. După ce mersese un cvartal şi jumătate, Al încă nu zărise pe nimeni nici măcar pe departe supraponderal. Nu era de mirare că purtau haine scurte. O lume în care toţi se antrenau permanent, până şi bătrânii de şaptezeci de ani.

– Mai aveţi încă baseball, nu? murmură Al încet.

Da, confirmă Lovegrove.

Mda, Paradisul adevărat.

După o vreme, îşi scoase haina şi o purtă pe umăr. Mergea de un sfert de oră şi nu se părea că ar fi ajuns undeva. Bulevardul masiv dintre zgârie-nori nu se modificase defel.

– Hei, amice! strigă el.

Negrul – care arăta ca un luptător profesionist – se întoarse şi surâse larg şi amuzat când văzu straiele lui Al. Ţinea pe după umeri o fată cu piele de indiană şi păr bălai de prunc. Picioarele

lungi îi erau puse în evidenţă de fusta-pantalon bufantă.

„Drăguţică bucăţică”, gândi Al şi-i zâmbi. „O adevărată bombonică.” Brusc, îşi dădu seama că nu se mai culcase de şase secole cu o femeie.

Ea îi răspunse la zâmbet.

– Cum pot să chem un taxi pe aici?

– Datavizează la procesoarele şoselei, amice, spuse negrul exuberant. Oraşul are un milion de taxiuri. N-are profit de pe urma lor. Dar pentru asta suntem buni noi, contribuabilii proşti, ca să compensăm pierderile, nu?

– Nu pot face chestia aia cu data… fiindcă nu-s de pe aici.

Fata chicoti.

– Numa’ ce-ai coborât dintr-o navă stelară?

Al îşi atinse marginea pălăriei cu două degete.

– Aşa ceva, doamnă. Aşa ceva.

– Marfă! De unde eşti?

– Chicago. De pe Pământ.

– Hei, uau! Pân-acum n-am mai întâlnit pe nimeni de pe Pământ. Cum este?

Zâmbetul lui Al îşi pierdu strălucirea. Iisuse, da’ femeile de aici erau directe, nu glumă! Iar braţul solid al negrului continua s-o ţină după umeri. Nu părea să-l deranjeze că puicuţa lui făcea conversaţie cu un bărbat complet necunoscut.

– Toate oraşele seamănă-ntre ele, rosti Al şi schiţă un gest jalnic spre zgârie-norii argintii, de parcă aceea ar fi fost o explicaţie suficientă.

– Oraşe? Trăiam cu impresia că pe Pământ aveţi doar arcologii.

– Auziţi, vreţi să-mi spuneţi cum s-opresc un căcat de taxi, sau nu?

O dăduse-n bară. Ştiu asta în clipa în care văzu cum expresia bărbatului se înăspreşte.

– Vrei să-ţi apelăm unul, amice?

Bărbatul privea mai atent, mai pe îndelete, hainele lui Al.

– Sigur că da, riscă Al.

– Bine. Nicio problemă. S-a făcut.

Un surâs fals.

Al se întrebă ce făcuse de fapt bărbatul. N-avea niciun radio-brăţară ca Dick Tracy sau altceva în felul acela, ca să cheme un taxi. Stătea pur şi simplu locului, rânjea şi-l lua pe Al de fraier.

Lovegrove îi împuia capul cu rahaturi despre telefoane miniaturale în creier. El însuşi avea unul, îi spuse, dar încetase să mai funcţioneze când îl posedase Al.

– Acum o să-mi spui despre Chicago? întrebă fata.

Al putea să vadă cât de îngrijorată era. Glasul ei, postura corpului, felul în care se topise în braţele cuprinzătoare ale bărbatului ei… Toate îi telegrafiau teama şi el ştia să citească semnele. Teama din alţii îi era perfect familiară.

Îşi apropie brusc faţa de negru şi mârâi către nemernicul cel şmecher. Pentru o clipă, trei cicatrice lungi îi pulsară arzător pe obrazul stâng.

– O să te ţin io minte, muistule. O să te găsesc io. O să te-nvăţ io ce-nseamnă respectu' şi, băiete, o să-nveţi în modul cel mai usturător.

Furia cea veche îi ardea acum în trup, membrele îi tremurau, iar glasul i se ridică la un muget asurzitor.

– Nimeni nu se cacă pe Al Capone! Ai înţeles? Nimeni nu mă tratează ca pe un căcat de câine în care ai călcat! Io am condus Chicago-n pula mea! Oraşul ăla a fost proprietatea mea. Nu-s un boschetar neşters la cur pe care-l poţi lua la mişto! Trebuie. Să-mi. Arăţi. RESPECT.

– Retro-mpuţit!

Bărbatul repezi un pumn spre el.

Probabil că Al l-ar fi bătut chiar dacă trupul lui Lovegrove n-ar fi fost amplificat de puterea energetică pe care sufletele posedatoare o degajau în universul natural. Anii petrecuţi în Brooklyn îl aruncaseră în nenumărate încăierări şi oamenii învăţaseră repede să se ferească de temperamentul lui.

Al se eschivă instinctiv, cu pumnul drept deja pornit. Lovitura era focalizată, mintal şi fizic. Îl izbi pe bărbat perfect în partea laterală a maxilarului.

Se auzi un trosnet hidos de os sfărâmat. Tăcere apăsătoare. Bărbatul zbură îndărăt cinci metri prin aer şi se prăbuşi pe trotuar, unde rămase cu membrele răşchirate. Lunecă încă doi metri pe compozitul carbon-beton, înainte de a se opri, complet nemişcat. Sângele începu să-i ţâşnească din gură, acolo unde osul serat îi găurise obrazul şi buza.

Al se holbă, surprins.

– Să dea dracii!

Începu să râdă încântat.

Fata ţipă. Ţipă şi iar ţipă.

Al privi în jur, brusc neliniştit. Toţi oamenii de pe trotuarul lat se uitau la el şi la negrul rănit.

– Taci! şuieră el spre gagica isterică. Taci!

Ea însă nu tăcea. Continua să zbiere, să zbiere şi iar să zbiere. De parcă aceea i-ar fi fost profesia.

Apoi se auzi alt sunet, care răsuna prin urletele ei, crescând în intensitate de fiecare dată când fata îşi trăgea răsuflarea. Şi Al Capone îşi dădu seama că, după şase sute de ani, putea recunoaşte nu numai zgomotele armelor de foc. Nici sirenele poliţiei nu se schimbaseră prea mult.

Începu să alerge. Oamenii se împrăştiau din faţa lui, aşa cum pisoii fug de un dulău. Urlete şi răcnete izbucniră de jur împrejur.

– Opriţi-l!

– Mişcă

– Retro-mpuţit.

– L-a omorât pe gagiul ăla. Dintr-un singur pumn.

– Nu! Nu-ncerca să…

Un bărbat se repezi către el. Voinic şi decis, uşor aplecat, pentru un placaj de rugbi. Al flutură dintr-o mână, aproape cu nepăsare, şi foc alb împroşcă faţa eroului. Petale negre de carne se defoliară de pe os, sfârâind. Părul castaniu des luă foc, transformându-se în cenuşă. Icnetul surd de agonie încetă când durerea supraîncărcă conştiinţa bărbatului şi acesta colapsă.

Iar apoi se declanşă adevăratul infern. Oamenii speriaţi deveniră o gloată îngrozită. Alergau tropăind din faţa lui. Privitorii de pe margini fură prinşi de năvală şi călcaţi în picioare.

Al privi peste umăr şi văzu cum se pliază o secţiune a barierei străzii. Maşina de poliţie lunecă spre el. Un fuzelaj neted ca de avion, cu aspect periculos de vârf de lance negru-albastru. Deasupra lui fulgerau lumini orbitor de puternice.

– Stai pe loc, Retro! bubui un glas din maşină.

Al reduse viteza. În faţa lui se deschidea un pasaj, dar intrarea arcuită era îndeajuns de largă pentru maşina de poliţie. La dracu'! Viu iarăşi, de patruzeci de minute, şi deja fugea de poliţişti.

Ce altceva mai era nou?

Se opri şi se răsuci cu o sută optzeci de grade pentru a-i înfrunta, cu Thompsonul placat cu argint strâns în mâini. Alte două – futu-i! – maşini de poliţie veneau de pe stradă,

îndreptându-se direct către el. Uşi mari, ca nişte plăci, se ridicară aidoma unor aripi în spatele lor şi de acolo ieşiră în goană *creaturi.* Nu erau nici oameni, nici animale. Animale-maşini? Indiferent ce ar fi fost, nu păreau liniştitoare. Din corpurile solide de metal mai ieşeau ţevi butucănoase de arme. Aveau prea multe picioare şi toate erau din cauciuc, fără genunchi sau glezne.

Mecanoizi de asalt, spuse Lovegrove şi în glasul mintal se simţea o undă de incitare. Lovegrove se aştepta ca făpturile acelea să-l învingă.

– Sunt electrici? întrebă Al.

Da.

– E bine.

Îl privi pe cel din faţă şi-şi azvârli primul descântec vrăjitoresc.

Sergentul de poliţie Alson Loemer îşi anticipa deja promovarea când ajunse la locul incidentului. Loemer fusese încântat când nanonicele lui neurale receptaseră actualizările de la secţie. Cu hainele sale bizare, bărbatul arăta realmente ca un Retro. Banda de terorişti ce purtau haine din alte epoci istorice înnebunise de trei zile departamentul de poliţie, obstrucţionând sistemele oraşului prin arme cu plasmă de stil nou şi câmpuri de bruiaj electronic. Şi cu alte chestii. Majoritatea poliţiştilor auziseră zvonuri intense despre răpiri, despre oameni care dispăreau aleatoriu de pe străzi, noaptea. Şi nici măcar un singur Retro nu fusese reţinut. Companiile de ştiri datavizau tone de speculaţii nebuneşti pe reţeaua de comunicaţii: un grup religios… o bandă de mercenari extraplanetari… ba chiar şi noţiuni mai smintite. Primarul îşi ieşise din minţi şi-l presa iritat pe şeful poliţiei. Pe coridoarele secţiei apăruseră indivizi cu aspect profesional dintr-o agenţie de contrainformaţii guvernamentală nenumită, dar nici ei nu ştiau mai multe decât poliţiştii de teren.

Acum el, sergentul Loemer, avea să pună mâna pe unul dintre jegoşii ăia.

Trecu maşina de patrulare peste bariera pliată şi sui pe trotuar. Delincventul era chiar în faţă şi fugea spre baza Turnului Uorestone. Alte două maşini erau alături de Loemer, apropiindu-se de delincvent, încadrându-l. Loemer îşi lansă ambii mecanoizi de asalt ai maşinii şi le datavizǎ instrucţiunile de izolare şi reţinere.

În clipa aceea maşina lui începu să aibă probleme, accelerând pe neaşteptate. Senzorii îi arătară cetăţeni speriaţi, care alergau ca să scape; un mecanoid se legănă pe lângă el, trăgând fără discernământ. Sergentul lansă comenzi de dezactivare în procesorul propulsiei. Nu avură niciun efect.

Şi apoi Retro începu să tragă în maşinile de poliţie. Indiferent ce ar fi fost arma pe care o folosea, proiectilele ei treceau prin blindaj, lovind osiile şi butucii de roţi. Lagărele scrâşniră şi ţiuiră în tonul unic şi imediat recognoscibil care anunţa distrugerea iminentă. Loemer apăsă prompt pe decuplarea manuală de urgenţă, oprind instantaneu energia.

Maşina de poliţie derapă şi ricoşă din bariera străzii, pentru a se izbi în unul dintre arborii regree plantaţi în lungul trotuarului. Alarma internă de accident se declanşă, asurzindu-l pe jumătate pe Loemer, care era deja ameţit, iar chepengul lateral de urgenţă ejectă. Scaunul-bulă lunecă pe şinele telescopice. Segmentele groase, ranforsate, ale bulei translucide se desfăcură către spate aidoma unor petale, îngăduindu-i bărbatului să cadă, plângând, în genunchi, când aerul din jur revărsă o rafală teribilă de impulsuri de supraîncărcare senzorială. Nanonicele lui neurale nu izbutiră să datavizeze un cod de închidere spre mecanoizii care-şi pierduseră controlul. Ultimul lucru pe care-l văzu când se prăbuşi pe sol fu copacul regree rupt, care începea să se încline direct deasupra lui.

Până şi Al fu afectat de atacul sălbatic al proiectilelor de supraîncărcare senzorială. Rânjetul dement cu care urmărise derapajele şi ciocnirile maşinilor de poliţie fu stopat rapid de asaltul de lumină, sunete şi mirosuri. Abilitatea lui energetică putu să devieze doar grosul impactului, după care bărbatul se întoarse şi alergă împleticit către intrarea pasajului. Înapoia lui mecanoizii continuau să inunde strada cu putere de foc aleatorie, clătinându-se ca nişte beţivi. Doi se loviră unul de celălalt şi ricoşară, căzând. Picioarele li se zvârcoliră haotic, precum gândacii răsturnaţi pe spate.

Trotuarul era presărat cu trupuri inerte. Oamenii nu erau morţi, gândi Al, ci doar teribil de loviţi. Iisuse, da' şmecheriile astea de soldaţi mecanici erau nişte chestii al naibii de nasoale! Şi spre deosebire de poliţiştii adevăraţi, pe ele nu le-ai fi putut mitui.

Poate că Noua Californie nu era chiar un paradis.

Al se poticni prin pasaj, prins în torentul de oameni disperaţi să scape din haos. Costumul îi dispăru treptat, iar culorile vii şi tăietura reveniră la salopeta cafenie originală a lui Lovegrove.

Ridică în braţe o fetiţă cu obrajii scăldaţi în lacrimi şi o purtă. Se simţea bine să fie de ajutor. Porcii ăia blestemaţi şi fără creier ar fi trebuit să se fi asigurat că-n jur nu existau copii înainte să-l fi atacat, trăgând cu toate armele. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat pe timpuri în Chicago.

La două sute de metri după intrarea în pasaj se opri într-un grup de oameni speriaţi şi obosiţi. Ajunseseră suficient de departe pentru ca efectele proiectilelor de supraîncărcare senzorială să nu-i atingă. Familiile se strângeau laolaltă, alţii îşi strigau prieteni sau persoane dragi.

Al o lăsă pe fetiţă din braţe. Ea continua să plângă, probabil din cauza gazelor lacrimogene, pentru că nu se vedea nicio rană, pe nicăieri. Apoi mama ei apăru în goană şi o strânse cu disperare la piept. Îi mulţumi din tot sufletul lui Al. O doamnă drăguţă. Ţinea la copiii şi la familia ei. Asta era bine, era cuvenit. Lui Al îi părea rău că nu mai avea pălăria, ca s-o salte în direcţia ei.

Şi de fapt, cum exprimă oamenii de pe planeta asta genul acela de politeţe protocolară?

Lovegrove fu derutat de întrebare.

Al continuă prin pasaj. Peste câteva minute, poliţaii aveau să roiască aici. După încă o sută cincizeci de metri, reveni pe stradă. Merse calm. Direcţia nu conta, ci doar să se îndepărteze. De data aceasta păstră pe el salopeta lui Lovegrove. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Al nu era sută la sută sigur cum să procedeze în continuare. Totul era foarte straniu – planeta aceasta, dar şi situaţia lui. Deşi „straniu” nu era tocmai cuvântul potrivit, pentru că se simţea mai degrabă copleşit. Sau pur şi simplu înfiorat. Era destul de neplăcut să te gândeşti că popii avuseseră dreptate despre lumea de apoi, rai şi iad. El nu mergea prea des la biserică, spre nemulţumirea maică-sii.

„Mă-ntreb dacă am fost mântuit şi dacă mi-am plătit datoriile cereşti. De aceea sunt înapoi în lume? Dar dacă te reîncarnezi, n-ar trebui să-ncepi să retrăieşti ca prunc?”

Nu tocmai genul de gânduri cu care era obişnuit.

Un hotel, îi spuse lui Lovegrove, trebuie să mă odihnesc şi să

mă gândesc pe îndelete la ce-i de făcut.

Se părea că majoritatea zgârie-norilor dispuneau de un soi de cazări, însă trebuia să plăteşti pentru ele.

Mâna lui Al se îndreptă cu un gest reflex către un buzunar de pe cracul salopetei. Scoase un disc de credit Banca Joviană, o monedă groasă şi mare, argint strălucitor pe o parte, magenta pe cealaltă. Lovegrove explică supus cum funcţiona şi Al îşi puse degetul mare pe centrul ei. Pe partea argintie undui o reţea de linii verzi.

– La dracu'!

Încercă iarăşi, concentrându-se, dorind. Făcând magia.

Liniile verzi începură să alcătuiască cifre, grosolane la început, apoi distincte şi regulate. Lovegrove îi spusese că într-unul dintre discurile acestea puteai depozita toată trezoreria unei planete. Al ciulise urechile la auzul acelor cuvinte. Apoi simţi că ceva nu era tocmai în regulă. În apropiere exista o prezenţă.

El nu se gândise mai deloc la ceilalţi. La cei care fuseseră deja aici, când el sosise în corpul lui Lovegrove. Aceiaşi care-l abandonaseră în magazinul scos din uz. Totuşi dacă închidea ochii şi alunga sunetele oraşului, putea să audă vacarmul îndepărtat de Babel. Sosea din tărâmul de coşmar, rugăminţi şi făgăduieli de a fi aduşi aici, de a trăi şi respira din nou.

Aceeaşi percepţie îi oferea o viziune cu totul aparte asupra oraşului. Ziduri de umbre negre, dense, în mijlocul unui cenuşiu universal. Oameni se mişcau pe aici, şoapte distorsionate care răsunau peste tot, fantasme audibile. Unele difereau de celelalte. Erau mai puternice, mai clare. Nu prea multe.

Al deschise ochii şi privi pe stradă. O secţiune a barierei cobora, pliindu-se cu eleganţă precisă. O maşină-glonţ se opri lângă ea. Portiera ca o aripă glisă în sus, iar la interior se găsea un automobil adevărat, o decapotabilă americană autentică, care purta imaginea aerodinamică a vehiculului din Noua Californie ca pe o îmbrăcăminte. Era joasă, cu capotă lată şi o sumedenie de ornamente cromate. Al nu recunoscu modelul, care era mai modern decât orice existase în anii 1920, iar amintirile sale din anii 1930 şi 1940 nu erau chiar grozave.

Bărbatul din fotoliul capitonat în piele roşie al şoferului încuviinţă amabil spre el.

– Ar fi mai bine să urci, îi spuse. Poliţaii or să te prindă, dacă rămâi pe stradă. Sunt cam porniţi împotriva noastră.

Al privi în sus şi în jos pe trotuar, apoi ridică din umeri şi sui în maşină.

La interior, imaginea maşinii-glonţ colora aerul aidoma irizaţiilor de pe pelicula unei băşicuţe de săpun.

– Mă numesc Bernhard Allsop, zise bărbatul de la volan şi ieşi cu maşina pe stradă. În urma lor, bariera se ridică lin. Dintotdeauna mi-am dorit un Oldsmobile ca frumuseţea asta, dar nu mi l-am putut permite pe când trăiam în Tennessee.

– Şi ăsta-i real?

– Cine poate şti, băiete? Da'-n tot cazul, se simte real. Şi eu sunt extrem de recunoscător pentru ocazia de a şofa unul. Ai putea spune că crezusem că şansa aia trecuse definitiv pe lângă mine.

– Da. Ştiu ce vrei să spui.

– Ai stârnit ceva agitaţie acolo, băiete. Porcii sunt furioşi şi puşi pe treabă. Noi le monitorizăm frecvenţa radio... aşa cum se numea pe vremea mea.

– Eu n-am dorit decât un taxi, atâta tot. Cineva a-ncercat să facă pe deşteptul.

– Există o şmecherie prin care te poţi deplasa în oraşul ăsta fără să ştie poliţia. O să fiu încântat să ţi-o arăt cândva.

– Mulţumesc anticipat. Unde mergem acum?

Bernhard Allsop surâse larg şi-i făcu cu ochiul.

– Te duc să-ntâlneşti restul grupului. Voluntarii sunt permanent bine-veniţi, fiindcă nu-s uşor de găsit.

Râse într-o cascadă de iodlere ascuţite şi întretăiate, care-i amintiră lui Al de guiţăturile unui purceluş.

– Pe mine m-au abandonat. N-am nimic de discutat cu ei.

– Mda, mă rog... Ştii cum a fost... Nu erai chiar cu minţile întregi, băiete. Eu am spus c-ar fi trebuit să te fi luat cu noi. Neamurile-s neamuri, chiar dacă aici nu-i tocmai o familie, ştii ce vreau să spun... Mă bucur totuşi c-ai răzbit în cele din urmă.

– Mulţumesc.

– Deci, cum te cheamă, băiete?

– Al Capone.

Oldsmobile-ul viră brusc la tresărirea lui Bernhard, încheieturile degetelor i se înălbiră când îşi spori strânsoarea pe volan, după care riscă o privire neliniştită către pasagerul său. Dacă înainte în scaun stătuse un tânăr de douăzeci de ani în salopetă roşu-închis spre cafeniu, acum acolo era tolănit un

personaj de etnie latinoamericană, binedispus, în costum bleumarin la două rânduri şi cu pălărie gri-porumbel.

– Faci mişto de mine?

Al Capone vârî mâna în costum şi scoase un baston miniatural de baseball. De-a dreptul îngrijorat, Bernhard Allsop văzu cum bastonul crescu până la mărimea completă. Nu-ţi trebuia prea multă imaginaţie ca să deduci ce erau petele întunecate de pe capătul său gros.

– Nu, răspunse Al politicos. Nu fac mişto de tine.

– Iisuse Hristoase! Încercă să râdă. Al Capone…

– Da

– Iisuse Hristoase… Al Capone în maşina mea! Nu că-i tare?

– Da, cred că-i destul de tare.

– E o plăcere pentru mine, Al. Hristoase, vorbesc serios. O plăcere adevărată. Ce dracu', Al, tu ai fost cel mai bun – mai mult de atât nu se putea. Toţi ştiau asta. La vremea mea am făcut şi eu niţică contrabandă cu alcool. Nu mare lucru, câteva butoiaşe. Da' tu… tu ai organizat-o pentru un oraş întreg. Hristoase! Al Capone! Izbi în volan cu ambele palme şi chicoti: Să dea dracii, abia aştept să le văd mutrele când o să te aduc.

– Să m-aduci unde, Bernhard?

– La grup, Al, la grup. Auzi, nu te superi că-ţi zic Al, nu? Nu vreau să te supăr sau altceva. În niciun caz pe tine.

– E-n regulă, Bernhard, toţi prietenii îmi spun Al.

– Prietenii… Da, dom'le!

– Bernhard, cu ce anume se ocupă – exact – grupul ăsta al vostru?

– Păi, să devină mai mare, normal. Asta-i tot ce putem face deocamdată. Unitatea înseamnă putere.

– Eşti comunist, Bernhard?

– Hei! Nici vorbă, Al. Sunt american. Îi urăsc pe-mpuţiţii de roşii.

– După cum vorbeşti, mie aşa-mi pari.

– Nu, ai înţeles greşit. Cu cât vom fi mai mulţi, cu atât vom avea mai multe şanse, cu atât vom fi mai puternici. Ca o armată; o mulţime mare de oameni are forţa de a se face simţită. La asta mă refeream, Al. Pe cuvânt!

– Şi ce intenţionează grupul să facă după ce va deveni mare şi puternic?

Bernhard îl privi din nou cu coada ochiului, de data aceasta

derutat.

– Să ne cărăm de aici. Ce altceva?

– Din oraşul ăsta?

– Nu. Să luăm planeta. Ridică un deget mare drept în sus: De acolo. De pe cer.

Al aruncă o privire sceptică în sus. Zgârie-norii fulgerau pe lângă ei de ambele părţi. Mărimea lor nu-l mai tulbura acum în aceeaşi măsură. Jeturi de la nave stelare continuau să brăzdeze cerul azuriu, aidoma licăririlor unor flash-uri foto. Luna micuţă şi stranie nu mai era vizibilă.

– De ce? întrebă el chibzuit.

– La dracu’, Al. Nu poţi să simţi? Pustietatea… Nenică, este oribil! Tot neantul ăla uriaş care-ncearcă să te absoarbă în sus şi să te-nghită cu totul. Înghiţi un nod şi glasul îşi reduse intensitatea. Cerul este ca acolo… Este lumea de dincolo, din nou. Trebuie să ne-ascundem. Într-un loc unde n-o să mai murim niciodată, undeva care să nu continue la nesfârşit. Unde nu există o noapte pustie.

– Acum vorbeşti de parc-ai fi predicator, Bernhard.

– Păi, poate că sunt… niţel. Un om inteligent este cel care ştie când este învins. Nu mi-e ruşine să ţi-o spun, Al. Mi-e frică de lumea de dincolo. N-o să mă mai întorc niciodată acolo. Nu, şefu’.

– Deci o să mutaţi planeta?

– Exact!

– Bernhard, asta-i o chestie dată dracului de ambiţioasă. Vă doresc multă baftă. Acum, lasă-mă la intersecţia aia care vine. O să mă descurc şi singur prin oraş.

– Vrei să zici că n-o să te bagi să dai o mână de ajutor? întrebă Bernhard cu glas neîncrezător.

– Nu.

– Dar trebuie s-o fi simţit şi tu, Al. Până şi tu. Toţi o simţim. Ele nu-ncetează nicio clipă să te implore – toate celelalte suflete pierdute. Nu ţi-e frică să te-ntorci acolo?

– Nu pot zice că mi-ar fi. De fapt, nu m-a deranjat niciodată cât am stat acolo prima dată.

– Nu te-a deranjat niciodată…! Iisuse Hristoase, eşti un gagiu superdur. Bernhard dădu capul pe spate şi răcni ascuţit: Ascultaţi, fir-aţi ale dracului, pe Al Capone nu-l deranjează defel să fie mort! Să dea dracii!

– Şi, oricum, unde-i locul ăla sigur unde veţi duce planeta?

– Nu ştiu, Al. Cred c-o s-o urmăm pur şi simplu pe Judy Garland dincolo de curcubeu. Oricare ar fi locul unde nu există un cer.

– N-aveţi niciun plan, n-aveţi nicio idee despre unde să mergeţi. Şi tu voiai să intru în asta?

– Dar se va-ntâmpla, Al. Ţi-o jur! Când vom fi destul de mulţi, o putem face. Acum ai văzut ce poţi face tu singur, doar un om. Gândeşte-te ce pot face un milion, două milioane… Zece milioane! Nimic nu ne va putea opri.

– O să posedaţi un milion de oameni?

– Bineînţeles.

Oldsmobile-ul intră pe o pantă descendentă lungă, care-l duse într-un tunel. Bernhard suspină fericit când ajunseră în lumina sa puternică, în tonuri oranj.

– N-o să posedaţi un milion de oameni, spuse Al. Poliţaii vă vor opri. O să găsească ei o cale. Noi suntem puternici, totuşi nu suntem supereroi pe care nu-i pot atinge gloanţele. Chestia aia pe care au tras-o mecanoizii aproape că m-a doborât atunci. Dac-aş fi fost ceva mai aproape, aş fi fost din nou mort.

– La naiba, exact asta-ncerc să-ţi spun! se plânse Bernhard. Trebuie să ne sporim numărul. Dup-aia ei nu ne vor mai putea face niciodată vreun rău.

Al tăcu. O parte din spusele celuilalt erau logice. Cu cât existau mai mulţi posedaţi, cu atât poliţailor le-ar fi fost mai greu să-i oprească din a se răspândi. Însă poliţaii aveau să lupte. Ca urşii sălbatici, odată ce-şi dădeau seama cât de serioasă era problema, cât de periculoşi erau posedaţii. Poliţaii, ceea ce treceau drept agenţi FBI pe planeta asta, armata… toţi adunaţi laolaltă. Şobolanii guvernamentali se adunau totdeauna în gaşcă. Ei aveau şi armele navelor stelare; Lovegrove bolborosise despre cât de puternice erau acelea, capabile să preschimbe ţări întregi în deşerturi de sticlă fierbinte în numai câteva secunde.

Şi ce ar fi făcut Al Capone pe o planetă pe care s-ar fi dus un asemenea război? De fapt, ce ar fi făcut Al Capone pe orice planetă modernă?

– Cum îi răpiţi pe oameni? întrebă el brusc.

Probabil că Bernhard simţise schimbarea tonului, a obiectivului. Deveni brusc agitat, se foi pe pielea roşu-strălucitor a scaunului, dar îşi păstră ochii ferm aţintiţi pe strada din faţa lor.

– Păi… îi luăm pur şi simplu de pe stradă. Noaptea, când este frumos şi linişte. Nimic brutal.

– Totuşi aţi fost văzuţi, nu? Poliţaiul ăla m-a numit „Retro”. Au deja un nume pentru voi. Ştiu că voi o faceţi.

– Da, aşa-i, sigur că da. Este destul de greu cu câţi suntem, înţelegi? Cum ţi-am zis, avem nevoie de *foarte mulţi.* Uneori mai suntem văzuţi. Este inevitabil. Dar nu ne-au prins.

– Nu încă, rânji larg Al şi-şi trecu braţul după umerii celuilalt. Ştii ceva, Bernhard, cred că totuşi voi veni să cunosc grupul ăsta al vostru. Mi se pare că nu v-aţi organizat prea bine. Fără supărare, mă-ndoiesc că voi aveţi cine ştie ce experienţă în domeniul ăsta. Pe când eu…

O havană groasă îi apăru în mână. Trase prelung, în extaz, primul fum după şase sute de ani.

– Eu am avut o experienţă de o viaţă-ntreagă de partea răului. Şi-o să vă ofer toate beneficiile cu care m-am ales.

*

Gerald Skibbow intră târşâindu-şi picioarele în odaia caldă, cu pereţi albi, ţinându-se strâns de infirmier. La unele mişcări, halatul bleu-pal şi larg de spital dezvăluia câteva pachete nanonice medicale mici. Gerald se deplasa aşa cum ar fi făcut-o un om foarte bătrân într-un mediu cu gravitaţie mare – cu demnitate precaută. Avea nevoie de ajutor, de călăuzire.

Spre deosebire de persoanele normale, el nici măcar nu-şi mişcă ochii într-o parte şi alta, pentru a-şi vedea noul interior. Nu păru să observe patul cu saltea groasă din mijlocul camerei, înconjurat de aparate mari, vag medicale.

– Bun, bravo, Gerald, spuse infirmierul cordial. Haide acum să ne facem confortabili, da, ce zici?

Aşeză cu grijă fesele bărbatului pe marginea patului, apoi îi ridică picioarele şi-l roti cu totul, până ce ajunse pe spate pe saltea. Mereu foarte prudent. Pregătise o duzină de candidaţi pentru interogarea de personalitate aici, în clădirea de grad I de acces a Marinei din Guyana, şi niciunul nu fusese tocmai voluntar. Era posibil ca Skibbow să-şi dea seama pentru ce era pregătit. Ar fi putut să fie scânteia care să-l smulgă din transa traumatică.

Nu fu însă cazul. Gerald îi îngădui infirmierului să-l fixeze cu plasa centurilor de siguranţă, care i se mulă după contururile corpului. Din gâtlej nu i se auzi niciun sunet şi nici măcar nu clipi,

când plasa se strânse.

Uşurat, infirmierul ridică degetul mare spre cei doi bărbaţi dinapoia panoului lung de sticlă încastrat în perete. Total imobilizat, Gerald se uită la casca masivă din plastic care-i coborî peste cap. Interiorul era pufos, o căptuşeală de blană mătăsoasă, care se rigidiza cumva. După aceea faţa îi fu complet acoperită şi lumina dispăru.

Infuzii chimice asigurară absenţa oricăror dureri sau disconfort, când filamentele nanonice se strecurară în jurul celulelor dermice şi-i străbătură oasele craniului. Poziţionarea vârfurilor lor în sinapsele specificate dură aproape două ore, fiind o operaţie delicată, similară implantării de nanonice neurale. Infiltrările acestea însă pătrundeau mai adânc decât circuitele obişnuite de augmentare, căutând centrii memoriei pentru a se împerechea cu neurofibrele din grupurile lor de celule. Şi pătrunderea era masivă, milioane de filamente se îngropau în lungul capilarelor, molecule superstring active cu funcţii preprogramate, care ştiau unde să meargă şi ce să facă. Din multe puncte de vedere semănau chiar cu formaţia dendritică de ţesut viu în care construiau o reţea de informaţii paralelă. Celulele îşi ascultau şablonul ADN, iar structura filamentelor era formatată de IA-uri. Un proces conceput prin studierea celuilalt, dar niciodată complementar.

Impulsuri începură să curgă prin filamente pe măsură ce vârfurile hipersensibile înregistrară descărcări sinaptice. Un montaj oribil de confuz de instantanee de gândire aleatorii şi amintiri neordonate. IA din dotare intră on-line, rulând comparaţii, definind caracteristici, recunoscând teme şi ţesându-le în scene senzoriale coerente.

Gândurile lui Gerald Skibbow erau focalizate asupra apartamentului său din arcologia Marele Bruxelles. Trei camere de mărime respectabilă la nivelul şaizeci şi cinci al piramidei Delores. Prin ferestrele cu trei rânduri de geamuri se vedea peisajul de geometrii austere. Domuri, piramide şi turnuri, toate lipite între ele şi învăluite de încâlceala intestinală a bahn-tuburilor aeriene. Toate suprafeţele vizibile erau cenuşii, până şi sticla domului, acoperite cu mizerie acumulată în decenii.

Era la doi ani după ce se mutaseră aici. Paula avea trei anişori, fugea de colo-colo ca toţi ţâncii şi cădea întruna. Marie era un noduleţ energic de zâmbete, care putea emite un spectru

vast de sunete de incredulitate faţă de lumea care-şi producea minunile zilnice pentru ea.

În seara aceea îşi ţinea în braţe fetiţa (deja frumoasă), în timp ce Loren se trântise într-un fotoliu şi accesa emisiunea de ştiri locale. Paula se juca cu un mecanoid Disney pe care i-l cumpărase la second-hand cu două săptămâni în urmă, un arici complet antropomorfizat care avea un râset incredibil de iritant.

Era o familie care se simţea confortabil, într-un cămin frumos. Şi erau împreună, iar de asta erau fericiţi. Zidurile puternice ale arcologiei îi protejau de pericolele din lumea exterioară. Gerald le asigura existenţa, le iubea şi le proteja. Ele îl iubeau la rândul lor; o putea vedea în zâmbetele şi în ochii lor adoratori. Tati era regele.

Tati cânta cântece de leagăn pentru copilele lor. Era foarte important să cânte; dacă s-ar fi oprit, spiriduşii răi şi strigoii ar fi ieşit din bezne şi le-ar fi înhăţat pe copile…

Doi bărbaţi intrară în cameră şi se aşezară tăcuţi pe sofaua din faţa lui Gerald. El se încruntă, nereuşind să le asocieze vreun nume, întrebându-se ce căutau aici, de ce îi invadau căminul.

Invadau…

Piramida tremură, parcă sub un seism minor, şi culorile se înceţoşară pentru o clipită. Apoi încăperea încremeni, soţia lui şi fiicele nu se mai clintiră şi căldura lor dispăru.

– Nu te speria, Gerald, rosti unul dintre bărbaţi. Nu invadează nimeni. Nimeni nu vă va face niciun rău.

Gerald o strânse la piept pe micuţa Marie.

– Cine sunteţi?

– Eu sunt dr. Riley Dobbs, expert neurolog, iar el este colegul meu, Harry Earnshaw, tehnician de sisteme neurale. Ne aflăm aici ca să te ajutăm.

– Lăsaţi-mă să cânt! răcni Gerald disperat. Lăsaţi-mă să cânt! Ne vor înhăţa dacă m-opresc! Ne vor înhăţa pe toţi. Vom fi târâţi în măruntaiele pământului. Niciunul dintre noi nu va mai revedea lumina zilei.

– Lumina zilei va exista de-a pururi, Gerald, spuse Dobbs. Ţi-o promit.

Tăcu şi dataviză o comandă în IA.

Zorile răsăriră în exteriorul arcologiei. Zori limpezi, de felul celor pe care Pământul nu le mai văzuse de secole, cu soarele uriaş şi roşu-auriu azvârlind raze strălucitoare peste peisajul

ponosit. Străluceau direct în apartament, calde şi pline de viaţă.

Gerald suspină ca un copilaş şi întinse mâinile spre ele.

– Ce frumoase sunt!

– Te relaxezi. Asta-i bine. Vrem să fii relaxat; şi prefer să ajungi singur în starea aceasta. Tranchilizantele îţi inhibă răspunsurile şi dorim să fii cu mintea limpede.

– Ce vrei să spui? întrebă Gerald bănuitor.

– Unde eşti acum?

– Acasă.

– Nu, Gerald, asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Acesta este un refugiu pentru tine, un adăpost psihologic în trecut. Îl creezi pentru că ţi s-a întâmplat ceva destul de neplăcut.

– Nu. Nimic! Nimic neplăcut. Pleacă!

– Nu pot să plec. Este foarte important pentru mulţi oameni ca eu să rămân. Tu, Gerald, ai putea să salvezi o planetă întreagă.

Gerald scutură din cap.

– Nu vă pot ajuta. Plecaţi.

– Nu plecăm, Gerald. Şi tu nu poţi să fugi de noi. Acesta nu este un loc, ci este înăuntrul minţii tale.

– Nu, nu, nu!

– Îmi pare rău, realmente, dar nu pot să plec până când nu-mi arăţi ceea ce vreau să văd.

– Pleacă! Eu cânt!

Gerald reîncepu să-şi fredoneze cântecele de leagăn. Apoi însă gâtlejul îi împietri, blocând muzica înăuntru. Lacrimi fierbinţi porniră să-i şiroiască pe obraji.

– Gata cu cântatul, Gerald, spuse Harry Earnshaw. Vom juca alt fel de joc. Dr. Dobbs şi cu mine o să-ţi punem nişte întrebări. Vrem să ştim ce ţi s-a întâmplat pe Lalonde…

Apartamentul explodă într-un vârtej orbitor de culori. Toate canalele senzoriale racordate la creierul lui Gerald Skibbow vibrară de supraîncărcare.

Riley Dobbs se scutură, când matricea de procesoare deconectă legătura directă. În scaunul de alături, Harry Earnshaw se mişca de asemenea.

– Futu-i, mormăi Dobbs.

În camera pe care o vedea prin sticlă, zărea corpul lui Skibbow încordându-se în centurile de siguranţă. Datavizǎ iute procesorului de control fiziologic o comandă pentru un tranchilizant.

Earnshaw privi scanarea neurală a creierului lui Skibbow, cu vârful electric uriaş consemnat la menţionarea planetei Lalonde.

– Asta-i o traumă extrem de profundă. Asociaţiile sunt conectate la aproape toate căile neurale.

– IA a extras ceva din convulsia cerebrală?

– Nu. A fost o dispersie complet aleatorie.

Dobbs privi cum displayul fiziologic al lui Skibbow revenea lent la valoarea medie.

– Bun, haidem înapoi. Tranchilizantul ăla ar fi trebuit să-i fi tocit nevrozele.

De data aceasta ei trei se aflau într-o savană de iarbă luxuriantă, verde ca smaraldul, înaltă până la genunchi. Munţi înalţi, încununaţi de omăt, păzeau orizontul. Soarele strălucitor coagula aerul, îngroşându-l şi înăbuşind sunetele. În faţa lor se afla o clădire care ardea: o cabană robustă din buşteni, cu horn din piatră şi perete comun cu un hambar.

– Loren! strigă Gerald răguşit. Paula! Frank!

Porni în fugă spre casa pe ai cărei pereţi suiau flăcări. Acoperişul din panouri de celule solare începu să se bombeze, făcând băşici din cauza temperaturii.

Gerald alergă şi alergă, dar nu se apropie deloc. Înapoia ferestrelor erau chipuri: două femei şi un bărbat, care nu făcură nimic când văpăile se închiseră în jurul lor, ci se mulţumiră să privească afară cu tristeţe infinită. Gerald căzu în genunchi, hohotind.

– Soţia Loren şi fiica Paula, cu soţul Frank, rosti Dobbs primindu-le identităţile direct de la IA. Nici urmă de Marie.

– Nu-i de mirare că nefericitul e-n şoc dacă a văzut asta întâmplându-i-se familiei lui, remarcă Earnshaw.

– Mda. Şi este prea devreme. Încă n-a fost afectat de virusul energetic.

Dobbs datavizӑ o comandă în IA, activând un program de suprimare orientat şi focul dispăru odată cu oamenii.

– E-n regulă, Gerald. S-a terminat. S-a sfârşit. Ei şi-au găsit pacea acum.

Gerald se roti pentru a-l privi, cu chipul deformat de mânie.

– Pacea? Pacea! Idiot cretin şi ignorant! Ei n-or să-şi găsească niciodată pacea. Niciunul dintre noi n-o să şi-o găsească vreodată. Întreabă-mă pe mine! Întreabă-mă pe mine, pulache. Haide! Vrei să ştii ce s-a-ntâmplat? Uite, uite ce s-a-ntâmplat!

Lumina zilei dispăru de pe cer, înlocuită de o strălucire firavă dinspre Rennison, satelitul cel mai interior al Lalondei. Aceasta ilumina altă cabană din buşteni, care aparţinea familiei Nicholls, vecinii lui Gerald. Mama, tata şi fiul fuseseră legaţi şi băgaţi în ţarcul de animale împreună cu Gerald.

Un cerc de siluete întunecate înconjură gospodăria izolată, siluete umane deformate, altele bestial de hidoase.

– Dumnezeule… murmură Dobbs.

Două siluete târau în cabană o fată care se zbătea şi zbiera.

Gerald hohoti ameţitor.

– Dumnezeu? Nu există Dumnezeu!

*

După aproape cinci ore de călătorie neîncetată şi din fericire lipsită de incidente, Carmitha tot nu se putuse convinge că făceau bine că mergeau la Bytham. Toate instinctele o îndemnau să se ducă la Holbeach, să fie printre ai ei, să-i utilizeze ca pe un gard care să ţină la distanţă duşmanul care rătăcea peste meleaguri, s-o protejeze. Aceleaşi instincte care o făceau foarte sensibilă faţă de prezenţa lui Titreano. Totuşi, aşa cum prezisese mezina Kavanagh, graţie prezenţei lui nimic nu se întâmplase cu căruţa. În câteva rânduri el indicase câte o fermă sau cătun, unde spusese că bântuiau ai lui.

Indecizia era un blestem teribil.

Acum însă femeia avea puţine îndoieli că el era aproape ceea ce pretindea că ar fi. Un nobil de pe bătrânul Pământ, care poseda corpul unui zilier la fermele de pe Norfolk.

În ultimele cinci ore vorbiseră aproape neîncetat şi cu cât Carmitha auzise mai multe, cu atât devenise mai convinsă. Bărbatul ştia foarte multe detalii, totuşi persista un mic neadevăr care o tulbura.

După ce vorbise despre viaţa lui anterioară, spre fascinaţia surorilor, Titreano devenise la rândul său doritor să afle despre Norfolk. Atunci Carmitha începuse finalmente să-şi piardă răbdarea cu tovarăşele ei de drum. Pe Genevieve o putea tolera; lumea văzută prin ochii unei puştoaice de doisprezece ani (tereştri) era oricum destul de bizară, compusă numai din entuziasm şi neînţelegeri. Louise însă era cu totul altfel. Louise explică felul în care economia planetei fusese clădită în jurul exportului de Lacrimi Norfolk, cum întemeietorii aleseseră în mod înţelept o viaţă pastorală pentru descendenţii lor, despre cât de

frumoase erau satele şi oraşele, cât de curat era aerul şi peisajul rural prin comparaţie cu planetele industrializate, cât de amabili oamenii, cât de bine organizate domeniile, cât de puţini infractori existau.

– Sună ca şi cum aţi fi înfăptuit multe lucruri preţioase, spuse Titreano. Norfolk este o planetă pe care este de invidiat să te fi născut.

– Unora nu le place, zise Louise, dar aceştia nu sunt foarte mulţi.

Coborî ochii către capul Genevievei, pe care-l ţinea în poală, şi surâse cu blândeţe. Legănată de ritmul lin al căruţei, surioara ei izbutise să adoarmă în cele din urmă. Îi îndepărtă câteva fire de păr de pe frunte. Părul era murdar şi încâlcit, cu şuviţe mototolite şi pârlite de focul din grajd. Doamna Charisworth ar fi făcut o criză de nervi, dacă l-ar fi văzut. Fetele latifundiarilor trebuia să fie permanent modele de ţinută, mai ales fetele Kavanagh.

Simpla amintire a bătrânei, a sacrificiului ei, ameninţă să declanşeze lacrimile amânate atâta vreme.

– De ce nu-i spui motivul pentru care disidenţilor acelora nu le place aici? interveni Carmitha.

– Care disidenţi? întrebă Louise.

– Cei din Uniunea Terenurilor, negustorii aruncaţi în închisori pentru c-au încercat să vândă medicamente care sunt banale în restul Confederaţiei, cei care muncesc pământurile şi toate celelalte victime ale clasei de moşieri, printre care mă număr şi eu.

Furia, oboseala şi disperarea irupseră laolaltă în ţeasta Louisei, ameninţând să înece puţinul rămas din spiritul ei fragil. Se simţea extrem de obosită, dar trebuia să meargă mai departe, trebuia să aibă grijă de Gen. De Gen şi de pruncul preţios. Oare acum avea să-l mai revadă vreodată pe Joshua?

– De ce spui asta? întrebă ea, epuizată.

– Fiindcă este adevărul. Sunt convinsă că nu-i unul cu care să fie obişnuit un membru al familiei Kavanagh. În niciun caz nu-i obişnuit să-l audă din partea uneia ca mine.

– Ştiu că planeta asta nu-i perfectă. Nu-s oarbă, şi nici proastă.

– Nu, fiindcă voi ştiţi ce să faceţi pentru a vă agăţa de privilegiile şi de puterea voastră. Şi uite unde v-au adus! Întreaga planetă este ocupată, vă este luată din mâini. Acum nu mai

sunteţi aşa de inteligenţi, este? Nu mai sunteţi atât de superiori şi de puternici.

– Asta-i o minciună sfruntată.

– Serios? Acum două săptămâni ai trecut călare pe lângă mine, pe când munceam într-o livadă de trandafiri de pe domeniul vostru. Te-ai oprit să schimbăm vreo vorbă? Ai observat măcar că existam?

– Haideţi, doamnelor, încetaţi, interveni stânjenit Titreano.

Louise nu putea să ignore însă provocarea, insulta şi implicaţia abjectă.

– M-ai rugat să mă opresc? întrebă ea. Voiai să mă auzi vorbind despre lucrurile pe care le iubesc şi la care ţin cel mai mult? Sau erai prea ocupată pentru a te strâmba la mine? Tu şi sărăcia ta cinstită! Pentru că sunt bogată, sunt ticăloasă – aşa crezi, nu?

– Familia ta este ticăloasă, da. Strămoşii tăi s-au asigurat în privinţa asta, cu constituţia lor oprimantă. Eu m-am născut pe drum şi voi muri pe drum. Nu mă deranjează asta. Însă voi ne-aţi condamnat la un drum care merge-n cerc. Nu ne duce nicăieri, într-o epocă în care există şansa de a călători până-n inima galaxiei. Ne-aţi încătuşat cu tot atâta străşnicie pe cât ar face-o orice închisoare. Eu nu voi vedea nicicând minunea răsăritului şi apusului de soare pe altă planetă.

– Strămoşii tăi au ştiut care era Constituţia când au venit aici, totuşi au venit. Ei au înţeles libertatea pe care v-o acorda, ca să hoinăriţi aşa cum aţi făcut dintotdeauna, aşa cum nu mai puteţi face pe Pământ acum.

– Dacă asta-i libertate, spune-mi de ce nu pot pleca?

– Poţi. Oricine poate. Ajunge să cumperi un bilet într-o navă stelară.

– Ce să-ţi zic, ce mai şansă! Dacă ar lucra toată vara, întreaga mea familie n-ar putea strânge preţul unui singur bilet. Voi controlaţi în acelaşi timp şi economia. Aţi conceput-o astfel încât noi să nu putem câştiga niciodată altceva decât praful de pe tobă.

– Nu-i vina mea că nu vă puteţi gândi să faceţi altceva decât să lucraţi în livezi. Ai o căruţă, de ce nu comercializezi bunuri, ca un negustor? Sau de ce nu plantezi tu însăţi trandafiri? Pe sute de insule există terenuri încă nefolosite.

– Noi nu suntem un popor care să deţină pământ, nu vrem să

fim legaţi de un loc anume.

– Exact! izbucni Louise. Aici vă ţin încătuşate doar propriile voastre prejudecăţi prosteşti, nu noi, proprietarii de terenuri. Totuşi pe noi daţi vina pentru imperfecţiunile voastre, pur şi simplu fiindcă nu puteţi înfrunta adevărul adevărat. Şi să nu crezi că sunteţi unici. Şi eu vreau să văd Confederaţia. O visez în fiecare noapte. Dar nu voi fi niciodată în stare să zbor într-o navă stelară. Nu mi se va permite, ceea ce-i mult mai rău decât în cazul vostru. Voi v-aţi făcut singuri temniţa. Eu m-am născut în a mea. Obligaţiile mă leagă de planeta asta şi va trebui să-mi sacrific întreaga viaţă pentru binele insulei.

– Oh, da! Cât mai suferiţi voi, nobilii Kavanagh! Ce recunoscătoare vă sunt!

O fulgeră cu privirea pe Louise, abia observându-l pe Titreano şi fără să mai bage în seamă locul către care tropăia calul.

– Spune-mi, domnişoară Kavanagh, câţi fraţi şi surori crezi că ai în familia ta de nobili?

– Nu am niciun frate, doar pe Genevieve.

– Dar cei vitregi? toarse Carmitha. Ce poţi spune despre ei?

– ”Vitregi”? Termină cu prostiile! N-am aşa ceva.

Femeia râse amar.

– Ce sigură eşti pe tine! Sus şi semeaţă deasupra noastră, a tuturor. Ei bine, eu cunosc trei şi nu sunt decât cei care s-au născut în familia mea. Verişoara mea a născut unul după ultimul mijlocul-verii. Un băieţel osos – imaginea leită a lui taică-său. Care-i chiar taică-tău. Vezi tu, pentru el viaţa nu-nseamnă numai muncă. Mai este şi plăcerea. Mai multă decât poate găsi în patul mamei tale.

– Minciuni! ţipă Louise.

Simţea că-i vine să leşine şi să vomite.

– Serios? S-a culcat cu mine în ziua dinainte ca soldaţii să plece la Boston. Am meritat banii pe care mi i-a dat. M-am asigurat de asta; eu nu-nşel oamenii. Aşa că nu-mi vorbi mie despre nobleţe şi sacrificiu. Cei din familia ta nu sunt decât nişte hoţi cu titluri de proprietate.

Louise coborî capul. Ochii Genevievei erau deschişi şi clipeau sub lumina roşie. „Dă, Doamne, să nu fi auzit”, se rugă Louise. Se întoarse ca s-o privească pe femeia romany, nemaifiind în stare să-şi oprească tremurul maxilarului. Nu avea puterea să mai argumenteze. Ziua aceea o învinsese, îi capturase părinţii, îi

invadase căminul, îi incendiase ţinutul, îi terorizase sora şi distrusese ultimul fragment de fericire ce-i rămăsese: trecutul cu amintirile sale de aur.

– Dacă vrei să faci rău unui Kavanagh, rosti ea cu glas stins, dacă vrei să mă vezi în lacrimi pentru ceea ce pretinzi că s-ar fi întâmplat, atunci îţi poţi satisface dorinţa. De acum nu-mi mai pasă de mine. Dar cruţ-o pe sora mea, care a trecut azi prin multe. Niciun copil n-ar trebui să îndure atâtea. Las-o să intre sub coviltir, unde nu-ţi poate auzi acuzaţiile. Te rog!

Erau mai multe cuvinte de spus, mult mai multe, însă pârjolul din gâtlejul ei nu le lăsa să iasă. Louise începu să suspine, detestându-se fiindcă o lăsa pe Gen să-i vadă slăbiciunea. Pe de altă parte, era atât de uşor să le îngădui lacrimilor să curgă!

Genevieve îşi trecu braţul în jurul surorii ei şi o strânse cu putere.

– Nu plânge, Louise. Te rog, nu plânge.

Chipul i se boţi.

– Te urăsc! scuipă ea spre Carmitha.

– Sper că acum eşti mulţumită, lady, interveni sec Titreano.

Carmitha se uită la cele două surori mâhnite, la faţa înăsprită şi dezgustată a lui Titreano, apoi aruncă hăţurile din mâini şi-şi lăsă capul în palme. Ruşinea era mai presus de orice. „Rahat, să-ţi arunci propria-ţi frică patetică asupra unei puştoaice de şaisprezece ani înlemnită, care n-a făcut în viaţa ei rău cuiva! Care şi-a riscat realmente capul pentru a te avertiza despre posedaţii din fermă."

– Louise, rosti ea şi întinse un braţ către fata care continua să suspine, îmi pare foarte rău. N-am vrut să spun ceea ce am spus. Sunt atât de idioată… nu mă gândesc niciodată la ce spun.

Cel puţin izbutise să se oprească din a zice „iartă-mă". „Poartă-ţi singură vinovăţiile, căţea egoistă", îşi spuse în gând.

Titreano îşi trecu şi el un braţ în jurul umerilor Louisei. Gestul nu contă deloc pentru fată.

– Pruncul meu! icni ea între hohote de plâns. Dac-o să ne prindă, o să-mi omoare pruncul.

Titreano o prinse cu blândeţe de mâini.

– Eşti… grea?

– Da!

Suspinele i se înteţiră.

Genevieve se holbă la ea.

– Eşti însărcinată?

Louise încuviinţă violent şi părul lung îi flutură în jur.

– Oh… Un surâs mic încreţi buzele mezinei: N-o să spun nimănui, îţi promit, adăugă ea serios.

Louise înghiţi un nod uriaş şi-şi privi sora. Apoi izbucni în râs printre lacrimi şi o strânse pe Genevieve la piept. Mezina îi răspunse în acelaşi fel. Carmitha încercă să nu-şi trădeze surprinderea. Fata unui latifundiar ca Louise, cea mai nobilă dintre nobili, gravidă şi nemăritată! „Mă-ntreb cine…”

– Bine, spuse ea cu fermitate şi fără grabă. Asta-i alt motiv pentru ca voi două, fetelor, să părăsiţi insula. De altfel, cel mai bun de până acum.

Surorile o priveau cu neîncredere. „Nu le pot învinui pentru asta.” Urmă:

– Vă jur, aici şi acum, că eu şi Titreano ne vom asigura să suiţi în avion. Aşa-i, Titreano?

– Da, chiar aşa este, încuviinţă grav bărbatul.

– Bun.

Carmitha prinse din nou hăţurile calului şi le scutură scurt şi brusc. Animalul îşi reluă înaintarea cu pas apăsat.

„O singură faptă bună”, gândi ea, „o singură faptă decentă în holocaustul din ultimele şase ore. Pruncul ăla va supravieţui. Bunico, dacă eşti cumva cu ochii pe mine şi dacă-i poţi ajuta pe vii în orice fel posibil, acum ar fi un moment potrivit.”

Şi – gândul acela nu-i dădea pace – un băiat care nu fusese intimidat de Grant Kavanagh, care cutezase să-i atingă fiica preţioasă. De fapt, mult mai mult decât doar s-o atingă. Un romantic nesăbuit, ori un adevărat prinţ-erou?

Carmitha riscă o uitătură scurtă spre Louise. Oricare ar fi fost răspunsul, fata era norocoasă.

*

Duba lungă care pătrunse în parcarea de la nivelul trei subteran al Primăriei purta pe laturi logoul cu palmierul stilizat şi orbita electronică al corpului metamecanic Tarosa. Parcă într-un spaţiu rezervat de lângă un lift de serviciu şi din ea coborâră şase bărbaţi şi două femei, toţi în salopetele roşu-mat ale companiei. Trei cărucioare plane, ticsite cu lăzi şi echipamente de întreţinere, rulară ascultător prin uşa din spate a dubei.

Un bărbat se apropie de lift şi scoase din buzunar un bloc procesor. Tastă ceva pe suprafaţa blocului, aşteptă, apoi tastă

din nou. Aruncă o privire nervoasă către colegii care-l urmăreau impasibili.

Matricea de procesoare pentru managementul clădirii acceptă instrucţiunea codificată care fusese datavizată de bloc şi uşile liftului şuierară, deschizându-se.

Emmet Mordden nu-şi putu controla destinderea uşurată a umerilor, imediat ce uşile porniră să se mişte. În viaţa anterioară suferise de probleme cu vezica urinară şi se părea că adusese disfuncţia aceea în corpul pe care-l poseda acum. În tot cazul, intestinele îl ameninţau de-a dreptul. Aşa păţea întotdeauna când intra în acţiune pe teren. El era strict un tehnician de culise; desigur, până în ziua aceea din anul 2535 când şeful bandei din care făcea parte devenise lacom şi în plus neatent. Ulterior poliţiştii afirmaseră că le oferiseră delincvenţilor ocazia de a se preda, dar la momentul respectiv lui Emmet Mordden nu-i mai păsa de asta.

Îndesă blocul procesor înapoi în buzunarul salopetei şi-şi scoase trusa de instrumente, de mărimea palmei. Fusese interesant să vadă cum avansase tehnologia în cei şaptezeci şi cinci de ani scurşi de atunci; principiile erau aceleaşi, dar circuitele şi programele deveniseră considerabil mai sofisticate.

O cheie din trusa de instrumente deschise capacul de pe micul panou de control manual pentru cazuri de urgenţă al liftului. Emmet cuplă un cablu optic în mufa interfeţei şi blocul procesor se aprinse cu un display simplu. Unitatea avu nevoie de opt secunde pentru a decoda comenzile programului de monitorizare a liftului şi pentru a dezactiva alarma.

– Am intrat, îi anunţă pe ceilalţi şi deconectă cablul optic.

Cu cât echipamentele electronice erau mai simple, cu atât aveau mai multe şanse de operare în proximitatea corpurilor posedaţilor. Emmet descoperise că putea utiliza blocul procesor, reducându-i la minimum absolut funcţiile, deşi continua să aibă unele dubii în privinţa eficienţei.

Al Capone îl pocni pe umăr, când restul echipei de lucru şi cărucioarele se înghesuiră în lift.

– Bine lucrat, Emmet. Sunt mândru de tine, băiete.

Emmet afişă un surâs fragil de recunoştinţă şi apăsă butonul de închidere a uşii. Respecta determinarea pe care Al o conferise grupului de posedaţi. Anterior se certaseră frecvent cu privire la felul în care să aducă şi mai multe corpuri pentru a fi posedate.

Practic îşi petrecuseră nouăzeci la sută din timp argumentând între ei pe tonuri ridicate şi străduindu-se să-şi îmbunătăţească poziţia în cadrul grupului. Singurele acorduri pe care le realizaseră vreodată fuseseră acceptate cu multe reproşuri.

După care apăruse Al, care explicase, cu un calm incredibil, că prelua conducerea şi le mulţumea foarte mult pentru înţelegere. Cumva, Emmet nu fusese surprins că un bărbat care etala atâta claritate de scop şi gândire dovedea şi cea mai mare putere energetică. Doi indivizi obiectaseră, iar beţişorul pe care Al Capone îl ţinea cu atâta nonşalanţă în mână crescuse brusc la dimensiunea unui baston de baseball.

După aceea nimeni nu mai exprimase vreo nemulţumire. Şi frumuseţea era că protestatarii nu prea se puteau plânge poliţiei.

Emmet nu era sigur de ce se temea cel mai mult – de puterea sau de temperamentul lui Al. El nu era însă decât un simplu soldat care asculta ordinele şi era perfect mulţumit în postura respectivă. Atât doar că n-ar fi vrut ca Al să fi insistat să-i însoţească în dimineaţa asta.

– Ultimul etaj, rosti Al.

Emmet apăsă butonul cuvenit. Liftul se ridică lin.

– Bun, continuă Al. Băieţi, nu uitaţi: cu puterea noastră, ne putem oricând croi drum afară, dacă ceva merge prost. Dar asta-i ocazia cea mare de a ne consolida stăpânirea asupra oraşului printr-o singură manevră simplă. Dac-o luăm în barbă, ne va fi foarte greu în continuare. Aşa că, să-ncercăm să urmăm planul, s-a-nţeles?

– Absolut, Al, rosti zelos Bernhard Allsop. Sunt cu tine până la capăt.

Câţiva îi aruncară priviri de dezgust abia deghizate.

Al îi ignoră pe toţi şi surâse din toată inima. Iisuse, chiar că se simţea bine; să înceapă din nou practic de la zero, neavând nimic, cu excepţia ambiţiei. De data aceasta însă ştia din timp mişcările pe care trebuia să le facă. Ceilalţi din grup îi oferiseră fragmente de istorie din ultimele secole. Administraţia de pe Noua Californie era un descendent direct al vechiului guvern al SU ale A. Federalii... Iar Al avea una sau două răfuieli de pus la punct cu nemernicii ăia.

Uşile liftului piuiră melodios când se deschiseră la nivelul o sută cincizeci. Dwight Salerno şi Patricia Mangano ieşiră primii. Le zâmbiră celor trei oameni de pe coridor şi-i uciseră printr-o

singură rafală coordonată de foc alb. Corpurile fumegătoare bufniră pe podea.

– E-n regulă, n-au apucat să declanşeze alarma, spuse Emmet consultându-şi blocul procesor.

– La treabă, băieţi, se adresă Al cu mândrie echipei sale.

Nu era la fel ca pe timpuri, pe străzile din Cicero, cu soldaţii lui, ca Anselmi şi Scalise. Totuşi, tipii ăştia noi aveau sânge-n instalaţie şi o cauză pentru care să lupte. Şi părea îndreptăţit ca el să fie din nou iniţiatorul.

Posedaţii se răspândiră prin ultimul nivel. Uniformele metamecanicilor Tarosa se transformară în veşmintele din propriile lor epoci. O varietate surprinzător de neplăcută de arme le apăru în mâini. Uşile fură deschise prin rafale precis aplicate de foc alb. Camerele fură scotocite potrivit listei. Toţi îşi respectau sarcinile conform literei. Litera lui Capone.

În San Angeles era ora şase dimineaţa şi puţini din personalul Primăriei veniseră deja la lucru. Cei sosiţi mai devreme se pomeniră cu Retro năvălind în birourile lor şi târându-i afară sub ameninţarea armelor. Nanonicele neurale încetară să le mai funcţioneze, blocurile desktop căzură, procesoarele reţelei nu mai răspunseră. Era imposibil să expedieze o alertă spre exterior, imposibil să strige după ajutor. Toţi şaptesprezece se pomeniră mânaţi în biroul directorului-adjunct pentru Sănătate, înghesuindu-se unul în altul în panică şi disperare comună.

Crezuseră că asta va fi cel mai rău, să stea înghesuiţi într-o singură încăpere ore la rând, sau poate chiar vreo două zile, în timp ce se desfăşurau negocierile cu teroriştii pentru eliberarea lor. Apoi însă Retro începură să-i scoată din birou, unul câte unul, luându-i mai întâi pe cei mai duri. Zbieretele se auzeau limpede, în ciuda grosimii uşii.

Al Capone stătea lângă peretele-fereastră lung din biroul primarului şi privea peste oraş. Era o panoramă magnifică. Nu-şi putea aminti să mai fi fost vreodată la o asemenea înălţime în viaţa lui anterioară. Acest zgârie-nori făcea ca Empire State Building să pară neînsemnată, pentru Dumnezeu! Şi nu era nici măcar cel mai înalt din oraş.

Zgârie-norii ocupau doar porţiunea centrală din San Angeles: cincizeci-şaizeci de blocuri grupate laolaltă pentru a forma cartierul afacerilor, finanţelor şi administraţiei. Dincolo de ele, vasta lăbărţare urbană urma relieful în general plat – rânduri

lungi şi cenuşii de clădiri şi şosele, între care se intercalau pătrate egale de parcuri verzi. Iar către est se vedea scânteierea puternică a oraşului.

Al, care îndrăgise dintotdeauna vederea Lacului Michigan vara, era fascinat de întinderea turcoaz sclipitoare ce reflecta primele raze ale unei zile noi. Iar oraşul era minunat de curat şi de plin de viaţă! Cu totul diferit de Chicago. Acesta era un imperiu pe care l-ar fi invidiat atât Stalin, cât şi Ginghis-han.

Emmet ciocăni la uşă, după care, neprimind niciun răspuns, îşi strecură capul înăuntru.

– Scuze, dacă te deranjez, Al, începu el precaut.

– E-n regulă, băiete, spuse Al. Ia zi, ce ai pentru mine?

– I-am strâns pe toţi de la etajul ăsta. Electronica e complet fututǎ, aşa că nu pot anunţa pe nimeni de afară. Bernhard şi Luigi au început să-i aducă la posedare.

– Grozav, toţi aţi făcut o treabă a naibii de bună.

– Mulţumesc, Al.

– Ce-i cu restul electricelor: telefoanele şi maşinăriile alea de socotit?

– Chiar acum îmi conectez sistemele la reţeaua clădirii. Mai lasă-mă o jumătate de oră şi ar trebui s-o blochez.

– Bravo. Putem trece la etapa a doua?

– Sigur că da.

– Bine, băiete, întoarce-te la sârmele tale.

Emmet ieşi din birou cu spatele înainte. Al regretă că nu ştia el însuşi mai multe despre electricitate. Lumea asta viitoare depindea foarte mult de mini-maşinăriile ei deştepte. Ăsta trebuia să fie un punct slab. Iar Al Capone ştia totul despre exploatarea unor asemenea slăbiciuni.

Lăsă mintea să-i lunece în starea aceea distinctivă şi-i căută pe ceilalţi posedaţi aflaţi sub comanda lui. Erau poziţionaţi împrejurul Primăriei, plimbându-se nepăsător pe trotuar, stând în automobile staţionate în apropiere, mâncând micul dejun în localuri din pasaje.

„Veniţi”, le comandă el.

Şi uşile mari de la parterul Primăriei se deschiseră larg.

*

Primarul Avram Harwood III sosi la birou la ora nouă fără un sfert. Se simţea în dispoziţie bună. După o săptămână, aceasta era prima zi în care subordonaţii nu-l bombardaseră dis-de-

dimineaţă cu datavizări despre criza Retro. Mai mult chiar, nu primise nicio comunicare de la Primărie. Putea vorbi despre un adevărat record.

Luă liftul expres de la boxa de parcare privată a maşinii sale până la ultimul etaj, şi păşi într-o lume nu tocmai normală. Nu putea pune degetul pe nimic, totuşi era în mod clar nefirească. Oamenii alergau de colo-colo ca de obicei, abia oprindu-se pentru a-l saluta. Uşile liftului rămaseră deschise în spatele său, iar luminile din cabină se stinseră treptat. Când încercă să-i datavizeze procesorului de control, nu căpătă niciun răspuns. Încercă să lanseze un apel de rutină spre mecanicii de întreţinere şi descoperi că niciunul dintre procesoarele reţelei nu funcţiona.

La naiba, exact asta-i trebuia, o pană generală a echipamentelor electronice! Cel puţin se explica motivul pentru care nu primise niciun mesaj.

Intră în birou şi găsi tolănit în scaunul său un tânăr cu piele măslinie, care ţinea în gură un băţ gros şi moale al cărui capăt ardea. Iar hainele lui… un Retro!

Primarul Harwood se răsuci, gata să se repeadă către uşă. Zadarnic. Trei bărbaţi apăruseră deja acolo, blocând-o. Toţi purtau acelaşi gen de costume antice la două rânduri, pălării cafenii cu boruri late, şi ţineau carabine automate primitive, cu încărcătoare rotunde.

Harwood încercă să datavizeze un apel cetăţenesc de prim ajutor. Însă nanonicele lui neurale căzură şi pictogramele perfect aliniate i se retraseră din ochiul minţii aidoma unor fantome laşe.

– Stai jos, domnule primar, rosti Al Capone cu generozitate. Noi doi avem de discutat afaceri.

– Nu cred.

Patul unui automat Thompson izbi între omoplaţii lui Avram Harwood. Bărbatul scoase un ţipăt de durere şi pentru o secundă lumea înconjurătoare se înnegură ameţitor. Unul dintre fotoliile mari îl lovi înapoia genunchilor şi el căzu pe perne, ţinându-se de şira spinării.

– Vezi? rosti Al. Nu mai eşti tu cel aflat la putere. Ar fi mai bine să cooperezi.

– Poliţia va sosi în curând aici, domnule, şi atunci te va jupui pe tine şi gaşca ta. Să nu crezi c-o să te ajut în negocieri, comisarul îmi cunoaşte perfect politica în situaţiile cu ostatici. Nu se cedează nimic.

Al îi făcu apăsat cu ochiul.

– Îmi place de tine, Avvy. Serios. Admir un bărbat care stă pe picioarele lui. Ştiam că n-o să fii un căcăcios. Îţi trebuie minte ca s-ajungi în vârf într-un oraş ca ăsta, şi nu puţină. Aşa că, ce-ar fi să schimbi două vorbe cu comisarul ăla al tău? Să lămureşti nişte chestii.

Făcu un semn din deget.

Avram Harwood se întoarse şi-l văzu pe comisarul de poliţie Vosburgh intrând în birou.

– Hai noroc, dom’ primar, rosti Vosburgh vesel.

– Rod! Hristoase, te-au prins şi pe tine…

Cuvintele se stinseră când chipul familiar al lui Vosburgh *se deformă.* Un necunoscut cu faţă sălbatică îi rânji, cu păr răsărindu-i vizibil din obraji. Nu era o barbă, ci mai degrabă o blană deasă şi ţepoasă.

– Da, m-au prins şi pe mine.

Vocea era distorsionată de dinţi prea lungi pentru o gură omenească. Izbucni într-un râs sălbatic.

– Cine dracu’ sunteţi voi, Retro? întrebă Avram Harwood îngrozit.

– Morţii, răspunse Al. Ne-am întors.

– Rahat!

– Nu mă cert cu tine. Cum ţi-am zis, sunt aici ca să-ţi fac o propunere. Unul dintre băieţii mei – vine din vremea de imediat după mine – zicea că oamenii obişnuiau să-i zică „o ofertă pe care n-o poţi refuza”. Îmi place expresia asta, e grozavă. Asta-ţi fac eu acum, Avvy, băiete. O ofertă pe care n-o poţi refuza.

– Ce ofertă?

– Uite cum stă treaba: sufletele nu sunt singura chestie pe care o reînvii azi. O să clădesc o Organizaţie. Aşa cum am mai avut, însă acum cu putere şi influenţă, nu o jucărioară. Vreau să i te alături, să mi te alături. Aşa cum eşti. Fără nicio şmecherie, îmi dau cuvântul. Tu, familia ta, poate câţiva prieteni apropiaţi, care nu vor fi posedaţi. Ştiu cum să răsplătesc loialitatea.

– Eşti nebun! Eşti absolut truli la cap. Să m-alătur vouă? O să fac tot ce pot ca să vă văd distruşi, pe voi toţi, nenorociţi aberanţi, şi dup-aia o să vă calc bucăţile-n picioare.

Al se aplecă înainte şi-şi rezemă coatele pe birou, privindu-l deschis.

– Îmi pare rău, Avvy. Asta-i o chestie pe care n-o s-o faci. N-ai

cum, în pula mea. Vezi tu, oamenii îmi aud numele şi cred că nu-s decât un gangster celebru, un infractor care a dat lovitura. Greşit! Am fost un ditamai regele. Regele Capone cel Dintâi! Am descifrat politica. Aşa că ştiu ce sfori să trag în Primărie şi-n secţiile de poliţie. Ştiu cum funcţionează un oraş. De aia sunt aici. Derulez cel mai mare jaf care a existat vreodată în istorie.

– Poftim?!

– O să vă fur planeta, Avvy. O să-i şterpelesc pe toţi de sub nasul tău. Tipii ăştia pe care-i vezi aici, cei cărora le spui Retro, habar n-aveau ce Dumnezeu făceau pân-acum. Pentru că, între noi doi fie vorba, acoperirea cerului ca şi cum ar fi o fereastră peste care să tragi o draperie groasă, e o idee destul de soni, înţelegi? Aşa că i-am luminat. S-a terminat cu căcatu' ăla. Acum jucăm dur şi direct.

Avram Harwood plecă fruntea.

– Hristoase…

Erau nebuni. Absolut demenţi. Începu să se întrebe dacă avea să-şi mai revadă vreodată familia.

– Lasă-mă să-ţi explic cum stă treaba, Avvy. Nu preiei o societate de la bază în sus, aşa cum au încercat Retro să facă. Adică puţin, câte puţin, până deţii majoritatea. Ştii de ce asta-i o metodă de căcat pentru a ajunge-n vârf? Fiindcă nenorocita aia de majoritate a dracu' de virtuoasă o să se prindă şi-o să se lupte cu ghearele şi cu dinţii ca să te-oprească. Iar ea este condusă de oameni ca tine, Avvy. Voi sunteţi generalii, cei periculoşi, voi îi organizaţi pe avocaţi, pe poliţai şi pe agenţii federali speciali, ca s-oprească să se-ntâmple aşa ceva. Ca să protejaţi majoritatea care v-alege, s-o apăraţi de orice v-ar ameninţa pe voi sau pe ea. Aşa că-n loc de o revoluţie din asta, cu curu-nainte, faci aşa cum fac eu. Porneşti de sus şi cobori.

Al se ridică şi se apropie de peretele-fereastră. Arătă cu trabucul spre strada aflată mult dedesubt.

– Oamenii vin la Primărie, Avvy. Muncitorii, căpitanii de poliţie, avocaţii, funcţionarii tăi, colectorii de impozite. Toţi; cei care ar conduce lupta-mpotriva mea, dacă ar şti ce am fost. Da! Ei vin aici, intră, dar nu mai ies. Nu mai ies până când nu le prezentăm tuturor oferta noastră.

Se întoarse şi-l văzu pe Avram Harwood holbându-se la el oripilat.

– Asta-i treaba, Avvy, rosti el încetişor. Băieţii mei lucrează

acum de jos în sus, de la parter. O să suie până o s-ajungă aici. O să-i ia pe toţi cei care stau în birourile lor şi care-n mod normal ar lupta împotriva mea. Şi să ştii o chestie – tocmai ei vor fi cei care ne vor conduce cruciada în lume. Nu-i aşa, băieţi?

– Aşa-i, Al, rosti Emmet Mordden, care era gârbovit peste două blocuri procesoare la un capăt al mesei, monitorizând operaţia. Primele douăsprezece niveluri sunt acum ale noastre. Şi-i convertim pe toţi de la nivelurile treisprezece până la optsprezece. Aproximez că pân-acum în dimineaţa asta au fost posedaţi şase mii cinci sute de oameni.

– Vezi? flutură Al expansiv din trabuc. A-nceput deja, Avvy. Nu poţi face nimic în privinţa asta. Până la prânz voi prelua toată administraţia oraşului. Ca-n zilele de demult, când îl aveam la degetul mic pe „Marele” Bill Thompson. Iar pentru mâine am planuri încă şi mai măreţe.

– N-o să meargă, şopti Avram Harwood. Nu poate să meargă.

– Ba sigur c-o să meargă, Avvy. Nu uita că-i vorba despre... suflete revenite. Ele nu-s cu minţile tocmai întregi. *Capisci?* Eu nu construiesc aici doar o Organizaţie. Ce mama dracului! Putem fi cinstiţi acum, tu şi cu mine. Este vorba despre un guvern nou pentru noua Californie. Am nevoie de oameni care să mă poată ajuta să conduc planeta. Am nevoie de oameni care pot opera maşinile din fabrici. Am nevoie de oameni care să poată menţine luminile aprinse şi apa curentă, şi de oameni care să ridice gunoiul. Ce pizda mă-sii, dacă totu’ se duce dracu’, propriii mei cetăţeni o să vină să-mi ia gâtu’, este? Eh, asta-i chestia la care nu s-au gândit Retro. Ce se va-ntâmpla dup-aia? Problema este că trebuie să ai grijă ca totul să meargă perfect, ca-nainte.

Al se aşeză pe braţul fotoliului lui Avram Harwood şi-i cuprinse umerii cu un braţ prietenos.

– Şi aici intri tu-n scenă, domnule primar. Mulţi vor să conducă treburile. Păi, numa-n camera asta, toţi ar dori să-mi fie locotenenţi. Asta-i însă o problemă veche. Ştii vorba aia „Nu-i place calului ce-i place măgarului”? Sigur că da, ei sunt plini de entuziasm, dar n-au talentul necesar. Tu însă, tu, băiete, ai talentul ăla. Aşa că – ce zici? Rămâi cu aceeaşi slujbă ca-nainte. Capeţi un salariu mai bun. Plus avantaje. Vreo fetiţă-două-n plus, dacă eşti genul. Ia zi, Avvy? Eh? Spune „da”. Fă-mă fericit.

– Niciodată.

– Poftim? Ce-ai zis, Avvy? N-am auzit prea bine.

– Am zis NICIODATĂ, psihopat dement ce eşti!

Foarte calm, Al se ridică în picioare.

– Te-am rugat. Am căzut în genunchi, în pizda mă-sii, şi te-am rugat să m-ajuţi. Te-am rugat să-mi fii prieten. Da’ tu eşti şmecher, nene, un şmecher cum n-am mai văzut. Mi-am deschis dracu’ inima-n faţa ta. Am sângerat pe podea pentru tine. Şi tu zici „nu”? Nu! Mie?

Trei cicatrice îi ardeau fierbinte şi strălucitor pe obraz. Toţi cei din birou se cufundaseră într-o tăcere îngrozită.

– Asta zici, Avvy? Nu?

– Ai priceput, cap-de-miel! răcni nesăbuit Avram Harwood. Ceva sălbatic îi gonea liber prin creier, o satisfacţie nebunească de a-şi înfrunta adversarul. Răspunsul este „niciodată”. Niciodată. Niciodată!

– Greşit. Al îşi scutură trabucul pe covorul gros: Ai înţeles complet greşit, amice. Răspunsul este „da”. Este întotdeauna „da”, când vorbeşti cu mine. Este „da”, în pizda mă-sii, da, vă rog, domnule Capone, da, *domnule.* Şi o să te aud, în pizda mă-sii, spunând-o. Un pumn îi lovi pieptul, ca o subliniere surdă. Azi este ziua-n care-mi vei spune „da”.

Primarul Avram Harwood aruncă o privire spre bastonul de baseball pătat care se materializase în mâinile lui Al Capone şi ştiu că va fi rău.

*

Zorii-Duce nu apărură. Nu se zări nici urmă din lumina albă şi liniştitoare a soarelui primar care să mângâie noaptea scurtă înainte ca discul strălucitor să se înalţe deasupra dealurilor. În locul ei, o fosforescenţă roz bolnăvicioasă lunecă peste orizont, pătând vegetaţia în bordo mat.

Pentru un moment torturant de confuzie, Louise crezu că Ducesa revenise şi gonea peste emisfera opusă a planetei după ce apusese cu numai câteva minute în urmă, pentru a ţâşni în faţa căruţei romany care înainta greoi. Dar după un minut de scrutare, îşi dădu seama că efectul se datora unei pâcle înalte de ceţuri roşietice. De fapt, Ducele răsărise.

– Ce-i asta? întrebă Genevieve plângăreţ. Oare ce s-a-ntâmplat?

– Nu sunt sigură, răspunse sora ei şi scană orizontul, aplecându-se după colţul căruţei ca să privească şi în urmă. Pare ca şi cum acolo sus de tot ar fi un strat de ceaţă, dar de ce are

culoarea asta? N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Mie nu-mi place, anunţă Genevieve.

Îşi încrucişă braţele peste piept şi privi furioasă drept înainte.

– Ştii ce anume produce asta? îl întrebă Carmitha pe Titreano.

– Nu pe de-a întregul, lady, răspunse el părând tulburat. În acelaşi timp însă, simt ceva bun dinspre ceaţa aceasta. Voi nu vă simţiţi alinate de prezenţa ei?

– Nici vorbă! se răsti Carmitha. Nu-i ceva natural şi o ştii şi tu prea bine.

– Da, lady.

Acceptarea lui supusă nu făcu nimic pentru a potoli agitaţia femeii. Teroarea, incertitudinea, nesomnul, faptul că nu mâncase nimic de douăzeci şi patru de ore, remuşcările… toate începeau să se cumuleze.

Căruţa merse aproape un kilometru sub lumina roşie strălucitoare. Carmitha o conduse pe un drum bine bătut, pe sub o pădure. Aici unduielile line ale terenului sporeau treptat, formând văi mai adânci şi dealuri ondulate. Făgaşe secate de pâraie traversau versanţii în toate direcţiile, spre viroagele mai adânci care coborau pe fundul tuturor văilor. Zonele împădurite erau mai multe decât pe dealurile deschise, existau mai multe locuri unde să te ascunzi de ochii iscoditori. Nu aveau altă cale de orientare decât al şaselea simţ straniu al lui Titreano.

Nimeni nu vorbea, erau fie prea obosiţi, fie prea temători. Louise observă abia atunci că păsările lipseau din văzduh. Pădurea fără trăsături distinctive se ridica deasupra lor aidoma unei feţe lăţoase de stâncă, la numai câţiva metri depărtare, mohorâtă şi respingătoare.

– Am ajuns, rosti Carmitha când trecură de un cot al drumului.

Durase mai mult decât crezuse ea. Cel puţin opt ore. Nu fusese deloc uşor pentru sărmanul şi bătrânul Olivier.

În faţa lor panta cobora, arătând o vale largă cu versanţi masiv împăduriţi. Fundul aluvionar era o tablă de şah de loturi îngrijite, perfect delimitate prin ziduri lungi din pietre fără mortar şi garduri vii din măceşi sălbatici modificaţi genetic. O duzină de pâraie ce bolboroseau din capul văii se adunau într-un râu micuţ care şerpuia îndepărtându-se. Lumina solară roşie scânteia de pe o fâşie îngustă de apă care curgea printre maluri de lut ars de soare.

Bytham era situat la vreo cinci kilometri în jos pe vale: o

îngrămădire de căsuţe din piatră divizată în două de râu. De-a lungul secolelor, comunitatea crescuse spre exterior, pornind de la un singur pod arcuit din piatră. În capătul îndepărtat, o turlă subţire de biserică se ridica deasupra acoperişurilor din paie.

– Pare în regulă, vorbi Louise precaut. Nu văd niciun foc.

– Destul de liniştit, aprobă Carmitha.

Nu cuteza deloc să-l consulte pe Titreano, totuşi până la urmă îl întrebă:

– Ai tăi sunt pe acolo?

El avea ochii închişi, dar capul îi era împins înainte, de parcă ar fi adulmecat aerul din faţă.

– Unii, răspunse cu regret. Dar nu tot satul a fost preschimbat. Nu încă. Oamenii încep să înţeleagă că un rău însemnat bântuie meleagurile acestea. O privi pe Louise: Unde este ancorată maşina ta zburătoare prin văzduh?

Fata se învăpăie la chip.

– Nu ştiu. Până acum n-am mai fost niciodată aici.

Nu-i plăcea să recunoască faptul că, exceptând cele două ocazii anuale când îşi însoţea mama în călătoria cu trenul la Boston pentru a cumpăra haine, nu prea se aventurase în afara hotarelor largi ale lui Cricklade.

Carmitha indică un luminiş rotund, aflat la opt sute de metri în afara aşezării, cu două hangare modeste pe perimetru.

– Ăla-i aerodromul. Şi slavă Domnului că-i de partea asta a satului.

– Propun să ne grăbim, spuse Titreano.

Neîncrezându-se în continuare în el, Carmitha încuviinţă şovăielnic.

– Numai un minut.

Se ridică şi intră iute sub coviltir. Înăuntru era o harababură de nedescris. În urma evadării nebuneşti din Colsterworth, toate obiectele îi fuseseră azvârlite peste tot: haine, cratiţe şi tigăi, mâncare şi cărţi. Oftă, văzând cioburile porţelanurilor alb-albastre peste care fu gata să calce. Dintotdeauna mama ei susţinuse că serviciul acela de masă fusese adus de pe Pământ odată cu familia.

Sipetul de sub patul ei nu se clintise însă. Era prea greu. Carmitha îngenunche şi răsuci combinaţia încuietorii.

Louise îi aruncă femeii romany o privire alarmată când aceasta ieşi din căruţă. Purta o puşcă cu o singură ţeavă şi o

centură cu cartuşe.

– Cu reîncărcare rapidă prin pompare, spuse Carmitha. Are magazia de zece gloanţe. Ţi-am încărcat-o deja. Are siguranţa pusă. Ţine-o, ca să te obişnuieşti cu greutatea.

– Eu? icni Louise surprinsă.

– Da, tu. Cine ştie ce ne-aşteaptă acolo? Cred c-ai mai tras cu puşca, nu?

– Da, sigur că da. Însă numai în păsări, în şoareci de copaci şi-n obiecte. Mă tem că nu-s o ţintaşă prea grozavă.

– Nu-ţi face griji. Îndreapt-o pur şi simplu în direcţia generală a oricărui necaz şi trage. Rânji fără veselie spre Titreano: Ţi-aş fi dat-o ţie, dar este cam avansată faţă de genul de arme pe care le aveaţi pe timpul tău. Mai bine s-o aibă Louise.

– Cum doreşti, lady.

Ducele suise mai mult pe cer şi se străduia din răsputeri să ardă pâcla roşie care atârna deasupra pământului. Ocazional, câte o rază de lumină solară pură, albă se revărsa peste căruţă, făcându-i pe toţi patru să mijească ochii sub strălucirea ei. Însă în majoritatea timpului vălul rămânea impenetrabil.

Căruţa ajunse pe fundul văii şi Carmitha mână calul la trap mai rapid. Olivier se căzni din răsputeri, totuşi era clar că rezervele de puteri i se epuizau.

Când se apropiară mai mult de sat, auziră bătând clopotul bisericii. Nu erau dangăte vesele care să-i cheme pe credincioşi la slujba de dimineaţă, ci doar un ritm monoton, continuu. O avertizare.

– Sătenii ştiu, anunţă Titreano. Cei asemenea mie se grupează laolaltă. În felul acesta sunt mai puternici.

– Dacă tu ştii ce fac ei, ei ştiu despre noi? întrebă Carmitha.

– Mă tem că da, lady.

– Grozav!

Drumul din faţa lor se îndepărta acum de direcţia în care se afla aerodromul. Carmitha se ridică în picioare pe capră şi încercă să-şi dea seama pe unde să iasă de pe el. Gardurile vii şi zidurile despărţitoare dintre loturi se lăbărţau înaintea ei aidoma unui labirint.

– Rahat, mormăi ea în barbă.

Ambele hangare ale aerodromului erau clar vizibile la aproape un kilometru depărtare, dar trebuia să fii din partea locului pentru a şti cum să ajungi la ele.

– Ei ştiu că suntem cu tine? întrebă Carmitha.

– Probabil că nu. Nu de la o asemenea depărtare. Dar când ne vom apropia de sat, vor şti.

Genevieve trase tulburată de mâneca lui Titreano.

– N-o să ne găsească, nu-i aşa? Tu n-o să-i laşi.

– Bineînţeles că nu, micuţo. Mi-am dat cuvântul că nu vă voi părăsi.

– Nu-mi place deloc, rosti Carmitha. Suntem prea expuşi. Şi când îşi vor da seama că-n căruţa asta suntem patru, cei asemenea ţie vor şti că eşti cu non-posedaţi, sfârşi ea acuzator spre Titreano.

– Acum nu ne mai putem întoarce, insistă Louise cu glas ascuţit şi încordat. Suntem foarte aproape. Nu vom mai avea altă şansă.

Carmitha ar fi vrut să adauge că era posibil ca la aerodrom să nu existe nici măcar vreun pilot; la urma urmelor, nu zărise deocamdată nici forma distinctivă a aeroambulanţei înseşi. Se putea să fi fost într-un hangar, însă după cum li se schimba norocul…

În mod evident, ambele surori se aflau aproape de capătul puterilor şi al răbdării. Arătau jalnic, murdare şi ostenite, pe punctul de a izbucni în lacrimi… în ciuda fermităţii pe care Louise o afişa la exterior.

Carmitha fu surprinsă să-şi dea seama cât de mult începuse s-o respecte pe sora mai mare.

– Nu, încuviinţă ea, acum nu vă mai puteţi întoarce. Dar eu o pot face. Dacă duc căruţa înapoi spre pădure, posedaţii vor crede că fugim de Titreano.

– Nu! exclamă Louise şocată. Acum suntem împreună. Nu ne avem decât unii pe alţii. Doar noi am rămas în toată lumea.

– Nu suntem chiar singurii rămaşi. Să nu mai gândeşti aşa! Dincolo de Kesteven, oamenii îşi duc viaţa ca şi până acum. Iar după ce veţi ajunge la Norwich, ei vor fi avertizaţi.

– Nu, murmură Louise, dar cu mai puţină convingere de data aceasta.

– Ştii că trebuie să plecaţi, continuă Carmitha. Pe când eu… Ce dracu’, de una singură o să mă descurc mai bine. Ştiu destule ca să mă pot ascunde în păduri fără ca posedaţii să mă găsească vreodată. Nu pot face însă acelaşi lucru însoţită permanent de voi trei. Fato, ştii doar că noi, romany, ne înfrăţim cu pământul.

Colţurile gurii Louisei se curbară în jos.
– Ştii? insistă Carmitha neînduplecată.
Înţelegea că era vorba despre egoism; pur şi simplu nu dorea să admită că n-ar fi putut rezista să vadă cum speranţele lor delicate aveau să se transforme în tăciuni după ce ajungeau la aerodrom.
– Da, încuviinţă Louise docil.
– Bravo! Bun, partea asta din drum este destul de largă ca să-ntorc căruţa. Ar fi mai bine ca voi trei să coborâţi.
– Eşti sigură în privinţa aceasta, lady? întrebă Titreano.
– Absolut. În acelaşi timp însă îţi reamintesc de promisiunea pe care ai făcut-o, de a avea grijă de ele două.
Bărbatul încuviinţă sincer şi sări din căruţă.
– Genevieve?
Fetiţa ridică sfios ochii, strângând uşor între dinţi buza de jos.
– Ştiu că noi două nu ne-am înţeles prea bine şi-mi pare rău. De aceea, vreau să-ţi dăruiesc asta.
Carmitha ridică braţele la ceafă şi desfăcu lănţişorul pandantivului. Bulbul argintiu care scânteia în lumina trandafirie era făcut dintr-o plasă fină, destul de turtită acum, prin care se întrevedea un filigran de firişoare maronii, foarte subţiri.
– A fost a bunicii, care mi-a dat-o pe când aveam vârsta ta. Este o amuletă care să alunge spiritele rele. Înăuntru e troscot norocos, vezi? Troscot autentic, care creştea pe Pământ înaintea armadei de furtuni. Acolo e magie adevărată de pe Pământ.
Genevieve ridică pandantivul şi-l studie cu atenţie. Un surâs iute îi lumină trăsăturile delicate, după care se întinse în faţă şi o îmbrăţişă pe Carmitha.
– Mulţumesc, şopti ea. Mulţumesc pentru toate.
Coborî după aceea în braţele lui Titreano.
Carmitha îi zâmbi nesigur Louisei.
– Îmi pare rău de felul în care au mers lucrurile.
– E-n regulă.
– Nu prea. Să nu-ţi pierzi încrederea în tatăl tău din cauza cuvintelor mele.
– N-o s-o fac. Îl iubesc pe tata.
– Da, mă aştept să-l iubeşti. Asta-i bine, este ceva de care să te agăţi. Să ştii însă c-o să mai ai de înfruntat câteva zile întunecate.
Louise începu să-şi tragă un inel de pe mâna stângă.

– Ia-l. Nu-i mare lucru. Nu-i nici norocos, nici altceva special, dar e din aur, iar diamantul este autentic. Dacă vei avea nevoie să cumperi ceva, o să-ţi fie de ajutor.

Carmitha privi cu surprindere inelul.

– Chiar aşa! Data viitoare când voi avea nevoie de un conac, o să-mi amintesc.

Amândouă surâseră stingherite.

– Ai grijă de tine, Carmitha. Vreau să te găsesc când o să mă-ntorc, când se va termina toată nebunia asta.

Louise se întoarse şi se pregăti să coboare.

– Louise…

Neliniştea din glas era atât de evidentă, încât fata încremeni.

– Ceva nu-i în regulă cu Titreano, vorbi încetişor Carmitha. Nu ştiu dacă nu sunt doar paranoică, dar trebuie să ţi-o spun înainte de a continua alături de el.

Peste un minut, Louise coborî cu grijă pe o latură a căruţei, ţinând arma în mână, cu centura cu cartuşe atârnându-i inconfortabil de grea în jurul şoldurilor. Când ajunse pe drumul de pământ, flutură din braţ către Carmitha. Femeia romany îi răspunse printr-un gest similar şi smuci hăţurile calului.

Louise, Genevieve şi Titreano priviră căruţa care se întoarse şi porni înapoi pe drumul cu făgaşe.

– Te simţi bine, lady Louise? întrebă Titreano curtenitor.

Degetele ei se strânseră în jurul puştii. După aceea, inspiră adânc şi-i zâmbi.

– Aşa cred.

Porniră spre aerodrom, croindu-şi drum peste gardurile vii şi şanţuri. Ogoarele erau în majoritate arate, pregătite pentru a doua însămânţare de cereale, şi se înainta cu greu. La fiecare pas ridicau norişori de colb.

Louise aruncă o căutătură către Genevieve, care purta pandantivul Carmithei peste bluza ei ruptă şi prăfuită, strângând tare într-o mână bulbul din argint.

– N-a mai rămas mult de acum, spuse ea.

– Ştiu, răspunse mezina prompt. Crezi că-n aeroambulanţă vor avea de mâncare?

– Aşa ar fi de aşteptat.

– Grozav! Mor de foame. Continuă câţiva paşi, apoi îşi lăsă capul pe un umăr: Titreano, tu nu eşti deloc murdar! exclamă pe un ton iritat.

Louise se uită şi ea. Era adevărat; pe haina albastră a bărbatului nu se prinsese nici măcar un fir de praf sau murdărie.

El se examină de asemenea, trecându-şi palmele peste vipuştile pantalonilor cu un gest nervos.

– Îmi pare rău, micuţo, probabil că este din cauza ţesăturii. Deşi trebuie să mărturisesc că nu-mi amintesc ca înainte să fi fost imun la astfel de lucruri. Poate că trebuie să mă înclin înaintea fatalităţii.

Louise privi consternată cum pete de noroi suiră de pe gleznele lui, murdărindu-i pantalonii mai jos de genunchi.

– Vrei să zici că-ţi poţi schimba înfăţişarea oricând doreşti? întrebă ea.

– Aşa s-ar părea, lady Louise.

– Oh…

Genevieve chicoti.

– Vrei să zici că tu însuţi vrei s-arăţi în felul ăsta prostesc?

– Mi se pare… confortabil, micuţo. Da.

– Dacă te poţi transforma cu atâta uşurinţă, cred c-ar trebui să adopţi ceva care să se potrivească niţel mai bine, rosti Louise. Vreau să spun că eu şi Gen arătăm ca două vagaboande, în timp ce tu eşti în haine elegante, impecabile şi în acelaşi timp stranii. Ce ai crede despre noi, dacă ai face parte din echipajul aeroambulanţei?

– O argumentaţie excelentă, lady.

În următoarele cinci minute, pe când traversau câmpul, Titreano trecu printr-o serie de modificări. Genevieve şi Louise îl bombardară cu un şuvoi de sugestii, contrazicându-se agitat şi explicându-i despre texturi şi stiluri tovarăşului lor de drum uşor derutat. Când terminară, el era îmbrăcat în stilul unui tânăr manager de domeniu, cu pantaloni din velur cafeniu, cizme până la jumătatea gambei, haină de tweed, cămaşă în carouri şi şapcă gri.

– Perfect, declară Louise.

– Mulţumesc, lady.

Îşi scoase şapca şi făcu o plecăciune adâncă.

Genevieve bătu încântată din palme.

Louise se opri în faţa altuia dintre zidurile interminabile şi găsi o gaură în care să-şi strecoare vârful cizmei. O acţiune cu totul nedemnă de o lady, dar pe care o practica de acum ca o expertă. Călare pe muchia superioară a zidului, putea zări gardul de pe

perimetrul aerodromului, la două sute de metri depărtare.

– Aproape c-am ajuns, îi anunţă voioasă pe ceilalţi.

*

Aerodromul Bytham părea abandonat. Ambele hangare erau închise, iar în turnul de control nu părea să fie nimeni. De partea cealaltă a gazonului tuns, şirul de şapte căsuţe ale personalului de deservire erau tăcut şi întunecat.

Unicul sunet era dangătul permanent al clopotului bisericii din sat. Nu se oprise în tot timpul cât străbătuseră ogoarele.

Louise trase cu ochiul după colţul primului hangar, strângând puternic puşca în mâini. Nu văzu nicio mişcare. În faţa unei uşiţe de acces staţionau două tractoare şi un jeep de fermă.

– Există posedaţi pe aici? murmură ea către Titreano.

– Nu, răspunse el tot în şoaptă.

– Dar oameni normali?

Chipul lui arămiu se încreţi de concentrare.

– Câţiva. Îi aud în casele voastre. Cinci sau şase sunt ascunşi în al doilea hambar.

– Hangar, îl corectă Louise. În ziua de azi le numim „hangare”.

– Da, lady.

– Scuze.

Schimbară între ei zâmbete încordate.

– Atunci, urmă Louise, cred c-ar fi mai bine să ne ducem la ei. Vino-ncoace, Gen.

Îndreptă ţeava puştii spre pământ şi-şi prinse sora de mână, după care porni către al doilea hangar. Îşi dorea realmente să nu fi luat arma de la Carmitha. În acelaşi timp însă îi insufla o încredere neaşteptată. Deşi se îndoia că ar fi putut trage cu adevărat în cineva.

– Ne-au zărit, anunţă încetişor Titreano.

Louise scană peretele din panouri ondulate al hangarului. Pe toată lungimea lui se întindea un şir de ferestre înguste. Îndărătul uneia i se păru că vede un tremur de mişcare.

– Alo? strigă ea.

Nu-i răspunse nimeni.

Merse la uşă şi ciocăni cu putere.

– Alo, m-auziţi?

Încercă clanţa, doar pentru a descoperi că era încuiată.

– Ce facem acum? îl întrebă pe Titreano.

– Hei! strigă Genevieve spre uşă. Mi-e foame!

Clanţa coborî şi uşa se întredeschise.

– Cine dracu' sunteţi voi? întrebă un bărbat.

Louise se îndreptă pe cât putu mai bine, ştiind perfect cum arăta în ochii celor dinăuntru.

– Sunt Louise Kavanagh, moştenitoarea Cricklade, aceasta este sora mea Genevieve, iar el este William Elphinstone, unul dintre managerii domeniului.

Genevieve deschise gura pentru a protesta, dar Louise o lovi uşor cu vârful cizmei.

– Da? Chiar aşa? se auzi din spatele uşii.

– Da!

– Ea este, rosti altă voce mai groasă.

Uşa se deschise larg, arătând doi bărbaţi care îi priveau.

– O recunosc. Am lucrat la Cricklade.

– Mulţumesc, zise Louise.

– Până când m-a concediat taică-tău.

Louise nu ştiu dacă să izbucnească în lacrimi, ori să-l împuşte pur şi simplu imediat.

– Dă-le drumu-năuntru, Duggen, se auzi glasul unei femei. Fetiţa pare ruptă de oboseală. Şi nu-i tocmai ziua potrivită ca să-nchei răfuieli vechi.

Duggen strânse din umeri şi se trase într-o parte.

Unica sursă de lumină din interior era şirul de ferestre prăfuite. Aeroambulanţa se desluşea ca o formă masivă şi întunecată, în mijlocul podelei din beton. Trei persoane stăteau sub botul îngust şi ascuţit al avionului: femeia care vorbise şi două puştoaice gemene, de cinci anişori. Femeia se numea Felicia Cantrell, iar pe fiicele ei le chema Ellen şi Tammy; soţul ei Ivan, bărbatul care deschisese uşa, pilota aeroambulanţa.

– Iar pe Duggen îl cunoşti deja, sau, cel puţin, el te cunoaşte.

Ivan Cantrell aruncă o privire iscoditoare prin uşa hangarului înainte s-o închidă.

– Aşadar, vrei să ne spui ce căutaţi aici, Louise? Şi ce s-a întâmplat cu voi?

Fata avu nevoie de mai bine de cincisprezece minute pentru a produce o explicaţie care să-i satisfacă. Şi-n tot acel timp trebui să fie foarte atentă să nu rostească cuvântul „posedare" şi să nu spună cine era de fapt Titreano. Înţelesese că asta ar fi dus la evacuarea ei instantanee din hangar. În acelaşi timp însă, era încântată de minciunile ei nevinovate; „vechea" Louise, cea care

ieri-dimineaţă se trezise într-o lume încă normală, ar fi spus pur şi simplu întregul adevăr fără să clipească şi ar fi cerut pe un ton imperios ca oamenii aceia să facă ceva în privinţa respectivă. Asta însemna probabil să creşti… dintr-un punct de vedere.

– Să aibă Uniunea Terenurilor arme energetice moderne? reflectă Duggen sceptic după ce ea termină.

– Aşa cred, încuviinţă Louise. Aşa au spus toţi.

Bărbatul părea pe punctul de a obiecta, când Genevieve rosti:

– I-auziţi!

Louise nu putea să audă nimic.

– Ce-i? întrebă ea.

– Clopotele bisericii s-au oprit.

Duggen şi Ivan se apropiară de ferestre şi priviră afară.

– Vin ei? mişcă Louise din buze, fără sunet, către Titreano.

El aprobă din cap pe furiş.

– Te rog! îl imploră fata pe Ivan. Trebuie să ne scoţi de aici cu avionul.

– Nu ştiu, domnişoară Kavanagh… N-am autoritatea respectivă şi noi nu ştim de fapt ce se-ntâmplă în sat. Poate c-ar trebui mai întâi să mă consult cu poliţistul.

– Te rog! Dacă-ţi faci griji în legătură cu slujba ta, n-are rost. Familia mea te va proteja.

El inspiră adânc, evident nefericit.

– Ivan, rosti Felicia şi-l privi drept în faţă arătând cu subînţeles spre gemene, indiferent ce se-ntâmplă, ăsta nu-i un loc unde să stea nişte copii. Dacă există vreun loc sigur, acela nu poate fi decât capitala.

– La dracu'! Bine, domnişoară Kavanagh. Ai câştigat. Urcă. Plecăm toţi.

Duggen începu să deschidă uşile mari glisante din capătul hangarului, îngăduind unei coloane groase de lumină solară cu tentă trandafirie să atingă aeroambulanţa. Avionul era o utilitară civilă SCV-659 importată de la Corporaţia Kulu, un supersonic VTOL cu zece locuri.

– Are esenţa unei păsări, murmură Titreano cu chipul uşor transpus. Dar vigoarea unui taur. Ce magie…

– Sigur nu vom păţi nimic înăuntru? întrebă Louise neliniştită.

– Oh, nu, lady Louise. Aceasta este o călătorie preţuită cu mult peste munţi de aur. Pentru că mi s-a oferit un asemenea prilej, îi voi mulţumi Domnului din toată inima diseară.

Ea tuşi stânjenită.

– Da. În regulă, ar fi mai bine să intrăm; suim pe scara aceea, din partea cealaltă – o vezi?

Le urmară pe Felicia şi pe gemene pe scară. Cabina îngustă a avionului fusese modificată pentru rolul de ambulanţă, fiind dotată cu două tărgi şi câteva dulapuri de echipamente medicale. Existau doar două fotolii, pe care le ocupară gemenele. Genevieve, Titreano şi Louise sfârşiră prin a se aşeza laolaltă pe o targă. Louise verifică din nou siguranţa armei şi o strânse între genunchi. În mod surprinzător, nimeni nu obiectase faţă de aducerea puştii la bord.

– Asta ne mai lipsea! mormăi Ivan din scaunul pilotului, când începu să verifice lista de control dinaintea decolării. Îmi arată şase defecţiuni de sisteme.

– Ceva esenţial? întrebă Duggen, închizând trapa.

– N-o să murim.

Felicia deschise un dulap şi-i întinse Genevievei un baton de ciocolată. Fata rupse ambalajul şi începu să mestece cu un zâmbet larg, mulţumit.

Dacă se apleca mult înainte, Louise putea să vadă parbrizul din faţa lui Ivan. Avionul porni să ruleze afară din hangar.

– Câteva case ard în sat! exclamă pilotul. Şi nişte oameni aleargă pe drum spre noi. Ţineţi-vă bine.

Zumzetul ca de albine al ventilatoarelor crescu brusc în intensitate şi cabina se zgudui. În câteva secunde se aflau în aer, suind abrupt. Prin parbriz nu se întrevedeau decât crâmpeie de nori roz lipsiţi de materialitate.

– Sper să nu fi păţit nimic Carmitha, rosti Louise cu un aer vinovat.

– Sunt sigur că va rămâne nevătămată, lady. Şi mă bucură faptul că ai pus capăt vrajbei cu ea. Te admir pentru asta, lady Louise.

Fata ştia că obrajii i se vor învăpăia; le putea simţi deja dogoarea. Din fericire, petele de noroi şi praf aveau să ascundă reacţia aceea.

– Înainte de a pleca, rosti ea, Carmitha mi-a spus ceva. Ceva despre tine. A fost o întrebare. O întrebare bună.

– Aha! Am fost într-adevăr curios despre ce s-a petrecut între voi. Dacă doreşti să-mi pui întrebarea aceea, îţi voi răspunde cu toată cinstea pe care o am.

– Ea voia să te întreb de unde ai venit de fapt.

– Lady Louise, în privinţa aceasta nu v-am spus nimic altceva decât adevărul.

– Nu tocmai. Norfolk este o planetă de etnie engleză, aşa că la şcoală am învăţat câte ceva despre trecutul nostru. Ştiu că Anglia despre care zici că ar fi fost epoca ta era o cultură pură anglo-saxonă.

– Da?

– Da. Iar Titreano nu este un nume englezesc. Nu la momentul acela. Este posibil să fi fost ulterior, în secolele următoare, când a început imigrarea. Dacă însă te-ai născut în Cumbria în anul 1764, aşa cum susţii, acela n-ar fi putut să fie numele tău adevărat.

– Lady, iartă-mi orice neîncredere pe care se poate să ţi-o fi stârnit fără să vreau. Titreano nu este numele cu care m-am născut. Pe de altă parte însă, este numele sub care am trăit în ultimii mei ani. Este forma cea mai apropiată de numele meu de familie pe care o puteau pronunţa insularii care m-au adoptat.

– Şi care era acela?

Demnitatea dispăru de pe trăsăturile lui chipeşe, lăsând numai tristeţe.

– Christian, lady Louise. Am fost botezat Fletcher Christian şi am fost mândru de numele acela. Probabil însă că am fost singurul mândru, întrucât de atunci n-am abătut decât ruşine asupra familiei mele. Vezi tu, eu sunt un răsculat.

4

Ralph Hiltch se simţi mulţumit şi uşurat de viteza cu care conducerea administrativă a Ombeyului reacţionă faţă de „criza Mortonridge”, aşa cum o denumiseră. Celor de la Nodul 1 li se alătură întregul Comitet de Securitate al Consiliului de Coroană. De data aceasta însăşi prinţesa Kirsten stătea în capul mesei din sala emisferică albă, avându-l alături pe amiralul Farquar. Tăblia mesei se transformase într-o hartă detaliată, care prezenta jumătatea superioară a Mortonridge; cele patru aşezări pe care le vizitase periculosul autobuz Longhound – Marble Bar, Rainton, Gaslee şi Exnall – străluceau în roşu-sângeriu macabru deasupra poalelor neregulate ale dealurilor. Norişori de simboluri pâlpâiau şi clipeau în jurul fiecăreia, ca nişte armate electronice ce-şi hărţuiau duşmanii.

După ce ultimul camion de livrări de la Moyce’s fusese detectat şi eliminat, Diana Tiernan comutase întreaga capacitate a IA-urilor spre analizarea şi oprirea vehiculelor ce plecaseră din cele patru aşezări. Dintr-un punct de vedere aveau noroc că în Mortonridge era miezul nopţii şi traficul era mult redus faţă de vârful din timpul zilei. Identificarea era rezonabil de simplă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre decizia care trebuia luată în privinţa maşinilor şi a aşezărilor în sine.

Fură necesare douăzeci de minute de dezbateri, mediate de Prinţesă, înainte de a schiţa o tactică acceptată de toţi. Factorul decisiv fusese până la urmă încheierea interogării de personalitate a lui Gerald Skibbow, care fusese datavizată din Guyana. Dr. Riley Dobbs apăru înaintea Comitetului pentru a-i adeveri provenienţa; un bărbat înfricoşat care-i anunţă pe conducătorii planetei că erau asaltaţi de morţi renăscuţi. El oferi totuşi pretextul, sau imboldul, necesar genului de acţiune pentru care insista Ralph. Dar până şi Ralph îi ascultă raportul copleşit de o stare de neîncredere îngheţată. „Dacă aş fi făcut o greşeală, dacă aş fi arătat un dram de slăbiciune…”

Comitetul de Securitate lărgit decise ca toate vehiculele care plecaseră din aşezările de pe Mortonridge să fie direcţionate către trei zone de reţinere separate, stabilite de grupurile ETA în lungul lui M6. Refuzul de conformare la ordinul respectiv atrăgea focul instantaneu al DS. După ce ajungeau în zonele de reţinere,

pasagerii nu-şi părăseau vehiculele până ce autorităţile nu erau pregătite să-i testeze pentru posedare. Refuzul de a rămâne în vehicule atrăgea deschiderea focului din partea poliţiei.

Cât despre aşezările respective, ele aveau să intre imediat sub incidenţa legii marţiale, cu interzicerea completă a traficului de vehicule sau pietoni. Sateliţi cu senzori DS de pe orbită joasă aveau să scaneze constant străzile, împreună cu patrulele poliţiei locale. Orice persoană despre care se descoperea că încălcase starea de asediu decretată avea să capete exact o singură ocazie de a se preda. Autorizarea de utilizare a armamentului se acorda tuturor poliţiştilor responsabili cu aplicarea şi urmărirea respectării legii marţiale.

A doua zi dimineaţă, la prima rază de lumină avea să înceapă operaţiunea de evacuare a celor patru oraşe. Acum, când Diana Tiernan şi IA-urile erau rezonabil de satisfăcute că niciun posedat nu mai rămăsese pe continent, prinţesa Kirsten acceptă trimiterea de trupe de puşcaşi marini din Guyana, care să ajute la evacuare. Urmau să fie mobilizate toate rezervele de poliţie de pe Xingu, care să încercuiască oraşele, împreună cu puşcaşii marini. După aceea urma să se treacă la examinarea casă cu casă. Populaţia non-posedată avea să fie evacuată şi transportată cu vehicule militare la o bază de sol a Marinei Regale, la nord de Pasto, unde avea să fie cazată pentru viitorul imediat.

Posedaţilor avea să li se ofere o alegere simplă: eliberarea corpului sau închiderea în tau-zero. Fără excepţii.

– Cred că asta acoperă totul, rosti amiralul Farquar.

– Este bine să le precizaţi comandanţilor puşcaşilor marini că nu trebuie să utilizeze sub nicio formă mecanoizi de asalt, spuse Ralph. Ba chiar, cu cât vor utiliza sisteme mai primitive, cu atât va fi mai bine.

– Nu ştiu dacă avem suficiente arme cu proiectile chimice pentru toţi, observă amiralul, dar voi avea grijă ca tot stocul actual să fie distribuit.

– N-ar fi prea greu pentru fabricile constructoare de maşini din Ombey să înceapă producţia de noi arme cu proiectile şi muniţie, zise Ralph. Aş dori să văd ce se poate face în direcţia aceasta.

– Demararea producţiei ar dura minimum două zile, comentă Ryle Thorne. Situaţia noastră curentă ar trebui să fie rezolvată până atunci.

– Da, domnule, spuse Ralph. Dacă într-adevăr toţi posedaţii sunt pe Mortonridge. Şi dacă pe planetă nu se vor mai furişa alţii.

– Intercepţia navelor stelare în sistemul Ombey s-a realizat în proporţie de sută la sută în ultimele cinci ore, rosti Deborah Unwin. Iar nava voastră a fost prima sosită de la Lalonde, Ralph. Garantez că alţi posedaţi nu vor mai ajunge de pe orbită pe planetă.

– Mulţumesc, Deborah, spuse prinţesa Kirsten. Nu pun la îndoială competenţa personalului tău şi nici eficienţa reţelei DS, dar trebuie să spun că apreciez că domnul Hiltch are dreptate în solicitarea unor planuri de rezervă pentru cazuri excepţionale. Ce am văzut până acum nu este decât primul contact cu posedaţii, iar lupta cu ei ne absoarbe aproape toate resursele. Va trebui să presupunem că alte planete nu vor înregistra acelaşi succes în restricţionarea cazurilor. Nu, problema aceasta nu va dispărea în viitorul imediat, şi nici chiar în viitorul pe termen mediu. Şi este foarte probabil să fi dovedit mai presus de orice îndoială rezonabilă că există viaţă după moarte şi lumea de apoi, iar implicaţiile filosofice sunt realmente extraordinare şi profund tulburătoare.

– Ajungem în felul acesta la a doua problemă, zise Ryle Thorne. Ce vom spune populaţiei?

– La fel ca de fiecare dată, răspunse Jannike Dermot. În primul rând, bineînţeles, cât mai puţin cu putinţă. În clipa de faţă nu putem risca posibilitatea declanşării unei panici generale. Aş sugera să utilizăm virusul energetic drept acoperire.

– Plauzibil, aprobă Ryle Thorne.

Ministrul Afacerilor Interne, Prinţesa şi Marele Comis întocmiră declaraţia care urma să fie difuzată a doua zi dimineaţă. Pentru Ralph fu instructiv să-i vadă pe politicienii Saldana la lucru. Nu se punea problema ca Prinţesa să trimită ea însăşi declaraţia către companiile de ştiri, întrucât asta era treaba prim-ministrului şi a ministrului Afacerilor Interne. Un Saldana nu putea să anunţe asemenea veşti îngrozitoare. Regalitatea avea funcţia de a oferi ulterior comentarii de susţinere şi simpatie faţă de victime, iar oamenii aveau să aibă nevoie de toată alinarea posibilă când ştirea oficială urma să fie distribuită pe reţea.

*

Exnall se afla la două sute cincizeci de kilometri sub gâtul lui Mortonridge, locul unde peninsula făcea legătura cu corpul

principal al continentului. Fusese fondat cu treizeci de ani în urmă şi de atunci crescuse mereu, plin de încredere. Solul din jur era mănos, asigurând cultivarea a numeroase specii de plante aborigene, dintre care multe erau comestibile. Fermierii veneau cu sutele pentru a cultiva speciile noi alături de recolte terestre ce prosperau în climatul tropical umed. Exnall era o localitate dominată de agricultură; până şi industria uşoară care fusese susţinută de Consiliu se ocupa tot cu producerea şi repararea utilajelor agricole.

„În niciun caz o aşezare rurală”, gândi inspectorul-şef Neville Latham, când rula pe Maingreen, artera ce străbătea centrul oraşului. Exnall se amalgamase cu pădurea locală de harandrizi, în loc s-o defrişeze pentru a crea terenuri pentru clădiri, aşa cum procedaseră alte localităţi de pe Mortonridge. Chiar şi la douăzeci de minute după miezul nopţii, Maingreen arăta superb, întrucât arborii maturi confereau caselor un aer de antichitate rustică, lăsând impresia că ar fi coexistat de secole. Felinarele stradale suspendate de cabluri proiectau o lumină alb-oranj înceţoşată, deloc obositoare pentru ochi, colorând în gri spectral frunzele plângătoare ale harandrizilor. Numai două baruri şi cafeneaua non-stop erau deschise, iar sticla lichidă a ferestrelor lor se învolbura în configuraţii abstracte din cauza cărora era imposibil de văzut cu exactitate ce anume se întâmpla la interior. Asta neînsemnând însă că vreodată s-ar fi petrecut ceva violent; Neville Latham ştia asta din vremea când patrulase el însuşi pe aici ca poliţist, cu douăzeci de ani în urmă. Alcoolicii aflaţi în ultimul stadiu şi victimele stimurilor ticseau barurile, pe când lucrătorii din schimbul de noapte se refugiau în cafenea alături de poliţiştii de serviciu.

Procesorul de pilotare al maşinii datavizã o solicitare de actualizare şi Neville îl direcţionă să iasă de pe Maingreen şi să intre în parcarea secţiei de poliţie. Aproape toţi cei douăzeci şi cinci de poliţişti din Exnall îl aşteptau în sala de management al situaţiilor. Sergentul Walsh se ridică la intrarea lui şi toate conversaţiile încetară. Neville se aşeză în capul mesei.

– Vă mulţumesc pentru participare, începu el energic. Aşa cum ştiţi din datavizarea de nivel II de securitate pe care aţi primit-o, prim-ministrul a decretat intrarea în vigoare a stării de asediu pe tot continentul începând cu ora unu din această noapte. Sunt sigur că toţi aţi accesat zvonurile care au abundat

azi pe reţea, de aceea aş dori să clarific situaţia. În primul rând, veştile bune: am discutat cu Landon McCullock, care m-a asigurat că Ombey n-a fost contaminat de niciun risc biologic xenoc, aşa cum a sugerat media. De asemenea, nu suntem supuşi vreunui asalt naval. În acelaşi timp însă, se pare că cineva a eliberat pe Xingu o tehnologie de sechestrare extrem de sofisticată.

Neville privi chipurile familiare din faţa sa, pe care apăreau diverse niveluri de tulburare. Sergentul Walsh, un individ pe care te puteai bizui oricând, rămăsese practic inexpresiv, cei doi detectivi, Feroze şi Manby, erau circumspecţi şi căutau direcţii de abordare, iar printre poliţiştii de patrulare se putea citi nelinişte autentică – ei ştiau foarte bine că vor căpăta sarcina neplăcută de a ieşi cu maşinile pentru a impune respectarea stării de asediu.

Bărbatul aşteptă alte câteva momente, pentru ca mormăielile să se diminueze, după care urmă:

– Din păcate, există şi o veste proastă: Comitetul de Securitate al Consiliului de Coroană apreciază că este posibil ca exemplare din această tehnologie să se afle deja în libertate aici, în Exnall. Ceea ce înseamnă că acum ne găsim sub incidenţa completă a legii marţiale. Starea de asediu trebuie impusă la noi sută la sută, fără excepţii. Ştiu că vă va fi greu, toţi avem rude şi prieteni, dar credeţi-mă că modul cel mai bun prin care-i putem ajuta acum este să asigurăm aplicarea ordinului. Oamenii nu trebuie să intre în contact unii cu alţii, deoarece experţii noştri consideră că acesta este modul de răspândire a tehnologiei. Se pare că persoanele care au fost sechestrate sunt foarte greu de detectat, şi abia după ce este prea târziu.

– Aşadar stăm pur şi simplu în casele noastre şi aşteptăm? întrebă Thorpe Hartshorn. Cât timp? Şi ce aşteptăm?

Neville ridică împăciuitor o mână.

– Ajung şi acolo, poliţist Hartshorn. Eforturile noastre vor fi sprijinite de o echipă combinată de puşcaşi marini şi poliţişti care vor izola întreaga zonă. Ei ar trebui să ajungă acolo peste nouăzeci de minute. După ce vor ajunge, toate casele din oraş vor fi percheziţionate pentru a căuta victime ale sechestrării şi toată populaţia va fi evacuată.

– Toată localitatea? întrebă suspicios Thorpe Hartshorn.

– Da, încuviinţă Neville. Va sosi o escadră de transportoare

militare care îi va lua pe rezidenţi. Organizarea va mai dura totuşi câteva ore, aşa că până atunci noi va trebui să asigurăm respectarea stării de asediu.

*

DataAxis, unica agenţie de ştiri din Exnall, se găsea la celălalt capăt al lui Maingreen faţă de secţia de poliţie: un modul de birouri dărăpănat, cu trei niveluri şi acoperiş plan, care făcea puţine concesii meritorii caracterului silvestru al oraşului. Agenţia în sine era o sucursală provincială micuţă tipică, cu cinci reporteri şi trei tehnicieni de comunicaţii, care scotoceau tot ţinutul pentru orice brumă de informaţii. Ţinând seama de natura regiunii, spectrul informaţiilor de interes era larg, cuprinzând drame locale, evenimente oficiale, delicte (deşi puţine) şi îngrozitor de banalele liste de preţuri, de care procesoarele biroului se ocupau aproape fără nevoia unei supervizări umane. Din varietatea aceasta fascinantă de articole, ei izbutiseră în ultimele şase săptămâni să vândă exact patru informaţii către companiile media majore de pe Ombey.

Situaţia se schimbase însă cu certitudine azi, gândi jubilând Finnuala O'Meara, când blocul procesor desktop termină decriptarea datavizării de nivel II de securitate de la Landon McCullock către Neville Latham. Femeia petrecuse nu mai puţin de zece ore pescuind prin fluxurile de pe reţea şi digerând toate zvonurile apărute după alerta de ieri de pe Guyana. Flecuşteţele şi coşmarurile paranoice la care contribuiseră toate site-urile de ştiri ale împătimiţilor de pe planetă o demobilizaseră complet şi fusese gata să-nchidă prăvălia. Pentru ca apoi, cu numai o oră în urmă, lucrurile să devină interesante.

Grupele ETA acţionaseră în Pasto. Potrivit tuturor relatărilor, fuseseră acţiuni violente… totuşi poliţia nu difuzase deocamdată niciun comunicat oficial. Şoselele erau închise pe tot continentul. Abundau rapoartele despre atacuri DS asupra vehiculelor, incluzând relatarea clară a vaporizării unui autobuz la o sută cincizeci de kilometri sud de Exnall. Iar acum Comisarul poliţiei de pe Xingu îl informase personal pe Neville Latham că în Exnall se găsea în libertate un virus de sechestrare necunoscut, dar probabil xenoc.

Finnuala O'Meara datavizã un ordin de închidere spre blocul procesor desktop şi deschise ochii.

– Dată dracului chestia asta, mormăi ea.

Finnuala avea puţin peste douăzeci de ani şi terminase universitatea din Atherstone de numai unsprezece luni. Încântarea ei iniţială legată de faptul că-şi găsise o slujbă la numai două zile de la absolvire se transformase în disperare după un sfert de oră petrecut la birou. Agenţia din Exnall nu se ocupa de ştiri, ci de tratamente împotriva insomniei. Disperarea se transformase în furie posacă. Exnall avea din plin toate putregaiurile obişnuite ale oraşelor mici. Era condus de o clică, un mic grup elitist de consilieri, oameni de afaceri şi cei mai bogaţi fermieri locali, care luau deciziile importante la dineuri şi pe terenurile de golf.

Nu diferea cu nimic de oraşul în care ea se născuse, pe continentul Esparta, unde părinţii ei nu izbutiseră niciodată să facă saltul final spre contractele cu bani serioşi. Fiindcă nu avuseseră conexiunile necesare. Fuseseră excluşi de clasă, de bani…

Finnuala nu făcu nimic vreme de o jumătate de minut după ce datavizarea decriptată îi lunecă din minte, ci rămase privind blocul procesor desktop. Accesarea arhitecturii poliţiei de pe reţea era şi aşa un act ilegal, iar deţinerea unui program de decriptare de nivelul II era un motiv perfect pentru deportare. Totuşi nu putea ignora informaţia aflată. Nu putea! Exact pentru aşa ceva devenise reporter.

– Hugh? strigă ea.

Tehnicianul de comunicaţii cu care împărţea schimbul de noapte anulă albumul Jezzibellei pe care-l rula şi-i aruncă o privire dezaprobatoare.

– Ce-i?

– Cum ar anunţa autorităţile o stare de asediu în care niciun locuitor n-ar avea voie să-şi părăsească locuinţa? Mai specific, o stare de asediu aici, în Exnall?

– Faci mişto de mine?

– Nu.

El clipi iute, alungând halucinaţiile flekului şi accesă un fişier de proceduri civile din nanonicele lui neurale.

– Hai c-am găsit: procedura-i destul de simplă. Inspectorul-şef îşi va folosi codul secret pentru a încărca în reţeaua oraşului o comandă universală către toate procesoarele casnice generale. Mesajul va fi redat la prima accesare a procesorului, indiferent ce funcţie i-ai fi cerut – chiar dacă i-ai spus să-ţi pregătească micul

dejun ori să aspire podeaua, el te va înştiinţa mai întâi asupra stării de asediu.

Finnuala îşi atinse uşor vârfurile degetelor de la cele două palme şi evaluă opţiunile.

– Prin urmare, oamenii nu vor afla despre starea de asediu decât mâine dimineaţă, după ce se vor trezi.

– Exact.

– Dacă nu cumva îi anunţăm noi până atunci.

– Acum chiar că mă iei peste picior.

– Nici vorbă, surâse ea şi afişă pe chip o expresie de carnivor. Ştiu ce va face-n continuare prostul ăla de Latham. O să-şi avertizeze prietenii înaintea tuturor, se va asigura ca ei să fie pregătiţi să fie evacuaţi primii. E stilul lui, e stilul oraşului ăstuia de doi bani.

– Nu fi paranoică, rosti tăios Hugh Rosler. Dacă evacuarea va fi condusă de McCullock, nimeni nu va putea face nicio şmecherie din partea asta.

Finnuala surâse dulce şi dataviză un ordin în blocul procesor desktop. Acesta accesă iarăşi arhitectura poliţiei de pe reţea, şi programele de monitorizare desemnate de ea intrară în mod primar.

Rezultatele clocotiră în mintea lui Hugh sub forma unui grup de pictograme gri, adimensionale. Din secţia de poliţie, cineva dataviza mai multor case din oraş şi din zonele imediat vecine. Erau apeluri personale şi toate aveau destinaţii deprimant de familiare.

– O face deja, rosti Finnuala. Hugh, îi ştiu pe oamenii ăştia la fel de bine ca tine. Nimic nu se schimbă, nici măcar când ne este atacată planeta.

– Ce vrei să faci?

– Exact ceea ce ar trebui să facă agenţia asta: să-i informez pe oameni. O să asamblez un pachet care să-i avertizeze pe toţi despre sechestrare, dar în loc să-l lansez pur şi simplu pe circuitul media, vreau ca tu să programezi procesorul agenţiei să-l datavizeze imediat tuturor celor din Exnall, codificat ca mesaj prioritar personal. În felul ăsta toţi vom avea şanse egale de evacuare când vor sosi transportoarele militare.

– Nu ştiu ce să zic… Poate c-ar trebui mai întâi să discutăm cu editorul…

– Mai dă-l în mă-sa pe editor! se răsti ea. El ştie deja. Uită-te şi

tu cine-i al şaptelea pe lista lui Latham. Crezi că prioritatea lui este să ne apeleze pe noi? Ia spune! În clipa de faţă o-mbracă pe grasa aia de nevastă-sa şi pe puştiul lor răsfăţat şi handicapat ca s-o şteargă spre locul de asolizare. Nevasta şi copiii tăi au fost înştiinţaţi, Hugh? Ei sunt puşi la adăpost?

Hugh Rosler făcu aşa cum făcea mereu şi nu opuse nicio rezistenţă.

– Bine, o să modific programul procesorului. Dar, Finnuala, ar fi bine să nu te-nşeli în privinţa asta.

– Nu te teme. Fata se sculă şi-şi luă jacheta de pe spătarul scaunului: Mă duc la secţia de poliţie, să văd dacă pot obţine vreun comentariu personal al omului aceluia de omenie, inspectorul-şef Latham, despre criza cu care se confruntă micul lui domeniu feudal.

– Îţi forţezi norocul, o avertiză Hugh.

– Ştiu, rânji ea sadic. A-ntâia, nu?

*

Ralph ştia că nu mai trebuia să dovedească absolut nimic. Grupele ETA erau alertate faţă de pericolul teribil, fuseseră împroşcate direct cu sânge. Nu exista aşadar niciun motiv pentru ca el să ia un hipersonic al poliţiei către Mortonridge. Şi totuşi exact asta făcuse, iar acum se îndrepta spre sud cu Mach 5 alături de Cathal, Will şi Dean. Justificarea lui... păi, poate că brigada de puşcaşi marini care cobora de la bazele orbitale avea nevoie să fie băgată în viteză. De asemenea, era posibil ca el să aibă unele sfaturi preţioase pentru cei de la sol.

În realitate, trebuia să vadă cu ochii lui izolarea aşezărilor. Trebuia să vadă ameninţarea restricţionată, identificată şi gata pentru exterminare.

– Se pare că ideea ta cu tau-zero a fost eficientă, dataviză Roche Skark. Toţi cei şase prizonieri pe care i-am capturat la Moyce’s au fost plasaţi în modulele sosite de la Guyana. Patru dintre ei s-au luptat ca nebunii înainte ca ETA să-i poată vârî înăuntru. Se pare că ceilalţi doi au fost vindecaţi înainte de a intra în module. În ambele cazuri cei care-i posedau au părăsit pur şi simplu corpurile, în loc să rişte expunerea la staza temporală.

– Asta-i vestea cea mai bună pe care am primit-o în ultimele zece ore, replică Ralph. Ei pot fi înfrânţi, alungaţi fără a ucide corpul pe care-l posedă. Asta înseamnă că acţiunile noastre nu

sunt limitate la reţinere şi restricţionare.

– Da. Oricum, felicitări, Ralph! Tot nu ştim motivul pentru care posedaţii nu pot tolera tau-zero, dar neîndoios că răspunsul va sosi în urma unei interogări de personalitate.

– Aţi început interogarea prizonierilor vindecaţi?

– Încă n-am decis. Deşi cred că în cele din urmă va fi inevitabil. Nu trebuie şi ne lăsăm abătuţi de la neutralizarea oraşelor de pe Mortonridge. Să fiu sincer, explicaţiile ştiinţifice ale fenomenului pot să aştepte.

– Prizonierii în ce stare se află?

– În general prezintă o stare similară cu cea a lui Gerald Skibbow – sunt dezorientaţi şi închişi în sine, totuşi cu simptome mai puţin severe ca ale lui. La urma urmelor, n-au fost posedaţi decât câteva ore, pe când Skibbow fusese de câteva săptămâni sub controlul lui Kingsford Garrigan. În tot cazul, nu sunt clasificaţi ca periculoşi. Deocamdată îi plasăm pentru orice eventualitate în saloane de izolare. Este prima dată când am căzut de acord cu Leonard DeVille în ziua asta.

Ralph pufni, auzind numele.

– Chiar doream să vă întreb, domnule, care-i treaba cu DeVille?

– Mda, îmi pare rău în privinţa lui, Ralph. Astea-s pur şi simplu răfuieli politice între noi şi draga noastră agenţie soră. DeVille este una dintre marionetele lui Jannike. ASI îi monitorizează pe toţi politicienii majori din Regat, iar cei foarte curaţi sunt îmboldiţi înainte. DeVille are o inimă insuportabil de curată, chiar dacă mintea îi este nesinceră. Jannike îl pregăteşte ca posibil înlocuitor pentru Warren Aspinal, ca prim-ministru al Xingu. În mod ideal, ea l-ar dori la conducerea operaţiunii de vânătoare.

– În vreme ce dumneata ai determinat-o pe Prinţesă să mă numească consilier-şef…

– Exact. O să discut cu Jannike despre el. Probabil că-i un act de erezie din partea mea, însă cred că problema pe care ne-o ridică posedaţii poate fi niţel mai importantă decât micile noastre rivalităţi interne.

– Mulţumesc, domnule. Ar fi bine să nu-l mai am în cârcă.

– Oricum, mă-ndoiesc că el va fi o problemă. Ralph, ai făcut o treabă excepţională în seara asta. Să nu crezi că a trecut neobservată. De acum te-ai autocondamnat pentru veşnicie la biroul unui şef de divizie. Te pot asigura că plictiseala este cu

adevărat de pe altă lume.

Ralph izbuti să surâdă contemplativ în lumina slabă din cabina hipersonicului.

– În clipa de faţă, sună destul de atractiv.

Roche Skark deconectă canalul.

Având mintea liberă, Ralph dataviză la Nodul 1 o solicitare de actualizare a situaţiei. Escadra de avionete cu trupe ale Marinei Regale se afla deja la jumătatea drumului de la Guyana. Douăzeci şi cinci de hipersonice ale poliţiei, transportând grupe ETA, goneau peste continent, convergând spre Mortonridge. Tot traficul de pe şosele şi autostrăzi fusese oprit. Se estima că optzeci şi cinci la sută dintre vehiculele de pe drumurile secundare fuseseră localizate şi oprite. Ordine pentru implementarea stării de asediu plecaseră către toate procesoarele casnice generale de pe Xingu. În patru oraşe de pe Mortonridge poliţia se pregătea să declare legea marţială.

Arăta bine. Pe calculator, arăta bine. Sub control. „Trebuie totuşi să fi scăpat ceva. Un element cu comportament neaşteptat. Întotdeauna există aşa ceva. Cineva ca Mixi Penrice.”

Cineva… care-i abandonase pe puşcaşii marini ai Confederaţiei în jungla de pe Lalonde. Care-i lăsase pe Kelven Solanki şi pe puţinii lui oameni sortiţi pieirii să lupte singuri împotriva talazului de posedaţi.

Toate acelea fiind acţiuni perfect justificabile pentru apărare. „Poate că, la urma urmelor, nu mă deosebesc chiar în asemenea măsură de DeVille.”

*

La douăzeci de minute după ce Neville Latham emisese ordinele de misiune, în sala de management al situaţiilor din secţie se instaurase o atmosferă de lucru confortabilă. Sergentul Walsh şi detectivul Feroze monitorizau deplasările maşinilor de patrulare, în timp ce Manby menţinea legătura directă cu centrul DS. Orice mişcări de oameni pe străzi ar fi trebuit să declanşeze în nouăzeci de secunde reacţia unui echipaj de poliţie.

Neville personal participase la emiterea ordinelor de deplasare către poliţiştii aflaţi în patrulare. Se simţea bine să fie implicat, să le arate oamenilor săi că şeful nu se temea să-şi suflece mânecile şi să lucreze alături de ei. Acceptase în tăcere faptul că Exnall era o fundătură profesională pentru cineva de vârsta şi rangul lui. Asta nu însemna că ar fi fost vreun amărât;

cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, îşi dăduse seama că nu era croit pentru funcţii de vârf. Iar el se potrivea cu oamenii aceştia, oraşul era genul lui de comunitate. Îl înţelegea. Ştia că după pensionare avea să rămână aici.

Sau cel puţin aşa crezuse până azi. Judecând după unele dintre cele mai recente informaţii primite de la Pato, era posibil ca după ziua de mâine din Exnall să nu mai rămână mare lucru pentru retragere.

Neville decisese însă într-o privinţă. Chiar dacă el însuşi nu era decât o non-entitate, Exnall avea să fie protejat pe cât îi stătea în puteri. Starea de asediu urma să fie aplicată după litera manualului, cu o competenţă pe care ar fi invidiat-o orice comandant de poliţie dintr-un oraş mare.

– Domnule, rosti sergentul Walsh de lângă şirul de coloane AV butucănoase care-i mărgineau consola.

– Da, sergent?

– Trei persoane tocmai au datavizat la secţie, dorind să ştie ce se întâmplă şi dacă starea de asediu este o glumă.

Feroze se răsuci, încruntându-se.

– Acelaşi lucru m-au întrebat pe mine cinci oameni. Toţi au spus că au primit o datavizare personală care i-a anunţat despre aplicarea stării de asediu. Le-am spus să-şi consulte procesorul casnic pentru informaţii.

– Deci opt persoane? întrebă Neville. Şi toate au primit mesaje personale la ora aceasta din noapte?

Feroze reveni cu privirea la unul dintre displayurile sale.

– Ba chiar cincisprezece. Au sosit deja alte şapte datavizări.

– Este absurd, rosti Neville. Ideea ordinului meu universal era tocmai să se explice ce se întâmplă.

– Nu s-au sinchisit să-l acceseze, spuse Feroze. Preferă să ne apeleze direct pe noi.

– Alte optsprezece datavizări, anunţă Walsh. Dintr-un minut în altul vor ajunge la cincizeci.

– Nu pot să-şi datavizeze atât de rapid avertizări unul celuilalt, murmură Neville pe jumătate pentru sine.

– Şefu', interveni Manby. Controlul DS raportează că în tot oraşul se aprind lumini prin case.

– Poftim?!

– O sută douăzeci datavizări, domnule, zise Walsh.

– Am greşit cumva ordinul universal? întrebă Neville.

În mintea lui creştea ideea teribilă că ordinul fusese afectat de capabilitatea de bruiaj electronic despre care îl avertizase Landon McCullock.

– A fost direct din fişier, protestă Feroze.

– Domnule, rosti Walsh, cu viteza aceasta nu vom mai avea canale de acces la reţea. În clipa de faţă sosesc peste trei sute de datavizări. Vreţi să modific priorităţile rutinelor de management al reţelei? Deţineţi autoritatea respectivă. Dacă închidem traficul civil de date, ne vom putea restabili canalele de comandă principale.

– Nu pot...

Uşa sălii de management al situaţiilor glisă, uşor, deschizându-se.

Neville se răsuci înaintea evenimentului neaşteptat (blestemata de uşă trebuia să fi fost încuiată codificat!) şi icni de surprindere la vederea unei tinere care trecu pe lângă Thorpe Hartshorn, roşu la faţă. Un program de recunoaştere a caracteristicilor din nanonicele lui neurale îi furniză numele: Finnuala O’Meara, unul dintre reporterii agenţiei de ştiri.

Neville observă un bloc procesor subţire, cu aspect dubios, pe care fata îl strecura în poşetă. „Un spărgător de coduri?” Iar dacă tânăra avusese tupeul să utilizeze aşa ceva în interiorul unei secţii de poliţie, ce altceva mai deţinea?

– Domnişoară O’Meara, perturbi o operaţie oficială foarte importantă. Dacă pleci în clipa imediat următoare, nu te voi acuza de nimic.

– Înregistrez şi transmit, inspector-şef, rosti Finnuala cu o umbră de triumf; ochii ei cu implanturi retinale nu clipeau, urmărind fiecare mişcare a bărbatului. Şi nu trebuie să-ţi mai spun că aceasta este o clădire publică. Potrivit proclamaţiei celei de-a Patra Încoronări, dreptul de a şti ce se întâmplă aici este de natură publică.

– Domnişoară O’Meara, dacă te-ai fi sinchisit să-ţi accesezi în mod complet fişierul juridic, ai fi ştiut că în eventualitatea aplicării legii marţiale, toate drepturile sunt suspendate. Te rog să pleci imediat şi să încetezi retransmiterea.

– Aceeaşi suspendare îţi acordă dreptul de a-ţi avertiza prioritar prietenii despre pericolul tehnologiei de sechestrare xenocă, inspectore-şef?

Latham se înroşi la faţă. De unde dracu’ ştia afurisita despre

asta? Apoi înţelese ce putea face cineva cu genul acela de acces la comenzi în reţea. Degetul i se ridică acuzator spre fată.

– Tu ai datavizat avertizările personale către cetăţenii din oraş?

– Negi că ţi-ai avertizat mai întâi prietenii, inspectore-şef?

– Gura, vacă idioată, şi răspunde-mi! Tu ai emis apelurile alea personale de alarmă?

Finnuala zâmbi indolent.

– Poate că da. Acum vrei să-mi răspunzi la întrebare?

– Dumnezeule din ceruri! Sergent Walsh, câte apeluri sunt?

– O mie consemnate, domnule, însă asta-i tot ce a blocat canalele noastre. Pot fi mult mai multe. Nu pot preciza.

– Câte ai trimis, O'Meara? întrebă Neville furios.

Fata păli uşor, totuşi îşi păstră cumpătul.

– Inspector-şef, eu îmi fac doar meseria. Dar tu?

– Câte?

Ea arcui o sprânceană, sperând să-şi confere superioritate.

– Le-am trimis tuturor cetăţenilor.

– Idioato… Starea de asediu are scopul de a evita panica şi ar fi avut rezultatul ăsta, dacă n-ai fi intervenit tu. Unicul mod în care putem ieşi din situaţia actuală păstrându-ne minţile este ca oamenii să rămână calmi şi să urmeze ordinele.

– Care oameni? replică ea prompt. Ai tăi? Familia primarului?

– Poliţist Hartshorn, evacuează-o de aici. Utilizează forţa dacă este necesar… şi chiar dacă nu este necesar, dacă o doreşti. După aceea, aresteaz-o.

– Da, domnule, rânji Hartshorn şi o prinse pe Finnuala de braţ. Haide, domnişoară. Cu mâna liberă ridică un paralizator cortical mic. Nu cred că vrei să folosesc bastonaşul ăsta.

Finnuala îl lăsă s-o tragă afară din sala de management al situaţiilor. Uşa se închise glisând în urma celor doi.

– Walsh, rosti Neville. Închide reţeaua de comunicaţii a oraşului. Imediat! Lasă funcţională arhitectura poliţiei, dar tot traficul civil de date va înceta imediat. Nu trebuie să li se permită să răspândească mai departe blestemata asta de panică.

– Da, domnule!

*

Hipersonicul de poliţie la bordul căruia se afla Ralph începuse deja să coboare peste aşezarea Rainton, când îi datavizǎ Landon McCullock.

– O nenorocită de jurnalistă a declanşat panica în Exnall, Ralph. Inspectorul-şef face tot ce poate să o domolească, dar în etapa asta nu mă aştept la miracole.

Ralph abandonă suita de senzori ai hipersonicului. Imaginea primită de la Rainton era integral în spectrul infraroşu şi prezenta dreptunghiuri de sticlă roz luminoase întinse pe terenul negru. Puncte strălucitoare convergeau în văzduh deasupra lor, avionetele trupelor de puşcaşi marini şi hipersonicele poliţiei, pregătite să implementeze izolarea. Ţinând seama de faptul că era forţa de salvare, mişcările de apropiere ale formaţiei aduceau în mod straniu cu ocolurile unor păsări gigantice care se hrăneau cu stârvuri.

– Domnule, sugerez ca dumneata sau prim-ministrul să intraţi în legătură directă cu cetăţenii de acolo. Să le cereţi să respecte ordinul de stare de asediu. Cuvântul vostru ar trebui să aibă mai multă greutate decât cel al unui funcţionar local. Spuneţi-le despre sosirea puşcaşilor marini; în felul acesta vor vedea că acţionaţi în mod constructiv pentru a-i ajuta.

– Teoretic, ideea este bună, însă din păcate inspectorul-şef din Exnall a închis reţeaua oraşului. În clipa de faţă mai funcţionează doar arhitectura poliţiei. Singurii cărora ne putem adresa sunt poliţiştii din maşinile de patrulare.

– Trebuie să reactivaţi reţeaua.

– Ştiu, totuşi acum se pare c-a apărut o problemă cu unul dintre procesoarele de management local.

Ralph încleştă pumnii, nedorind să audă.

– Defecţiuni inexplicabile?

– Aşa se pare. Diana redirecţionează IA-urile să interogheze electronica din Exnall. Nu există însă suficiente canale deschise pentru ca ele să aibă eficienţa din Pasto.

– La dracu’! În regulă, domnule, pornim într-acolo.

Dataviză o instrucţiune rapidă pilotului şi hipersonicul se ridică deasupra tovarăşilor săi care descriau spirale şi porni către sud.

*

La două sute cincizeci de kilometri deasupra lui Mortonridge, satelitul cu senzori DS trecu pentru a patra oară peste Exnall de când starea de alertă a reţelei fusese ridicată la gradul al III-lea. Deborah Unwin îşi direcţionă senzorii de înaltă rezoluţie pentru scanarea oraşului. Câteva echipe de specialişti, formate din

analişti ai Consiliului de Securitate şi consilieri tactici, erau disperate să afle cât mai multe informaţii despre situaţia din oraş.

Nu aveau însă tabloul general. În câteva locuri imaginile de la sateliţi erau înceţoşate, cu marginile imprecis definite. Nu ajutase la nimic nici comutarea pe infraroşu: unde roşii care se legănau înainte şi înapoi, necontenit.

– La fel ca în Comitatele Quallheim, concluzionă posac Ralph când accesă datele. Da, ei sunt acolo. Şi în forţă.

– Se înrăutăţeşte, datavizǎ Deborah. Nu putem obţine o imagine clară despre ce se întâmplă sub blestemaţii ăia de arbori harandrizi nici chiar din zonele relativ neafectate. În niciun caz noaptea. Tot ce pot spune este că pe străzi sunt foarte mulţi oameni.

– Se deplasează pe jos? întrebă Ralph.

– Da. IA-urile au încărcat comenzi de interzicere a deplasărilor în toate vehiculele controlate de procesoare din oraş. Bineînţeles că unii vor fi în stare să spargă codul comenzii, dar în clipa de faţă unicul mijloc de transport mecanic din Exnall rămâne bicicleta.

– Încotro merg toţi pietonii ăştia?

– Unii au plecat pe drumul principal de legătură cu M6, totuşi se pare că majoritatea se îndreaptă către centrul oraşului. Aş zice că par să conveargă spre secţia de poliţie.

– La dracu', asta era exact ce ne trebuia! Dacă se strâng în mulţime, va fi imposibil să oprim răspândirea posedării. Va fi ca o molimă.

*

Frank Kitson era furios într-un chip în care nu mai fusese de mulţi ani. Furios şi în acelaşi timp niţeluş alarmat. Mai întâi, fusese trezit în toiul nopţii de un mesaj prioritar din partea unei femei, O'Meara, de care nu mai auzise până atunci. Mesajul se dovedise a fi o fantezie paranoică despre preluări xenoce şi legea marţială. După aceea, când încercase să datavizeze la secţia de poliţie pentru a se interesa, nu izbutise să ajungă la ofiţerul de serviciu. Apoi văzuse că la vecini ardea lumina, aşa că-i datavizase bătrânului Yardly, ca să afle dacă el ştia despre ce era vorba. Yardly primise aceeaşi datavizare prioritară, ca şi unii dintre membrii familiei lui, şi nici el nu putuse lua legătura cu poliţia.

Frank nu voia să se facă de râs părând panicat, totuşi era clar că se petrecea ceva straniu. După aceea căzuse reţeaua de comunicaţii. Când accesase procesorul casnic general, solicitând un canal de urgenţă către secţia de poliţie, în memoria procesorului era un mesaj de la inspectorul-şef Latham, care anunţa starea de asediu, îi definea regulile şi-i asigura pe toţi cetăţenii că vor fi evacuaţi dimineaţă. Realmente îngrijorat, Frank îşi anunţase familia să se pregătească, deoarece aveau să plece imediat.

Procesorul automobilului refuzase să-i accepte datavizarea. Trecuse maşina pe comandă manuală, însă zadarnic. Atunci pornise să caute un poliţist şi să solicite să i se spună ce naiba se-ntâmpla! Mai erau câteva minute până la ora unu, când urma să înceapă în mod oficial starea de asediu. Şi oricum, el era un supus integru al Regelui şi avea tot dreptul să iasă pe stradă. Starea de asediu nu putea fi aplicabilă pentru el.

Mulţi alţii păruseră să aibă aceeaşi idee. Un grup destul de mare mergea pe strada largă, părăsind liniştita lor suburbie rezidenţială şi îndreptându-se ţanţoş prin noapte spre centrul oraşului. Unii îşi aduseseră copiii, treziţi din somn, şi glasurile lor subţiri nu se opreau din întrebări. Se schimbau comentarii în toate direcţiile, totuşi nimeni nu avea răspunsuri despre ce se întâmpla de fapt.

Frank auzi pe cineva strigându-i numele şi-l văzu pe Hanly Nowell îndreptându-se către el.

– A dracu' chestie, îi spuse lui Hanly.

Lucrau în aceeaşi companie agrochimică; în divizii diferite, dar în unele seri mai beau câte un păhărel împreună, iar ocazional familiile lor mergeau la picnicuri.

– Aşa-i, zise Hanly cu un aer distras. Nu-ţi merge maşina, este?

Frank încuviinţă, nedumerit de tonul scăzut al celuilalt, care parcă nu dorea să fie auzit de altcineva.

– Da, în procesor a fost încărcată nu ştiu ce comandă prioritară oficială a Diviziei Trafic. Nici măcar n-am ştiut că poate să facă asta.

– Nici eu. Dar am o autorulotă 4x4, la care pot şunta procesorul şi să trec direct pe comandă manuală.

Amândoi se opriră din mers. Frank aruncă priviri precaute spre restul membrilor grupului dezlânat din care făceau parte şi

care treceau acum pe lângă ei.

– Ar fi loc şi pentru tine şi-ai tăi, spuse Hanly după ce îi depăşiră toţi.

– Vorbeşti serios?

Poate că de vină erau umbrele arborilor groşi şi cenuşii, care se legănau peste stradă, creând mişcări confuze de lumini neclare, totuşi Frank avu certitudinea că faţa bărbatului era cumva schimbată. Hanly zâmbea sau rânjea larg întotdeauna, era mereu fericit. Nu însă şi în noaptea asta.

„Probabil că l-a afectat şi pe el."

– Altfel nu ţi-aş fi făcut propunerea, rosti Hanly generos.

– Hristoase, mulţumesc foarte mult! Nu-i vorba despre mine, dar mi-e frică pentru nevastă şi Tom, ştii?

– Ştiu.

– Mă-ntorc să-i iau şi venim dup-aia la voi.

– Nu-i nevoie.

Iar acum Hanly zâmbea. Îşi trecu braţul după umerii lui Frank.

– Am maşina imediat după colţ. Haide, mergem cu ea la voi. Ajungem mult mai repede.

Autorulota mare a lui Hanly se afla înapoia unui pâlc des de harandrizi bătrâni într-un părculeţ. Era practic invizibilă de pe stradă.

– Te-ai gândit unde am putea merge ca să n-avem probleme? întrebă Frank.

El însuşi vorbea în şoaptă acum. Grupuri mici de oameni continuau să treacă spre centrul oraşului. Cei mai mulţi ar fi dorit probabil să aibă un mijloc de transport cu care să plece de acolo şi n-ar fi făcut cine ştie ce mofturi privind modul de a-l obţine. Frank se simţi nemulţumit de cât de secretos şi de egoist devenise. Probabil că focalizarea asupra supravieţuirii îi modifica în acelaşi fel pe toţi oamenii.

– Nu tocmai. Hanly deschise portiera din spate şi-i făcu semn lui Frank să intre: Dar mă aştept s-ajungem acolo oricum.

Frank surâse oarecum strâmb şi urcă. Apoi portiera se trânti puternic, făcându-l să tresară. Înăuntru era beznă.

– Hei, Hanly.

Niciun răspuns. Frank împinse portiera şi apăsă clanţa, dar în zadar.

– Hanly, ce dracu' faci, omule?

În mod brusc şi neplăcut, Frank simţi că nu era singur în

autorulotă. Încremeni, lipit de portieră cu membrele răşchirate.

– Cine-i acolo? murmură el.

– Noi, puişorii, şefu'.

Frank se răsuci iute, când o lumină alb-verzuie teribilă înflori în autorulotă. Intensitatea ei îl făcu să strângă din ochi, temându-se pentru retină. Nu însă înainte de a vedea creaturile suple cu aspect de glutoni care se năpusteau spre el, cu colţi uriaşi din care picura sânge.

Din locul său în sala de management al situaţiilor, Neville Latham putea auzi mulţimea adunată în exteriorul secţiei. Producea talazuri de vacarm neplăcut ce se apropiau şi se depărtau de clădire, al căror ton furios era lesne audibil pentru toţi.

Imposibilitatea finală: o gloată răsculată în Exnall! Şi tocmai când el ar fi trebuit să urmărească aplicarea stării de asediu. Doamne Dumnezeule!

– Trebuie să-i împrăştiaţi, dataviză Landon McCullock. Nu li se mai poate permite să rămână grupaţi, va fi un dezastru.

– Da, domnule.

„Cum?” ar fi dorit să-i urle superiorului său. „În toată secţia nu mai am decât cinci poliţişti.”

– Cât mai durează până la asolizarea puşcaşilor marini?

– Aproximativ patru minute. Dar, Neville, nu le voi permite accesul în oraş. Prioritatea lor este stabilirea unui cordon de securitate. Trebuie să mă gândesc la tot continentul. Nu se poate tolera ieşirea a ceea ce acţionează în libertate în Exnall.

– Înţeleg.

Privi proiectorul AV al blocului procesor desktop, care afişa situaţia aşezării. Satelitul de senzori DS nu oferea atât de multe detalii pe cât ar fi dorit, totuşi rezumatul general era destul de corect. Aproximativ şase sute de oameni se îngrămădeau pe Maingreen în faţa secţiei şi alţii soseau întruna. Neville luă decizia şi datavixă blocului comunicator, cerând canale separate pentru echipajele de poliţie de pe teren.

Oricum, totul se terminase: cariera, speranţele de pensionare, probabil şi prietenii. Ordinul adresat poliţiştilor de a deschide focul cu sonice asupra concetăţenilor săi nu ar fi înrăutăţit apreciabil incriminările. Şi i-ar fi ajutat pe oameni, chiar dacă ei n-ar fi apreciat-o niciodată.

*

Eben Pavitt ajunsese de zece minute la secţia de poliţie şi tot nu izbutise să se apropie de uşi într-atât încât să-şi poată depune reclamaţia. Pe de altă parte, probabil că n-ar fi avut cine ştie ce câştig dacă ar fi ajuns acolo. Îi vedea clar pe cei de lângă clădire cum izbeau zadarnic în uşile din sticlă groasă. Dacă cretinul ăla idiot de Latham era înăuntru, atunci nu-şi făcea deloc treaba, adresându-se mulţimii.

Începea să pară că venise degeaba până aici (doi kilometri afurisiţi, îmbrăcat în tricou subţire şi şort). Cât de afurisit de tipic pentru Latham să strice totul în noaptea asta! Avertizări ineficiente… Organizare defectuoasă… Deconectarea populaţiei de la reţea… Inspectorul-şef ar fi trebuit să-i ajute pe cetăţeni să-şi facă auzite vocile.

„Dumnezeule, parlamentarul nostru o s-audă chestia asta! Dacă mai scap întreg…”

Eben Pavitt îşi privi nesigur concetăţenii. Strigătele erau acum în totalitate batjocoritoare. Câţiva bolovani fuseseră azvârliţi către secţia de poliţie. Eben nu era de acord în privinţa aceasta, dar putea în tot cazul să înţeleagă frustrarea de la baza acţiunilor.

Până şi luminile stradale de deasupra lui Maingreen păreau să împărtăşească starea proastă a oraşului, deoarece nu străluceau ca de obicei. În depărtare, deasupra marginilor mulţimii, putea zări câteva care pâlpâiau.

Aici n-avea să reuşească nimic. Poate c-ar fi trebuit să fi ieşit direct din oraş? Şi n-ar fi fost nici acum prea târziu, dacă ar fi pornit imediat.

Când se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin strânsoarea de oameni enervaţi, i se păru că vede o avionetă mare traversând cerul peste marginea vestică a oraşului. Arborii şi luminile stradale i-o ascunseră iute din vedere, totuşi pata de pâclă aurie n-ar fi putut să fi fost altceva. Iar mărimea putea să însemne doar un transportor militar.

Rânji în barbă. Guvernul făcea ceva constructiv. Poate că nu era totul chiar pierdut.

După aceea auzi sirenele. Echipaje de poliţie goneau pe Maingreen, apropiindu-se de mulţime din ambele părţi. Oamenii aflaţi în jurul lui se străduiau să zărească cel mai recent eveniment.

– PĂRĂSIŢI ZONA, bubui un glas amplificat din interiorul secţiei de poliţie. ORAŞUL SE AFLĂ ACUM SUB INCIDENŢA LEGII MARŢIALE. PLECAŢI ACASĂ ŞI RĂMÂNEŢI ACOLO PÂNĂ CE VEŢI PRIMI ALTE INSTRUCŢIUNI.

Eben era sigur că vocea distorsionată îi aparţinea lui Neville Latham.

Primele maşini de poliţie frânară periculos de aproape de marginea mulţimii, de parcă sistemele lor de siguranţă s-ar fi defectat cumva. Câţiva oameni săriră în lături în grabă, doi-trei lunecară şi căzură. Un bărbat fu lovit de un automobil, care-l expedie ca pe o ghiulea într-o femeie. Amândoi se prăbuşiră cu membrele răşchirate.

Un potop de huiduieli se abătu asupra echipajelor de poliţie. Lui Eben nu-i plăcea starea de spirit care punea stăpânire pe concetăţenii lui. Aceştia nu erau obişnuiţii locuitori paşnici din Exnall. Iar reacţia poliţiei fusese incredibil de provocatoare şi-l şocase pe Eben, care respectase toată viaţa legea.

– PĂRĂSIŢI IMEDIAT ZONA. ACEASTA ESTE O ÎNTRUNIRE NEAUTORIZATĂ.

Un singur bolovan se rostogoli prin văzduh deasupra capetelor gloatei. Eben nu văzu braţul care-l aruncase. Un lucru era sigur însă, fusese proiectat cu o forţă incredibilă. Când lovi maşina de poliţie, izbuti realmente să crape parbrizul de siliciu monolegat.

Se ridicară câteva urale batjocoritoare. Brusc aerul se umplu de proiectile improvizate ce răpăiră peste echipaje.

Răspunsul fu previzibil şi imediat. Câte doi mecanoizi de asalt ieşiră din spatele fiecărei maşini de poliţie. Proiectile de supraîncărcare senzorială ţâşniră, flame roşii care descriseră arce efemere şi orbitoare peste stele.

Ar fi trebuit să fi fost focuri de avertizare. În procesoarele mecanoizilor era încărcată o prohibiţie a atacului direct, pe care numai Neville Latham o putea anula.

Proiectilele se activară la doi metri deasupra masei de corpuri înghesuite din centrul gloatei. Efectul fu aproape la fel de rău ca tragerea directă cu muniţie de război.

Eben văzu bărbaţi şi femei prăbuşindu-se de parcă ar fi fost electrocutaţi. După aceea, ochii îi lăcrimară violent sub asaltul luminii intolerabile şi al gazelor lacrimogene. Zbieretele oamenilor dispărură, acoperite de un fluierat de hiperdecibeli.

Programele de filtrare a inputurilor senzoriale din nanonicele lui neurale nu izbutiră să facă faţă (aşa cum intenţionaseră designerii proiectilelor) şi-l lăsară orb, surd şi practic lipsit de simţuri. Corpuri grele se izbiră în el, trimiţându-l să se bălăbănească şi să se clatine în tentativa de a-şi recăpăta echilibrul. Ace de fierbinţeală îi înfloriră peste porţiunile dezvelite de piele, transformându-se în înţepături chinuitoare. Simţi cum carnea i se umflă, cum trupul îi creşte de două, de trei ori peste mărimea normală. Articulaţiile îi înţepeniră.

Eben crezu că urla, dar era imposibil s-o ştie cu certitudine. Când începură să-i revină, senzaţiile erau primare. Picioarele lui goale erau zgâriate de iarbă udă. Braţele moi se loveau de flancurile corpului. Cineva îl târa de guler pe sol.

Când îşi recăpătă raţiunea suficient pentru a privi în jur, scenele de suferinţă de pe Maingreen de lângă secţia de poliţie aproape că-l făcură să izbucnească în lacrimi de furie şi neajutorare. Mecanoizii demenţi continuau să-şi lanseze proiectilele, trăgând practic cu ţevile lipite de oameni. O lovitură în plin aducea moartea instantanee, iar pentru cei din imediata apropiere se putea vorbi despre tortură sfâşietoare.

– Nenorociţilor, şuieră Eben. Nenorociţilor…

– Porcii se poartă-ntotdeauna la fel.

Eben ridică ochii spre cel care-l trăgea din mulţime.

– Hristoase, mulţumesc, Frank. Aş fi putut muri, dacă aş fi rămas acolo.

– Da, cred c-ai fi putut, încuviinţă Frank Kitson. Noroc c-am apărut eu, realmente.

*

Hipersonicul poliţiei coborî lângă cele cinci avionete mari ale puşcaşilor marini, înşiruite în lungul drumului de legătură care conecta Exnall de M6: un cvintet de arahnide obeze şi întunecate, ameninţătoare, ale căror trenuri de asolizare ştirbiseră beton-carbonul. Începutul pădurii de harandrizi a oraşului se afla la două sute de metri depărtare, o graniţă precisă, la care se sfârşeau copacii aborigeni şi începeau pâlcurile cultivate de citrice.

Când Ralph coborî pe scara hipersonicului, senzorii costumului îi arătară că grupele de puşcaşi marini se răsfirau în evantai în lungul lizierei. Un soi de barieră fusese deja ridicată de-a curmezişul drumului. Deocamdată desfăşurarea de forţe nu

întâmpina probleme.

Colonelul puşcaşilor marini, Janne Palmer, îl aştepta pe Ralph în cabina de comandă a avionetei ei. Compartimentul respectiv era amplasat imediat înapoia cockpitului şi adăpostea zece ofiţeri operativi de comunicaţii şi trei de interpretări tactice. În ciuda faptului că se găsea la interior şi că era bine protejată, colonelul purta un costum-armură uşor la fel ca restul celor din brigada ei. Nu purta casca-cochilie şi avea un chip surprinzător de feminin. Singura concesie făcută vieţii militare părea a fi părul tuns periuţă la lungimea de doi milimetri, astfel încât culoarea îi era greu de precizat. Încuviinţă scurt din cap spre el, când fu condus înăuntru de un puşcaş tânăr.

– Am accesat o înregistrare a operaţiei Moyce’s, rosti femeia. Avem de-a face cu nişte tipi duri.

– Mă tem că da. Şi se pare că Exnall este infestarea cea mai puternică dintre toate cele patru aşezări de pe Mortonridge.

Ea privi în proiecţia unei coloane AV.

– Frumoasă misiune. Să sperăm că brigada mea o poate rezolva. Deocamdată încerc să stabilesc un cordon circular la aproximativ o mie cinci sute de metri în jurul oraşului. Ar trebui să fie operaţional în douăzeci de minute.

– Excelent.

– Pădurea aceea va fi o pacoste pentru patrulare. Sateliţii senzoriali DS nu pot vedea absolut nimic sub copaci şi tu-mi zici că nu ne putem baza pe sistemele de observaţie obişnuite.

– Mă tem că nu.

– Păcat. Aerovetele ar fi fost excepţional de utile în cazul acesta.

– Te sfătuiesc să nu le utilizezi. Posedaţii ne pot destabiliza realmente electronica. Te vei descurca mult mai bine fără ele. Cel puţin în felul acesta vei şti că informaţiile pe care le primeşti sunt corecte, deşi nu prea multe.

– Interesantă situaţie. Din şcoala tactică n-am mai avut parte de aşa ceva, sau poate nici chiar atunci.

– Diana Tiernan mi-a spus că IA-urilor le-au mai rămas foarte puţine legături de date în Exnall. În mod clar am pierdut majoritatea reţelei de comunicaţii. Acum a căzut şi arhitectura poliţiei. Situaţia exactă de la interior este aşadar necunoscută.

– În faţa secţiei de poliţie s-au iscat lupte care au luat sfârşit acum două minute. Dar chiar dacă toată mulţimea care s-a

strâns pe Maingreen ar fi fost posedată, tot am avea destui oameni care au scăpat deocamdată. Ce vrei să facem în privinţa lor?

– Exact aşa cum am plănuit iniţial. Aşteptăm până în zori, după care trimitem echipe să-i evacueze pe toţi. Îmi doream însă enorm ca starea de asediu să fi rezistat. În toate celelalte aşezări a funcţionat.

– Constat că în jocul ăsta dorinţele sfârşesc de fiecare dată ca regrete.

Ralph îi aruncă o căutătură speculativă, însă femeia se concentra asupra altei proiecţii AV.

– Cred că principala noastră grijă în momentul acesta este menţinerea posedaţilor în interiorul lui Exnall, zise el. După ce se va lumina, ne putem face griji despre evacuarea celorlalţi.

– Absolut. Janne Palmer îl privi în ochi pe agentul ASE şi surâse cu regret: Iar în zori voi avea nevoie de informaţiile cele mai bune pe care le pot obţine. Multe vieţi vor depinde de exactitatea lor. Nu am niciun fel de forţe speciale în brigada mea, a fost o operaţiune de urgenţă. Beneficiez totuşi de tine şi de soldaţii tăi G66. Aş vrea ca voi să mergeţi şi să întreprindeţi estimarea asta pentru mine. Cred că sunteţi cel mai bine calificaţi, din toate punctele de vedere.

– O cunoşti cumva pe Jannike Dermot?

– N-o cunosc personal. Vei face asta pentru mine? Nu-ţi pot ordona: amiralul Farquar a subliniat foarte clar că te afli aici în calitate de consilier şi că va trebui să-ţi urmez sfaturile.

– Frumos din partea lui.

Ralph nici măcar nu căzu pe gânduri în privinţa deciziei. „Am făcut opţiunea respectivă când am îmbrăcat din nou costumul-armură.”

– Bine, o să-mi anunţ oamenii că suntem iarăşi on-line. Vreau să fim însă însoţiţi de o grupă de puşcaşi marini ai tăi. Este posibil să avem nevoie de susţinere cu foc de calibru mare.

– Un pluton vă aşteaptă în avioneta patru.

*

Finnuala O'Meara depăşise de mult sentimentul de simplă frustrare. Mai precis, de peste o oră. Avea impresia că stătuse o eternitate pe patul din celula de reţinere a secţiei de poliţie. Nimic din ce încercase nu produsese nici cel mai mărunt răspuns din partea oricui, nici datavizările în procesorul secţiei, nici

strigătele, nici loviturile cu pumnii în uşă. Nu venise nimeni. Probabil că acelea fuseseră ordinele puţoiului de Latham. S-o lase să clocotească câteva ore. Cretin arogant!

Ea însă l-ar fi putut termina din punct de vedere profesional. Ba chiar oricând ar fi dorit-o. Era imposibil ca el să nu ştie asta. Probabil că tocmai acela fusese motivul pentru care o ţinuse aici, în timp ce restul reportajului ei se derulase afară, refuzându-i o victorie completă. Dacă reportajul i-ar fi fost complet, ea ar fi putut să-şi dicteze propriii termeni.

Tânăra auzise hărmălaia de afară, sunetele unei mulţimi care se strângea şi protesta. O gloată mare, dacă putuse aprecia corect. Apoi urlete de sirene de maşini de poliţie ce goniseră pe Maingreen. Portavoce bubuind un avertisment, rugăminţi şi ameninţări. Bufnete monotone, stranii. Ţipete, zgomot de sticlă spartă.

Era îngrozitor. Locul ei trebuia să fie afară, unde să se cufunde în toate imaginile.

După revoltă, sau ceea ce fusese, se lăsase o tăcere stranie. Finnuala aproape că adormise, când uşa celulei se deschisese în cele din urmă.

– Era şi timpul, în pi…

Restul invectivei îi muri în gât.

O mumie uriaşă înaintă încet şi târşâit în celulă, acoperită de bandaje de un cafeniu-prăfos, cu puroi verde-gălbui supurând din pustulele mâinilor. Purta chipiul imaculat al lui Neville Latham.

– Îmi pare rău că te-am lăsat s-aştepţi, mormăi răguşit.

*

Pe când echipa de recunoaştere a lui Ralph se apropia de intrarea în Exnall, comandanţii de teren ai colonelului Palmer o informară despre femeie. Lăţimea de bandă pentru datavizare era suprimată de câmpul, de-acum familiar, de bruiaj electronic, împiedicând orice altceva cu excepţia conversaţiilor de bază. Ei nu puteau recepta o senzavizare completă, ba nici chiar o imagine vizuală, aşa că trebuia să se mulţumească cu o descriere simplă.

Din câte putea preciza satelitul cu senzori DS, toată populaţia oraşului se retrăsese în case. Ceva mai devreme se consemnaseră mişcări masive sub umbrela harandrizilor, pete înceţoşate în infraroşu care se deplasau aleatoriu, dar până şi urmele acelea înşelătoare dispăruseră înainte de ivirea zorilor. În

Exnall nu se mai mişcau acum decât vârfurile arborilor, care se legănau înainte şi înapoi sub primul zefir al dimineţii. Acoperişuri, ba chiar străzi întregi, apăreau nebuloase, ca şi cum peste lentilele satelitului ar fi răpăit o ploaie lină. Din punct de vedere vizual, aşezarea era un ecou parazit complet, cu excepţia unui cerc cu diametrul de cincisprezece metri, în faţa unui local de pe drumul de legătură cu M6. Iar în mijlocul cercului aceluia se afla o femeie.

– Stă pur şi simplu pe loc, dataviză Janne Palmer. Poate să vadă tot ce se apropie de oraş pe drumul acela.

– Arme vizibile? se interesă Ralph.

Alături de plutonul de doisprezece puşcaşi marini pe care i-l repartizase colonelul, bărbatul era ghemuit lângă drum, la o sută de metri de primele case. Se furişau spre oraş la adăpostul unui taluz nu prea înalt.

Capul lui răsuna de o versiune mintală de acufene, despre care suspecta că se datora stimulentelor. După numai două ceasuri de somn în ultimele treizeci şi şase de ore, fusese nevoit să folosească atât excitante chimice, cât şi software, pentru a-şi păstra atenţia alertă. În niciun caz nu-şi putea îngădui să-şi coboare garda tocmai acum.

– Absolut nimic, răspunse Janne Palmer. Cel puţin nu de natura armelor de calibru greu. Femeia poartă o jachetă, aşa că ar fi posibil să ascundă un pistolet înăuntru.

– Asta n-ar conta cine ştie ce, dacă este posedată. Deocamdată nu i-am văzut utilizând arme.

– Da.

– Ştiu că-i o întrebare idioată, dar... este vie?

– Da. Îi putem vedea pieptul mişcându-se când răsuflă, iar amprenta ei în infraroşu este optimă.

– Crezi că ar fi un soi de momeală?

– Nu, este prea evidentă. M-aş gândi mai degrabă la o santinelă, atât doar că ei trebuie să ştie că noi suntem aici. Câteva grupuri au produs altercaţii, în timp ce organizam cordonul defensiv.

– La dracu’, vrei să zici că umblă liberi prin pădure?

– Mă tem că da. Ceea ce înseamnă că nu pot confirma că toţi posedaţii se găsesc înăuntrul cordonului. I-am solicitat amiralului Farquar trupe suplimentare pentru a începe examinarea localităţii. Cererea este prezentată chiar acum Comitetului de

Securitate.

Ralph blestemă în gând. Dacă posedaţii rătăceau liberi prin zonă, ar fi fost aproape imposibil să-i urmărească. Peninsula Mortonridge avea un relief de coşmar. „Păcat că n-avem copoi legaţi prin afinitate”, gândi el. „Cei pe care i-am văzut că-i foloseau pe Lalonde supervizorii coloniştilor ar fi fost perfecţi pentru aşa ceva. Şi parcă văd chipul Jannikăi Dermot, dacă aş cere aşa ceva Comitetului de Securitate. Dar… ce dracu’, asta-i ceea ce ne trebuie.”

– Ralph, datavizâ colonelul Palmer, un moment, te rog. Am rulat o verificare de identitate pe doamna-santinelă. S-a confirmat: este Angeline Gallagher.

– La dracu’! Asta schimbă totul.

– Da. Opinia aici este că vrea să dialogheze. Nu-i proastă. Faptul că îngăduie să fie văzută în felul acesta trebuie să fie pentru ei echivalentul unui steag alb.

– Mă aştept să ai dreptate.

Ralph îi ordonă locotenentului plutonului să-şi oprească oamenii, până la intrarea on-line a Comitetului de Securitate. Puşcaşii marini se dispuseseră într-un cerc defensiv şi scanau copacii şi casele din apropiere cu senzorii lor bazici. Ralph îşi coborî carabina automată pe lângă corp şi se lăsă pe vine în mijlocul unui desiş de marloop. Avea convingerea îngrozitoare că Gallagher (mai precis, posesorul corpului ei) nu avea să prezinte nişte termeni convenabili de predare. „Între noi nu poate să existe niciodată predare”, recunoscu el posac.

Atunci, ce ar fi dorit ea să spună?

– Domnule Hiltch, datavizâ prinţesa Kirsten, suntem de acord cu colonelul Palmer că femeia doreşte să negocieze. Ştiu că-ţi cer multe, după toate lucrurile prin care ai trecut, dar aş dori să mergi acolo şi să vorbeşti cu ea.

– Putem aloca acoperire DS la nivelul unui atac orbită-sol pentru a te susţine, datavizâ Deborah Unwin. Ca să zic aşa, te punem în „ochiul” unui uragan. La orice şmecherie sau tentativă de a te ataca, vom rade cu laserul în jurul tău un cerc cu raza de două sute de metri. Ştim că ei nu pot rezista la nivelurile energetice ale platformei DS.

– E-n regulă, zise Ralph către audienţa sa invizibilă. Mă duc. La urma urmelor, eu am adus-o aici.

*

În mod destul de straniu, Ralph nu se gândi prea mult la ce va urma, pe când parcurgea ultimii cinci sute de metri ai drumului. Acum nu mai dorea decât să termine misiunea. Drumul care începuse la gura unui fluviu titanic de pe o planetă îndepărtată şi diferită se sfârşea în interiorul unei aşezări rurale frumoase, aflate la mama naibii. Dacă circumstanţele acelea sugerau o ironie, Ralph n-o putea gusta.

Posesorul Angelinei Gallagher aştepta calm în exteriorul localului ieftin cu un singur nivel. Dean, Will şi Cathal îl însoţiseră pe Ralph pe cea mai mare parte a drumului; apoi când mai avuseseră o sută de metri până la Angeline Gallagher, el le ceruse să rămână locului şi continuase singur. Nimic nu se clintea în niciuna dintre clădirile simple, dar elegante, ce se înşiruiau în lungul drumului de legătură. Bărbatul ştia însă că ei aşteptau înapoia pereţilor şi ferestrelor acoperite. În Ralph crescu convingerea că posedaţii nu se arătau, deoarece încă nu era timpul pentru a o face. Rolul lor în piesă avea să vină mai târziu.

Aceea era o certitudine pe care n-o mai cunoscuse până atunci, un soi de răbufnire psihică, odată cu care spori şi convingerea lui despre un dezastru.

Cu cât se apropia mai mult de femeie, cu atât implanturile şi blocurile costumului îi erau mai puţin afectate de câmpul de bruiaj electronic. Când ajunse la cinci metri, Comitetul de Securitate recepţiona din nou o senzavizare completă.

Ralph se opri. Îşi îndreptă umerii, apoi îşi scoase casca-cochilie.

Zâmbetul femeii era aproape compătimitor.

– Se pare c-am ajuns la momentul deciziei, rosti ea.

– Cine eşti tu?

– Annette Ekelund. Iar tu eşti Ralph Hiltch, şeful Unităţii Operative a Agenţiei de Securitate Externă Kulu de pe Lalonde. Trebuia să fi ştiut că pe tine te vor asmuţi asupra noastră. Ai făcut treabă bună până acum.

– Am putea termina cu rahaturile astea. Ce vrei?

– Filosofic vorbind, să trăiesc veşnic. Practic vorbind, vreau să retrageţi poliţiştii şi puşcaşii marini care au încercuit aşezarea aceasta, ca şi pe celelalte trei pe care am izbutit să le ocupăm. Şi s-o faceţi imediat.

– Nu.

– Văd că ai învăţat deja să nu recurgi la ameninţări. Nu… pentru că altfel… Nu… fiindcă dacă nu vă supuneţi, o să regretaţi. Asta-i bine. La urma urmelor, cu ce m-ai putea tu ameninţa?

– Cu tau-zero.

Annette Ekelund se încruntă, analizând răspunsul.

– Da. Posibil. Este, recunosc, ceva destul de înspăimântător pentru noi, în mod cert. Dar actul în sine nu are nicio finalitate – mai precis, nu mai are. Chiar dacă noi fugim din corpurile posedate pentru a scăpa de tau-zero, putem să ne întoarcem. În clipa de faţă, pe planetele Confederaţiei există deja câteva milioane de posedaţi. În câteva săptămâni, numărul lor va fi de ordinul sutelor de milioane, iar peste alte câteva zile va fi de ordinul miliardelor. Eu voi avea întotdeauna o cale prin care să revin. Atât timp cât mai există în viaţă un singur corp omenesc, cei asemenea mie mă pot reînvia. Înţelegi acum?

– Înţeleg că opţiunea tau-zero funcţionează. Vă vom pune în module şi vom continua să vă punem în module, până ce nu va mai rămâne niciunul dintre voi. Înţelegi asta?

– Îmi pare rău, Ralph, dar după cum am spus, tu pur şi simplu nu mă poţi ameninţa. N-ai înţeles încă motivul? N-ai priceput motivul real pentru care eu voi învinge? Motivul este că, în cele din urmă, mi te vei alătura. O să mori, Ralph. Azi. Mâine. Peste un an. Dacă ai noroc, peste cincizeci de ani. Nu contează când. Este entropie, este destin, este felul în care funcţionează universul. Moartea, nu iubirea, învinge până la urmă. Şi când vei muri, te vei trezi în lumea de dincolo. În momentul acela tu şi cu mine vom deveni camarazi în aceeaşi frăţie. Uniţii împotriva celor vii. Râvnind la cei vii.

– Nu.

– Nu vorbi despre un lucru despre care nu ştii absolut nimic.

– Tot nu te cred. Dumnezeu nu este atât de crud. Moartea trebuie să însemne mai mult decât pustiul acesta pe care l-aţi găsit.

Ea râse amar.

– Prostule… Un prost care nu ştie nimic.

– Dar un prost viu. Un prost cu care trebuie să te confrunţi aici şi acum.

– Ralph, Dumnezeu nu există. Numai oamenii sunt atât de idioţi, încât să creeze religii. Ai observat asta? Niciunul dintre

xenocii pe care i-am întâlnit n-are nevoie să-şi panseze nesiguranţele şi temerile cu promisiuni ale gloriei imateriale care li se cuvine tuturor sufletelor. Nu, nu, Ralph – Dumnezeu este doar un termen pe care un primitiv ignorant îl utilizează când vrea să spună „cosmologie cuantică”. Universul este o structură complet naturală şi excepţional de ticăloasă în atitudinea sa faţă de viaţă. Iar acum avem ocazia de a o părăsi pentru totdeauna, avem o şansă de a ne salva. Nu vă vom îngădui să ne opriţi.

– Ba pot să vă opresc şi o voi face.

– Îmi pare rău, Ralph, însă credinţa intransigentă în omenire este principala ta slăbiciune, una pe care o împărtăşeşti cu restul populaţiei cucernice a Regatului. Noi intenţionăm s-o exploatăm la maximum. Poate că ceea ce voi spune ţi se va părea inuman, dar, la urma urmelor, oricum crezi asta despre mine. După cum ţi-am zis, morţii nu pot pierde lupta asta, fiindcă nu ne puteţi controla în niciun fel. Nu putem fi ameninţaţi, siliţi ori convinşi. Precum moartea însăşi, suntem ceva absolut.

– Ce vrei să transmiţi?

– Vorbesc cu autorităţile acestei planete, cu prinţesa Saldana?

– Da. Este on-line.

– Bun. Atunci transmit următoarele: Azi-noapte aproape că aţi izbutit să ne exterminaţi, iar dacă bătălia noastră va continua şi azi pe aceleaşi linii, vor muri foarte mulţi oameni. O situaţie pe care niciuna dintre taberele noastre n-o va saluta. De aceea propun o soluţie temporară. Noi vom păstra Mortonridge şi îmi dau cuvântul că niciunul dintre noi nu va pleca de pe peninsulă. Dacă nu mă credeţi, şi mă aştept ca încrederea să lipsească din partea voastră, dispuneţi de capacităţile fizice de a impune o blocadă peste gâtul peninsulei, la joncţiunea cu continentul.

– Nu există negocieri, dataviză prinţesa Kirsten.

– Regatul nu-şi va abandona supuşii, rosti Ralph cu glas tare. Ar fi trebuit să fi ştiut asta de acum.

– Noi recunoaştem puterea Regatului, spuse Annette Ekelund, şi de aceea propunem încetarea focului. Rezultatul luptei dintre ai noştri şi cei vii nu va fi decis de ceea ce se întâmplă aici. Suntem de puteri prea apropiate. Dar nu toate planetele din Confederaţie sunt la fel de avansate sau de competente ca Ombey.

Ridică fruntea şi în acelaşi timp închise ochii, astfel încât păru că se uita orbeşte la cer.

– Destinele noastre, ale ambelor tabere, sunt decise chiar acum acolo, sus. Tu, ca şi mine, va trebui să aştepţi ca rezultatul să fie determinat de alţii. Noi ştim că vom triumfa. Tot aşa cum credinţa voastră greşită vă spune că viii vor învinge.

– Prin urmare, spui că ar trebui să aşteptăm pur şi simplu pe tuşă?

– Da.

– Nici măcar nu trebuie să cer opinia Comitetului de Securitate în această privinţă. Noi nu suntem pe tuşă, ci suntem în linia întâi, suntem o parte majoră din lupta împotriva voastră. Dacă le putem arăta altor planete că este posibil să vă stopăm, să vă alungăm din corpurile pe care le-aţi capturat, atunci ele vor avea încredere în propriile lor abilităţi.

Annette Ekelund încuviinţă trist.

– Înţeleg. Prinţesă Saldana, am încercat cu raţiunea; acum trebuie să folosesc ceva mai puternic pentru a te convinge.

– Ralph, îl anunţă Deborah Unwin, senzorii satelitului nostru tocmai s-au reactivat. Vedem o sumedenie de mişcări acolo jos. Hristoase, ei ies din case ca un furnicar. Ralph, pleacă de acolo! Imediat! Fugi!

Bărbatul rămase însă locului. Ştia că Ekelund nu-l ameninţa pe el personal. Aceasta avea să fie o demonstraţie. Cea pe care o anticipase şi de care se temuse tot timpul.

– Doreşti susţinere cu atac de pe orbită? întrebă Farquar.

– Nu încă, domnule amiral.

Retinele amplificate îi arătau uşi care se deschideau pe toată strada, oameni care ieşeau pe trotuare.

La semnalul invizibil al lui Ekelund, posedaţii îşi aduceau ostaticii afară. Corpurile iluzorii etalate erau în mod deliberat bătătoare la ochi, de la despoţi războinici din istorie până la creaturi fictive, monştri distrugători şi semizei necromanţi. Fantezii alese pentru a sublinia hăul imposibil dintre ei şi prizonierii lor înspăimântaţi.

Fiecare apariţie supranaturală era însoţită de un locuitor neposedat din Exnall. Aidoma celor care-i capturaseră, aceştia erau un eşantion reprezentativ al comunităţii: tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în cămăşi de noapte, pijamale, tricouri trase în grabă, sau chiar în pielea goală. Unii se zbăteau, încăpăţânaţi şi fatalişti, dar majoritatea fusese supusă tiranic.

Posedaţii îi ţinură în frâu cu uşurinţă, pe când îi împinseră

înainte, întrucât abilitatea lor energetică le conferea puteri de mecanoizi. Copiii scânceau îngroziţi când erau strânşi de mâini şi gheare tari ca piatra. Bărbaţii se strâmbau de furie, totuşi subjugaţi.

O simfonie de ţipete şi zbierete neajutorate asedie urechile lui Ralph.

– Ce dracu' faceţi? urlă el spre Ekelund şi roti braţul. Pentru numele lui Hristos, îi doare!

– Asta nu-i tot, replică impasibil femeia. Spune-le oamenilor tăi să se uite la patru kilometri sud-vest de oraş, unde este lacul Otsuo. Acolo se află o autorulotă abandonată, care aparţine unui locuitor din Exnall.

– Stai aşa, Ralph, datavizǎ Deborah Unwin. Scanăm chiar acum. Da, aşa-i, acolo staţionează un vehicul. Aparţine lui Hanly Nowell, care lucrează la o uzină agrochimică din districtul industrial al oraşului.

– Bine, rosti Ralph. Este acolo. Acum spune-le alor tăi să elibereze ostaticii.

– Nu, Ralph, zise Annette Ekelund. Nu-i vor elibera. Vreau să vă atrag atenţia asupra faptului că noi ne-am răspândit în afara aşezării acesteia. Am ştiut unde era vehiculul, pentru că eu i-am ordonat şoferului să-l abandoneze acolo. Şi nu este unicul – nici din aşezarea asta, nici din celelalte. Am scăpat din ghearele puşcaşilor tăi marini, Ralph. Am organizat cu foarte multă atenţie cele patru localităţi prin care a trecut autobuzul Longhound; am fost ocupaţi ieri-noapte, în timp ce voi îi urmăreaţi pe posedaţii din Pasto. Adepţii mei s-au răspândit pe toată peninsula, pe jos, călări, pe biciclete, în vehicule cu comandă manuală. Nici eu nu mai ştiu unde sunt toţi. Puşcaşii marini care baricadează aşezările sunt inutili. Acum va trebui să blocaţi Mortonridge în întregime, pentru a ne opri să contaminăm restul continentului.

– Nicio problemă.

– Sunt sigură. Dar nu veţi mai recâştiga niciodată terenul acesta de la noi. Nu puteţi nici măcar revendica acest singur oraş… nu fără a comite genocid. Tu ai văzut deja ce poate face unul dintre noi, când trebuie să ne apărăm. Imaginează-ţi puterea aceea distructivă focalizată cu intenţii rele. Uzine de fuziune suburbane avariate, spitale incinerate, grădiniţe prăbuşindu-se peste copiii dinăuntru. Deocamdată n-am omorât pe nimeni, dar dacă optăm s-o facem, dacă ne lăsaţi fără

alternativă, planeta asta va suferi enorm.

– Monstrule!

– Şi o voi face, Ralph. Le voi ordona adepţilor mei să înceapă campania. O voi face imediat după ordinul de a-i ucide pe toţi non-posedaţii din Exnall. Vor fi omorâţi chiar aici, pe stradă, în faţa ta, Ralph. Le vom zdrobi ţestele, le vom frânge gâturile, le vom spinteca pântecele şi-i vom lăsa să sângereze până la moarte.

– Nu te cred.

– Nu, Ralph, de fapt nu vrei să mă crezi. Asta-i cu totul altceva. Glasul ei deveni mătăsos, zeflemisindu-l: Ce avem noi de pierdut? Oamenii pe care-i vezi în jurul tău ni se vor alătura într-un fel sau altul. Asta încerc să-ţi spun. Fie că trupurile le vor fi posedate, fie că ei vor muri şi vor poseda la rândul lor. Te rog, Ralph, nu îngădui ţie şi altora să sufere din cauza credinţelor tale prosteşti. Noi vom învinge.

Ralph ar fi dorit s-o ucidă, detestând şi în acelaşi timp temându-se de modul senin în care-i povestea despre măcel, ştiind că nu era o cacealma. Imboldul uman cel mai fundamental, de a-ţi distruge inamicul iute şi definitiv, îi năvălea din subconştient. Nanonicele neurale se văzură nevoite să-i reducă ritmul bătăilor inimii. O mână se mişcă infim către tocul pistolului de la centură.

„N-o pot face. N-o pot ucide. Nu pot sfârşi totul prin acel unic act de barbarism la care am recurs dintotdeauna. Doamne Dumnezeule, ea este deja moartă!”

Ochii Annettei Ekelund îi urmăriră gestul abia schiţat al mâinii. Femeia surâse, se întoarse şi chemă una dintre siluetele care ieşiseră din local.

Ralph privi amorţit o mumie cu chipiu ascuţit de poliţist, care apăru târşâindu-şi picioarele. Fata pe care o ţinea în îmbrăţişarea-i strânsă nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Purta doar un tricou mov, lung. Picioarele desculţe îi erau zgâriate şi mânjite de murdărie. Plânsese abundent. Acum nu putea decât să scâncească pe când era târâtă spre el.

– Drăguţă fată, rosti Annette Ekelund. Un corp excelent, chiar dacă niţel cam tânăr. Însă eu pot să modific asta. Vezi tu, Ralph, dacă tu vei trage în acest corp al Angelinei Gallagher, fata va fi următoarea pe care o voi poseda. Colegul meu de aici îi va

fărâma oasele, o va silui, îi va jupui pielea de pe faţă, o va răni atât de rău, încât ea va fi în stare să facă un pact cu Lucifer însuşi, numai ca să-l oprească. Dar cel care-i va răspunde din viaţa de apoi nu va fi Lucifer, ci eu. Voi ieşi din nou, iar noi doi vom fi iarăşi acolo de unde am pornit, cu singura excepţie că trupul lui Gallagher va fi mort. Crezi că ea îţi va mulţumi pentru asta?

Impulsuri nervoase prioritare împiedicară mâinile lui Ralph să-i smulgă capul lui Ekelund de pe umeri.

– Ce vreţi să-i spun? datavizǎ el către Comitetul de Securitate.

– Nu cred că avem vreo opţiune, replică prinţesa Kirsten. Nu pot îngădui uciderea lipsită de orice control a mii de supuşi ai mei.

– Dacă plecăm, o avertiză Ralph, ei vor fi posedaţi. Ekelund îi va face fetei acesteia şi tuturor celorlalţi exact ce a descris. Nu numai aici, ci pe toată lungimea lui Mortonridge.

– Ştiu, dar trebuie să ţin seama de majoritate. Dacă posedaţii sunt în exteriorul cordoanelor de puşcaşi marini, am pierdut deja peninsula. Nu pot să permit şi pierderea lui Xingu.

– Pe Mortonridge trăiesc două milioane de oameni!

– Ştiu. Însă dacă vor fi posedaţi, cel puţin vor rămâne în viaţă. Cred că Ekelund are dreptate; problema generală a posedării nu va fi rezolvată aici.

Urmă un moment de pauză.

– Ne reducem pierderile, Ralph. Spune-i că poate să aibă Mortonridge. Deocamdată.

– Da, Alteţă, şopti el.

Annette Ekelund surâse.

– A fost de acord, nu?

– Puteţi avea Mortonridge, transmise Ralph imperturbabil în timp ce Prinţesa începu să schiţeze condiţiile. Vom declanşa imediat o procedură de evacuare pentru oamenii din zonele în care n-aţi ajuns deocamdată; orice încercare de a sabota vehiculele va duce la lovituri DS împotriva zonelor în care ştim că sunteţi concentraţi. Dacă vreunul dintre voi încearcă să treacă de cordonul pe care-l stabilim între Mortonridge şi continent, va fi pus în tau-zero. Dacă are loc vreun atac terorist împotriva oricărei aşezări sau clădiri de pe Ombey, vom trimite o expediţie de pedepsire şi vom trece câteva sute dintre voi în tau-zero. Dacă încercaţi să comunicaţi cu alţi posedaţi extraplanetari, veţi

fi de asemenea pedepsiţi.

– Bineînţeles, rosti Ekelund pe un ton batjocoritor. Sunt de acord cu condiţiile voastre.

– Iar fata vine cu mine, anunţă Ralph.

– Haide, haide, Ralph, nu cred că autorităţile au spus şi asta.

– Ia pune-mă la încercare, zise bărbatul provocator.

Ekelund se uită la fata care suspina, apoi la Ralph.

– Te-ai fi sinchisit dacă ar fi fost o bunicuţă zbârcită? întrebă ea sarcastic.

– Însă tu n-ai ales o bunicuţă zbârcită, nu? Ai ales-o pe ea fiindcă ştiai cât de protectori suntem faţă de tineri. Greşeala ta!

Ekelund nu spuse nimic, dar făcu un gest brusc de iritare spre mumie, care o eliberă pe fată. Aceasta se împletici, tremurând atât de tare, încât abia putea să stea în picioare. Ralph o prinse înainte să cadă şi făcu o grimasă din cauza greutăţii suplimentare la care-i supuse piciorul rănit.

– Abia aştept ziua în care ni te vei alătura, rosti Ekelund. Indiferent cât de mult ar dura. Vei fi un adevărat câştig pentru noi. Să vii să mă cauţi, când sufletul tău va obţine finalmente un corp nou în care să trăiască.

– Du-te-n pizda mă-tii.

Ralph o ridică pe fată şi porni pe drum. Ignoră sutele de oameni care stăteau în faţa clădirilor, posedaţii indiferenţi şi victimele lor care zbierau îngrozite, oamenii pe care nu izbutise să-i ajute în niciun fel. Privind decis înainte, se concentră să pună un picior în faţa celuilalt. Ştia că dacă avea să vadă totul, dacă avea să recunoască magnitudinea dezastrului la care contribuise, nu va mai putea continua niciodată.

– Bucură-te de victoria ta magnifică cu fata! strigă Annette Ekelund după el.

– Ăsta-i doar începutul, promise bărbatul înverşunat.

5

La patru ani-lumină depărtare de steaua în jurul căreia orbita Mirchusko, densitatea gravitaţională cunoscu un vârf brusc într-un punct din spaţiul cosmic. Iniţial zona afectată era mai mică decât un quarc, dar odată stabilită, distorsionarea crescu rapid în mărime şi putere. Mănunchiuri vagi de lumină stelară se curbară în jurul periferiei sale, doar pentru a fi absorbite spre centru, pe măsură ce gravitaţia spori şi mai mult.

La zece picosecunde după ce fusese creată, forma distorsiunii se preschimbă dintr-o zonă sferică într-un disc bidimensional. De acum diametrul său era de peste două sute de metri. În centrul uneia dintre părţi, gravitaţia fluctuă din nou, plasând o tensiune enormă asupra spaţiului local. Apăru o spărtură perfect circulară, care se deschise rapid aidoma unui iris.

O arteziană lungă, alb-cenuşie, irupse din epicentrul terminusului găurii-de-vierme. Vaporii de apă pe care-i conţinea se transformară imediat în cristale minuscule de gheaţă, care se rotiră şi se îndepărtară de panaşul central, sclipind slab în lumina stelară. Bucăţi de materie solidă începură să ţâşnească din jetul gazos, rostogolindu-se în vid. Era o colecţie curioasă de obiecte: nori sculptaţi din nisip, smocuri de stuf cu rădăcinile mişcându-se dezordonat precum picioarele de păianjeni, mici dendrite fracturate de corali albi şi albaştri, palmieri rupţi, globule de apă sărată care oscilau, un banc de peşti ce se agitau disperaţi şi ale căror corpuri spectaculos colorate plesniră sub decompresia explozivă, câţiva pescăruşi care împroşcau sânge din ciocuri şi recturi.

Apoi revărsarea aceea nebunească se reduse drastic, blocată de un corp mai mare care înainta prin gaura-de-vierme. *Udat* lunecă în spaţiul normal: o picătură turtită, lungă de peste o sută treizeci de metri, a cărei carcasă din polip albastru era înviorată de o reţea purpurie oscilantă. Şoimul-negru schimbă imediat fluxul energetic prin fagurele său vast de celule configuratoare care-i alcătuiau mare parte din corp, modificându-i câmpul de distorsiune gravitaţional. Terminusul găurii-de-vierme începu să se închidă în urma sa.

Aproape ultimul obiect care ieşi din deschiderea transdimensională fu o siluetă umană mică. O femeie: greu de

distins din cauza costumului spaţial IIS negru pe care-l purta, agitându-şi zadarnic membrele, aproape ca şi cum s-ar fi agăţat cu nişte gheare de structura continuumului spaţio-temporal pentru a urma şoimul-negru mare care se îndepărta de ea. Mişcările i se calmară lent, când gulerul de senzori al costumului dezvălui din nou stele şi nebuloase îndepărtate, înlocuind pseudoţesătura ameninţător de imaterială a găurii-de-vierme.

Dr. Alkad Mzu se simţi cutremurându-se incontrolabil, într-atât de ameţitoare era uşurarea. „Energie eliberată de strânsoarea ecuaţiilor. Înţeleg configuraţia realităţii prea bine pentru a îndura o asemenea expunere directă. Gaura-de-vierme are prea multe imperfecţiuni, prea multe capcane ascunse. Un cvasicontinuum în care săgeata timpului trebuie să fie direcţionată de un flux artificial de energie; destinele posibile ce pândesc în interiorul unui asemenea non-loc te-ar face să saluţi moartea ca pe cea mai frumoasă dintre consoarte."

Senzorii gulerului îi arătară că după ce scăpase din mâini scara de frânghie, începuse să se rostogolească necontrolat şi accelerat. Ca o precauţie împotriva greţei, nanonicele neurale îi blocaseră în mod automat impulsurile provenite de la urechea internă şi ridicaseră mai multe blocaje analgezice pe căile nervoase dinspre antebraţe. Un afişaj de stare fiziologică îi arăta leziunile provocate tendoanelor şi muşchilor atunci când se silise să se ţină agăţată de *Udat,* care plonjase către siguranţă. Din fericire, nimic drastic. Pachetele medicale aveau să poată rezolva totul, după ce-şi scotea costumul.

– Mă poţi recupera? dataviză spre calculatorul de zbor al lui *Udat.* Nu-mi pot opri rostogolirea.

De parcă ei înşişi n-ar fi putut vedea asta! Totuşi, nava stelară bitek se afla deja la şapte sute de metri depărtare şi continua să se îndepărteze. Ar fi dorit un răspuns, ar fi dorit să-i vorbească cineva. O dovadă că nu era singură. Situaţia aceasta declanşa prea multe amintiri vechi de treizeci de ani. „Maică Maria, i-aş spune *déjà-vu...”*

– Apel către *Udat,* mă poţi recupera?

„Haide, răspunde!"

Pe puntea lui *Udat,* Haltam era preocupat să programeze pachetele medicale ce se împleteau la baza craniului lui Meyer. Haltam era specialistul în fuziune al lui *Udat* şi în acelaşi timp şi medicul navei.

Căpitanul zăcea răşchirat pe cuşeta lui de acceleraţie, lipsit de cunoştinţă. Degetele continuau să-i fie afundate în capitonaj, încremenite în postura ghearelor, cu unghiile rupte de forţa cu care sfâşiase ţesătura. Sângele care-i cursese din nas îi lăsase pete lipicioase pe obraji. Lui Haltam nu-i plăcea să se gândească la scâncetele care ieşiseră din gura lui Meyer chiar înainte ca şoimul-negru să fi efectuat saltul afară din Seninătate, răpind-o pe Alkad Mzu de lângă agenţii de informaţii care o întemniţaseră în habitat. Nu-i plăcea de asemenea nici displayul fiziologic pe care-l accesa din nanonicele neurale ale lui Meyer.

– Cum îi merge? întrebă Aziz, pilotul avionului spaţial al lui *Udat.*

– Cred că nu prea bine. A suferit un stres cerebral masiv, care l-a împins în stare de şoc. Dacă interpretez corect displayul ăsta, simbionţii neuronali i-au fost supuşi la o traumă puternică. O parte din sinapsele bitek sunt moarte şi la interfaţa cu *medulla oblongata* există hemoragii minore.

– Hristoase!

– Mda. Iar noi nu avem la bord niciun pachet medical care să poată ajunge atât de profund. Deşi chiar dacă am avea, nu ne-ar ajuta cine ştie ce. Trebuie să fii specialist ca să operezi cu aşa ceva.

– Nu-i pot simţi visele, datavіză *Udat.* Eu îi simt întotdeauna visele. Întotdeauna.

Haltam şi Aziz schimbară o privire semnificativă. Nava stelară bitek îşi utiliza rareori legătura cu calculatorul de zbor în scopul comunicării cu restul echipajului.

– Nu cred că leziunile sunt permanente, îi spuse Haltam şoimului-negru. Orice spital decent le poate repara.

– Se va trezi?

– Absolut. Deocamdată nanonicele lui neurale îl ţin în stare de inconştienţă. De altfel, până nu se fixează pachetele, nici nu vreau să-şi recapete cunoştinţa. Ele ar trebui să ajute la stabilizarea lui şi la diminuarea şocului.

– Mulţumesc, Haltam.

– Este lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face. Dar tu? Eşti bine?

– A fost o manevră foarte dură. Încerc dureri în minte. Până acum n-am mai cunoscut aşa ceva.

– Şi structura fizică?

– Intactă. Rămân funcţional.

O răsuflare şuierată ieşi din gura lui Haltam. După aceea calculatorul de zbor îl informă că Alkad Mzu dataviza după ajutor.

– La dracu', murmură el.

Acoperirea asigurată de suita de senzori electronici montată în exteriorul potcoavei sistemului de susţinere biotică al navei stelare era limitată. În mod normal, blisterele de senzori ale lui *Udat* îi asigurau lui Meyer toate informaţiile de care avea nevoie. Când însă Haltam accesă suita, baleierea în infraroşu o găsi pe Mzu cu uşurinţă, rostogolindu-se în mijlocul norului rarefiat de sfărâmături care fuseseră absorbite în gaura-de-vierme odată cu ei şi care acum se împrăştiau.

– Te-am localizat, îi dataviză. Fii pregătită.

– *Udat?* întrebă Aziz. Ne poţi duce la ea, te rog?

– O voi face.

Haltam izbuti să afişeze un zâmbet nervos, de uşurare. Cel puţin şoimul-negru coopera. Testul cu adevărat important avea să vină atunci când ei doreau o manevră de înghiţire.

Udat se apropie la cincizeci de metri de Mzu şi urmă o traiectorie paralelă cu a femeii. Apoi Cherri Barnes îşi fixă pe costum o unitate de direcţionare cu gaze reci şi o aduse înăuntru.

– Trebuie să plecăm, dataviză Alkad de cum ajunse în ecluză. Imediat!

– Nu ne-ai avertizat despre amicii tăi de pe plajă, răspunse Cherri pe un ton de reproş.

– Aţi fost înştiinţaţi asupra agenţilor de observaţie, îmi cer scuze dacă nu v-aţi dat seama cât de doritori erau să mă împiedice să evadez, dar am crezut că asta era implicit în mesajul meu. Acum, vă rog, trebuie să efectuăm o manevră de înghiţire pentru a ne îndepărta de locul acesta.

Incinta ecluzei se presuriză imediat după etanşarea trapei exterioare, umplându-se cu aer rece. Cherri o urmări pe Mzu, care atinse cu mişcări stângace închizătorile de sigilare ale vechii ei raniţe uzate. Rucsacul mic şi ridicol căzu pe podea, iar costumul EIS al lui Mzu începu să-i curgă de pe piele; substanţa sa precum uleiul se acumula sub forma unui glob care atârna la baza gulerului. Cherri o privi curioasă pe pasagera lor, în timp ce propriul ei costum reveni la modul neutru de stocare. Negresa scundă tremura uşor, cu pielea acoperită de transpiraţie. Ambele

mâini îi erau îndoite spre interior, ca şi cum ar fi fost afectate de artrită; degetele deformate şi umflate nu se mişcau.

– Căpitanul nostru este incapabil de pilotare, spuse Cherri. Şi nu sunt prea sigură nici în privinţa lui *Udat.*

Alkad făcu o grimasă şi scutură din cap. „Ce mai ironie a sorţii! Dintre toate navele stelare să depind tocmai de bunăvoinţa lui *Udat.”*

– Vor trimite nave stelare după noi, zise ea. Dacă rămânem aici, eu voi fi capturată şi voi veţi fi probabil ucişi.

– Auzi, de fapt ce dracu' ai făcut ca să şucăreşti în halul ăsta Regatul pe tine?

– Mai bine să nu ştii.

– Mai bine să ştiu, fiindcă atunci o să ştiu şi cu ce ne-am putea confrunta.

– Destule necazuri.

– Încearcă să fii niţel mai exactă.

– Perfect – toţi agenţii ASE care pot fi activaţi în Confederaţie vor fi utilizaţi pentru a mă găsi, dacă asta vă face să vă simţiţi mai fericiţi. N-aţi vrea să zăboviţi prea mult în preajma mea. Dacă o veţi face, veţi muri. E clar?

Cherri nu ştiu ce să răspundă. Era adevărat, ei ştiuseră că Mzu era un fel de disidentă aflată sub supraveghere, dar nu şi că putea să atragă genul acela de atenţie. Şi de ce ar fi dorit Seninătatea, probabil în conjuncţie cu Lordul Ruinelor, să ajute Regatul Kulu să-i restricţioneze mişcările? Mzu se dovedea un personaj tot mai periculos.

Alkad dataviză calculatorului de zbor, solicitând o legătură directă cu şoimul-negru însuşi.

– *Udat?*

– Da, dr. Mzu.

– Trebuie să pleci din locul acesta.

– Căpitanul meu este rănit. Mintea i s-a întunecat şi ofilit. Când încerc să gândesc mă străbat durerile.

– Îmi pare rău de Meyer, însă nu putem rămâne aici. Şoimii-negri de la Seninătate ştiu spre ce loc ai înghiţit. Lordul Ruinelor îi va trimite după mine. Ne vor readuce pe toţi în habitat.

– Nu vreau să mă întorc. Seninătatea mă sperie. Crezusem că-mi era prieten.

– O manevră de înghiţire, doar atât. Una mică. Va fi suficient un an-lumină, iar direcţia nu este importantă. Niciun şoim-negru

nu va fi în stare să ne urmărească. După aceea putem vedea ce să facem în continuare.

– Perfect. Un an-lumină.

Cherri îşi desfăcuse deja gulerul costumului spaţial când simţi minuscula şi familiara perturbare a gravitaţiei aparente care însemna că câmpul de distorsiune al lui *Udat* se modifica pentru a deschide un interstiţiu gaură-de-vierme.

– Foarte inteligent, se adresă ea sardonic lui Mzu. Sper că ştii ce dracu' faci. De obicei navele stelare bitek nu fac înghiţiri fără supervizarea căpitanilor lor.

– Asta-i o autoamăgire la care ar trebui să renunţi, rosti Alkad obosită. Şoimii-de-vid şi şoimii-negri sunt considerabil mai inteligenţi decât oamenii.

– Totuşi, personalităţile lor sunt complet diferite.

– De acum saltul a fost făcut. Şi s-ar părea că am rămas în viaţă. Ar mai fi şi alte plângeri?

Cherri o ignoră şi începu să îmbrace o uniformă-combinezon de navă.

– Mi-ai putea trece raniţa peste umăr, te rog? întrebă Alkad. Nu-mi pot folosi mâinile deocamdată. Ieşirea noastră din Seninătate a fost mai năvalnică decât îmi imaginasem. Şi am nevoie de nişte pachete medicale.

– Perfect. Haltam îţi poate aplica pachetele respective; este pe punte, unde se îngrijeşte de Meyer. Îţi iau eu raniţa.

– Nu, pune-mi-o pe umăr. O s-o car eu.

Cherri suspină printre dinţii încleştaţi. Dorea cât mai repede să vadă cu propriii ei ochi care era starea lui Meyer. Era îngrijorată cu privire la felul în care avea să reacţioneze *Udat,* în cazul în care căpitanul rămânea prea mult fără cunoştinţă. Ea cobora acum de la vârful indus de adrenalina evadării şi se simţea ca lovită de o doză de deprimare pură. Iar femeia aceasta micuţă prezenta tot atâta siguranţă cât propria ei greutate în plutoniu.

– Ce ai în ea?

– Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Cherri prinse raniţa de curele şi o ridică înaintea chipului impasibil al lui Mzu. Judecând după greutate, înăuntru nu putea fi mare lucru.

– Ia vezi!...

– Foarte mulţi bani. Şi un volum încă şi mai mare de

informaţii, dar niciuna cu însemnătate pentru voi. Voi mă adăpostiţi deja la bord, ceea ce în sine este îndeajuns pentru a vă atrage moartea, dacă sunt descoperită. Iar dacă agenţii ar fi ştiut că tu personal ai ţinut raniţa cu ceea ce conţine, te-ar trimite direct la interogare de personalitate, doar pentru a afla ce greutate avea. Chiar doreşti să complici lucrurile, uitându-te înăuntru?

Cherri dorea de fapt s-o lovească pe Mzu în cap cu raniţa. Meyer comisese cea mai gravă eroare de apreciere din viaţa lui când fusese de acord cu misiunea asta absurdă de salvare. Tot ce putea face acum era să se roage ca eroarea să nu fi fost şi fatală.

– Cum doreşti, rosti ea cu calm fragil.

*

Spaţioportul San Angeles se afla la marginea sudică a metropolei. Un pătrat cu latura de zece kilometri, un oraş miniatural format din maşinării. Fâşii uriaşe şi sterpe de beton-carbon fuseseră turnate peste pământul nivelat, iar după aceea fuseseră divizate în drumuri, refugii pentru taxiuri şi platforme pentru asolizare. Sute de hangare ale companiilor de linie şi terminale pentru mărfuri se ocupau de o afacere care reprezenta o cincime din traficul sol-orbită al întregii planete.

Printre şirurile anesteziant de constante ale hangarelor cu pereţi din compozite şi cuburi de birouri, doar terminalului principal pentru pasageri îi fusese îngăduită excentricitate arhitecturală. Semăna cu genul de navă stelară care ar fi putut să fi fost construită dacă aspectele practice ale propulsiei TTZ nu le-ar fi obligat pe companiile de astroinginerie la carcasa uniform sferică. Domina orizontul cu imperioasa ei siluetă tehno-gotică, o fuziune cu întrepătrunderi line între o rafinărie industrială în condiţii de microgravitaţie şi un biplan hipersonic. Pe lunga autostradă care făcea legătura cu oraşul, şoferii care se apropiau aveau impresia că era gata să înhaţe în gheare, plină de invidie, micuţele avioane spaţiale delta ce mişunau pe sub aripile ei vaste, pentru a-i îmbarca pe pasageri.

Jezzibella nu se sinchisi să privească clădirea. Pe toată durata călătoriei matinale, stătu în maşină cu ochii închişi, fără să doarmă, cu creierul trecut clar în stare neutră. Puştii de la concert – indiferent care le-ar fi fost numele – se dovediseră inutili în seara trecută, fiindcă veneraţia faţă de ea le afectase

emoţiile. Acum nu-şi dorea decât să plece. De pe planeta asta. Din galaxia asta. Din universul ăsta. Trăia de-a pururi cu speranţa că nava stelară care aştepta o va duce într-un loc unde se va întâmpla ceva nou. Că următoarea escală va fi diferită.

Leroy şi Libby se aflau în aceeaşi maşină, tăcuţi şi nemişcaţi. Îi cunoşteau dispoziţia sufletească. Aşa se întâmpla de fiecare dată când Jezzibella pleca de pe o planetă. Şi de fiecare dată era cu o fracţiune mai intens.

Leroy era destul de sigur că dorinţa arzătoare nerostită reprezenta unul dintre motivele pentru care femeia apela la puşti, fiindcă aceştia se identificau cu senzaţia totală de disperare tulburătoare şi pierdere. Bineînţeles că trebuia să fie cu ochii pe ea. În clipa de faţă nu era decât suferinţa esenţială a unui artist, o muză pervertită, dar dacă el nu avea grijă, putea degenera în depresie completă.

Alt detaliu la care să fie atent. Şi mai mult stres. Deşi, pe de altă parte, nu i-ar fi plăcut ca lucrurile să stea altfel.

Cele unsprezece maşini care formau alaiul de turneu al Jezzibellei intrară în locurile de parcare rezervate VIP-urilor de sub una dintre aripile flamboaiante ale terminalului. Leroy alesese pentru plecare ora aceasta atât de matinală, fiindcă era momentul cel mai lipsit de activitate al terminalului. Ar fi trebuit să poată trece fără greutate prin procedurile oficiale.

Poate că de aceea niciun bodyguard nu simţi ceva în neregulă. Obişnuiţi să scaneze permanent cu simţurile augmentate, absenţa oamenilor reprezenta acum o uşurare, nu o îngrijorare.

Leroy nu remarcă nimic neobişnuit, până ce Jezzibella nu întrebă:

– Unde pizda mă-sii sunt reporterii?

Terminalul nu era doar tăcut, ci era complet mort.

Nici pasageri, nici personal, nici măcar un sub-manager care s-o întâmpine. Şi într-adevăr nici picior de reporter. Asta nu era straniu, era alarmant. Azi-noapte „scăpase” ora plecării lor către cel puţin trei surse de încredere.

– Bravo, Leroy! mormăi Jezzibella, când anturajul pătrunse prin intrare. Plecarea asta-i la ’şto, sau cum? Cum dracu-aş putea lăsa o impresie de adio-n pizda mă-sii, când singurele chestii care mă văd la plecare sunt căcaţii de mecanoizi?

– Nu pricep, rosti Leroy.

Cavernosul vestibul pentru VIP degaja iluzia de irealitate a clădirii terminalului: minunile Egiptului antic încrucişate cu energia atomică. O lume fantastică din marmură, cu obeliscuri, fântâni, ornamente din aur exagerat de mari şi sfincşi din abanos înşiruiţi în jurul pereţilor. Când datavizăprocesorului reţelei locale, nu căpătă decât răspunsul *capacitate angajată.*

– Ce-i de-nţeles, cap-de-miel? Iar ai belit-o.

Jezzibella porni nervoasă spre escalatorul larg, cu efect de surf, care se curba în sus, către una dintre sălile terminalului. Îşi reamintea că pe acolo coborâse la sosire, aşa că acela trebuia să fie drumul spre avioanele spaţiale. Porcăria de procesor al reţelei locale nu-i permitea nici măcar accesul la planul etajului. Planetă de căcat!

Se afla la cinci metri de vârful escalatorului (iar alaiul se grăbea s-o urmeze) când îl zări pe bărbatul de lângă intrarea în arcadă a sălii. Un idiot în costumul-uniformă al personalului terminalului, cu surâs oficial pe faţă.

– Îmi pare rău, doamnă, rosti el când femeia ajunse la nivelul său, dar nu puteţi merge mai departe.

– I-auzi, făcu Jezzibella, chiar aşa?

– Da. Avem în derulare o operaţiune prioritară şi totul a fost reprogramat.

Jezzibella zâmbi şi chipul i se destinse. O ingenuă delicioasă, tânără şi cu ochii mari, care căuta un *bărbat adevărat* care s-o iniţieze.

– Ce păcat… Sunt programată să plec în dimineaţa asta.

– Mă tem că va fi o mică întârziere.

Continuând să surâdă, Jezzibella îl izbi cu genunchiul între picioare.

Isaac Goddard fusese încântat de misiunea primită. Stoparea civililor stânjenitori care hălăduiau prin terminal era o sarcină importantă, pe care Al Capone n-ar fi atribuit-o chiar oricui. Iar asta însemna că avea s-o întâlnească şi pe supervedeta acestui secol. Lee Ruggiero, al cărui corp îl poseda, o admira pe Jezzibella. Privind-o de aproape, Isaac putea să înţeleagă motivul. Atât de dulce şi de vulnerabilă… Păcat că trebuia să folosească forţa pentru a o opri. Însă coordonarea zborurilor avioanelor spaţiale era vitală. Al subliniase asta în mod repetat.

Îşi pregătea puterile energetice pentru a se ocupa de bodyguarzii ei, care de acum o ajunseseră din urmă, când

Jezzibella făcu ce putu mai bine pentru a-i scoate testiculele prin orbite, după ce-i parcurseseră traiectul intestinal.

Puterea energetică a tuturor posedaţilor era capabilă de isprăvi aproape miraculoase, distorsionând ţesătura realităţii după pofta minţii. La fel ca potenţialul ei distructiv, elementele puteau căpăta materialitate la simpla pâlpâire a unui gând. Era de asemenea capabilă să ranforseze un corp pentru a rezista aproape oricărui tip de asalt şi în acelaşi timp îi sporea puterea fizică. Rănile puteau fi vindecate cu aproape aceeaşi iuţeală cu care fuseseră produse.

Dar mai întâi trebuia formulată dorinţa respectivă, iar fluxul energetic trebuia reglat corespunzător. Isaac Goddard nu mai avu ocazia să formuleze vreo dorinţă. O agonie unic masculină îi detonă toţi curenţii de gânduri coerente care i se furişau prin creierul capturat. Nu rămase decât durerea.

Alb la faţă, se nărui încet pe podea, lângă Jezzibella. Lacrimi îi şiroiau pe obraji, în timp ce gura i se deschidea şi închidea fără sunet.

– Dacă pentru tine-i totuna, rosti Jezzibella voios, aş prefera să părăsesc imediat căcăţelul ăsta de planetă.

Se îndepărtă.

– Hei, hei, haide, Jez! strigă Leroy, urmând-o prin sală şi silindu-se să păşească iute. Termină cu chestiile astea! Nu poţi continua procedând aşa.

– De ce nu, căca-s-ar câinii? Ţi-e teamă că toată armata asta de martori va depune mărturie la tribunal, în pizda mă-sii?

– L-ai auzit cu urechile tale pe omul ăla. În dimineaţa asta e programat un zbor special. Mai bine aşteaptă aici, până când mă interesez eu despre ce-i vorba. Ce zici? Nu lipsesc mult.

– Eu sunt zborul special în pizda mă-sii, cap-de-miel! *Eu, eu!*

– Hristoase! Maturizează-te odată! Eu nu sunt managerul unor adolescenţi tembeli. M-ocup doar de adulţi.

Jezzibella se opri surprinsă. Leroy nu răcnea niciodată la ea. Ţuguie buzele în botişor.

– Am fost rea…

– Exact.

– Iartă-mă. Sunt stresată din cauza lui Emmerson.

– Asta pot înţelege, dar el nu vine cu noi în navă. Nu-i nevoie să intri în panică.

Zâmbetul fals tremură.

– Leroy… Te rog, vreau doar să plec. Urăsc locul ăsta de căcat. O să mă comport frumos, realmente. Dar trebuie să mă scoţi de aici.

El îşi frecă apăsat chipul cu degetele lătăreţe; sudoarea îi lipise părul de ţeastă.

– În regulă. Imediat soseşte o minune de zbor de evacuare.

– Mulţumesc, Leroy. Ştii, eu n-am genul tău de defensive. Lumea-i diferită pentru tine. Greul şi uşorul îţi vin laolaltă.

Leroy încercă să datavizeze un procesor de reţea, dar nu izbuti să capete nici măcar un răspuns; toate unităţile erau inerte.

– Ce dracu' se-ntâmplă aici? întrebă el iritat. Dacă zborurile astea sunt aşa importante, de ce n-am fost informaţi?

– Cred că-i vina mea, răspunse Al Capone.

Jezzibella şi Leroy se întoarseră şi zăriră un grup de zece bărbaţi care veneau spre ei prin sală. Toţi purtau costume la două rânduri şi arme semiautomate. Cumva ideea de a fugi de ei părea ridicolă. Şi mai mulţi gangsteri ieşeau de pe coridoarele laterale.

– N-am dorit ca oamenii să fie informaţi, explică Al. Cel puţin, nu deocamdată. După aceea mă voi adresa întregii nenorocite de planete. Tare şi răspicat!

Doi dintre bodyguarzii Jezzibellei îi văzură pe gangsterii care se apropiau şi porniră în alergare spre ei, scoţându-şi pistoalele inductor termice.

Al pocni din degete. Bodyguarzii ţipară simultan de durere, când pistoalele li se încinseră până la roşu în mâini. Le dădură drumul imediat. În aceeaşi clipă podeaua de onix undui, se ridică şi-i împiedică.

Jezzibella privi uluită cum ambii bărbaţi mătăhăloşi derapară şi se izbiră de perete. Se uită de la ei la Al şi zâmbi larg.

– Magnific!

Ar fi vrut cu disperare şi fi înregistrat scena, dar căcaturile ei de nanonice neurale funcţionau intermitent. Tipic în pizda mă-sii!

Al privi cum bodyguarzii se retraseră temători. Pe de altă parte, dama… nu se clintea din loc. Pe faţa ei se vedea o expresie ciudată, fascinaţie şi interes, care făcea ca ochii să-i mijească cu sfială prefăcută. Interes faţă de el, la naiba! Nu-i era frică. Tipa asta era de clasă adevărată. Şi-n acelaşi timp arăta al dracu' de bine. Chip nebunatic şi un corp de felul celor care pur

şi simplu nu existau în anii 1920.

Lovegrove ardea de dorinţa de a trage cu ochiul şi-i spunea de zor cine era Jezzibella. Un fel de cântăreaţă foarte la modă din cluburile de noapte. Atât doar că în ziua de azi asta însemna mai mult decât să cânţi pur şi simplu din voce şi la pian – mult mai mult.

– Şi ce-o să ne spui? întrebă Jezzibella cu glas răguşit.

– Ce? făcu Al.

– Când te vei adresa planetei, ce vei spune?

Al îşi aprinse fără grabă un trabuc. O sili să aştepte, arătându-i exact cine deţinea controlul situaţiei.

– O să le spun că eu conduc treburile acum. Eu sunt numărul unu de pe planetă. Iar voi va trebui să faceţi ce vă zic eu. *Orice* vă zic.

Făcu apăsat cu ochiul.

Jezzibella afişă o expresie dezamăgită.

– Talent irosit.

– *Ce?*

– Voi sunteţi tipii cărora poliţia le spune Retro, este?

– Da, încuviinţă Al prudent.

Ea indică nepăsător cu degetul spre bodyguarzii ameţiţi.

– Şi ai coaiele şi puterea să preiei o planetă-ntreagă?

– Te prinzi repede.

– Atunci, de ce le iroseşti pe gunoiu-ăsta?

– Pe gunoiu-ăsta trăiesc opt sute nouăzeci de milioane de oameni, doamnă. Şi-nainte de a se-nsera, eu o să fiu împăratul lor, în pula mea.

– Ultimul meu album s-a vândut până acum în peste trei miliarde de exemplare şi probabil de trei ori mai mult în cópii piratate. Toţi oamenii ăia vor să fiu împărăteasa lor. Dacă tot ţinteşti sus, de ce n-alegi o planetă mai de Doamne-ajută? Kulu, sau Oshanko, sau chiar Pământul?

Fără să-şi desprindă ochii de la ea, Al strigă peste umăr:

– Avvy Deşteptu', ia mişcă-ţi curu-ncoace! Hai repede!

Avram Harwood înaintă, cu capul plecat şi umerii gârboviţi. În mod evident fiecare pas era dureros pentru el şi evita să calce prea apăsat pe piciorul stâng.

– Da, domnule?

– Noua Californie este cea mai măreaţă planetă din Confederaţie, nu-i aşa? întrebă Al.

– Da, domnule, aşa este.

– Populaţia voastră este mai mare decât a lui Kulu? întrebă Jezzibella plictisită.

Avram Harwood se foi jalnic.

– Răspunde-i, mârâi Capone.

– Nu, doamnă, zise Harwood.

– Economia voastră este mai mare ca a lui Oshanko?

– Nu.

– Exportaţi la fel de mult ca Pământul?

– Nu.

Jezzibella înclină capul dispreţuitor pe un umăr şi ţuguie buzele spre Al.

– Mai vrei să ştii ceva?

Brusc glasul ei devenise foarte aspru. Al începu să râdă cu admiraţie sinceră.

– Să dea dracii! Femei moderne!

– Toţi puteţi face şmecheria aia cu căldura din degete?

– Sigur că da, dulceaţă.

– Interesant... Şi ce legătură are ocuparea spaţioportului ăstuia cu cucerirea planetei?

Primul instinct al lui Al fu să se laude. Despre zborurile coordonate până la asteroizii orbitali. Despre preluarea personalului DS. Despre folosirea puterii de foc a reţelei DS pentru a deschide planeta pentru Organizaţia lui. Nu aveau însă timp. Iar asta nu era o ţărăncuţă înapoiată: ar fi înţeles, dacă-i explica.

– Îmi pare rău, păpuşă, da’ ne cam grăbim. M-am distrat de minune cu tine.

– Nu. Dacă te-ai fi putut distra cu mine, ai fi ştiut ce-nseamnă distracţia adevărată.

– Să-mi bag…

– Dac-are legătură cu zborurile avioanelor spaţiale, atunci urci ori la navele stelare, ori la asteroizii orbitali. Dar dacă vrei să cucereşti planeta, nu pot fi navele stelare. Prin urmare, trebuie să fie asteroizii. Lasă-mă să ghicesc – reţeaua defensiv strategică.

Privi expresiile alarmate ce se aprinseră pe feţele gangsterilor. Ale tuturor, cu excepţia primarului Harwood; însă el era deja pierdut fără speranţe într-un purgatoriu privat.

– Cum ţi-a plăcut?

Al nu putu decât să se holbeze. Mai auzise el despre păienjeniţe din astea; ţeseau plase în care cădeai, sau te hipnotizau, sau aşa ceva. Una peste alta, bărbaţii nu mai puteau pur şi simplu să scape. Dup-aia sfârşeau beliţi şi haliţi.

„Acum ştiu prin ce trec ei."

– Te-ai descurcat destul de bine.

Era invidios pe calmul ei nepăsător. De fapt, era invidios pe multe altele.

– Al? îl îndemnă Emmet Mordden. Trebuie să-i dăm drumul.

– Da, da, n-am uitat.

– Putem trimite grupul ăsta la oamenii lui Luciano, ca să-i posede.

– Auzi, cine pula mea comandă aici?

Emmet se retrase speriat un pas.

– Poate că oi comanda tu, da' nu eşti şefu', îl înţepă Jezzibella.

– Nu-ntinde coarda, doamnă, o avertiză Al tăios.

– Şefii adevăraţi le cer pur şi simplu oamenilor să facă ce vor ei. Îşi umezi buzele. Poţi să ghiceşti ce vreau eu să fac?

– Hai sictir! Femei moderne! Toate sunteţi ca nişte târfe nenorocite. N-am mai auzit vreodată aşa ceva.

– Vorbitul nu-i tot ce n-ai mai auzit tu vreodată.

– Iisuse Hristoase!

– Aşadar, ce zici, Al?

Jezzibella îşi readuse glasul la nivelul unui murmur fluid. Aproape că nici nu trebuia să se prefacă. Era extrem de aţâţată, excitată, stimulată, zi-i cum vrei. Prinsă într-un act de terorism. Şi ce terorişti stranii... Tăntălăi care dispuneau de capacităţi nucleare personale. Cu excepţia conducătorului, care era foarte, foarte focalizat. Şi n-arăta nici rău...

– Vrei să particip şi eu la mica ta *coup d'etat?* Sau o să-ţi petreci tot restul zilelor întrebându-te cum ar fi fost? Şi o să te-ntrebi... Ştii bine c-o să te-ntrebi.

– Mai avem un loc liber în rachetă, rosti Al. Dar trebuie să faci aşa cum ţi se cere.

Ea clipi iute din pleoape.

– Ar fi ceva inedit pentru mine.

Uimit de ceea ce tocmai spusese, Al încercă să deruleze conversaţia în minte, pentru a vedea cum ajunsese în punctul acesta. Zadarnic, nu-şi putea da seama. Acţiona din nou bazându-se exclusiv pe impuls. Iar asta îi plăcea a-ntâia. Ca-n

bunele zile de pe vremuri. Oamenii nu ştiau niciodată ce va face în continuare. Îi ţinea pe muchie de cuţit, iar el era deasupra tuturor.

Jezzibella se apropie şi-şi strecură braţul pe sub al lui.

– Haidem.

Al rânji lupeşte, privind împrejur.

– Aşa, şmecherilor, aţi auzit-o pe doamna. Mickey, du-i pe restul la Luciano. Emmet, Silvano, duceţi-vă băieţii la avioanele spaţiale.

– Lasă-mi managerul, pe bătrână… şi formaţia, spuse Jezzibella.

– Ce dracu' mai e şi asta? făcu Al. În Organizaţia mea n-am loc de paraziţi.

– Vrei s-arăt bine. Am nevoie de ei.

– Iisuse, da' ai tupeu.

– Dacă vrei o fată pe care s-o-mpingi de colo-colo, găseşte-ţi o păpuşică adolescentă. Cu mine, e totul sau nimic.

– Bine, Mickey, lasă-i pe poponari. Restul însă capătă tratament complet.

Întinse braţele spre ea, cu palmele ridicate în sus, implorator.

– Ţi-ajunge?

Sarcasmul nu era complet simulat.

– Mi-ajunge, încuviinţă Jezzibella.

Pentru un moment rânjiră cunoscător unul către celălalt, apoi conduseră alaiul de gangsteri prin sală, spre avioanele spaţiale care aşteptau.

*

Terminusul găurii-de-vierme se deschise lin la şase sute optzeci de mii de kilometri deasupra Ecuatorului lui Jupiter, distanţa minimă permisă faţă de banda uriaşă de habitate orbitale. *Oenone* ieşi prin interstiţiul circular şi se identifică prompt reţelei defensive strategice jupiteriene. După ce primi autorizaţia de apropiere, şoimul-de-vid acceleră cu cinci *g* spre habitatul Kristata. Solicita deja habitatului să mobilizeze o echipă medicală, care să intervină imediat ce andoca.

De ce natură? se interesă Kristata.

Ofiţerul medical Cacus interveni prin afinitatea şoimului-de-vid, pentru a transmite o listă a teribilelor leziuni fizice provocate lui Syrinx de posedaţii ce ocupau Insula Pernik. **Cel mai important însă,** spuse el, **este să dispunem de o echipă**

pentru traume psihologice. Evident am pus-o în tau-zero pe durata zborului, totuşi după ce a fost adusă la bord, nu a răspuns la niciun nivel de comunicare mintală, cu excepţia recunoaşterii pur reflexe a contactului cu *Oenone.* Mă tem că intensitatea închistării se apropie de catatonie.

Ce i s-a întâmplat? întrebă habitatul.

Era neobişnuit ca un şoim-de-vid să zboare fără călăuzirea căpitanului său.

A fost torturată.

Ruben aşteptă începerea discuţiei medicale şi abia atunci îi ceru lui *Oenone* o legătură de afinitate cu Edenul. Sosind la Jupiter, îşi putea simţi corpul relaxându-se în cuşeta punţii, în ciuda apăsării acceleraţiei. Evenimentele ce aveau să se deruleze în următoarele câteva ore aveau să fie extenuante, totuşi nici pe departe atât de rele ca Atlantis şi voiajul spre sistemul Sol.

După ce Oxley o adusese pe Syrinx la bord, instinctul lui *Oenone* fusese să se repeadă direct către Saturn şi habitatul Romulus. Dorinţa de a merge acasă după un şoc atât de teribil era o trăsătură a şoimilor-de-vid, în aceeaşi măsură ca a oamenilor.

Ruben trebuise să-l convingă pe şoimul-de-vid agitat şi speriat că ar fi fost preferabil Jupiter. Habitatele jupiteriene deţineau dotări medicale mult mai avansate decât cele de pe orbita lui Saturn. Şi, desigur, trebuia informat Consensul.

Aceasta era o ameninţare ce trebuia clasificată pur şi simplu deasupra problemelor individuale.

După aceea era vorba despre zbor în sine. *Oenone* nu zburase niciodată, nicăieri, fără supervizarea subliminală a lui Syrinx, cu atât mai puţin nu executase vreo manevră de înghiţire. Desigur, şoimii-de-vid puteau zbura fără cel mai mic input din partea oamenilor, dar, ca întotdeauna, între teorie şi practică exista o diferenţă însemnată. Ei se identificau enorm cu nevoile şi dorinţele căpitanilor lor.

Banda de afinitate generală a echipajului răsunase de uşurare când prima manevră de înghiţire se încheiase perfect.

Ruben ştia că n-ar fi trebuit să se fi îndoit de *Oenone,* dar propria-i minte era prinsă în vârtejurile grijilor. Vederea rănilor lui Syrinx… Şi, mai rău, faptul că mintea femeii era închisă aidoma

unei flori noaptea. Orice încercare de a scotoci sub gândurile ei ce clocoteau la suprafaţă dusese la o rafală de imagini şi senzaţii oribile. Cu certitudine, sănătatea ei mintală avea să sufere dacă va fi lăsată singură cu asemenea coşmaruri. Cacus o plasase imediat în tau-zero, evitând pentru moment problema.

Salut, Ruben, zise Eden. **Mă bucur să vă primesc din nou. Deşi mă întristează starea lui Syrinx şi simt că *Oenone* suferă considerabil.**

Ruben nu mai conversase în mod direct cu habitatul original de peste patruzeci de ani, de la ultima sa vizită aici. Era o călătorie pe care majoritatea edeniştilor o făceau la un moment sau altul al vieţii lor. Nu reprezenta un pelerinaj (ei ar fi negat cu îndârjire aşa ceva), cât aducerea unui omagiu respectuos, recunoaşterea datoriei sentimentale pe care o aveau faţă de entitatea fondatoare a culturii lor.

De aceea trebuie să vorbesc cu tine, rosti el. **Avem o problemă. Vrei, te rog, să convoci un Consens general?**

În edenism nu exista o ierarhie, deoarece era o societate mândră de egalitarismul ei; Ruben ar fi putut adresa aceeaşi solicitare oricărui habitat. Dacă personalitatea considera cererea validă, avea s-o înainteze Consensului habitatului, apoi, dacă trecea de votul acela, avea să fie convocat un Consens general, care-i cuprindea pe toţi edeniştii, habitatele şi şoimii-de-vid din sistemul Sol. Însă pentru problema aceasta, Ruben se simţise obligat să-şi adreseze solicitarea direct Edenului, primul habitat.

Relată cele petrecute pe Atlantis, apoi rezumă „testamentul” lui Laton. Când termină, banda de afinitate rămase tăcută pentru câteva momente.

Voi convoca un Consens general, rosti Eden.

Glasul mintal al habitatului avea o precizie preocupată, care nu-i era caracteristică. Uşurarea se combină cu un ciudat fior de îngrijorare printre gândurile lui Ruben. Cel puţin povara pe care echipajul lui *Oenone* o purtase pe durata zborului avea să fie împărtăşită şi diminuată – psihologia fundamentală a edenismului. Dar echivalentul şocului suferit de habitat la revelarea sufletelor ce se întorceau pentru a-i poseda pe vii era tulburător. Eden fusese germinat în anul 2075, fiind astfel cea mai bătrână entitate vie din Confederaţie. Dacă exista ceva care să aibă înţelepciunea necesară pentru a rezista la asemenea ştiri, atunci nu putea fi decât străvechiul habitat.

Neliniştit de răspunsul habitatului şi mustrându-se pentru că se aştepta la minuni, Ruben se lăsă pe spate în cuşeta de acceleraţie şi folosi blisterele senzoriale ale şoimului-de-vid pentru a observa zborul de apropiere. Se aflau deja la douăzeci şi cinci de mii de kilometri de Europa şi descriau o curbă lină în jurul emisferei ei nordice. Mantaua de gheaţă a satelitului scânteia gri-stridie sub razele soarelui îndepărtat care-i lunecau peste suprafaţa netedă, azvârlind ocazional câte un fulger orbitor de oglindire dintr-un crater de impact.

Înapoia satelitului, Jupiter oculta jumătate din univers. Se găseau suficient de aproape pentru ca regiunile polare să fie invizibile, preschimbând planeta într-o barieră plată, simplă, de portocaliu furios şi nori albi. Giganta gazoasă se afla într-una dintre fazele active. Pete imense de uragane se ridicau aidoma unor gheizere prin benzile superioare de nori, formaţii învolburate de tip ciupercă, aducând cu ele o mulţime de contaminări de la nivelurile inferioare. Culorile se luptau ca nişte armate în lungul graniţelor zbuciumate de înflorituri complexe. Fără să învingă niciodată, fără să piardă niciodată. Haosul era prea mare pentru ca vreo configuraţie sau nuanţă anume să obţină triumful final al stabilităţii. Până şi marile pete, dintre care acum mai dăinuiau doar trei, aveau durate de viaţă măsurabile în milenii. Însă erau inegalabile din punctul de vedere al spectacolului primar. După cinci secole de explorări interstelare, Jupiter rămânea una dintre cele mai mari planete gigantice gazoase catalogate vreodată, onorându-şi titlul antic de Părinte al Zeilor.

La o sută de mii de kilometri de Europa, habitatele formau propria constelaţie unică în jurul stăpânului lor, sorbindu-i energia din magnetosferă, scăldându-se în vânturile furtunoase de particule, ascultând incantaţiile sălbatice ale vocii sale radio şi privind panorama mereu schimbătoare a norilor. N-ar fi putut exista altundeva decât deasupra unor asemenea planete; doar fluxul magnetic tors de gigantele gazoase putea genera nivelurile de energie necesare pentru a susţine viaţa în interiorul carcaselor lor din polip stacojiu-întunecat. Pe orbita lui Jupiter existau patru mii două sute cincizeci de habitate mature, adăpostind o populaţie edenistă de peste nouă miliarde de indivizi. A doua civilizaţie ca mărime din Confederaţie – numeric vorbind; o depăşea doar Pământul, a cărui populaţie era

estimată la treizeci şi cinci de miliarde. Însă standardul de civilizaţie, atât în termeni economici, cât şi culturali, era inegalabil. Cetăţenii lui Jupiter nu aveau clase sociale inferioare, nu existau ignoranţă, sărăcie şi nici nemulţumiţi neadaptaţi, cu excepţia Şerpilor, cam unul la un milion, care respingeau edenismul în totalitate.

Motivul pentru succesul acela social demn de invidiat era Jupiter în sine. Construirea unei asemenea societăţi, chiar şi cu afinitatea, care sporea stabilitatea psihologică, şi cu bitekul, care alina o multitudine de probleme fizice banale, necesita o bogăţie imensă. Aceasta provenea de la He_3, principalul combustibil de fuziune utilizat în toată Confederaţia.

Comparativ cu alţi combustibili, un amestec de He_3 şi deuteriu producea una dintre cele mai curate reacţii de fuziune posibile, ducând în principal la obţinerea de heliu saturat, cu emisie de neutroni aproape zero. Un asemenea produs final însemna că sistemele generatoare aveau nevoie de puţine ecranări şi erau mai ieftin de construit. În acelaşi timp, heliul supraenergizat constituia o propulsie spaţială ideală.

Societăţile din Confederaţie depindeau masiv de forma aceasta de fuziune ieftină şi cu poluare redusă pentru a-şi menţine indexul socio-economic. Din fericire, deuteriul exista în cantităţi însemnate; era un izotop comun de hidrogen şi putea fi extras din orice ocean sau asteroid de gheaţă. Pe de altă parte, He_3 se găsea foarte rar în condiţii naturale. Extragerea sa din Jupiter începuse în anul 2062, când Jovian Sky Power Corporation, cum se numea pe atunci, îşi coborâse primul aerostat în atmosfera gigantei gazoase pentru a extrage la nivel comercial izotopul rar. Cantităţile existente erau infime, dar „infim” este un termen relativ în contextul unei gigante gazoase.

Acea unică operaţie experimentală de mare risc se transformase, prin revoluţie politică, intoleranţă religioasă şi revelaţie bitek, în edenism. Iar edeniştii continuaseră să extragă He_3 în toate sistemele stelare colonizate care aveau o gigantă gazoasă (cu excepţia notabilă a lui Kulu şi a Principatelor sale), deşi norii-de-căuşe înlocuiseră de mult aerostatele ca metodă de colectare. Era cea mai mare întreprindere industrială existentă şi în acelaşi timp monopolul cel mai mare, şi se părea că aşa va rămâne după ce formatul pentru dezvoltarea coloniilor de etapa I fusese instituţionalizat.

Cu toate acestea, aşa cum ar fi putut prezice orice student de echistică, Jupiter rămăsese inima economică a edenismului, deoarece alimenta cel mai mare consumator unic de He_3: Pământul cu Haloul său O'Neill. O asemenea piaţă necesita o operaţie de extragere uriaşă, pe lângă infrastructura de susţinere care-i era asociată, la care se adăugau cerinţele lor energetice masive.

Sute de staţii industriale se înghesuiau în jurul tuturor habitatelor, variind ca dimensiuni de la rafinăriile de minerale asteroidale cu diametrul de zece kilometri, până la laboratoarele de cercetări în microgravitaţie. Zeci de mii de nave spaţiale aglomerau spaţiul local, importând şi exportând toate bunurile cunoscute oamenilor şi raselor xenoce din Confederaţie. Vectorii de zbor alocaţi lor ţeseau o lentă şi efemeră spirală ADN în jurul benzii orbitale lungi de cinci sute cincizeci de mii de kilometri.

Când *Oenone* ajunse la două mii de kilometri de Kristata, habitatul deveni vizibil pentru senzorii săi optici. Strălucea slab, ca o galaxie miniaturală cu braţe spirale lungi şi subţiri. Habitatul forma centrul sclipitor al nebuloasei: un cilindru lung de patruzeci şi cinci de kilometri, care se rotea lent în interiorul unei corona de focul Sf. Elmo aprins de vânturile de particule ce i se spărgeau peste carcasă. Staţii industriale scânteiau în jurul său, cu electricitatea statică pâlpâind în configuraţii nebuneşti peste traversele şi panourile exterioare, ale căror structuri metalice erau mai susceptibile decât polipul bitek la rafalele de ioni. Propulsiile de fuziune formau braţele spirale, iar navele stelare adamiste şi vehiculele interorbitale soseau şi plecau de la spaţioportul invers rotativ sferic al habitatului.

O rută prioritară de zbor fusese degajată printre celelalte nave, îngăduindu-i lui *Oenone* să gonească pe lângă ele spre terasele de andocare ce înconjurau calota nordică a lui Kristata, deşi acum nava stelară decelera, ajungând la şapte *g.* Ruben văzu cum habitatul crescu rapid, astfel că i se distingea perfect banda centrală de zgârie-stele. Practic era unicul aspect al vederii din exterior care se schimbase după ce călătoriseră o sută de mii de kilometri de la ieşirea din gaura-de-vierme. Jupiter rămăsese exact la fel. Bărbatul nici măcar nu putea preciza dacă erau sau nu mai aproape de giganta gazoasă, întrucât nu existau puncte de referinţă valide. Se părea că *Oenone* ar fi zburat între două suprafeţe plate, una formată din nori albi şi galben-cafenii,

iar cealaltă fiind un cer la miezul nopţii.

Ocoliră spaţioportul invers rotativ şi se îndreptară către calota nordică. Pâcla violetă de particule strălucitoare era mai întunecată aici, fiind afectată de valuri lunecătoare de negură produse de vântul energetic care se spărgea şi clocotea lângă cele patru terase de andocare concentrice. *Oenone* simţi o furnicătură de electricitate statică peste carcasa sa din polip albastru, când lunecă după o tangentă peste terasa cea mai interioară; pentru o clipă, descărcarea zdrenţuită imită configuraţia de plasă purpurie care-i acoperea suprafaţa carcasei ca o reţea de vene. După aceea şoimul-de-vid masiv pluti staţionar direct deasupra unui piedestal de andocare, răsucindu-se lent până ce conductele de alimentare fură corect aliniate. Se lăsă pe piedestal cu zgomotul unei frunze care cade toamna.

Un convoi de vehicule de service rulă spre el. Ambulanţa ajunse prima la marginea carcasei lenticulare şi tubul-ecluză lung i se extinse ca un şarpe pentru a se cupla cu toroidul echipajului. Cacus încă discuta cu echipa medicală despre starea lui Syrinx, când modulul tau-zero fu dus în ambulanţă.

Ruben îşi dădu seama că *Oenone* ingera flămând fluide nutritive din conductele piedestalului.

Cum te simţi? îl întrebă cu întârziere pe şoimul-de-vid.

Mă bucur că s-a terminat zborul. Acum Syrinx poate începe să se vindece. Kristata spune că toate leziunile pot fi reparate. Din multiplicitatea sa fac parte mulţi medici. Cred ce-mi spune.

Da, se va vindeca. Şi noi o putem ajuta. Ştiinţa că eşti iubit reprezintă o parte importantă din orice tratament.

Mulţumesc, Ruben. Mă bucur că eşti prietenul meu, şi al ei.

Ridicându-se din cuşeta de acceleraţie, Ruben simţi un fior de emoţie şi admiraţie faţă de credinţa sinceră a şoimului-de-vid. Câteodată sinceritatea sa inocentă era ca a unui copil. Nu putea fi contestată.

Edwin şi Serina deconectau sistemele de zbor ale toroidului echipajului şi supervizau vehiculele de service care cuplau cordoane ombilicale la maşinăriile de susţinere ale terasei. Tula începuse deja să discute cu un antrepozit local de marfă despre cele câteva containere rămase în suporturile din cala inferioară. Toţi păreau să fi înţeles că vor rămâne aici pentru o vreme, chiar

şi *Oenone.*

Ruben se gândi din nou la rănile lui Syrinx şi se cutremură în ciuda aerului cald din punte.

Aş dori să vorbesc cu Athene, te rog, îi ceru şoimului-de-vid.

Trebuia să-şi facă datoria finală, pe care o amânase cât putuse de mult, îngrozit că Athene îi va simţi ruşinea. Se simţea extrem de răspunzător pentru soarta lui Syrinx. „Dacă n-aş fi lăsat-o să coboare… Dacă aş fi însoţit-o…”

Individualitatea trebuie respectată, îi spuse rigid şoimul-de-vid. **Ea decide pentru sine.**

Ruben abia avu timp să schiţeze un surâs trist, când fu conştient de afinitatea puternică a şoimului-de-vid care se întindea peste sistemul solar, până la Saturn şi habitatul Romulus.

Este în regulă, dragule, îi spuse Athene imediat după ce schimbară particularităţile de identitate. **Ea este în viaţă şi-l are pe *Oenone.* Asta-i suficient, indiferent de leziunile provocate de ticăloşii aceia. Va reveni la noi.**

Ştiai?

Bineînţeles. Ştiu de fiecare dată când unul dintre copiii lui *Iasius* revine acasă, iar *Oenone* m-a informat imediat. De când Edenul a solicitat un Consens, urmăresc detaliile.

Va fi un Consens general?

Cu siguranţă.

Ruben simţi cum buzele bătrânei căpitan de şoim-de-vid zâmbiră ironic.

N-am mai convocat unul, rosti ea, **de când Laton a distrus Jantrit. Iar acum el s-a întors. Bănuiesc că există o anume inevitabilitate.**

S-a întors şi a plecat, preciză Ruben. **Acum l-am văzut realmente pentru ultima oară. Ciudat, cumva aproape că-i regret sinuciderea, oricât de nobilă ar fi fost. Cred că-n săptămânile următoare vom avea nevoie de genul lui de cruzime.**

Adunarea Consensului general durã câteva minute; unii oameni trebuiră treziţi, alţii se opriră din muncă. În tot sistemul solar edeniştii îşi contopiră conştiinţa cu cele ale habitatelor în care locuiau, care, la rândul lor, se conectară laolaltă. Era guvernarea democratică supremă, în care toţi nu numai că

votau, ci contribuiau la formularea politicii şi o influenţau.

Oenone prezentă mai întâi rezumatul lui Laton, mesajul pe care-l adresase Consensului Atlantis. Laton apăru înaintea lor: un bărbat înalt şi arătos, cu trăsături asiatice şi păr negru strâns în codiţă la spate, îmbrăcat în robă de mătase verde simplă, strânsă pe talie. Singur într-un univers întunecat. Atitudinea lui studiată arăta că ştia că ei îi erau judecători, dar nu-i păsa cine ştie ce.

– Aţi asimilat deja, fără îndoială, relatarea evenimentelor de pe Insula Pernik şi de la Aberdale, rosti el. După cum puteţi vedea, totul a început cu sacrificiul ritual al lui Quinn Dexter. Putem conchide totuşi, cu destulă certitudine, că străpungerea din lumea de dincolo care s-a petrecut în jungla Lalonde a fost unică. Idioţii de satanişti au dansat de secole prin păduri la miezul nopţii, fără să fi reuşit vreodată să trezească morţii. Dacă sufletele s-ar fi întors, oricând în trecut, am fi ştiut; deşi recunosc că în decursul istoriei umane au existat mereu zvonuri despre asemenea incidente.

Din păcate, n-am putut fi sigur în stabilirea cauzei exacte a ceea ce pot descrie doar ca fiind o ruptură între dimensiunea noastră şi această „lume de dincolo”, unde sufletele dăinuie după moarte. Ceva trebuie să se fi întâmplat pentru ca acest ritual să difere de toate celelalte. Aceasta este direcţia în care ar trebui să vă concentraţi eforturile de cercetare. Răspândirea posedării nu este o ameninţare care să poată fi contracarată pe bază individuală, deşi sunt sigur că populaţiile adamiste vor solicita întreprinderea de acţiuni militare împotriva ei. Opuneţi-vă unor asemenea acţiuni – sunt inutile. Trebuie să descoperiţi cauza de la rădăcină, să închideţi ruptura dintre dimensiuni. Aceea este unica şansă de succes pe termen lung pe care o aveţi. Cred că edenismul este singura societate care deţine potenţialul de a ataca problema cu dedicarea şi resursele necesare. Unitatea voastră poate fi unicul avantaj pe care-l deţinem noi, viii. Folosiţi-l.

Vă asigur că, deşi rămân neorganizaţi, posedaţii au un obiectiv comun şi de prioritate absolută. Ei caută putere prin număr şi nu se vor opri până ce nu vor poseda toate corpurile vii. Acum, când sunteţi avertizaţi, ar trebui să vă puteţi proteja împotriva repetării oricăror episoade de felul celui de pe Pernik. Simple subrutine de filtrare vor apăra multiplicităţile habitatelor,

care, la rândul lor, îi pot detecta pe posedaţii care afirmă că ar fi edenişti, printr-o interogare mai detaliată a trăsăturilor personalităţii lor.

Ultima mea observaţie este de natură mai degrabă filosofică decât practică, deşi la fel de importantă pe termen lung, dacă veţi triumfa. Acum, când ştiţi că oamenii au suflete nemuritoare, va trebui să vă ajustaţi considerabil cultura. În privinţa aceasta, subliniez cu insistenţă importanţa existenţei materiale. Să nu credeţi că moartea reprezintă o opţiune de evadare facilă dinaintea suferinţei, ori că viaţa este pur şi simplu o fază a existenţei, pentru că moartea înseamnă realmente sfârşitul unei părţi din voi. Pe de altă parte, nu doresc să vă îngrijoraţi că veţi rămâne captivi pe vecie în lumea de dincolo; mă îndoiesc că asta se va întâmpla cu unul dintr-un miliard de edenişti. Gândiţi-vă ce sunt sufletele care revin, cine sunt ele, şi veţi înţelege ce vreau să spun. Până la urmă, fiecare va pricepe singur. În confruntarea cu realitatea finală, eu am descoperit convingerea că printre societăţile corporale, cultura noastră este supremă. Regret doar că nu am putut reveni în ea pentru încă puţin timp, cu cunoştinţele pe care le am acum. Deşi bănuiesc că nu m-aţi fi acceptat.

Un ultim surâs cunoscător, apoi dispăru pentru ultima dată.

Mai întâi, decise Consensul, trebuie să ne protejăm propria cultură. Deşi suntem relativ imuni faţă de infiltrări, trebuie să analizăm posibilitatea pe termen mai lung a asaltului fizic, în eventualitatea în care posedaţii obţin controlul unui sistem planetar cu nave stelare militare. Protecţia noastră va fi obţinută cel mai eficient prin susţinerea Confederaţiei şi împiedicarea răspândirii posedărilor. În acest scop toţi şoimii-de-vid vor fi rechemaţi din zborurile civile, pentru a alcătui o forţă defensivă extinsă, din care o treime va fi alocată Marinei Confederaţiei. Resursele noastre ştiinţifice trebuie orientate, aşa cum a sugerat Laton, spre descoperirea originii străpungerii iniţiale şi dobândirea înţelegerii naturii energetice a sufletelor posedatoare. Trebuie să descoperim o soluţie permanentă.

Ţinem seama de opinia acelora dintre noi care sunt în favoarea unei politici de izolare şi o vom păstra ca opţiune, dacă se va părea că posedaţii obţin superioritatea. Nu considerăm totuşi ca fiind un viitor optim acela în care rămânem singuri în univers după ce posedaţii vor distruge planetele şi asteroizii

adamişti pe care le-au cucerit. Ameninţarea aceasta trebuie abordată în conjuncţie cu întreaga rasă umană. Noi suntem problema şi ca atare trebuie să ne tratăm pe noi înşine.

*

Louise Kavanagh se trezi în izul binecuvântat de aşternuturi curate şi proaspete, cu senzaţia plăcută a apăsării cearşafurilor scrobite. Camera în care se găsea era chiar mai mare decât dormitorul ei din Cricklade. Pe peretele opus patului, draperii groase fuseseră trase peste ferestre, îngăduind să pătrundă foarte puţină lumină. Crăpăturile înguste nu-i spuneau nici măcar ce culoare avea lumina de afară. Iar asta era foarte, foarte important.

Louise împinse în lături cearşafurile şi coborî pe covorul gros, apoi trase într-o parte una dintre draperiile înalte. Pâcla aurie a Ducelui năvăli înăuntru. Fata studie cerul neliniştită, dar afară era senin. Nu exista nici măcar un norişor de ploaie şi cu siguranţă niciuna dintre spiralele de ceaţă roşie, rarefiată. Văzuse din plin răsuflarea aceea de entitate malefică ieri, când aeroambulanţa zburase peste Kesteven; volburi largi şi translucide ce se roteau deasupra tuturor aşezărilor pe lângă care trecuseră. Toate străzile, casele şi ogoarele de sub substanţa pufoasă erau acoperite de roşu-aprins, lugubru.

„Ei încă nu sunt aici”, gândi Louise uşurată. „Dar vor veni, la fel de sigur cum vine iarna.”

La sosirea lor, ieri, Norwich era un oraş cuprins de panică, deşi autorităţile nu ştiau bine motivul panicii. Unicele ştiri care ajunseseră în capitală de la insulele afectate de marşul implacabil al posedaţilor erau afirmaţii obscure referitoare la răscoale şi invazii ale unor trupe extraplanetare ce deţineau arme stranii. Însă escadrila Marinei Confederaţiei de pe orbita lui Norfolk îi asigurase pe Prinţ şi pe prim-ministru că nu avusese loc nicio invazie.

Fusese totuşi ordonată mobilizarea completă a miliţiilor Insulei Ramsey. Trupele săpau tranşee în jurul capitalei. Se întocmeau planuri pentru eliberarea insulelor care fuseseră pierdute în faţa inamicului, ca Kesteven.

Lui Ivan Cantrell i se ordonase să asolizeze într-o zonă îndepărtată a aerodromului şi soldaţii înconjuraseră aeroambulanţa imediat ce atinsese solul, bărbaţi nervoşi în uniforme kaki care nu le erau în general pe potrivă, strângând

paturile puştilor ce fuseseră vechi încă de pe timpul bunicilor lor. Printre ei existau totuşi şi câţiva puşcaşi din Marina Confederaţiei, în costume de tip combinezon lucitoare, care păreau excrescenţe de piele cauciucată. Iar armele lor negru-mat nu erau în niciun caz demodate. Louise bănuise că o singură rafală dintr-o ţeavă din acelea cu aspect banal ar fi putut distruge cu uşurinţă nava. Soldaţii se calmaseră considerabil când surorile Kavanagh coborâseră pe scara avionului, urmate de Felicia Cantrell şi fetele ei. Comandantul lor, căpitanul Lester Swindell, îi acceptase ca refugiaţi, însă fuseseră necesare alte două ore de întrebări înainte de a primi acceptul de liberă trecere. Până la urmă, Louise fusese nevoită să-i telefoneze mătuşii Celina pentru a veni şi a depune mărturie pentru ea şi Genevieve. Nu prea voise s-o facă, dar nu mai avea opţiuni. Mătuşa Celina era sora mai mare a mamei ei şi Louisei nu-i venise niciodată să creadă că era posibil ca ele două să fie înrudite; femeia era complet lipsită de minte, zâmbea întruna prosteşte şi nu era preocupată decât de anotimpuri şi de cumpărături. Totuşi, mătuşa Celina era măritată cu Jules Hewson, conte de Luffenham, consilier principal la Curtea Prinţului. Dacă numele Kavanagh nu avea aceeaşi greutate aici, pe Ramsey, cum avea pe Kesteven, numele contelui atârna greu.

La două minute după ce mătuşa Celina pătrunsese vociferând şi chelălăind în birou, Louise şi Genevieve urcau în trăsura ei. Lui Fletcher Christian, *un fermier de pe Cricklade, care ne-a ajutat să fugim, mătuşă,* i se spusese să călătorească pe capră alături de vizitiu. Louise dorise să protesteze, dar Fletcher îi făcuse cu ochiul şi se plecase adânc înaintea mătuşii Celina.

Louise îşi coborî privirea de la cerul senin de peste Norwich. Deşi casa Balfern se găsea în centrul lui Brompton, cartierul cel mai exclusivist al capitalei, totuşi avea propriul său domeniu vast. Doi poliţişti păzeau aseară la exteriorul porţilor din fier. „Pentru moment sunt în siguranţă”, îşi spuse ea. Atât doar că adusese un posedat exact în inima capitalei. De fapt, în inima guvernării.

Însă Fletcher Christian era secretul ei şi al Genevievei; iar Gen n-avea să spună nimic. Era amuzant, dar fetele aveau acum mai multă încredere în Fletcher decât în conte şi în prim-ministru. El le dovedise deja că avea să le protejeze de ceilalţi posedaţi şi că putea s-o facă. La rândul ei, Louise avea răspunderea protejării

Genevievei. Fiindcă Cerurile ştiau că soldaţii din miliţii şi puşcaşii marini ai Confederaţiei nu le puteau apăra de posedaţi.

Fata îşi gârbovi umerii şi traversă camera, trăgând în lături şi celelalte draperii. „Ce să fac în continuare? Să le spun oamenilor adevărul despre ceea ce-i aşteaptă? Mi-l pot imagina pe unchiul Jules ascultându-mă. Va crede despre mine că sunt isterică. Dar dacă nu ştiu, nu se vor putea apăra niciodată.”

Era o dilemă oribilă. Şi când te gândeşti că Louise se aşteptase ca problemele să-i ia sfârşit odată ce aveau să ajungă în siguranţa capitalei. Că se va întreprinde ceva... „Că-i vom putea salva pe mama şi pe tata.” Visul unei şcolăriţe.

Arma Carmithei era rezemată de marginea patului şi Louise zâmbi cu drag spre puşcă. Mătuşa Celina se foise şi şovăise când ea insistase s-o aducă de la aerodrom, tânguindu-se că Tinerele Doamne pur şi simplu nu aveau habar despre asemenea obiecte, cu atât mai puţin să le poarte asupra lor.

Pentru mătuşa Celina avea să fie greu la sosirea posedaţilor. Surâsul Louisei păli. „Fletcher”, decise ea. „Trebuie să-l întreb pe Fletcher ce să fac în continuare.”

*

Louise o găsi pe Genevieve în odaia vecină, stând în mijlocul patului cu genunchii strânşi la piept, tăcută şi îmbufnată. Cele două fete se uitară una la cealaltă, după care izbucniră în râs. La instrucţiunile stricte ale mătuşii Celina, cameristele le aduseseră nişte veşminte fantastice, din mătase şi catifea viu colorate, cu fuste plisate uriaşe şi bluze cu mâneci bufante.

– Haide, îşi prinse Louise surioara de mână. Să plecăm din casa asta de nebuni.

Mătuşa Celina dejuna în camera de dimineaţă, lungă şi cu pereţi din sticlă, care avea vedere spre iazul cu crini din grădină. Stătea în capul mesei din lemn de tec, ca o împărătească ce-şi dirija trupele de servitori în livrele şi cameriste în uniforme scrobite. O haită de câini corgi supraponderali adulmecau plini de speranţe în jurul scaunului ei, pentru a fi răsplătiţi cu câte o bucăţică de pâine prăjită sau şuncă.

– Aşa, da! Aşa-i mult mai bine, declară ea când surorile fură conduse înăuntru. Ieri, arătaţi pur şi simplu groaznic. Am fost cât pe aici să nu vă recunosc. Straiele astea sunt mult mai drăguţe. Iar părul îţi străluceşte acum, Louise. Arăţi ca o cadră.

– Mulţumesc, mătuşă, spuse fata.

– Luaţi loc, scumpelor, şi serviţi-vă. Trebuie să fiţi moarte de foame după o ordalie atât de teribilă. Ce lucruri înfiorătoare aţi văzut şi aţi îndurat, mai mult decât orice alte fete pe care le cunosc. Aseară i-am mulţumit Domnului că aţi ajuns întregi până la noi.

O cameristă aşeză în faţa Louisei o farfurie cu omletă şi fata îşi simţi stomacul strângându-se îngrijorător. „Iisuse, te rog, nu mă lăsa să vomit acum.”

– Doar nişte pâine prăjită, te rog, izbuti să spună.

– Îl mai ţii minte pe Roberto, nu-i aşa, Louise? spuse mătuşa Celina. Glasul îi devenise mieros de mândrie. Dragul meu fiu, un flăcău tare bine făcut.

Louise îl privi pe băiatul din capătul opus al mesei, care mesteca de zor, terminând un maldăr de şuncă, ouă şi rinichi. Roberto era cu doi ani mai mare ca ea şi nu se înţeleseseră bine la ultima lui vizită la Cricklade, când nu avusese chef să facă absolut nimic. Iar de atunci se îngrăşase vreo zece kilograme, care se i depuseseră în majoritate în jurul taliei.

Ochii li se întâlniră. El îi arunca „privirea William Elphinstone”, aşa cum o botezase Louise. Iar rochia ei enervantă, cu corsaj strâmt, îi punea în evidenţă nurii.

Fata fu destul de surprinsă când privirea ei de oţel îl făcu să roşească şi să-şi coboare repede ochii înapoi în farfurie. „Trebuie neapărat să plec de aici”, se gândi, „din casa asta, din oraşul ăsta, departe de indivizii ăştia stupizi ca nişte bovine, şi mai mult ca orice trebuie să scap de rochia asta nenorocită. N-am nevoie de Fletcher ca să-mi spună asta.”

– N-am înţeles niciodată de ce mama voastră s-a dus să trăiască pe Kesteven, vorbi mătuşa Celina. Este o insulă atât de sălbatică… Ar fi trebuit să fi rămas aici, în oraş. Să ştiţi că draga voastră mamă ar fi putut alege pe oricine şi-ar fi dorit de la Curte. În tinereţe a fost o făptură divină, pur şi simplu divină. La fel ca voi două. Iar acum cine ştie ce lucruri oribile i s-au întâmplat în rebeliunea asta groaznică. I-am spus să nu plece, dar pur şi simplu n-a vrut să m-asculte. Acolo este o sălbăticie. O sălbăticie şi nimic mai mult. Sper ca escadrila Marinei să-i împuşte pe toţi barbarii aceia. Ar trebui să sterilizeze Kesteven, s-o ardă cu laserul până la stânca de la bază. Atunci voi două, scumpelor, aţi putea veni şi locui în siguranţă aici cu mine. N-ar fi minunat?

– Vor ajunge şi aici, rosti Genevieve indignată. Să ştii că nu-i puteţi opri. Nimeni nu-i poate opri.

Louise o împunse cu vârful piciorului şi o fulgeră cu privirea. Genevieve se mulţumi să strângă din umeri, apoi reveni la ouăle ei.

Mătuşa Celina păli dramatic şi-şi flutură batista înaintea feţei.

– Scumpa mea copilă, ce lucru pur şi simplu teribil poţi spune! Of-of, mama voastră n-ar fi trebuit să fi părăsit niciodată capitala. Aici fetele sunt crescute aşa cum se cuvine.

– Îmi pare rău, mătuşă, rosti iute Louise. Niciuna dintre noi nu suntem în apele noastre şi încă nu ne-am revenit complet. După… ştii dumneata… cele întâmplate.

– Sigur că înţeleg. Amândouă ar trebui să mergeţi la un medic. Ar fi trebuit, de fapt, să fi chemat eu însămi unul, aseară. Dumnezeu ştie cu ce v-aţi putut molipsi, rătăcind atâtea zile pe drumuri de ţară.

– Nu, nu!

Un medic i-ar fi descoperit sarcina în câteva minute. Şi numai bunul Dumnezeu ştia cum ar fi reacţionat mătuşa Celina faţă de vestea aceea.

– Mulţumim, mătuşă, însă, realmente, nu-i nimic care să nu poată fi rezolvat prin câteva zile de odihnă. Mă gândisem că am putea face un tur prin Norwich, dacă tot suntem aici. Pentru noi ar însemna o adevărată favoare şi o relaxare. Surâse cuceritor. Te rog, mătuşă.

– Da. Te rugăm, putem? o susţinu Genevieve.

– Nu ştiu, răspunse mătuşa Celina. Nu este un moment potrivit pentru excursii, mai ales că acum are loc mobilizarea miliţiilor. Şi i-am promis Hermionei că voi participa la reuniunea de azi a Crucii Roşii. Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne susţine bravii bărbaţi în asemenea clipe. Realmente nu-mi pot găsi timp să vă însoţesc în plimbare.

– Aş putea s-o fac eu, rosti Roberto. Mi-ar plăcea.

Ochii îi zăboviră din nou asupra Louisei.

– Termină cu prostiile, scumpule, îl dojeni mătuşa Celina. Trebuie să te duci la şcoală.

– Ne-ar putea însoţi Fletcher Christian, care să aibă grijă de noi, interveni Louise prompt. S-a dovedit mai mult decât destoinic. Cu el am fi în perfectă siguranţă.

Cu coada ochiului îl putea zări pe Roberto încruntându-se.

– Eu ştiu…

– Te rog! scânci Genevieve. Vreau să-ţi cumpăr nişte flori, fiindcă ai fost atât de bună cu noi.

Mătuşa Celina îşi pocni palmele laolaltă.

– Of-of, ce mai comoară mică eşti! Dintotdeauna mi-am dorit să fi avut şi eu o fetiţă… Sigur că puteţi merge.

Louise îşi ţuguie buzele, expediindu-i un sărut de recunoştinţă. Îşi putea imagina perfect ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat sceneta aceasta în faţa mamei. Genevieve revenise cu atenţia asupra omletei, cu chipul compus într-o expresie de puritate perfectă.

La celălalt capăt al mesei, Roberto mesteca gânditor a treia felie de pâine prăjită.

*

Cele două surori îl găsiră pe Fletcher Christian în camerele servitorilor. Deoarece un număr mare de bărbaţi din personalul Casei Balfern fuseseră mobilizaţi în regimentele de miliţie, el fusese pus la treabă de bucătăreasă şi căra saci din magazii.

Le privi măsurat pe fete, lăsă pe podeaua bucătăriei o plasă mare plină cu morcovi şi făcu o plecăciune graţioasă.

– Ce splendid arătaţi, tinere doamne, cât de rafinate! Dintotdeauna mi-am zis că sunteţi mai potrivite în asemenea veşminte minunate.

Louise îl privi *foarte* pătrunzător. După aceea îşi zâmbiră larg.

– Mătuşa Celina ne-a împrumutat o trăsură, spuse ea pe tonul cel mai aristocrat. De asemenea, ea te eliberează de alte sarcini pentru a ne însoţi. Desigur, dacă nu preferi să rămâi aici, pentru a continua să faci ceea ce se pare că te pricepi atât de bine…

– Oh, lady Louise, văd că eşti o doamnă crudă, totuşi pe bună dreptate merit asemenea ironii. Voi fi onorat să te însoţesc.

Îşi luă haina sub privirea dezaprobatoare a bucătăresei şi o urmă pe Louise afară din bucătărie. Genevieve îşi sumeţi poalele rochiei şi o luă la fugă înaintea lor prin casă.

– Micuţa nu pare să fie afectată, după toate cele prin care a trecut, observă Fletcher.

– Aşa este, mulţumesc Domnului. A fost cu adevărat teribil pentru tine azi-noapte? întrebă Louise, după ce ieşiră din raza auditivă a celorlalţi slujitori.

– Odaia a fost caldă şi uscată. Am dormit în împrejurări şi mai neplăcute.

– Îmi cer iertare fiindcă te-am adus aici… uitasem cât de groaznică este mătuşa Celina. Dar nu m-am putut gândi la nimeni altcineva care să ne poată scoate atât de repede de pe aerodrom.

– Nu te mai îngândura în privinţa aceasta, lady. Mătuşa ta este un model de educaţie prin comparaţie cu unele jupânese pe care le-am cunoscut în propria-mi tinereţe.

– Fletcher… Puse mâna pe braţul lui şi încetini în acelaşi timp mersul: Ei sunt aici?

Trăsăturile lui robuste deveniră melancolice.

– Da, lady Louise. Pot să simt câteva zeci care locuiesc în oraş. Iar numărul lor creşte cu fiecare ceas. Va dura multe zile, poate o săptămână, dar Norwich va cădea cu siguranţă.

– Doamne, Iisuse Hristoase, oare când se vor termina toate astea?

Începu să tremure şi simţi braţul bărbatului cuprinzându-i umerii. Se detestă pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. „Oh, Joshua, unde eşti? *Am nevoie* de tine.”

– Nu pomeni numele răului şi nu te va băga în seamă, rosti Fletcher cu glas încet.

– Chiar aşa?

– Aşa m-a încredinţat mama.

– Şi a avut dreptate?

Degetele lui îi atinseră bărbia şi-i ridicară uşor chipul.

– Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă şi foarte departe. Azi însă cred că dacă ocolim atenţia lor, veţi rămâne mai multă vreme ferite de rău.

– Foarte bine. Să ştii că m-am gândit serios în privinţa asta: cum să-i ţin pe Genevieve şi pe prunc în afara oricăror primejdii. Şi nu există decât o cale în care să procedez.

– Da, lady Louise?

– Să plec de pe Norfolk.

– Înţeleg.

– Nu va fi uşor. Mă vei ajuta?

– Nu trebuie să mi-o ceri, lady; ştii bine că-ţi voi oferi ţie şi micuţei orice ajutor care îmi stă în putinţă.

– Mulţumesc. Mai există o întrebare: Tu vrei să vii cu noi? Eu voi încerca să ajung la Seninătate. Acolo cunosc pe cineva care ne-ar putea ajuta.

„Dacă ne mai poate ajuta cineva”, adăugă în gând.

– Seninătate?

– Da, este un fel de palat în spaţiul cosmic, aflat pe orbita unei stele la foarte mare depărtare de locul acesta.

– Oh, lady, cât de seducătoare eşti. Să mă-ndrept spre stelele care, cândva, m-au ajutat să navighez pe mări... Cum m-aş putea împotrivi la o asemenea propunere?

– Bun, şopti ea.

– Nu vreau să crezi că aş cuteza să-ţi aduc vreo pâră, lady Louise, însă ştii cu adevărat cum să te pregăteşti pentru o asemenea strădanie?

– Cred că da. Am învăţat ceva atât de la tata, cât şi de la Joshua, ba chiar şi de la Carmitha, într-un fel: cu bani se rezolvă orice.

Fletcher zâmbi plin de respect.

– O vorbă plină de înţelepciune. Şi tu ai banii aceştia?

– Nu, nu-i am asupra mea, dar sunt o Kavanagh şi pot face rost de ei.

6

Apartamentul ca un palat al Ionei Saldana de la baza falezei rămăsese pustiu; oaspeţii de la Consiliul de Reglementare Bancară din Seninătate fuseseră expediaţi politicos, dar ferm. Petrecerea veselă se terminase, iar ei înţeleseseră situaţia suficient de bine ca să nu protesteze. Din păcate, erau îndeajuns de isteţi ca să ştie că n-ar fi fost îndepărtaţi decât în cazul unei crize reale. Zvonurile aveau să se răspândească deja prin habitatul imens.

Ione redusese outputul celulelor electrofosforescente din plafon la nivelul unei sclipiri sumbre de stele. Îi îngăduia să vadă prin peretele din sticlă înapoia căruia se afla marea, o lume tăcută, compusă în totalitate din nuanţe de acvamarin, care şi ea se întuneca acum, fiindcă tubul de lumină axial al habitatului permitea nopţii să revendice interiorul. Peştii erau reduşi la umbre furişate ce lunecau printre ramurile înţepătoare de coral.

Pe când era mai tânără, Ione petrecuse multe ore privind peştii şi creaturile ce se târau pe nisip. Acum stătea cu picioarele încrucişate pe mocheta de muşchi de culoarea caisei în faţa teatrului ei privat, cu Augustine cuibărit mulţumit în poală. Mângâia absentă blana catifelată a micuţului xenoc, dar rămăsese cu ochii închişi spre lume.

Încă putem trimite o escadrilă de şoimi-negri după Mzu, sugeră Seninătatea. **Eu cunosc coordonatele ieşirii găurii-de-vierme a lui *Udat.***

La fel ca toţi ceilalţi şoimi-negri, replică ea. **Pe mine mă îngrijorează însă echipajele lor. Odată ce sunt departe de platformele noastre DS, nu mai putem face realmente nimic pentru a le consolida loialitatea. Mzu va încerca să cadă la înţelegere cu ele. Probabil că va şi reuşi. Până acum s-a dovedit uimitor de plină de resurse. A izbutit să ne determine chiar pe noi să lunecăm în automulţumire.**

Eu n-am fost deloc automulţumit, rosti parcă iritată personalitatea habitatului. **Metoda utilizată m-a prins cu garda jos. Ceea ce în sine mi se pare tulburător. Sugerează că evadarea ei a fost extrem de bine gândită şi plănuită. Mă întreb care-i va fi următoarea mişcare.**

Din păcate, am o idee destul de bună în privinţa asta.

Va merge după Alchimist. Nu există alt motiv pentru care să se fi comportat aşa. Iar după ce-l va recupera… Omuta.

Într-adevăr.

De aceea nu vom trimite şoimii-negri după ea. S-ar putea să-i conducă la Alchimist. Situaţia ar deveni atunci şi mai rea decât cea în care ne aflăm acum.

În cazul acesta, ce vrei să fac în privinţa echipelor agenţiilor de contrainformaţii?

Nu sunt sigură. Ele cum reacţionează?

*

Lady Tessa, şefa staţiei ASE din Seninătate, fusese îngrozită de vestea evadării lui Alkad Mzu, un sentiment pe care izbuti să-l ascundă îndărătul unei reprezentaţii de furie pură. Monica Foulkes stătea în faţa ei în apartamentul din turnul zgârie-stele care era în acelaşi timp şi cartierul general al echipei ASE. Nu utilizase reţeaua de comunicaţii a habitatului, ci îi raportase personal lui Lady Tessa. Asta nu înseamnă că Seninătatea n-ar fi ştiut ce discutau cele două (nici vorbă despre aşa ceva!), dar foarte multe organizaţii şi guverne nu aveau habar de existenţa lui Mzu şi nici de implicaţiile ce derivau din aceasta.

Trecuseră douăzeci şi trei de minute de la evadarea fizicienei şi o formă de şoc întârziat începu să se infiltreze în corpul Monicăi, pe măsură ce subconştientul ei înţelegea cât de norocoasă fusese că evitase dispariţia în gaura-de-vierme a lui *Udat.* Nanonicele ei neurale nu puteau face nimic pentru a împiedica tremurăturile reci care-i spiralau în jurul braţelor şi al muşchilor abdominali.

– Nici măcar nu voi onora performanţa voastră spunându-i „dezastru”! tuna şi fulgera Lady Tessa. Dumnezeule atotputernic, scopul principal pentru care ne aflăm aici este de a ne asigura că ea rămâne în habitat. Toate agenţiile subscriu la politica asta şi până şi blestematul de Lord al Ruinelor o susţine. Iar voi o lăsaţi să plece de sub ochii voştri! Iisuse Hristoase, ce dracu’ făceaţi toţi pe plaja aia? Ea se opreşte să-mbrace un costum spaţial şi voi nici măcar nu v-apropiaţi să investigaţi?

– N-a fost tocmai o *plimbare,* şefa. Şi aş dori să se consemneze că noi nu suntem decât o echipă de supraveghere. Operaţiunea noastră din Seninătate a fost mereu prea mică pentru a garanta că Mzu va rămâne înăuntru dacă întreprinde un efort determinat de a pleca, ori dacă cineva va utiliza o acţiune

în forţă pentru a o extrage de aici. Dacă agenţia dorea să fie absolut sigură, atunci ar fi trebuit să fi repartizat o echipă mai mare pentru monitorizarea ei.

– Foulkes, nu-mi dataviza mie flekul de regulament. Eşti amplificată, ai implanturi de armament – făcu o grimasă şi ridică ochii spre tavan, de parcă s-ar fi aşteptat la cenzura divină –, iar Mzu este trecută de şaizeci de ani. Ea nu avea voie să ajungă atât de aproape de nenorocitul ăla de şoim-negru, cu atât mai puţin să fie preluată de el.

– Şoimul-negru a înclinat serios balanţa fizică în favoarea ei. Pur şi simplu n-a fost o posibilitate pe care s-o fi luat în seamă. Doi gardişti ai Seninătăţii au fost eliminaţi în decursul tentativei noastre de a-i stopa îmbarcarea. Personal sunt surprinsă că navei stelare i s-a permis să înghită în interiorul habitatului.

Acum Monica privi cu aer vinovat la pereţii de polip din jur.

Expresia furioasă a lui Lady Tessa nu se modifică, totuşi tonul se mai îmblânzi.

– Mă îndoiesc că ar fi putut face mare lucru. Şi aşa cum ai spus, manevra aceea de înghiţire a fost cu totul fără precedent.

– Samuel a spus că puţini şoimi-de-vid ar putea fi atât de precişi.

– Mulţumesc. Voi avea grijă să includ în raportul meu informaţia aceasta extrem de utilă.

Se ridică din scaun şi se apropie de fereastra ovală. Apartamentul se găsea la două treimi din înălţimea turnului zgârie-stele StEtalia, acolo unde gravitaţia se apropia de cea standard terestră. Era o poziţie care-i oferea vedere neîmpiedicată peste fundul vastului înveliş curbat de culoarea pesmeţilor arşi al habitatului şi dincolo de muchie se distingea doar o semilună a spaţioportului invers rotativ, precum răsăritul unei luni metalice. Azi, ca şi în ultimele patru zile, puţine nave stelare soseau ori plecau de la docurile sale. Platforme DS mari scânteiau liniştitor pe fundalul feţei întunecate a lui Mirchusko, reflectând ultimele raze de soare înainte ca Seninătatea să pătrundă în umbră.

„Şi ce utilitate ar fi avut ele împotriva Alchimistului?” se întrebă Lady Tessa. „Un dispozitiv al apocalipsei despre care se spune că poate stinge stele…”

– Care-i următoarea noastră mişcare? întrebă Monica.

Îşi freca braţele, pentru a le încălzi, străduindu-se să-şi

oprească tremurăturile. Fire de nisip îi cădeau de pe mânecile puloverului.

– În clipa de faţă principala noastră responsabilitate este informarea Regatului, spuse Lady Tessa pe un ton provocator. Din partea coloanei proiectoare AV care se ridica de pe blocul procesor desktop nu se auzi nicio reacţie, aşa că ea continuă: Însă va dura până ce Regatul va răspunde şi va începe să caute. Iar Mzu ştie asta. Ceea ce înseamnă că ea dispune de două opţiuni: fie să meargă cu *Udat* direct la Alchimist, fie să se ascundă undeva pe acolo.

Bătu cu o unghie sclipitor aurită în fereastra dincolo de care nenumărate stele descriau arce lente.

– Dacă a fost îndeajuns de inteligentă pentru a scăpa de toate echipele agenţiilor de contrainformaţii care o monitorizau, ştie că nu va putea rămâne niciodată ascunsă, zise Monica. Prea mulţi dintre noi vor fi acum cu ochii după ea.

– *Udat* nu este totuşi dotat cu niciun fel de echipamente speciale. Am verificat registrele Consiliului Astronautic al Confederaţiei şi n-a mai fost reechipat de opt luni. Sigur că da, are interfeţele standard pentru suporturi de viespi de luptă şi arsenal greu pentru defensivă la rază apropiată, ca toţi şoimii-negri. Nimic neobişnuit însă.

– Deci?

– Deci, dacă ea va merge cu *Udat* direct la Alchimist, cum îl vor lansa în soarele Omutei?

– Noi ştim ce echipament este necesar pentru asta?

– Nu, admise Lady Tessa. Nu ştim nici măcar dacă este necesar vreun echipament special. Însă Alchimistul era diferit, nou şi unic, ceea ce înseamnă că este non-standard. Asta ne-ar putea oferi singura şansă de a neutraliza situaţia. Dacă este implicată vreo cerinţă hardware, Mzu va trebui să iasă din ascunzătoare şi să abordeze un subcontractor de armament.

– Poate să nu fie necesar, zise Monica. Cu certitudine are prieteni şi simpatizanţi în asteroizii Dorado. Poate să meargă la ei.

– Sper s-o facă. Agenţia i-a ţinut sub supraveghere de multe decenii pe supravieţuitorii garissani, pentru eventualitatea în care vreunul dintre ei ar încerca o răzbunare prostească. Se întoarse de la fereastră: Te trimit acolo ca să-l informezi pe şeful staţiei. Este o ipoteză rezonabilă că în final ea va apărea la

Dorado şi poate fi de folos ca pe teren să se afle cineva familiarizat cu Mzu.

Monica încuviinţă înfrântă.

– Da, şefa.

– Nu mai afişa expresia asta tragică. Eu sunt cea care va trebui să raporteze la Kulu şi să-l anunţe pe Director că am pierdut-o. Tu scapi uşor.

*

Şedinţa din biroul Marinei Confederaţiei de la nivelul al patruzeci şi cincilea al turnului zgârie-stele StMichelle era sincronă cu şedinţa ASE, atât temporal, cât şi în privinţa conţinutului. În birou se găsea comandorul Olsen Neale, care accesa înspăimântat memoria senzavizare a ieşirii brutale a lui Mzu din habitat, aşa cum fusese înregistrată de deznădăjduita Pauline Webb.

După ce fişierul se sfârşi, bărbatul puse câteva întrebări suplimentare şi ajunse la aceleaşi concluzii cu Lady Tessa.

– Putem presupune că Mzu are acces la fondurile necesare pentru a cumpăra orice sisteme de care are nevoie pentru a utiliza Alchimistul şi pentru a le instala într-o navă capabilă de luptă, zise el. Nu cred însă că nava aceea va fi *Udat,* care actualmente este în atenţia tuturor. Peste o săptămână, toate navele Marinei şi guvernelor vor fi pe urma ei.

– Credeţi aşadar că Alchimistul există într-adevăr? întrebă Pauline.

– SCNC a crezut-o dintotdeauna, deşi n-a putut niciodată să descopere vreo dovadă certă. Iar după cele întâmplate acum, nu cred că mai poate fi vreo îndoială. Chiar dacă Alchimistul n-a fost stocat în tau-zero, nu uita că Mzu ştie cum să construiască altul. Ba poate chiar alţi o sută ca el.

Monica lăsă fruntea în jos.

– La naiba, am belit-o rău de tot.

– Da. Mereu mi-am spus că devenisem aproape dependenţi de bunăvoinţa Lordului Ruinelor de a o ţine aici. Bărbatul flutură din degetele unei mâini şi murmură: N-am vrut să jignesc pe nimeni.

Coloana AV de pe blocul procesor desktop scânteie scurt.

– Nici n-am considerat-o o jignire, spuse Seninătatea.

– La rândul nostru, ne-am complăcut cu natura statică pe care o căpătase întreaga situaţie. Ai avut perfectă dreptate când ai spus că ne-a păcălit timp de un sfert de secol. Al dracului, dar

este o durată teribil de lungă pentru a menţine o înşelătorie. Nimeni care poate păstra atâta vreme ura în suflet nu va face ceva de mântuială. Ea a plecat deoarece crede că are o şansă bună de a utiliza Alchimistul împotriva Omutei.

– Da, domnule.

Olsen Neale se strădui să-şi suprime grijile şi să formuleze un răspuns coerent înaintea situaţiei. Unul pentru care el nu avea absolut niciun plan de urgenţă. Nimeni din SCNC nu crezuse vreodată că Mzu ar putea scăpa cu adevărat.

– O să plec imediat spre Trafalgar. Prima noastră prioritate este s-o informăm pe amirala Lalwani că Mzu a dispărut, ca să poată începe să ne activeze agenţii în direcţia găsirii ei. După aceea Primul-amiral va trebui să consolideze defensivele Omutei. La naiba, asta înseamnă altă escadrilă de care Marina nu se poate lipsi… în niciun caz acum.

– Starea de alertă legată de Laton îi va îngreuna deplasările, spuse Pauline.

– Să sperăm. În tot cazul, vreau ca tu să mergi la Dorado şi să anunţi biroul nostru că este posibil ca Mzu să-şi facă apariţia în scurt timp.

*

Bineînţeles Samuel n-a trebuit să se întâlnească personal cu ceilalţi trei agenţi de contrainformaţii edenişti din habitat. Au discutat pur şi simplu prin intermediul afinităţii, după care Samuel şi colegul său, Tringa, s-au îndreptat spre spaţioport. Samuel a închiriat o navă stelară care să-l ducă la asteroizii Dorado, în timp ce Tringa a găsit una care să-l ducă la Jupiter, pentru a avertiza Consensul.

*

Acelaşi scenariu a fost derulat de celelalte opt echipe naţionale de contrainformaţii care fuseseră alocate pentru supravegherea lui Mzu. În toate cele opt cazuri s-a decis că alertarea directorilor lor reprezenta cerinţa primară; trei dintre ele au trimis de asemenea agenţi la asteroizii Dorado pentru a o aştepta pe Mzu.

Agenţiile de curse charter din spaţioport, care suferiseră din plin de pe urma reducerii masive a zborurilor provocată de panica Laton, au constatat că afacerile reîncepeau să înflorească.

Acum trebuie să decizi dacă le vei îngădui să-şi informeze planetele natale, spuse Seninătatea. **Fiindcă**

odată ce ştirea se va răspândi, nu vei mai putea controla evenimentele ulterioare.

Nici până acum n-aş putea spune că am controlat evenimentele. Am fost mai degrabă asemenea unui arbitru care veghea la respectarea regulilor.

Ei bine, ai ocazia să cobori din scaunul de arbitru şi să participi la joc.

Nu mă ispiti. În clipa de faţă am suficiente probleme cu Disfuncţia Realităţii a laymililor. Dacă scumpul meu bunic Michael a avut dreptate, asta s-ar putea dovedi în cele din urmă ceva mult mai grav decât Alchimistul lui Mzu.

Sunt de acord, totuşi trebuie să ştiu dacă le pot permite agenţilor să plece.

Ione deschise ochii ca să privească prin fereastră, dar apa din exterior era acum neagră ca noaptea şi nu putea distinge nimic, doar o reflexie vagă a ei în sticlă. Pentru prima dată în viaţă începu să înţeleagă ce era singurătatea.

Mă ai pe mine, o asigură Seninătatea cu blândeţe.

Ştiu. Însă dintr-un punct de vedere, tu faci parte din mine. Ar fi bine să am şi umărul cuiva pe care să mă reazem ocazional.

Al cuiva ca Joshua?

Nu mai fi aşa afurisit.

Îmi cer scuze. De ce nu-i spui lui Clement să vină la apartament? El te face fericită.

Vrei să spui că mă face să am orgasme.

Este vreo diferenţă?

Da, însă nu-mi cere s-o explic. Problema este că în clipa de faţă caut ceva mai mult decât satisfacţia fizică. Iau nişte decizii importante, care ar putea afecta milioane de oameni… sute de milioane.

Încă de când ai fost concepută, ştiai că va sosi momentul acesta. El este însuşi scopul vieţii tale.

Da, aşa stau lucrurile pentru majoritatea Saldanilor. Ei iau zilnic astfel de decizii, chiar înainte să se fi aşezat la micul dejun. Nu şi eu însă. Cred că gena de aroganţă a familiei nu este activă în cazul meu.

Este mai probabil ca un dezechilibru hormonal provocat de sarcina ta să determine tendinţa aceasta spre tărăgănare.

Femeia râse sonor şi hohotele răsunară în jurul odăii vaste**.** **Tu chiar nu pricepi diferenţa dintre procesele noastre de gândire, nu-i aşa?**

Ba cred că le pricep.

Ione avu imaginea caraghioasă a unui nas lung de doi kilometri care se strâmba dispreţuitor. Râsul i se transformă în chicotit.

Bine, încetez cu tărăgănările. Să fim logici. Am eşuat cu păzirea lui Mzu, care acum se pregăteşte probabil să distrugă steaua Omutei. Iar noi doi nu dispunem în niciun caz de genul de resurse pe care le au ASE şi celelalte agenţii pentru a o urmări şi stopa. Nu-i aşa?

O sinteză elegantă. Mulţumesc. Prin urmare, şansa cea mai bună de a o stopa ar fi să eliberăm comunitatea contrainformaţiilor din lesă.

Corect.

Atunci îi lăsăm să plece. În felul acesta Omuta beneficiază măcar de o şansă de supravieţuire. Nu cred că aş dori să-mi împovărez conştiinţa cu un genocid. Şi bănuiesc că acelaşi lucru se poate spune şi despre tine.

Foarte bine. Nu le voi opri navele stelare.

Rămâne atunci să ne mai gândim doar la ce se va întâmpla după aceea. Dacă o vor prinde în cele din urmă, cineva va sfârşi prin a deţine tehnologia pentru construirea de dispozitive de tip Alchimistul. După cum a spus Monica pe plajă, toate guvernele vor dori să-şi protejeze versiunile proprii de democraţie.

Da. Termenul vechi pentru o naţiune care dobândeşte un astfel de avantaj militar copleşitor este „supraputere". În cazul cel mai bun, apariţia unei asemenea naţiuni va duce la o cursă a înarmărilor, pe măsură ce celelalte guverne vor încerca să pună mâna pe tehnologia Alchimistului, de care nu va beneficia economia generală a Confederaţiei. Iar dacă vor reuşi, Confederaţia se va prăbuşi într-un ciclu al ameninţărilor, o balanţă a terorii.

Şi totul din vina mea.

Nu tocmai. Dr. Alkad Mzu a inventat Alchimistul. Toate evenimentele care au urmat din momentul acela au fost inevitabile. O zicală străveche spune că odată ce ai

eliberat duhul din clondir, nu-l mai poţi băga la loc.

Poate că nu. Totuşi, n-ar strica să-ncercăm.

*

Din văzduh, Regina, capitala lui Avon, aproape că nu se putea deosebi de oricare altă metropolă de pe o planetă industrializată şi complet dezvoltată din Confederaţie: o pată întunecată şi neregulată de clădiri care se extindea încetişor, an după an, în peisajul rural verde. Doar pantele mai abrupte ale dealurilor şi albiile încreţite se opuneau într-o măsură mai mare sau mai mică înghiţirii totale, deşi în districtele centrale până şi ele fuseseră îmblânzite cu metal şi beton-carbon. Aşa cum era normal, un pâlc de zgârie-nori ocupa chiar centrul oraşului, formând districtul comercial, financiar şi administrativ. O bogăţie de turle din cristal, cilindri groşi din compozit şi turnuri neo-moderne din metal sclipitor, care reflectau puterea economică a planetei.

Unica excepţie în grila urbană standard era un al doilea pâlc, mai mic, de zgârie-nori argintii şi albi, care ocupau ţărmul unui lac lung în districtul estic al oraşului. Aidoma Oraşului Interzis al străvechilor împăraţi chinezi, era izolat de restul Reginei, totuşi stăpânea asupra a miliarde de vieţi. Populată de un milion şi jumătate de oameni, zona acoperea şaisprezece kilometri pătraţi de sedii diplomatice străine, ambasade, firme juridice, birouri ale unor corporaţii multistelare, cazărmi ale Marinei, organizaţii executive, studiouri media şi o mie de francize de catering şi divertisment. Acest stup-mamă supraticsit, birocratic şi cu preţuri enorme forma un inel protector în jurul clădirii Adunării, care se ridica de o parte şi cealaltă a lacului, arătând în sine mai degrabă ca un stadion acoperit, decât ca sediul Confederaţiei.

Analogia cu un stadion continua în amfiteatrul principal, cu rândurile de scaune dispuse concentric, tot mai sus, în jurul mesei centrale a Consiliului Politic. Primul-amiral Samual Aleksandrovici o asemăna întotdeauna cu o arenă pentru gladiatori, unde membrii Consiliului Politic trebuia să fie prezenţi pentru a-şi apăra rezoluţiile. În proporţie de nouăzeci la sută era un spectacol de teatru, dar politicienii, chiar şi în epoca aceasta, se agăţau de scena publică.

Fiind unul dintre cei patru membri permanenţi ai Consiliului Politic, Primul-amiral deţinea dreptul şi autoritatea de a convoca sesiunea completă a Adunării. Era un drept pe care anteriorii Prim-amirali îl exercitaseră de numai trei ori în istoria

Confederaţiei: în două rânduri pentru a solicita nave suplimentare de la statele membre în vederea prevenirii de războaie intersisteme şi o dată pentru a solicita resursele necesare găsirii lui Laton.

Samual Aleksandrovici nu se închipuise fiind numărul patru. Însă nu avusese realmente timp să se consulte cu Preşedintele după ce şoimul-de-vid de la Atlantis sosise la Trafalgar. Iar după ce parcursese raportul pe care acesta îl adusese, Samual Aleksandrovici fusese convins că timpul juca un rol crucial. Doar câteva ore puteau însemna o diferenţă colosală, dacă doreau să-i împiedice pe posedaţi să se infiltreze pe planete ce nu suspectau nimic.

Aşa se făcea că acum, îmbrăcat în uniformă de paradă, mergea către masa Consiliului Politic, sub luminile puternice care sclipeau din plafonul de marmură neagră, flancat de căpitanul Khanna şi de amirala Lalwani. Scaunele din amfiteatru erau pline de diplomaţi şi secretari, care înaintau spre locurile ce le fuseseră repartizate; târşâiturile şi paşii lor semănau cu sunetele scoase de două buldozere ce atacau temeliile unei clădiri. O privire aruncată în sus îi arătă că galeria pentru media era ticsită. Toţi doreau să afle detalii.

„Nu le-aţi mai dori, dacă aţi şti despre ce-i vorba”, gândi el.

În tradiţionala sa robă arabă, preşedintele Olton Haaker se aşeză la masa din stejar în formă de potcoavă, alături de ceilalţi membri ai Consiliului Politic. Lui Samual Aleksandrovici i se păru că Haaker era agitat. Un semn clar: bătrânul breznikan era un diplomat superb şi foarte şiret. Acesta era al doilea său mandat de cinci ani şi numai patru dintre ultimii cincisprezece preşedinţi izbutiseră să fie realeşi.

Rittagu-FHU, ambasadoarea tyrathca, traversă cu aer semeţ podeaua sălii; particule minuscule de pulbere de culoarea aramei îi căzură de pe solzi şi colbuiră dalele de sub tălpile ei. Ajunse la un capăt al mesei şi-şi instală corpul mare pe un suport de forma unui leagăn. Perechea ei ugui încetişor de pe un leagăn similar din rândul din faţă. Samual Aleksandrovici regretă că în mandatul acesta reprezentantul xenocilor în Consiliul Politic nu era un kiint. Cele două rase xenoce alternau la fiecare trei ani; deşi destui din Adunare susţineau că xenocii ar trebui să fie reprezentaţi în Consiliul Politic la fel ca toate guvernele oamenilor.

Prezidentul Adunării ceru să se facă linişte, după care anunţă că, potrivit articolului 9 din Carta Confederaţiei, Primului-amiral i se acorda dreptul la cuvânt. Când se ridică în picioare, Samual Aleksandrovici studie taberele din amfiteatru pe care trebuia să le convingă. Edeniştii erau desigur deja de partea lui şi probabil că Guvcentralul Pământului avea să-i urmeze, ţinând seama de alianţa lor strânsă. Alte puteri-cheie erau Oshanko, New Washington, Nanjing, Holstein, Petersburg şi, inevitabil, Regatul Kulu, care avea probabil influenţa cea mai mare dintre toţi… şi slavă Domnului, Saldanii erau susţinători fervenţi ai Confederaţiei.

Dintr-un punct vedere, bărbatul era furios că un subiect atât de important ca acesta (poate cel mai important din istoria omenirii) avea să depindă de relaţiile dintre diversele facţiuni ale căror ideologii se înfruntau şi ale căror religii se denunţau reciproc. Aşa cum Pământul descoperise în mod dureros pe propria-i piele cu secole în urmă în timpul Marii Dispersări, ideea de la baza coloniilor etnice fusese aceea că diversele culturi străine pot trăi în armonie reciprocă, cu condiţia de a nu fi nevoite să se înghesuie pe aceeaşi planetă. Iar Adunarea îngăduia continuarea şi înflorirea spiritului aceluia, mai larg, de cooperare. Cel puţin aşa suna teoria.

– Am convocat sesiunea aceasta deoarece doresc să solicit declararea unei stări generale şi complete de urgenţă, rosti Samual Aleksandrovici. Din nefericire, ceea ce a început ca „situaţia Laton” a devenit acum incomensurabil mai grav. Dacă veţi accesa relatarea senzavizare care tocmai a sosit de la Atlantis…

Dataviză procesorului principal să redea înregistrarea.

Poate că erau diplomaţi de carieră, dar nici educaţia şi experienţa lor nu-i ajutară să-şi păstreze chipurile inexpresive când evenimentele de pe Insula Pernik li se derulară în interiorul minţilor. Primul-amiral aşteptă impasibil, pe măsură ce icnetele şi grimasele apărură simultan în sală. Înregistrarea dură un sfert de oră şi mulţi se opriră din derularea ei pentru a studia reacţiile colegilor, sau poate chiar pentru a se asigura că receptaseră înregistrarea cuvenită, şi nu vreun senzahorror complex.

După ce înregistrarea luă sfârşit, Olton Haaker se ridică în picioare şi-l ţintui mult timp cu privirea pe Samual Aleksandrovici înainte de a vorbi. Primul-amiral se întrebă ce simţea oare

bărbatul, întrucât Preşedintele era un musulman recunoscut. „Oare ce crede el despre sosirea djinnilor?”

– Eşti sigur că informaţia aceasta este autentică? întrebă Preşedintele.

Samual Aleksandrovici îi făcu semn amiralei Lalwani, şefa SCNC, care stătea în unul dintre scaunele din spatele său. Femeia se ridică.

– Îi confirmăm autenticitatea, anunţă şi apoi se aşeză.

Mai multe priviri intense se întoarseră către Cayeaux, ambasadorul edenist, care le suportă stoic.

„Ce tipic să învinovăţeşti solul”, gândi Primul-amiral.

– Foarte bine, urmă Preşedintele, şi ce anume, exact, propui să facem?

– În primul rând, votul pentru declararea stării de urgenţă va aduce Marinei Confederaţiei o rezervă considerabilă de nave naţionale. Vom cere ca toate escadrilele naţionale să fie transferate cât mai rapid posibil la flotele lor Confederate respective. Preferabil în mai puţin de o săptămână. Anunţul nu fu primit prea bine, dar se aştepta la reacţia respectivă, aşa că rosti mai departe: Combaterea ameninţării cu care ne confruntăm acum nu poate fi realizată prin abordarea într-o manieră fracţionată. Răspunsul nostru trebuie să fie rapid şi copleşitor, iar asta se poate realiza doar cu întreaga forţă a Marinei.

– În ce scop? întrebă ambasadorul Guvcentralului. Ce soluţie posibilă poţi avea împotriva morţilor care revin? Nu cred că se ia în considerare uciderea posedaţilor…

– Nu, nu putem face aşa ceva, încuviinţă Primul-amiral. Din păcate, iar ei o ştiu, asta le va aduce un avantaj imens. Ne confruntăm practic cu cel mai mare scenariu de luare de ostatici din toate timpurile. De aceea propun să facem ca întotdeauna în asemenea situaţii, şi anume să tragem de timp până la găsirea unei soluţii viabile. Deşi n-am habar care va fi aceasta, consider foarte clară politica generală pe care trebuie s-o adoptăm. Trebuie să împiedicăm ca problema să se răspândească dincolo de sistemele stelare în care are deja capete de pod. În acest scop, voi solicita o altă rezoluţie pentru încetarea imediată a tuturor zborurilor stelare civile şi comerciale. Numărul lor se reduce şi aşa drastic ca urmare a crizei Laton, aşa că ajungerea la zero n-ar trebui să fie dificilă. După impunerea unei carantine la nivelul întregii Confederaţii, ne va fi mai uşor să ne orientăm

trupele către locurile unde vor fi cel mai eficiente.

– Ce înţelegi prin „eficiente”? întrebă Preşedintele. Tocmai ai spus că nu putem lua în calcul un răspuns cu mână armată.

– Nu, domnule Preşedinte, am spus că nu putem considera un asemenea răspuns ca fiind soluţia finală. Poate însă, şi trebuie, să fie utilizat în vederea prevenirii răspândirii posedaţilor din sistemele stelare în care s-au infiltrat. Dacă ei vor izbuti să cucerească un sistem industrializat, îi vor folosi fără doar şi poate întregul potenţial împotriva noastră, pentru a-şi extinde obiectivul, care, aşa cum ne-a spus Laton, este anexarea totală. Trebuie să fim pregătiţi să facem faţă la aşa ceva, probabil pe fronturi distincte. Dacă n-o vom face, ei se vor înmulţi exponenţial şi întreaga Confederaţie se va prăbuşi, iar toţi oamenii vii vor deveni posedaţi.

– Vrei să spui că vom abandona pur şi simplu sistemele stelare care au fost preluate?

– Va trebui să le izolăm până ce vom avea o soluţie viabilă. O echipă ştiinţifică examinează deja femeia posedată pe care o ţinem în Trafalgar şi sper că studierea ei poate produce unele răspunsuri.

Un murmur sonor de consternare urcă în spirală prin amfiteatru la auzul veştii.

– Aţi capturat un posedat? întrebă Preşedintele surprins.

– Da, domnule Preşedinte. Până la venirea şoimului-de-vid de la Atlantis n-am ştiut cu exactitate ce anume era femeia. Acum însă ştim, şi investigaţiile noastre pot continua în direcţii mai limpede definite.

– Am înţeles.

Preşedintele părea derutat. Privi către Prezidentul Adunării, care înclină din cap.

– Susţin moţiunea Primului-amiral pentru declararea stării de urgenţă, rosti Preşedintele.

– Un vot câştigat, şopti amirala Lalwani. Mai sunt alte opt sute.

Prezidentul Adunării sună clopoţelul de argint de pe masa din faţa sa.

– Deoarece, deocamdată, se pare că nu mai sunt multe de adăugat la informaţiile pe care ni le-a prezentat Primul-amiral, îi voi ruga pe toţi cei prezenţi să voteze în privinţa rezoluţiei care le-a fost propusă.

Rittagu-FHU emise un ţipăt ascuţit ca de bufniţă şi se ridică în picioare. Capul gros i se roti pentru a-l privi pe Primul-amiral, într-un gest care-i undui mameloanele cu programe de control chimic din jurul gâtului, scoţând un sunet de piele pocnită cu palma. Femela îşi mişcă grijuliu buzele duble şi produse un bolborosit prelung.

– Afirmaţia Prezidentului nu este adevărată, se auzi din blocul translator de pe masă. Eu am multe de adăugat. Oameni elementici, oameni morţi – acestea nu fac parte din natura tyrathca. Noi nu ştiam că asemenea lucruri sunt posibile pentru voi. Noi punem astăzi sub semnul întrebării aceste asalturi asupra realităţii. Dacă voi toţi aveţi abilitatea de a deveni elementici, atunci voi toţi îi ameninţaţi pe tyrathca. Aceasta este înfricoşător pentru noi. Noi trebuie să ne retragem din contactul cu oamenii.

– Doamnă ambasador, rosti Preşedintele, te asigur că nici noi nu ştiam nimic despre aceasta. Ne înfricoşează la fel de mult pe cât vă înfricoşează pe voi. V-aş ruga să păstraţi cel puţin unele linii de comunicaţii până ce situaţia va putea fi soluţionată.

Traducerea replicii unduitoare a lui Rittagu-FHU fu:

– Cine spune asta?

Chipul obosit al lui Olton Haaker îi reflectă deruta. Aruncă o privire iute către consilierii săi, care păreau la fel de nesiguri.

– Eu.

– Dar cine vorbeşte?

– Îmi cer scuze, doamnă ambasador, însă nu înţeleg.

– Tu spui că tu vorbeşti. Cine eşti tu? Eu îl văd pe Olton Haaker care stă aici azi, aşa cum a stat de multe ori. Nu ştiu dacă el este Olton Haaker. Eu nu ştiu dacă nu este un om *elementic.*

– Te asigur că nu sunt! izbucni Preşedintele.

– Eu nu ştiu asta. Care este diferenţa? Îşi aţinti privirea asupra Primului-amiral, iar ochii ei mari şi sticloşi nu etalau vreo emoţie pe care bărbatul ar fi putut-o descifra: Există vreo cale prin care se poate şti?

– În prezenţa tuturor persoanelor posedate, răspunse Samual Aleksandrovici, pare să se manifeste o perturbare localizată a sistemelor electronice. Aceasta este unica metodă de detectare pe care o avem până acum. Acţionăm însă în direcţia dezvoltării altor tehnici.

– Nu ştii.

– Posedările au început pe Lalonde. Prima navă stelară care a ajuns aici de la planeta aceea a fost *Ilex,* care a sosit direct. Putem afirma cu siguranţă că deocamdată n-a fost posedată nicio persoană din sistemul Avon.

– Nu ştii.

Samual Aleksandrovici nu putu răspunde. „Eu sunt sigur, dar blestemata de creatură are dreptate. De acum certitudinea nu mai este posibilă. Pe de altă parte, oamenii n-au avut niciodată nevoie de absolut pentru a se autoconvinge. Tyrathca au avut nevoie, iar diferenţa aceasta ne separă într-o măsură mult mai mare decât biologia noastră.”

Când aruncă o privire imploratoare şi tăcută spre Preşedinte, întâlni un chip inexpresiv. Foarte calm, rosti:

– Eu nu ştiu.

Dinspre amfiteatru se percepu sugestia subliminală de suspin colectiv, poate chiar de resentiment.

„Am procedat însă aşa cum este corect. I-am răspuns potrivit termenilor ei.”

– Eu îmi exprim gratitudinea pentru că tu spui adevărul, zise Rittagu-FHU. Acum eu îmi fac datoria în locul acesta şi vorbesc pentru rasă. Astăzi tyrathca sfârşeşte contactul cu toţi oamenii. Noi vă vom lăsa planetele voastre. Nu veniţi la planetele noastre.

Rittagu-FHU întinse un braţ lung şi mâna rotundă cu nouă degete îi deconectă blocul translator. Emise un ţipăt de bufniţă spre perechea ei şi porniră împreună către ieşire.

Sala vastă rămase complet tăcută, când uşa glisă, închizându-se în urma lor.

Olton Haaker îşi drese vocea, îşi îndreptă umerii şi se întoarse către ambasadorul kiint, care stătea nemişcat în rândul cel mai de jos al amfiteatrului.

– Domnule ambasador Roulor, dacă doreşti să ne părăseşti, atunci, desigur, vom oferi tot ajutorul necesar pentru a-i readuce pe toţi ambasadorii kiint pe planeta voastră natală. La urma urmelor, aceasta este o problemă a oamenilor şi nu dorim să afectăm în niciun fel relaţia dintre noi prin periclitarea voastră.

Unul dintre braţele tractamorfice albe ca neaua ale kiintului se descolăci şi ridică un bloc procesor mic, a cărui tijă proiectoare AV produse o scânteiere moarată.

– Domnule Preşedinte, rosti Roulor, viaţa în sine constituie un

risc substanţial. Primejdia echilibrează întotdeauna plăcerea. Pentru a o găsi pe una, trebuie s-o confrunţi şi s-o cunoşti pe cealaltă. Şi greşeşti afirmând că aceasta este o problemă a oamenilor. Toate rasele înzestrate cu raţiune descoperă în cele din urmă adevărul morţii.

– Vrei să spui că voi ştiaţi? întrebă Olton Haaker, scăpându-şi aproape complet de sub control stăpânirea diplomatică.

– Da, noi suntem conştienţi de natura noastră. Ne-am confruntat odată cu ea, cu foarte mult timp în urmă, şi i-am supravieţuit. Acum voi trebuie să faceţi la fel. Nu vă putem ajuta în această luptă care vă aşteaptă, dar suntem plini de compasiune.

*

Traficul stelar spre Valisk se reducea; zece la sută în două zile. Deşi rutinele subsidiare de gândire ale lui Rubra gestionau controlul traficului habitatului, statisticile nu ajunseseră la personalitatea sa principală. Cel care-l alertă finalmente fu deficitul economic. Toate zborurile erau curse charter preprogramate, care aduceau componente la staţiile industriale ale preţioasei sale companii Magellanic Itg. Niciuna dintre ele nu era vreun şoim-negru din propria sa flotilă, ci doar nave adamiste.

Plin de curiozitate, trecu în revistă toate flekurile de ştiri ce fuseseră aduse de navele stelare recent sosite, căutând un motiv, o criză sau o situaţie de urgenţă în altă secţiune a Confederaţiei. Nu găsi absolut nimic.

Abia când rutina principală a personalităţii sale îşi efectuă controlul săptămânal asupra lui Fairuza, Rubra înţelese că şi în interiorul habitatului ceva era în neregulă. Fairuza era altul dintre protejaţii săi, un descendent din a noua generaţie, care se dovedise promiţător de la o vârstă timpurie.

„Promiţător” în accepţiunea lui Rubra însemna în primul rând impulsul de a se impune ca lider al celorlalţi băieţi din clubul de zi, de a înhăţa partea cea mai zdravănă, indiferent că era vorba despre o felie de tort sau despre cota de timp la procesorul de jocuri, o anumită predispoziţie spre cruzime faţă de animalele de companie, dispreţ pentru părinţii săi timizi şi iubitori. Ieşea în relief ca un băieţaş lacom, iute la mânie, tiranic, neascultător şi în general afurisit. Rubra era încântat.

Când Fairuza împlini zece ani, undele lente de încurajare

începură să i se strecoare în psihic. Aspiraţii întunecate de a merge mai departe, un sentiment justificator, senzaţia destinului măreţ, un ego aproape insuportabil. Toate acestea se datorau dorinţelor tăcute ale lui Rubra, care i se infiltrau permanent în ţeastă.

Procesul de modelare eşuase de foarte multe ori în trecut şi Valisk era presărat cu detritusul nevropat al tentativelor anterioare ale lui Rubra de a crea o personalitate dinamică şi nemiloasă potrivit propriei sale imagini, aşa cum o percepea el. Dorea enorm să plăsmuiască o asemenea creatură – pe cineva capabil să conducă Magellanic Itg. Şi vreme de două sute de ani îndurase umilinţele eşecurilor repetate ale celor care erau sânge din sângele său.

Însă Fairuza deţinea o calitate de rezilienţă rară printre membrii familiei sale. Deocamdată etalase puţine dintre slăbiciunile psihologice care-i ruinaseră pe toţi ceilalţi, astfel că Rubra nutrea speranţe pentru el, aproape la fel de mari pe cât fuseseră, cândva, cele pentru Dariat.

Cu toate acestea, când Rubra apelă subrutina care-l monitoriza pe băiatul de paisprezece ani, nu se întâmplă nimic. O gigantică unduire de surprindere se propagă pe întreaga lungime a straturilor neurale ale habitatului. Animalele servitori tresăriră şi se crispară când unda vibră pe sub ele. Muşchii circulari groşi care reglau fluxul fluidelor în interiorul uriaşei reţele de capilare nutritive şi canale de apă, îngropaţi adânc în carcasa din polip, convulsionară, creând valuri şi vârtejuri, pentru calmarea cărora rutinele autonome avură nevoie de mai bine de o jumătate de oră. Toţi cei opt mii de descendenţi ai lui Rubra dârdâiră incontrolabil, şi aparent fără motiv, până şi copiii care încă nu aveau habar de adevărata lor natură.

Pentru o clipă Rubra nu ştiu ce să facă. Personalitatea îi era distribuită egal prin straturile neurale ale habitatului, o stare pe care designerii Edenului o denumiseră „prezenţă omogenizată”. Toate rutinele, subrutinele şi rutinele autonome erau simultan distincte şi un tot. Toate informaţiile perceptuale primite de orice celulă senzorială erau diseminate instantaneu pentru stocare, în mod uniform în lungul stratului. Eşecul, orice fel de eşec, era de neconceput.

Eşecul însemna că propriile sale gânduri funcţionau necorespunzător. Mintea lui, unicul atribut cu adevărat personal

care-i mai rămăsese, avea imperfecţiuni.

După surprindere, sosi în mod inevitabil frica. Un asemenea dezastru putea să aibă foarte puţine cauze. Era posibil ca el să fi cedat finalmente înaintea tulburărilor psihologice de nivel ridicat. Era o stare despre care edeniştii preziseseră mereu că-l va afecta după îndurarea a secole de singurătate, cuplate cu incapacitatea sa de găsi un moştenitor meritoriu.

Rubra începu să proiecteze o serie de rutine complet noi, care aveau să-i analizeze arhitectura mintală. Aidoma unor spectre camuflate, vizitatorii aceia fulgerau silenţios prin straturile neurale, în misiunea de a spiona performanţele tuturor subrutinelor, fără ca acestea să fie conştiente, pentru a raporta după aceea randamentul său global.

Începu să iasă la iveală o listă de erori, care, pe ansamblu, părea ciudată. Unele subrutine, de pildă monitorizarea lui Fairuza, lipseau complet, altele erau inactive, iar unele instanţe ale diseminării memoriei erau blocate. Lipsa oricărui şablon logic îl tulbură pe Rubra. Nu se îndoia că era atacat, totuşi metoda de asalt era cu totul aparte. În acelaşi timp însă un aspect al atacului era perfect clar: entitatea necunoscută dinapoia subminărilor cunoştea perfect afinitatea şi rutinele de gândire ale habitatului. Rubra nu putea crede că ar fi fost edeniştii, cu superioritatea lor respingătoare; ei considerau că principala lor armă împotriva sa era timpul – Consensul Kohistan opina că Rubra nu va putea rezista mai mult de câteva secole. Iar un atac nedeclarat şi travestit asupra cuiva care nu-i ameninţa reprezenta o încălcare de neconceput a eticii culturii lor. Nu, trebuia să fie altcineva. Cineva mai aproape de el, mai intim implicat în habitat.

Rubra examină subrutinele de monitorizare ce fuseseră trecute în stare de inactivitate. Erau şapte, dintre care şase fuseseră alocate unor descendenţi obişnuiţi, toţi având mai puţin de douăzeci de ani; întrucât nu erau încă implicaţi în Magellanic Itg, nu necesitau mai mult de o supraveghere limitată. Dar al şaptelea… Rubra nu se sinchisise să-l mai examineze niciodată în ultimii cincisprezece ani ai separării lor de treizeci de ani – cel mai mare eşec al lui din toate timpurile: Dariat.

Sugestia era profund de şocantă. Cumva, Dariat reuşise să aibă un grad de control asupra rutinelor habitatului. Nu trebuia uitat însă că după ziua aceea fatidică de acum treizeci de ani,

Dariat izbutise să blocheze toate încercările lui Rubra de a obţine acces la mintea lui prin afinitate. În ciuda imperfecţiunilor sale masive, Dariat era unic.

Rubra reacţionă faţă de revelaţie, ridicând bariere de securitate în jurul tiparului primar al personalităţii sale; filtre de input care să examineze toate informaţiile ce ajungeau la el, pentru a nu conţine viruşi troieni. Nu era absolut sigur ce anume încerca Dariat să obţină prin intervenţia în subrutine, totuşi ştia că bărbatul continua să-l considere responsabil pentru moartea Anastasiei Rigel. În cele din urmă, Dariat avea să încerce să se răzbune.

Ce determinare remarcabilă! Practic rivaliza cu a sa.

Rubra nu se mai simţise atât de stimulat de multe decenii. Poate că ar mai fi putut negocia cu Dariat; la urma urmelor, bărbatul nu împlinise deocamdată cincizeci de ani şi-i mai rămăsese o jumătate de secol de viaţă utilă. Iar dacă nu puteau ajunge la o înţelegere, ei bine… putea fi clonat oricând. Pentru asta Rubra nu avea nevoie decât de o singură celulă vie.

Cu mentalitatea protejată în măsura maximă de care era capabil, formă o succesiune de ordine noi, complet diferite de orice existase până atunci în straturile neurale: şabloane originale şi o ierarhie modificată a direcţionărilor, invizibile pentru oricine era obişnuit cu rutinele de gândire standard. Comanda secretă porni către toate celulele senzoriale optice, către toţi descendenţii capabili de afinitate, către toate animalele servitori: găsiţi o corespondenţă cu imaginea vizuală a lui Dariat.

Avu nevoie de şapte minute. Şi rezultatul nu fu chiar ceea ce se aşteptase Rubra.

Mai multe rutine de observare de la nivelul al optzeci şi cincilea din turnul zgârie-stele Kandi fuseseră încălcate. Kandi era utilizat în principal de rezidenţii mai puţin morali din Valisk, ceea ce, ţinând seama de structura generală a populaţiei, însemna că era cam ultimul refugiu al adevăraţilor delincvenţi. Cea mai mare anomalie se găsea în apartamentul lui Anders Bospoort, senior al viciilor şi violator semiprofesionist. Una dintre subrutinele de observare fusese modificată, pentru a include un segment suplimentar de memorie. În loc să observe apartamentul şi să expedieze imaginea procesată direct într-o rutină generală de analiză a evenimentelor, substituia pur şi simplu o vizualizare veche a videocamerelor în locul imaginilor în

timp real.

Rubra soluţionă problema, ştergând complet rutina veche şi înlocuind-o cu una viabilă. Apartamentul în care privea acum era un dezastru: mobilele fuseseră mutate de la locurile lor şi erau acoperite cu diverse obiecte vestimentare bărbăteşti şi femeieşti, farfurii cu mâncare pe jumătate neterminată zăceau aruncate la întâmplare, sticle goale erau risipite peste tot. Pe mese se ridicau maldăre de blocuri procesoare de înaltă capacitate fabricate de Corporaţia Kulu şi zeci de flekuri cu enciclopedii tehnice – nu tocmai materialele obişnuite de pe noptierele lui Bospoort.

După restaurarea imaginilor şi sunetelor reale, sosi şi inputul olfactiv, care implică un preţ destul de piperat: duhoarea era oribilă. Motivul era simplu: cadavrul obez al lui Dariat zăcea la piciorul patului din dormitorul principal. Nu exista niciun semn de violenţă, nicio vânătaie, nicio rană de înjunghiere, nicio arsură de rază energetică. Indiferent care ar fi fost cauza decesului, aceasta lăsase un rânjet tulburător de încântat pe chipul bucălat. Lui Rubra îi fu imposibil să nu se gândească la faptul că lui Dariat îi făcuse realmente plăcere să moară.

*

Dariat era peste măsură de încântat de noul său corp, captiv. Aproape că uitase ce însemna să fii slăbănog, să te mişti iute, să luneci abil printre uşile glisante ale unui lift, să poţi purta haine corespunzătoare în locul unei togi ponosite. Iar tinereţea, bineînţeles, constituia alt avantaj. Un fizic mai energic, vânos şi puternic. Faptul că Horgan avea doar cincisprezece ani era cu totul lipsit de importanţă, deoarece puterea energetică compensa orice. El alese aspectul unui tânăr de douăzeci şi unu de ani, un mascul în formă perfectă, cu piele închisă la culoare, catifelată şi strălucitoare, păr des, lung şi negru precum cărbunele. Hainele lui erau o pereche de pantaloni şi o cămaşă din bumbac alb, simplu, îndeajuns de subţire pentru a dezvălui flexiunile ca de panteră ale muşchilor. Nimic exagerat ca trupul ridicol de macho al lui Bospoort, pe care-l purta Ross Nash, dar care atrăsese privirile multor fete.

De fapt posedarea cu toate splendorile ei era aproape îndeajuns ca să-l facă să-şi renege misiunea. Aproape, totuşi nu îndeajuns. Obiectivele lui rămâneau separate de ale celorlalţi, pentru că, spre deosebire de ei, Dariat nu se temea de moarte,

de revenirea în lumea de dincolo. Acum mai mult ca niciodată el credea în spiritualitatea pe care o propovăduise Anastasia. Lumea de dincolo era doar o parte din misterul morţii; creativitatea Domnului era nelimitată şi bineînţeles că exista o continuare, o viaţă după viaţa de apoi.

Reflecta la toate acestea în vreme ce mergea alături de camarazii săi posedatori către taverna *Tacoul.* Ceilalţi erau teribil de concentraţi asupra misiunii lor şi, de aceea, lipsiţi de umor.

Taverna *Tacoul* era un microcosmos perfect al vieţii din Valisk. Interiorul său din cristal negru şi argintiu, cândva elegant, era o formă abandonată acum până şi de designerii de retro-şic, mâncarea pe care o servea era cumpărată sub formă de semipreparate, pe când altădată fusese pregătită de maeştri bucătari într-o bucătărie de cinci stele, chelneriţele erau prea bătrâne pentru fustiţele scurte pe care le purtau, iar clientela nici nu se interesa de declinul său inexorabil, şi nici nu-i păsa de el. Precum majoritatea barurilor, tindea să atragă un singur tip de clienţi – în cazul acesta, echipajele navelor stelare.

Mai bine de douăzeci de persoane erau aşezate la mesele din piatră în formă de ciuperci, când Dariat o urmă pe Kiera Salter înăuntru. Femeia se apropie de bar şi-şi comandă o băutură. Doi bărbaţi se oferiră să i-o plătească. În timp ce se derula sceneta, Dariat alese o masă lângă uşă şi studie încăperea largă. Procedaseră bine, pentru că cinci dintre băutori aveau ochii indigo care anunţau că se numărau printre descendenţii lui Rubra şi toţi purtau uniforme-combinezon cu steaua argintie pe epolet care le anunţa calitatea de căpitani de şoimi-negri.

Dariat se concentră asupra rutinelor de observare ce operau în straturile neurale dinapoia pereţilor, podelei şi plafonului tavernei. Abraham, Matkin şi Grad, care posedau de asemenea corpuri capabile de afinitate, făceau la fel şi toţi patru expediau o mulţime de comenzi subversive pentru a izola încăperea, şi tot ce avea să se petreacă în ea, de personalitatea principală a lui Rubra.

Dariat îi instruise bine. Nu avură nevoie decât de un minut pentru a submina rutinele principale, transformând taverna *Tacoul* într-o zonă de percepţii nule. Ca act final, uşa din membrană musculară se contractă silenţios, iar suprafaţa ei ca de piatră ponce gri deveni o barieră fermă, închizându-i etanş pe toţi înăuntru.

Kiera Salter se ridică în picioare, înlăturându-i pe pretendenţi printr-un gest dispreţuitor. Când unul dintre ei se sculă şi dădu să spună ceva, ea îl lovi parcă în joacă cu palma peste tâmplă. Lovitura îl aruncă înapoi, cu braţele răşchirate. Bărbatul căzu cu un bufnet sonor pe podeaua din polip şi zbieră de durere. Ea râse şi-i suflă o sărutare din vârful degetelor, pe când îşi tampona sângele care-i curgea din nas.

– Nicio şansă, iubiţel.

Poşeta lunguiaţă de piele din mâna ei se metamorfoză într-o carabină. Kiera Salter o roti, îndreptând-o către clienţii stupefiaţi, şi făcu ţăndări una dintre lumisferele pâlpâitoare de sub tavan.

Toţi se ghemuiră instinctiv sub cascada de cioburi şi aşchii de compozit alb-perlat. Câţiva încercară să datavizeze apeluri de urgenţă în procesorul de reţea al tavernei, dar electronicele fuseseră primele dezactivate de posedaţi.

– Gura mică! anunţă Kiera cu un accent american exagerat de apăsat. Ăsta-i un jaf armat. Nimeni nu face nicio mişcare, decât ca să-şi pună toate lucrurile de preţ în sacu-ăsta.

Dariat oftă dispreţuitor. Părea cu totul nelalocul său ca o căţea afurisită cum era Kiera să posede corpul unei fete sublime fizic ca Marie Skibbow.

– Nu-i nevoie de aşa ceva, zise el. Am venit doar pentru căpitanii de şoimi-negri. Să ne concentrăm exclusiv asupra lor, da?

– Poate că n-o fi nevoie, rosti ea, însă dorinţă e din plin.

– Ştii ceva? Eşti pur şi simplu o idioată.

– Serios?

Ea lansă un fulger de foc alb în direcţia lui.

Chelneriţele şi clienţii răcniră alarmaţi şi se aruncară pe jos. Dariat abia izbuti să devieze rafala, lovind-o din lateral cu pumnul pe care şi-l imagină sub forma unei rachete de tenis masive. Focul alb ricoşă entuziast prin sală, brăzdând mese şi scaune, dar nu înainte ca lovitura să-i transmită un şoc electric, care-i vibră prin toţi nervii braţului.

– Potoleşte-te cu morala, spuse Kiera. Noi facem ceea ce suntem împinşi să facem.

– Nimeni nu te-a-mpins să faci asta. M-a durut.

– Revino cu picioarele pe pământ, smiorcăilă! Te-ai distra mult mai bine, dacă n-ai avea-n cur morcovul ăsta moralist.

Klaus Schiller şi Matkin rânjiră văzându-l că nu-i convenea ce

aude.

– Strici totul cu copilăriile astea, rosti Dariat. Dacă vrem să punem mâna pe şoimii-negri, nu ne putem îngădui indisciplina ta. Tarrug te-mpinge să dansezi după muzica lui. Stăpâneşte-te şi ascultă propria-ţi muzică.

Ea puse carabina pe umăr şi îndreptă furioasă un deget spre el:

– Dacă mai aud un singur cuvânt din căcatul ăsta de New Age, jur că-ţi rup capul de pe umeri. Te-am adus doar ca să te ocupi de personalitatea habitatului, nu din alt motiv. Eu sunt cea care stabileşte obiectivele noastre. Am metode al dracu' de concrete, care ne vor ajuta să ieşim bine. Metode îndrăzneţe. Tu ce pizda mă-sii ne-ai putut oferi, smiorcăilă? Să ciopârţim un secol în podeaua habitatului până găsim creierul lui Rubra ăsta şi dup-aia să-l călcăm în picioare. Asta-i? Ăsta-i planul tău grozav şi util?

– Nu, răspunse el cu calm împietrit. Îţi repet, Rubra nu poate fi învins prin mijloace fizice. Metoda aceasta pe care o intenţionezi pentru a prelua populaţia habitatului nu va funcţiona decât după ce am terminat cu Rubra. Cred că facem o greşeală cu şoimii-negri, fiindcă nici măcar puterea lor fizică nu ne poate ajuta să-l înfrângem. Iar dacă începem prin a-i prelua, riscăm să atragem atenţia asupra noastră.

– Cum e voia lui Allah, murmură Matkin.

– Chiar nu-nţelegi? se întoarse Dariat către el. Dacă ne concentrăm spre anihilarea lui Rubra şi posedarea straturilor neurale, vom putea obţine orice. Vom fi aidoma zeilor.

– Asta se apropie de blasfemie, fiule, rosti Abraham Canaan. Ar trebui să fii ceva mai grijuliu cu ceea ce spui.

– Căcat! Ca zeii, da? Ideea este…

– Ideea este, interveni Kiera îndreptând carabina către el pentru a-şi sublinia spusele, că tu clocoteşti de dorul răzbunării. Nu-ncerca să susţii altceva, fiindcă ai fost chiar într-atât de nebun ca să te sinucizi pentru a-ţi atinge ţelul. Noi ştim ce facem – ne multiplicăm numărul pentru a ne proteja. Dacă nu vrei să faci aşa, atunci poate că ai nevoie de ceva mai mult timp în lumea de dincolo pentru a-ţi pune gândurile în ordine.

Chiar în timp ce se pregătea să riposteze, Dariat înţelese că pierduse. Putea zări cum se încordau chipurile inexpresive ale celorlalţi posedaţi, simultan cu îngheţarea emoţiilor lor, pe care i-o percepu mintea. Nişte idioţi slabi! De fapt, nu le păsa de nimic

altceva decât de clipa prezentă. Erau animale. Însă animale de al căror ajutor el avea nevoie.

Kiera învinsese din nou, exact aşa cum se întâmplase când insistase ca Dariat să-şi dovedească loialitatea prin sacrificiul de sine. Posedaţii se întorseseră spre ea pentru a-i conduce, nu spre bărbat.

– Bine, zise Dariat. Voi face cum vrei tu.

„Deocamdată."

– Mulţumesc, rosti Kiera cu ironie apăsată.

Rânji şi porni către primul căpitan de şoim-negru.

În decursul altercaţiei, restul tavernei *Tacoul* se cufundase în tăcerea care apare invariabil când nişte persoane total necunoscute îţi discută soarta la doi metri în faţa ta. Acum discuţia se terminase. Soarta fusese decisă.

Chelneriţele ţipară şi se strânseră laolaltă înapoia barului. Şapte membri din echipajele navelor stelare se repeziră la uşa din membrană musculară închisă. Cinci se năpustiră realmente spre posedaţi, atacându-i cu orice aveau la îndemână: lame cu fisiune (care nu funcţionau), sticle sparte, paralizatoare corticale (de asemenea, inutile) şi pumni goi.

Foc alb fu lansat drept răspuns: globuri aţintite spre genunchi şi glezne, care scoaseră din luptă şi schilodiră, tentacule şfichiuitoare care se înfăşurară în jurul picioarelor aidoma unor cătuşe înroşite în foc.

Cu victimele lor zvârcolindu-se pe podea şi duhoarea de carne arsă ridicându-se în aer, posedaţii se apropiară.

Rocio Condra se afla de cinci secole în lumea de dincolo când sosi timpul miracolelor. O existenţă înfiorătoare, pe care o putea asemui doar cu ultima clipă de sufocare, prelungită mereu şi mereu şi mereu… Şi mereu în beznă totală, tăcere, lipsă de senzaţii. Viaţa i se rederulase de un milion de ori în minte, însă nu fusese nici pe departe suficient.

Apoi sosiră miracolele, senzaţii ce se infiltrau din universul de afară. Fisuri în neantul lumii de dincolo care se deschideau şi se închideau în fracţiuni de secundă, asemănătoare cu nori negri de furtună care se despărţeau pentru a lăsa să pătrundă razele delicios de aurii ale zorilor. Şi de fiecare dată un singur suflet pierdut zbura în potopul orbitor şi asurzitor de realitate, ieşea în libertate şi frumuseţe. Împreună cu toţi ceilalţi rămaşi în urmă, Rocio îşi urla frustrarea în genune. După aceea îşi redublau

rugile, implorările şi făgăduielile către viii indiferenţi şi insensibili, oferindu-le mântuire şi înnobilare în schimbul unui simplu ajutor.

Poate că asemenea promisiuni chiar aveau succes. Tot mai multe fisuri apăreau, atât de multe, încât deveniseră ele însele un chin. Să ştii că există o cale de ieşire, dar care să-ţi fie mereu refuzată…

Mai puţin acum. De data aceasta… De data aceasta gloria se înălţă împrejurul lui Rocio Condra atât de sonoră şi luminoasă, încât aproape că-l copleşi. În torent era strâns cineva care striga după ajutor, care implora oprirea agoniei.

– O să te ajut eu, minţi periculos Rocio. O să opresc ceea ce se-ntâmplă.

Durerea îl inundă, când gândurile disperate se agăţară de cuvintele lui false. Era mult, mult peste obişnuita angrenare a sufletelor în căutarea de subzistenţă amară. Se putu simţi câştigând greutate şi forţă, pe măsură ce gândurile lor se împletiră. Iar durerea urcă abrupt spre extaz. Rocio simţi realmente picioare şi braţe zvâcnind, când un pârjol dătător de agonie trecu peste piele, un gâtlej care fusese transformat în carne vie de atâtea urlete. Totul era aproape delicios, genul de încântare ce l-ar fi bucurat pe un masochist.

Gândurile bărbatului deveneau mai slabe, mai mici, pe măsură ce Rocio se împinse şi se înşurubă adânc în căile neurale ale creierului. Când o făcu, mai multe dintre vechile experienţe omeneşti reapărură salutar, aerul care-i năvălea în plămâni, bubuiturile unei inimi. Şi în tot acest timp noua lui gazdă se diminua. Felul în care Rocio o apăsa, întemniţându-i sufletul, era aproape instinctiv şi devenea tot mai simplu de la o secundă la următoarea.

Putea auzi celelalte suflete pierdute din lumea de dincolo zbierându-şi furia pentru că el fusese cel care câştigase salvarea. Ameninţări amare, acuzaţii de lipsă de merite.

Apoi rămaseră doar protestele slabe ale gazdei lui şi un al doilea glas straniu de îndepărtat, care implora să ştie ce se întâmpla cu iubitul lui. Îmbrânci sufletul gazdei şi-şi extinse propria minte pentru a umple întregul creier.

– Ajunge! spuse o voce de femeie. Avem nevoie de tine pentru ceva mai important.

– Lasă-mă! tuşi el. Sunt aproape înăuntru, aproape…

Forţele îi creşteau, corpul captiv începea să răspundă. Ochii

scăldaţi în lacrimi dezvăluiră contururile tremurătoare a trei siluete aplecate peste el. Siluete care trebuia cu certitudine să fie îngeri. O fată superb de frumoasă, înveşmântată doar într-o corona strălucitor de albă.

– Nu, zise ea. Intră în şoimul-negru. Acum.

Trebuia să fi fost vreo greşeală teribilă. Ei nu-nţelegeau? Acesta era miracolul. Mântuirea!

– Sunt înăuntru, le spuse Rocio. Uite, nu vedeţi? Am reuşit.

Ridică una dintre mâinile sale noi şi văzu atârnându-i de toate degetele băşici ca nişte fungi mari, translucizi.

– Atunci, ieşi.

Mâna se dezintegră. Sânge îi împroşcă chipul, ocultându-i vederea. Voia să urle, dar coardele vocale îi erau prea vătămate ca să-i dea ascultare.

– Intră-n şoimul-negru, băi, pulică, altfel te trimitem imediat înapoi în lumea de dincolo. Şi dup-aia n-o să te mai lăsăm să te mai întorci niciodată.

Altă rafală de durere neaşteptat de intensă, urmată de o amorţeală la fel de înspăimântătoare, îi spuse că laba piciorului drept îi fusese distrusă. Îi rodeau carnea-i frumoasă şi nouă, nemailăsându-i nimic. Turbă zadarnic faţă de nedreptatea celor ce i se întâmplau. După care senzaţii cu ecouri stranii îi înfloriră în minte.

Vezi? întrebă Dariat. **Este simplu, aplică-ţi gândurile în felul *ăsta.***

O făcu, şi afinitatea se deschise, unindu-l cu *Mindori.*

Ce se întâmplă? întrebă agitat şoimul-negru.

Întregul picior stâng al lui Rocio fusese distrus. Foc alb îi cuprindea vintrele şi ciotul rămas din piciorul drept.

Peran! strigă şoimul-negru.

Rocio suprapuse tonul mintal al căpitanului peste propriile sale gânduri.

Ajută-mă, *Mindori.*

Cum? Ce se întâmplă? Nu te-am putut simţi. Te-ai închis faţă de mine. De ce? N-ai mai făcut asta niciodată.

Iartă-mă. De vină-i durerea, un infarct. Cred că mor. Lasă-mă să fiu cu tine, prietene.

Haide. Repede!

Simţi cum legătura de afinitate se lărgeşte şi şoimul-negru era acolo, aşteptându-şi căpitanul, cu mintea plină de iubire şi

înţelegere, o creatură blândă şi încrezătoare, în ciuda mărimii şi puterii sale incontestabile. Kiera Salter exercită încă şi mai mult din genul ei specific de presiune.

Cu un ultim blestem la adresa diavolilor care nu-i lăsau alternativă, Rocio abandonă corpul omenesc drag şi lunecă prin legătura de afinitate. Transferul acesta era diferit de cel care-l adusese din lumea de dincolo. Aceea fusese o intrare forţată, pe când aceasta era o îmbrăţişare primitoare din partea unei iubite lipsite de sofisticare, care-l trăgea pentru a-l feri de rău.

Centrul energetic pe care-l generase sufletul lui se stabili în interiorul celulelor neurale ce aşteptau în miezul şoimului-negru, iar legătura care-l conecta de corpul căpitanului se rupse, când craniul fu zdrobit de pumnul triumfător al Kierei.

Mindori stătea pe piedestalul său de pe a doua dintre cele trei terase de andocare ale Valiskului, absorbind răbdător fluid nutritiv în vezicile sale de stocare. Dincolo de eclipsa spaţioportului non-rotativ a habitatului, giganta gazoasă Opuntia era un păienjeniş decolorat de benzi de furtună verde-limoniu. Imaginea era confortabilă pentru şoimul-negru, care se născuse în inelele Opuntiei şi avusese nevoie de optsprezece ani pentru a ajunge la conul lung de o sută douăzeci şi cinci de metri a formei sale mature. Constituia o ciudăţenie chiar şi printre şoimii-negri, ale căror profiluri se abăteau considerabil de la forma discoidală standard a şoimilor-de-vid. Carcasa din polip era verde-întunecat, presărată de inele purpurii, iar trei protuberanţe groase aidoma unor aripioare se ridicau din sfertul posterior. Ţinând seama de aspectul de proiectil turtit, unica opţiune pentru modulul sistemului de susţinere biotică era forma de picătură alungită spre înapoi, care stătea ca o şa metalică peste secţiunea mediană a carcasei superioare.

Ca la toţi şoimii-negri şi şoimii-de-vid, câmpul său de distorsiune era pliat în jurul carcasei, abia fiind operativ în timp ce era andocat. Starea aceea luă însă sfârşit imediat ce sufletul lui Rocio Condra îi invadă celulele neurale. Numărul de neuroni pe care-i poseda acum era considerabil mai mare decât al creierului omenesc, sporind volumul de putere energetică produs de distorsiunea transdimensională. Rocio se extinse din zona de stocare alocată de *Mindori,* trecând direct prin subrutinele concepute pentru a-l susţine.

Surprins, şoimul-negru izbuti doar să întrebe: **Cine eşti?**

înainte ca el să-i supună mintea. Nu putea totuşi să preia controlul funcţiilor enorm de complexe ale unui şoim-negru cu uşurinţa cu care ar fi procedat într-un corp omenesc. Nu exista un instinct care să-l călăuzească, nu exista o succesiune veche şi familiară de impulsuri nervoase pe care s-o urmeze. Acesta era un teritoriu necunoscut; în timpul vieţii lui nu existase nicio navă stelară, cu atât mai puţin una organică.

Rutinele autonome care reglementau organele lui *Mindori* funcţionau perfect, aşa încât le îngădui să opereze în continuare. Pe de altă parte, însă, câmpul de distorsiune era controlat în mod direct de gândirea conştientă.

La două secunde după posedare, câmpul se dilată scăpat de sub control şi şoimul-negru se înclină spre spate, smulgând tuburile de alimentare ale piedestalului din orificiile lor. Fluidul nutritiv se revărsă ca o arteziană, inundând terasa, până ce habitatul închise iute valvele musculare.

Mindori se legănă apoi în faţă, după care se ridică trei metri deasupra piedestalului în formă de ciupercă, în timp ce Rocio se străduia cu disperare să stopeze fluxurile oscilante care-i goneau sălbatic prin celulele configuratoare. Din nefericire nu putea coordona prea bine procesul. Detecţia masică, simţul primar al şoimului-negru, provenea dintr-o manipulare secundară sofisticată a câmpului de distorsiune. Rocio nu-şi putea da seama nici măcar unde se afla, cu atât mai puţin să revină acolo unde fusese.

Ce dracu' faci? întrebă Rubra iritat.

Pupa lui *Mindori* se roti într-un arc rapid, aproape zgâriind suprafaţa terasei cu aripioarele inferioare. Şoferul unui vehicul de service frână violent, după aceea băgă iute în marşarier, când uriaşa navă stelară bitek vâjâi la nici cinci metri de parbrizul bombat al cabinei sale.

Scuze, rosti Rocio, scotocind cu disperare prin memoriile restricţionate ale şoimului-negru în căutarea unei rutine de comandă. **Este un flux de putere. Îl stopez imediat.**

Alţi doi şoimi-negri începură giraţii similare, cu neuronii invadaţi de sufletele revenite. Rubra le expedie de asemenea întrebări nervoase.

Rocio izbuti să regleze ceva mai eficient câmpul şi să asocieze formele masice pe care le percepea cu imaginile provenite de la blisterele senzoriale. Carcasa îi luneca periculos de aproape de

marginea terasei de andocare.

Reconfigură câmpul de distorsiune pentru a-l impulsiona în direcţia opusă. Ceea ce fu perfect... până când îşi dădu seama exact cât de repede se îndrepta către peretele habitatului. Iar alt şoim-negru (neposedat) îi stătea în cale.

Nu mă pot opri, răbufni spre el.

Şoimul-negru se ridică iute şi lin, ţâşnind şaizeci de metri drept în sus, şi protestă indignat. *Mindori* lunecă pe sub el şi reuşi să se oprească cu o clipă înainte ca aripioarele-i posterioare să lovească învelişul Valiskului.

Ultimii doi căpitani de şoimi-negri din taverna *Tacoul* fură sacrificaţi finalmente pentru strategia Kierei şi navele li se ridicară de pe piedestale ca nişte artificii supraalimentate. Rubra şi ceilalţi şoimi-negri trimiseră întrebări alarmate către ei. Trei şoimi-negri neposedaţi, enervaţi realmente de comportamentul verilor lor, se lansară de asemenea de pe terasă. O coliziune păru iminentă când navele gigantice dansară în interstiţiul de un kilometru dintre cele două terase. Rubra începu să emită spre ele vectori de zbor, încercând să le menţină la distanţe reciproce sigure, solicitând supunere instantanee.

De acum Rocio stăpânea elementele de bază ale dinamicii câmpului de distorsiune şi îşi manevră forma mătăhăloasă înapoi către piedestalul iniţial. După cinci tentative, în care-l ocolise printr-o spirală smucită, izbuti să se instaleze.

Sper că acum aţi terminat *toţi*, spuse Rubra după ce stolul agitat de şoimi-negri asoliză nervos.

Cu un aer plouat, Rocio acceptă admonestarea. El şi ceilalţi patru şoimi-negri posedaţi schimbară saluturi private, transmiţând fragmente de informaţii despre felul în care să-şi controleze corpurile.

După ce experimentă o jumătate de oră, Rocio fu plăcut surprins de ceea ce putea să vadă şi să simtă. Mediul gigantei gazoase era ticsit de energie de multe tipuri şi de foarte multă masă liberă. Talazurile de magnetism, electromagnetism şi particule energetice se suprapuneau. Percepea douăzeci de sateliţi şi sute de asteroizi mici. Toate trasau linii delicate peste conştiinţa sa, ivindu-se într-o sumedenie de feluri: unde armonice, culori, mirosuri. Dispunea de mult mai multe percepţii decât cele produse de aparatul senzorial uman. Şi de fapt orice percepţie ar fi fost mult mai bine decât lumea de dincolo.

Banda de afinitate se cufundă într-o tăcere domolită, pe când ei aşteptau să vadă ce se va întâmpla în continuare.

7

Avionul spaţial supraîncărcat urcă destul de sigur prin stratosfera Lalondei, îndepărtându-se de coasta muntoasă estică a lui Amarisk. Abia după ce ajunse la o sută de kilometri altitudine, acolo unde ionii se rarefiaseră la un nivel cu puţin peste cel al vidului aglomerat de electricitate statică, Ashly Hanson comută de la statoreactoarele inductive la propulsia reactivă. Atunci începură problemele. Trebui să ambaleze la maximum motoarele-rachetă gemene din coadă, crescând voltajul de la celulele energetice şi aducând temperatura plasmei la plafoane periculoase. Circuitele de răcire emiseră avertizări, pe care Ashly le examină comparativ cu funcţionarea avionului, ţinând seama de unele şi ignorându-le pe altele. Pilotarea era mediul lui de existenţă: să ştie cât de departe putea împinge sistemele şi când să-şi asume riscuri calculate.

Rezervele de putere, nivelurile de combustibil şi marjele de siguranţă formau desene multitexturale fabulos de elaborate ce interacţionau în mintea lui, pe când bărbatul îşi continua jongleria magică. Factorii începeau să concorde lent, îngăduindu-i să decidă asupra celei mai bune opţiuni: viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale la altitudinea de o sută douăzeci de kilometri. În mod teoretic, în felul acela ar mai fi rămas în rezervoare cu şapte kilograme de masă de reacţie.

– Nu-i totuşi o înălţime prea grozavă, mormăi el în barbă.

Avea totuşi să le ofere posibilitatea joncţiunii cu *Lady Mac.*

Cele douăzeci şi nouă de motive pentru care parametrii de supraîncărcare ai avionului spaţial erau suprasolicitaţi, pălăvrăgeau şi chiuiau voios înapoia lui, indiferente la eforturile părintelui Elwes şi ale lui Kelly Tirrel de a le domoli. N-avea să dureze prea mult, gândi Ashly cu un aer de posomoreală inevitabilă; puştii vomitau întotdeauna în imponderabilitate, mai ales cei atât de mici ca actualii lui pasageri.

Dataviză calculatorului de zbor, solicitând un canal spre *Lady Mac.* Procesorul de comunicaţii avu nevoie de ceva timp să se fixeze pe satelitul Lalondei, şi chiar şi atunci lăţimea de bandă era redusă. Dovezi sumbre ale forţelor maligne ce se roteau invizibil în jurul planetei sortite pieirii.

– Joshua?

– Te monitorizez, Ashly.

– Va trebui să faci nişte manevre în vederea joncţiunii. Eu voi fi nevoit chiar să-mi cheltuiesc masa de reacţie a propulsorului pentru a ajunge pe orbită. Ăsta-i vectorul.

Datavizǎ fişierul din calculatorul de zbor al avionului spaţial.

– Iisuse, da-i chiar la limită.

– Ştiu. Îmi pare rău, dar puştii cântăresc prea mult. Iar când vom ajunge în port, va trebui să înlocuieşti complet motoarele reactive. Le-am ambalat peste normele de siguranţă. Probabil că n-ar strica nici un test complet de rezistenţă structurală.

– Oricum bonificaţia noastră pentru lipsa revendicărilor s-a dus dracu-n bătălie. Pregăteşte-te pentru joncţiune în douăsprezece minute.

– Mulţumesc.

Chicotelile fericite ce răsunau din cabina avionului spaţial se reduceau considerabil. Acceleraţia se diminuase la o douăzecime de *g,* când se încheie arderea pentru injectarea pe orbită. Ambele motoare-rachetă se opriră. Calculatorul de zbor anunţă că în rezervoare mai rămăseseră patru kilograme de masă de reacţie.

Apoi primul icnet lichid se auzi din fundul cabinei. Ashly strânse din dinţi şi se pregăti pentru urmare.

*

Avertizările de acceleraţie răsunară în cabinele din *Lady Macbeth.* Edeniştii care lucrau sub supravegherea Sarhei Mitcham şi a lui Dahybi Yadev, pregătindu-se pentru sosirea a treizeci de copii, se grăbiră spre cuşete şi saltelele temporare. Toţi purtau pe feţe variante ale aceleiaşi expresii cenuşii îngrijorate. Consternarea aceea era de înţeles, ţinând seama de cele prin care trecuseră în ultimele treizeci de ore. Sirenele ascuţite trezeau o mulţime de asocieri alarmante.

– Nu vă temeţi, anunţă Joshua. De data acesta nu vor mai fi *g*-uri ucigaşe, ci sunt pur şi simplu manevre de poziţionare.

Era singur pe punte, cu luminile reduse la nivelul unei sclipiri trandafirii, care intensifica rezoluţia displayurilor-hologramă ale consolelor şi proiecţiilor AV. În mod destul de straniu, se simţea bine în solitudinea aceea. Acum era ceea ce dorise dintotdeauna să fie, sau crezuse că dorea să fie: un căpitan de navă stelară, scutit de orice alte responsabilităţi. Supravegherea calculatorului de zbor, simultan cu pilotarea navei mari pe noul vector de curs

către avionul spaţial inert nu-i lăsa prea mult timp să reflecteze asupra consecinţelor acţiunilor lor recente. Warlow mort... echipa de mercenari pierdută... planeta cucerită... flotila de salvare împrăştiată... Nu dorea realmente să se gândească la întregul dezastru şi nici la implicaţiile mai vaste ale revărsării necontrolate a posedaţilor în univers. Mai bine să se facă util, mai bine să se piardă în mecanica problemelor curente.

Dintr-un punct de vedere, căderea lui emoţională era similară cu un sentiment de eliberare. Ei câştigaseră bătăliile în care luptaseră personal, iar după aceea îi salvaseră pe edenişti, pe copii, şi acum pe Kelly. Iar în scurt timp aveau să pornească spre casă.

Ce puteai să ceri mai mult?

Răspunsul silenţios fu continuarea sentimentului de vinovăţie.

Joshua o stabiliză pe *Lady Mac* la un kilometru deasupra avionului spaţial, îngăduind legilor mecanicii orbitale să le aducă pe cele două laolaltă. Ambele nave intraseră în penumbra care reducea planeta de dedesubt la o pată neagră lipsită de contururi precise. Erau oarbe din punct de vedere vizual şi doar echipamentele radar şi infraroşii puteau distinge între oceane şi continente.

Comandă calculatorului de zbor să stabilească circuite de comunicare cu puţinii sateliţi de observaţie rămaşi pe orbită joasă. Imaginea oferită de aceştia se completă iute.

Amarisk ieşise acum complet în emisfera luminată. Continentul era dominat de uriaşul nor roşu, care acoperea deja aproape un sfert din uscat şi se extindea rapid din bazinul Juliffe, cu marginile înaintând la viteza unui uragan. În acelaşi timp însă îşi păstra consistenţa mătăsoasă, o pătură uniformă prin care era imposibil să se întrevadă solul de dedesubt. Dispăruse şi pata cenuşie care atârnase peste Comitatele Quallheim în timpul scurtei campanii a mercenarilor. Nici chiar munţii în care trăiau tyrathca nu fuseseră o barieră; norul spumega în jurul lor, sigilând văile. Doar vârfurile cele mai înalte rămăseseră neatinse, cu crestele zimţate şi acoperite de zăpadă ridicându-se prin vălul roşu ca nişte aisberguri plutind pe o mare de sânge.

Imaginea aceea îl dezgustase anterior pe Joshua, dar acum îl înfricoşă. Puterea brută potenţială pe care o sugera era înspăimântătoare.

Joshua reveni la imaginile ce soseau de la grupurile de senzori

extinse de *Lady Mac.* Avionul spaţial se afla la cinci sute de metri depărtare, cu aripile deja pliate spre înapoi. Acţionă propulsoarele ionice mediane ale navei stelare şi avansă, apropiind suportul de andocare pentru conectare la prinderile cu clichet din botul conic al avionului spaţial. Stând în scaunul de pilot şi privind prin parbrizul îngust, Ashly fu uimit, ca întotdeauna, de abilitatea lui Joshua de a controla mişcările uriaşei nave sferice. Suportul de andocare pe care-l telescopase din hangar se roti graţios, după care lunecă peste botul în formă de glonţ turtit. Evident alinierea fusese perfectă de la prima încercare.

Zăngănituri fură transmise prin structura de rezistenţă şi avionul spaţial intră treptat în hangarul cilindric îngust al lui *Lady Mac.* Ashly se înfioră când altă globulă de fluid cald, lipicios şi mirositor, ateriză pe uniforma-combinezon. Nu făcu greşeala de a încerca s-o lovească cu palma pentru a o îndepărta, fiindcă n-ar fi făcut altceva decât să dividă globulele mari în multe globule mai mici. Iar pe acelea le puteai inhala.

– Opt dintre voi vor rămâne în cabină, dataviză Sarha când tubul-ecluză al hangarului se cuplă cu avionul spaţial.

– Faci mişto de mine? replică Ashly stupefiat.

– Ghinion, dar cu atâţia pasageri la bord, depăşim capacitatea sistemului de susţinere biotică. Am nevoie realmente de filtrele pentru bioxid de carbon din avionul spaţial.

– Doamne! rosti el disperat. Bine. Trimite-mi însă nişte unităţi de igienizare portabile, şi cât mai repede.

– Te aşteaptă deja în ecluză.

– Mulţumesc.

– Expediază-i întâi pe puştii cei mai mici. O să-i înghesui în modulele tau-zero.

– În regulă.

Ashly dataviză calculatorului de zbor să deschidă trapa ecluzei, apoi se ridică de la locul lui pentru a vorbi cu părintele Elwes despre repartizarea copiilor.

Cele două tuburi neavariate ale propulsiei cu fuziune din *Lady Macbeth* se activară imediat ce avionul spaţial intră complet în hangar. Nava se îndepărtă de planetă cu un *g* constant, îndreptându-se către coordonatele de salt care aveau s-o alinieze cu steaua Seninătăţii.

Hăt departe în urma ei, secţiunea mediană a norului roşu

undui şi se învolbură. O coloană tornadă se ridică din centru, înălţându-se cu peste douăzeci de kilometri deasupra curenţilor de cumulus răsucitori. Pentru câteva minute, flexionă orbeşte aidoma unui deget care chema… sau care zgâria. După aceea bateriile de senzori şi panourile de termopurjare ale lui *Lady Macbeth* începură să se retragă în poziţiile pentru salt, sub carcasă. Jetul alb-albastru sclipitor al evacuării fuziunii dispăru, iar nava se înclină într-o parte, cu botul în sus, pentru un minut, înainte de a fi revendicată de un orizont de evenimente.

Degetul cercetător al norului îşi pierdu vigoarea şi se înclină lent, recunoscând înfrângerea, cu vaporii strălucitori reabsorbiţi în centrul, acum calm, al linţoliului. Marginile norului îşi continuară înaintarea grăbită.

*

Panorama din Hilton, de pe Monterey, era pe atât de spectaculoasă pe cât putea oferi o clădire de trei sute cincizeci de milioane de dolari. Al Capone se dădea în vânt după ea. Apartamentul Nixon se găsea la nivelul cel mai de jos al turnului, oferind gravitaţia standard. Noua Californie luneca lent dincolo de fereastra curbată ecranată împotriva radiaţiilor care alcătuia un perete întreg al dormitorului principal. Planeta strălucea ispititor pe fundalul negru ca noaptea al câmpului stelar. Singura lui dezamăgire era faptul că de aici stelele nu se vedeau clipind, aşa cum o făceau când le văzuse deasupra cabanei de refugiu estival pe care o avusese la Lacul Round. Dacă nu ţinea însă seama de asta, Al se simţea din nou ca un rege.

Hilton era un turn cu şaizeci de niveluri care se ridica din asteroidul Monterey, aflat pe o orbită de o sută zece mii de kilometri în jurul Noii California. Cu excepţia zgârie-stelelor din habitatele edeniste (de la care se inspirase), în Confederaţie existau puţine structuri similare. Turiştii puteau privi rareori în felul acesta peste planetele terracompatibile.

„Ceea ce-i o tâmpenie”, gândi Al, „fiindcă de pe urma unor hoteluri ca Hilton se pot face afaceri serioase.” El nu-şi putea însă petrece toată ziua uitându-se la Noua Californie. Îi simţea pe principalii locotenenţi ai Organizaţiei aşteptând răbdător la uşa apartamentului. Învăţaseră iute să nu întrerupă când el dorea intimitate, totuşi aveau nevoie de comenzi, pentru a fi ţinuţi mereu în alertă. Al ştia cât de rapid aveau să se destrame lucrurile, dacă nu-i cravaşa. Poate că lumea era alta, dar natura

oamenilor nu se schimbase.

Parcă răspunzând unei indicaţii regizorale, Jezzibella toarse:

– Întoarce-te, iubitule.

Mă rog, poate că şi natura unor oameni se schimbase între timp – femeile din anii 1920 şi 1930 nu se comportaseră ca ea. Pe atunci erau fie târfe, fie neveste. Pe de altă parte, Al începea să suspecteze că nici în secolul acesta nu existau multe fete chiar ca Jezzibella: acum dulce şi pisicoasă, iar în clipa următoare la fel de dură şi de solicitantă ca el însuşi. Al dispunea acum de puterea energetică, ceea ce însemna că putea face nişte chestii aproape incredibile cu scula lui. Chestii despre care nici Jezzibella nu ştiuse. Performanţe care-l făcuseră mândru, pentru o vreme cel puţin, pentru că erau unicele momente în care o putea determina pe femeie să-i cerşească mai mult, să nu se oprească, să-i spună cât de incredibil era. În cea mai mare parte a timpului însă lucrurile stăteau exact pe dos. Rahat, până şi felul în care săruta ea era băieţesc! Necazul era că după ce Al făcea toate lucrurile acelea fantastice cu trupul ei focos, ea dorea să i le facă din nou, şi din nou, şi din nou...

– Te rog, scumpule. Mi-a plăcut cu adevărat poziţia egipteană. Numai tu o ai destul de mare ca să se simtă aşa cum trebuie.

Cu un oftat pe jumătate resemnat, Al părăsi fereastra şi reveni la patul afundat pe care era întinsă Jezzibella. Femeia incredibil de atrăgătoare nu avea nicio ruşine, era complet goală.

El rânji şi lăsă să i se deschidă halatul alb, iar Jezzibella ovaţionă şi aplaudă când erecţia lui se înălţă. Apoi se trânti pe spate, cu personajul modificându-i-se instantaneu. Al privea acum o şcolăriţă speriată pentru cireşica ei.

Pătrunderea lui fu sălbatică, lipsită de orice tentativă de fineţe. O făcu să ţipe stupefiată, implorându-l să se oprească, să fie blând. Nu-i putea însă rezista, nicio fată nu putea rezista unui amant ca el. În câteva minute pistonările lui viguroase îi preschimbară ţipetele în gemete prelungite de încântare, iar grimasa în surâs. Corpul femeii răspunse şi ei doi se mişcară laolaltă într-un ritm acrobatic rafinat. Al nu făcu nicio încercare să se controleze, s-o aştepte şi pe ea, ci erupse când fu gata, indiferent la orice altceva.

Când ochii picotind i se deschiseră, o văzu privind ca ameţită tavanul, umezindu-şi buzele cu vârful limbii.

– Ăsta a fost un futai-fantezie bun de tot, rosti ea tărăgănat.

Va trebui să-l mai facem o dată.

Al renunţă.

– Trebuie să-i dau bice şi să-i pun la treabă pe băieţi, ştii cum e…

– Da, scumpule. Ce-o să-i pui să facă?

– Hristoase, da' proastă mai eşti! Eu conduc acum tot căcatu' ăsta de planetă! Crezi c-asta se face de la sine? Am milioane de probleme ce trebuie rezolvate. Soldaţilor trebuie să le dai ordine, altfel se puturoşesc.

Jezzibella îşi ţuguie buzele în botişor, după care se rostogoli pe o parte şi luă blocul procesor de lângă pat. Scrise pe el şi se încruntă.

– Al, iubitule, trebuie să-ţi retragi câmpu' ăla.

– Scuze, mormăi el şi se strădui să-şi calmeze gândurile.

Era modul cel mai bun în care să nu afecteze funcţionarea gadgeturilor electrice.

Jezzibella fluieră apreciativ pe când citea datele ce se derulau pe ecranul blocului (renunţase de mult să încerce să datavizeze în prezenţa lui Al). Potrivit informaţiilor asamblate de biroul lui Harwood, pe Noua Californie erau acum aproape patruzeci de milioane de posedaţi. Cuplarea cu Al, impulsul acela nebunesc din spaţioportul San Angeles, părea să fi fost mişcarea cea mai inteligentă pe care o făcuse vreodată. Aceasta era aventura anarhică pe care o căutase toată viaţa. Fiorul de putere pe care-l căpăta alături de Al – era unul de viaţă şi moarte în modul literal – o stimula într-o măsură mai mare decât orice adulaţie pe care i-ar fi arătat-o fanii în timpul concertelor.

Cum ar fi putut cineva să ştie că un gangster din trecut ar avea asemenea geniu în asamblarea unei structuri de putere care să ţină în servitute o planetă întreagă? Iar el făcuse exact asta.

– Trebuie să ştii doar ce sfori să tragi, îi spusese Al în vreme ce zburau spre asteroizi.

Bineînţeles, cele patruzeci de milioane de posedaţi nu-i erau toţi perfect loiali şi nu erau nici măcar recrutaţi în Organizaţie. Pe de altă parte însă, nici vasta majoritate a cetăţenilor din Chicago nu-i juraseră credinţă: totuşi, doritori sau nu, îi fuseseră vasali.

– Tot ce trebuie, explicase el, este să avem o Organizaţie pregătită când încep să apară posedaţii. În Chicago m-au numit gangster, fiindcă exista altă administraţie care încerca să

conducă lucrurile în paralel cu mine: guvernul. Eu am pierdut pentru că lăbarii erau mai puternici. De data asta n-o să mai fac aceeaşi greşeală. De data asta, de la-nceput, n-o să mai exist decât eu.

Şi se ţinuse de cuvânt. Jezzibella îl privise acţionând în acea primă zi, imediat după ce capturaseră asteroizii de pe orbită şi reţeaua DS. Stătuse tăcută în fundul sălii de operaţii tactice navale de pe Monterey, pe care soldaţii Organizaţiei o transformaseră în cartierul lor general. Privise şi învăţase în ce se băgase. Şi văzuse cum se clădea o piramidă, una formată exclusiv din oameni. Fără să-şi iasă niciodată din sărite, Al transmitea ordine locotenenţilor săi, care le transmiteau subordonaţilor lor şi tot aşa mai departe în jos. O piramidă care creştea în mod constant, absorbind recruţi la bază, sporindu-şi înălţimea, sporindu-şi puterea vârfului. O piramidă a cărei ierarhie era stabilită şi menţinută prin aplicarea rece şi nemiloasă a forţei.

Primele ţinte ce fuseseră transformate în lavă de platformele DS fuseseră centrele guvernamentale, începând cu Palatul Senatului şi bazele militare, până la secţiile de poliţie din comitatele rurale – Al îi ura cu adevărat pe poliţişti.

– Muiştii ăia mi-au omorât fratele, mârâise el sumbru când fusese întrebat de Jezzibella.

Până şi primăriile mici din sătucuri fuseseră reduse la nivelul tăciunilor după ce-şi începuseră programul de dimineaţă. Vreme de opt ore platformele lansaseră impulsuri de energie spre planeta nefericită şi neajutorată pentru a cărei apărare fuseseră construite. Toate grupurile care ar fi putut organiza rezistenţă fuseseră şterse în mod sistematic de pe faţa pământului. După aceea posedaţii fuseseră liberi să se răspândească.

Însă oamenii Organizaţiei lui Al se aflau printre ei, direcţionându-le marşul, aflând cu exactitate cine revenise din lumea de dincolo, din ce epocă provenise şi ce făcuse în viaţa anterioară. Detaliile respective erau expediate la biroul înfiinţat de Avram Harwood în Monterey, unde erau studiate pentru evaluarea utilităţii potenţiale. Apoi câţiva aleşi pe sprânceană primeau o ofertă pe care...

– Pur şi simplu n-o pot refuza, chicotea Al jubilând.

Ei alcătuiau o minoritate, dar nicio guvernare nu avusese vreodată nevoie de altceva. Niciun rival nu se putuse dezvolta. Al

avusese grijă în privinţa aceasta: deţinea puterea de foc necesară pentru susţinerea Organizaţiei, dacă cineva ar fi ieşit din rând. Iar prin capturarea reţelei DS, el dobândise şi reţeaua de comunicaţii militare ultrarobustă, singura care avea şansa de a rămâne funcţională în teritoriile posedaţilor. Aşa încât, chiar dacă printre posedaţii nou-apăruţi existau unii care obiectau (şi existau, desigur), nu-i puteau contacta pe alţii care gândeau similar, pentru a crea o opoziţie mulţumitoare.

În cele din urmă Jezzibella se simţise privilegiată. Era un moment crucial al istoriei, ca şi cum l-ar fi privit pe Eisenhower trimiţându-şi forţele în Ziua Z, ori ca şi cum ar fi fost alături de Richard Saldana când organizase exodul de pe asteroidul New Kong la Kulu. Privilegiată şi extatică.

Mai multe statistici se derulară pe ecranul blocului procesor. În zonele în care Organizaţia deţinea controlul suprem rămăseseră peste şaisprezece milioane de non-posedaţi. Biroul lui Harwood declarase că ei trebuia păstraţi ca atare pentru a menţine funcţionarea utilităţilor şi serviciilor, şi în general Organizaţia avusese grijă în privinţa aceasta... deocamdată. Jezzibella avea însă îndoieli serioase cu privire la menţinerea stării respective.

Transportul era de asemenea orchestrat pentru invadarea oraşelor şi comitatelor ce rămăseseră necontaminate. Potrivit estimărilor tactice, peste douăzeci şi patru de ore pe Noua Californie aveau să existe o sută de milioane de posedaţi. Peste alte trei zile Organizaţia avea să deţină controlul absolut al întregii planete.

Iar cu o zi în urmă Jezzibella nu avusese ca distracţie decât un cuplu de puşti slăbănogi cu caş la gură şi glumele plictisitoare ale anturajului ei.

– Arată al dracu’ de bine, Al, spuse ea. Cred că obţii ce ţi-ai dorit.

El o pălmui în joacă pe fese.

– Întotdeauna obţin ce-mi doresc. Lucrurile aici nu-s chiar aşa de diferite de Chicago. Este doar o chestiune de mărime; asta-i mult mai mare-n pula mea, da-i am pe băieţii lui Avvy Deşteptu’ care să ajute în reglementarea chestiilor ăstora – să ţină evidenţa şi toate celelalte. Avvy n-a ajuns să fie primarul San Angelesului aşa cum Big Jim Thompson ajunsese pe atunci la Primăria din Chicago. Nu, dom-le, nu, el se pricepe bine la

hârţoage.

– Şi Leroy Octavius e priceput.

– Da-da. Acum înţeleg de ce ai vrut să-l păstrezi. Mi-ar fi de folos mai mulţi ca el.

– Pentru ce?

– Pentru a menţine lucrurile în mişcare, bineînţeles. Cel puţin încă câteva zile. Se gârbovi şi-şi frecă faţa cu palmele. Dup-aia să vezi căcarea flotei. Majoritatea idioţilor de aici vor să facă scamatoria asta cu dispariţia. Iisuse, Jez, nu-s prea sigur că-i pot opri.

În ultima zi îi ordonase de opt ori lui Emmet Morden să folosească platformele DS pentru a lovi clădiri şi cvartale din oraşe peste care se formau fuioare de nor roşu. De fiecare dată vinovaţii înţeleseseră aluzia şi volbura luminoasă dispăruse.

Deocamdată el se afla la comandă. Dar se gândea intens, şi fără prea mare succes, la ce urma să se întâmple după ce avea să câştige planeta. Avea să fie greu să-i oprească pe posedaţi să dispară în interiorul norului roşu, deoarece era singurul dintre ei care nu dorea asta. După ce avea să cucerească planeta, ei aveau să înceapă să se uite în jur, să caute ce anume îi oprea să-şi atingă ţinta adevărată. Iar vreun şmecher cu geana pe şansa cea mare avea să acţioneze. N-ar fi fost prima dată când văzuse întâmplându-se asta.

– Dă-le altceva de făcut, spuse Jezzibella.

– Sigur că da, păpuşică. Adică după ce le dau o planetă-ntreagă în pula mea, ce le mai pot oferi, pentru Hristos?

– Fii atent, mi-ai tot spus că toată chestia asta se va sfârşi după ce posedaţii vor scoate Noua Californie din univers, da? Toţi vor fi egali şi nemuritori.

– Da, cam aşa.

– Asta-nseamnă că tu nu vei mai fi nimic… cel puţin, nimic special.

– Exact asta-ţi spun, în pula mea!

Jezzibella se transformă din nou. De data aceasta nu mai semăna cu nimic din ce văzuse el până atunci: bibliotecara sau profesoara fată bătrână. Nici măcar pe departe sexy. Al inspiră şuierat printre dinţi, fiindcă felul în care femeia făcea chestia asta îl irita pur şi simplu… deoarece ea nu deţinea putere energetică.

Se aplecă şi-şi puse mâinile pe umerii lui, cu ochi severi la

numai câţiva centimetri de ai săi.

– Când nu vei mai fi nimic, toţi locotenenţii şi soldaţii tăi vor deveni nimicuri, de asemenea. În adâncul sufletelor, ei nu vor dori asta. Trebuie să găseşti un motiv – şi un motiv bun, în pizda mă-sii! – ca să menţii Organizaţia intactă. După ce ei îl vor pricepe, o să poţi păstra totul frumuşel şi cuminţel, pentru încă destulă vreme.

– Chestia este că aici am câştigat. Nu mai există nici măcar un pretext pentru a continua aşa cum am făcut-o.

– Există destule pretexte, zise ea. Tu n-ai habar, pur şi simplu, despre felul în care funcţionează galaxia modernă, pentru a-ţi face vreun plan pe termen lung, aia-i! Dar o să-ncep chiar de acum să rezolv problema asta. Ascultă atent!

*

Guvernul planetar al Noii Californii avusese dintotdeauna o părere progresistă despre injectarea banilor în apărarea locală. În primul rând, se asigura industriei o motivaţie sănătoasă pentru o politică a exporturilor agresivă, sporind câştigurile din exterior. În al doilea rând, mărimea Marinei ei, peste cea medie, îi conferea un excelent statut politic major în cadrul Confederaţiei.

Entuziasmul acela pentru echipamentele defensive dusese la un superb cadru C3 („comandă, control, comunicaţii”). Nucleul îl constituia centrul de operaţii tactice navale Monterey: o sală mare excavată în roca asteroidului, sub prima cavernă biosferă, şi echipată cu cele mai moderne IA-uri şi sisteme de comunicaţii, conectate la tot atât de impresionantele escadroane de sateliţi de senzori şi platforme de armament. Centrul putea coordona apărarea întregului sistem stelar împotriva a diverse evenimente, de la o invazie pe scară globală, până la un atac de hărţuială din partea unei nave stelare cu propulsie antimaterie. Din păcate, nimeni nu luase vreodată în calcul consecinţele capturării sale, urmată de întoarcerea puterii de foc spre interior, către planetă şi asteroizii de pe orbita ei.

Pentru a conduce centrul de operaţii, locotenenţii Organizaţiei se împărţiseră în două facţiuni. Pe de o parte, personalul lui Avram Harwood care se ocupa exclusiv de detaliile de management şi administrare a Organizaţiei, fiind practic noul serviciu civil. Pe de altă parte, un număr restrâns lucrau sub comanda lui Silvano Richmann şi Emmet Mordden, operând hardware-ul militar pe care-l capturaseră. Ei aplicau legile. Legile

lui Al. Bărbatul încredinţase sarcina aceea exclusiv posedaţilor, pentru eventualitatea în care un non-posedat ar fi încercat să facă pe eroul.

Când Al şi Jezzibella intrară în centrul de comandă, uriaşele ecrane holografice murale arătau imagini din satelit ale lui Santa Volta. Turle sure de fum se înălţau din câteva cartiere ale oraşului. Peste ele erau suprapuse simboluri grafice în timp real, care prezentau avansarea trupelor Organizaţiei. Silvano Richmann şi Leroy Octavius stăteau în faţa ecranelor colorate, cu capetele apropiate, discutând strategia cea mai bună pentru subjugarea populaţiei. Echipa de comunicaţii aştepta răbdător la cele opt şiruri de console din spatele lor.

Toţi se întoarseră când Al avansă. Rânjiră, surâseră, ovaţionară şi fluierară. El făcu onorurile, strângând umeri şi mâini, glumind, râzând, mulţumind, încurajând.

Jezzibella îl urma la un pas depărtare. Ea şi Leroy ridicară câte o sprânceană întrebătoare, unul către celălalt.

– Cum merge? întrebă Al un grup format din locotenenţii seniori, după ce termină cu saluturile.

– Suntem mai mult sau mai puţin în grafic, spuse Mickey Pileggi. Unii au opus rezistenţă. Alţii au căzut pe spate şi au stat cu lăbuţele în aer, după ce am ajuns la ei. Nu putem şti dinainte ce se va-ntâmpla. S-a răspândit vestea că nu-i posedăm pe toţi şi asta ne vine-n ajutor. Creează multă confuzie.

– E bine şi din punctul meu de vedere, zise Emmet Mordden. Sateliţii cu senzori au monitorizat o parte a traficului de mesaje din adâncul spaţiului. Nu-i uşor, fiindcă în majoritate sunt transmise pe fascicul îngust direcţional. Se pare totuşi că restul sistemului ştie că suntem aici şi ştie ce facem.

– Asta va fi o problemă? se interesă Al.

– Nu. Când am ocupat asteroizii orbitali, am prins aproape patruzeci la sută dintre navele Marinei Noii Californii în docuri. Ele sunt tot acolo, iar alte douăzeci la sută sunt detaşate pe termen nelimitat în Marina Confederaţiei. În felul ăsta în sistem au rămas maximum cincizeci de nave care ne-ar putea cauza probleme. Toate platformele DS sunt însă în alertă de situaţie A. Chiar dacă amiralii de acolo se pun de acord pentru o acţiune conjugată, ei ştiu că atacul asupra noastră ar fi sinucigaş.

Al aprinse un trabuc şi suflă fumul spre ecran. „Display tactic de orbită apropiată”, îl numise Emmet ieri. Pentru moment părea

destul de calm.

– Se pare că ai fi stăpân pe felia ta de treabă, Emmet. Sunt plăcut impresionat.

– Mulţumesc, Al. Bărbatul surescitat aproape că ţopăi de încântare. După cum poţi vedea, pe o rază de un milion de kilometri în jurul planetei nu există niciun fel de activitate de vehicule spaţiale, cu excepţia a cinci şoimi-de-vid, care se menţin stabili deasupra polilor, la şapte sute de mii de kilometri depărtare. Bănuiala mea este că ne urmăresc pur şi simplu, pentru a vedea ce se-ntâmplă.

– Spioni? întrebă Al.

– Da.

– Ar trebui să-i facem ţăndări, rosti cu glas tare Bernhard Allsop. Nu-i aşa, Al? În felul ăsta, restul de căcaţi de edenişti comunişti o să priceapă mesajul: nu ne spionaţi, nu vă jucaţi cu noi, fiindcă vă futem în cur.

– Gura, spuse Al încetişor.

Bernhard făcu o grimasă neliniştită.

– Sigur că da, Al. N-am vorbit serios.

– Poţi lovi şoimii-de-vid? întrebă Jezzibella.

Emmet privi de la ea la Al şi-şi umezi buzele brusc asudate.

– Este cam greu. Au ales cu multă grijă poziţiile alea polare. Vreau să spun că-s în afara razei armelor noastre energetice. Iar dacă lansăm spre ei o salvă de viespi de luptă, vor intra pur şi simplu în găuri-de-vierme. Dar, ce naiba… ce pierdem dacă-ncercăm?

– Nu de data asta, zise Al şi-şi mestecă trabucul, trecându-l din partea stângă a gurii în cea dreaptă. Ei pot vedea ce facem noi şi asta-i va speria. În scurt timp toată Confederaţia asta blestemată va şti ce se-ntâmplă aici.

– Ţi-am spus c-o s-aducă necazuri, iubitule, rosti prompt Jezzibella.

Vocea îi revenise la tonul ascuţit şi miorlăit al unei stricate de pe stradă.

– Da, păpuşă, mi-ai spus, zise bărbatul fără să-şi desprindă ochii de la displayul tactic. Va trebui să facem ceva-n privinţa lor, anunţă Al către toată sala.

– Ce dracu’, spuse Emmet, eu sunt gata să-ncerc, dar nu cred…

– Nu, Emmet, îl opri Al pe un ton blând. Nu mă refer la cinci

nave de căcat. Mă refer la ceea ce se află în spatele lor.
– Edeniştii? întrebă Bernhard plin de speranţă.
– Da, pe de o parte. Însă ei nu înseamnă totul, nu-i aşa, băiete? Aici trebuie să gândeşti pe picior mare. Acum te găseşti într-un univers mare.
Le captase întreaga atenţie. „La dracu’, Jez a avut dreptate. Tipic.”
– Edeniştii vor transmite în toată Confederaţia ce am făcut noi aici. Şi dup-aia ce credeţi că se va-ntâmpla, eh? Se răsuci, descriind un cerc complet, cu braţele întinse teatral: Vreo opinie? Nu? Păi, mie mi se pare destul de evident, băieţi. Vor veni aici cu toate căcaturile de nave de luptă pe care le au, şi ne vor lua planeta înapoi.
– Ne putem lupta, zise Bernhard.
– Vom pierde, toarse Al. Dar asta nu contează. Nu-i aşa? Fiindcă ştiu ce gândiţi. Ştiu ce gândeşte fiecare găozar tembel de aici. Vă spuneţi: *Noi nu vom fi aici. Dintr-o zi în alta vom ieşi din mizeria asta, vom fi în siguranţă de cealaltă parte a norului roşu, acolo unde nu există cer şi nu există spaţiu cosmic şi unde nimeni nu mai moare.* Nu-i aşa? Nu asta coaceţi în căpăţânile voastre pătrate?
Nu căpătă drept răspuns decât foieli de pe un picior pe altul şi priviri plecate în pământ.
– Nu-i aşa, Mickey?
Mickey Pileggi simţi dorinţa bruscă şi acută de a fi cu totul altundeva. Nu se putea uita în ochii întrebători ai bossului său.
– Păi, ştii cum e, Al… Sigur că da, aia-i o ultimă soluţie. Da’, ce dracu’, putem face cum zice Bernhard şi să luptăm mai întâi. Mie nu mi-e frică să mă bat.
– Sigur că nu ţi-e frică. Nici n-am zis că ţi-ar fi frică. Nu te-am insultat, Mickey, ţăran prost ce eşti. Zic doar că nu gândeşti în direcţia cea bună. Marina Confederaţiei va sosi aici cu o mie… cu zece mii de nave stelare, iar tu vei face lucrul cel mai deştept pe care-l poţi face şi te vei ascunde. Nu-i aşa? Şi eu aş face asta, dacă m-ar ataca trăgând cu toate armele.
Partea stângă a feţei lui Mickey începu să zvâcnească alarmant.
– Da, boss, mormăi el ca anesteziat.
– Şi crezi că asta-i va face să renunţe? întrebă Al. Haideţi, vorbesc cu toţi acum. Vreau să ştiu. Cine din sala asta crede că

barosanii din guvern vor pleca pur şi simplu, dacă voi faceţi să dispară Noua Californie? Eh? Ia spuneţi-mi. Ei o să piardă o planetă cu opt sute de milioane de locuitori şi amiralul care-i la conducere ce-o să facă? O să ridice din umeri şi-o să zică: „Ce pula mea, asta e, nu poţi învinge de fiecare dată.” Şi dup-aia o să plece acasă.

Al împunse un deget spre steluţele purpurii de lumină care reprezentau şoimii-de-vid pe displayul tactic. Un fulger subţire de foc alb ţâşni şi lovi sticla. Picături mici de material topit se împrăştiară în jur. Un crater se căscă spre interior, distorsionând şi amplificând reprezentarea grafică de dedesubt.

– CĂCAT! urlă Al. Deschideţi dracu’ ochii, capete-de-miel! Indivizii ăştia pot zbura între stele, pentru Hristos! Ei ştiu tot ce se poate şti despre cum funcţionează energia, ei ştiu totul despre dimensiunile cuantice, ce dracu’, dac-au chef pot schimba până şi timpul. Iar dacă există ceva ce nu ştiu, îl pot afla repede de tot, în pula mea! Ei or să vadă ce-aţi făcut şi vă vor urmări acolo unde duceţi planeta. Şi o vor aduce înapoi, ’telectualii ăştia de tot căcatul or să se uite la ce s-a-ntâmplat, or să studieze problema şi n-or să se oprească din studiatul ei până când n-or s-o rezolve. Eu îi ştiu pe federali şi guvernul. Credeţi-mă, dintre toţi oamenii, eu îi ştiu cel mai bine-n pizda mă-sii! Niciodată nu eşti ferit de ei. Ei nici măcar nu se opresc vreodată-n pula mea! Niciodată! Şi n-o să conteze absolut deloc cât o să zbieraţi şi cât o să înjuraţi şi o să vă-nfuriaţi. Ei o să v-aducă-napoi. Da, da, chiar aici sub stele şi în neantul de unde aţi plecat. Privind în ochi moartea şi lumea de dincolo.

Îi prinsese acum, le putea zări înflorind îndoielile, îngrijorarea. Şi teama. Întotdeauna, teama. Calea directă spre inima unui om. Calea prin care un general smucea sforile soldaţilor săi.

Al Capone rânji precum Satana însuşi în tăcerea descurajată.

– Există un singur fel, în pula mea, prin care s-oprim să se-ntâmple asta vreodată. Şi-a dat seama vreunul dintre voi, cretinilor, care este? Nu? Nici nu mă miră. Este simplu, găozarilor. Încetaţi să mai fugiţi speriaţi, aşa cum aţi făcut toată viaţa. Opriţi-vă, întoarceţi-vă să-nfruntaţi ceea ce vă sperie şi muşcaţi-l de coaie-n pula mea!

*

Vreme de cinci secole după primul salt TTZ realizat cu succes, guvernele, universităţile, companiile şi laboratoarele militare din

toată Confederaţia căutaseră metode de comunicare directă supraluminică. Şi în ciuda miliardelor de fuzidolari turnaţi în diverse proiecte, niciunul nu izbutise vreodată să producă o teorie validă, cu atât mai puţin un sistem practic pentru surmontarea problemei. Navele stelare rămâneau unica metodă pentru transportarea datelor între sistemele stelare.

Din cauza aceasta, informaţiile se răspândeau prin sistemele stelare din Confederaţie aidoma undelor circulare de pe un iaz. Şi întrucât stelele nu erau aranjate într-o reţea geometrică ordonată, fronturile acelea de undă deveneau tot mai distorsionate odată cu trecerea timpului. Companiile de ştiri rafinaseră de multă vreme un set de ecuaţii care defineau procedura cea mai eficientă de distribuire între birourile lor. La primirea unui subiect „fierbinte” (cum fusese apariţia Ionei Saldana), un birou închiria de obicei opt până la douăsprezece nave stelare pentru a transmite flekul, în funcţie de locul şi momentul de origine al ştirii. Spre sfârşitul acoperirii de distribuire, informaţia putea sosi într-un sistem simultan din mai multe direcţii în decursul a numai două săptămâni. Natura navelor stelare angajate avea de asemenea o influenţă însemnată asupra timpilor de ajungere, depinzând de modelul lor, de capacităţile căpitanilor, de posibile defecţiuni ale componentelor şi de o sută de alte circumstanţe diverse, ce contribuiau toate la incertitudine.

În mod firesc, apariţia lui Laton căpătase prioritate absolută din partea birourilor Time Universe la care sosise flekul lui Graeme Nicholson. Însă Srinagar se găsea la peste patru sute de ani-lumină depărtare de Seninătate. Vestea existenţei lui *Yaku* şi a celor pe care-i transporta sosi la câteva zile după ce *Yaku* însăşi plecase de la Valisk.

Laton!

Rubra fu uluit. Poate că ei fuseseră camarazi Şerpi, dar asta nu-nsemna câtuşi de puţin că ar fi fost şi aliaţi. Aşa încât, pentru prima dată după o sută treizeci de ani, el îşi extinse afinitatea şi contactă, fără chef, habitatele edeniste de pe orbita lui Kohistan, pentru a le anunţa că nava stelară andocase pentru scurt timp.

Însă Laton nu a venit înăuntru, le asigură. **Doar trei membri de echipaj au trecut prin punctul de imigrare: Marie Skibbow, Alicia Cochrane şi Manza Balyuzi.**

Skibbow era în mod cert sechestrată, replică Consensul

Kohistan, **iar ceilalţi doi sunt purtători probabili. Unde sunt?**

Nu ştiu. Era o recunoaştere umilitoare, înfricoşătoare, mai ales pentru că o făcea înaintea foştilor săi egali. Dar Rubra stabilise imediat legătura între Marie Skibbow şi Anders Bospoort, în al cărui apartament fusese găsit cadavrul lui Dariat. Succesiunea aceea de evenimente îl îngrijora enorm, însă dispozitivul de stocare a memoriei sale presupus infailibilă îl dezamăgise complet. După ce intraseră prima dată în zgârie-stele, Marie şi Anders dispăruseră pur şi simplu din percepţia sa, iar subrutina din zgârie-stele nu le observase absenţa. Şi acum nu-i putea localiza, în ciuda faptului că subrutinele perceptive îi fuseseră extinse şi modernizate cu un set nou de protecţii.

Ai nevoie de asistenţa noastră? întrebă Consensul Kohistan. **Neuropatologii noştri pot analiza natura distorsiunilor din subrutinele tale.**

Nu! V-ar plăcea asta, da? Să intraţi din nou în mintea mea. Să scotociţi pentru a vedea ce mă face să tresar.

Rubra…

Căcaţilor, voi nu cedaţi niciodată, nu v-opriţi niciodată!

Ţinând seama de circumstanţe, nu crezi că ar fi mai indicat să dăm uitării vechile antagonisme?

O să mă descurc eu. Singur. Ei îşi pot băga nasurile doar în rutinele mele periferice. Nu pot să m-atingă.

Din câte ştii până în prezent.

Ştiu! Credeţi-mă, ştiu. Sunt eu; acelaşi cum am fost dintotdeauna.

Rubra, acesta este doar începutul. Vor încerca să se infiltreze în rutinele tale de gândire de ordin superior.

Nu vor reuşi, mai ales că acum ştiu după ce să mă uit.

Foarte bine. Noi însă trebuie să recomandăm Adunării sistemului Srinagar să interzică navelor stelare să mai andocheze la tine. Nu putem risca posibilitatea răspândirii unei contaminări.

Perfect din punctul meu de vedere.

Vrei cel puţin să cooperezi cu noi în privinţa asta?

Da, da. Însă numai până-i depistez şi-i extermin pe cei trei membri ai echipajului din *Yaku.*

Te rugăm să fii precaut. Virusul proteanic al lui Laton este extrem de periculos.

Deci asta credeţi că am eu… că de aia îmi fac probleme subrutinele. Ticăloşilor!

Avu nevoie de câteva minute pentru ca mânia să i se domolească la nivelul unor curenţi mintali mai raţionali, pasivi. Până ce reîncepuse să gândească logic, reţeaua de senzori DS a Valiskului îl alertă că cinci şoimi-de-vid ieşeau din găurile-de-vierme proprii şi se postau la o jumătate de milion de kilometri depărtare. Spioni! Nu aveau încredere în el.

Trebuia să-i găsească pe cei trei din *Yaku* şi pe acei membri ai familiei sale ale căror rutine de monitorizare fuseseră modificate. În timp ce restul sistemului Srinagar trecu la alerta militară la gradul I, Rubra încercă în mod repetat să-şi scaneze interiorul în căutarea renegaţilor. Rutinele standard pentru recunoaşterea şabloanelor vizuale erau inutile. Moderniză şi schimbă de câteva ori rutinele de interpretare a percepţiilor. Zadarnic. Încercă să încarce comenzi similare de căutare în servitori, sperând că ei ar putea avea succes acolo unde eşuaseră celulele senzitive întreţesute în toate suprafeţele de polip. Baleie zgârie-stele întregi cu conştiinţa sa principală, convins că cei trei nu izbutiseră deocamdată să se fi infiltrat în miezul său de identitate, să-l subjuge. Nu găsi nimic.

După zece ore, şoimilor-de-vid supraveghetori li se alăturară trei fregate din Marina Srinagar.

În interiorul habitatului, Time Universe difuza întruna înregistrarea lui Graeme Nicholson, agitând considerabil populaţia. Părerile erau împărţite. Unii spuneau că Laton şi Rubra erau în mod evident colegi, camarazi în antagonism. Laton n-ar fi făcut niciun rău Valiskului. Alţii atrăgeau atenţia că cei doi nu se întâlniseră niciodată şi că aleseseră poteci foarte diferite în viaţă.

Exista nelinişte, dar nu şi probleme reale. Nu în primele ore. După aceea, un idiot de la centrul de control al traficului civil al spaţioportului lăsă să scape informaţia (de fapt, Collins îi plătise pentru ea două sute de mii de fuzidolari) că *Yaku* andocase la Valisk. Imediat douăzeci de nave stelare solicitară plecarea, care le fu refuzată de Rubra.

Frământările începură să se transforme în resentimente, furie şi alarmare. Ţinând seama de natura lor, rezidenţii nu avură dificultăţi în a-şi declara sentimentele într-o manieră pe care poliţiştii lefegii angajaţi de Magellanic Itg o potoliră cu greutate. În câţiva zgârie-stele izbucniră revolte. Fură înfiinţate „consilii”

locale, care cerură dreptul de a-l petiţiona pe Rubra. Acesta le ignoră pur şi simplu (după ce-i memoră pe liderii lor). Membrii mai raţionali şi mai precauţi ai populaţiei începură să iasă în secţiunile mai îndepărtate ale parcului habitatului, luând cu ei echipamente de camping.

Toate conflictele acelea păreau aproape special concepute pentru a face dificilă spre imposibilă căutarea disperată a posedaţilor de către Rubra.

La treizeci şi opt de ore după ce flekul lui Graeme Nicholson ajunsese în sistemul Srinagar, un şoim-de-vid sosi de la Avon, prezentând adevărata natură a ameninţării cu care se confrunta Confederaţia (prioritatea mesajului său întrecu până şi comunicatul anterior al Primului-amiral prin care avertiza asupra unui posibil virus energetic).

Drept urmare, toate navele stelare care soseau fură izolate şi anunţate să se pregătească pentru sosirea la bord şi inspectarea de echipe militare înarmate până în dinţi. Zborurile stelare civile fură oprite realmente peste noapte. Fură emise proclamaţii care le cereau tuturor călătorilor nou-veniţi să se prezinte la poliţie. Nerespectarea cerinţei echivala aproximativ cu iscălirea propriei condamnări la moarte. Fură mobilizaţi rezerviştii din Marină. Staţiile industriale de astroinginerie începură să producă viespi de luptă la capacitate maximă.

Dintr-un punct de vedere, vestea despre posedaţi îl ajută pe Rubra, deoarece păruse să şocheze populaţia din Valisk, scoţând-o din atitudinea agresivă. Rubra aprecie că era momentul cuvenit pentru a-i solicita ajutorul. Toate procesoarele de comunicaţii din reţea, holoecranele şi coloanele AV din habitat difuzară aceeaşi imagine a sa: un bărbat cu formă fizică excelentă, arătos şi capabil, care vorbea calm şi autoritar. Ţinând seama de faptul că de un secol nu avusese nicio relaţie cu populaţia generală, evenimentul era suficient de neobişnuit pentru a atrage atenţia tuturor.

– În clipa aceasta, se adresă audienţei sale, în habitat există doar trei posedaţi în stare de libertate. Deşi ei reprezintă cu certitudine un motiv de îngrijorare, nu constituie deocamdată o ameninţare pentru noi. Am dotat poliţia cu armamentul de calibru greu necesar pentru a le depăşi abilitatea aceasta energetică, iar dacă circumstanţele o vor cere, câţiva cetăţeni deţin genul de experienţă care s-ar putea dovedi utilă într-o

confruntare.

Buza i se curbă într-o ironie cunoscătoare, care aduse un surâs apreciativ din partea multor privitori.

– Cu toate acestea, abilitatea lor de a-şi modifica aspectul îmi îngreunează eforturile de a-i descoperi. Ca atare, vă cer tuturor să fiţi cu ochii în patru după ei şi să mă informaţi imediat. Nu vă încredeţi în oameni doar pentru că arată aşa cum au arătat dintotdeauna; probabil că ticăloşii aceştia imită un prieten al vostru. Alt efect la care trebuie să fiţi atenţi este modul în care interferează cu echipamentele electronice; dacă vreun procesor începe să aibă probleme de funcţionare, informaţi-mă imediat. Ofer o recompensă de o jumătate de milion de fuzidolari pentru informaţii care vor duce la eliminarea lor. Succes la vânătoare!

*

– Mersi, Big Brother.

Ross Nash ridică paharul cu bere în direcţia holoecranului de deasupra barului din taverna *Tacoul.* Îşi luă ochii de la imaginea pâlpâitoare a lui Rubra şi rânji spre Kiera, care stătea într-un separeu şi vorbea pe un ton scăzut, dar intens, cu grupul mic pe care şi-l formase; ofiţerii ei de stat-major, aşa cum îi porecliseră ceilalţi. Ross era uşor iritat că în ultima vreme nu-l inclusese şi pe el în procesul de consultare. De acord, nu deţinea cine ştie ce cunoştinţe tehnice, iar habitatul acesta era o călătorie la mare distanţă în lumea viitorului pentru un individ care se născuse în 1940 (şi murise în ’89 de cancer intestinal), se aştepta întruna să-l vadă apărând pe Yul Brynner în costumul lui negru de pistolar. Totuşi, la dracu’, şi opinia lui conta într-o măsură. În plus, femeia nu se mai culcase cu el de zile bune.

Privi în jur prin taverna negru-argintie, împotrivindu-se impulsului de a izbucni în râs. Era mai animată decât fusese de ani buni. Din păcate pentru proprietar, nimeni nu mai plătea pentru ceea ce bea şi mânca. În niciun caz aceşti clienţi. Tătari şi ciberpunkişti se amestecau fericiţi printre legionari romani şi motociclişti cu jachete din piele groasă, alături de câţiva refuzaţi din laboratorul doctorului Frankenstein. Muzica bubuia dintr-un tonomat Wurlitzer magnific din anii 1950, îngăduind unui cârd de serafimi să evolueze pe podeaua luminată cu neon de dedesubt. Era o supraîncărcare senzorială pură după deprivarea din lumea de dincolo, hrană pentru minte. Ross le surâse cuceritor noilor săi tovarăşi care rezemau barul. Sărmanul bătrân Dariat, exclus

de asemenea din grupul de elită al Kierei, şi realmente şucărit din cauza asta. Abraham Canaan, la fel, în vestimentaţie completă de preot, strâmbându-se la destrăbălarea imorală din jur. „Un lucru li se poate recunoaşte posedaţilor”, gândi Ross vesel, „ştiu cum să petreacă.” Şi o puteau face în perfectă siguranţă în taverna *Tacoul;* cei capabili de afinitate transformaseră localul într-o enclavă sigură, reformând complet subrutinele care operau în straturile neurale de dinapoia pereţilor.

Dădu peste cap restul paharului, apoi îl ridică înaintea nasului şi-şi dori să fie iarăşi plin. Fluidul care apăru în el semăna de fapt cu pişat de lăcuste. Se încruntă spre el; un proces complicat din cauza coordonării unui număr atât de mare de muşchi faciali. În ultimele cinci ore fusese încântat că posedarea unui corp nu te oprea să te faci mangă, dar acum se părea că existau şi dezavantaje. Azvârli paharul peste umăr. Era sigur că văzuse nişte magazine în vestibul; în mod cert, unele dintre ele trebuie să aibă şi vreo sticlă sau două de băutură adevărată.

*

Rubra ştia că eficienţa proceselor sale de gândire era sub cea optimă. Vina bolii o purta numai el. Ar fi trebuit să fi examinat căutarea, să fi reformatat încă o dată subrutinele. Efortul respectiv trebuia făcut acum mai mult ca oricând, pentru că acum cunoştea adevărata natură a dificultăţii. Şi era într-adevăr o situaţie dificilă. Posedaţii cuceriseră Pernik. Bitekul nu era invincibil. Ar fi trebuit să fi deviat toate resursele mintale în direcţia rezolvării problemei; la urma urmelor, posedaţii existau din punct de vedere fizic şi trebuia să existe vreo metodă pentru a-i detecta. În loc de aşa ceva, el reflectase. Ceva ce o personalitate a unui habitat edenist n-ar fi putut să facă, sau pur şi simplu n-ar fi făcut, niciodată.

Dariat… Rubra nu-l putea uita realmente pe căcăţelul acela insignifiant. Dariat era mort. Însă acum moartea nu mai însemna sfârşitul. Iar el murise fericit. Semisurâsul acela pasiv părea să şfichiuiască prin celulele straturilor sale neurale aidoma unui spectru ameninţător. Metafora aceea nu mai era chiar atât de exagerată.

Dar ca să te sinucizi, doar pentru a reveni… Nu! N-ar fi făcut una ca asta.

Pe de altă parte însă, cineva îi învăţase pe posedaţi cum să-i

defecteze rutinele de gândire. Cineva cu adevărat foarte competent.

Iar surâsul acela... Dacă ar fi presupus, o simplă presupunere, că Dariat ar fi fost atât de disperat să se răzbune, încât...

Rubra deveni conştient de o perturbare în turnul zgârie-stele Diocca, la nivelul şaptesprezece, la un magazin de delicatese. Un soi de tentativă de jaf. O subrutină încerca să cheme poliţiştii lefegii, dar direcţiona întruna informaţia în mod greşit. Noile protocoale de protecţie pe care le instalase încercau să compenseze, însă eşuau şi de aceea apelaseră la instrucţiunile de nivelul al III-lea şi alertaseră şablonul principal al personalităţii. Şi abia reuşiseră în privinţa respectivă. Zeci de comenzi subversive extrem de potente operau în interiorul straturilor neurale din Diocca, izolându-le practic de conştiinţa lui Rubra.

Binedispus şi simultan tulburat, îşi focaliză atenţia acolo...

Ross Nash se rezema de tejgheaua magazinului de delicatese, apăsând o carabină în obrazul managerului înlemnit. Pocni din degetele mâinii sale libere şi o bancnotă de o mie de dolari îi apăru din manşetă, aşa cum îl văzuse o dată pe un iluzionist făcând în Vegas. Hârtia nou-nouţă pluti, coborând peste grămăjoara mică de pe tejghea.

– Crezi c-avem destule, amice? întrebă Ross.

– Sigur că da, şopti managerul. E perfect.

– Ba bine că nu! Poţi să-ţi pui şi curu’ la bătaie-n privinţa asta. Dolari americani, cea mai tare valută din toată lumea asta de căcat. Toţi ştiu atâta lucru.

Înhăţă o sticlă de Lacrimile Norfolk de lângă bancnote.

Rubra se concentră asupra carabinei, nefiind tocmai sigur dacă rutina de percepere şi interpretare din nivelul şaptesprezece nu era complet dată peste cap. Arma părea făcută din lemn.

Ross rânji către managerul care tremura.

– Mă voi întoarce! anunţă el cu un accent pronunţat.

Făcu o grimasă şi dădu să se îndepărteze. Carabina pâlpâi aleatoriu, concurând în a ocupa acelaşi spaţiu cu un picior rupt de scaun.

Managerul înhăţă bastonul său paralizant din clemele ce-l ţineau sub tejghea şi-l roti cu sălbăticie. Bastonul lovi ceafa lui Ross.

Împreună cu managerul, Rubra fu uluit de rezultatul loviturii aceleia simple.

De îndată ce scânteile bastonului paralizant se revărsară peste pielea lui Ross, corpul posedat se aprinse cu gloria virgină a unei mici flame solare. Toate culorile din magazin dispărură sub văpaia incandescentă, lăsând doar tonuri de alb şi argintiu care defineau forme aproximative.

Procesoarele şi senzorii din apropiere se reactivară. Alertele termice pâlpâiră în reţeaua Valiskului, alături de apelul către securitate. Duzele antiincendiu din plafon se rotiră şi împroşcară spumă de blocare spre văpaie.

Jeturile groase contară prea puţin. Corpul furat al lui Ross se diminua acum, prăbuşindu-se în genunchii carbonizaţi, cu fulgi de carne arsă desprinzându-se din el.

Rubra activă circuitul audio din procesorul de reţea al magazinului.

– Ieşi! ordonă el.

Managerul se ghemui sub puterea strigătului.

– Mişcă! continuă Rubra. Este un posedat. Ieşi!

Deschise toate procesoarele de reţea de la nivelul şaptesprezece pentru a repeta ordinul. Rutine de analiză începură să coreleze toate informaţiile provenite de la celulele senzitive din zgârie-stele. Chiar şi cu principalul lui şablon de personalitate dirijând procedura, nu putea să vadă ce se întâmpla în interiorul tavernei *Tacoul.* Apoi figuri bizare începură să iasă de pe uşa de la *Tacoul,* în vestibul.

Îi găsise, găsise întregul cuib blestemat.

Fulgere globulare albe zburară prin aer, urmărindu-l pe managerul terorizat al magazinului de delicatese, care sprintase către lift. Unul dintre ele îl ajunse şi i se lipi de umăr. Bărbatul urlă când fum negru puturos se ridică din rană.

Rubra anulă imediat rutinele autonome ale nivelului şi se şuntă personal în ierarhia de operare. Celulele electrofosforescente ale vestibulului se stinseră, cufundând toată zona în beznă, cu excepţia efectelor stroboscopice derutante de foc alb. Uşa membrană musculară a casei scării se deschise brusc, trimiţând un unic evantai de lumină. Managerul schimbă direcţia, lăsă bărbia în piept şi se repezi într-acolo.

Cioburi de polip răpăiră pe podeaua vestibulului. Pe tot plafonul, tubuleţele conductelor atmosferice se despicară când

Rubra contractă şi flexionă muşchii regulatori ai fluxului în direcţii pentru care nu fuseseră concepuţi vreodată. Vapori albi şi groşi răbufniră din orificiile neregulate. Calzi, umezi şi unsuroşi, erau vaporii concentraţi de apă respiraţi de o mie de plămâni, pe care tubuleţele ar fi trebuit să le extragă din aer şi să le pompeze în organele de rafinare specializate.

Posedaţii doriră să dispară, iar ceaţa înăbuşitoare se conformă şi se desfăcu într-o parte şi alta pentru a-i lăsa să treacă. Dar nu înainte de a le reduce fulgerele globulare la nivelul unor fuioare impotente de pâclă fluorescentă. Managerul ajunse la casa scării. Rubra închise în urma lui uşa membrană musculară şi o etanşă bine, când câteva sfere de foc alb se izbiră în suprafaţa ei, îngropându-se ca nişte viermi de lavă.

Kiera Salter ieşi în goană în vestibul, exact când dispărea ultimul crâmpei de ceaţă urât mirositoare. Luminile roşii de avarie se aprinseseră şi confereau incintei largi o strălucire selenară. Femeia văzu cum uşa se închide în faţa gloatei răzbunătoare.

– Stop! răcni ea.

Unii se opriră. Câţiva azvârliră foc alb către membrana musculară.

– Opriţi-vă imediat, spuse ea şi de data aceasta glasul i se auzi tăios.

– Mai du-te-n mă-ta, Kiera.

– L-a fript pe Ross, nenorocita'.

– Îl fac io să sufere!

– Poate că da. Kiera avansă în centrul vestibulului şi rămase acolo, cu mâinile în şolduri, privind de jur împrejur la colegii ei: Însă nu aşa!

Indică uşa membrană musculară care fumega, închisă. Suprafaţa cenuşie tremura vizibil.

– El ştie acum. Dădu capul pe spate şi strigă spre plafon: Nu-i aşa, Rubra?

Celulele electrofosforescente ale tavanului se reaprinseră lent, iluminându-i chipul întors în sus. Linii întunecate curseră peste el, luând formă. DA.

– Da. Vedeţi?

Îi cercetă din nou pe posedaţi, sfidându-i s-o contrazică; doi dintre noii ei locotenenţi mai puternici, Bonney Lewin şi Stanyon, înaintară şi i se alăturară, susţinând-o în mod ostentativ.

– Acum jucăm alt joc, s-a terminat cu furişatul. Acum preluăm întregul habitat.

NU, apăru scris pe plafon.

– Nu negociem aici, Rubra! strigă ea. Nu-ţi ofer să te iau ca partener. Ai priceput? Dacă ai noroc, da’ noroc porcesc, atunci o să continui să trăieşti. Atât! Dacă nu mă sictireşti. Dacă nu mi te bagi în ciorbă. Atunci poate c-o să găsim vreo utilizare pentru preţiosul tău Valisk. Dar numai dacă te comporţi cum trebuie. Fiindcă odată ce ţi-am preluat populaţia, o să fie uşor să plecăm. Atât doar că înainte de a pleca, o să folosesc navele stelare ca să te taie bucăţele; o să-ţi despic carcasa, o să-ţi las să iasă toată atmosfera, o să-ţi îngheţ râurile şi o să-ţi detonez organele digestive din calota polară. O să dureze mult şi o să fie tare dureros până vei muri complet. Poate chiar decenii. Cine ştie? Vrei să afli?

SUNTEŢI COMPLET SINGURI. POLIŢIA ŞI MERCENARI AMPLIFICAŢI PENTRU LUPTĂ AU PORNIT ÎNCOACE. PREDAŢI-VĂ ACUM.

Kiera hohoti brutal.

– Nu, Rubra, nu suntem singuri. Suntem miliarde.

Se uită în jur la posedaţii din vestibul şi niciunul n-o contrazise (cu excepţia celor ca Dariat şi Canaan, care de altfel nici nu contau).

– Gata, băieţi, din clipa asta ieşim din ascunzătoare. Din clipa asta vreau aplicarea procedurii cinci. Pocni scurt din degete şi alocă misiunile: Voi trei, preluaţi procesoarele de supervizare ale liftului, ca să putem urca în parc. Bonney, caută-l pe răhăţelul ăla care l-a fript pe Ross – vreau să sufere în mod creativ. Ne stabilim centrul de comandă în sala consiliului de administraţie al Magellanic Itg.

Primul lift sosi la nivelul şaptesprezece. Cinci posedaţi se grăbiră înăuntru, doritori să-i arate Kierei nerăbdarea lor de a se supune, râvnind să culeagă răsplăţile. Uşile glisară, închizându-se. Rubra trecu peste protecţiile circuitului de putere din zgârie-stele şi direcţionă optzeci de mii de volţi prin şinele metalice care se întindeau prin puţul liftului.

Kiera auzi zbieretele din lift şi simţi agonia alungării înapoi în lumea de dincolo. Etanşarea din cauciuc siliconic dintre uşi se topi şi arse, permiţând luminii teribile a flăcărilor nimicitoare a corpurilor să se reverse prin interstiţiu.

NU-I AŞA UŞOR, ESTE?

Pentru aproape douăzeci de secunde, ea rămase absolut nemişcată, cu faţa ca o cuşcă perfectă din care nu putea evada nicio emoţie. După aceea degetul i se îndreptă către un tânăr slăbănog în costum alb, larg.

– Tu – deschide membrana musculară; o să folosim scările.

– Ţi-am zis eu, spuse tânărul. Ar fi trebuit mai întâi să-l atacăm pe el.

– Fă-o! se răsti Kiera, după care se adresă celorlalţi: Rubra a demonstrat ce poate face – nu-i mare lucru comparativ cu abilităţile noastre, dar este un factor iritant. În cele din urmă vom reteza conexiunile straturilor neurale cu zgârie-stelele, dar până atunci procedaţi cu precauţie.

Uşa membrană musculară se deschise lin, îngăduind posedaţilor acum ceva mai timoraţi să suie cele şaptesprezece paliere de trepte până în parcul de deasupra.

N-a fost o comandă prin afinitate pură, spuse Rubra spre Consensul Kohistan. **Am simţit aproape un val de energie prin celulele neurale din jurul membranei musculare. A însoţit comanda prin afinitate şi mi-a şters complet rutinele. Este însă localizată, o suprafaţă cu diametrul de aproximativ opt metri; nu poate ajunge în straturile neurale principale.**

Laton a afirmat că Lewis Sinclair a avut acelaşi gen de afinitate supraîncărcată când a preluat Insula Pernik, răspunse Consensul. **Acţionează prin forţă brută şi ca atare poate fi subminată. Însă dacă vreunul dintre ei izbuteşte să-şi transfere personalitatea în tine, abilitatea energetică va creşte proporţional cu numărul de celule subsumate. Nu trebuie să permiţi aşa ceva.**

Nicio şansă! Ştii doar că celulele neurale ale Valiskului au fost secvenţiale din ADN-ul meu. Cred că-i similar cu ce a făcut Laton pe Pernik, când a modificat straturile neurale ale insulei cu virusul lui proteanic. Posedaţii capabili de afinitate pot anihila unele funcţii, de pildă membranele musculare, dar personalităţile lor nu vor funcţiona ca entităţi independente în straturile neurale, decât în eventualitatea în care operează ca subsecţiuni ale şablonului meu. Va trebui să-i las să intre.

O veste excelentă. Poţi însă proteja populaţia generală

împotriva posedării?

Va fi greu, recunoscu Rubra fără chef. **Şi nu-i voi putea salva pe toţi, nici măcar pe majoritatea. De asemenea, voi fi nevoit să suport o mulţime de leziuni interne.**

Suntem alături de tine. Te vom ajuta în reconstruire, după aceea.

Dacă va mai exista un „după aceea”.

8

Asteroidul Culey fu o alegere aproape instinctivă pentru André Duchamp. Aflat în sistemul stelar Dzamin Ude, la şaizeci de ani-lumină de Lalonde, acţiona ca un liman gata pregătit pentru anumite tipuri de nave, în anumite circumstanţe. Ca reacţie parcă faţă de descendenţa sa de etnie chineză şi faţă de excesul tradiţiilor autoritare care o însoţea, asteroidul era celebru pentru nepăsarea cu care trata aplicarea regulamentelor BAC şi declaraţiile de expediţie ale mărfurilor. Atitudinea respectivă nu-i afectase deloc economia. Navele stelare sosiseră pentru uşurinţa comerţului, iar conglomeratele de astroinginerie veniseră pentru a le întreţine şi susţine, fiind urmate de o pletoră de companii mai mici, financiare şi de servicii. Poate că subcomitetul pentru probleme de contrabandă şi piraterie al Adunării Confederaţiei condamna în mod rutinier guvernul Culey şi politica sa, dar nimic nu se modificase, niciodată. În tot cazul, în cei cincisprezece ani de când îl folosea, André nu avusese cea mai mică problemă în plasarea mărfurilor sau acceptarea de curse charter dubioase, astfel încât asteroidul era pentru el practic un al doilea cămin.

De data aceasta însă, când *Răzbunarea lui Villeneuve* îşi efectuă saltul TTZ în zona de ieşire desemnată, spaţioportul Culey fu neaşteptat de reticent în acordarea permisiunii de andocare. În ultimele trei zile, sistemul primise mai întâi anunţul reapariţiei lui Laton, apoi avertizarea de la Trafalgar despre posibila contaminare cu virusul energetic. Ambele desemnaseră Lalonde ca fiind focarul necazurilor.

– Am la bord un om grav rănit, protestă André când îi fu refuzată a treia solicitare pentru un siloz de andocare.

– Ne pare rău, Duchamp, răspunse funcţionarul de la controlul portului. Nu avem silozuri disponibile.

– Traficul în jurul portului este foarte rarefiat, observă Madeleine Collum care accesase suita de senzori ai navei stelare şi privea asteroidul, şi alcătuit în principal din navete personale şi VSM-uri, nu din nave stelare.

– Declar o urgenţă de gradul I, datavizǎ André către funcţionarul din port. Acum trebuie să ne ia, murmură el spre Madeleine.

Femeia se mulţumi să mormăie.

– Am luat act de declararea urgenţei, *Răzbunarea lui Villeneuve,* datavizǎ funcţionarul din port. Te sfătuiesc să stabileşti un vector spre asteroidul Yaxi. Instalaţiile de acolo sunt mai adecvate pentru starea în care te găseşti.

André fulgeră cu privirea consola de comunicaţii aproape lipsită de detalii exterioare.

– Perfect. Te rog să-mi deschizi un canal de comunicaţii cu comisarul Ri Drak.

Ri Drak era ultimul atu al lui André, despre care nu crezuse că-l va folosi într-o asemenea situaţie, în niciun caz pentru soarta unui membru de echipaj; cei ca Ri Drak trebuiau ţinuţi în rezervă până ce propriul gât al lui André intra în laţ fără speranţe de scăpare.

– Salut, căpitane, datavizǎ Ri Drak. Se pare că avem o problemă aici.

– Nu şi eu, replică André. Eu n-am probleme. Alţii au avut probleme în trecut, da?

Cei doi comutară pe un program cu criptare de ordin ridicat, spre nemulţumirea Madeleinei, care nu putu accesa şi restul conversaţiei. Indiferent ce se discută, conversaţia durǎ aproape cincisprezece minute. Unicele indicii erau oferite de chipul lui André, pe care se vedea uneori un rânjet afurisit, întrerupt la răstimpuri de o încruntare indignată.

– Bine, căpitane, spuse Ri Drak în cele din urmă. *Răzbunarea lui Villeneuve* capătă permisiunea de a andoca, însă pe propriul tău risc, dacă vă dovediţi contaminaţi. Voi alerta forţele de securitate cu privire la sosirea voastră.

– Salut, *monsieur!* încuviinţă André mai degrabă nepoliticos.

Madeleine nu insistă. Începu să datavizeze calculatorului de zbor, cerând reprezentări de sisteme şi ajutându-l pe căpitan în secvenţa de activare a propulsiei cu fuziune.

Spaţioportul invers rotativ al lui Culey era o stea cu şapte colţuri, a cărei stare regretabilă oglindea atitudinea generală a asteroidului faţă de o poziţie demnă de spaţiul cosmic. Câteva zone erau cufundate în beznă, petice alb-argintii de izolaţie lipseau de pe suprafaţă, creând şabloane stranii de mozaicuri, şi cel puţin trei conducte prezentau fisuri din care se ridicau jeturi slabe de gaze cenuşii.

Răzbunarea lui Villeneuve căpătă un siloz izolat, lângă unul dintre vârfuri. Acesta era cel puţin complet iluminat de spoturi

interioare ce transformau craterul metalic cu pereţi abrupţi într-un receptacul fără umbre. Sus, pe marginea exterioară, stroboscoape roşii pâlpâiră la unison, când nava stelară coborî pe suportul extins.

O grupă de poliţişti portuari înarmaţi pătrunse prin ecluza pneumatică articulată imediat ce fu etanşată şi-i înconjură pe André şi echipajul, reţinându-i pe punte, în timp ce o echipă de vameşi examină cu mare atenţie capsulele sistemului de susţinere biotică din navă. Căutarea dură două ore, înainte de a le fi acordată autorizaţia de debarcare.

– V-aţi cam luptat ceva pe aici, comentă căpitanul din poliţia portuară când trecu prin trapa din plafon în salonul inferior, devastat de posedaţi.

Compartimentul era un dezastru, cu accesoriile rupte şi contorsionate şi secţiuni înnegrite de compozit topite în forme bizare; pe diverse suprafeţe, petele întunecate de sânge începuseră să se cojească. În ciuda eforturilor intense ale circuitului ambiental care funcţiona la nivel maxim, izul neplăcut de carne arsă refuza să dispară din aer. Nouă saci negri pentru cadavre erau prinşi cu bucăţi scurte din fibră de silicon de scara trapei. Mişcaţi de coloanele slabe de aer produse de conducta de ventilare spartă care vibra, sacii pluteau la câţiva centimetri deasupra punţii, lovindu-se între ei şi ricoşând în ralanti.

– Erick şi cu mine i-am ras, spuse André răguşit.

Îşi atrase o privire ucigaşă din partea lui Desmond Lafoe, care-l ajuta pe legistul spaţioportului să clasifice corpurile.

– V-aţi descurcat binişor atunci, comentă căpitanul. Lalonde sună de parcă iadul s-ar fi materializat în interiorul Confederaţiei.

– Aşa a şi fost, încuviinţă André. Iadul pe pământ. Am avut noroc c-am scăpat. N-am mai văzut niciodată o bătălie spaţială mai feroce.

Căpitanul de poliţie încuviinţă gânditor.

– Căpitane, datavizǎ Madeleine, suntem gata să ducem capsula tau-zero a lui Erick la spital.

– Sigur că da, daţi-i drumul.

– Mai întâi, trebuie să aprobi însă ordinul de plată a tratamentului.

Chipul durduliu şi vesel al lui André se încordă uşor.

– Vin şi eu, aproape c-am terminat cu procedurile de autorizare a intrării în port.

– Ştii, zise căpitanul de poliţie, am câţiva prieteni în media care ar aprecia nişte înregistrări din misiunea voastră. Nu te-ar interesa să te pun în legătură cu ei? Pot apărea chiar circumstanţe în care n-ar mai fi necesar să plăteşti taxele de import; stabilirea chestiilor ăstora face parte din atribuţiile mele.

Deprimarea lui André dispăru ca prin farmec.

– Poate c-am putea ajunge la o înţelegere.

Madeleine şi Desmond însoţiră capsula tau-zero a lui Erick la spitalul asteroidului din principala cavernă locuibilă. Înainte de a-i dezactiva câmpul, medicii parcurseră flekul pe care-l înregistrase Madeleine când îl stabilizase pe Erick.

– Prietenul tău este un tip norocos, le spuse chirurgul-şef după ce văzu imaginile.

– Ştim, aprobă Madeleine. Am fost acolo.

– Din fericire, nanonicele lui neurale de la Corporaţia Kulu sunt modelul cel mai bun, cu o capacitate foarte mare. Programul de suspendare de urgenţă pe care l-a rulat în timpul decomprimării a fost corespunzător de comprehensiv; a împiedicat moartea ţesuturilor principalelor organe interne, leziunile neurale sunt foarte puţine, iar fluxul de sânge către craniu a fost susţinut aproape satisfăcător. Putem clona şi înlocui fără greutate celulele pe care le-a pierdut. Sigur că da, plămânii vor trebui complet schimbaţi, fiindcă ei suferă întotdeauna cel mai mult de pe urma unor asemenea decomprimări. Iar destul de multe vase de sânge vor necesita reparaţii extinse. Antebraţul şi mâna reprezintă evident operaţia cea mai simplă – o înlocuire directă prin grefă.

Madeleine surâse spre Desmond. Călătoria fusese extrem de stresantă pentru toţi, fiindcă nu ştiuseră dacă folosiseră procedura corectă sau dacă în capsulă nu se mai afla acum decât o legumă.

André Duchamp apăru în sala privată de aşteptare cu un rânjet atât de strălucitor, încât Madeleine se încruntă suspicios.

– Erick se va face bine, îl anunţă ea.

– *Très bon.* Este un *enfant* minunat. Am spus-o dintotdeauna.

– Poate să fie readus la starea iniţială, da, zise chirurgul. Rămâne doar să precizaţi genul de procedură pe care o doriţi. Putem utiliza implanturi de ţesuturi artificiale pentru a-l readuce la viabilitate completă în câteva zile, pe acestea le avem în stoc. După aceea putem începe operaţia de clonare şi să înlocuim

unităţile din ţesuturi artificiale pe măsură ce organele îi ajung la maturitate. Ca alternativă, putem lua pur şi simplu eşantioanele genetice cuvenite şi să-l ţinem în tau-zero până ce organele noi sunt gata pentru implantare.

– Bineînţeles. André îşi drese glasul şi evită să privească spre ceilalţi doi membri ai echipajului său. Care ar fi diferenţa exactă între costurile celor două proceduri?

Chirurgul strânse din umeri discret.

– Opţiunea cea mai ieftină ar fi să-i dăm pur şi simplu ţesutul artificial şi să nu ne batem capul cu înlocuitorii clonaţi. Ţesuturile artificiale reprezintă tehnologia pe care oamenii o utilizează pentru a se amplifica; unităţile individuale vor avea o durată de viaţă mai mare decât el şi sunt foarte rezistente la boli.

– *Magnifique,* zâmbi larg şi mulţumit André.

– Noi însă nu vom folosi opţiunea aceea, nu-i aşa, căpitane? rosti apăsat Madeleine. Fiindcă, aşa cum ai spus când Erick ţi-a salvat atât nava, cât şi curul, îi vei cumpăra un întreg corp clonă nou, dacă va fi necesar. Nu-i aşa? Deci te poţi considera foarte norocos că nu va trebui clonat un corp întreg, care ar necesita cu totul alt nivel de cheltuieli. Acum nu va trebui să plăteşti decât nişte ţesuturi artificiale şi câteva clonări. Deoarece sunt sigură că n-ai dori ca Erick să nu fie readus la starea naturală perfectă. Nu-i aşa, căpitane?

Rânjetul de răspuns al lui André fu un simplu rictus.

– *Oui,* spuse el. Câtă dreptate ai, draga mea Madeleine. Ca întotdeauna. Încuviinţă din cap spre chirurg: Perfect, o reparare completă pe bază de clone, dacă eşti amabil.

– Desigur, domnule. Chirurgul scoase un disc de credit Banca Joviană: Am nevoie de un avans de două sute de mii de fuzidolari.

– Două sute de mii?! Crezusem c-o să-l reconstruiţi, nu să-l reîntineriţi.

– Din păcate, sunt foarte multe de făcut. Bănuiesc însă că prima dumneavoastră de asigurare poate acoperi totul, nu?

– Va trebui să verific, spuse André apăsat.

Madeleine izbucni în râs.

– Erick va putea zbura după implantarea ţesuturilor artificiale? întrebă André.

– Oh, da, răspunse chirurgul. Pentru implanturile de clone va trebui să revină aici abia peste câteva luni.

– Este bine.

– De ce? făcu Madeleine suspicios. Unde mergem?

André îşi scoase propriul disc Banca Joviană şi-l întinse către chirurg.

– Oriunde unde vom găsi un contract. Cine ştie, poate chiar vom izbuti să evităm falimentul până la întoarcere. Sunt sigur că Erick va fi foarte fericit, ştiind la ce m-a redus neglijenţa lui.

*

De trei zile asteroidul Idria se găsea în alertă totală de defensivă strategică. În primele patruzeci şi opt de ore, consiliul asteroidului nu ştiuse decât că *ceva* preluase reţeaua DS a Noii Californii şi distrusese (sau capturase) jumătate din flotila planetară. Detaliile erau nebuloase. Era niţel exagerat să poţi crede că un soi de lovitură de stat putea să aibă succes pe o planetă modernă, totuşi puţinele rapoarte bruiate ce izbutiseră să fie emise înainte ca transmiţătoarele să coboare într-o tăcere de rău augur confirmaseră că platformele DS trăgeau în ţinte de pe sol.

După care, cu o zi în urmă, în sistem sosise şoimul-de-vid mesager de la Adunarea Confederaţiei şi toţi înţeleseseră ce se petrecuse. Odată cu înţelegerea, sosise teroarea.

Toţi asteroizii populaţi din centura Lyll se găseau în aceeaşi stare de alertă maximă. Habitatele edeniste de pe orbita lui Yosemite anunţaseră o zonă de excludere a ieşirilor de două milioane de kilometri în jurul gigantei gazoase, a cărei respectare era asigurată de şoimi-de-vid înarmaţi. Navele din Marina Noii Californii care reuşiseră să scape de catastrofa planetară erau dispersate la câţiva asteroizi populaţi, în timp ce amiralii supravieţuitori se reuniseră în pâlcul de asteroizi troieni din urma lui Yosemite, pentru a dezbate ce trebuia făcut. Deocamdată nu izbutiseră decât să recurgă la cea mai veche maximă militară şi să trimită cercetaşi în misiuni de recunoaştere, pentru a completa lacunele uriaşe de informaţii.

Comandorul Nicolai Penovici era ofiţer de serviciu în centrul de comandă DS al Idriei, când navele adamiste apărură la distanţa de trei mii de kilometri. Erau cinci, de mărime medie, şi deloc în apropierea zonei de ieşire desemnate. Senzorii arătară cum amprentele în infraroşu le crescură brusc la numai câteva secunde după ivire. Programele tactice confirmară o lansare masivă de viespi de luptă. Fură confirmate ţintele: platformele

DS ale asteroidului şi sateliţii cu senzori suplimentari.

Nicolai datavizǎ calculatorului de control al focului sǎ rǎspundǎ. Fascicule laser şi de electroni ţâşnirǎ spre exterior. Flota defensivǎ localǎ asamblatǎ în grabǎ – practic toate navele capabile de lansarea viespilor de luptǎ – primi vector cǎtre intruşi. Pânǎ ce majoritatea pornirǎ, atacatorii dispǎrurǎ în gǎuri-de-vierme.

Alte patru nave stelare se materializarǎ, îşi lansarǎ viespile de luptǎ şi efectuarǎ salturi.

Atacul era ca desprins din flekul de tacticǎ şi Nicolai nu putea face nimic în plus. Acoperirea senzorialǎ i se redusese deja cu patruzeci la sutǎ şi scǎdea întruna, pe când submuniţiile viespilor de luptǎ brǎzdau spaţiul local cu impulsuri de rǎzboi electronic. Explozii nucleare înconjurau asteroidul cu un vǎl scânteietor de particule iradiate, ştergând aproape complet citirile scanerelor de razǎ mare ale sateliţilor.

Direcţionarea focului platformelor asupra dronelor ce se apropiau devenea tot mai dificilǎ. Comandorul nu ştia nici mǎcar de câte salve supravieţuitoare mai dispunea. Douǎ nave defensive furǎ lovite de proiectile cinetice şi se dezintegrarǎ în dâre spectaculoase de flǎcǎri stelare cu existenţǎ scurtǎ.

Nicolai şi personalul sǎu redus ca numǎr rechemarǎ restul flotei, încercând s-o dispunǎ într-o sferǎ defensivǎ. Comunicaţiile îi erau însǎ afectate la fel de mult ca acoperirea senzorilor. Cel puţin trei nave nu mai rǎspundeau deloc. Douǎ platforme DS îi dispǎrurǎ din reţeaua de comandǎ. Nu ştia dacǎ fuseserǎ victime ale viespilor de luptǎ sau ale rǎzboiului electronic, iar programul tactic nu putea oferi nicio predicţie.

De fapt platformele nu fuseserǎ concepute pentru a respinge un atac la o asemenea scarǎ, gândi el disperat. Adevǎrata protecţie a Idriei o constituia alianţa navalǎ a sistemului.

Doi sateliţi cu detectori de pe orbitǎ apropiatǎ îl avertizarǎ asupra a patru nave stelare ce se materializarǎ la nici cincizeci de kilometri de asteroid. Fregate apǎrurǎ brusc şi lansarǎ viespi de luptǎ în toate direcţiile. Opt furǎ aţintite cǎtre spaţioportul Idriei şi revǎrsarǎ puzderie de submuniţie, în vreme ce se apropiau cu treizeci şi cinci *g.* Lui Nicolai nu-i mai rǎmǎsese nimic cu care sǎ le opreascǎ. Explozii mici irupserǎ peste grila de metal şi compozit largǎ de doi kilometri. Precis ţintite, loveau releele de comunicaţii şi bateriile de senzori.

În centrul de comandă DS nu mai sosi niciun input.

– Dumnezeule atotputernic! răcni locotenentul Fleur Mikonov. O să murim!

– Nu, replică Nicolai. Doar ne-nmoaie în pregătirea asaltului.

Apelă reprezentările structurale interioare şi studie opţiunile oribil de puţine care rămăseseră.

– Vreau ca tot personalul de luptă disponibil să se poziţioneze în tuburile fusiforme axiale, de unde să impună o blocadă totală. Şi să închidă tuburile de tranzit care leagă cavernele de spaţioport. Imediat! Cei care vor rămâne acolo vor trebui să se descurce pe cont propriu.

– Din nou posedaţii? exclamă Fleur. De ce nu-i evacuăm pur şi simplu prin ecluze în vid?

– Ajunge, locotenente! Pune mâna şi găseşte-mi un senzor exterior funcţional. Trebuie să ştiu ce se-ntâmplă afară.

– Da, domnule.

– Trebuie să protejăm cea mai mare parte a populaţiei. Yreka şi Orland vor reacţiona imediat cum vor vedea ce s-a întâmplat. Iar Orland are alocate două fregate ale Marinei. Noi trebuie doar să rezistăm vreo două ore. Cu siguranţă, soldaţii pot face asta. Posedaţii nu sunt chiar atât de buni.

– Dacă Yreka şi Orland n-au fost atacate de asemenea, comentă Fleur nesigur. Noi n-am văzut decât vreo duzină de nave. Când posedaţii au preluat Noua Californie, la asteroizi şi în docurile staţiilor de pe orbitele inferioare se aflau sute de nave.

– Iisuse, vrei să încetezi cu pesimismul? Unde-i senzorul exterior cerut?

– Imediat, domnule. Am găsit doi mecanoizi de inspectare a panourilor de termopurjare, dotaţi cu circuite pe microunde. Probabil că posedaţii nu s-au sinchisit să mai ţintească releele acelea.

– Perfect, fă legătura.

Calitatea imaginii care-i sosi clocotind în creier era oribilă: pete sur-argintii ce pluteau complet aleatoriu pe un fundal negru intens al cărui sfert inferior era rocă neregulată, de un albastru-maroniu. Fleur manipulă mecanoizii astfel încât senzorii li se rotiră şi focalizară pe discul avariat al spaţioportului aflat la extremitatea fusului său. Spaţioportul irupea jeturi groase de gaze dintr-o duzină de locuri, traverse fuseseră strivite şi sfărâmăturile defilau în cozi zdrenţuite de comete. Opt capsule

de salvare se îndepărtau de secţiunile distruse. Lui Nicolai Penovici nu-i plăcea să-şi închipuie câte persoane erau înghesuite în interiorul lor şi nici cum ar fi putut fi salvate. Explozii alb-strălucitoare se iviră tremurător pe fundalul constelaţiei deformate a Peştilor. Acolo cineva continua să lupte.

O navă stelară mare lunecă lin în câmpul vizual, încununând un jet de foc de fuziune violet. În mod clar aparţinea Marinei şi afişa configuraţia de luptă: bateriile de senzori pe rază scurtă erau extinse şi panourile de termopurjare retrase. Jeturi albe de gaze de răcire ţâşneau neregulat din duzele mici care-i încingeau secţiunea mediană. Pe toată partea frontală a carcasei erau deschise porturi hexagonale, prea mari însă pentru tuburile de lansare a viespilor de luptă.

Scara era greu de estimat, dar Nicolai aprecie că avea diametrul de nouăzeci de metri.

– Cred că-i o navă de asalt a Marinei, rosti el.

Propulsia principală se dezactivă şi rachetele ionice declanşară, stopând-o la cinci sute de metri de fusul care conecta spaţioportul non-rotativ de asteroid.

– Am amplasat în fus două plutoane, zise Fleur. Nu-s cine ştie ce, nişte poliţişti portuari şi o duzină de mercenari amplificaţi care s-au oferit voluntari.

– Pentru amiralul Nelson a fost joacă de copii, prin comparaţie cu ce-i aşteaptă pe ei, murmură Nicolai. Totuşi ar trebui să poată rezista. Posedaţii n-au cum să desfăşoare o operaţie standard pentru stabilirea unui cap de pod. Corpurile lor afectează componentele electronice, aşa că nu vor putea niciodată purta costume IIS, cu atât mai puţin armuri de luptă. Vor fi nevoiţi să andocheze şi să încerce să înainteze prin luptă prin tuburile de tranzit, iar asta o să-i coste.

Verifică din nou situaţia din exterior, căutând confirmarea aprecierii sale. Nava mare se menţinea nemişcată, scuipând doar intermitent fulgere globulare oranj prin duzele rachetelor de poziţionare mediane, pentru a-şi păstra locul.

– Vreau acces la acoperirea senzorială a spaţioportului, comandă Nicolai, şi verificarea comunicaţiilor noastre interne. Probabil că va fi necesar să coordonăm bătălia de aici.

– Am înţeles, domnule.

Fleur începu să datavizeze instrucţiuni în calculatorul centrului de comandă, interfaţând circuitele lor de comunicaţii cu

canalele de date civile ce se împleteau prin spaţioport.

Umbre începură să pâlpâie în interiorul trapelor deschise ale navei.

– Ce dracu' au acolo? se încruntă Nicolai.

Mecanoizii de inspecţie amplificară rezoluţia videocamerelor. Bărbatul zări forme ieşind din navă, aidoma unor bărzăuni care se revărsau din cuibul lor. Contururi întunecate, greu de distins din cauza interferenţelor şi a nivelului redus de lumină. În tot cazul erau umanoide şi dotate cu unităţi de direcţionare cu duze lărgite, pentru impulsuri puternice.

– Cine-s ăştia? şopti el.

– Trădători! şuieră Fleur. Probabil că nenorociţii din Marina NC au trecut în tabăra adversă. Ei n-au susţinut niciodată cu adevărat coloniile asteroidale independente. Acum îi ajută pe posedaţi!

– N-ar face aşa ceva. Nimeni n-ar face aşa ceva.

– Atunci, cum îţi explici?

Comandorul clătină din cap neajutorat. Bărzăunii negri şi iuţi îşi croiau drum în structura din carbotan a fusului. Unul câte unul zburară prin găurile cu margini neregulate.

*

Louise fu de fapt fericită când reveni în luxul discret al Casei Balfern. Fusese o zi extraordinară şi obositor de lungă.

În cursul dimineţii îl vizitase pe domnul Litchfield, avocatul familiei din capitală, pentru a solicita bani din contul Cricklade. Transferul durase ore, fiindcă nici avocatul şi nici banca nu erau obişnuiţi cu tinere fete care să insiste să primească discuri de credit Banca Joviană. Ea se încăpăţână în ciuda tuturor obstacolelor; Joshua îi spusese că discurile acelea erau acceptabile oriunde în Confederaţie. Louise se îndoia că lirele de pe Norfolk ar fi avut aceeaşi putere.

Partea aceea din zi avea să se dovedească simplitatea în sine, comparativ cu găsirea unei căi de plecare de pe planetă. Pe orbită mai rămăseseră doar trei nave stelare civile, care fuseseră rechiziţionate de Marina Confederaţiei pentru a asigura susţinerea escadrilei.

Louise, Fletcher şi Genevieve merseseră cu trăsura până la Bennett, principalul aerodrom din Norwich, pentru a discuta cu un pilot de avion spaţial din *Tărâmul Îndepărtat,* care se afla actualmente la sol. Bărbatul se numea Furay şi, prin intermediul

său, Louise îl convinsese până la urmă pe căpitan să le asigure o cabină. Bănuia că izbândise mai degrabă graţie banilor, decât a vorbelor ei meşteşugite. Taxa fusese de câte patruzeci de mii de fuzidolari pentru fiecare.

Speranţa ei iniţială de a cumpăra bilet direct spre Seninătate se spulberase la numai un minut după ce începuse să vorbească cu Furay. *Tărâmul Îndepărtat* trebuia să rămână lângă escadrilă pe durata misiunii la Norfolk; după ce pleca, avea să însoţească fregatele Marinei. De acum însă nimeni nu ştia când va fi asta, mărturisi căpitanul. Louisei nu-i păsa, ci dorea pur şi simplu să plece de pe Norfolk; până şi plutirea în imponderabilitate pe orbită joasă avea să fie mai sigură decât rămânerea în Norwich. Avea să se gândească la Seninătate după ce *Tărâmul Îndepărtat* ajungea în portul următor.

Căpitanul păruse aşadar să cedeze cu eleganţă înaintea rugăminţilor ei şi trecuseră la negocierea condiţiilor. Urmau să decoleze mâine şi să aştepte în navă până la terminarea misiunii escadrilei.

Alte amânări. Alte incertitudini. Totuşi, Louise începuse să înainteze către ţintă. Fusese amuzant să aranjeze de una singură să zboare într-o navă stelară. Să zboare pentru a se întâlni cu Joshua.

Şi să-i lase pe toţi ceilalţi baltă.

„Nu-i pot lua pe toţi cu mine. Aş vrea, Doamne Iisuse Hristoase, dar realmente nu pot. Te rog, înţelege-mă.”

Încercă să nu-şi lase chipul să-i trădeze vinovăţia, pe când mergea înaintea subretelor prin reşedinţă spre odaia ei. Femeile purtau pachetele şi cutiile pe care Louise le cumpărase după ce plecaseră de la aerodromul Bennett. Haine mai potrivite pentru călătoria cu o navă stelară (Gen se distrase teribil, alegându-le) şi alte obiecte despre care apreciase că s-ar putea să aibă nevoie. Îşi aminti că Joshua îi explicase dificultăţile şi pericolele posibile ale unui zbor prin spaţiul cosmic. Pe el însă nu-l speria aşa ceva, el era extrem de curajos.

Din fericire, mătuşa Celina încă nu revenise, deşi era de acum spre sfârşitul după-amiezii. Ar fi fost imposibil să-i justifice bagajele acelea.

După ce le expedie pe subrete, Louise îşi azvârli pantofii cât colo. Nu era obişnuită să poarte tocuri înalte şi începuse să simtă încălţările elegante din piele neagră ca pe nişte instrumente de

tortură. Alături de pantofi ateriză jacheta ei cea nouă, după care fata deschise uşile de la balcon.

Ducele coborâse pe cer şi radia o tentă aurie minunată, care părea că îmbogăţeşte culorile grădinilor. O briză răcoritoare adia doar atât cât să clatine ramurile arborilor. Pe heleşteul cel mare, lebede albe şi negre desfăşurau un vals complicat în jurul pâlcurilor de nuferi portocaliu-deschis, ce păreau făcuţi din vată scămoşată, şi lăsau în urmă dâre lungi şi înspumate în tăcere aproape absolută. Totul era amăgitor de paşnic; mulţumită zidului de protecţie împotriva zgomotelor de pe drumul animat de afară, n-ar fi ştiut niciodată că se afla în centrul celui mai mare oraş de pe planetă. Până şi Cricklade era uneori mai gălăgios.

Amintirea căminului ei îi zbârli firişoarele de păr de pe braţe. Izbutise până acum să evite gândurile acelea. „Mă-ntreb ce-i vor sili posedatorii pe mami şi tati să facă? Lucruri rele, ticăloase, dacă Quinn Dexter ăla îngrozitor are vreun cuvânt de spus în privinţa asta."

Louise se înfioră şi se întoarse în odaie. Era timpul pentru o baie prelungită, relaxantă, după care să se schimbe pentru cină. Până ce mătuşa Celina avea să se trezească mâine dimineaţă, ea şi Gen aveau să fi plecat.

Îşi dezbrăcă bluza şi fusta, ambele noi. După ce scoase sutienul, îşi pipăi cu atenţie sânii. Erau oare mai sensibili? Sau nu era decât imaginaţia ei? Ar fi trebuit să fie sensibili atât de devreme? Regretă că nu fusese ceva mai atentă la lecţiile de planificare familială de la şcoală, în loc să fi chicotit cu prietenele înaintea pozelor cu organe sexuale masculine.

– Se pare că te-a ajuns singurătatea, dacă trebuie să faci asta de una singură.

Louise dădu un ţipăt, îşi înhăţă bluza şi o ţinu în faţa pieptului ca pe o pavăză.

Roberto împinse în lături draperia din capătul îndepărtat al încăperii, îndărătul căreia stătuse ascuns, şi avansă. Rânjetul îi era îngheţat.

– Ieşi afară! zbieră Louise. Fierbinţeala teribilă a stânjenelii se transforma în furie rece. Ieşi afară, idiot gras şi-mpuţit!

– Ai nevoie de un prieten apropiat, rosti Roberto mâncând-o din ochi. De cineva care să poată face asta pentru tine. Este mult mai bine aşa.

Louise se retrase un pas, cu picioarele tremurând de repulsie.

– Ieşi afară, imediat! şuieră ea.

– Sau…? Braţul lui se mişcă larg, indicând maldărul de cutii lăsate de subrete. Pleci undeva? De fapt, ce anume ai făcut azi?

– Nu-i treaba ta cum îmi petrec eu timpul. Acum pleacă înainte să sun după o subretă!

Roberto avansă încet.

– Nu te teme, n-o să-i suflu niciun cuvânt mamei. Nu-mi pârăsc prietenii. Şi vom fi prieteni, nu? Prieteni foarte, foarte apropiaţi.

Ea dădu înapoi încă un pas şi privi în jur. Cordonul soneriei pentru subrete se afla de cealaltă parte a patului. N-avea să izbutească să ajungă până la el.

– Pleacă de aici!

– Nu cred, replică el şi începu să-şi descheie nasturii cămăşii. Dacă aş pleca acum, m-aş putea duce să povestesc poliţiei despre aşa-zisul fermier care vă este amic.

– Poftim? aproape că lătră Louise, şocată.

– Da, da. Mă gândisem eu că asta ţi-ar putea schimba atitudinea. Vezi tu, la şcoală m-obligă să-nvăţ istoria. Nu-mi place, dar ştiu cine a fost Fletcher Christian. Amicul vostru foloseşte un nume fals. Şi oare de ce ar face asta? Nu cumva a avut necazuri acolo, pe Kesteven? Nu cumva s-a numărat printre rebeli?

– Fletcher nu-i implicat în niciun fel de conflicte.

– Serios? Atunci pot anunţa poliţa fără să-mi fac griji.

– Nu.

Roberto îşi umezi buzele.

– Eh, asta-i mult mai drăguţ. Cooperăm unul cu celălalt. Nu-i aşa, Louise?

Fata îşi strânse bluza şi mai tare peste piept, gândind cu disperare.

– Nu-i aşa? repetă el.

Louise încuviinţă cu un gest smucit.

– Perfect, aşa-i mai bine.

Îşi scoase cămaşa.

Louisei îi fu imposibil să-şi oprească lacrimile care-i înţepau ochii. „Indiferent ce ar fi”, îşi spuse, „n-o să-l las. Mai bine aş muri; aşa ar fi mai curat.”

Roberto îşi descheie cureaua şi începu să-şi coboare

pantalonii. Louise aşteptă până ce îi ajunseră în jurul genunchilor şi atunci se repezi către pat.

– Băga-mi-aş! zbieră Roberto.

Se întinse după ea, dar nu izbuti s-o prindă. Aproape că se prăbuşi, cu pantalonii căzuţi şi înfăşuraţi în jurul gleznelor.

Louise se aruncă pe pat şi porni să se târască peste pături. Roberto înjura în urma ei, luptându-se cu pantalonii. Ea ajunse la capătul patului şi bâjbâi cu mâinile pe dedesubt.

– Nu, nu.

Roberto o apucă de o gleznă şi începu s-o tragă îndărăt. Louise ţipă, lovind înapoi cu piciorul liber.

– Căţeaua dracului…

Ateriză peste ea, făcând-o să ţipe de durerea greutăţii. Zgârie disperată cu unghiile salteaua, trăgându-l şi pe el spre marginea patului. Abia putea să ajungă cu degetele la covor. Roberto râse victorios înaintea zbaterilor ei zadarnice şi avansă treptat, până ce ajunse călare peste fesele fetei.

– Plecai undeva? o zeflemisi el.

Capul şi umerii Louisei atârnau peste marginea patului, cu valuri unduitoare de păr revărsându-se peste cearşafuri. El se ridică, gâfâind uşor, şi îndepărtă pletele de pe spatele ei, bucurându-se de pielea imaculată care se ivi. Fata se încordă, de parcă ar fi continuat să încerce să se elibereze.

– Nu te mai împotrivi, rosti tânărul.

Penisul lui avea o erecţie uriaşă.

– O să se-ntâmple, Louise, asta e. Haide, haide, o să-ţi placă după ce-i dăm drumul. Cu tine o s-o ţin sus toată noaptea.

Mâinile i se strecurară sub ea, căutându-i sânii. Degetele disperate ale Louisei găsiră forma lustruită şi rece a lemnului sculptat pe care îl căutase sub pat. O prinse, gemând de repulsie când mâinile lui Roberto strânseră. În acelaşi timp însă, atingerea puştii Carmithei îi expedie hotărârea ca un flux prin vene, pârjolind şi îngheţând în acelaşi timp.

– Dă-mi drumul, imploră ea. Te rog!

Mâinile care explorau obscen se opriră.

– De ce aş face-o?

– Nu vreau aşa. Întoarce-mă. Te rog, o să-ţi fie şi ţie mai uşor. Aşa mă doare.

Urmă un moment de tăcere.

– N-o să te-mpotriveşti? întrebă el nesigur.

– Nu. Îţi promit. Dar nu vreau în poziţia asta.

– Îmi place de tine, Louise. Zău că-mi place.

– Ştiu.

Greutatea de pe şale se ridică. Louise se încordă, adunându-şi fiecare fărâmă de putere. Trase complet puşca de sub pat şi se răsuci, rotind-o într-un arc larg, încercând să anticipeze unde va fi capul băiatului.

Roberto o zări. Izbuti să ridice braţele în tentativa de a bloca lovitura, lăsându-se pe o parte…

Ţeava puştii îl şterse deasupra urechii stângi, iar capătul mecanismului de încărcare îi izbi mâna cu care se străduia să se apere. Nimic pe atât de devastator pe cât sperase Louise, totuşi el răcni de durere şi de şoc şi-şi încleştă ambele palme peste tâmplă. Începu să se încline.

Louise îşi smulse picioarele de sub el şi se rostogoli din pat, aproape scăpând puşca din mână. Îl auzi pe Roberto icnind. Un sunet care îi trimise un fior înspăimântător de satisfacţie prin minte. O eliberă de tot rafinamentul politicos pe care i-l instilase Norfolk, îi alungă civilizaţia.

Se ridică, prinse mai bine puşca şi o coborî cu toată puterea asupra creştetului băiatului.

*

Ciocănitura neliniştită de la uşă fu următorul lucru pe care îl conştientiză Louise. Dintr-un motiv inexplicabil, căzuse pe podea şi începuse să plângă. Îşi simţea tot corpul rece şi tremurând, dar pielea îi era brobonită de sudoare.

Ciocănitura se repetă, de data aceasta mai insistent.

– Lady Louise?

– Fletcher? murmură ea cu glas slab.

– Da, lady. Eşti bine?

– Eu… Un chicotit i se înecă în gâtlej. O clipă.

Privi în jur şi icni. Roberto zăcea răşchirat peste pat. Sângele scurs din capul lui produsese o pată uriaşă pe cearşaf.

„Doamne Iisuse Hristoase, l-am omorât! Mă vor spânzura.”

Se holbă mult timp în tăcere, apoi se sculă şi-şi acoperi goliciunea cu un prosop.

– Mai eşti cu cineva? îl întrebă pe Fletcher.

– Nu, lady. Sunt singur.

Louise deschise uşa şi el se strecură înăuntru. Vederea cadavrului nu păru să-l tulbure.

– Lady Louise, rosti cu glas încet plin de grijă şi înţelegere.
Deschise braţele şi ea se lipi de trupul său, străduindu-se să nu plângă iarăşi.
– A trebuit s-o fac, izbucni ea. Voia să…
Palma lui Fletcher îi mângâie părul răvăşit, netezindu-l şi pieptănându-l cu fiecare atingere. Peste un minut redevenise uscat şi strălucitor. Şi, cumva, durerea interioară se diminuase.
– Cum ai ştiut? şopti ea.
– Ţi-am simţit tulburarea. A fost ca un răcnet asurzitor şi în acelaşi timp tăcut.
– Oh…
Asta chiar că era o revelaţie stranie, faptul că posedaţii îţi puteau asculta gândurile. „La câte lucruri rele sunt în mintea mea…"
Fletcher îi privi ochii neliniştiţi.
– Animalul acesta te-a siluit, lady?
Ea scutură din cap.
– Nu.
– Are noroc. Dacă ar fi făcut-o, l-aş fi trimis eu însumi în lumea de dincolo. Iar drumul într-acolo n-ar fi fost defel plăcut pentru el.
– Dar este mort, Fletcher. L-am ucis.
– Nu, lady, trăieşte.
– Sângele…
– O tăietură pe scalp arată întotdeauna mult mai rău decât este de fapt. Haide, haide, nu doresc să mai verşi lacrimi pentru o bestie.
– Doamne Dumnezeule, în ce bucluc incredibil am intrat! Fletcher, el bănuieşte ceva în legătură cu tine. Nu mă pot duce la poliţie şi să reclam o tentativă de viol. Le va spune despre tine. În plus – trase aer în piept îngrijorată – nu sunt tocmai sigură pe care dintre noi îl va crede mătuşa Celina.
– Perfect. Va trebui să plecăm neîntârziat.
– Dar…
– Te poţi gândi la alt curs de acţiune?
– Nu, răspunse ea trist.
– Atunci trebuie să te pregăteşti; strânge lucrurile de care ai nevoie. Eu voi merge s-o anunţ pe micuţă.
– Şi el? arătă Louise corpul lipsit de cunoştinţă de pe pat.
– Îmbracă-te, lady. Mă voi ocupa eu.
Louise scotoci prin cutii, apoi intră în camera de baie a

iatacului. Fletcher se aplecase deja peste Roberto.

Fata se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni lungi albastru-închis şi un tricou alb. O pereche de pantofi cu feţe din pânză neagră şi talpă de cauciuc îi completară ţinuta. O combinaţie cum nu mai purtase până atunci şi care nu semăna cu nimic ce-i îngăduise mama vreodată să poarte. Totuşi era practică, decise ea. Simplul fapt că era îmbrăcată în hainele acelea o făcea să se simtă diferit. Restul obiectelor de care avea nevoie fură îngrămădite într-o valiză pe care o cumpărase. Era la jumătatea împachetării, când auzi din dormitor strigătul înspăimântat al lui Roberto, care se stinse apoi într-un scâncet. Impulsul iniţial al fetei fu să alerge şi să vadă ce se întâmpla. N-o făcu însă, ci inspiră adânc, după care se uită în oglindă şi-şi termină de prins părul la spate.

Când reveni în cele din urmă în dormitor, Roberto fusese legat cu fâşii de pătură. Se holba la ea cu ochi lărgiţi, îngroziţi. Căluşul din gură îi înăbuşea zbieretele disperate.

Ea se apropie de pat şi-l privi. Roberto se opri, străduindu-se să vorbească.

– Într-o bună zi, spuse Louise, mă voi întoarce în casa asta. Iar când o voi face, voi fi însoţită de tatăl şi de soţul meu. Dacă eşti deştept, nu vei mai fi aici când vom sosi.

*

Ducesa se ridica deja când ajunseră la aerodromul Bennett. Toate aparatele de zbor de pe Norfolk fuseseră rechiziţionate pentru serviciul militar (inclusiv aeroambulanţa de la Bytham), gata să transporte armata nou-formată spre insulele capturate de rebeli. Mai bine de o treime dintre ele se înşiruiau pe iarba tunsă scurt a aerodromului. În jurul hangarelor se zăreau o sumedenie de soldaţi în uniforme kaki.

Trei santinele, un sergent şi doi soldaţi, păzeau intrarea în blocul administrativ. La prânz, când Louise se întâlnise cu Furay, nu existaseră santinele.

Genevieve coborî din taxi şi-i privi morocănos. Fetiţa devenea foarte iritabilă.

– Îmi pare rău, domnişoară, rosti sergentul. Accesul civililor nu este permis. Aerodromul se află acum sub controlul armatei.

– Noi nu suntem civili, ci pasageri, spuse Genevieve indignată.

Îl fulgeră cu privirea pe bărbatul voinic, care nu-şi putu abţine un zâmbet fugar.

– Îmi pare rău, scumpo, dar tot nu poţi să vii.

– Spune adevărul, interveni Louise.

Scoase din poşetă o copie a contractului lor de transport cu *Tărâmul Îndepărtat* şi i-o arătă sergentului.

Acesta strânse din umeri şi-l răsfoi într-o doară, fără să-l citească.

– *Tărâmul Îndepărtat* este o navă militară, adăugă Louise.

– Nu-s sigur…

– Aceste două tinere doamne, spuse Fletcher, sunt nepoatele contelui de Luffenham. Sunt convins că superiorul dumitale trebuie anunţat privind documentele de călătorie. Sunt de asemenea convins că nimeni n-ar dori ca domnul conte să fie nevoit să-i telefoneze personal generalului comandant al bazei.

Sergentul aprobă posac.

– Sigur că da. O să vă rog să aşteptaţi înăuntru, până când clarific situaţia. Locotenentul meu este la popotă în clipa asta. S-ar putea să mai dureze ceva.

– Eşti foarte amabil, zise Louise.

Sergentul izbuti un surâs nervos.

Fură conduşi într-un birouaş de la parter, cu vedere spre aerodrom. Soldaţii le aduseră bagajele, zâmbindu-i aproape necontenit Louisei.

– Au plecat? întrebă ea după ce uşa se închise.

– Nu, lady. Sergentul este descumpănit de prezenţa noastră. Un soldat a fost postat la câţiva metri mai departe pe coridor.

– La naiba!

Fata se apropie de unica fereastră. Din locul acesta putea zări aproape o treime din aerodrom. Avioanele păreau chiar mai multe decât azi-dimineaţă, erau de ordinul sutelor. Grupe de membri ai miliţiilor mărşăluiau pe potecile bătucite în iarbă, în strigătele sergenţilor-majori. Foarte mulţi oameni erau angrenaţi în încărcarea avioanelor mari de marfă. Camioane treceau în viteză, aducând şi mai multe materiale.

– Campania este probabil pe punctul de a începe, zise Louise. („Iisuse, cât de tineri par! Sunt pur şi simplu nişte băieţi de vârsta mea.”) Vor fi învinşi, nu-i aşa? Toţi vor fi posedaţi.

– Da, lady, aşa mă aştept să fie.

– Ar fi trebuit să fac ceva. (Nu era sigură dacă vorbise sau nu cu glas tare.) Ar fi trebuit să-i las o scrisoare unchiului Jules. Să-i fi avertizat… Le-aş fi putut sacrifica măcar atât din timpul meu,

cât să scriu câteva rânduri simple.

– Nu există nicio cale de apărare, scumpă lady.

– Joshua ne va proteja. El o să mă creadă.

– Mie mi-a plăcut de Joshua, anunţă Genevieve.

Louise zâmbi şi-i ciufuli părul.

– Dacă ţi-ai fi prevenit familia şi Curtea Prinţului, iar ei te-ar fi crezut, mă tem că n-ai mai fi putut să-ţi cumperi plecarea la bordul *Tărâmului Îndepărtat,* lady.

– Deocamdată însă asta nu-nseamnă nimic pentru noi, rosti ea exasperată. Ar fi trebuit să fi mers la *Tărâmul Îndepărtat* imediat ce Furay a semnat contractul.

Genevieve o privi neliniştită.

– Vom ajunge acolo, Louise. O să vezi.

– N-o să fie uşor. Nu-l văd pe locotenent lăsându-ne pe aerodrom în virtutea contractului aceluia, în niciun caz acum, când toate trupele decolează. Lucrul cel mai simplu pe care ar putea să-l facă ar fi să-i telefoneze mai întâi unchiului Jules. Şi atunci o să dăm cu adevărat de bucluc.

– De ce? se încruntă Genevieve.

Louise strânse uşor mâna surorii ei.

– Am avut o mică ceartă cu Roberto.

– Bleah! Domnul Grasu’. Nu mi-a plăcut de el.

– Nici mie. Privi din nou pe fereastră: Fletcher, poţi spune dacă Furay se află acolo?

– Voi încerca, lady Louise.

Veni lângă ea, lipi ambele palme de pervaz şi plecă fruntea. Închise ochii.

Louise şi Genevieve se priviră.

– Dacă nu putem urca pe orbită, rosti Louise, va trebui să ieşim printre smârcuri şi să campăm acolo. Să găsim un loc izolat, aşa cum a făcut Carmitha.

Genevieve îşi trecu braţul pe după mijlocul surorii mai mari şi o strânse cu putere.

– O să ne scapi tu de aici, Louise. Ştiu c-aşa o să fie. Tu eşti foarte deşteaptă.

– Nu tocmai. Îi răspunse la îmbrăţişare şi urmă: Cel puţin ne-am ales cu nişte haine acceptabile.

– Da!

Genevieve surâse, privindu-şi aprobator blugii şi bluza de trening, deşi pe pieptul acesteia din urmă era imprimat un iepure

oribil, personaj de desene animate.

Fletcher deschise ochii brusc.

– Este aici, lady Louise. Mai exact, se află acolo.

Arătă prin fereastră, în direcţia turnului de control central.

Louise fu fascinată de amprentele palmare umede pe care le lăsase pe pervaz.

– Excelent. Este un început. Tot ce trebuie să facem este să vedem cum să ajungem la avionul spaţial. Degetele i se încleştară în jurul discului de credit Banca Joviană din buzunarul pantalonilor. Sunt sigură că domnul Furay poate fi convins să ne ducă imediat pe orbită.

– În interiorul aerodromului se află de asemenea câţiva posedaţi, urmă Fletcher încruntându-se derutat. Unul dintre ei nu este tocmai în regulă.

– Cum adică „nu este tocmai în regulă”?

– Este ciudat.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt sigur, doar că este ciudat.

Louise se uită la Genevieve, care pălise la menţionarea posedaţilor.

– Nu ne vor prinde, Gen. Îţi promit.

– Şi eu ţi-o promit, micuţo.

Genevieve încuviinţă nesigur, doritoare să creadă.

Louise privi de la ea la soldaţii care mărşăluiau afară şi luă o decizie.

– Fletcher, poţi să imiţi o uniformă de armată? întrebă ea. Una de ofiţer, dar nu de rang prea mare. De locotenent, cel mult de căpitan.

El zâmbi.

– Prudenţa ta este înţeleaptă, lady.

Costumul lui gri tremură şi se întunecă în kaki, iar suprafaţa i se înăspri.

– Nasturii nu sunt potriviţi, anunţă Genevieve. Ar trebui să fie mai mari.

– Dacă spui tu, micuţo.

– Aşa o să meargă, rosti Louise după un minut, neliniştită că sergentul se va întoarce înainte ca ei să fi terminat. Jumătate dintre băieţii ăştia n-au mai văzut uniforme până acum. Ei n-au habar dacă-i bine sau nu. Irosim timpul.

Genevieve şi Fletcher se strâmbară la unison la auzul dojenii.

Fetiţa chicoti.

Louise deschise fereastra şi privi afară. În vecinătatea imediată nu zări pe nimeni.

– Întâi scoatem bagajele, zise ea.

Se îndreptară spre hangarul cel mai apropiat, mergând cât de iute puteau; Louise regretă imediat că-şi luaseră bagajele. Ea şi Fletcher duceau fiecare câte două şi erau grele; până şi Genevieve avea o geantă mare de umăr, sub care păşea cocârjată. Orice încercare de a trece neobservate era sortită eşecului din capul locului.

Până la hangar erau vreo două sute de metri. Când ajunseră acolo, turnul de control central nu părea mai aproape. Iar Fletcher simţise doar că Furay era în „apropierea” locului aceluia. Era perfect posibil ca pilotul să se găsească dincolo de turn.

Hangarul era utilizat ca depozit pentru armată; rânduri lungi de lăzi din lemn fuseseră înşiruite în lungul laturilor, astfel aranjate încât culoare înguste se ramificau la unghiuri de nouăzeci de grade, ducând până la pereţi. În capătul îndepărtat se zăreau cinci încărcătoare cu furcă. Nicăieri nu se vedea picior de soldat. Uşile din ambele capete stăteau larg deschise, creând un curent uşor pe culoarul central.

– Vezi dacă nu există pe aici vreun jeep de fermă sau ceva similar, spuse Louise. Dacă nu, va trebui să renunţăm la bagaje.

– De ce? întrebă Genevieve.

– Sunt prea grele, Gen, şi ne grăbim. Nu-ţi face griji, o să-ţi cumpăr altele.

– Putem folosi o asemenea drăcie, lady? întrebă Fletcher.

– Am mai condus unul până acum.

„Înainte şi înapoi pe aleea de acces la Cricklade. O singură dată. Cu tata răcnindu-mi instrucţiuni în ureche.”

Louise lăsă bagajele să-i cadă pe podea şi-i spuse Genevievei să aştepte lângă ele.

– Eu voi căuta pe afară, anunţă Fletcher. Apariţia mea nu va ridica întrebări. Pot recomanda să rămâi înăuntru?

– Ai dreptate. O să mă uit pe acolo.

Porni către capătul opus al hangarului. Panourile vechi din tablă ondulată ale acoperişului trosneau uşor, dilatându-se sub căldura zilei-Duce.

Ajunsese cam la treizeci de metri de uşile glisante deschise, când îl auzi pe Fletcher strigând. Bărbatul alerga pe culoarul larg

dintre lăzi, fluturând agitat din braţe. Genevieve fugea după el.

În hangar apăru un jeep. În el se aflau două persoane. Şoferul purta uniformă de soldat. A doua persoană, care stătea pe locul din spate, era îmbrăcată complet în negru.

Louise se întoarse cu faţa spre ei. „O să-i înfrunt cu tupeu; la urma urmelor, asta am făcut toată ziua."

Apoi îşi dădu seama că omul în negru era un preot, îi putea zări gulerul clerical. Suspină uşurată. Era probabil un preot militar.

Jeepul frână lângă ea.

Louise surâse victorios, cu zâmbetul acela care-l făcea întotdeauna pe tatăl ei să spună „da".

– Mă întreb dacă ne-ai putea ajuta, rosti ea. Cred că m-am rătăcit.

– Mă-ndoiesc de asta, Louise, rosti Quinn Dexter. În niciun caz o persoană atât de plină de resurse ca tine.

Louise dădu s-o ia la fugă, dar ceva rece şi unsuros îi şerpui în jurul gleznelor. Căzu pe pardoseala din beton uzată de timp şi-şi juli palmele şi încheieturile.

Quinn coborî din jeep. În jurul gleznelor i se învolbură imitaţia unei sutane.

– Plecai undeva anume?

Fata îşi ignoră palmele care o usturau şi genunchiul amorţit şi, ridicând capul, îl văzu oprindu-se în faţa ei.

– Diavole! Ce i-ai făcut mămicii mele?

Gulerul clerical deveni stacojiu strălucitor, de parcă ar fi fost făcut din sânge.

– În pizda mă-sii, ce mai grabă spre cunoaştere! Ei bine, Louise, nu-ţi face griji, fiindcă îţi vom arăta exact ce anume s-a întâmplat cu mămica. O să-ţi acord o demonstraţie personală.

– Să n-o atingi, domnule, spuse Fletcher care ajunsese lângă botul jeepului. Lady Louise se află sub tutela şi protecţia mea.

– Trădătorule! răcni Lawrence Dillon. Tu eşti unul dintre cei binecuvântaţi. Fratele Domnului ţi-a îngăduit să revii în lumea asta ca să te lupţi cu armiile falsului Domn. Acum îl sfidezi pe Mesia care a fost ales să-i conducă pe cei întorşi.

Quinn pocni din degete şi Lawrence amuţi.

– Nu ştiu cine eşti, prietene, dar nu te pune-n calea mea, fiindcă vei muri regretând-o.

– Nu doresc să-ncrucişez spada cu niciun om. De aceea,

retrage-te şi ne vom vedea fiecare de drumul său.

– Găozarule! Sunt mai puternic decât tine şi-n plus suntem doi împotriva ta.

Fletcher surâse subţire.

– Atunci, de ce nu iei ceea ce doreşti, folosindu-ţi puterea? Oare din cauza faptului că eu mă voi împotrivi? Iar aceasta ar atrage atenţia soldaţilor. Eşti mai puternic decât o întreagă armată?

– Nu-ntinde coarda, îl avertiză Quinn. Azi mă car de pe planeta asta de căcat şi nimeni n-o să m-oprească. O ştiu însă pe jigodia asta şi-i isteaţă. O aşteaptă o navă stelară în care să se-mbarce, nu-i aşa?

Louise îl fulgeră cu privirea.

– Mă gândisem eu, rânji Quinn. Ei bine, iubito, o să-mi dai mie biletele de-mbarcare. Eu am nevoie de ele mult mai mult.

– Niciodată! rosti fata, apoi gemu când Lawrence Dillon o prinse de ceafă şi o smuci în picioare.

Fletcher făcu un pas înainte, dar se opri când Quinn arătă spre Genevieve, care tremura în spatele lui.

– Proastă mişcare, zise Quinn. Dacă va fi nevoie, o să te zbor înapoi în lumea de dincolo. Iar dup-aia o să fie tare-tare rău pentru mica ta prietenă. Ştii că vorbesc serios. N-o s-o posed. O s-o păstrez pentru mine. În unele nopţi o să i-o dau lui Lawrence: el ştie acum nişte perversiuni date dracu’. L-am învăţat eu personal.

– Aşa-i, rânji Lawrence sălbatic spre Genevieve.

– Eşti inuman.

În mod instinctiv, Fletcher o cuprinse pe Genevieve cu braţul.

– Greşit! lătră Quinn.

Furia lui neaşteptată îl făcu pe Fletcher să se retragă o jumătate de pas.

– Banneth, da. Ea este inumană. Ea mi-a făcut chestii…

Pe bărbia lui Quinn apăruseră stropi de salivă. Chicoti şi îi şterse cu dosul unei mâini tremurătoare.

– A făcut chestii, bun. Iar acum… acum eu sunt cel care o să-i facă chestiile alea. Chestii atât de bolnave, încât nu s-a gândit niciodată la ele. Fratele Domnului înţelege asta, înţelege nevoia din mine. O să-mi las fiara şarpe s-o devoreze şi apoi să scuipe bucăţelele. Dacă va fi nevoie, îmi voi abate întreaga cruciadă asupra ei. O să folosesc insecte de biorăzboi, o să folosesc

bombe nucleare, o să folosesc antimaterie. Nu-mi pasă câtuşi de puţin! O să crap Pământul în lung şi-n lat. Şi-o să cobor acolo să i-o trag. Şi nimeni n-o să-mi stea-n cale.

– Aşa-i! zbieră Lawrence.

Quinn respira greoi, de parcă în hangar nu ar fi fost suficient oxigen. Sutana revenise la veşmântul iniţial de preot şi mici pârâituri energetice unduiau în lungul ţesăturii voluminoase. Louise tremură văzându-i expresia de pe faţă. Nu avea niciun rost să încerce să i se împotrivească.

Quinn îi zâmbi, extaziat; doi stropi de sânge îi picurară de pe colţii de vampir şi i se prelinseră pe bărbie.

– Iisuse Hristoase, murmură fata schiţând semnul crucii cu mâna liberă.

– Dar, spuse Quinn redevenit calm, în clipa de faţă mă interesezi doar tu.

– Fletcher! scânci ea.

– Te avertizez, domnule, n-o atinge.

Quinn flutură nepăsător din mână şi Fletcher se îndoi, ca şi cum un gigant l-ar fi izbit cu pumnul în stomac. Răsuflarea îi bufni printre buzele întredeschise. Cu o expresie de surprindere îngrozită pe chip, fu azvârlit spre înapoi şi aşchii subţiri de foc alb se târâră peste el, strângându-l lent. Uniforma începu să-i mocnească. Sângele îl podidi pe gură şi pe nas şi îi pătă pantalonii între picioare. Urlă, zbătându-se neajutorat, luptându-se cu văzduhul.

– Nuuu! imploră Louise. Te rog, opreşte-te! Opreşte-te imediat!

Genevieve căzuse în genunchi şi privea distrusă, albă la faţă ca varul.

Lawrence începu să bâjbâie la gulerul tricoului Louisei, trăgând de el nerăbdător. După aceea mâna îi încremeni şi inspiră scurt, cu un sunet de uimire.

Quinn se încrunta, mijind ochii către capătul îndepărtat al hangarului.

Louise îşi înghiţi nodul din gât, fără să înţeleagă nimic, însă Fletcher îşi oprise contorsionările de agonie. O pulbere fluidă, scânteind în culorile curcubeului, luneca peste el, iar hainele i se reparau lent. Se rostogoli pe o parte ameţit şi se ridică în genunchi, clătinându-se.

– Ce pula mea faci aici, omule? urlă Quinn Dexter.

Louise privi în direcţia ochilor săi. Ducesa strălucea direct prin uşile larg deschise, producând un dreptunghi stacojiu strălucitor, parcă tăiat în caverna metalică funerară. O siluetă omenească neagră, cu trăsăturile imposibil de distins, se contura exact pe mijlocul său. Ridică braţul, aţintindu-l.

Un fulger de foc alb ţâşni prin hangar, aproape prea iute pentru a putea fi urmărit cu ochiul. Louise văzu umbre uriaşe gonind pe lângă el cu viteze ameţitoare. Fulgerul izbi traversa din fier a acoperişului, direct deasupra lui Quinn Dexter, care tresări şi se eschivă orbeşte, când stropi de metal lichid fierbinte răpăiră în jur. Întregul acoperiş pârâi, redistribuindu-şi greutatea.

– Pe Fratele Domnului, ce-i căcatul ăsta? tună Quinn.

Un râset de bas hurui prin hangar, distorsionat de acustica aparte a stivelor de lăzi.

Louise avu vreme să-i arunce o căutătură imploratoare lui Fletcher, care nu putu decât să ridice din umeri derutat faţă de silueta stranie care-şi deschisese larg ambele braţe.

– Quinn, se răsti Lawrence. Quinn, ce dracu’ se-ntâmplă acum?

Primi drept răspuns o corona de foc alb care izbucni din siluetă. Lăzile din jurul ei se aprinseră în flăcările de topaz intense şi stranii pe care le declanşa întotdeauna abilitatea energetică. Un vânt uscat se iscă din senin, fâlfâindu-i mantia lui Quinn.

– Căcat! icni el.

Văpăile goneau spre el, îmbuibându-se cu lăzi, învolburându-se pe culoar, mai iute şi tot mai iute, nucleul unui ciclon infernal. Lemnul pârâia şi trosnea, arzând, revărsând conţinutul lăzilor pentru a fi înghiţite de flăcări şi a le intensifica puterea.

Louise ţipă când o lovi căldura teribilă. Lawrence fu nevoit să-i dea drumul şi flutură disperat din braţe. În faţa lui aerul se flexiona vizibil, aidoma unei lentile distorsionatoare, o pavăză împotriva pârjolului mistuitor.

Fletcher o ridică de jos pe Genevieve, se aplecă mult şi se repezi la uşa deschisă în spatele jeepului.

– Haide, lady! strigă el.

Louise abia dacă îl auzi prin mugetul focului. Explozii surde răsunau dincolo de perdeaua de flăcări ce înainta. Panourile din tablă ondulată decolau, smulgându-şi niturile ruginite, pentru a se desprinde de acoperiş şi înălţa mult în cerul bicolor.

Fata se împletici după Fletcher. Abia când ajunse afară, se întoarse să privească în urmă, şi doar pentru o secundă.

Flăcările formau un tunel care unduia furios pe toată lungimea hangarului. Prin capătul lui năvălea fum negru şi dens. Însă centrul era perfect clar.

Quinn stătea înaintea conflagraţiei, confruntând-o, cu braţele ridicate pentru a-şi descărca puterea, deviind pojarul devastator. Departe în faţa lui, silueta necunoscută adoptase o ţinută similară.

– Cine eşti? răcni Quinn în holocaust. Spune-mi!

Un perete mare din lăzi se dezintegră, expediind un uragan de scântei în haosul învolburat. Câteva traverse din acoperiş se curbară în jos şi panourile de tablă se prăvăliră în flăcări. Tunelul începu să se răsucească, pierzându-şi stabilitatea.

– Spune-mi! Arată-ţi chipul!

Se auzeau sirene. Strigăte de bărbaţi. Alte părţi din hangar colapsară.

– Spune-mi!

Văpăile distrugătoare ocultară silueta îndepărtată. Quinn lăsă să-i scape un urlet nearticulat de mânie, apoi până şi el fu nevoit să se retragă, când metalul şi betonul topit se transformară în lavă leneşă. Împreună cu Lawrence, ieşi în goană pe iarba pârjolită. Bărbaţi şi maşini de pompieri roiau dezordonat. Fu uşor să se amestece printre ei şi să se îndepărteze. Lawrence nu scoase un cuvânt, când porniră în lungul unui şir de aparate de zbor parcate; bezna minţii lui Quinn îl silea la tăcere.

Louise şi Fletcher văzură primele vehicule hurducându-se peste iarbă, jeepuri de fermă vopsite în verde militar şi două jeepuri de armată. Un pluton de miliţieni alerga pe după avioane, îmboldit de ofiţerul său. Sirenele începuseră să urle în depărtare. În urmă, flăcările se înălţau încă şi mai sus pe cer.

– Fletcher, şuieră fata, uniforma ta!

El coborî ochii. Pantalonii îi deveniseră purpurii. O clipire şi-şi recăpătară culoarea kaki; jacheta îşi pierdu aspectul mototolit. Ţinuta îi era impresionant de arogantă.

Genevieve îi gemu în braţe, de parcă s-ar fi luptat cu un coşmar.

– A păţit ceva? întrebă Louise.

– Nu, lady. A leşinat, pur şi simplu.

– Dar tu?

Fletcher clătină uşor din cap.

– Supravieţuiesc.

– Am crezut… a fost groaznic. Animalul acela diavolesc de Quinn…

– Să nu te îngrijorezi niciodată pentru mine, lady. Domnul Nostru a hotărât să mă readucă în lumea acesta cu un ţel anume, care-mi va fi revelat la momentul potrivit. Altfel nu m-aş mai găsi aici.

Primele vehicule aproape că ajunseseră lângă ei. Louise vedea şi mai mulţi soldaţi îndreptându-se către hangar. Avea să fie un adevărat balamuc; nimeni nu ştia ce se întâmpla sau ce trebuia făcut.

– Asta ar putea fi şansa noastră, rosti ea. Trebuie să fim îndrăzneţi.

Începu să fluture din braţ spre un jeep de fermă.

– Şoferul este un caporal, îi şopti lui Fletcher. Eşti superiorul lui în grad.

– Ca întotdeauna, lady, ingeniozitatea îţi este egalată doar de puterea spiritului. Ce soartă crudă că adevăratele noastre vieţi sunt despărţite printr-un asemenea hău de timp.

Ea îi expedie un zâmbet pe jumătate stânjenit, pe jumătate încântat. După aceea jeepul opri în faţa lor.

– Tu! se răsti Fletcher la şoferul derutat. Ajută-mă s-o evacuez pe copila aceasta. A fost prinsă în foc.

– Da, domnule.

Caporalul sări de pe scaun şi-l ajută s-o instaleze pe Genevieve pe bancheta din spate.

– Avionul nostru spaţial este lângă turn, rosti Louise fixându-l pe Fletcher cu o privire cu subînţeles. Acolo sunt medicamentele de care are nevoie sora mea. Pilotul nostru se pricepe la aşa ceva.

– Da, doamnă, spuse Fletcher. La turn! îi ordonă caporalului.

Acesta privi buimăcit de la Louise la Fletcher, după care decise să nu conteste ordinele unui ofiţer, indiferent cât de bizare ar fi fost circumstanţele. Louise sări în spate şi ţinu în poală capul Genevievei, pe când se îndepărtau de hangarul care se dezintegra.

Călăuzit de Fletcher, caporalul avu nevoie de zece minute să găsească avionul spaţial al *Tărâmului Îndepărtat.* Deşi până atunci nu mai văzuse vreunul din apropiere, Louise îşi dădu

seama cât de mult diferea de aparatele din jurul său. Avea fuzelajul ca un ac, cu aripi netede şi strălucitoare, care nu prea se potriveau cu restul, ca şi cum ar fi provenit de la un aparat de zbor mai mare.

Până ce ajunseră, Genevieve îşi reveni, deşi era foarte tăcută şi se ţinu tot timpul strâns lipită de Louise. Fletcher o ajută să coboare din jeep şi fata privi cu jale spre pata de fum negru care se lăţea peste orizontul stacojiu. O mână strângea pandantivul Carmithei, cu încheieturile degetelor albite.

– Gata, gata, rosti Louise, s-a terminat acum. Îţi promit, Gen.

Trecu degetul mare peste discul de credit Banca Joviană din buzunar, ca şi când ar fi fost un talisman la fel de puternic ca amuleta Carmithei. Slavă cerului că-l păstrase!

Genevieve încuviinţă fără un cuvânt.

– Mulţumesc pentru ajutor, caporale, spuse Fletcher. Acum cred c-ar fi mai bine să te-ntorci la ofiţerul tău comandant, ca să vezi cum poţi ajuta la stingerea incendiului.

– Da, domnule.

Bărbatul murea de curiozitate să întrebe ce se întâmpla. Disciplina învinse însă şi apăsă pedala acceleraţiei, îndepărtându-se pe fâşia lată de iarbă.

Louise suspină adânc, uşurată.

Furay îi aştepta la piciorul scării, afişând un semisurâs mai degrabă interesat, decât neliniştit.

Louise îl privi drept în ochi, zâmbind la rândul ei – gândindu-se la felul în care apăruseră şi la starea în care se aflau. Simţi o uşurare că, în sfârşit, nu mai trebuia să inventeze pe loc o poveste absurdă. Furay era prea inteligent pentru aşa ceva. Ea nu avea nevoie aici decât de un grad de onestitate.

Ridică discul Banca Joviană.

– Permisul meu de îmbarcare.

Pilotul arcui o sprânceană spre fum.

– Ceva persoane cunoscute vouă?

– Da. Roagă-te doar să nu apuci să le cunoşti şi tu.

– Am înţeles.

Privi atent uniforma lui Fletcher. Când se întâlniseră la prânz, acesta purtase un costum obişnuit.

– Observ că ai fost promovat locotenent în nici cinci ore.

– Cândva am fost mai mult decât atât, domnule.

– Aha.

Nu fusese tocmai răspunsul la care se aşteptase Furay.

– Te rog, spuse Louise, sora mea trebuie să se întindă. A trecut prin multe.

Lui Furay i se păru că fetiţa era un mort umblător.

– Sigur că da, aprobă el înţelegător. Veniţi. Înăuntru avem nanonice medicale.

Louise îl urmă pe scară.

– Crezi că am putea decola chiar acum?

Bărbatul se uită din nou la flăcările care străluceau feroce din direcţia hangarului.

– Cumva eram sigur că vei întreba asta.

*

Puşcaşul marin Shaukat Daha stătea de santinelă de şase ore lângă avionul spaţial al Marinei, când hangarul luă foc de cealaltă parte a aerodromului Bennett. Maiorul comandant al plutonului său trimisese şase soldaţi să dea o mână de ajutor acolo, dar restul primiseră ordin să nu-şi părăsească posturile.

– Poate fi doar o diversiune, datavizǎ maiorul.

Ca atare, Shaukat putu doar să urmărească văpăile extraordinar de intense prin intermediul retinelor amplificate trecute pe rezoluţie maximă. Maşinile de pompieri care goneau peste aerodrom erau însă imagini cu totul inedite: vehicule roşii, uriaşe, cu personal îmbrăcat în costume argintii. În mod evident planeta aceasta nebună nu avea mecanoizi-pompieri. Furtunurile trebuia întinse chiar de oameni. Era fascinant.

Programul său de monitorizare a simţurilor periferice îl alertă asupra apropierii a doi oameni. Shaukat îşi comută focalizarea retinelor. Erau doi localnici, un *padre* creştin şi un locotenent de armată. Puşcaşul ştia că, teoretic, ar fi trebuit să se supună ordinelor ofiţerilor de pe Norfolk, dar locotenentul acesta era ridicol de tânăr, încă un adolescent. Existau totuşi şi limite…

Datavizǎ blocului comunicator al costumului-armură să activeze difuzorul extern.

– Domnilor, rosti el politicos pe când se apropiau, mă tem că avionul spaţial constituie o zonă restricţionată. Înainte de a mai putea înainta, trebuie să-mi arătaţi documente de identificare şi autorizare.

– Sigur că da, spuse Quinn Dexter. Mai întâi însă, o singură întrebare: acesta este avionul spaţial al fregatei *Tantu?*

– Da, domnule.

– Fii binecuvântat, fiul meu.

Iritat de formula respectivă, Shaukat încercă să datavizeze un răspuns de sarcasm moderat în blocul comunicator şi constată că nanonicele neurale i se dezactivaseră complet. Brusc, costumul-armură deveni oprimant de constrictor, de parcă fuseseră activate generatoarele de valenţă integrate, rigidizând materialul. Dădu să ridice mâna pentru a-şi smulge casca-cochilie, dar braţele nu-l ascultară. O durere teribilă îi detonă în piept. „Infarct!” gândi el stupefiat. „Allah, fii milostiv, nu se poate aşa ceva, n-am decât douăzeci şi cinci de ani!”

În ciuda neîncrederii sale, convulsia se înteţi, împietrindu-i toţi muşchii. Nu se mai putea nici clinti, nici respira. *Padre* îl privea cu o expresie vag interesată. Răceală îi muşcă din carne, colţi de gheaţă îi străpunseră toţi porii. Strigătul gutural de spaimă îi fu înăbuşit de costumul-armură care i se strângea ca un laţ în jurul gâtlejului.

Quinn îl privi pe puşcaşul marin tremurând imperceptibil, pe când îi smulgea energia corpului, stopând motoarele chimice ale vieţii din toate celulele. După un minut se apropie de statuia moartă şi o lovi cu vârful unghiei. Se auzi un *ting* cristalin slab, care dispăru iute.

– Marfă, comentă Lawrence admirativ.

– Fără gălăgie, încuviinţă Quinn cu mândrie moderată.

Începu să suie scara avionului spaţial.

Lawrence examină de aproape costumul-armură. Mărgele minuscule de chiciură se formau deja pe materialul întunecat cu aspect de piele tăbăcită. Fluieră apreciativ şi se grăbi să-l urmeze pe Quinn.

*

William Elphinstone se trezi din bezna diabolică într-un haos de căldură, lumină, sunete şi senzaţii aproape intolerabile. Icnetul de suferinţă provocat de renaşterea traumatică fu asurzitor pentru urechile-i sensibile. Aerul părea să-i râcâie peste piele şi fiecare moleculă părea un dinte de ferăstrău.

Atât timp! Atât timp fără măcar un simţ. Ţinut captiv în sine însuşi.

Posesorul lui dispăruse acum, plecase. Îl eliberase. William scânci de uşurare şi frică.

Existau fragmente de amintiri teribile. Amintirea unei uri clocotitoare. A unui foc demonic scăpat de sub control. A

satisfacţiei înaintea confruntării inamicului. A Louisei Kavanagh…

Louise?

William înţelegea extrem de puţine. Stătea în capul oaselor, rezemat de un gard din sârmă, cu picioarele îndoite stângaci sub el. În faţa lui, sute de avioane se înşiruiau pe un aerodrom vast. Nu mai văzuse niciodată locul acesta.

Zgomotul sirenelor creştea şi cobora întruna. Când privi în jur, văzu un hangar distrus de foc. Flăcări şi fum continuau să se ridice din ruinele înnegrite. Pompieri în costume argintii înconjuraseră clădirea şi o împroşcau cu spumă din furtunuri. Un număr uriaş de membri ai miliţiilor se îngrămădeau în jurul zonei.

– Aici! strigă William către camarazii săi. Sunt aici.

Glasul îi era însă doar un croncănit jalnic.

Un avion spaţial al Marinei Confederaţiei zbură jos peste aerodrom, clătinându-se uşor, ca şi cum n-ar fi fost perfect stăpânit. William clipi derutat către el. Exista o altă amintire asociată cu aparatul acela. Puternică, dar şi evazivă: un băiat mort, care atârna cu capul în jos spânzurat de un copac.

– Ce naiba crezi că faci aici?

Glasul aparţinea unuia dintre cei doi soldaţi de patrulare, care se opriseră la trei metri de el. Unul îşi îndreptase puşca spre William, iar celălalt ţinea în loc o pereche de alsacieni care mârâiau.

– Am… am fost capturat, rosti William Elphinstone. Capturat de rebeli. Dar ei nu sunt de fapt rebeli. Vă rog, trebuie să m-ascultaţi. Sunt diavoli.

Cei doi soldaţi schimbară priviri. Cel cu puşca şi-o atârnă pe umăr şi ridică un bloc comunicator compact.

– Trebuie să m-ascultaţi, spuse William disperat. Am fost preluat. Posedat. Sunt ofiţer din miliţia comitatului Stoke. Vă ordon să ascultaţi.

– Serios, domnule? Şi ţi-ai pierdut uniforma?

William îşi coborî privirea asupra trupului. Era uniforma lui veche, totuşi trebuia să te uiţi îndeaproape ca să-ţi dai seama. Culoarea kaki a cămăşii dispăruse sub un model cadrilat roşu şi albastru, iar de la coapse în jos pantalonii reglementari erau acum blugi din dril albastru rezistent. După aceea îşi văzu mâinile. Dosul palmelor era acoperit cu păr negru… şi toţi îl tachinaseră dintotdeauna că avea mâini delicate, de femeie.

Printre buze îi scăpă un geamăt slab de disperare.

– Vă spun adevărul. Domnul mi-este martor.

Feţele lor inexpresive, impersonale, îi spuseră cât de inutil era totul.

William Elphinstone rămase ca năruit lângă gardul de sârmă, până ce poliţia militară veni şi-l duse la mica secţie de poliţie a aerodromului Bennett. Detectivii care sosiră de la divizia Cazuri Speciale din Norwich pentru a-l interoga nu i-au crezut nici ei povestea. Decât când a fost mult prea târziu.

*

Asteroidul Nyiru se afla pe o orbită de nouăzeci de mii de kilometri în jurul lui Narok, una dintre primele planete-colonii de etnie kenyană. După ce fusese plasat pe poziţie cu două secole în urmă, compania constructoare tăiase o terasă cu diametrul de cinci sute de metri pentru navele stelare bitek care ar fi sosit aici. Avid de comerţul care l-ar fi adus acestea, consiliul asteroidului echipase terasa cu o structură completă; exista până şi o mică uzină chimică pentru producerea fluidului nutritiv pe care-l digerau navele stelare.

Udat se plânse că gustul nu era cel potrivit. Meyer nu putea să-l contrazică. În urma tratamentelor celor mai bune aplicate de Haham, avusese nevoie de şapte ore pentru a-şi recăpăta cunoştinţa după evadarea din Seninătate. Trezirea în spaţiul interstelar cu un şoim-negru neliniştit şi afectat de dureri şi cu un echipaj la fel de tulburat pe care trebuia să-l împace nu-i ajutase cu nimic starea mintală fragilă. Zburaseră direct spre Narok, având nevoie de unsprezece înghiţiri ca să acopere cei optzeci de ani-lumină, pe când în mod normal ar fi utilizat doar cinci.

În tot acel timp o văzuse pe dr. Alkad Mzu exact de două ori. În cea mai mare parte a călătoriei, femeia rămăsese în propria ei cabină. În ciuda blocajelor analgezice şi a pachetelor nanonice medicale care-i înveleau picioarele şi braţele, rănile îi cauzau destul disconfort (cel mai curios fusese faptul că refuzase să-l lase pe Haltam să programeze pachetele pentru picioare în vederea vindecării unui vechi accident la genunchi). Niciunul dintre ei nu avea chef să cedeze teren. Schimbaseră câteva formalităţi încordate; ea îşi ceruse scuze pentru rănile lui şi pentru vigoarea manifestată de opoziţie, iar el o pusese la curent cu parametrii zborului. Asta fusese tot.

După ce ajunseră la Nyiru, ea plăti fără să cârtească suma convenită, adăugă o bonificaţie de cinci la sută şi plecă. Cherri

Barnes o întrebă asupra destinaţiei, dar femeia micuţă îi aruncă doar unul dintre surâsurile ei inexpresive şi zise că era mai bine să nu ştie nimeni.

Dispăru din viaţa lor – un mister la fel de mare cum fusese când apăruse atât de spectaculos.

Meyer petrecu treizeci şi şase de ore în spitalul asteroidului, fiind supus unor proceduri de invazie craniană profundă pentru repararea leziunilor din jurul simbionţilor neuronali. După alte două zile de recuperare şi teste extensive, fu lăsat să plece.

Cherri Barnes îl sărută când reapăru pe puntea lui *Udat.*

– Mă bucur să te văd.

El îi făcu cu ochiul.

– Mulţumesc. Pentru o vreme am fost îngrijorat.

– *Tu* ai fost îngrijorat?

Eu am fost speriat, zise *Udat.*

Ştiu. Însă totul s-a terminat acum. Şi, apropo, te-ai comportat remarcabil cat timp am fost inconştient. Sunt mândru de tine.

Mulţumesc. N-aş vrea totuşi să mai fiu nevoit să trec prin aşa ceva.

Nu vei fi. Cred că am terminat în sfârşit cu încercarea de a ne dovedi capacităţile.

Da!

Meyer privi întrebător spre cei trei membri ai echipajului.

– Are cineva vreo idee ce s-a întâmplat cu pasagera noastră ciudată?

– Mă tem că nu, răspunse Aziz. M-am interesat prin port şi n-am putut afla decât că şi-a închiriat un agent de curse charter. Dup-aia… nici măcar un byte.

Meyer se instală în cuşeta de comandă. O migrenă slabă continua să-i pulseze îndărătul ochilor. Începea să se întrebe dacă avea să fie ceva permanent. Medicul spusese că cel mai probabil n-ar trebui să-şi facă griji.

– Nu-i rău. Cred că Mzu a avut dreptate când a spus că cel mai bine ar fi să nu ştim nimic despre ea.

– Din punct de vedere teoretic sună perfect, rosti Cherri iritată. Din nefericire, toţi agenţii de contrainformaţii au văzut că noi am scos-o din Seninătate. Dacă are dreptate în privinţa pericolului pe care-l prezintă, atunci ne aflăm într-un rahat uriaş. Vor dori să ne pună întrebări.

– Ştiu, încuviinţă Meyer. Dumnezeule, să fiu urmărit de ASI la vârsta mea!

– Ne-am putea duce noi la ei, spuse Haltam. Pentru că, haide să fim realişti, dacă vor să ne prindă, o vor face. Dacă am merge noi la ei, asta ar trebui să le arate că nu suntem băgaţi în chestia în care-i ea implicată.

Cherri pufni dezgustat.

– E adevărat… totuşi să mergem în goana mare la poliţia secretă a Regelui? Nu mi se pare bine. Şi eu şi voi am auzit destule poveşti.

– Ai dreptate, încuviinţă Haham. Sunt destul de periculoşi.

– Tu ce zici, Meyer? întrebă Aziz.

Nu era un subiect la care bărbatul să fi dorit să se gândească. Nivelurile de substanţe nutritive îi fuseseră perfect echilibrate în spital, cât timp fusese la terapia recuperativă, dar continua să se simtă şocant de obosit. Ce bine ar fi fost ca altcineva să fi ridicat de pe el povara aceasta a răspunsului, ori cel puţin să-l fi binecuvântat cu o amnezie trecătoare!

Bună idee, comentă *Udat.* **Era drăguţă.**

– Există cineva care ar putea să ne ajute, le zise Meyer. Dacă mai trăieşte… N-am mai văzut-o de aproape douăzeci de ani, iar pe atunci era deja destul de bătrână.

Cherri îl privi suspicios.

– O femeie?

– Da, rânji Meyer. O femeie. O doamnă pe nume Athene, o edenistă.

– Ăia-s mai răi decât nenorocita de ASE, protestă Haham.

– Termină cu prejudecăţile astea. Ei au o calitate mai importantă ca oricare, sunt oneşti. Ceea ce-i mult mai mult decât aţi putea spune despre ASE. În plus, edenismul este o cultură pe care ASE n-o va supune niciodată.

– Eşti sigur că ne va ajuta? întrebă Cherri.

– Nu pot să promit nimic. Tot ce pot spune este că, dacă poate, o va face. Îi privi pe toţi, pe rând: Are altcineva o alternativă?

Nu aveau.

– Bun. Cherri, completează, te rog, o atenţionare de plecare către port. Am stat aici suficient de mult.

– Am înţeles.

Iar noi, haide să stabilim o succesiune de înghiţiri

pentru sistemul Sol.

Sigur că da, încuviinţă *Udat,* după care adăugă mai degrabă nostalgic: **Mă întreb dacă *Oenone* va fi la Saturn când vom ajunge.**

Cine ştie? Ar fi însă într-adevăr interesant să vedem cum s-a dezvoltat.

Da. Aşa cum ai spus, a trecut mult.

Prima manevră de înghiţire îi duse la doisprezece ani-lumină de steaua lui Narok. A doua mai adăugă cincisprezece ani-lumină. Liniştit că şoimul-negru îşi revenise după încercarea grea, Meyer îi spuse să treacă la a treia înghiţire.

Vidul se contorsionă sub distorsiunea imensă exercitată de celulele configuratoare. *Udat* înaintă cu precizie în interstiţiul pe care-l deschisese, transferând energia care gonea prin celulele sale în tipare mai mici şi mai subtile pentru a susţine continuitatea pseudoţesăturii care se închidea în jurul carcasei. Distanţă fără lungime fizică goni pe lângă polip.

Meyer! Ceva e-n neregulă.

Strigătul mental alarmat izbi aidoma unei lovituri fizice.

Ce vrei să spui?

Terminusul se retrage. Nu pot realiza concordanţă între şablonul de distorsiune şi coordonatele lui.

Legat de mentalitatea şoimului-negru, bărbatul simţea realmente pseudoţesătura schimbându-se, răsucindu-se şi flexionându-se în jurul carcasei ca şi cum ar fi fost un tunel din fum agitat. *Udat* nu putea impune stabilitatea necesară pentru a menţine uniformitatea găurii-de-vierme.

Ce se-ntâmplă? întrebă Meyer la fel de panicat.

Nu-nţeleg. Există o altă forţă care acţionează asupra găurii-de-vierme şi interferează cu propriul meu câmp de distorsiune.

Treci peste ea. Haide, scoate-ne de aici.

Percepu un val de energie care năvăli prin celulele şoimului-negru, amplificând câmpul de distorsiune, dar care nu făcu decât să înrăutăţească interferenţa. *Udat* simţea cu adevărat talazuri ce se formau în pseudoţesătura găurii-de-vierme. Şoimul-negru vibră când două dintre ele îi loviră carcasa.

Nu merge. Nu pot rezista la outputul acesta de energie.

Păstrează-ţi calmul, îl imploră Meyer. **Poate să fie doar**

ceva temporar.

Simţea în propria-i minte cum secătuirea energetică atingea niveluri exorbitante. La rata aceea de consum abia dacă le mai rămâneau nouăzeci de secunde de rezervă.

Udat reduse intensitatea câmpului de distorsiune, străduindu-se cu disperare să-i conserve energia. O unduire gigantică străbătu gaura-de-vierme, lovind carcasa. Obiectele nefixate săriră în toate părţile, răspândindu-se pe punte. Instinctiv, Meyer prinse braţele cuşetei chiar în clipa în care plasa restrictivă se plie peste el.

Calculatorul de zbor dataviză sosirea on-line a unui mesaj înregistrat. Meyer şi echipajul nu putură decât să se holbeze uluiţi la consola respectivă, în timp ce imaginea lui Alkad Mzu le invadă nanonicele neurale. Nu exista niciun fundal – femeia stătea pur şi simplu în mijlocul unui univers cenuşiu.

– Salut, căpitane Meyer, spuse ea. Dacă totul s-a desfăşurat conform planului, ar trebui să accesezi înregistrarea de faţă cu câteva secunde înainte de a muri. Acesta nu-i decât un gest uşor melodramatic din partea mea pentru a-ţi explica detaliile situaţiei. La întrebarea „cum?” este destul de simplu de răspuns: în clipa de faţă eşti afectat de o distorsiune de rezonanţă de feedback. Este o descoperire secundară provenită din activitatea mea de acum treizeci de ani. Am lăsat în secţiunea sistemului de susţinere biotică un gadget micuţ care a declanşat o oscilaţie în interiorul câmpului de distorsiune al lui *Udat.* Odată pornită, oscilaţia este aproape imposibil de amortizat, fiindcă gaura-de-vierme în sine acţionează ca amplificator. Rezonanţa nu va înceta cât timp există câmpul de distorsiune, iar fără câmp gaura-de-vierme va colapsa în starea ei cuantică. O buclă logică elegantă din care nu poţi scăpa. Poţi supravieţui doar atât timp cât celulele configuratoare ale lui *Udat* au energie, dar bănuiesc că aceasta se cheltuieşte cu o viteză impresionantă. Cât despre întrebarea „de ce?”: te-am ales în mod special pentru a mă scoate din Seninătate fiindcă am ştiut dintotdeauna că *Udat* era capabil de efectuarea unei acţiuni atât de dificile. O ştiam fiindcă l-am mai văzut odată acţionând. Mai exact, acum treizeci de ani. Mai ţii minte, căpitane Meyer? Acum treizeci de ani, cu exactitate de aproape o lună, ai făcut parte dintr-o escadră omutană de mercenari care a avut misiunea de a intercepta trei nave din Marina garissană: *Chengho, Gombari* şi *Beezling.* Eu mă aflam în

Beezling, căpitane, şi ştiu că tu ai făcut parte din escadra omutană, deoarece, după ce s-a terminat totul, am accesat înregistrările atacului realizate de senzorii noştri. *Udat* este o navă cu totul aparte, ca formă, culoare şi agilitate. Eşti bun şi de aceea ai câştigat bătălia. După care ştim cu toţii ce s-a întâmplat cu planeta mea natală.

Datavizarea se sfârşi.

Cherri Barnes îl privi pe Meyer cu o placiditate stranie.

– A spus adevărul? Tu ai fost?

Tot ce putu face Meyer fu să-i zâmbească strâmb.

– Da.

Îmi pare rău, prietene.

Te iubesc.

Peste trei secunde, energia stocată în celulele configuratoare ale lui *Udat* fu epuizată. Gaura-de-vierme, care era ţinută deschisă doar prin inputul artificial al câmpului de distorsiune, se închise. În spaţiul interstelar apăru o fisură bidimensională, lungă de cincisprezece ani-lumină. Pentru o clipită, scuipă afară o cantitate de radiaţii dure egală cu masa şoimului-negru, apoi, cu universul readus la starea de echilibru, pieri.

9

Nicolai Penovici se strădui să nu arate cât de îngrozitor de speriat era când gangsterii cu chipuri inexpresive îl îmbrânciră în apartamentul Nixon. Sigur că da, faţada aceea de macho blazat nu mai conta cine ştie ce, deoarece ei lăsaseră deja să le scape că posedaţii puteau spune destul de precis la ce te gândeai. Nu puteau totuşi să-ţi citească în mod direct gândurile, să extragă amintirile exacte. Iar acela era atuul său. O amintire... şi o rugăciune.

Din punctul de vedere al rugăciunii, era al naibii de jalnică, încât să-şi rişte pe ea atât viaţa asta, cât şi viaţa de după moarte.

Fu împins într-un salon gigantic cu covor alb, gros şi lăţos, şi mobilier roz-pal, care semăna cu nişte baloane fragile din sticlă. Câteva uşi dădeau spre restul apartamentului, plăci aurii simple, înalte de trei metri. Peretele îndepărtat era o fereastră prin care se vedea Noua Californie. Panorama planetei terracompatibile care plutea lent dedesubt era magnifică.

Un gangster îşi folosi puşca-mitralieră Thompson pentru a-l dirija pe Nicolai în centrul încăperii.

– Stai acolo. Aşteaptă! mârâi el.

După vreun minut una dintre uşile înalte se deschise fără zgomot şi apăru o fată tânără. În ciuda situaţiei teribile în care se afla, Nicolai nu putu să nu se holbeze la ea. Era fermecătoare, chip de adolescentă cu toate trăsăturile evidenţiate de o osatură pur aviară. Nu purta decât o rochie lungă dintr-o ţesătură ca borangicul, care dezvăluia un corp sublim.

Dacă se gândea bine, era vag familiară, totuşi nu-şi putea imagina s-o fi întâlnit şi să n-o fi ţinut minte.

Fata trecu pe lângă el, îndreptându-se către un morman de geamantane aflate în capătul opus al salonului.

– Libby, unde mi-e salopeta din piele roşie? Cea cu guler din lănţug argintiu? Libby?!

Izbi nervos cu piciorul în covor.

– Am venit, păpuşică.

O femeie cu aspect obosit şi stresat apăru în salon.

– E-n valiza maro, cea cu colecţia ta neprotocolară de după petreceri.

– Care-i aia? se plânse fata.

– Asta, păpuşică. Zău dacă nu eşti mai rău acum decât pe vremea când umblam în turnee.

Se aplecă şi deschise valiza.

Nicolai examină mai atent nimfeta. Doar nu putea fi…

Al Capone intră grăbit, urmat de mai mulţi bărbaţi. În privinţa identităţii lui nu putea fi însă nicio îndoială. Era un bărbat chipeş, abia trecut de douăzeci de ani, cu păr negru ca pana corbului şi obraji uşor bucălaţi, care-i evidenţiau surâsul uşor, aproape permanent. Hainele îi erau la fel de demodate (şi de ridicole în ochii lui Nicolai) ca ale celorlalţi gangsteri, dar le purta cu asemenea stil, încât realmente nu conta.

Îi aruncă o privire Jezzibellei şi făcu o grimasă.

– Jez, ţi-am mai spus, vrei să-ncetezi dracului să te mai fâţâi în ţinuta asta în faţa altora!? Eşti practic în pielea goală!

Fata privi peste umăr, îşi ţuguie buzele şi-şi răsuci o şuviţă de păr în jurul unui deget.

– Haide, haide, Al, scumpule, asta-ţi place şi ţie. Toţi băieţii pot să vadă ce ai tu şi ce nu pot ei avea niciodată. Dovada vie că tu eşti barosanul.

– Ii-suse! ridică el ochii spre cer.

Jezzibella se apropie de el şi-l sărută uşor pe obraz.

– Să nu-ntârzii mult, preţiosule. Părţi din mine necesită o atenţie serioasă din partea ta.

Îi făcu semn lui Libby s-o urmeze şi porni către uşă. Femeia merse după ea, ţinând pe braţ un veşmânt alcătuit din cinci benzi înguste din piele roşie.

Jezzibella îi aruncă lui Nicolai un surâs sfios şi în acelaşi timp atrăgător, din mijlocul unui nor de zulufi blond-aurii. Apoi dispăru.

Al Capone îl fixa cu privirea.

– Ai ceva-n minte, omule?

– Da, domnule.

– Ce anume?

– Am nişte informaţii pentru tine, domnule Capone. Ceva care ar putea fi foarte util pentru Organizaţia ta.

Al încuviinţă scurt.

– Bun, ai intrat pe uşa asta, ceea ce dovedeşte că eşti destul de coios. Crede-mă, puţini ajung aşa de departe. Dac-ai ajuns până aici, să te-aud!

– Vreau să mă alătur Organizaţiei tale. Am auzit că ai loc şi pentru non-posedaţii cu talente speciale.

Al arătă cu degetul mare spre Avram Harwood III care făcea parte din grupul lui mic de locotenenţi.

– Sigur că da. Dacă Avvy Deşteptu’ zice că ai veşti bune pentru mine, eşti de-al nostru.

– Antimateria este o veste bună? întrebă Nicolai şi zări fiorul de oroare de pe chipul primarului.

Al trecu un deget gânditor peste bărbie.

– Ar putea fi. Ai aşa ceva?

– Ştiu de unde poţi face rost. Şi-ţi pot ajuta flotila de nave stelare s-o manipuleze. Este o substanţă periculoasă, însă eu am instruirea necesară.

– Cum aşa? Eşti un federal… sau aproape de aşa ceva, în tot cazul un om al guvernului. Crezusem că antimateria este ilegală.

– Aşa-i, dar Idria este un asteroid mic care se află în acelaşi sistem stelar cu nişte instituţii puternice. O mulţime de politicieni de pe planetă au discutat despre consolidarea adunării noastre generale într-o administraţie care să acopere tot sistemul, ori într-o uniune. Unii dintre consilierii şi ofiţerii DS ai Idriei nu apreciază genul acesta de discuţii. Am avut nevoie de mult timp pentru a ne câştiga independenţa din partea companiei fondatoare, şi n-a fost uşor. Aşa că am făcut pregătiri. Pentru orice eventualitate. Câteva companii au produs componente care pot fi utilizate pentru construirea de sisteme de restricţionare a antimateriei, şi de propulsii. Comandamentul Defensiv Strategic a stabilit de asemenea o legătură cu o staţie de producţie.

– Şi-n felul ăsta poţi obţine antimateria oricând doreşti? întrebă Al.

– Da, domnule. Am coordonatele stelei pe orbita căreia se află staţia. Vă pot duce acolo.

– Ce te face să crezi c-aş vrea aşa ceva?

– Faptul că vă aflaţi exact în aceeaşi poziţie în care era Idria. Noua Californie este mare, însă Confederaţia este mult mai mare.

– Îmi spui că sunt un jucător pe sume mici?

– S-ar putea să sfârşeşti aşa, dacă Primul-amiral măreşte miza.

Al rânji larg, îl cuprinse cu braţul pe Nicolai şi-l bătu pe umăr.

– Îmi place de tine, băiete, ai ce le trebuie bărbaţilor. Uite ce-

ţi propun. Te duci într-un colţişor cu amicu' meu Emmet Mordden, care-i un adevărat vrăjitor cu maşinăriile electrice şi chestii din astea. Îi spui tot ce ştii, iar dacă el zice că se verifică, eşti de-al nostru.

*

Al închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea, dedicându-şi o clipă din viaţă, momentul acela esenţial în care era singur în mintea sa şi care-i îngăduia fermităţii sale uzate să se refacă. „Nu mi-am dat seama niciodată că-i atât de greu să fii tu însuţi."

Jezzibella revenise la personajul sportiv şi mlădios, puternic şi dispreţuitor. Zăcea pe pat, cu braţele întinse deasupra capului şi un genunchi îndoit. Salopeta îi prinsese sânii în lănţişoare din argint foarte strânse, care sileau sfârcurile întunecate şi întărite să se aţintească spre tavan. La fiecare răsuflare, întregul corp îi flexiona ca al unei feline.

– Bun, rosti Al. Spune-mi ce pula mea este antimateria?

Ea îşi arcui spinarea şi-l privi sfidător.

– Niciodată.

– Jez! Spune-mi şi atât. N-am timp de rahaturile astea.

Capul femeii se clătină violent dintr-o parte în alta.

– La dracu'! Se apropie de pat, o prinse de falcă şi o sili să-l privească: Vreau să ştiu. Trebuie să iau decizii.

Un braţ se arcui prin aer, pentru a-l lovi. Izbuti să-l prindă cu o clipă înainte să-i atingă faţa, totuşi îi zbură de pe cap pălăria de fetru gri-deschis. Femeia începu să se zbată, împingându-l în lături.

– Te joci, da? răcni Al furios. Vrei să te joci, în pula mea?

Îi prinse ambele braţe, ţintuindu-le de perne. Iar vederea pieptului ei, gâfâind sub limitările atât de dezvăluitoare ale salopetei, îi aprinse pârjolul dragonului din inimă. O apăsă şi mai puternic, afundând-o în saltea şi exultând la vederea muşchilor ei superbi care se încordau neajutoraţi.

– Cine-i şeful acum? Cine pula mea-i stăpânul tău?

Îi smulse benzile de piele dintre picioare şi i le depărtă. Apoi îngenunche între coapsele ei şi hainele i se evaporară. Ea gemu, făcând o ultimă încercare disperată de a se elibera. Nu avea nicio şansă împotriva lui.

După o vreme, propria lui împlinire îl făcu să strige de încântare. Descărcarea de orgasm din corpul său era o sălbăticie primitivă care-i cuprindea toate celulele. Se menţinu rigid,

prelungind curgerea atât cât putu rezista înainte de a colapsa pe cearşafurile din mătase boţite.

– Aşa-i mai bine, iubitule, rosti Jezzibella mângâindu-i umerii. Nu-mi place defel când eşti încordat.

Al îi zâmbi moale. Femeia redevenise pisicuţă-adolescentă, numai grijă adoratoare încununată de bucle aurii.

– Nici vorbă, doamnă. Nici vorbă ca tu să fii om.

Ea îl sărută pe nas.

– În privinţa antimateriei, spuse după aceea, o să ai nevoie de ea. Dacă ai cea mai mică şansă să pui mâna pe aşa ceva, nu ezita.

– Nu-mi dau seama, mormăi el. Lovegrove zice că nu-i decât alt tip de bombă, iar noi avem deja destui explozibili nucleari.

– Al, asta nu-i doar un tip mai bun de bombă; o poţi folosi ca să alimentezi şi viespile de luptă şi navele stelare, şi în plus să le amplifici performanţele cu un ordin de mărime. Dacă vrei, este ca diferenţa dintre o puşcă şi o mitralieră. Amândouă trag cu gloanţe, dar pe care ai prefera-o într-un caft?

– Bună comparaţia asta.

– Mulţumesc. Chestia este că deşi campania noastră printre asteroizi merge bine, nu avem nici pe departe egalitate numerică cu trupele Confederaţiei. Însă antimateria este un multiplicator de forţă superb. Dacă o ai, ei vor fi nevoiţi să se gândească de două ori înainte de a lansa vreun atac.

– Ii-suse, da’ eşti o adevărată minune-n pula mea! Trebuie să pun asta la punct cu băieţii.

Îşi trecu picioarele peste marginea patului şi începu să-şi reconstituie hainele din tărâmul magic pe care fuseseră alungate.

– Stai, se lipi femeia de spinarea lui şi-l cuprinse cu braţele într-o îmbrăţişare. Nu te grăbi, nepregătit. Trebuie să gândim bine toată mişcarea asta. O să ai probleme cu antimateria, fiindcă-i o substanţă tare periculoasă. Iar tu nu eşti deloc de ajutor.

– Ce vrei să spui? se burzului el.

– Felul în care abilitatea ta energetică paradeşte electronica şi circuitele de forţă… cu antimateria nu-ţi poţi permite aşa ceva. Adu un posedat lângă un sistem de restricţionare şi vom asista cu cei din lumea de dincolo la ultima parte a exploziei. Ca atare… cu ea va trebui să lucreze non-posedaţii.

– Futu-i!

Al îşi scărpină părul răvăşit, disperat de nesigur. Organizaţia lui era construită pe principiul ţinerii non-posedaţilor la respect, la cheremul lui. Trebuia să ai un grup la bază, care să fie urmărit în permanenţă; în felul acela îi ţinea ocupaţi pe soldaţii Organizaţiei şi le oferea un scop. Îi determina să accepte comenzi. Dar să lase antimateria pe mâna non-posedaţilor… asta însemna să dea rău balanţa peste cap.

– Nu-s prea sigur, Jez.

– Nu-i o problemă chiar aşa mare. Trebuie doar să te asiguri că-i ai bine la mână pe toţi cei care vor manipula substanţa. Harwood şi Leroy pot aranja asta – să le ţii familiile ostatici.

Al căzu pe gânduri. Chestia cu ostaticii ar fi putut merge, dar foarte la limită. Ar fi necesitat destule eforturi, iar soldaţii Organizaţiei ar fi trebuit să fie realmente informaţi. Riscant…

– Bine, o să-ncercăm.

– Al! piui Jezzibella ca o fetiţă şi începu să-l acopere cu sărutări exuberante.

Hainele pe jumătate materializate ale lui Al dispărură din nou.

*

Biroul Şefilor de Stat-major era extravagant aşa cum puteau avea doar personajele guvernamentale foarte importante; mobilierul lui scump şi lucrat manual era dispus în jurul unei mese lungi din lemn de esenţă dură, care ocupa mijlocul încăperii. Un perete putea deveni transparent, oferind ocupanţilor o vedere în Centrul de Operaţii Tactice DS.

Al se aşeză în capul mesei şi-şi salută locotenenţii seniori cu un gest scurt din mână. Pe chip nu i se zărea nici urmă de zâmbet, un avertisment că acum era vorba strict despre afaceri.

– Bun, rosti el. Deci care-i situaţia? Leroy?

Managerul corpolent privi în lungul mesei cu o expresie de siguranţă pe sine.

– În linii mari am respectat graficul de pacificare original pe care l-am întocmit. În prezent, optzeci şi cinci la sută din planetă se află sub controlul nostru. Nu există centre industriale sau militare rămase în afara influenţei noastre. Structura administrativă realizată de Harwood pare să fie eficientă. Aproape douăzeci la sută din populaţie este non-posedată şi face ceea ce i se spune.

– Avem nevoie de ei? îl întrebă Silvano Richmann pe Al, fără

măcar să se uite la Leroy.

– Leroy? întrebă Al.

– Pentru zonele urbane mari, avem nevoie aproape fără discuţie, zise Leroy. Funcţionarea aşezărilor mici poate fi menţinută cu ajutorul locuitorilor posedaţi care să asigure o operare energetică combinată, însă oraşele au nevoie de utilităţi pentru a funcţiona. Prin simpla putere a dorinţei nu puteţi face să dispară atâtea gunoaie şi atâta căcat. Aparent, posedaţii nu pot crea alimente viabile din componente anorganice, astfel că reţeaua de transport trebuie menţinută pentru aducerea proviziilor de hrană. În momentul de faţă, acestea sunt doar stocuri din antrepozite. Ceea ce înseamnă că va trebui să implementăm o economie bazică de un fel sau altul, pentru a convinge fermele să continue aprovizionarea oraşelor. Problema este faptul că posedaţii care locuiesc în zonele rurale nu sunt dispuşi să muncească prea mult şi oricum eu n-am habar ce am putea utiliza drept bani, fiindcă falsificarea i-al dracu' de uşoară pentru voi, aşa că poate va fi necesar să recurgem la troc. Altă problemă este faptul că posedaţii nu pot manufactura obiecte care să aibă permanenţă; odată ieşite de sub influenţa energetică, ele revin imediat la arhitectura iniţială. De aceea multe fabrici vor trebui reiniţializate. În privinţa domeniului militar, non-posedaţii sunt fără îndoială necesari, dar asta-i treaba lui Mickey.

– Ai făcut treabă bună, Leroy, rosti Al. Cât va mai dura până ce voi avea totul sub control pe planetă?

– În clipa de faţă deţii controlul asupra tuturor lucrurilor importante. Însă acei ultimi cincisprezece la sută vor fi ai naibii de dificili. O parte însemnată de rezistenţă provine din zonele de hinterland, ferme rurale unde trăiesc tipi individualişti. Şi duri, de asemenea. Mulţi sunt pitiţi pe acolo cu armele lor de vânătoare. Eu şi Silvano am înfiinţat echipe care să-i vâneze, dar din cele constatate până acum va fi o campanie lungă şi păcătoasă de ambele părţi. Ei cunosc terenul, echipele noastre nu-l cunosc; este un avantaj care aproape că anulează abilitatea energetică.

Al mârâi sardonic.

– Vrei să spui că trebuie să luptăm cinstit?

– Este un câmp de luptă echilibrat, încuviinţă Leroy. Noi însă vom câştiga în cele din urmă, este inevitabil. Atât doar că nu-mi poţi cere un grafic temporal.

– Bine. Vreau să continui să lucrezi la ideea aia cu economia. Trebuie să menţinem pe planetă un soi de societate funcţională.

– Aşa o să fac.

– Mickey, cum merge la tine?

Mickey Pileggi sări în picioare, cu sudoarea lucindu-i pe frunte.

– Destul de bine, Al. La prima acţiune am cucerit patruzeci şi cinci de asteroizi. Ăia sunt cei mari, cu staţiile industriale cele mai importante. Aşa că acum avem de trei ori mai multe nave de război decât am avut la început. Pentru restul aşezărilor va fi pur şi simplu o operaţie de lichidare. Acolo nu mai există nimic care să ne poată ameninţa.

– Ai echipaje pentru toate navele astea noi?

– Lucrăm în direcţia asta. Nu-i la fel de uşor ca pe planetă. Aici sunt implicate distanţe mari, iar liniile noastre de comunicaţie nu-s cele mai tari.

– Vreo reacţie din partea edeniştilor?

– Nu tocmai. Au existat unele ciocniri cu şoimi-de-vid înarmaţi la trei asteroizi şi am suferit pierderi. Nu s-au semnalat însă atacuri mari.

– Probabil că-şi conservă puterea, spuse Silvano Richmann. Eu aşa aş face.

Al îl fixă pe Mickey cu privirea lui pătrunzătoare. (Dumnezeule, câte ore petrecuse exersând-o în Brooklyn!) Şi n-o pierduse defel, ticul sărmanului Mickey porni instantaneu, ca declanşat de răsucirea unui comutator.

– După ce vom prelua navele andocate la asteroizi, vom fi îndeajuns de puternici ca să-i lovim pe edenişti?

Ochii lui Mickey îşi căutară cu disperare aliaţi.

– Poate.

– Întrebarea este ce anume vrei de la ei, Al, rosti Emmet Mordden. Mă îndoiesc că i-am putea subjuga vreodată – nici să-i determinăm să cedeze în faţa posedării, nici să accepte controlul Organizaţiei asupra habitatelor. În privinţa asta va trebui să mă crezi pe cuvânt: ei sunt complet diferiţi de orice fel de oameni pe care i-ai mai întâlnit până acum. Toţi, până şi copiii. Probabil că i-ai putea ucide, că le-ai putea distruge habitatele. Dar să-i cucereşti? Nu cred.

Al subţie buzele şi-l studie cu atenţie pe Emmet. Bărbatul nu aducea deloc cu Mickey; de acord, era timid, însă îşi ştia meseria.

– Ce vrei să spui atunci?

– Că trebuie să decizi.

– Ce să decid?

– Dacă să mergem să luăm antimateria. Vezi tu, edenismul are un monopol pentru furnizarea He_3, şi ăsta-i combustibilul cu care funcţionează toate navele stelare şi staţiile industriale, ca şi platformele DS, iar noi toţi ştim că ele au nevoie de energie. În sistemul Noua Californie este stocat foarte mult He_3, dar în cele din urmă se va epuiza. Asta înseamnă că trebuie să mergem la sursă, dacă vrem ca navele noastre stelare să mai zboare şi să ne menţinem controlul asupra planetei. Fie asta, fie să folosim alternativa.

– Da, aprobă Al. Ai discutat cu individul ăla, Nicolai Penovici – este pe meserie?

– Da, din câte mi-am putut da seama. În tot cazul, ştie foarte multe despre antimaterie. Eu zic că ne poate duce la staţia lui de producţie.

– Avem nave care să se poată ocupa de asta?

Emmet se strâmbă cu un aer nefericit.

– Nave, da, astea nu mai sunt o problemă acum. Totuşi navele stelare şi antimateria înseamnă folosirea a mulţi non-posedaţi care să le opereze. Puterea noastră energetică nu este bună pentru războiul în spaţiul cosmic, ci dimpotrivă, ne dezavantajează.

– Ştiu, spuse calm Al, dar, ce dracu', putem întoarce asta-n favoarea noastră, dacă procedăm cu atenţie. Va dovedi că non-posedaţii joacă-n Organizaţie un rol la fel de mare ca oricare alţii. O să fie o publicitate bună. În plus, tipii ăia amplificaţi ne-au ajutat la asteroizi, nu?

– Da, aprobă Silvano fără chef. Sunt buni.

– Asta-i atunci! urmă Al. Sigur că da, o să-ncercăm să-i atacăm pe edenişti cu navele noastre. O să vedem dacă putem înhăţa minele lor de heliu. Între timp însă, o să ne facem rost şi de o poliţă de asigurare frumuşică. Emmet, începe să aduni navele de care o să ai nevoie. Silvano, vreau ca tu şi Avvy să vedeţi care vor fi echipajele lor. Vreau să folosiţi doar non-posedaţi care au familie, te-ai prins? Şi înainte de a porni spre staţie, vreau ca familiile alea să fie aduse aici, în Monterey, unde să se bucure de cea mai frumoasă vacanţă din viaţa lor. Evacuează-i pe toţi din complexul-staţiune şi găzduieşte-i acolo.

Silvano rânji larg.

– Sigur că da, Al. I-am dat drumul.

Al Capone se lăsă pe spate şi-i privi cum încep să implementeze instrucţiunile. Totul mergea ca pe roate, ceea ce dădea naştere la altă problemă. Una pe care până şi Jez o trecuse cu vederea... Însă, la urma urmelor, acesta era domeniul în care bărbatul avea o tonă de experienţă mai mult decât ea. Locotenenţii începuseră să se obişnuiască cu manevrarea puterii, învăţau cum să se folosească de pârghii. Acum fiecare avea propriul său teritoriu, dar în scurt timp aveau să înceapă să gândească. Şi la fel de sigur pe cât este că găinile ies din ouă, unul dintre ei avea să-ncerce să dea lovitura. Al privi în jurul mesei şi se întrebă care va fi acela.

*

Kiera Salter se aşeză în scaunul preşedintelui din sala consiliului de administraţie Magellanic Itg şi-şi trecu în revistă noul domeniu. Sediul era una dintre puţinele clădiri din interiorul habitatului, un turn circular cu cincisprezece niveluri situat la poalele calotei nordice. Ferestrele sale ofereau o imagine intimidantă spre interior. Nuanţele cafenii adumbrite ale deşertului semiarid de afară lăsau loc treptat tonurilor verzi liniştitoare ale savanei şi pădurii din jurul secţiunii mediane, înainte de a se contopi finalmente în câmpiile ierboase unduite, dominate actualmente de o plantă xenoc roz-viu. De jur împrejurul ei, aidoma unui şanţ de apărare, în contrast acut, se afla marea circulară: o bandă lată de turcoaz aproape luminos, străbătut de scânteieri sinuoase. Sus şi senin deasupra tuturor, tubul de lumină axial revărsa o radianţă strălucitoare de soare la amiază. Unica discrepanţă în scena aceea paşnică erau norii care străluceau roşu-slab în văzduh.

Existau puţine alte dovezi ale loviturii de palat pe care o condusese ea; una-două pete de fum negru şi un avion prăbuşit al poliţiştilor lefegii în parcul care înconjura recepţia unui turn zgârie-stele. Majoritatea stricăciunilor reale se petrecuseră în interiorul zgârie-stelelor, dar secţiunile importante, staţiile industriale şi spaţioportul suferiseră puţine avarii.

Planul ei fusese bun. Oricine venea în contact cu un posedat era preluat imediat, în orice condiţie s-ar fi găsit. Un efect de unde circulare se răspândise de la nivelul al şaptesprezecelea al turnului zgârie-stele Diocca, la început lent, însă sporind pe

măsură ce numărul posedaţilor crescuse. Posedaţii trecură la următorul zgârie-stele.

Rubra îi avertiză desigur pe oameni, le spuse la ce să fie atenţi şi unde erau posedaţii. Îi direcţionă pe poliţiştii lefegii şi pe soldaţii mercenari amplificaţi, şi întinse ambuscade posedaţilor. Oricât de bune ar fi fost însă, trupele de care dispunea erau aproape complet dependente de hardware-ul lor, ceea ce le oferea posedaţilor un atu letal. Dacă nu era ceva rudimentar, de genul proiectilelor chimice, tehnologia armamentului îi trăda pe oameni, căzând complet în momentele critice sau producând date false. Rubra nici măcar nu încercase să scoată din stocare mica echipă de mecanoizi de asalt din Valisk.

Pe platformele de andocare, carcasele din polip ale navelor stelare posedate începură să se dilate sub licăre de tipare luminoase exotice şi apărură în urma convulsiilor ca şoimi-de-iad complet dezvoltaţi. Nave stelare cu forme fantastice şi harpii uriaşe se îndepărtară de habitat, pentru a provoca şoimii-de-vid şi fregatele Srinagar ce se apropiau precaut. Navele militare se retrăseseră, abandonând tentativa de a veni în ajutorul populaţiei asediate.

Autoritatea Kierei se întindea acum pe toată lungimea habitatului şi cuprindea o zonă cu diametrul de o sută de mii de kilometri în exteriorul învelişului. Deloc rău pentru o fostă soţie din Societatea de pe Noul München. Anterior ea întrevăzuse fugar, o singură dată, poziţia aceasta, influenţa, importanţa şi respectul aduse de autoritate. Ar fi putut să fie ale ei încă de pe atunci; avusese de partea ei educaţia şi situaţia financiară a familiei, iar soţul ei deţinuse ambiţia şi abilităţile necesare. În mod normal îl aştepta un post în cabinet, şi poate chiar funcţia de Cancelar (aşa visase şi trăsese ea sforile). Dar el eşuase, trădat de ambiţie şi de lipsa de răbdare, făcând pactele greşite în căutarea accesului cel mai rapid. Un eşec din cauza slăbiciunii, care o condamnase la o existenţă pustie în conacul rural măreţ, lucrând sârguincios pentru actele de binefacere cuvenite, compătimită şi evitată de vulpile sociale pe care cândva le considerase prietenele cele mai apropiate. Murise plină de amar şi ranchiună.

Pentru ca acum Kiera Salter să revină mai tânără şi mai frumoasă ca niciodată. Iar greşelile şi slăbiciunile trecutului nu aveau să mai fie repetate. Niciodată!

– Acum trei ore am terminat trecerea prin ultimul zgârie-stele, se adresă ea consiliului pe care-l alcătuise (selectându-i cu foarte multă atenţie pe majoritatea membrilor săi). În prezent, Valisk ne aparţine în mod efectiv.

Anunţul stârni aplauze şi unele fluierături.

Ea aşteptă să se facă linişte.

– Bonney, câţi non-posedaţi au rămas?

– Aş zice că vreo două sute, răspunse femeia-vânător. Se ascund – bineînţeles, cu ajutorul lui Rubra. Găsirea lor va dura o vreme. N-au însă cum să iasă şi-n cele din urmă îi voi găsi.

– Ridică vreun pericol?

– Scenariul cel mai defavorabil ar fi câteva acte de sabotaj, dar ţinând seama de faptul că toţi îi putem simţi dacă se apropie suficient, n-ar avea viaţă prea lungă. Nu, cred că singurul care ne-ar mai putea face vreun rău acum ar fi Rubra. Nu ştiu totuşi suficient de multe despre el şi despre capacităţile lui.

Toţi se întoarseră şi-l priviră pe Dariat. Kiera nu dorise ca el să facă parte din consiliu, dar cunoştinţele lui asupra afinităţii şi rutinelor habitatului erau fără egal. Aveau nevoie de cunoştinţele sale la nivel de expert pentru a se ocupa de Rubra. Cu toate acestea, ea continua să nu-l considere un posedat adevărat; era nebun, bântuit de un soi de demenţă nemiloasă. De asemenea, ţelurile lui difereau prea mult de ale lor. Un fapt care îl făcea o responsabilitate periculoasă, în mintea ei.

– Ca act final, rosti Dariat calm, Rubra ar putea anihila întregul ecosistem. El deţine controlul întreţinerii ambientale şi a organelor digestive, ceea ce-i asigură foarte multă putere. Ar putea elibera toxine în apă şi alimente, ar putea înlocui atmosfera actuală cu azot pur, sufocându-ne, ba chiar ar putea s-o purjeze în spaţiul cosmic. Poate să dezactiveze tubul de lumină axial şi să ne îngheţe, ori să-l activeze la maximum şi să ne coacă. Niciuna dintre acţiunile acestea nu l-ar afecta pe termen lung; biosfera poate fi replantată şi populaţia umană poate fi înlocuită. Lui îi pasă mai puţin de vieţile oamenilor decât ne pasă nouă – unica lui prioritate este el însuşi. Aşa cum v-am spus din capul locului, orice am putea reuşi este complet lipsit de sens, dacă el nu-i eliminat. Dar nu m-aţi ascultat.

– Băi, creier de căcat, şi de ce n-a făcut el nimic din toate astea pân-acum? întrebă Stanyon dispreţuitor.

Pe sub masă, Kiera îi puse o mână liniştitor pe picior. Era un

locţiitor bun şi puterea lui de intimidare explica în mare parte obedienţa care-i era arătată ei; de asemenea, constituia un înlocuitor excelent pentru Ross Nash în pat. Totuşi, inteligenţa nu se număra printre calităţile sale.

– Da, se adresă ea inexpresiv lui Dariat. De ce nu le-a făcut?

– Fiindcă nouă ne-a mai rămas un element esenţial pentru a-l împiedica, spuse Dariat. Îl putem ucide. Şoimii-de-iad sunt înarmaţi cu destule viespi de luptă pentru a distruge o sută de habitate. Ne aflăm într-o situaţie restrictivă – dacă luptăm deschis unul împotriva celuilalt, murim amândoi.

– Deschis? repetă Bonney.

– Da. În clipa de faţă el a discutat cu certitudine cu Consensul edenist despre metode de inversare a posedării. Şi aşa cum ştiţi, eu investighez metode pentru a-mi transfera personalitatea în straturile neurale fără a fi blocat de el. În felul acela aş putea prelua controlul habitatului şi în acelaşi timp l-aş elimina.

„Ceea ce nu-i tocmai soluţia pe care o doresc”, gândi Kiera.

– Şi atunci de ce n-o faci? întrebă Stanyon. Bagă-te acolo şi luptă cu nenorocitul pe propriul lui teren. N-ai coaie pentru aşa ceva?

– Celulele straturilor neurale vor accepta doar rutinele gândurilor lui Rubra. O rutină care nu este derivată din şablonul personalităţii lui nu va funcţiona în straturile neurale.

– Dar te-ai mai băgat prin rutinele alea pân-acum.

– Exact. Am făcut modificări la ceea ce exista acolo, fără să-nlocuiesc ceva. Dariat suspină prelung şi-şi lăsă capul în mâini: Uitaţi care-i treaba, eu lucrez la problema asta de aproape treizeci de ani. Metodele convenţionale au fost complet inutile împotriva lui Rubra. După aceea am crezut că am găsit răspunsul cu afinitatea amplificată de abilitatea energetică. Aş fi putut-o utiliza pentru a modifica secţiuni din straturile neurale, pentru a sili celulele să accepte rutinele personalităţii mele. Exploram direcţia respectivă când cretinul ăla beţiv de Ross Nash a dus la deconspirarea noastră. Aşa că am ieşit din ascunzătoare şi i-am arătat lui Rubra ce putem face; perfect, dar procedând astfel, ne-am pierdut avantajul invizibilităţii. El este cu ochii-n patru cum n-a mai fost niciodată până acum. În ultimele zece ore am avut suficiente dovezi în această privinţă. Dacă încerc să convertesc o halcă din straturile neurale pentru a mă accepta, ea iese din arhitectura omogenităţii, iar Rubra face asupra componentei

bioelectrice a celulelor ceva care le omoară instantaneu. Nu mă întrebaţi ce anume – distruge regulatorii chimici naturali sau pur şi simplu le electrocutează prin oscilaţii violente ale impulsurilor nervoase... Nu ştiu! Mă blochează însă la fiecare pas al drumului.

– Totul este foarte interesant, replică rece Kiera. Noi trebuie să ştim însă dacă îl poţi înfrânge.

Dariat surâse, cu privirea nefocalizată.

– Da. O să-l înfrâng, o simt pe Stăpâna Chi-ri atingându-mă. Va exista o cale şi o voi găsi în cele din urmă.

Ceilalţi membri ai consiliului schimbară priviri iritate sau îngrijorate, cu excepţia lui Stanyon, care mormăi dezgustat.

– Să înţeleg atunci că Rubra nu reprezintă o ameninţare imediată? întrebă Kiera.

Aprecia că devoţiunea lui Dariat faţă de religia Punţii-stelare, cu Stăpânii şi Stăpânele tărâmurilor, era altă indicaţie a instabilităţii lui.

– Da, zise Dariat. Bineînţeles, el va menţine metodele de uzură. Electrocutări, cimpicasnici care ne vor azvârli pietroaie în cap, şi-n plus va trebui să abandonăm tuburile şi lifturile din zgârie-stele. Este neplăcut, dar putem rezista situaţiei.

– Până când? întrebă Hudson Proctor.

Era un fost general pe care Kiera îl adusese în coteria ei iniţială pentru a-i ajuta să plănuiască strategia de preluare.

– Rubra este aici cu noi, iar edeniştii sunt în exterior. Şi unii şi alţii se străduiesc din răsputeri să ne împingă îndărăt în lumea de dincolo. Trebuie să oprim asta şi să contraatacăm. Să dea dracu' dacă accept să stau aici şi să-i las pe ei să învingă.

Privi în jurul mesei, încurajat de nivelul de susţinere tăcută dovedit de consiliu.

– Şoimii-de-iad pe care-i avem fac faţă fără probleme oricărui şoim-de-vid, zise Kiera. Edeniştii nu pot pătrunde în Valisk; nu pot decât să stea la distanţă sigură şi să privească. Eu nu-i consider deloc o problemă, cu atât mai puţin o ameninţare.

– Într-o luptă, şoimii-de-iad pot fi la fel de buni ca şoimii-de-vid, dar ce-i va determina să stea şi să ne protejeze?

– Dariat? rosti Kiera, iritată că trebuia să-l apeleze din nou.

El fusese totuşi cel care găsise modul prin care să-i menţină pe şoimii-de-iad loiali faţă de Valisk.

– Sufletele care posedă şoimii-de-iad ne vor ajuta atât timp cât dorim, rosti Dariat. Noi avem ceea ce-şi doresc ele

finalmente: corpuri omeneşti. Toţi descendenţii lui Rubra îşi pot utiliza afinitatea pentru a conversa cu şoimii-negri ai lui Magellanic Itg. Asta înseamnă că sufletele pot ieşi din şoimii-de-iad şi pot intra în corpurile acelea la fel cum au intrat. În timpul preluării noastre, am capturat suficienţi descendenţi ai lui Rubra pentru a-i asigura câte un corp omenesc fiecărui posesor de şoim-de-iad. Toate sunt stocate în tau-zero şi aşteaptă.

– Ce aşteaptă? întrebă Hudson Proctor. Asta mă irită. Nu înţeleg nici măcar de ce ne mai deranjăm cu discuţia asta.

– Ce sugerezi atunci că ar trebui să facem? întrebă Kiera.

– Ceea ce este orbitor de evident. Să-i dăm drumul! Acum! Ştim c-o putem face; împreună dispunem de puterea de a scoate Valisk complet din universul acesta. Ne putem crea propriul univers în jurul nostru: unul cu legi noi, un loc în care în jur să nu mai existe o eternitate pustie şi în care să fim izolaţi în siguranţă de lumea de dincolo. Acolo vom fi feriţi de Rubra, de edenişti, de toţi. Adăpostiţi şi nemuritori.

– Aşa este, aprobă Kiera.

Majoritatea posedaţilor reveniseră în lume de numai câteva ore, însă imboldul creştea deja. Să fugă, să se ascundă de cerul teribil de gol. Fiind închis, Valisk era superior unei planete. Totuşi, Kiera urâse zgârie-stelele cu ferestrele prin care se vedeau stelele goale ce-i reaminteau întruna de lumea de dincolo. „Da”, gândi ea, „în cele din urmă va trebui să părăsim imaginea aceea. Dar nu încă.” Alte instincte, mai vechi, îi sâcâiau gândurile. Atunci când Valisk urma să plece spre un univers în care totul devenea posibil pentru toţi indivizii, nevoia de conducere avea să pălească, pierdută în visul de viaţă etern sibarită în care aveau să se afunde toţi. Kiera Salter avea să înceteze să reprezinte ceva special. Poate că era inevitabil, totuşi nu era niciun zor să pornească într-acolo.

– Cum rămâne cu ameninţarea venită chiar din partea noastră? îi întrebă cu o notă accentuată de curiozitate în voce.

Ca şi cum rezolvaseră deja problema evidentă.

– Care ameninţare? întrebă Stanyon.

– Ia gândiţi-vă… Pentru cât timp intenţionăm să părăsim universul acesta?

– Eu nu plănuiesc să mai revin, rosti sarcastic Hudson Proctor.

– Nici eu. Însă eternitatea înseamnă un timp destul de lung, nu? Şi aceia sunt termenii în care va trebui să gândim azi.

– Şi? întrebă el.

– Câţi oameni sunt în clipa asta în Valisk? Stanyon?

– Aproape nouă sute de mii.

– Aproape nouă sute de mii de oameni. Iar ţelul vieţii, ori singura definiţie a sa la care mă pot gândi, este de a experimenta. De a experimenta orice poţi, atât timp cât poţi. Kiera rânji morbid spre consilieri: Asta nu se va schimba indiferent care ar fi universul pe care-l vom ocupa. Aşa cum stau lucrurile, nu suntem destui; în niciun caz dacă dorim să continuăm să ne oferim experienţe noi şi diferite pentru eternitate. Pentru a continua să generăm prospeţime, va trebui să avem varietate, altfel nu vom face decât să interpretăm de-a pururi variaţiuni pe o temă dată. După cincizeci de mii de ani vom fi atât de disperaţi după o schimbare, încât vom fi în stare să revenim chiar şi aici, pur şi simplu pentru noutatea faptului în sine.

Le câştigase atenţia; putea să vadă şi să simtă cum îndoielile şi nesiguranţa sufereau o reacţie de fisiune în minţile lor.

Hudson Proctor se lăsă pe spate în scaun şi-i azvârli un surâs apatic.

– Haide, Kiera, e clar că te-ai gândit pe îndelete la asta. Care-i soluţia?

– Există două posibilităţi. Mai întâi, să folosim şoimii-de-iad pentru a ne evacua pe o planetă terracompatibilă şi să reîncepem acolo campania de posedare. Personal, aş detesta să risc asta. Este posibil ca navele de război ale lui Srinagar să nu poată pătrunde în Valisk, dar dacă încercăm să asolizăm pe planetă, am fi ca nişte ţinte din poligon. Pe de altă parte, putem fi isteţi şi aduna oamenii în jurul nostru. Valisk poate susţine minimum şase-şapte milioane, iar asta fără amplificarea oferită de abilitatea noastră energetică. Şase milioane ar trebui să fie suficient pentru a ne păstra societatea vie şi proaspătă.

– Glumeşti! Să aducem peste cinci milioane de oameni?

– Da. Va dura, totuşi se poate face.

– Să aducem nişte oameni – da, însă aşa mulţi… Cu siguranţă şi populaţia noastră va creşte.

– În niciun caz cu cinci milioane. Va trebui ca în următorii zece ani să introducem obligativitatea sarcinii permanente pentru toate femeile. Poate că acum consiliul se află la conducere, dar ia-ncercaţi să implementaţi măsura asta şi veţi vedea cât vom

rezista.

– Nu mă refer la momentul de acum, ci la cel ulterior. Vom avea copii după ce plecăm.

– Oare? Acestea nu sunt corpurile noastre adevărate şi ei nu vor fi niciodată copiii *noştri.* Imperativul biologic nu ne mai impulsionează; corpurile acestea sunt receptori senzoriali pentru conştiinţele noastre şi nimic altceva. Eu nu intenţionez în niciun caz să am copii.

– Bine, însă chiar presupunând că ai dreptate, iar eu nu spun că ai, cum vei căpăta genul acela de influx? O să lansezi şoimii-de-iad în zboruri de piraterie pentru a captura oameni?

– Nu, răspunse ea ferm. Îi voi invita. Aţi văzut triburile Puntea-stelară. În toate societăţile din Confederaţie există nemulţumiţi, la fel ca ei. O ştiu pentru că una dintre societăţile caritabile pentru care am lucrat ajuta la reabilitarea tinerilor ce nu puteau face faţă vieţii contemporane. Dacă i-am aduna pe toţi, am putea umple douăzeci de habitate de mărimea asta.

– Dar cum? Ce anume i-ar putea determina să dorească să vină aici, în Valisk?

– Trebuie doar să găsim mesajul corect, asta-i tot.

*

Chiar şi în timpul zilei, palatul Burley ieşea în evidenţă faţă de oraşul Atherstone; aflat în vârful unei coline mici şi înconjurat de parcuri întinse, supraveghea cartierele de jos cu o detaşare regală pe potrivă. Iar noaptea izolarea îl făcea realmente dominant. Luminile din Atherstone transformau autostrăzile, bulevardele şi pieţele măreţe într-o strălucire sidefie puternică, care tremura ca vie. Chiar în centrul său, însă, domeniul palatului era un lac întunecat ca miezul nopţii. Iar palatul Burley sclipea în mijlocul său mai intens decât o făcea vreodată sub soarele amiezii, iluminat de o salbă de cinci sute de spoturi. Era vizibil de aproape oriunde din oraş.

Ralph Hiltch îl observă prin suita de senzori a avionetei Marinei Regale, pe când se apropiau. O clădire în stil neoclasic, cu numeroase aripi care se adunau laolaltă sub unghiuri nu tocmai geometrice, şi cinci curţi interioare pătrate ce împrejmuiau grădini verzi. Deşi era aproape ora unu noaptea, o mulţime de vehicule foloseau aleea lungă de acces care traversa parcurile, iar farurile lor creau o bandă aproape continuă de lumină albă. Deşi foarte ornamental, palatul constituia centrul

autentic al guvernării; ţinând seama de actuala stare de alertă, activitatea aceea era cât se poate de firească.

Pilotul aşeză avioneta pe una dintre platformele de asolizare discret amplasate pe terasa de pe acoperiş. Când Ralph coborî din aparatul de zbor, Roche Skark îi ieşi în întâmpinare, asistat de doi bodyguarzi care rămăseseră discret la câţiva metri în spate.

– În ce stare te găseşti? întrebă directorul ASE.

Ralph clătină din cap.

– Încă sunt întreg, domnule. Spre deosebire de Mortonridge.

– Cazul ăsta de învinovăţire nu-mi place deloc. Sper că nu-ţi afectează judecata.

– Nu, domnule. În tot cazul, nu-i vorba despre învinovăţire. Doar nemulţumire. Aproape că pusesem mâna pe ei… am fost atât de aproape…

Roche îl privi înţelegător pe mai tânărul agent operativ.

– Ştiu, Ralph. I-ai alungat însă din Pasto, iar asta este o realizare colosală. Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în mâinile unora ca Annette Ekelund! Mortonridge multiplicată de o sută de ori. Iar dacă ei ar fi posedat atât de mulţi oameni, nu s-ar fi mulţumit să stea locului, aşa cum sunt pe peninsulă.

– Da, domnule.

Intrară în palat.

– Ideea asta pe care aţi avut-o voi doi este fezabilă? întrebă Roche.

– Aşa cred, domnule. Şi vă sunt recunoscător că-mi îngăduiţi s-o prezint chiar eu Prinţesei.

Ideea evoluase din câteva examinări strategice pe care le ţinuse cu colonelul Palmer în decursul ocazionalelor momente de linişte din cele două zile frenetice ale evacuării lui Mortonridge. Ralph ştia că implica sugestii pe care trebuia să le facă el personal Prinţesei, deoarece se temea că ar fi fost diluată de analiştii şi tacticienii Marinei, dacă ar fi înaintat-o prin canalele procedurale corecte. Minţi convingătoare, care ar fi lustruit substanţa brută pentru a prezenta un concept acceptabil din punct de vedere politic. Iar asta n-ar fi funcţionat, succesul nu putea fi produs decât prin o adeziune de sută la sută la propunere.

Uneori, când se retrăgea puţin şi privea personajul acesta

obsedat în care se transformase, se întreba dacă nu cumva pur şi simplu se supradoza cu aroganţă.

– Ţinând seama de circumstanţe, a fost lucrul cel mai mărunt pe care l-am putut face, spuse Roche Skark. După cum ţi-am spus, eforturile tale n-au trecut neobservate.

Sylvester Geray îi aştepta în sala de recepţie decagonală cu pilaştri de aur şi platină, sclipitori. În uniforma sa perfectă, Marele Comis privi mai degrabă şovăitor combinezonul împrumutat de Ralph de la puşcaşii marini, apoi deschise o pereche de uşi.

După opulenţa saloanelor de până atunci, cabinetul privat al prinţesei Kirsten părea aproape sărăcăcios. Genul de studio discret şi în acelaşi timp rafinat din care şi-ar fi condus domeniul un nobil latifundiar. Lui Ralph îi veni realmente greu să accepte că întregul sistem stelar Ombey era condus din odaia aceasta.

Se apropie de birou, simţind că ar fi trebuit să salute, dar ştiind în acelaşi timp că ar fi părut ridicol – la urma urmelor, el nu era militar. Prinţesa nu diferea mult de imaginile ei de la ştiri, o lady plină de demnitate, care părea încremenită într-o perpetuă vârstă mijlocie. Oricât de multă disciplină i-ar fi fost inoculată, lui Ralph îi fu imposibil să nu-i examineze cercetător chipul. Zări bineînţeles nasul Saldana clasic, subţire şi cu vârful arcuit în jos, care era aproape singura ei trăsătură delicată, deoarece avea o robusteţe generală care făcea imposibil să şi-o imagineze vreodată ajungând o bunicuţă fragilă.

Prinţesa Kirsten îl salută cu o înclinare generoasă din cap.

– Domnul Hiltch! În carne şi oase, în cele din urmă.

– Da, Alteţă.

– Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit. Dacă vrei, te rog, să iei loc, am putea începe.

Ralph se aşeză pe scaunul de lângă Roche Skark, recunoscător pentru iluzia de protecţie pe care i-o transmitea şeful său. Jannike Dermot îl privea aproape amuzată. În afară de Marele Comis, în încăpere se mai găsea doar Ryle Thorne, care părea complet indiferent faţă de prezenţa lui Ralph.

– Îl vom aduce acum pe amiralul Farquar, rosti Kirsten.

Datavizä procesorului desktop pentru o conferinţă senzambiental cu nivelul I de securitate. Incinta în formă de bulă albă se ivi, cuprinzându-i.

Ralph constată că se găsea în dreapta amiralului, în capătul

îndepărtat al mesei faţă de Prinţesă.

– Domnule Hiltch, poţi să ne rezumi situaţia curentă de pe Mortonridge, spuse Kirsten.

– Da, Alteţă. Actualmente principala noastră operaţiune de evacuare s-a încheiat. Graţie avertizărilor pe care le-am trimis, am izbutit să evacuăm peste optsprezece mii de oameni cu avioanele şi avionetele de transport ale Marinei Regale. Alte şaizeci de mii au plecat pe M6 şi au scăpat pe acolo înainte ca autostrada să devină nefuncţională. Sateliţii cu senzori ne arată că aproximativ opt sute de ambarcaţiuni cu refugiaţi se îndreaptă spre continentul principal. În momentul de faţă prioritatea noastră este de a încerca să ridicăm oamenii de pe ambarcaţiunile cele mai mici, care sunt îngrozitor de supraaglomerate.

– Ceea ce înseamnă că pe Mortonridge au rămas abandonaţi aproape două milioane de oameni, rosti amiralul Farquar. Şi nu putem face absolut nimic în privinţa lor.

– Credem că cei mai mulţi sunt deja posedaţi, zise Ralph. La urma urmelor, oamenii lui Ekelund au beneficiat de două zile. Iar cei care nu sunt posedaţi vor fi până mâine. Ne ciocnim mereu de curba asta exponenţială. Este o ecuaţie înspăimântătoare când este tradusă în viaţa reală.

– Eşti absolut sigur că sunt posedaţi? întrebă prinţesa Kirsten.

– Mă tem că da, Alteţă. Imaginile din sateliţi sunt neclare, desigur, deasupra întregii peninsule. Mai putem totuşi utiliza secţiuni din reţeaua de comunicaţii. Se pare că posedaţii au uitat de ea sau au ignorat-o. IA-urile au extras din senzori şi camere toate imaginile posibile. Tiparul de ansamblu este constant. Non-posedaţii sunt căutaţi, apoi făcuţi să sufere până se înclină în faţa posedării. Sunt destul de nemiloşi în privinţa aceasta, deşi par să manifeste reticenţe în cazul copiilor. Majoritatea celor care mai ajung acum la punctele de evacuare sunt sub şaisprezece ani.

– Doamne Dumnezeule! murmură Prinţesa.

– Vreun posedat a încercat să iasă? întrebă Ryle Thorne.

– Nu, domnule, răspunse Ralph. Din câte putem spune, deocamdată par să respecte acordul. Unica anomalie din clipa de faţă este vremea. De azi-dimineaţă deasupra lui Mortonridge se adună o cantitate considerabilă de nori, care nu sunt defel naturali.

– Nişte nori care nu sunt naturali? se încruntă Ryle Thorne.

– Da, domnule. Este o pătură aproape uniformă, care se întinde dinspre sud şi nu pare să fie afectată de vânt. Şi care a început să strălucească roşu. Credem că ar putea fi o formă suplimentară de protecţie împotriva sateliţilor cu senzori. Dacă va continua să se extindă cu viteza actuală, Mortonridge va fi complet învăluită în treizeci şi şase de ore. După aceea vom dispune doar de senzorii conectaţi la reţea şi nu cred că ei îi vor trece mult timp cu vederea.

– Un nor roşu? întrebă prinţesa Kirsten. Este toxic?

– Nu, Alteţă. Am trecut cu câteva drone prin el ca să culegem eşantioane. Nu sunt decât vapori de apă. Totuşi ei îl controlează într-un fel neştiut.

– Care este potenţialul său ca armă?

– Nu văd cum ar putea fi utilizat în mod agresiv. Cantitatea de energie necesară pentru a-l genera este realmente impresionantă, dar asta-i tot. Oricum, frontiera pe care am stabilit-o în partea de sus a lui Mortonridge este un blocaj eficient. Soldaţii au numit-o „parafoc”. Laserele DS au cauterizat solul pe o fâşie lată de doi kilometri, de-a curmezişul gâtului peninsulei. Pentru monitorizarea ei, combinăm observaţiile sateliţilor cu patrulele de sol; dacă ceva se mişcă acolo, va fi ţintit instantaneu.

– Ce se întâmplă dacă norul încearcă să se deplaseze?

– Atunci vom încerca să-l ardem cu laserele DS. Dacă nu vom reuşi, vom avea nevoie de autoritatea dumneavoastră, Alteţă, de a lansa lovituri punitive.

– Am înţeles. Cum veţi şti în ce fel să ţintiţi aceste lovituri punitive, dacă norul roşu acoperă complet Mortonridge?

– Va trebui să trimitem înăuntru echipe de recunoaştere.

– Să ne rugăm atunci ca norul să poată fi oprit de lasere.

– Văd că sunteţi pregătiţi pentru a împiedica orice tentative de evadare în masă, rosti Ryle Thorne. Ce aţi făcut pentru a-i împiedica pe posedaţi să se strecoare individual printre refugiaţi? Ştim cu toţii că-i suficient unul singur pentru a reîncepe întregul coşmar. Am monitorizat aspecte ale evacuării şi la răstimpuri a fost destul de haotică.

– Haosul a fost în partea evacuării refugiaţilor, domnule, răspunse Ralph. În capătul celălalt procedurile au fost mult mai bine implementate. Toţi au fost testaţi pentru a vedea dacă deţin

efectul acesta energetic. N-am găsit pe niciunul. Şi chiar dacă ar fi reuşit să se infiltreze, toţi refugiaţii sunt ţinuţi în izolare. Credem că singurii posedaţi de pe Ombey sunt pe Mortonridge.

– E bine, încuviinţă prinţesa Kirsten. Ştiu că Roche Skark te-a felicitat deja, domnule Hiltch, totuşi doresc să-mi exprim recunoştinţa pentru felul în care te-ai ocupat de criza aceasta. Comportamentul dumitale a fost exemplar.

– Vă mulţumesc, Alteţă.

– Nu-mi face plăcere s-o spun, însă cred că femeia aceea, Ekelund, a avut dreptate. Rezultatul final nu va fi decis aici.

– Scuzaţi-mă, Alteţă, dar i-am spus lui Ekelund că afirmaţia aceea mi s-a părut incorectă şi continui să cred asta.

– Continuă, domnule Hiltch, îi spuse Kirsten cordial. Nu muşc şi aş dori din tot sufletul să mi se arate că m-am înşelat în această privinţă. Ai vreo idee?

– Da, Alteţă. Cred că simpla aşteptare pasivă pentru ca problema aceasta să fie rezolvată altundeva ar fi o greşeală de proporţii. Pentru propria noastră linişte a minţii, dacă nu pentru altceva, trebuie să ştim că posedaţii pot fi înfrânţi, pot fi făcuţi să renunţe la ceea ce au luat. Ştim că tau-zero îi poate sili să abandoneze corpurile pe care le-au furat şi este posibil ca pe Kulu, ori pe Pământ, sau în alt loc cu resurse ştiinţifice realmente de vârf să poată fi găsită o metodă mai rapidă şi mai eficientă. Ideea însă este că, indiferent de soluţia la care vom ajunge, va trebui totuşi să coborâm pe sol şi s-o implementăm.

– Ai dori aşadar să începem acum? întrebă amiralul Farquar.

– Etapa de pregătire, da, domnule. Sunt foarte multe detalii ce trebuie puse la punct la sol. Colonelul Palmer şi eu credem că posedaţii au comis deja o greşeală critică. Deoarece i-au posedat pe toţi cei rămaşi în Mortonridge, au renunţat la arma lor de şantaj. Nu ne mai pot ameninţa cu un masacru aşa cum au făcut în Exnall, fiindcă nu le-au mai rămas ostatici. Acum suntem doar noi şi ei.

– Ralph, tu ştii din experienţă personală cât de teribil luptă ei. Ne-ar costa câte doi puşcaşi marini pentru fiecare patru-cinci posedaţi capturaţi. Nu-i deloc un raport încurajator.

Ralph îşi întoarse atenţia către Prinţesă, dorindu-şi să fi fost în afara mediului senzambiental. Dorea contact vizual real, pentru a-i spune adevărul în care el credea cu tărie.

– Domnule, nu cred că ar trebui să ne folosim puşcaşii marini.

În niciun caz în prima linie. După cum aţi spus, ar fi ucişi. Ştim că posedaţii trebuie să fie copleşiţi înainte de a putea fi subjugaţi, iar genul acela de bătălii ar demoraliza trupele cu mult înainte să fi avansat în mod real.

– Şi atunci ce doreşti să folosim? întrebă Kirsten curioasă.

– Alteţă, există o tehnologie care poate funcţiona eficient în vecinătatea unui posedat şi care, în plus, este disponibilă în cantităţile necesare pentru eliberarea lui Mortonridge.

– Bitekul, spuse Kirsten iute, uşor încântată că făcuse conexiunea.

– Da, Alteţă, încuviinţă Ralph şi se strădui să-şi ascundă surprinderea. Probabil că edeniştii ar putea produce un tip de luptător care să facă asta.

– Există chiar şi o secvenţă ADN adecvată pe care ar putea-o utiliza, zise Prinţesa încântată de jocul acela, cu gândurile gonindu-i deja şi examinând posibilităţi. Gardiştii din Seninătate! Am accesat senzavizări ale lor. Nişte brute cu aspect teribil. Iar Ione ne este verişoară şi sunt convinsă că achiziţia n-ar fi o problemă.

Restul Comitetului de Securitate rămase tăcut, surprins de aparenta ei dorinţă de a abandona tabuurile.

– Vom avea totuşi nevoie de o armată convenţională masivă care să ocupe şi să păstreze terenul pe care l-am recâştigat şi să asigure susţinerea luptătorilor bitek, preciză precaut Ralph.

– Da. Prinţesa era pierdută în gânduri. Domnule Hiltch, reluă ea, ai oferit într-adevăr o propunere validă. Din păcate, aşa cum sunt convinsă că ştii, eu nu i-aş putea aborda pe edenişti cu o asemenea cerere. Implicaţiile politice ale unei asemenea alianţe ar submina unele principii de bază ale politicii externe a Regatului, care au fost menţinute de secole.

– Am înţeles, Alteţă, rosti Ralph rigid.

– Nu le pot adresa o petiţie, urmă Kirsten extrem de încântată. Doar regele Alastair poate face asta. Aşa că ar fi mai bine să mergi şi să-l rogi pe fratele meu mai mare în numele meu, da, domnule Hiltch?

*

Imediat după ce Noua Californie căzuse în faţa Organizaţiei Capone, Consensul celor treizeci de habitate de pe orbita lui Yosemite începuse să se pregătească de război. Era o situaţie care nu se mai ivise niciodată în cele cinci secole de la înfiinţarea

edenismului. Doar Laton îi mai ameninţase vreodată în trecut, dar el fusese singur; impresionantele lor resurse pan-Confederaţie fuseseră adecvate pentru a-i face faţă (aşa consideraseră ei atunci). Cazul acesta era cu totul diferit.

Adamiştii din toată Confederaţia îngăduiau aproape întotdeauna prejudecăţilor să le contamineze gândirea vizavi de cultura edenistă. Ei presupuneau că, întrucât era simultan bogată şi izolată, ar fi fost dacă nu neapărat decadentă, atunci cel puţin şovăielnică. Greşeau în privinţa aceasta. Edeniştii se mândreau cu abordarea lor raţională faţă de toate aspectele vieţii. Ei detestau violenţa, favorizând interminabile negocieri diplomatice şi sancţiuni economice în locul oricăror forme de conflict, însă, dacă nu exista alternativă, se angajau în luptă. Şi luptau cu precizie logică, rece, care era înfricoşătoare.

Odată ce decizia fusese luată, Consensul începuse activitatea de coordonare a resurselor şi priorităţilor gigantei gazoase. Pâlcurile întinse de staţii industriale care înconjurau fiecare habitat fuseseră comutate imediat şi în totalitate pentru fabricarea de armament. Producţia de componente fusese integrată de Consens, care în numai câteva ore asigurase concordanţa dintre cerere şi capacitate, după care trecuse la armonizarea procedurilor finale de fabricaţie. La numai patru ore după începerea operaţiunii, primele viespi de luptă noi ieşiseră din secţiile de asamblare.

După ce cucerise Noua Californie, Capone îşi începuse campania împotriva aşezărilor asteroidale din sistem. Consensul ştiuse atunci că va fi numai o chestiune de timp. Yosemite era sursa de He_3 pentru întregul sistem, poziţia strategică principală.

Poate că dacă prima sa acţiune ar fi fost un atac cu toate forţele împotriva lui Yosemite, Al Capone ar fi putut avea succes. Aşa însă, cucerirea aşezărilor asteroidale a fost o eroare tactică. I-a oferit Consensului zile preţioase în care să consolideze defensiva gigantei gazoase. Nici chiar Emmet Mordden nu a priceput pe de-a-ntregul potenţialul impresionant al unei întregi civilizaţii convertite la susţinerea unui război, mai ales una care dispunea de resursele tehnologice ale edenismului. Cum ar fi putut? Nu se mai întâmplase niciodată.

Şoimii-de-vid care pluteau staţionar la şapte sute de mii de kilometri deasupra polilor Noii Californii au observat cele trei escadrile noi asamblate la cei cincizeci şi trei de asteroizi de pe

orbita planetei. Alcătuirea lor, numărul de nave şi în unele cazuri până şi specificaţiile de armament au fost notate cu grijă şi trimise la Yosemite. Neştiuţi de Organizaţie, şoimii-de-vid nu reprezentau întreaga operaţie edenistă de culegere a informaţiilor, ci pur şi simplu o coordonau. Mii de globuri-spion senzoriale de mărimea unor tomate cădeau în mod stealth pe lângă asteroizi aidoma unei ninsori negre permanente. Toate informaţiile pe care le culegeau erau retransmise şoimilor-de-vid prin intermediul legăturilor de afinitate cu procesoarele lor bitek. Posedaţii nu puteau detecta afinitatea, care nu era susceptibilă nici la bruiajul electronic convenţional, şi nici la interferenţe din partea abilităţii energetice, iar toate acestea permiteau globurilor să relateze minut cu minut dezvoltarea flotei.

Dacă cineva din Organizaţie ar fi ştiut cât de detaliată era cunoaşterea edenistă, n-ar fi trimis niciodată navele.

La treizeci şi nouă de ore după ce Capone aprobase încercarea de capturare a norilor-de-căuşe Yosemite, două dintre cele trei escadrile de nave andocate în asteroizi au plecat la drum. Consensul ştia atât vectorii navelor, cât şi momentul sosirii.

Yosemite se afla la şapte sute optzeci şi unu de milioane de kilometri depărtare de steaua de tip G5 a sistemului Noua Californie. Cu diametrul de o sută douăzeci şi şapte de mii de kilometri, planeta era puţin mai mică decât Jupiter, deşi benzile sale de furtună nu aveau vigoarea asociată în mod normal unei asemenea mase; până şi culorile erau neinteresante, dungi de limonit şi caramel, care unduiau printre rafale imaculat de albe de cristale de amoniac.

Cele treizeci de habitate edeniste se aflau la trei sferturi de milion de kilometri deasupra Ecuatorului, cu orbitele perturbate doar de rezonanţe blânde cu cei opt sateliţi interiori mari. Consensul îşi concentrase noua structură defensivă în banda aceea radială. Fiecare habitat era înconjurat de platforme defensive strategice consolidate; ţinând totuşi seama de duritatea atacatorilor, Consensul încerca să împiedice orice nave ale Organizaţiei să se apropie îndeajuns de mult pentru a lansa o salvă de viespi de luptă.

După ce vectorii au fost identificaţi şi sincronizaţi temporal, Consensul a realocat douăsprezece mii de viespi din totalul de trei sute şaptezeci de mii pe care le amplasase deja în zona

ecuatorială a gigantei gazoase. Propulsiile lor cu fuziune au declanşat pentru câteva minute, trimiţându-le pe o traiectorie de intercepţie cu zona din spaţiu unde era cel mai probabil să se materializeze atacatorii. O sută de şoimi-de-vid de patrulare au fost deplasaţi mai aproape.

Primii şapte atacatori care au apărut au fost, în conformitate cu programele tactice standard, fregate de linia întâi de reacţie rapidă. Misiunea lor era să evalueze nivelul opoziţiei şi, dacă era necesar, să cureţe zona de ieşire desemnată a escadrilei de orice hardware ostil. Chiar în clipa în care orizonturile de evenimente le dispăreau, lăsându-le în imponderabilitate, douăzeci şi cinci de şoimi-de-vid accelerau spre ele cu zece *g.* Câmpurile de distorsiune s-au fixat, distrugând echilibrul spaţiului din jurul carcaselor şi împiedicându-le să efectueze salturi de evadare. Viespile de luptă se năpusteau deja peste distanţa care le separa, la douăzeci şi cinci *g.* Imediat fregatele au lansat salve defensive, dar, cu senzorii obstrucţionaţi de fluxul energetic al propriilor lor echipaje, răspunsul dorit a fost prea lent şi oricum erau copleşite numeric fără speranţe. Fiecare fregată era ţinta a minimum o sută cincizeci de viespi de luptă, care atacau din toate direcţiile. În cazul cel mai bun, puteau lansa patruzeci de apărători. Pentru a avea o şansă viabilă, ar fi avut nevoie fiecare de aproape cinci sute.

Într-o sută de secunde toate cele şapte fregate au fost distruse.

Peste zece minute restul navelor Organizaţiei au început să iasă din salturile TTZ. Soarta le-a fost încă şi mai teribilă. Se aşteptau ca fregatele specializate să fi stabilit un cordon defensiv. O navă stelară adamistă obişnuită avea nevoie de timp ca să-şi desfăşoare bateriile de senzori şi să scaneze spaţiul local pentru posibile pericole; timp care, în cazul acesta, a fost prelungit de echipamentele necooperante, cu funcţionare neregulată. Când senzorii au expediat în cele din urmă o imagine a arenei externe, a părut ca şi cum o mică galaxie se găsea în mişcare. Yosemite era aproape invizibilă înapoia unei nebuloase scânteietoare de propulsii cu fuziune; mii de viespi de luptă şi zeci de mii de submuniţii generau un revărsat de zori fals peste jumătate din faţa întunecată a planetei colosale. Iar nebuloasa se contracta, cu volburile gemene centrale rotindu-se leneş în două spirale dense care se ridicau inexorabil spre zonele de urgenţă.

Una câte una, navele stelare ale Organizaţiei s-au izbit de munţii de lumină teribili, de mărimea unor luni, detonând în avalanşe fotonice care s-au rostogolit în bezna căscată aidoma unui bot gigantic.

După două ore, şoimii-de-vid aflaţi în misiune de observare deasupra Noii Californii raportară că a treia escadrilă a lui Capone părăsea asteroizii orbitali. Când ajunseră la un sfert de milion de kilometri deasupra planetei, navele stelare îşi activară nodurile configuratoare energetic şi dispărură. Consensul fu derutat de vector; navele nu erau aliniate spre nicio planetă locuită cunoscută.

*

Nici chiar sfârşitul ameninţării fizice nu aduse vreo uşurare în tumultul din capul Louisei. Zburaseră fără probleme până pe orbită, pentru a andoca la *Tărâmul Îndepărtat.* Asta deşi Furay mormăise întruna despre diverse componente care făcuseră probleme în decursul ascensiunii.

Nava stelară în sine nu era atât de impresionantă pe cât se aşteptase fata. Interiorul semăna cu camerele servitorilor, atât doar că erau făcute din metal şi plastic. Patru sfere grupate laolaltă în formă de piramidă erau denumite de echipaj „capsule de susţinere biotică” şi acela constituia spaţiul total disponibil pentru oameni; aparent, restul carcasei era umplut cu maşinării solide. Totul era groaznic de mic – mesele, scaunele, cuşetele – şi tot ce nu era utilizat trebuia să fie pliat. Iar pentru a-i completa starea nefericită, imponderabilitatea reprezenta un coşmar real.

Ca o ironie a sorţii, în timpul zborului avionului spaţial Genevieve fusese tot mai radioasă, pe când Louise se simţise treptat tot mai neplăcut. De îndată ce motoarele rachetelor fuseseră oprite, lăsându-le să plutească liber, Genevieve ţipase încântată, îşi eliberase plasa de curele restrictive şi se repezise în jurul cabinei, chicotind când ricoşa şi făcea tumbe. Până şi Fletcher, după neliniştea iniţială faţă de senzaţie, se relaxase, surâzând prudent când încercă câteva manevre simple de gimnastică, în vreme ce Genevieve îl încuraja sonor.

Dar nu şi Louise. Oh, nu! Ea vomitase din toţi rărunchii de trei ori în timpul manevrei de joncţiune, cu avionul spaţial zgâlţâindu-se permanent. Avusese nevoie de câteva tentative pentru a învăţa felul în care să utilizeze tubul sanitar asigurat pentru astfel de cazuri. Spre disperarea dezgustată a celorlalţi din

cabină…

Continuase să nu se simtă bine, ori cel puţin să aibă spasme stomacale, şi după ce plutiseră prin tubul ecluzei pneumatice în salonaşul navei stelare. Endron, specialistul în sisteme al navei şi în acelaşi timp ofiţerul medical, o remorcase în cubiculumul infirmeriei. După douăzeci de minute, când mâncărimea caldă şi oribilă din interiorul stomacului îi dispăruse şi în gură îi fu pulverizat un fluid răcoritor pentru a-i îndepărta gustul vomei, Louise începu să treacă pentru prima dată situaţia în revistă. Încerca o senzaţie stranie în privinţa urechilor şi când atinse una, simţi îndărătul ei ceva dur şi curbat.

– Este o nanonică medicală, îi spuse Endron. Ţi-am pus câte un pachet în spatele fiecărei urechi. Nu încerca să le scoţi, fiindcă sunt întreţesute cu urechea ta internă. Ar trebui să-ţi rezolve problema de echilibru.

– Mulţumesc, rosti ea sfios. Îmi pare rău că am pricinuit atâtea probleme.

– Nu-i nimic. Ar fi grozav dacă şi sora ta ar fi la fel de tăcută ca tine.

– Ah… Îmi pare rău. Este enervantă?

Bărbatul râse.

– Nu tocmai. Pur şi simplu nu mai suntem obişnuiţi să avem la bord fete de vârsta ei.

Louise încetă să mai pipăie pachetul medical. Când retrase mâna, văzu pe încheietură o brăţară verde ciudată, făcută dintr-un material similar polietilenei, lată de doi centimetri şi jumătate şi groasă de peste un centimetru. Nu se vedea nicio îmbinare, ci era solidă şi compactă. Examinând-o cu mai multă atenţie, văzu că i se contopise cu pielea, dar nu simţea vreo durere.

– Alt pachet, rosti Endron sec. La fel – nu-l atinge, te rog.

– Tot pentru echilibrul meu?

– Nu. Acela este pentru cealaltă stare a ta. Îţi va menţine stabilă compoziţia chimică a sângelui şi, dacă detectează probleme metabolice provocate de imponderabilitate, îmi va dataviza o avertizare.

– ”Cealaltă stare”? întrebă ea timid.

– Ştiai că eşti gravidă, nu?

Ea închise ochii şi încuviinţă, prea ruşinată ca să-l privească. Un străin care ştia. Ce groaznic!

– Ar fi trebuit să-l fi anunţat pe Furay, o dojeni el blând.

Imponderabilitatea exercită asupra corpurilor unele modificări fiziologice, mai ales dacă nu eşti obişnuită cu ea. Iar în starea ta ar fi trebuit să fi fost pregătită corespunzător înainte de decolarea avionului spaţial.

O lacrimă caldă i se prelinse de sub pleoape.

– Este bine, nu-i aşa? Fătul? Te rog… n-am ştiut.

– Şşş. Mâna lui Endron îi mângâie fruntea liniştitor. Fătul n-are nimic. Eşti o tânără foarte sănătoasă. Îmi pare rău dacă te-am speriat; cum am spus, nu suntem obişnuiţi cu pasagerii. Presupun că şi pentru tine trebuie să fie la fel de straniu.

– Este cu adevărat bine?

– Da. Iar nanonicele îl vor menţine aşa.

– Mulţumesc. Ai fost foarte bun cu mine.

– Mi-am făcut doar meseria. Va trebui să consult totuşi nişte fişiere cu privire la dieta ta şi să văd ce alimente avem la bord. O să revin la tine după ce aflu mai multe.

Louise deschise ochii doar pentru a vedea cabina înceţoşată de fluidul care i se întinsese peste irisuri. Clipi mult şi repede, şi-şi reveni.

– Haide să-ţi redăm mobilitatea, spuse Endron şi dezactivă dispozitivul de închidere al curelelor care o fixau de cuşetă. Deşi, ţine minte, n-o să zbori de colo-colo după sora ta.

Tonul lui fusese identic cu al doamnei Charisworth.

– Nu…

Restul frazei îi muri pe buze, când îl văzu pe bărbat. Primul ei gând fu că acesta suferea de o boală teribilă.

Capul lui Endron era cât se poate de banal, un bărbat care se apropia de şaizeci de ani, bănui fata, cu păr negru care începuse să încărunţească, buclat şi tuns scurt, şi obraji ce păreau aproape puhavi, astfel încât ridurile nu se mai zăreau. Pe de altă parte, corpul… Avea umeri foarte laţi deasupra unei cuşti toracice umflate şi Louise îi putea zări practic liniile tuturor coastelor sub uniforma-combinezon verde-strălucitor . La şcoală văzuse holograme ale vrăbiilor terestre, iar conformaţia anatomică i le aduse acum în minte; pieptul lui Endron era uriaş şi cu aspect foarte fragil.

– N-ai mai văzut marţieni până acum, este? întrebă el cu blândeţe.

Furioasă pe sine pentru felul în care se holbase, Louise întoarse capul într-o parte.

– Nu sunt sigură. Toţi marţienii arată ca tine?

– Da, aşa c-ar fi bine să te obişnuieşti. La urma urmelor aceasta este o navă de linie US, restul echipajului este la fel ca mine. Mai puţin Furay, bineînţeles; de asta se şi află la bord. Nu am putea coborî avionul spaţial pe planete terracompatibile. Nu putem suporta gravitaţia.

– Cum…

Louise nu era sigură dacă acesta era într-adevăr un subiect potrivit pentru a-l discuta cu atâta nepăsare. Era aproape ca şi cum ar fi vorbit despre o boală terminală.

– De ce sunteţi aşa?

– Modificări genetice. O procedură deliberată şi destul de veche. Deşi Marte este terraformată, nu avem acolo o atmosferă standard. Strămoşii noştri au decis să atace problema în mod parţial. Deoarece suntem o societate comunistă, toţi au căpătat de la sine modificarea de lărgire a capacităţii pulmonare; iar asta a venit peste adaptările anterioare pe care le întreprinseserăm asupra noastră pentru a supravieţui în câmpul gravitaţional al Lunii.

– Luna? repetă fata, străduindu-se să-şi aranjeze toate informaţiile în minte. Anterior aţi locuit pe Lună?

– Naţiunea de pe Lună a terraformat Marte. N-aţi învăţat asta la şcoală?

– Ăăă, nu. Cel puţin, încă n-am ajuns acolo.

Decise să nu-l întrebe despre chestia cu comunismul. Ţinând seama de opinia tatălui ei despre subiectul respectiv, şi-ar fi complicat niţel viaţa în momentul acesta.

El îi surâdea cu bunătate.

– Cred că ajunge cu istoria. Este aproape miezul nopţii după ora Norwich. Poate c-ar fi mai bine să te culci, da?

Louise încuviinţă cu entuziasm.

Endron îi arătă mişcările elementare necesare pentru deplasarea în imponderabilitate. Viteza nu era o cerinţă, insistă el, ci doar ajungerea cu precizie şi în siguranţă la destinaţie. Şi trebuia să fii atent la inerţie, deoarece te puteai alege cu vânătăi uriaşe.

Încurajată de bărbat, Louise intră în capsula de susţinere biotică ce le fusese alocată. Un salon cu latura de aproape cinci metri, cu pereţi din compozit gri-perlat murdar în care existau câteva panouri de instrumente cu luminiţe oranj şi verde ce

clipeau sub suprafeţele lor din sticlă întunecată. Uşi din plastic care păreau fluid solidificat curseră din faţa lor, dezvăluind trei „cabine” în care urmau să doarmă (şifonierele din dormitorul ei din Cricklade fuseseră mai mari). Pe puntea superioară exista o cameră de baie, pe care Louise o privi după care se retrase brusc, jurând să nu mai meargă la toaletă până nu ajungeau în siguranţa unei planete.

Genevieve ţâşni s-o îmbrăţişeze de îndată ce apăru lunecând prin trapa din plafon. Fletcher surâse în semn de salut.

– Nu-i cu adevărat minunat?! exclamă fetiţa.

Plutea cu vârfurile picioarelor la cincisprezece centimetri deasupra punţii şi se rotea ca o balerină. Două codiţe îi stăteau perpendicular pe ţeastă. Când deschise larg braţele, viteza îi încetini. O lovitură abilă din vârful unui picior, aproape prea iute pentru a fi zărită, şi se ridică spre tavan, unde apucă un inel de prindere şi-şi opri mişcarea. Ochii încântaţi îi zâmbiră Louisei.

– Pun prinsoare că pot face şapte salturi mortale înainte s-ajung la podea.

– Probabil că poţi, încuviinţă Louise obosită.

– Oh!

Chipul Genevievei deveni brusc chinuit de remuşcări. Coborî la nivelul punţii şi se opri plutind lângă Louise.

– Iartă-mă. Cum te simţi?

– Acum sunt bine. Şi este ora de culcare.

– Haide, zău, Louise!

– Imediat.

– Bine.

Endron îi oferi fetei un balonaş comprimabil.

– Poftim, ia o ciocolată buvabilă. Încearc-o, sunt sigur că o să-ţi placă.

Genevieve începu imediat să sugă din muştiuc.

– Ţi-ai revenit, lady? întrebă Fletcher.

– Da, mulţumesc.

Se uitară unul la celălalt câteva clipe prelungi, fără să-şi dea seama că Endron îi privea.

Unul dintre panourile cu instrumente piui slab.

Endron făcu o grimasă şi pluti către el, apoi ancoră pe un covoraş adeziv.

– Componente de mai mare râsul, mormăi iritat.

Fletcher îi aruncă Louisei o privire de scuze, uşor stânjenit.

– Nu mă pot înfrâna, şopti el.

– Nu-i vina ta, îi răspunse ea în acelaşi fel. Nu-ţi face griji. Nava continuă să funcţioneze.

– Da, lady.

– A fost bun, anunţă Genevieve.

Întinse balonaşul comprimabil golit şi râgâi prompt.

– Gen!

– Scuze.

Endron îi arătă felul în care operau dotările din cabină şi Louise izbuti în cele din urmă s-o bage pe Genevieve în „pat”, un sac de dormit cu capitonaj gros care era fixat de punte. Vârî părul surorii ei în glugă şi o sărută blând. Genevieve îi zâmbi somnoros şi închise ochii.

– Cu sedativul acela în ea, va dormi buştean opt ore, rosti Endron şi ridică balonaşul comprimabil golit. Iar după ce se va trezi, nu va mai fi atât de hiperexcitată. Furay mi-a spus cum era când aţi suit în avionul spaţial. A fost o postmanifestare faţă de incendierea hangarului. Genul acesta de reacţie excesivă este cumva la fel de rău ca retragerea depresivă.

– Înţeleg.

Părea că nu mai e nimic de adăugat. Se uită încă o dată la Genevieve înainte ca uşa stranie să se contracte. Pentru o noapte întreagă nu aveau să mai existe nici posedaţi, nici Roberto, nici Quinn Dexter.

„Am făcut ceea ce am promis”, gândi Louise. „Mulţumescu-ţi, Iisuse!”

În ciuda oboselii pe care o simţea, reuşi să surâdă mândră. De acum nu mai era fiica de latifundiar răsfăţată şi inutilă, faţă de care Carmitha nutrise atâta dispreţ cu doar câteva zile în urmă. „Bănuiesc că am crescut puţintel.”

– Acum ar trebui să te odihneşti, lady, spuse Fletcher.

Ea căscă.

– Cred că ai dreptate. Tu mergi să te culci?

Pentru prima dată trăsăturile grave ale bărbatului prezentară un fel de voioşie.

– Cred c-o să mai zăbovesc niţel.

Indică un holoecran, care afişa imaginea de la o videocameră externă. Un peisaj presărat de nori se derula pe el: nuanţe pastelate de verde, maro şi albastru, iluminate de radianţa Ducelui.

– Rareori muritorului îi este îngăduit să privească o lume peste umerii îngerilor.

– Noapte bună, Fletcher.

– Noapte bună, lady. Fie ca Domnul să-ţi păzească visele de întuneric.

*

Louise nu avu timp să viseze. O mână care-i apăsa umărul o trezi destul de curând.

Strânse din pleoape înaintea luminii care pătrundea prin uşa deschisă. Când încercă să se mişte, nu putu, fiindcă sacul de dormit o ţinea prea fix.

– Ce-i? icni ea.

Chipul lui Fletcher se găsea la câţiva centimetri de al ei şi o încruntătură sumbră îi încreţea fruntea.

– Iartă-mă, lady, dar echipajul este oarecum tulburat. M-am gândit că ar trebui să ştii.

– Ei sunt la bord? ţipă fata îngrozită.

– Cine?

– Posedaţii.

– Nu, lady Louise. Fii liniştită, suntem în perfectă siguranţă.

– Atunci, ce e?

– Cred că ei sunt în altă navă.

– Bine, vin imediat.

Mâna îi bâjbâi până când găsi banda de etanşare din interiorul sacului, o răsuci cu nouăzeci de grade şi ţesătura spongioasă se despică pe lungime. După ce se îmbrăcă, îşi prinse părul într-o coadă de cal lipsită de eleganţă şi pluti afară, în salonul micuţ.

Fletcher îi arătă drumul spre punte şi şerpuiră împreună în lungul scărilor tubulare ce conectau capsulele de susţinere biotică şi prin punţile slab iluminate, care păreau încă şi mai strâmte decât salonul lor. Când văzu prima dată puntea, Louise îşi reaminti de cripta familiei Kavanagh de sub capela conacului. O încăpere sumbră, cu cristale aidoma lumânărilor aşezate pe consolele instrumentelor, ce revărsau valuri de lumină albastră şi verde care se târa pe pereţi. Maşinării, tuburi nervurate şi cabluri din plastic formau un gliptic dezordonat peste majoritatea batardourilor. Totuşi, senzaţia de cavou provenea de la cei patru membri de echipaj care zăceau răşchiraţi pe cuşetele de acceleraţie masive, cu ochii închişi şi membrele imobile. Plase hexagonale subţiri erau întinse peste ei, ţinându-i pe capitonaje.

Îi recunoscu pe Furay şi Endron, şi în acelaşi timp îi văzu prima dată pe căpitana Layia şi pe Tilia, specialistul în noduri al *Tărâmului Îndepărtat.* Endron avusese dreptate: ceilalţi marţieni aveau exact aceleaşi trăsături anatomice ca el. De fapt, între sexe existau foarte puţine diferenţe; Louise nu era sigură dacă cele două femei aveau măcar sâni. Ar fi fost de-a dreptul absurzi pe cuşca aceea toracică.

– Şi acum? îl întrebă pe Fletcher.

– Nu ştiu sigur, întrucât poziţia lor de odihnă interzice orice tulburare.

– Nu-i somn, ci datavizează cu calculatorul de zbor. Joshua mi-a spus că aşa se-ntâmplă pe puntea unei nave stelare. Ăăă... o să-ţi explic mai târziu.

Louise se îmbujoră uşor; Fletcher devenise un element atât de obişnuit al vieţii ei, încât îi venea greu să-şi amintească cine era de fapt. Se folosi de câteva inele de prindere pentru a se deplasa spre cuşeta lui Furay, pe care-l bătu uşor pe umăr. Cumva nu se gândea că-i deranja pe ceilalţi, ci avea lipsa de teamă a copiilor faţă de felul în care puteau să răspundă personajele acelea stranii.

Furay deschise ochii, enervat.

– Ah, tu erai.

– Scuză-mă, voiam să ştiu ce se-ntâmplă.

– Da, bine. Stai niţel.

Plasa de reţinere se trase înapoi şi se curbă, dispărând în marginea capitonajului cuşetei. Furay se împinse în sus şi, lent, îşi roti corpul spre verticală şi utiliză un covoraş adeziv pentru a se ancora în faţa Louisei.

– Mă tem că n-am veşti prea bune. Amiralul comandant al escadrilei a trecut toate navele pe cod galben, ceea ce înseamnă la numai un pas de alerta de luptă.

– De ce?

– Fregata *Tantu* a ieşit din reţeaua noastră de comunicaţii. Nu răspunde la niciun semnal. Căpitana se teme că-i posibil să fi fost deturnată. La câteva minute după ce i-a andocat avionul spaţial, a urmat un mesaj neclar, apoi nimic.

Louise azvârli o privire vinovată către Fletcher, care rămase impasibil. Gestul ei nu-i scăpă lui Furay.

– Avionul spaţial al lui *Tantu* a decolat de pe aerodromul Bennett la vreo zece minute după noi. Ai de făcut vreun

comentariu?

– Rebelii ne urmăreau foarte aproape, spuse repede Louise. Poate că s-au furişat în celălalt avion spaţial.

– Şi au preluat o fregată întreagă? rosti Furay sceptic.

– Au arme energetice, zise Louise. Le-am văzut.

– Dacă ai încerca să foloseşti o carabină-laser pe puntea unei nave stelare a Marinei Confederaţiei, puşcaşii marini te-ar face bucăţele-bucăţele.

– Nu am altă explicaţie, rosti ea sincer.

– Hmmm…

Privirea lui o informă că avea îndoieli mari despre aducerea ei la bord.

– Ce acţiune propune amiralul? întrebă Fletcher.

– Ea n-a decis încă. A fost trimisă *Serir* să efectueze joncţiunea. Situaţia va fi reexaminată după raportul ei.

– ”Ea”? repetă Fletcher surprins. Amiralul vostru este o lady?

Furay îşi frecă bărbia, încercând să deducă ce naiba se întâmpla acolo.

– Da, Fletcher! şuieră Louise. Pe Norfolk noi nu avem multe femei manageri de domeniu, îi explică surâzător lui Furay. Nu suntem obişnuiţi ca doamnele să ocupe poziţii importante. Scuză-ne ignoranţa.

– Mie nu-mi pari neimportantă, spuse Furay.

Tonul lui era atât de derutant, mătăsos şi în acelaşi timp usturător, încât fata nu putu decide dacă el îi făcea ceea ce doamna Charisworth numea un „avans”, ori era pur şi simplu sarcastic.

Furay se încordă brusc.

– Se mişcă.

– Ce anume?

– *Tantu.* Iese de pe orbită. Probabil că au deturnat-o rebelii voştri, nu există alt motiv.

– Nava se îndepărtează? întrebă Fletcher.

– Exact asta am spus! se încruntă Furay nervos. Probabil că se-ndreaptă spre coordonate de salt.

– Şi ce face amirala în privinţa asta? întrebă Louise.

– Nu sunt sigur. *Tărâmul Îndepărtat* nu-i o navă de luptă şi nu avem acces la comunicaţiile strategice ale escadrilei.

– Trebuie s-o urmăm, anunţă Fletcher.

– Poftim?

Louise îl fulgeră cu o privire de implorare tăcută.

– Nava aceasta trebuie să urmeze fregata. Oamenii trebuie avertizaţi despre ceea ce se află la bord.

– Şi ce anume se află? întrebă Furay încetişor.

– Rebeli, răspunse Louise iute. Indivizi care au jefuit şi au ucis, şi care o vor face din nou, dacă nu sunt arestaţi. Sunt sigură însă că putem lăsa justiţia în seama Marinei Confederaţiei, nu-i aşa, Fletcher?

– Lady…

– Ce anume exact v-a stârnit într-atât? întrebă căpitana Layia.

Plasa cuşetei i se trase înapoi, îngăduindu-i să lunece spre cei trei.

Faţa ei avea unele calităţi feminine, admise Louise, dar nu multe; scalpul ras era prea tulburător – pentru că toate doamnele purtau părul lung. Modul în care Layia aborda scena îi trăda autoritatea; faptul că era la conducere nu fu contestat nicio clipă din momentul în care vorbi, şi asta nu avea nicio legătură cu steaua de argint de pe epoleţi.

– Sunt îngrijorat că ar trebui să urmărim fregata, doamnă, spuse Fletcher. Rebelilor de la bord nu li se poate îngădui să-şi răspândească revolta mai departe.

– Şi nici nu li se va îngădui, zise Layia răbdător. Te pot asigura că amirala nu tratează cu uşurinţă deturnarea unei fregate a Marinei. În acelaşi timp însă, este o problemă a Marinei, iar noi suntem o simplă navă de aprovizionare. Nu-i problema noastră.

– Ei trebuie însă opriţi.

– Cum? Dacă foloseşti viespi de luptă, îi ucizi pe toţi cei de la bord.

Fletcher se întoarse rugător spre Louise, care nu putu decât să strângă din umeri, deşi gestul nu era tocmai expresiv în imponderabilitate.

– Amirala va trimite o navă în urmărirea lor, spuse Layia. Când va sosi într-un sistem stelar, va transmite pur şi simplu situaţia către autorităţi. *Tantu* va fi pusă în incapabilitatea de a andoca la vreun port şi în cele din urmă consumabilele i se vor termina şi cei de la bord vor fi siliţi să negocieze.

– Celor de la bord nu li se va permite să debarce? întrebă neliniştit Fletcher.

– În niciun caz, îl asigură căpitana.

– Cu condiţia ca nava urmăritoare să nu-i piardă în decursul

salturilor TTZ, preciză Furay pesimist. Dacă *Tantu* programează o secvenţă de salturi succesive, oricine îi urmăreşte va avea probleme, dacă nu-i un şoim-de-vid. Ceea ce nu va fi cazul, deoarece escadrila nu are aşa ceva. Vocea i se stinse sub privirea căpitanei: Îmi pare rău, dar aceasta este metoda normală pentru evitarea urmăritorilor şi orice navă din Marină poate executa salturi succesive. O ştii foarte bine.

– Doamnă, vă rog, insistă Fletcher, dacă există cea mai mică posibilitate ca rebelii să poată scăpa, va trebui să pornim după ei.

– În primul rând, tu nu eşti decât un pasager. Cred că domnul Furay a explicat că suntem obligaţi să rămânem pe orbita lui Norfolk atât timp cât o cere Marina şi nicio sumă de bani nu poate schimba asta. În al doilea rând, dacă aş părăsi orbita pentru a o urmări pe *Tantu,* amirala mă va rechema şi elibera din funcţie. În al treilea rând, aşa cum aţi fost informaţi în mod util, *Tantu* poate efectua salturi succesive; dacă o fregată de linia întâi nu o poate urmări prin manevrele respective, atunci noi nu putem în niciun caz. Iar în al patrulea rând, domnule, dacă nu părăseşti puntea mea *imediat,* te voi arunca într-o capsulă de salvare şi te voi trimite într-o călătorie numai dus spre solul pe care-l iubeşti atât de mult. Ai priceput tot ce ţi-am spus?

– Da, răspunse Louise simţindu-se cu câţiva centimetri mai măruntă. Ne pare rău că te-am deranjat. N-o să se mai repete.

– Căcat! strigă Endron de pe cuşeta sa de acceleraţie. Multiple căderi de procesoare! Indiferent ce anume ar provoca defecţiunile astea de funcţionare, se-nmulţesc.

Layia o privi pe Louise şi împunse cu un deget în direcţia trapei.

Fata îl prinse pe Fletcher de braţ şi se împinse cu picioarele, străduindu-se să-i propulseze pe amândoi către ieşire. Nu-i plăcea deloc expresia de suferinţă de pe chipul bărbatului. Traiectoria ei nu fu însă tocmai precisă şi Fletcher fu nevoit s-o corijeze, ricoşând dintr-o consolă.

– Ce-ncerci să faci? ţipă Louise când reveniră în salonul care le fusese repartizat. Nu-nţelegi cât de periculos este să te opui căpitanei?

Se opri şi duse iute mâna la gură.

– Iartă-mă, Fletcher. N-am vrut să spun asta.

– Totuşi ai grăit adevărul, lady. Ca întotdeauna. A fost o

prostie din partea mea, recunosc, da, şi în acelaşi timp o nesăbuinţă. Fiindcă tu şi micuţa trebuie să rămâneţi aici, în siguranţă.

Se întoarse şi privi holoecranul. Se aflau deasupra acelei feţe a Norfolkului care era întoarsă către Ducesă, un peisaj aspru, în culori roşii şi negre.

– De ce, Fletcher? De ce-i atât de important să-l urmărim pe Quinn Dexter? Marina se poate îngriji de el. Te temi de ce se va întâmpla dacă va fi în libertate pe altă planetă?

– Nu tocmai, lady. Din nefericire, mulţi posedaţi se află acum în libertate în frumoasa voastră Confederaţie. Nu, eu am văzut în inima omului aceluia şi el mă înspăimântă teribil, lady Louise. Simt o frică mult mai profundă decât de iadul din lumea de dincolo. El este stranietatea pe care am simţit-o mai devreme. Nu este ca alţi posedaţi. Este un monstru, un aducător al răului. Am rezolvat problema aceasta în propria-mi minte, deşi mi-a luat multe ceasuri de frământări – trebuie să devin duşmanul lui neîmpăcat.

– Al lui Dexter? rosti ea, simţindu-se vlăguită.

– Da, lady. Cred că el poate fi temeiul pentru care Domnul nostru m-a binecuvântat să revin în lume. În această privinţă mi-a fost încredinţată o limpezime pe care n-o pot ignora în deplină cunoştinţă de cauză. Trebuie să dau alarma înainte ca el să-şi poată răspândi planurile spre nefericirea altor lumi.

– Este însă imposibil ca noi să pornim după el.

– Da, lady, iar această dezamăgire îmi apasă năprasnic inima, chiar dacă ea este numai de împrumut. Mi-o consumă precum focul. Să fii aşa de aproape şi apoi să pierzi urma…

– Poate că nu l-am pierdut totuşi, zise Louise cu gândurile gonindu-i atât de rapid, încât aproape că o durea capul.

– Ce vrei să spui, lady?

– El a zis că mergea spre Pământ. Că mergea acolo pentru a-i face rău cuiva… lui Banneth. Intenţiona s-o pedepsească pe Banneth.

– Atunci Banneth trebuie prevenită. Dexter va comite orice atrocităţi, oricât de înspăimântătoare, pentru a-şi atinge ţelurile diavoleşti. Nu-mi pot alunga din minte nici măcar pentru o clipă tot ce a spus despre micuţă. Numai faptul că s-a putut gândi la asemenea murdării… Doar în capul lui sălăşluiesc astfel de socotinţe.

– Bun, noi oricum ne îndreptăm spre Marte. Mă aştept ca de acolo să existe mai multe nave către Pământ, decât cele din Seninătate. Pe de altă parte, habar n-am cum ai putea s-o găseşti pe Banneth după ce ai ajunge acolo.

– Orice călătorie este alcătuită din trepte, lady. Cel mai bine este să le parcurgi una câte una.

Ea îl privi o vreme, cu lumina slabă dinspre holoecran trecându-i peste chipul cufundat în gânduri.

– Tu de ce te-ai răzvrătit, Fletcher? A fost cu adevărat atât de teribil pe *Bounty?*

El îi întoarse o căutătură surprinsă, după care surâse încet.

– Nu a fost vorba despre condiţiile de viaţă, lady, deşi mă îndoiesc că ţie ţi-ar fi fost la fel de indiferente. A fost vorba despre un bărbat, despre căpitanul meu. El a fost forţa care mi-a înaintat viaţa spre ţărmul destinului. William Bligh mi-a fost prieten când am început voiajul, oricât de straniu este să repovestesc un asemenea lucru acum. Dar… vai, în ce fel l-a schimbat marea! A fost trist fiindcă nu fusese avansat şi a fost îmboldit de ideile sale despre cum ar trebui să fie condusă o corabie. Niciodată n-am întâlnit asemenea barbarii din partea unui om care se pretindea civilizat şi nici n-am îndurat asemenea tratament din mâinile sale. Scumpa mea lady Louise, te voi cruţa de chinul amănuntelor, dar ajunge să spun că toţi bărbaţii au un punct dincolo de care cedează. Iar al meu a fost atins în cursul acelui voiaj lung şi îngrozitor. Cu toate acestea, nu-mi este ruşine de acţiunile mele. Mulţi oameni buni şi oneşti au fost eliberaţi de tirania lui Bligh.

– Aşadar, ai avut dreptate?

– Aşa cred. Dacă în ziua de azi aş fi chemat înaintea căpitanilor dintr-o Curte Marţială, aş putea oferi o relatare corectă a faptelor mele.

– Iar acum vrei să faci din nou ceva similar. Să-i eliberezi pe oameni, vreau să spun.

– Da, lady. Deşi aş prefera o mie de voiajuri sub comanda lui Bligh, decât unul singur cu Quinn Dexter. Îl crezusem pe William Bligh versat în căile cruzimii. Văd acum în ce măsură m-am înşelat. Spre oroarea mea, am văzut care este adevăratul rău. Nu voi uita forma pe care o întrupează.

10

Reporterii petrecuseră câteva zile în închisoare, un cuvânt pe care cei din Organizaţie îl evitau cu multă grijă, denumirea preferată fiind „domiciliu forţat”, ori „restricţionare protectoare”. Fuseseră triaţi şi cruţaţi când posedaţii se extinseseră prin San Angeles, apoi fuseseră aduşi împreună cu familiile în Turnul Uorestone. Patricia Mangano, care se ocupa de toate aspectele pazei, le îngăduise copiilor să se joace în saloanele opulente, în vreme ce părinţii conversau liber, speculând asupra circumstanţelor şi reluând bârfe vechi aşa cum numai cei din meseria lor ştiau s-o facă.

De cinci ori în ultimele două zile, grupuri mici fuseseră purtate în tururi prin oraş şi observaseră falsificarea constantă a clădirilor, care reprezenta semnul distinctiv al terenurilor aflate sub controlul posedaţilor. Străzi suburbane cândva familiare suferiseră peste noapte deformări temporale, ca şi cum un soi de iederă arhitecturală întunecată se târâse încetişor în sus, transformând cromul şi sticla în piatră, iar suprafeţele netede în arcade, pilaştri şi statui. Apăruse o pletoră de enclave din diverse epoci, începând de la bulevardele newyorkeze din anii 1950, până la vilele mediteraneene atemporale spoite în alb, conacele ruseşti şi locuinţele japoneze tradiţionale. Toate erau ameliorate, fiind reproduceri mai degrabă nostalgice ale vieţii reale.

Reporterii înregistrară totul pe cât de fidel o puteau face cu nanonicele neurale predispuse la defecţiuni din celulele lor de memorie. Dimineaţa aceasta însă era diferită. Toţi fuseseră chemaţi din camerele lor, mânaţi la autobuze şi purtaţi pe cei cinci kilometri până la Primărie. De la autobuze, gangsteri din Organizaţie îi escortară pe trotuar, unde formară o linie între carosabil şi intrarea elaborat arcuită în zgârie-nori. La ordinul Patriciei, gangsterii se retraseră câţiva paşi, lăsându-i pe reporteri în pace.

Gus Remar constată că nanonicele neurale i se reactivară şi începu imediat să înregistreze cu toate funcţiile senzoriale, datavizându-i blocului recorder al flekului să facă o copie de rezervă. Deşi trecuse mult de când nu mai transmisese un reportaj live de pe teren, fiindcă actualmente era editor senior de studio în filiala Time Universe din oraş, totuşi vechile abilităţi nu

dispăruseră. Porni să scaneze de jur împrejur.

Pe stradă nu exista niciun vehicul, dar mulţi oameni erau înşiruiţi pe trotuar, pe cinci-şase rânduri adâncime în spatele barierei. Când comută pe focalizarea pe distanţă lungă, Gus văzu că publicul acela se întindea pe aproape trei cvartale. Posedaţii constituiau majoritatea şi erau lesne de depistat în hainele lor de epocă: provincialii şi neinspiraţii banali. Păreau să se amestece destul de uşor printre non-posedaţi.

Atenţia reporterului fu atrasă de o agitaţie din spatele mulţimii. Retinele lui amplificate acţionară funcţia zoom.

Învăpăiaţi la faţă de furie, doi bărbaţi se îmbrânceau reciproc. Unul era un tânăr oacheş şi arătos, abia de douăzeci de ani, cu păr negru perfect aranjat, îmbrăcat în jachetă şi pantaloni din piele. Pe spinare îi atârna o chitară acustică. Al doilea era mai în vârstă, trecut bine de patruzeci de ani şi considerabil mai gras. Ţinuta lui era cea mai bizară pe care o văzuse Gus până atunci: un fel de costum alb, acoperit de strasuri, cu pantalonii evazaţi la peste treizeci de centimetri în jurul gleznelor şi gulerele hainei semănând cu aripile unor mici aparate de zbor. Ochelari de soare mari, cu tente chihlimbarii, îi acopereau o treime din chipul buhăit. În alte circumstanţe, Gus ar fi zis că era un tată care se certa cu fiul său. Îşi comută programul de discriminare audio pe modul primar.

– Făcătură blestemată! răcni tânărul cu accent sudist tărăgănat pronunţat. N-am fost niciodată *aşa.* (Mâinile îi fluturară insultător peste pieptii costumului alb al celuilalt, răvăşindu-l.) Tu eşti creatura în care m-au vârât ei! Nu eşti decât o boală pe care au creat-o companiile de discuri ca să câştige bani. N-aş reveni niciodată în forma ta.

Bărbatul mai masiv îl îmbrânci într-o parte.

– Cui îi spui tu făcătură, fiule? Eu sunt Regele, singurul şi unicul.

Îmbrâncelile căpătară un caracter mult mai serios, fiindcă ambii bărbaţi încercau să se doboare reciproc. Ochelarii de soare galbeni zburară în mulţime. Gangsterii Organizaţiei interveniră iute pentru a-i separa, dar nu înainte ca mai tânărul Elvis să-şi fi scos chitara din spate, gata să-i zboare creierii versiunii Vegas.

Gus nu apucă să mai vadă finalul. Mulţimea începu să ovaţioneze. Pe stradă apăruse o coloană de vehicule. Primele se iviră motocicletele de poliţie (Harley Davidson, potrivit fişierului

enciclopedic din memoria lui Gus), zece la număr, pâlpâind din lumini albastre şi roşii. Erau urmate de o limuzină uriaşă, care avansa abia niţel mai repede decât mersul pe jos al unui om tacticos: un sedan Cadillac din anii 1920, care părea absurd de masiv – cauciucurile groase se bombau sub greutatea şasiului blindat. Geamurile cu grosimea de minimum cinci centimetri colorau interiorul în verde de acvariu. Pe bancheta din spate şedea un singur bărbat, care flutura vesel din braţ către mulţime.

Oraşul îl iubea la nebunie. Al rânji în jurul trabucului şi ridică degetul mare spre cei de afară. Iisuse, era exact ca-n zilele bune de altădată, mergând în exact acelaşi Cadillac antiglonţ, cu pietonii holbându-se cu gurile căscate la trecerea lui. În Chicago ştiuseră că în automobil se afla un prinţ al metropolei. Iar acum, în San Angeles, o ştiau dracului din nou!

Cadillacul se opri în faţa Primăriei. Zâmbitor, Dwight Salerno cobori treptele ca să-i deschidă portiera.

– Mă bucur să te revăd, Al. Ne-ai lipsit.

Al îl sărută pe ambii obraji, apoi se răsuci către mulţimea în extaz şi-şi încleştă mâinile deasupra capului ca un boxer câştigător care poza deasupra adversarului zdrobit. Ei mugiră aprobator. Foc alb se revărsă în cascade şi sfârâi peste carosabil, de parcă Zeus însuşi ar fi făcut o demonstraţie de 4 iulie.

– Vă iubesc, oameni buni! urlă Al spre masa de chipuri de idioţi. Dacă suntem laolaltă, niciun mizerabil de căcat cu ochi din Confederaţie nu ne va putea opri din ce vrem să facem!

Ei nu auziră cuvintele, nici chiar cei din primul rând. Însă conţinutul era destul de clar. Ovaţiile se înteţiră.

Continuând să fluture frenetic dintr-un braţ, Al se întoarse şi urcă iute scara, intrând în Primărie. Lasă-i întotdeauna să-şi dorească şi mai mult, spusese Jez.

Şedinţa se ţinu în recepţie, o cavernă înaltă pe patru niveluri cu plafon boltit, care ocupa jumătate din parter. Un bulevard de palmieri uriaşi, clonaţi din originalele californiene, se întindea de la uşă până la tejgheaua vastă a recepţiei. Tuburile solare le erau diminuate astăzi la o fluorescenţă alb-murdar, iar pământul din hârdaie se usca. Se zăreau şi alte semne de neglijenţă şi curăţenie făcută în grabă: mecanoizi valeţi defuncţi înşiruiţi în lungul unui perete, uşi lipsă, gunoaie şi resturi adunate în mormane îndărătul scărilor rulante nemişcate.

Spaţiul recepţiei fusese complet golit, iar în spatele tejghelei

fusese instalat un şir de scaune. Al stătea în centru, pe un scaun ceva mai înalt, flancat în ambele părţi de câte doi locotenenţi. Când reporterii nervoşi terminară să se mai foiască în faţa lui, se ridică în picioare.

– Numele meu este Al Capone şi bănuiesc că toţi vă-ntrebaţi de ce v-am adus aici, rosti el şi chicoti.

Surâsurile lor de răspuns fură puţine şi răzleţe. Strângeau toţi din găoz.

– Să vă zic atunci cum stă treaba: vă aflaţi aici fiindcă vreau ca toată Confederaţia să ştie ce se-ntâmplă în locurile astea. După ce va şti şi va-nţelege, lumea va fi scutită de multe neplăceri.

Îşi scoase pălăria de fetru gri şi o aşeză cu grijă pe tăblia lustruită a tejghelei.

– Situaţia este simplă. În clipa de faţă Organizaţia mea se află la controlul întregului sistem Noua Californie. Păstrăm ordinea pe planetă şi în aşezările asteroidale, fără excepţie. Nu dorim să facem niciun rău nimănui, şi ne folosim forţa doar pentru ca lucrurile să se desfăşoare pe cât de bine se poate, la fel ca oricare alt guvern.

– Controlezi şi habitatele edeniste? întrebă un reporter.

Restul se crispară, aşteptând represaliile Patriciei Mangano. Acestea nu sosiră însă, deşi femeia nu arăta deloc încântată.

– Eşti isteţ, amice, aprobă Al rânjind în silă. Nu, nu controlez habitatele edeniste. Aş putea, dar n-o fac. Ştiţi de ce? Pentru că suntem cam de puteri egale, de aia. Dac-am ajunge vreodată la o înfruntare, ne-am putea face mult rău unii celorlalţi. Prea mult rău. Eu nu vreau asta. Nu vreau ca oamenii să fie trimişi în lumea de dincolo din cauza unei dispute teritoriale lipsite de însemnătate. Eu am fost în lumea de dincolo şi-i mai rău decât orice căcat de coşmar pe care vi-l puteţi închipui; aşa ceva n-ar trebui să se întâmple nimănui.

– De ce crezi că ai fost readus din lumea de dincolo? Dumnezeu şi-a pronunţat judecata în privinţa ta?

– Aici m-ai prins, doamnă. Nu ştiu de ce a-nceput toată chestia asta. Vă pot spune însă un lucru: cât am fost în lumea de dincolo, n-am văzut niciun înger sau diavol, niciunul dintre noi n-a văzut aşa ceva. Tot ce ştim este că ne-am întors. Nu-i vina nimănui, ci pur şi simplu s-a-ntâmplat. Iar acum trebuie să facem tot ce putem mai bine cu mâna asta de cărţi destul de

căcăcioase pe care le-am primit – ăsta-i scopul Organizaţiei.

– Scuză-mă, domnule Capone, rosti Gus încurajat de răspunsurile la întrebările anterioare. Care este de fapt scopul Organizaţiei? Voi n-aveţi nevoie de aşa ceva. Posedaţii pot face orice doresc.

– Îmi pare rău, amice, dar aici greşeşti. Poate că noi n-avem nevoie chiar de aceeaşi guvernare pe care am avut-o înainte, cu toate taxele, reglementările, ideologia şi-alte căcaturi, însă ordinea este necesară şi asta ofer eu. Preluând controlul în felul ăsta, le fac tuturor o favoare. Îi protejez pe posedaţi de atacurile Marinei Confederaţiei şi am grijă de o mulţime de non-posedaţi; fiindcă vă zic, fără mine în niciun caz n-aţi mai sta aici, beneficiind de propriile voastre corpuri. Am grijă de tot felul de oameni, chiar dacă jumătate dintre ei nu apreciază asta-n clipa de faţă. Până n-am venit eu, posedaţii n-aveau nici habar încotro se-ndreptau. Acum toţi lucrăm umăr la umăr, mulţumită mie şi Organizaţiei. Dacă n-aş fi intervenit pentru ca totul să meargă mai departe, oraşele ar fi fost futute şi-am fi avut un potop de flăcăi descumpăniţi care ar fi fugit spre sătucurile de la ţară. Uitaţi care-i treaba, eu am văzut criza economică cu ochii mei şi ştiu ce-nseamnă pentru cei care n-au o slujbă sau ceva de făcut. Şi să ştiţi că-ntr-acolo ne-ndreptam.

– Atunci, care sunt obiectivele tale pe termen lung, Al? Ce va face Organizaţia în continuare?

– Va netezi asperităţile. Nimeni nu-ncearcă să nege că lucrurile sunt încă niţel cam colţuroase pe ici, pe colo. Trebuie să vedem ce fel de societate putem construi.

– Este adevărat că plănuieşti să ataci Confederaţia?

– Amice, cine spune asta mănâncă căcat cu polonicul. Iisuse, eu nu ştiu de unde ai auzit aşa ceva!? Nu, bineînţeles că nu vom ataca pe nimeni. Ne putem însă apăra destul de bine, dacă Marina Confederaţiei încearcă vreo şmecherie, avem nave care să se ocupe de aşa ceva. Ce dracu', nu vreau să se-ntâmple asta! Vrem doar să fim vecini paşnici cu toată lumea. Aş putea chiar să-ntreb Confederaţia dacă ne putem alătura ei.

Auzind murmurele de surprindere ce răsunară, Al rânji încântat, de jur împrejur.

– Da, da. De ce nu, ce dracu'! Bineînţeles că putem cere să ne alăturăm. Poate că din asta va ieşi ceva bun, un fel de compromis care să-i mulţumească pe toţi, o soluţie pentru toate

sufletele care vor să se-ntoarcă din lumea de dincolo. Organizaţia le poate plăti savanţilor din Confederaţie să ne facă corpuri noi pornind de la zero sau aşa ceva.

– Vrei să zici că ai renunţa la corpul tău, dacă ar fi disponibilă o clonă?

Al se încruntă când Emmet se aplecă să-i murmure la ureche, explicându-i ce era o clonă.

– Sigur că da, rosti el. Cum v-am zis, toţi suntem victimele circumstanţelor.

– Crezi că este posibilă coexistenţa paşnică?

Buna dispoziţie a lui Al dispăru.

– Ar fi bine să crezi asta, amice-n pula mea! Noi ne-am întors şi suntem aici ca să rămânem. Ai priceput? Ce-ncerc să vă conving pe voi, oameni buni, este că noi nu suntem Călăreţii Apocalipsei. Noi am dovedit că posedaţii şi non-posedaţii pot trăi împreună pe aceeaşi planetă. Perfect, cei din afara sistemului ăstuia sunt alarmaţi în clipa de faţă şi-i absolut firesc. Dar şi noi suntem speriaţi, nu vă puteţi aştepta să dorim să ne-ntoarcem în lumea de dincolo. În privinţa asta trebuie să acţionăm împreună. Eu personal întind mâna în semn de prietenie către Preşedintele Adunării. Iar asta-i o ofertă pe care n-o poate refuza.

*

Norii roşu-strălucitor începuseră să crească, pete rubinii mici care înfloreau peste Norfolk. Louise, Fletcher şi Genevieve îşi petrecură prima zi de pe orbită privind imaginile receptate de videocamerele externe ale *Tărâmului Îndepărtat.* În mod clar, situaţia cea mai rea era pe Insula Kesteven. O aureolă stacojie solidă se adunase, mascând uscatul, iar forma ei era copia mărită a liniei de coastă pe care o oculta. Ghemotoace de nori albi obişnuiţi se furişau în jurul marginilor sale disciplinate, doar pentru a fi respinse de vânturi invizibile când se apropiau prea mult.

Fletcher le asigură pe fete că norul roşu era inofensiv în sine.

– O simplă manifestare a voinţei, proclamă el, şi nimic mai mult.

– Vrei să zici că-i doar o dorinţă? întrebă Genevieve curioasă.

Se deşteptase aproape golită de clocotul emoţional şi nu manifestase niciuna dintre perioadele de exuberanţă maniacă ori de linişte concentrată din ziua anterioară. Era însă mai tăcută ca de obicei; un aspect pe care Louise îl aprecia. Ea însăşi nu prea

avea chef de vorbă. Nici ea, nici Fletcher nu amintiseră de *Tantu.*

– Exact, micuţo.

– Dar de ce şi-ar dori aşa ceva?

– Pentru ca să poată găsi sub el refugiu dinaintea pustietăţii universului. Nici chiar cerul acestei planete, care se bucură de puţină noapte, nu este o imagine preţuită.

Mai bine de treizeci de insule aveau de acum urme roşietice în văzduhul de deasupra lor, şi Louise asemănă fenomenul cu izbucnirea unei boli teribile, un cancer care se întindea şi rodea din trupul planetei.

Furay şi Endron veniseră de câteva ori în salon, pentru a-i informa asupra acţiunilor escadrilei Marinei şi a progreselor înregistrate de armată. Niciunele nu fuseseră remarcabile. Armata desantase pe două insule, Shropshire şi Lindsey, sperând să le recâştige capitalele, însă rapoartele primite de la unităţile din avangardă erau confuze.

– Aceeaşi problemă pe care am avut-o cu Kesteven, se destăinui Furay când le aduse prânzul. Nu-i putem susţine pe flăcăii de la sol, fiindcă nu avem nicio informaţie fezabilă despre ţinte. Iar norul ăla roşu a îngrijorat-o serios pe amirală. Nimeni din personalul tehnic nu-l poate explica.

Până la mijlocul după-amiezii (după ora navei), comandanţii pierduseră contactul cu jumătate din trupele lor. Norul roşu era vizibil peste patruzeci şi opt de insule, dintre care nouă fuseseră complet acoperite. Când ziua-Duce luă sfârşit pentru Insula Ramsey, fuioare subţiri de nori se iviră peste două sate. Echipe de soldaţi de rezervă fură aeropurtate urgent de la Norwich, dar în ambele cazuri, contactul se pierdu la cincisprezece minute după ce pătrunseseră în zonă.

Louise privi încruntată cum norul încolăcit se îndesi deasupra satelor.

– Am avut dreptate, rosti ea deznădăjduită. Aici nu mai poate face nimeni nimic. De acum e doar o chestiune de timp.

*

Tolton înainta în amonte prin pârâul îngust, cu apa acoperindu-i pe alocuri pantofii purpurii scânteietori. Creasta malului abrupt, presărată cu smocuri de iarbă nisipoasă, se găsea la câţiva centimetri deasupra creştetului capului său. Nu putea să vadă afară, în parc, şi nimeni nu-l putea vedea pe el – din fericire. Sus de tot strălucea tubul de lumină axial din Valisk.

Intensitatea sa rănea ochii lui Tolton, care era un individ nocturn, obişnuit cu cluburile, barurile şi vestibulurile, unde îşi ţinea predicile poetice către membrii de echipaj terminaţi, pierduţii în pornovizări, rebutaţii hiperstimulaţi şi mercenarii care populau nivelurile inferioare din zgârie-stele. Ei îl tolerau, entităţi rătăcite care ascultau sau râdeau de cuvintele lui iscusit meşteşugite, oferindu-şi propriile istorii pentru bogăţia sa de experienţe. Tolton se deplasa printre descrierile de vieţi fărâmiţate la fel cum o fac boschetarii printre gunoaiele puturoase dintr-o fundătură întunecoasă, culegând mereu câte ceva, străduindu-se să priceapă ce spuneau, să confere puţină graţie visurilor lor smochinite, să-i explice pe ei, lor înşişi.

„Într-o bună zi”, le spunea, „voi încorpora toate astea într-un album StF. Galaxia vă va afla starea şi vă va elibera.”

Ei nu-l credeau, dar îl acceptau ca pe unul de-al lor. Era un statut care-l salvase din multe încăierări din baruri. Acum însă, în ceasul lui de nevoie disperată, nu-l ajutaseră. Oricât de greu ar fi fost s-o recunoască, ei pierduseră; ticăloşii cei mai duri din Confederaţie fuseseră raşi în nici treizeci şi şase de ore.

– La următoarea răspântie, o iei pe canalul din stânga, îl anunţă blocul procesor prins la centură.

– Da, murmură el supus.

Iar aceasta era cea mai uriaşă, şi cea mai usturătoare dintre toate ironiile sorţii: el, aspirantul de poet anarhist, îi era patetic de recunoscător lui Rubra, dictatorul supracapitalist, fiindcă îl ajuta.

La zece metri în faţă, se contopeau două pâraie bolborositoare. Tolton coti la stânga fără să ezite, cu apa înspumată stropindu-i genunchii. Fuga lui din zgârie-stele fusese aidoma unui montaj dement al tuturor istoriilor de luptă ce-i fuseseră povestite vreodată, care-i ieşise galopând din subconştient pentru a-l tortura. Orori şi hohote de râs îl urmăriseră pe toate coridoarele, până şi prin cele despre care crezuse că numai el le cunoştea. Doar Rubra, un glas calm care-i recita direcţii, îi oferise speranţă.

Apa îi îngreunase pantalonii negri. Îi era frig, pe de o parte din cauza fricii, pe de altă parte din pricina sevrajului.

De trei ore nu se mai văzuse niciun semn de urmăritori, deşi Rubra spunea că tot veneau după el.

Pârâul îngust începu să se lăţească şi malurile să-i coboare.

Tolton ieşi într-un râu larg de cincisprezece metri, a cărui jumătate îndepărtată era mărginită de o stâncă în formă de semilună. Peşti xenoci graşi ţâşniră, ferindu-se dinaintea lui, parcă rostogolindu-se pe fund. Nu exista nici altă ieşire, nici vreo sursă de alimentare.

– Şi acum? întrebă el plângăreţ.

– În capătul opus există un canal de admisie, îi spuse Rubra. Am închis fluxul, astfel că vei putea să înoţi prin el. Canalul este lung de numai cinci metri, după care face un cot; nu există lumină, dar duce într-o grotă unde vei fi în siguranţă.

– O grotă? Crezusem că grotele sunt săpate în roca naturală de-a lungul secolelor.

– De fapt, este o incintă de protecţie împotriva supraîncărcărilor. Atât doar că n-am vrut să fiu prea tehnic cu tine, care ai un trecut artistic.

Lui Tolton i se păru că glasul suna iritat.

– Mulţumesc, replică şi porni prin apă către stâncă.

După alte două îndrumări de corectare a direcţiei, plonjă sub unde. Gura canalului de admisie fu uşor de găsit, o gaură neagră de coşmar, largă de numai un metru şi jumătate. Ştiind că nu se va putea întoarce niciodată, ba nici chiar măcar să se retragă cu spatele, bărbatul se sili să lunece prin ea, lăsând în urmă un şirag de bule de aer.

Era imposibil să fi fost lung de numai cinci metri, părea mai degrabă să aibă douăzeci sau treizeci de metri. Coturile erau strânse, unul îl coborî, iar altul îl îndreptă în sus. Ieşi la suprafaţa apei cu un icnet răcnit şi disperat. Grota avea formă de dom, cu diametrul de douăzeci de metri şi toate suprafeţele acoperite de o peliculă de apă; practic pe pereţi curgeau întruna vălurele superficiale. Ieşise exact în centrul spaţiului aceluia. Când ridică ochii, văzu un orificiu larg în apex, iar picături îi căzură pe chipul întors într-acolo. Inelul de celule electrofosforescente de sus proiecta o strălucire roz-alb slabă în toate cotloanele.

Vâsli până la marginea bazinului şi se ridică în braţe pe podeaua lunecoasă. Un acces de tremurături îi zgudui membrele; nu era sigur dacă se datora apei reci sau senzaţiei sâcâitoare de claustrofobie. Incinta de protecţie împotriva supraîncărcărilor era oribil de strâmtă, iar faptul că de obicei era plină cu apă nu-l ajuta defel.

– O să trimit un cimpcasnic să-ţi aducă nişte haine uscate şi

mâncare, spuse Rubra.

– Mulţumesc.

– Aici ar trebui să fii în siguranţă pentru o vreme.

– Nu…

Privi în jur, neliniştit. Toţi ziceau că Rubra putea să vadă peste tot.

– Nu cred că pot sta foarte mult. Este niţel cam… este un spaţiu prea închis.

– Ştiu. Nu te teme, o să te ţin mereu în mişcare, să te păstrez înaintea lor.

– Nu pot să fiu cu altcineva? Am nevoie de oameni în jurul meu.

– Mă tem că n-au mai rămas prea mulţi dintre voi. Iar întâlnirea cu ei nu-i o idee bună, fiindcă în felul acela aţi fi mai uşor de localizat. Încă n-am dedus cum îi urmăresc pe non-posedaţi, dar bănuiesc că deţin un soi de abilitate ESP. La dracu', de ce nu? Au toate celelalte tipuri de farmece.

– Câţi am mai rămas? întrebă el, brusc panicat.

Rubra se gândi să-i spună adevărul, însă Tolton nu era un personaj dintre cele mai puternice.

– Două mii, minţi el.

În interiorul habitatului mai existau trei sute şaptezeci şi unu de non-posedaţi şi ajutarea lor simultană era pur şi simplu îngrozitoare.

Exact în timp ce-l liniştea pe Tolton, o percepea pe Bonney Lewin urmărindu-l pe Gilbert Van-Riytell. Femeiuşca dură optase să se îmbrace în echipament pentru safari african specific secolului al XIX-lea: uniformă kaki cu două banduliere încrucişate, în care cartuşe de alamă străluceau în inele din piele neagră. Pe umăr îi atârna o carabină Lee Enfield strălucitoare, calibrul 7,69 mm. Gilbert era revizorul bătrân al lui Magellanic Itg şi nu avea absolut nicio şansă. Rubra încercase să-l direcţioneze prin tunelurile de deservire de sub o staţie a tubului, dar Bonney şi camarazii ei îl încadraseră deja pe toate părţile.

– La trei metri în faţă, datavizâ Rubra spre Van-Riytell, este un chepeng pentru inspectare. Vreau să…

Umbre se înălţară din peretele tunelului de deservire şi-l înhăţară pe bătrân. Rubra nici măcar nu le observase. Rutinele lui de percepere fuseseră ocolite în mod expert.

O dată în plus, purjă şi reformată subrutine locale. Până îşi

recăpătase nivelul de observare, braţele şi picioarele lui Van-Riytell fuseseră legate în jurul unui par lung, gata pentru a fi transportat aidoma unui animal. Bărbatul nici nu se mai zbătea de acum. Bonney supraveghea încântată procedura.

Unul dintre membrii echipei ei de vânătoare stătea puţin retras şi privea distant: un tânăr înalt în costum alb, simplu.

Rubra ştiu atunci. El trebuia să fie.

Dariat!

Capul tânărului tresări brusc. Pentru o clipă, iluzia pâlpâi. Timp suficient pentru Rubra. Sub conturul tânărului chipeş se găsea Horgan. Horgan, cu o expresie şocată care-i deforma faţa scofâlcită. Dovadă incontestabilă.

Ştiam că tu eşti, spuse Rubra.

Cumva, cunoaşterea sosi aproape ca o uşurare.

Nu te ajută cu mai nimic, răspunse Dariat. **În scurt timp conştientizarea ta, despre orice, se va sfârşi. Şi nici măcar n-o să ajungi în libertatea din lumea de dincolo, fiindcă nu-ţi voi îngădui evadarea.**

Eşti uimitor. Spun asta ca pe un compliment. Încă-mi mai doreşti capul, nu-i aşa? Vrei să te răzbuni. Asta-i tot ce ţi-ai dorit vreodată, tot ce te-a menţinut în viaţă în ultimii treizeci de ani. Chiar după atâta vreme, continui să mă învinovăţeşti pentru biata Anastasia Rigel.

Ai alt suspect? Dacă n-ai fi fost tu, ea şi cu mine am fi fost şi acum în viaţă.

Vrei să zici că aţi fi fugit din calea expertei Bonney.

Poate că da. Pe de altă parte însă, dacă aş fi fost fericit, poate c-aş fi făcut ceva în viaţa mea. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate c-aş fi promovat în ierarhia companiei, exact aşa cum ai dorit-o dintotdeauna. Aş fi putut aduce supremaţia pentru Magellanic Itg, aş fi putut transforma Valisk în genul de naţiune care i-ar fi împins pe plutocraţii din Seninătate să se reverse în valuri spre noi. N-ar mai fi existat niciunul dintre rataţii şi inadaptabilii care se strâng sub stindardul tău. Regele Alastair ar fi venit aici pentru a-mi cere sfaturi despre cum să-şi conducă Regatul. Chiar crezi că o navă plină de zombi ar fi putut intra aici, trecând de paşapoarte, vamă şi imigrare, fără ca nimeni nici măcar să nu observe, dacă ar fi existat un asemenea regim? Să nu cutezi să eviţi să

accepţi ceea ce ai făcut.

Chiar aşa? Ia spune-mi, în „inadaptabili” şi toate celelalte genuri de gunoaie pe care le-ai fi ejectat prin ecluze incluzi şi tipul de fată de care te-ai îndrăgostit?

– Ticălosule! urlă Dariat.

Toţi cei din echipa de vânătoare se holbară la el, până şi Van-Riytell.

– O să te găsesc! O să pun mâna pe tine! O să-ţi strivesc sufletul, să-l văd murind!

Furia îi distorsionă chipul. Întinse brusc ambele braţe orizontal, aidoma unui mag Samson care se sprijină de coloanele templului. Foc alb îi explodă din mâini şi mestecă pereţii tunelului. Polipul se fisură şi se jupui, cu solzi înnegriţi rotindu-se şi îndepărtându-se prin aer.

Vai, vai temperamentul ăsta, îl batjocori Rubra. **Văd că nu s-a îmbunătăţit prea mult de-a lungul anilor.**

– Termină, dementule! zbieră Bonney la el.

– Ajută-mă! răcni Dariat drept răspuns.

Uraganul energetic care-i mugea prin corp îi transforma creierul în magmă alb-orbitor, care voia să izbucnească afară din ţeastă, să se elibereze.

– Îl omor! Ajută-mă, în numele lui Chi-ri!

Foc alb răpăi în tunelul care se năruia, disperat să ajungă la straturile neurale, să găsească însăşi substanţa minţii şi să ardă, să ardă, să ardă…

– Termină, imediat!

Bonney îşi îndreptă carabina spre el, cu o sprânceană arcuită.

Încetişor, Dariat îngădui focului alb să se afunde în curenţii energetici pasivi ce-i agitau celulele trupului posedat. Umerii i se gârboviră, când fumul degajat de polipul pârjolit se învolbură în jur. Reveni la imaginea lui Horgan, ba chiar la cămaşa lui murdară şi la pantalonii mototoliţi. Palmele îi apăsau faţa, împotrivindu-se năvalei lacrimilor.

– O să pun mâna pe el! proclamă glasul ascuţit şi tremurător al lui Horgan. O să pun mâna pe el în pizda mă-sii! O să-l frig în învelişul lui ca pe un homar. O să vezi. Treizeci de ani am aşteptat. Treizeci! Thoale îmi datorează dreptate. Mi-o *datorează!*

– Sigur că da, încuviinţă Bonney. Noi doi ar fi bine să stabilim însă o regulă: dacă mai faci încă o chestie ca asta, o să ai nevoie

de un corp nou din care să te răzbuni.

Făcu un gest brusc din cap spre echipa care-l înconjurase pe Van-Riytell. Îl ridicară pe revizorul bătrân de pe sol şi porniră prin tunel.

Femeia-vânător privi în urmă către silueta gârbovită a lui Dariat, deschise gura pentru a spune ceva, apoi se răzgândi. Îi urmă pe ceilalţi spre ieşire.

M-ai speriat în aşa hal, că tremur tot, pufni Rubra. **Simţi vibraţiile? Mă aştept dintr-o clipă-n alta ca marea să inunde parcul. Ce părere ai? Asta ar însemna că am făcut pe mine?**

Râzi tu, râzi, spuse Dariat fără putere. **N-ai decât. Dar într-o bună zi o să pun mâna pe tine. O să-ţi sparg protecţiile. Ştii bine că nu vor dura veşnic. Iar acum eu am de partea mea veşnicia. Apoi, după ce te-am găsit, o să-ţi intru în straturile neurale, o să mă târăsc în mintea ta ca un vierme, Rubra. Şi o să te rod pe dinăuntru tot ca un vierme.**

Am avut mereu dreptate-n privinţa ta. Ai fost cel mai bun. Care altul ar mai putea arde atât de fierbinte după treizeci de ani? La dracu', de ce-o fi trebuit să te-ntâlneşti cu ea? Împreună am fi putut reclădi compania în una care să provoace întreaga galaxie.

Ce cuvinte frumoase! Sunt onorat.

Nu mai fi. Ajută-mă.

***Poftim?* Cred că glumeşti în pizda mă-sii!**

Nu. Împreună o putem învinge pe Kiera şi putem purja habitatul de gaşca ei. Încă mai poţi conduce Valisk.

Edeniştii au avut dreptate – eşti dement!

Edeniştii sunt speriaţi de determinarea mea. Ar trebui s-o ştii, fiindcă se pare că ai moştenit gena aia.

Da. Şi de aceea şi tu ştii că nu mă poţi abate. Nici măcar nu-ncerca.

Dariat, tu nu eşti unul dintre ei, băiete, în realitate nu eşti unul dintre posedaţi. Ce ţi-ar putea oferi ei după aceea, eh? Te-ai întrebat asta vreodată? Ce fel de cultură vor construi ei? Asta nu-i decât o aberaţie a naturii, un nonsens, şi încă unul tranzitoriu. Viaţa trebuie să aibă un scop, iar ei nu sunt vii. Abilitatea asta energetică, felul în care puteţi crea din nimic – cum o poţi compara cu

comportamentul omenesc? Nu-i posibil, ele nu sunt compatibile şi nu vor fi niciodată. Uită-te la tine. Dacă o vrei înapoi pe Anastasia, adu-ţi-o. Găseşte-o în lumea de dincolo şi adu-o aici. Acum poţi avea orice, ai uitat? Kiera a spus-o, nu? Tu faci parte din asta, Dariat? Trebuie să decizi, băiete. Într-o bună zi. Dacă nu, o vor face ei pentru tine.

– N-o pot aduce înapoi, şopti el.

Ce vrei să spui?

Nu pot. Tu nu-nţelegi nimic.

Pune-mă la-ncercare.

Tu, să-mi fi duhovnic? Niciodată!

Am fost dintotdeauna. Sunt duhovnic pentru toţi cei dinlăuntrul meu, o ştii bine. Eu sunt depozitarul secretelor tuturor. Inclusiv ale celor ale Anastasiei Rigel.

Eu ştiu totul despre Anastasia. Noi n-am avut secrete. Ne-am iubit.

Serios? Ştii bine c-a avut viaţa ei înainte de a te cunoaşte. Şaptesprezece ani lungi. Şi a continuat-o şi după aceea.

Dariat privi în jur cu furie îngheţată, iar aspectul îi reveni la ascetul în costum alb.

N-a existat niciun „după aceea”. Ea a murit! Din cauza ta.

Dacă i-ai fi cunoscut trecutul, ai fi înţeles ce am vrut să spun.

Ce secrete? ceru el.

Ajută-mă şi-o să-ţi arăt.

Căcatule! O să te incinerez, o să dansez pe fragmentele tale…

Rutina principală a lui Rubra privi cum se dezlănţui mânia lui Dariat. La un moment dat se gândi că bărbatul va reîncepe să biciuiască pereţii tunelului cu focul alb. Însă Dariat izbuti să-şi păstreze acea ultimă fărâmă de control… cu greu.

Rubra rămase tăcut. Ştia că era prea devreme pentru a-şi juca atuul, secretul final pe care-l ţinuse pitit în ultimii treizeci de ani. Îndoiala pe care o plantase adânc în mintea lui Dariat trebuia sâcâită în continuare, torturată până la nivelul paranoiei complet dezvoltate, înainte de a expune revelaţia.

*

Orizontul de evenimente al lui *Lady Macbeth* pieri, îngăduind detectoarelor ei stelare în formă de ciuperci să se înalţe din nişele pentru salt şi să scaneze în jur. După cincisprezece secunde, calculatorul de zbor confirmă că nava stelară se materializase la cincizeci de mii de kilometri deasupra spaţioportului non-rotativ al Seninătăţii. Senzorii înregistrară că opt dintre platformele defensive strategice ale habitatului erau fixate asupra ei, în ciuda faptului că coordonatele sale erau exact în centrul zonei de ieşire desemnate.

– Iisuse, mormăi Joshua acru. Bine v-aţi întors, oameni buni, mă bucur să vă revăd.

Întoarse capul spre Goura, care era întins pe cuşeta de acceleraţie a lui Warlow.

– Înştiinţează Seninătatea despre situaţia noastre, repede, te rog. Azi pare niţel cam prea dispusă să apese pe trăgaci.

Senzorii de luptă localizaseră patru şoimi-negri pe traiectorii de intercepţie, care accelerau spre ei la şase *g.*

Goura încuviinţă printr-un gest scurt şi indolent din încheietura mâinii. Ochii edenistului erau închişi; comunicase cu personalitatea habitatului mai mult sau mai puţin din clipa în care nava stelară încheiase saltul TTZ, dar până şi prin intermediul afinităţii era dificil să cuprindă situaţia lor într-un singur rezumat rapid: explicaţiile, susţinute de expunerea completă a memoriei, durară câteva minute. Detectă nu numai o undă de surprindere în interiorul gândurilor senine ale personalităţii, când istoria Lalondei se deplie în mentalitatea sa.

După ce termină, Ione îşi direcţionă particularitatea de identitate spre el, potrivit obiceiului edenist.

Povestea ta este aproape incredibilă, comentă ea. **Acum două zile n-aş fi crezut un cuvânt, dar pentru că de la Avon ne-au sosit flekuri de avertizare aproape din oră în oră, de o zi şi jumătate, nu pot spune decât că vă acord permisiunea de andocare.**

Mulţumesc, Ione.

Va trebui să fiţi însă examinaţi pentru posedare, înainte de a vă îngădui accesul în habitat. Nu pot expune întreaga populaţie la riscul contaminării pe baza cuvântului unui singur om, chiar dacă tu pari autentic.

Bineînţeles.

Ce face Joshua?

Este bine. Un tânăr remarcabil.

Da.

Displayul calculatorului de zbor arătă că platformele defensive strategice îşi dezangajau armele. Joshua primi un accept standard din partea centrului de control al traficului spaţioportului, urmat de datavizarea unui vector de apropiere.

– Am nevoie de un siloz de andocare cu dotări pentru manipularea răniţilor, răspunse el tot prin datavizare. Dar şi de o echipă pediatrică în stare de alertă, alături de specialişti în biofizică. Puştii ăştia au suferit serios pe Lalonde, iar în final au fost în prezenţa unei bombe atomice.

– Mobilizez chiar acum echipele medicale solicitate, răspunse Seninătatea. Vor fi gata până andocaţi. Alertez de asemenea o echipă de întreţinere a spaţioportului. Judecând după starea carcasei navei şi după scăpările de vapori pe care le observ, cred că ar fi cât se poate de cuvenit.

– Mulţumesc, Seninătate. Atentă ca întotdeauna.

Aşteptă ca Ione să intre on-line şi să spună ceva, dar canalul comută înapoi la actualizări ale ghidării controlului de trafic.

„Dacă aşa vrea ea… Perfect din partea mea.” Trăsăturile i se bosumflară într-o mască ursuză.

Activă cele două tuburi de fuziune funcţionale ale lui *Lady Mac* şi alinie nava pe vectorul lor de apropiere. Porniră către Seninătate cu 1,5 *g.*

– Ei cred în toată aiureala asta publicitară despre posedare? îl întrebă Sarha pe Goura, cu o notă de scepticism îngrijorat în glas.

– Da. Bărbatul interogă habitatul despre flekurile de la Avon. Adunarea a subscris la precauţiile Primului-amiral. De acum, nouăzeci la sută din Confederaţie ar trebui să fie conştientă de situaţie.

– Stai puţin, rosti Dahybi. Noi abia ne-am întors de la Lalonde şi nu pot spune c-am pierdut timpul acolo. Cum dracu-a putut alerta Avonul escadrila aia a Marinei acum două-trei zile?

– Nici n-a făcut-o, răspunse Goura. Probabil că posedaţii au plecat de pe Lalonde de ceva vreme. Se pare că Laton a fost nevoit să distrugă o insulă întreagă de pe Atlantis, pentru a le împiedica răspândirea.

– Căcat, mârâi Dahybi. Vrei să zici că sunt deja prin Confederaţie?

– Mă tem că da. Se pare că Shaun Wallace i-a spus totuşi adevărul lui Kelly. Sperasem să nu fi fost decât o propagandă subtilă din partea lui, adăugă trist edenistul.

Ştirile atenuară optimismul din navă. Aşteptatul lor sanctuar nu era totuşi atât de sigur: scăpaseră de o bătălie, pentru a constata că se pregătea un război întreg. Nici chiar psihicul edenist nu putea suprima nivelul de îngrijorare. Copiii de pe Lalonde îl percepură (cei care nu fuseseră înghesuiţi în modulele tau-zero) şi le declanşă alt ricoşeu emoţional, deşi evident nu atât de mare precum celelalte prin care trecuseră. Fericirea promisă de părintele Horst la capătul călătoriei se dovedea evazivă. Nu ajuta prea mult nici chiar faptul că voiajul lua sfârşit.

Avariile suferite de *Lady Macbeth* în lupta de deasupra lui Lalonde nu-i afectau manevrabilitatea, în niciun caz cu Joshua ca pilot. Se apropie de silozul de andocare alocat, CA 5-099, aflat chiar în centrul discului spaţioportului, precis aliniată pe vectorul atribuit de controlul traficului. Nu exista niciun indiciu că cincisprezece rachete de poziţionare fuseseră scoase din uz şi că evacua întruna prin supapele de purjare de urgenţă, ca şi prin două conducte de alimentare criogenică fisurate.

La momentul respectiv, aproape un sfert din populaţia habitatului accesa senzorii spaţioportului, privind-o cum andochează. Companiile de ştiri îşi întrerupseseră programele pentru a anunţa că o singură navă revenise de la Lalonde. Reporterii fuseseră foarte rapizi în a descoperi că echipele de pediatri sosiseră în siloz. (Şeful lui Kelly dataviza disperat spre nava care se apropia, însă zadarnic.)

Lucrătorii din industria spaţială, cei din staţia industrială şi echipajele navelor care îşi omorau timpul liber prin baruri din cauza carantinei îi observară apropierea cu o senzaţie de respect îngrijorat. De acord, Joshua izbutise să scape din nou dintr-o situaţie foarte dificilă, dar starea bătrânei *Lady Mac*... Carbonizată şi desprinsă în solzi, spuma nultermică expunea secţiuni ale carcasei ce arătau nenumărate încreţituri produse de tensiuni termice (un semn sigur al loviturilor de fascicule energetice pe care le încasase), baterii de senzori topiţi, doar două tuburi de fuziune funcţionale... Trebuie să fi fost o luptă tare a dracului. Toţi ştiau că nimeni altul nu s-ar fi putut întoarce. Ştiinţa că toţi prietenii, colegii sau cunoştinţele îndepărtate care-l însoţiseră pe Terrance Smith erau fie colb radioactiv, fie pierduţi

în posedare era greu de acceptat. Navele acestea stelare erau puternice, rapide şi bine înarmate.

Aşa cum era de aşteptat, procesul de debarcare fu destul de haotic. Oameni ieşeau întruna din tubul ecluzei pneumatice, de parcă *Lady Mac* ar fi fost focarul unei distorsiuni dimensionale, cu spaţiul intern mult mai mare decât cel cuprins în interiorul carcasei. Spre marea surprindere a reporterilor, edeniştii formau un procentaj însemnat de exilaţi. Ei ajutau o hoardă de puşti refugiaţi cu chipuri speriate, minunat de senzavizogenici, în haine zdrenţuite. Asistente pediatre plutiră după ei în compartimentul de recepţie, în timp ce reporterii plutiră ca nişte rechini aerieni pentru a-i întreba pe copii ce simţiseră şi ce văzuseră. Lacrimi începură să şiroiască.

Cum dracu-au ajuns acolo? întrebă Ione habitatul.

Gardiştii se lansară pentru a-i intercepta pe reporteri.

Jay Hilton îşi strânse genunchii la piept, tremurând nefericită, în vreme ce pluti de-a curmezişul compartimentului. Nu se aşteptase la nimic din toate acestea, nici la voiajul cu nava stelară, nici la sosirea lor. Încercă să-l zărească pe părintele Horst prin vârtejul zgomotos de trupuri care ricoşau în spaţiul acela, ştiind că el trebuia să se îngrijească de alţii şi că probabil nu putea petrece prea mult timp cu ea. De fapt, ea aproape că nu mai avea niciun rol de jucat acum, când în jur erau atâţia adulţi care să se ocupe, din nou, de toate. Poate că dacă s-ar fi ghemuit mult şi ar fi devenit mică-mititică, ar fi fost ignorată de toţi şi atunci s-ar fi putut uita la parcul habitatului. Jay auzise poveşti despre habitatele edeniste şi despre frumuseţea lor; pe când trăise în arcologie, visase adesea cu ochii deschişi la ziua când va vizita Jupiter, în ciuda predicilor ţinute de părintele Varhoos despre ticăloşia bitekului.

Ocazia de a scăpa din meleu nu i se ivi însă. Un reporter pluti pe lângă ea, observă că era fetiţa cea mai mare din compartiment şi folosi un inel de prindere ca să se oprească brusc. Gura i se lăţi într-un zâmbet superprietenos, genul pe care programul nanonicelor sale neurale îl sfătui că era optim pentru a interfaţa cu Copiii Mici şi a le transmite încredere.

– Bună, bună, rosti el. Nu aşa că-i groaznic? Ar fi trebuit să fi organizat mai bine totul.

– Da, rosti Jay nesigur.

– Mă numesc Matthias Rems.

Surâsul se lăţi încă şi mai mult.

– Jay Hilton.

– Salutare, Jay. Mă bucur că aţi ajuns la Seninătate, fiindcă aici veţi fi în siguranţă. Din câte am auzit, pe Lalonde a fost al naibii pentru voi toţi.

– Da!

– Serios? Ce s-a-ntâmplat?

– Păi, mama a fost posedată în prima seară. Şi apoi…

O mână o prinse de umăr. Se întoarse şi o zări pe Kelly Tirrel privindu-l agresiv pe Matthias Rems.

– Vrea să ştie ce s-a întâmplat, explică Jay încântată.

O plăcea pe Kelly, o admirase din clipa în care sosise la ferma din savană pentru a-i salva. În timpul voiajului spre Seninătate, decisese în secret că atunci când va fi mare va deveni o reporteră dură, care va umbla prin Confederaţie aidoma lui Kelly.

– Ceea ce s-a întâmplat este povestea ta, Jay, spuse Kelly încetişor. Îţi aparţine ţie; este tot ce ţi-a mai rămas. Iar dacă el vrea s-o audă, trebuie să-ţi ofere o mulţime de bani pentru ea.

– Kelly! îi azvârli Matthias un rânjet uşor exasperat din categoria „ştii bine care-i jocul”.

N-o impresionă însă deloc pe femeie.

– Alege pe cineva de talia ta, Matthias. Descoaserea copiilor traumatizaţi este degradantă chiar şi pentru tine. Pe Jay o reprezint eu.

– Chiar aşa, Jay? întrebă el. Ţi-ai pus amprenta pe vreun contract cu Collins?

– Poftim? se uită fata derutată de la unul la celălalt.

– Gardist! strigă Kelly.

Jay piui speriată când o mână de un negru-strălucitor se închise pe antebraţul lui Matthias Rems. Posesorul mâinii era un monstru cu piele rigidă şi dură, mai îngrozitor decât orice formă purtase vreodată un posedat.

– E-n regulă, Jay, zâmbi Kelly pentru prima dată după destule zile. Este de partea noastră. Pe ei îi foloseşte Seninătatea ca forţă poliţienească.

– Aha, încuviinţă Jay şi înghiţi sonor nodul din gât.

– Doresc să reclam o tentativă de încălcare a copyrightului de confidenţialitate, se adresă Kelly gardistului. De asemenea, Matthias violează carta etică a senza-media referitoare la abordarea şi ademenirea minorilor în absenţa părinţilor sau

tutorilor lor.

– Mulţumesc, Kelly, rosti gardistul. Şi bun sosit acasă. Felicitările mele pentru rezistenţa dovedită în momente dificile.

Femeia îi zâmbi obosit servitorului bitek.

– Vino, domnule, i se adresă gardistul lui Matthias Rems.

Se împinse cu picioarele sale robuste în batardoul compartimentului şi amândoi se îndreptară spre o trapă.

– Să nu te-ncrezi niciodată în reporteri, îi zise Kelly fetei. Noi nu suntem oameni buni. Ba chiar suntem mai răi ca posedaţii: ei fură doar corpuri, pe când noi îţi furăm toată viaţa şi scoatem profit de pe urma ei.

– Nu-i adevărat, spuse Jay punând toată forţa de copil a încrederii adoratoare în acele cuvinte.

O credinţă la nivelul căreia oricărui adult i-ar fi fost imposibil să se ridice.

Kelly o sărută pe frunte, copleşită de emoţii. „Copiii din ziua de azi sunt atotcunoscători, ceea ce-i face însă şi mai vulnerabili.” O împinse cu blândeţe pe Jay spre o asistentă pediatră şi le lăsă discutând despre ultimele alimente pe care le mâncase fata şi momentul când se petrecuse asta.

– Kelly, slavă lui Hristos!

Glasul familiar o făcu să se înfioare, o reacţie care, în imponderabilitate, era aidoma unei unduiri din creştetul capului până la vârfurile degetelor de la picioare. Se agăţă de un inel de prindere, ca să se calmeze.

Garfield Lunde îi alunecă în câmpul vizual, sosind cu picioarele înainte. Era şeful ei direct şi cel care-i autorizase misiunea. Un risc însemnat, aşa cum îi spusese atunci, un gen de muncă de teren care nu era nici pe departe punctul ei forte. Se îndatorase şi mai mult faţă de el; tot ce făcea Lunde pentru subordonaţii săi era o favoare, un act de bunătate împotriva regulilor stricte. Îşi datora poziţia exclusiv abilităţii sale în politica internă a companiei, fără să aibă vreo legătură cu talentul de senzavizare şi abilitatea investigatoare.

– Salut, Garfield, rosti ea monoton.

– Ai izbutit să te-ntorci. Îmi place mult şi noua ta coafură.

Kelly aproape că uitase de părul care-i fusese tuns periuţă pentru a încăpea în casca-cochilie a costumului-armură. Stilul, simţul vestimentaţiei, membranele cosmetice erau concepte care păreau să se fi dizolvat, părăsindu-i complet universul.

– Bravo, Garfield. Înţeleg acum felul în care abilitatea ta de observare te-a urcat până în vârful piramidei.

El clătină dintr-un deget, aproape agăţându-se în propria sa coadă de cal, care-i şerpuia în jurul gâtului.

– Doamna cea dură, în sfârşit! Se pare că ţi-ai pierdut voioşia în misiunea asta; ai atins câteva cadavre şi te-ai întrebat dacă n-ar fi fost poate mai bine să ajuţi decât să înregistrezi. Nu trebuie să simţi remuşcări, ni se întâmplă tuturor.

– Sigur că da.

– Se mai întoarce cineva, alte nave stelare?

– Dacă n-au ajuns deja aici, n-or să mai vină.

– Hristoase, da'-i din ce în ce mai bine! În felul ăsta avem exclusivitate totală. Ai coborât pe planetă?

– Da.

– Şi este posedată?

– Da.

– Magnific!

Se uită mulţumit în jurul sălii de recepţie, privind copii şi edenişti care se mişcau în imponderabilitate ca nişte balerine geriatrice.

– Auzi, da' unde sunt mercenarii cu care ai plecat?

– Nu s-au mai întors, Garfield. S-au sacrificat pentru ca avionul spaţial lui *Lady Mac* să poată decola cu copiii.

– Dumnezeule! Uau! S-au sacrificat pentru copii?

– Da. Am fost depăşiţi ca putere de foc, dar ei n-au dat înapoi. Niciunul. Nu m-am aşteptat vreodată…

– Uluitor. Ai totul, nu? Pentru numele lui Hristos, Kelly, spune-mi c-ai înregistrat totul! Bătălia cea mare, ultima rezistenţă plină de nobleţe.

– Am înregistrat ce am putut. Când n-am fost atât de speriată, încât să nu pot gândi limpede.

– Este! Am ştiut c-am luat decizia cea mai bună când te-am trimis. Asta-i, fetiţă! Stai numai să vezi cum o să ne ajungă galactic indicele de audienţă. O să-i scoatem de pe piaţă pe Time Universe şi pe ceilalţi. Îţi dai seama ce-ai reuşit? La dracu', Kelly, probabil că după chestia asta o s-ajungi şefa mea. Excepţional!

Foarte calmă, Kelly lăsă programul de luptă cu mâinile goale în imponderabilitate al Ariadnei să comute pe modul primar. Simţul echilibrului îi fu amplificat imediat, făcând-o să perceapă fiecare mişcare cât de măruntă pe care corpul o făcea în curenţii

slabi de aer din compartiment. Orientarea ei spaţială cunoscu o amplificare similară; distanţele şi poziţiile relative erau cât se poate de evidente.

– Excepţional? şuieră ea.

Garfield rânji mândru.

– Fac pariu.

Kelly se lansă către el, rotindu-se în acelaşi timp în jurul propriului ei centru de greutate. Picioarele se întoarseră şi căutară capul bărbatului, iar labele lor loviră direct.

Fu nevoie de doi gardişti care s-o smulgă. Din fericire, echipa pediatrică era dotată cu pachete nanonice medicale. Izbutiră să salveze ochiul lui Garfield, dar nasul lui fracturat reveni la forma cuvenită abia după o săptămână.

*

Toţi pasagerii refugiaţi părăsiseră *Lady Mac.* Sistemele ambientale suprasolicitate se calmau. Cordoanele ombilicale ale silozului de andocare expediau o briză răcoroasă prin punte, care lua cu ea aerul voiajului: neplăcut, cu mirosuri de corpuri omeneşti, umiditate şi nivel ridicat de bioxid de carbon. Pentru mintea lui Joshua, nici chiar ventilatoarele dinapoia grilelor nu ţiuiau prea tare. Poate că era doar imaginaţia lui.

Acum rămăsese echipajul, pentru a se scălda în oxigenul magnific de abundent. Echipajul, minus un membru. În timpul zborului, Joshua nu avusese prea mult timp liber pentru a se gândi la Warlow. Gonise între coordonate de salturi şi îşi făcuse griji despre fiabilitatea nodurilor configuratoare energetic, despre pierderi, despre sistemele avariate, despre copiii pentru care devenise pe neaşteptate răspunzător şi despre nevoia disperată de a reuşi.

Iar acum reuşise, învinsese probabilitatea minusculă cu care-l confruntase universul. Asta îl făcea să se simtă bine, deşi sentimentul respectiv nu era însoţit de fericire. Se gândi că satisfacţia de sine era o stare ciudată, în cazul acesta aproximativ echivalentă cu nirvana indusă de oboseală.

Ashly Hanson apăru prin trapa dintre punţi şi privi scurt la formele letargice, aflate încă în plasele de siguranţă ale cuşetelor de acceleraţie.

– În caz că nu ştiaţi, spuse el, zborul s-a terminat.

– Da.

Joshua datavizǎ o instrucţiune în calculatorul de zbor.

Reprezentările multicolore ale principalelor sisteme ale navei îi dispărură din minte şi plasa de siguranţă se retrase.

– Curăţenia poate s-aştepte până mâine, zise Dahybi. Sau cel puţin aşa cred

– Am receptat mesajul, încuviinţă Joshua. Se acordă învoire generală şi obligatorie.

Sarha lunecă de la cuşeta ei şi-l sărută uşor.

– Ai fost magnific! După ce se va termina totul, o să ne-ntoarcem la Aethra ca să-i spunem că am scăpat şi am salvat copiii.

– Dacă el este acolo.

– Este. Ştii bine că este.

– Are dreptate, rosti Melvyn Ducharme şi anulă vizualizarea neurografică a circuitelor de putere din *Lady Mac.* El este acolo. Şi chiar dacă transferul n-a funcţionat, sufletul lui ne urmăreşte chiar acum.

– Iisuse! se cutremură Joshua. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

– Oricum în privinţa asta nu prea avem de ales.

– Dar nu azi, rosti apăsat Ashly şi ridică un braţ către Sarha. Haide, să-i lăsăm pe morbizii ăştia să geamă-ntre ei. Nu ştiu-n privinţa ta, dar eu o să trag întâi o tărie mare-n Harkey’s, după care nu mai cobor o săptămână din pat.

– Sună bine.

Femeia îşi desprinse tălpile de pe covoraşul adeziv de lângă cuşeta lui Joshua şi-l urmă prin trapă pe pilotul veteran.

O expresie de uşoară derută apăru pe chipul lui Joshua. „Nu-i treaba ta”, îşi spuse. În plus, mai trebuia să se gândească şi la Kelly, deşi ea fusese aproape de nerecunoscut după întoarcerea de pe Lalonde. Apoi mai era Louise. De asemenea, Ione.

– Cred c-o să sar peste băutură şi mă duc drept în pat, îi anunţă pe ceilalţi doi.

Ieşiră pe rând prin trapa punţii. Abia când ajunseră la ecluza pneumatică se întâlniră cu specialista în sisteme de la service-ul companiei, care venea din direcţia opusă. Femeia dorea aprobarea oficială a căpitanului pentru a începe evaluarea navei, în vederea punerii la punct a unui program de întreţinere. Joshua rămase să discute priorităţile şi să datavizeze fişierele despre sistemele care suferiseră cel mai mult la Lalonde.

Când părăsi în cele din urmă nava stelară, nu mai era nici

ţipenie în jur. Nebunia din incinta de recepţie se încheiase. Reporterii plecaseră. Nu mai rămăsese nici măcar un gardist care să verifice dacă nu cumva era posedat. „Delăsători”, îşi spuse, „parcă n-ar semăna deloc cu Seninătatea.”

Un lift de navetă îl purtă în lungul fusului care conecta discul spaţioportului de centrul calotei nordice a habitatului. Îl aduse la una dintre cele zece staţii de tuburi care deserveau butucul central; era complet pustie, cu o excepţie.

Ione stătea lângă vagonetul care aştepta, îmbrăcată într-un sarong de culoare albastru marin şi bluză asortată. El zâmbi trist înaintea amintirii evocate.

– Îmi amintesc de tine, rosti femeia.

– Curios, crezusem c-ai uitat.

– Nu. Nu pe tine, indiferent ce ar fi.

Joshua se opri în faţa ei şi-şi coborî ochii spre chipul care avea prea multă înţelepciune pentru asemenea trăsături delicate.

– Am fost un idiot, mărturisi el.

– Cred că în sfârşit avem păreri comune într-o privinţă, nu?

– Am fost idiot în mai multe rânduri.

– Seninătatea examinează memoriile edeniştilor pe care i-ai salvat. Joshua, sunt foarte mândră de tot ce ai reuşit în zborul acela şi nu mă refer doar la manevrele îndrăzneţe. Sunt realmente foarte mândră.

Bărbatul nu putu decât să încuviinţeze tăcut. De foarte multă vreme visase la o reîntâlnire ca aceasta; plecarea după cearta lor lăsase prea multe lucruri deschise, prea multe vorbe nerostite. Acum însă mintea i se întorcea la Louise, pe care o lăsase de asemenea în urmă. Totul nu era decât vina lui Warlow, el îl împinsese să facă promisiunea aia idioată de a fi mai puţin egoist cu femeile.

– Pari obosit, zise Ione şi-i întinse mâna. Haide acasă.

Joshua îi privi palma deschisă, micuţă şi perfectă.

Îşi împleti degetele printre ale ei, redescoperindu-i căldura pielii.

*

Parker Higgens aprecia că trecuseră douăzeci de ani de când părăsise ultima oară Seninătatea. Atunci fusese o călătorie scurtă cu o navă stelară adamistă, până la o universitate de pe Nanjing, ca să poată susţine o lucrare şi să evalueze nişte candidaţi pentru proiectul laymili. Experienţa respectivă nu-l

încântase, întrucât greaţa provocată de imponderabilitate părea capabilă să treacă prin orice defensive i-ar fi ridicat nanonicele neurale pe traiectele nervoase. Călătoria aceasta fusese însă diferită în mod plăcut. Gravitaţia din capsula de susţinere biotică a şoimului-negru nu fluctuase niciodată, beneficiase de o cabină personală, echipajul era prietenos, iar ofiţerul de Marină care-i fusese desemnat ca escortă era o doamnă cultă, care fusese o companie excelentă.

La sfârşitul zborului, el accesase până şi senzorii electronici ai şoimului-negru pentru a urmări apropierea lor de Trafalgar. Zeci de nave stelare ale Marinei roiau în jurul celor două globuri mari ale spaţioporturilor sale. Avon asigura un fundal măreţ şi Higgens îşi dăduse seama că tonurile calde de albastru, alb, verde şi maro ale unei planete terracompatibile erau mult mai blânde decât benzile abrazive de furtună ale lui Mirchusko. Aproape că râsese înaintea imaginii stereotipe pe care o prezenta când se holba ca un turist stupefiat: profesorul bătrân şi prăfuit descoperă finalmente că există viaţă şi în exteriorul centrului de cercetări.

Păcat că nu avusese timp să se bucure de toate. Ofiţerul de Marină datavizase spre Trafalgar constant din clipa în care terminusul găurii-de-vierme se închisese în urma lor, prezentându-şi informarea şi autentificând-o cu o serie de coduri. Căpătaseră un vector de apropiere prioritar, care le îngăduise să ocolească unul dintre spaţioporturi cu o viteză ameţitoare, înainte de a luneca în craterul uriaş care slujea ca terasă de andocare pentru navele stelare bitek (singurul şoim-negru care o folosea era al lor).

După aceea avusese două întâlniri cu ofiţerii de stat-major ai Primului-amiral; un schimb de informaţii care înfiorase ambele părţi. Parker aflase despre posedare şi ei căpătaseră datele despre planeta natală a laymililor, Unimeron. Deciseseră că nu exista nici urmă de îndoială.

Când fu condus în uriaşul cabinet circular al lui Samual Aleksandrovici, primul lucru simţit de Parker Higgens fu o undă vagă de invidie. Primul-amiral se bucura de o panoramă peste biosfera din Trafalgar mult mai impresionantă decât ceea ce vedea Higgens din biroul său din campusul proiectului laymili. Reacţia unui adevărat birocrat, se mustră el, prestigiul care-i mai important ca orice.

Primul-amiral se ridică dinapoia biroului mare de lemn de tec şi-l ocoli, întâmpinându-l cu o strângere fermă de mână.

– Mulţumesc că ai venit, domnule director, şi doresc de asemenea să transmit recunoştinţa mea către Lordul Ruinelor, pentru că a acţionat atât de prompt în această problemă. S-ar părea că este o susţinătoare fermă a Confederaţiei; regret doar că exemplul nu-i este urmat şi de alţi şefi de stat.

– Îi voi transmite mulţumirile acestea.

Primul-amiral îi prezentă apoi pe ceilalţi din jurul biroului: amirala Lalwani, căpitanul Maynard Khanna, dr. Gilmore şi Mae Ortlieb, ofiţerul de legătură cu biroul ştiinţific al Preşedintelui.

– Din câte ţin minte, rosti amirala Lalwani, kiintii ne-au avertizat că în cele din urmă toate rasele trebuie să se confrunte cu adevărul despre moarte. Se pare că laymilii au pierdut în confruntarea lor.

– Anterior nu spuseseră însă nimic, replică Parker amar. În Seninătate avem şase kiinti care participă la proiect; am lucrat cu ei de decenii, sunt cooperativi şi săritori, ba chiar i-am considerat prieteni… Dar niciodată n-au scăpat nici cea mai mică aluzie. Să-i ia naiba! Ştiuseră din capul locului de ce s-au sinucis laymilii şi şi-au distrus habitatele.

– Ambasadorul Roulor a precizat că este vorba despre o problemă a oamenilor care trebuie rezolvată de oameni.

– Ce să zic, mare ajutor! mârâi dr. Gilmore. Trebuie să spun că este o atitudine tipică pentru ei, ţinând seama de predispoziţia lor psihologică spre misticism.

– Cred că este inevitabil ca orice rasă care a descoperit secretul morţii şi a supravieţuit impactului să aibă o viziune foarte spirituală asupra vieţii, spuse Primul-amiral. Nu le purta pică în privinţa asta, domnule Gilmore. Domnule director, s-ar părea că posedarea noastră şi disfuncţia realităţii a laymililor sunt unul şi acelaşi lucru, corect?

– Corect, domnule amiral. Ba chiar, în lumina celor pe care le ştim acum, referirea făcută de stăpânul de navă laymil la moartea esenţei clanului Galheith este perfect logică. În momentul în care el a părăsit orbita, posedarea se răspândea peste Unimeron.

– Cred că pot confirma asta, spuse amirala Lalwani.

Privi către Primul-amiral, aşteptându-i permisiunea. Bărbatul înclină scurt din cap.

– Un şoim-de-vid mesager tocmai a revenit de la Ombey. Câţiva posedaţi au scăpat în libertate acolo; din fericire, autorităţile au avut un succes remarcabil în a-i prinde. În ciuda succesului respectiv, au fost totuşi nevoiţi să le cedeze o zonă. Avem o înregistrare a fenomenului.

Parker accesă flekul de imagini compilate de sateliţii de senzori din defensiva strategică a lui Ombey şi văzu norul roşu remarcabil de neted care acoperea lent Mortonridge. Redarea accelerată arătă terminatorul planetei deplasându-se peste ocean. Noaptea, acoperământul peninsulei strălucea vişiniu ostil, cu marginile flexionându-se agitate peste linia neregulată a coastelor.

– Groaznic, rosti el după ce anulă vizualizarea.

– Concordă, comentă dr. Gilmore. În mod absolut, este acelaşi eveniment.

– De acord, Laton era foarte grăbit şi stresat, zise Lalwani. Dar dacă-l înţelegem corect, odată ce norul acela roşu învăluie complet o planetă, posedaţii o pot scoate din univers.

– De fapt, spuse dr. Gilmore, nu o scot în afara universului. Dacă continuumul spaţio-temporal poate fi manipulat în măsura în care se pare că o pot face ei, atunci ar trebui să poţi formata un microcontinuum favorabil în jurul unei planete. Suprafaţa nu va fi pur şi simplu accesibilă prin intermediul continuumului spaţio-temporal obişnuit. O gaură-de-vierme ar putea ajunge la ei, dacă i-am cunoaşte semnătura cuantică corectă a terminusului.

– Planeta natală laymili n-a fost distrusă, zise Parker încetişor. Suntem siguri în privinţa aceasta. Am speculat că s-ar putea să fi fost deplasată, dar, evident, am considerat doar deplasarea fizică prin acest univers.

– Atunci laymilii posedaţi trebuie să fi făcut scamatoria aceasta a dispariţiei, spuse Lalwani. Este într-adevăr posibilă.

– Doamne Dumnezeule, murmură Primul-amiral. Ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns să încercăm să găsim o metodă de inversare a posedării, acum trebuie să ne gândim cum să aducem înapoi planete întregi dintr-o versiune dementă a raiului.

– Iar laymilii din insulele-spaţiale au preferat să se sinucidă decât să se predea, adăugă Lalwani mohorât. Paralela dintre Inelul Ruinelor şi Insula Pernik mi se pare cea mai tulburătoare. Posedaţii ne confruntă cu o singură alegere: predaţi-vă sau

muriţi. Iar dacă într-adevăr murim, nu facem altceva decât să le sporim numărul. Totuşi Laton a ales moartea, ba chiar părea aproape încântat de ea. Chiar la sfârşit, i-a spus lui Oxley că va începe ceea ce el a numit „marea călătorie”, deşi n-a oferit niciun detaliu. Însă sugestia că nu va suferi în lumea de dincolo a fost subliniată aproape apăsat.

– Din păcate nu-i deloc ceva ce poate fi transformat într-o politică fermă, observă Mae Ortlieb. Şi chiar dacă ar putea fi transformată ca atare, nu-i deloc convingătoare pentru populaţie.

– Sunt conştientă de asta, replică Lalwani cu răceală. Informaţia ne poate totuşi orienta către domenii ce ar trebui investigate. După aceea, pe baza rezultatelor investigaţiilor, se poate formula o politică.

– Ajunge! interveni Primul-amiral. Ne aflăm aici ca să încercăm să decidem direcţia cea mai productivă de investigaţii ştiinţifice. Ţinând seama de faptul că acum deţinem o înţelegere fundamentală a problemei cu care ne confruntăm, aş dori să aud unele sugestii. Dr. Gilmore?

– Noi continuăm s-o examinăm pe Jacqueline Couteur, pentru a încerca să determinăm natura energiei pe care o utilizează sufletul posedat. Deocamdată am înregistrat foarte puţin succes. Instrumentele noastre fie că n-o pot detecta, fie că suferă defecţiuni produse de ea. Oricum ar sta lucrurile, nu-i putem defini natura. Privi şovăielnic spre Primul-amiral: Aş dori autorizaţia de a trece la testele reactive.

Parker nu-şi putu opri pufnetul dezaprobator care-i scăpă de pe buze. Consolida o dată în plus imaginea de savant bătrân şi rigid, dar în acelaşi timp deplângea militarismul de extremă dreaptă în care Gilmore credea cu tărie.

Nimeni nu s-ar fi gândit la asta, însă în timpul studenţiei, Parker Higgens îşi făcuse norma în privinţa radicalismului şi a diverselor sale cauze. Se întrebă dacă amănuntele respective se găseau în dosarul pe care Lalwani i-l întocmise fără doar şi poate, octeţi vechi într-un limbaj vetust de programare, care îi detaliau protestele faţă de dezvoltările militare derulate pe campusul universitar. Oare dacă femeia ar fi accesat datele acelea înainte de a-i accepta prezenţa aici, s-ar mai fi reunit vreodată nucleul celei mai mari forţe militare asamblate vreodată de omenire? Poate că ea îl aprecia ca fiind nepericulos

acum. Poate că avea chiar dreptate s-o facă. Totuşi indivizi ca Gilmore reactivau toate gândurile vechi şi dispreţuitoare. „Teste reactive, ce să zic?!”

– Ai vreo problemă în privinţa asta, domnule director? întrebă dr. Gilmore cu neutralitate formală.

Parker lăsă ochii să-i rătăcească peste holoecranele mari din cabinet, privind navele stelare care se deplasau peste Avon. Pregătindu-se pentru luptă. Pentru conflict.

– Sunt de acord cu Primul-amiral, rosti el cu tristeţe. Trebuie să încercăm să găsim o soluţie ştiinţifică.

– Ceea ce se va întâmpla doar dacă cercetările mele pot continua nestânjenite. Ştiu ce gândeşti, domnule director, şi regret faptul că în cazul acesta avem de-a face cu un om viu. Însă dacă nu mi se oferă o alternativă validă, trebuie s-o folosim pe Jacqueline Couteur pentru a ne spori baza de cunoaştere.

– Domnule doctor, cunosc argumentaţia legată de nivelurile relative de suferinţă. Mi se pare însă deprimant că după şapte secole de aderare la metoda ştiinţifică n-am ajuns la un principiu mai uman. Consider oribilă ideea experimentării pe oameni.

– Ar trebui să revezi fişierul întocmit de locotenentul Hewlett, ai cărui puşcaşi marini au fost trimişi în misiunea de capturare a Jacquelinei Couteur. Atunci ai vedea în mod exact cine are de fapt un comportament oribil.

– Excelent argument. Ei procedează aşa cu noi, prin urmare suntem pe deplin justificaţi să procedăm la fel cu ei. Suntem toţi oameni.

– Îmi pare rău, interveni Primul-amiral, dar nu dispunem realmente de timpul necesar pentru ca să discutaţi despre etică şi morală. Confederaţia este acum în mod oficial în stare de urgenţă, domnule director; dacă asta ne transformă în ceea ce consideri sălbatici, pentru a ne apăra, aşa să fie. Nu noi am iniţiat criza aceasta, ci pur şi simplu reacţionăm faţă de ea în unicul mod pe care-l cunosc. Şi intenţionez să te folosesc la fel de mult pe cât o va folosi dr. Gilmore pe Couteur.

Parker îşi îndreptă spinarea şi-l fixă cu privirea pe Primul-amiral. Cumva discuţia în contradictoriu cu el, de felul celei pe care o purtase cu savantul Marinei, nu reprezenta nici măcar o opţiune. Lalwani avea dreptate, recunoscu el fără chef. Politica studenţilor nu avea mari sorţi de izbândă împotriva instinctului de supravieţuire al adultului. „Suntem aşa cum ne-au făcut

genele.”

– Nu cred că aş putea fi de mare folos în ceea ce intenţionezi, domnule amiral. Contribuţia mea s-a încheiat.

– Nu-i aşa, clătină din cap Primul-amiral şi făcu un gest spre Mae Ortlieb.

– Este posibil ca, rosti femeia, înainte de a comite sinuciderea, laymilii să fi încercat să împiedice posedarea să le cuprindă insulele-spaţiale. Cred că pentru aceea se aflau stăpânii-esenţei la bordul navei.

– Da, însă n-ar fi putut avea succes.

– Nu, surâse ea cu ironie apăsată. De aceea, domnule director, aş dori să utilizez metoda ştiinţifică; elimină imposibilul... şi nu-ţi va mai rămâne decât posibilul. Ne-ar fi de foarte mare ajutor dacă am şti ce anume nu are succes împotriva posedaţilor. S-ar economisi foarte mult timp. Şi vieţi, de asemenea, aşa mă aştept.

– De acord, totuşi cunoştinţele noastre sunt extrem de limitate.

– Cred că în modulul de electronice laymili există multe fişiere care n-au fost încă reformatate pentru compatibilitate cu simţurile omeneşti.

– Da.

– Atunci acela ar fi un început bun. Dacă te poţi întoarce în Seninătate şi să-i ceri Ionei Saldana să iniţieze o căutare prioritară pentru noi, te rugăm s-o faci.

– Acţiunea respectivă tocmai demarase în momentul plecării mele.

– Excelent! Oficiul meu şi Biroul Ştiinţific al Marinei din Trafalgar pot pune la dispoziţie echipe de specialişti care să asiste în procesul de analiză. Probabil că ei ar fi mai bine calificaţi în a ajuta la recunoaşterea oricăror arme.

Parker o privi exasperat.

– Armele nu fac parte din cultura laymili! Contramăsurile lor ar fi constat în principal din inhibitori psihologici distribuiţi prin gestaltul armoniei-vieţii din insulele-spaţiale. Ei ar fi încercat să discute raţional cu orice oponenţi.

– Iar când au dat greş, este posibil să fi fost atât de disperaţi, încât să încerce altceva. Laymilii posedaţi nu erau mai presus de utilizarea violenţei, am văzut asta în înregistrare. Disfuncţia realităţii lor incinera porţiuni mari din uscat.

Parker cedă, deşi ştia că era complet greşit. Oamenii aceştia puteau crede cu foarte multă uşurinţă în conceptul de superarme ascunse printre sfărâmăturile din Inelul Ruinelor, o *deus ex machina* care aştepta să elibereze rasa umană. Mintea militarilor!

– Orice este posibil, rosti el, totuşi doresc să se consemneze că am afirmat că în cazul de faţă mă îndoiesc foarte mult.

– Bineînţeles, zise Primul-amiral. Sunt sigur însă că eşti de acord că trebuie să investigăm. Ne putem trimite specialiştii împreună cu tine în Seninătate?

– Bineînţeles.

Lui Parker nu-i plăcea să se gândească la ce avea să spună Ione Saldana despre asta. Principala limitare pe care o impusese ea proiectului fusese dreptul la embargo asupra tehnologiei armamentului, însă oamenii aceştia îl manipulaseră cu o uşurinţă uimitoare. O lecţie usturătoare despre diferenţa dintre manipularea politică practicată în capitala Confederaţiei şi cea dintr-o lume avanpost inofensivă.

Samual Aleksandrovici îl privi pe bătrânul director cedând şi simţi chiar o uşoară simpatie pentru el. Realmente nu-i făcea plăcere să invadeze lumea unui bărbat al păcii atât de decent. Confederaţia exista pentru a-i apăra pe toţi cei ca Parker Higgens din universul acesta.

– Mulţumesc, domnule director. Nu vreau să par o gazdă nepoliticoasă, dar aş aprecia dacă ai fi pregătit să pleci în următoarele două ore. Oamenii noştri au fost deja mobilizaţi. Evită cu atenţie privirea tăioasă a lui Higgens la auzul acelor cuvinte. Ei pot călători în şoimii-de-vid ai Marinei, care ar trebui să-ţi ofere o escortă adecvată până la Seninătate. Realmente nu-mi pot asuma riscul ca misiunea să-ţi fie interceptată. Eşti prea valoros pentru noi.

– Este probabil aşa ceva? întrebă Parker îngrijorat. Mă refer la o interceptare.

– Sper că nu, răspunse Primul-amiral, totuşi situaţia generală este cu certitudine mai puţin favorabilă decât sperasem. Nu ne-am trimis avertizările destul de rapid. Câţiva şoimi-de-vid care s-au întors au raportat că posedaţii au câştigat enclave pe diverse planete şi cunoaştem şapte aşezări asteroidale care au fost preluate complet. Grijile cele mai mari provin dinspre sistemul Srinagar, unde ar fi fost preluat habitatul Valisk, ceea ce

înseamnă că posedaţii dispun de o flotilă de şoimi-negri. În felul acesta au potenţialul de a declanşa o operaţiune militară substanţială pentru a-i ajuta pe alţii asemenea lor.

– Înţeleg. Nu ştiusem că posedaţii avansaseră atât de departe. Înregistrarea de pe Mortonridge este extrem de tulburătoare.

– Exact. De aceea ne poţi aprecia graba de a obţine orice informaţii putem din înregistrările laymili.

– O… da, da, aşa este.

– Nu te îngrijora, domnule director, zise Lalwani. Avantajul nostru în clipa de faţă este faptul că posedaţii sunt grupuri individuale mici, lipsite de coordonare. Necazurile serioase pentru noi apar doar dacă ei devin organizaţi la nivel multistelar. Prohibiţia impusă de Adunare zborurilor stelare comerciale ar trebui să ne ofere câteva săptămâni de graţie. Le va fi dificil să se răspândească neobservaţi. De acum încolo orice mişcări interstelare ar face vor fi pe scară mare, ceea ce ne oferă posibilitatea de a-i urmări.

– Acolo se va confrunta Marina cu principala ei problemă, spuse Primul-amiral. Şi acolo putem risca principala noastră înfrângere. În războaiele spaţiale nu există rezultatul de egalitate – ori învingi, ori mori. Vom trage în nevinovaţi.

– Mă îndoiesc că se va ajunge la aşa ceva, spuse Mae Ortlieb. După cum aţi spus, ei formează o gloată dezorganizată. Noi controlăm comunicaţiile interstelare, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru a-i împiedica să se alieze şi să constituie o ameninţare autentică.

– Atât doar că… începu Parker, după care se opri şi suspină vinovat. Unii dintre cei mai mari generali şi conducători militari din istoria omenirii aşteaptă în lumea de dincolo. Ei vor înţelege la fel de multe ca şi noi în privinţa tacticii. Vor şti ce trebuie să facă pentru a reuşi.

– Vom fi pregătiţi pentru ei, zise Primul-amiral.

Încercă să nu trădeze nelinişte faţă de sugestia lui Parker. „Voi fi oare realmente capabil să fac faţă unei alianţe între Napoleon şi Richard Saldana?”

*

Dariat urcă ultimul palier de trepte spre recepţia din turnul zgârie-stele Sushe. Niciunul dintre posedaţi nu mai folosea liftul; era prea periculos, deoarece Rubra continua să deţină controlul

circuitelor de putere (cât despre urcarea într-un vagonet de tub… nici vorbă!). Foaierul circular cândva stilat amintea de o zonă de război. Pereţii din sticlă erau fisuraţi şi mânjiţi de funingine, mobilierul era zdrobit şi aruncat în toate părţile, îmbibat de apă şi spumă gri murdară de la duzele extinctoare din plafon. Noroiul provenit din pământul negru al ghivecelor sparte ale plantelor plescăia sub tălpi.

Refuza să le-o spună celorlalţi care înaintau cu atenţie printre sfărâmături: *Dacă m-aţi fi ascultat…*Auziseră replica de atâtea ori din partea lui, încât o ignorau; în plus, acum o urmau ca nişte sclavi pe Kiera. Dariat trebuia să admită: consiliul înfiinţat de femeie era eficient în menţinerea controlului în interiorul habitatului. Şi cam în nicio altă privinţă. I se părea semnificativ faptul că posedaţii nu se sinchisiseră să-şi utilizeze puterile energetice pentru a readuce recepţia la starea sa iniţială; la urma urmelor, nu trebuiau să se chinuiască cu mătura şi mopul. Prezenţa continuă a lui Rubra şi campania sa de război al nervilor îşi spuneau cuvântul asupra moralului.

Ieşi prin uşile contorsionate pe lespezile care mărgineau clădirea. Parcul din jur îşi păstrase cel puţin aspectul bucolic. Iarba de smarald, nepângărită nici măcar de o buruiană, se întindea până la dumbrava de copaci bătrâni şi încovoiaţi aflaţi la două sute de metri depărtare, brăzdată de alei cu pietriş bine bătătorit ce pătrundeau şi mai adânc în habitat. Peste tot erau presărate tufişuri globulare dense, cu frunze violet-închis şi floricele argintii. Prin văzduhul de deasupra se prăvăleau jucăuş păsări mici, reptiliene, care erau doar cu puţin mai mult decât nişte aripi triunghiulare de muşchi, cu solzi turcoaz şi chihlimbarii.

Leşul strica atmosfera idilică; zăcea cu picioarele de-a curmezişul unei alei, cu o gleznă răsucită sub un unghi anormal. Nu se putea preciza dacă era bărbat sau femeie. Capul părea că-i fusese ţinut sub jetul exhaustor al fuziunii unei navei stelare.

Resturile făptaşilor, doi servitori cimpicasnici, fumegau pe iarbă la douăzeci de metri mai departe. Unul dintre ei ţinea o tijă topită pe care Dariat o recunoscu ca fiind un baston paralizant. Mulţi posedaţi fuseseră luaţi prin surprindere de servitori cu aspect inofensiv. După două zile de atacuri neaşteptate şi imprevizibile, majoritatea posedaţilor îi exterminau acum pur şi simplu cum îi vedeau.

Trecu mai departe, strâmbând din nas înaintea mirosului. Când ajunse la copaci, văzu că una dintre păsările triunghiulare se aşezase pe creanga cea mai de sus. Se priviră bănuitor reciproc. Era un xenoc, aşa încât Dariat era destul de sigur că nu era legat prin afinitate. Totuşi cu Rubra nu puteai fi sigur niciodată. Servitorii ar fi reprezentat un mod excelent de a-i ţine pe toţi sub observaţie, dejucând subminarea pe care Dariat o abătuse asupra subrutinelor straturilor neurale. Bărbatul se strâmbă către pasăre, care undui din aripi, însă nu plecă.

Dariat avansă iute prin dumbravă, până la un luminiş mare pe care-l folosea Kiera. Arbori impresionant de înalţi, cu frunze gri-verzui, formau o vale de o parte şi alta a unei albii largi, iar trunchiurile lor negre găzduiau un analog de muşchi cu aspect de blană. Fire lungi de iarbă mărgineau apa, presărate de maci sălbatici.

Două grupuri de persoane ocupau poieniţa. Unul dintre ele era alcătuit în întregime din tineri, cupluri ce nu aveau încă douăzeci de ani: toţi băieţii aveau piepturile dezgolite şi purtau pantaloni scurţi sau şorturi pentru baie, pe când fetele erau în rochii uşoare de vară sau bikini, care le evidenţiau feminitatea. Toţi tinerii fuseseră aleşi pentru frumuseţea lor. Patru-cinci copii se învârteau prin preajmă cu un aer plictisit: puştoaice în rochiţe de sărbătoare, cu panglici împletite în păr, şi puşti cu pantalonaşi scurţi şi cămăşi elegante. Doi dintre cei mai mici de şapte ani fumau.

În celălalt capăt al luminişului, patru persoane în haine obişnuite discutau între ele cu glasuri sonore, încordate. Fluturau din braţe şi împungeau cu degetele în aer pentru a-şi sublinia spusele. În jurul picioarelor lor, pe iarbă, erau împrăştiate module electronice, echipamentele unei operaţii profesioniste de înregistrare StF.

Dariat văzu că Kiera Salter se găsea în mijlocul echipei de înregistrare şi merse într-acolo. Ea purta un camizol din bumbac alb cu năsturei din perle, descheiaţi aproape până la jumătate pentru a-i dezvălui bustul, şi o fustă subţire, albă, care-i arăta picioarele bronzate, desculţe. Cu părul despletit pe umeri, efectul era incredibil de sexy. Dură însă până ce femeia îşi întoarse privirea asupra lui. Poate că trupul Mariei Skibbow era materializarea fanteziilor masculine, dar inteligenţa malefică aflată acum în craniul ei te îngheţa instantaneu.

– Am auzit c-ai început s-o iei razna, Dariat, spuse ea direct. Până acum am avut răbdare cu tine, fiindcă ne-ai fost foarte util. Dar dacă va mai exista încă un incident precum cel din tunelul de serviciu, voi fi nevoită să consider că utilitatea aceea şi-a atins sfârşitul.

– Dacă n-o să mă ai pe mine aici pentru a-l contracara pe Rubra, tu vei fi cea care se va tensiona, până când îţi vei pierde cumpătul. Dacă-ţi cobori apărarea fie şi numai pentru o secundă, el îi va expedia pe toţi posedaţii înapoi în lumea de dincolo. Nu-i pasă de oamenii ale căror trupuri le-am furat.

– Devii plictisitor. Iar din câte am auzit, nu ţi-ai pierdut cumpătul, ci mai degrabă a fost un episod de psihopatie. Eşti un schizofrenic paranoic şi pe oameni îi tulbură asta. Acum concentrează-te asupra felului în care să-l elimini pe Rubra din straturile neurale, dar încetează să mai încerci să răspândeşti disensiuni, altfel o să ai necazuri. Este clar?

– Precum cristalul.

– Perfect. Să ştii că apreciez realmente ceea ce-ncerci să faci. Atâta doar că trebuie să-nveţi o abordare mai delicată, asta-i tot.

Îl răsplăti cu un zâmbet de înţelegere fabricat pe bandă rulantă.

Dariat văzu o pasăre xenoc triunghiulară cocoţată într-un arbore dinapoia Kierei, de unde urmărea scena din poiană. Rânjetul ce se afişă pe buzele lui reale era ascuns de forma-miraj energetică în care se învăluia.

– Bănuiesc că ai dreptate. O să-ncerc.

– Bravo ţie! Uite care-i treaba, nu vreau să fiu alungată de el din Valisk, aşa cum nu vrei nici tu. Amândoi suntem hotărâţi să facem ceva bun aici şi amândoi ne putem menţine poziţia, cu condiţia de a ne păstra pur şi simplu calmul. Dacă înregistrarea asta o să meargă, ar trebui ca recruţii să dea năvală să ni se alăture şi atunci vom putea deplasa Valisk într-un loc în care Rubra să fie neutralizat. Permanent! Până atunci, tu împiedică-l să provoace prea multe necazuri şi lasă restul în seama mea, da?

– Da, bine. Am înţeles.

Ea încuviinţă cu un gest scurt de concediere, apoi inspiră adânc şi reveni la echipa de înregistrare.

– Nu sunteţi gata nici acum?

Khaled Jaros se încruntă la blocul senzorial recalcitrant pe care-l ţinea în mână.

– Ba cred că da. Sunt sigur că de data asta va funcţiona. Ramon l-a reprogramat, astfel încât să-şi păstreze doar funcţiile primare; nu vom putea capta inputurile olfactive sau termice, însă receptorii AV par să-şi păstreze stabilitatea. Cu niţel noroc, putem adăuga ulterior nişte şabloane de activanţi emoţionali.

– Bine, spuse ea cu glas tare, o să-ncercăm din nou.

Îndrumat de Khaled, grupul de tineri sibariţi îşi reocupă poziţiile. Un cuplu începu să se sărute în iarbă şi altă pereche făcu acelaşi lucru în apă. Copiii îşi stinseră ţigările, după care porniră să alerge în cerc, ameţitor, chicotind şi ţipând.

– Nu aşa de tare! urlă Khaled la ei.

Kiera îşi ocupă poziţia, uşor rezemată de un bolovan pe malul apei scânteietoare. Îşi drese glasul şi-şi trecu mâna stângă prin păr, dându-l pe spate.

– Mai desfă doi năsturei, scumpo, te rog, o instrui Khaled. Şi mai îndoaie niţel genunchii.

Privea atent o coloană AV de pe unul dintre blocuri.

Ea se opri enervată şi gândi. Soliditatea nasturilor camizolului undui şi copcile se deschiseră, îngăduind ţesăturii subţiri să se desfacă şi mai mult.

– Chiar este necesar?

– Crede-mă, scumpo. La vremea mea am regizat destule reclame. Sexul se vinde întotdeauna: o regulă de bază a publicităţii. Şi asta facem acum, indiferent cum altfel ai vrea tu să-i spui. De aceea, vreau picioare şi decolteuri, ca să le curgă balele băieţilor, plus încredere în tine, ca să le inspire pe fete. În felul ăsta, şi unii, şi alţii ne vor ciuguli din palmă.

– Bine, mormăi ea.

– Aşteaptă.

– Acum ce mai este?

El ridică ochii de la coloana AV.

– Nu eşti suficient de distinctivă.

Kiera coborî ochii spre sânii şi mai dezgoliţi.

– Cred că asta a fost o glumă proastă.

– Nu, nu – nu mă refer la ţâţele tale, scumpo, ele sunt perfecte. Nu, este vorba despre imaginea de ansamblu, e prea de modă veche. Se trase uşor cu degetele de buza inferioară. Ştiu ce trebuie, haide să fim incredibil de-ndrăzneţi. Vreau să stai tolănită acolo, dar să ai o eşarfă roşie în jurul gleznei.

Kiera se holbă la el.

– Te rog, iubito. Ai încredere, ţii minte?

Ea se concentră din nou. Obiectul respectiv i se materializă în jurul gleznei, o batistă din mătase strânsă cu un singur nod. Roşie ca sângele… era curioasă dacă el avea să priceapă aluzia.

– Minunat! Arăţi sălbatică, ca o ţigancă exotică. Deja m-am îndrăgostit de tine.

– Pot să-ncep acum?

– Îi poţi da drumul oricând doreşti.

Kiera tăcu o clipă, pentru a se recompune, căutând o expresie care să fie esenţa sfielii adolescentine. Apa şopotea melodic în imediata apropiere, alţi tineri zâmbeau şi se ţineau în braţe, copiii alergau pe lângă bolovanul ei. Le surâse îngăduitor şi flutură din braţ spre jocul lor voios. După aceea întoarse capul lent şi privi direct în blocul senzorial.

– Ştii, începu ea să vorbească, îţi vor spune că n-ar trebui să accesezi înregistrarea asta. De fapt, vor trece chiar la măsuri serioase în privinţa ei: mamele şi taţii voştri, fraţii mai mari, autorităţile din locul în care vă aflaţi. Nu-mi pot imagina motivul pentru care o fac. Decât, bineînţeles, că sunt unul dintre posedaţi, unul dintre demonii care ameninţă „ţesătura universului”, a universului vostru. Se pare că eu vă sunt inamicul. Da, cred că sunt; asta o spune Adunarea Confederaţiei. Deci… trebuie să aibă dreptate. Nu? Vreau să zic că preşedintele Haaker a venit aici şi m-a examinat, a stat de vorbă cu mine şi a aflat totul, ce doresc, ce detest, care-i artistul meu StF favorit, ce mă sperie. Nu-mi amintesc totuşi ca eu să fi stat de vorbă cu el. Însă trebuie să se fi întâmplat, deoarece ambasadorii tuturor guvernelor din Adunare au votat că trebuie să fiu demascată în mod oficial ca un monstru. Ei n-ar putea face asta, oamenii aceia înţelepţi, serioşi şi inteligenţi, decât dacă ar dispune de toate informaţiile, nu-i aşa?

În realitate, singura informaţie pe care o au ei, şi pe baza căreia au votat, este faptul că Laton a ucis zece mii de edenişti fiindcă erau posedaţi. Vi-l reamintiţi pe Laton. Mi s-a spus c-a fost un fel de erou în trecut, c-ar fi făcut nu ştiu ce cu un habitat care se numea Jantrit. Sunt curioasă dacă el i-a întrebat pe cei de pe Insula Pernik dacă doresc să fie exterminaţi. Sunt curioasă dacă ei toţi au răspuns afirmativ.

Ne-au făcut nouă ceea ce le fac tinerilor din tot universul: ne-au adunat laolaltă şi au spus că suntem răi. Un derbedeu loveşte

pe cineva şi toţi tinerii sunt huligani violenţi. Ştiţi bine c-aşa-i, se-ntâmplă permanent în cartierul în care locuiţi. Niciodată nu sunteţi trataţi ca individualităţi, nu de către ei. Dacă unul este rău, atunci toţi sunt răi. Aşa suntem noi trataţi.

Ei bine, nu şi aici, nu şi în Valisk! Poate că unii posedaţi doresc să cucerească universul. Dacă aşa stau lucrurile, sper că Marina Confederaţiei se va lupta cu ei. Sper că Marina va învinge. Genul acela de posedaţi mă sperie la fel de mult ca pe voi. Nu asta dorim noi, este ceva pur şi simplu stupid, învechit. Felul acela de comportament, felul acela de gândire nu mai este necesar acum. Nu mai este necesar de acum înainte.

Noi, cei din Valisk, am văzut ce poate să facă puterea oferită de posedare, dacă este aplicată în mod potrivit. Nu când este întoarsă spre distrugere, ci când este utilizată pentru a-i ajuta pe oameni. Asta-l sperie pe preşedintele Haaker, fiindcă ameninţă întreaga ordine a lumii lui, atât de preţioasă pentru el. Iar dacă ordinea aceea dispare, atunci dispare şi el, cu toată puterea şi bogăţiile lui. Pentru că de fapt ăsta-i motivul adevărat: banii. Banii cumpără oameni, banii le permit companiilor să investească şi să-şi consolideze pieţele, cu bani se achiziţionează arme, banii din taxe plătesc birocraţia, banii cumpără puterea politică. Banii reprezintă un mod de raţionalizare a ceea ce ne oferă universul. Însă universul este infinit şi nu trebuie să fie raţionalizat.

Aceia dintre noi care au ieşit din noaptea morţilor pot anula restricţiile impuse de societatea aceasta coruptă. Noi putem trăi în afara ei şi putem prospera. Noi vă putem arde cardurile de raţii Banca Joviană, eliberându-vă de restricţiile pe care vi le impun alţii.

Surâsul ei lunecă spre o zburdălnicie timidă. Întinse palma deschisă către blocul senzorial. Degetele i se încleştară în pumn, apoi se redeschiseră. În palmă scânteie o grămăjoară de diamante aidoma unor cioburi de gheaţă albastră, printre care se prefirau lănţişoare subţiri de platină.

Zâmbi din nou spre blocul senzorial, după care lăsă diamantele să cadă în iarbă, cu un gest neglijent.

– Vedeţi ce simplu este? Obiectele, bunurile, acţiunile capitaliste există doar pentru a aduce bucurie; pentru noi, cei care locuim în Valisk, ele sunt o expresie a emoţiilor. Economia este moartă, iar din cenuşa ei se va ridica adevărata egalitate.

Noi am întors spatele materialismului, l-am respins complet. De acum nu mai are niciun scop. Acum putem trăi aşa cum ne place, ne putem dezvolta minţile, nu finanţele. Ne putem iubi fără bariera fricii, deoarece acum onestitatea a înlocuit lăcomia, deoarece lăcomia a murit alături de toate celelalte vicii vechi. Valisk a devenit un loc în care sunt îndeplinite toate dorinţele, oricât de mici sau mari ar fi ele. Şi nu numai pentru aceia dintre noi care am revenit. Dacă le-am păstra doar pentru noi, ar însemna să comitem un alt act de lăcomie. Nu, ele sunt pentru toţi. Deoarece acest aspect al existenţei noastre este partea pe care societatea voastră o va dispreţui cel mai mult şi pentru care ne va blestema. Noi scoatem Valisk din această dimensiune fizică a universului, lansându-l spre un continuum în care toţi vor deţine puterea noastră energetică. Este un loc unde eu pot să capăt formă şi să restitui corpul pe care l-am împrumutat. Noi toţi, toate sufletele pierdute, vom fi din nou oameni reali, fără conflicte şi fără durerea pe care o suferim pentru a ne manifesta aici.

Iar acum vă voi spune care este oferta noastră. Deschidem Valiskul pentru toţi oamenii de bună-credinţă, pentru toţi cei blânzi, pentru toţi cei care s-au săturat să fie nevoiţi să se chinuiască pentru a supravieţui şi care s-au săturat în acelaşi timp de toate limitările meschine pe care guvernele şi culturile le impun inimii umane. Sunteţi bineveniţi să vă alăturaţi nouă. Vom pleca în curând, înainte să vină navele de război ale Marinei şi înainte ca bombele lor să ne ardă pentru crima de a fi ceea ce suntem: oameni care îmbrăţişează pacea.

Vă promit că oricine va ajunge la Valisk va căpăta un loc printre noi. Nu va fi o călătorie uşoară pentru voi, dar vă îndemn să încercaţi. Mult noroc şi vă aştept.

Bumbacul alb se schimbă, întunecându-se într-o volbură nebună de culori, ca şi cum fusta şi camizolul ar fi fost făcute dintr-o mie de aripi de fluturi. Zâmbetul Mariei Skibbow străluci, trimiţându-le privitorilor o căldură firească, numai a ei. Copiii i se înghesuiră în jur, chicotind voios, şi aruncară în aer petale de maci, care se transformară într-o ninsoare stacojie. Ea le îngădui s-o prindă de mâini şi s-o tragă, doritori să li se alăture jocului.

Înregistrarea luă sfârşit.

*

În ciuda vechimii de aproape cincizeci de ani, saloanele

chirurgiei de implanturi se mândreau cu o linie impresionantă de echipamente contemporane. Medicina, alături de diversele activităţi secundare moderne ce-i erau asociate, constituia o afacere profitabilă pe asteroidul Culey.

Salonul în care fusese internat Erick Thakrar (Duchamp nu plătise pentru o rezervă privată) se găsea la jumătatea culoarului principal al aripii de recuperare şi refacere, o încăpere standard cu pereţi din compozit alb-perlat şi panouri luminescente mate, tiparul urmat de spitalele din toată Confederaţia. Pacienţii erau monitorizaţi de două asistente aflate la o consolă centrală, imediat la interiorul uşii. Nu erau strict necesare, deoarece matricea de procesoare subraţională a spitalului era mult mai rapidă în detectarea dezvoltării de anomalii metabolice, dar spitalele adoptau întotdeauna filosofia includerii factorului uman; invalizii doreau atingerea omenească, liniştitoare. Pe lângă profitabilitate, medicina constituia unul dintre ultimele domenii cu prezenţă umană intensă, rezistând automatizării cu un zel aproape luddit.

Operaţia de implantare a unităţilor de ţesuturi artificiale începuse la cincisprezece minute după ce Erick fusese scos din tau-zero şi durase şaisprezece ore; la un moment dat, patru echipe chirurgicale lucraseră simultan asupra unor părţi diverse. Când ieşi din sala de operaţie, treizeci la sută din greutatea corpului său se datora ţesuturilor artificiale.

A doua zi după operaţie, primi o vizită. O femeie în jur de treizeci şi cinci de ani, cu trăsături orientale discrete. Ea surâse asistentei de serviciu în salon, afirmând că era verişoara de-a doua a lui Erick şi că ar fi putut chiar s-o dovedească printr-un card ID, dacă se insista. Asistenta se mulţumi să-i facă semn din mână să înainteze în salon.

Când intră, două dintre cele şase paturi erau goale, unul avea ecranul de intimitate retras şi lăsa să se vadă un bărbat în vârstă care-i aruncă o privire încărcată de speranţa că-i va vorbi, iar celelalte trei erau complet ecranate. Ea îi surâse inexpresiv bătrânului şi se întoarse către patul lui Erick, datavizând un cod spre procesorul de control al ecranului de intimitate. Acesta se desfăcu în două la piciorul patului, dispărând în pereţi. Vizitatoarea păşi înăuntru şi datavizâ imediat un cod de închidere.

Femeia căută să nu se înfioare când văzu trupul întins pe

salteaua automodelatoare activă. Erick era complet învelit într-un pachet medical, ca şi cum substanţa verde translucidă fusese fasonată într-un costum mulat pe piele. Tuburi îi ieşeau din gât şi de pe lateralul corpului, conectându-l la o stivă înaltă de echipamente medicale de la căpătâiul patului şi asigurând nanonicelor substanţele chimice speciale necesare pentru susţinerea cărnii traumatizate, şi în acelaşi timp pentru purjarea celulelor sangvine moarte.

Doi ochi docili şi injectaţi o priviră prin găurile din pachetul modelat pe faţă.

– Cine eşti? datavіză el.

În pachet nu exista un orificiu pentru gură, ci doar o apertură ca o fantă în dreptul nasului.

Ea îşi datavіză codul de identificare, apoi adăugă:

– Locotenent Li Chang, SCNC. Vă salut, domnule căpitan, v-am receptat codul de notificare la biroul Marinei.

– Unde dracu-aţi fost pân-acum? Am trimis codul ăla de ieri.

– Scuze, domnule căpitan, dar în ultimele două zile am fost ocupaţi cu o breşă de securitate pe tot sistemul. Iar colegii de echipaj au fost mereu prin salon. Am considerat că-i mai bine să nu mă întâlnească.

– Foarte isteţ din partea ta. Ştii cu ce navă am venit?

– Da, domnule căpitan, cu *Răzbunarea lui Villeneuve.* Aţi scăpat de pe Lalonde.

– În ultima clipă. Am compilat un raport al misiunii noastre şi cu cele întâmplate. Este esenţial ca pachetul respectiv de date s-ajungă la Trafalgar. Nu avem de-a face cu Laton, ci cu altceva, ceva teribil.

Li Chang trebui să comande nanonicelor neurale o prioritate pe sistemul nervos pentru a-şi păstra expresia impasibilă. După toate cele prin care trecuse bărbatul pentru a obţine datele acelea…

– Da, domnule căpitan, este vorba despre posedare. Acum trei zile am primit un flek de avertizare de la Adunarea Confederaţiei.

– Ştiţi, aşadar?

– Da, domnule căpitan, se pare că posedaţii au plecat de pe Lalonde înainte să fi ajuns voi acolo, probabil la bordul lui *Yaku.* Au început să se infiltreze pe alte planete. Laton ne-a alertat asupra pericolului.

– Laton?

– Da, domnule căpitan. El a izbutit să-i blocheze pe Atlantis şi i-a avertizat pe edenişti, înainte de a comite un act de tip kamikaze. Companiile de ştiri transmit istoria completă, dacă vreţi s-o accesaţi.

– Căcat…

Un scâncet înăbuşit abia răzbătu de sub pachetul de pe faţă.

– Căcat, căcat, căcat! Totul a fost în zadar? Am trecut prin toate astea pentru o „istorie” pe care o răspândesc companiile de ştiri? Toate astea?

Un braţ se înălţă câţiva centimetri deasupra saltelei, tremurând violent, ca şi cum pachetul medical ar fi fost prea greu de ridicat.

– Îmi pare rău, domnule căpitan, şopti femeia.

Ochii lui lăcrimau. Pachetul facial absorbi lichidul sărat cu eficienţă silenţioasă.

– În raport au rămas unele informaţii. Informaţii importante. Vidul îi poate înfrânge. Dumnezeule, îi poate înfrânge! Marina trebuie să afle asta.

– Da, domnule căpitan, sunt sigură c-o va afla.

Li Chang detestă cât de jalnic îi sunase vocea, dar ce altceva ar fi putut spune?

– Dacă doriţi să-mi datavizaţi raportul, îl voi include în următoarea noastră transmisie spre Trafalgar.

Alocă rafala de date criptate într-o celulă de memorie nefolosită.

– Ar fi bine să-mi verifici fişa medicală, spuse Erick. Şi să te ocupi de echipa care m-a operat. Chirurgii îşi vor da seama că am fost hardcablat pentru implanturi de armament.

– Mă voi ocupa de problemă. Avem oameni în personalul din spital.

– Bun. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, anunţă-l pe şeful staţiei că vreau să mă scoată din nenorocita asta de misiune! Data viitoare când îl mai văd pe André Duchamp, o să-i bag dinţii atât de adânc prin gât, c-o să mănânce cu ei prin fund. Vreau ca biroul de procuratură al asteroidului să acuze în mod oficial căpitanul şi echipajul *Răzbunării lui Villeneuve* de piraterie şi omucidere. Am fişierele cuvenite – totu-i acolo, atacul nostru asupra lui *Krystal Moon.*

– Domnule căpitan, André Duchamp are aici unele relaţii la nivel politic. În felul acesta a ocolit carantina aplicată zborurilor

stelare civile şi a putut andoca. Probabil că l-am putea aresta, însă legăturile respective, indiferent cine ar fi ele, nu vor dori stânjeneala provocată de un proces. Probabil că i se va permite eliberarea pe cauţiune, asta dacă n-o va şterge pur şi simplu discret. Asteroidul Culey nu-i tocmai genul de loc în care să aduci astfel de acuzaţii unui trader independent. Este unul dintre motivele pentru care îl folosesc aşa mulţi dintre ei, de aceea SCNC are o staţie atât de mare aici.

– N-o să-l arestaţi? N-o să puneţi capăt demenţei ăsteia? O fată de cincisprezece ani a fost ucisă când au atacat nava aceea de marfă. O fată de cincisprezece ani!

– Nu aş recomanda arestarea lui aici, deoarece n-ar rămâne în arest. Dacă dorim să avem o şansă reală de a-l închide, ar trebui acţionat altundeva.

Nu primi niciun răspuns. Unicul indiciu despre faptul că Erick mai trăia îl constituia şirul de leduri colorate ce pâlpâiau lent pe echipamentul medical.

– Domnule căpitan?

– Da. Bine, doresc atât de mult să pun mâna pe el, încât pot chiar să aştept pentru a fi sigur. Tu nu-nţelegi că persoane ca el, nave ca a lui, trebuie să fie oprite, oprite în mod definitiv? Trebuie să-i trimitem pe toţi membrii de echipaj din toate navele trader independente pe o planetă-penitenciar şi să demontăm navele, să le trimitem la fier vechi şi componente.

– Da, domnule căpitan.

– Poţi pleca, locotenent. Fă aranjamentele necesare pentru a mă trimite înapoi la Trafalgar. O să-mi fac convalescenţa acolo, mulţumesc.

– Domnule… Da, domnule căpitan. Vă voi transmite solicitarea. S-ar putea să mai dureze însă ceva timp până când veţi putea fi transferat. După cum am spus, în momentul de faţă în Confederaţie a intrat în vigoare un ordin de carantină. V-am putea duce într-un loc privat şi păzit.

Urmă din nou o tăcere prelungă. Li Chang o răbdă stoic.

– Nu, dataviză Erick. Voi rămâne aici. Duchamp plăteşte, poate că tratamentul meu laolaltă cu reparaţiile de care are nevoie nava lui vor fi îndeajuns să-l falimenteze pe nemernic. Mă aştept ca autorităţile din Culey să privească datoriile neachitate ca pe un delict serios – la urma urmelor în joc sunt bani, nu moralitate.

– Da, domnule căpitan.

– Locotenent, vreau să fiu în prima navă care pleacă de aici.

– O să aranjez, domnule căpitan. Vă puteţi baza pe mine.

– Bine. Acum du-te.

Simţindu-se mai vinovată decât fusese vreodată în viaţa ei, Li Chang se întoarse iute şi datavíză deschiderea ecranului de intimitate. O privire scurtă peste umăr, aruncată în clipa ieşirii – sperând să-şi uşureze conştiinţa, sperând să-l vadă relaxându-se într-un somn paşnic – îi arătă că ochii bărbatului erau tot deschişi în fundul hăurilor verzi; o privire furioasă şi pe jumătate anesteziată, nefocalizată. După aceea, ecranul i se închise în urmă.

*

Alkad Mzu părăsi displayul senzorial al controlului traficului imediat după închiderea interstiţiului găurii-de-vierme. La cincizeci de mii de kilometri nu existase input prea mare pe spectrul optic, iar vizualizarea era formată în cea mai mare parte din elemente grafice suprapuse peste reprezentări din pixeli amplificate. În ciuda lipsei unei vizibilităţi reale, nu putea fi însă amăgită. *Udat* plecase.

Privi afară prin fereastra gigantică a salonului de observare, aflată în peretele de rocă imediat deasupra terasei de andocare a asteroidului. O felie subţire de stele era vizibilă sub marginea masivului spaţioport non-rotativ aflat la un kilometru şi jumătate depărtare. Narok însăşi apăru în câmpul vizual, aparent sufocată sub nori albi, cu albedoul suficient cât să emită o radianţă slabă. Umbre uşor alungite se întindeau peste terasă, deşirându-se şi îndepărtându-se de şoimii-negri şi şoimii-de-vid cocoţaţi pe piedestalele de andocare. Se roteau peste roca netedă aidoma unui minutar de ceasornic. Alkad aşteptă până ce Narok dispăru sub orizontul sintetic, precis conturat. Manevra de înghiţire avea să se fi terminat de acum. Încă una, apoi avea să fie activat dispozitivul de rezonanţă pe care-l ascunsese la bord.

Nu simţea însă nici urmă de sentiment de succes şi cu atât mai puţin de fericire. Nimicirea unui şoim-negru singuratic şi a căpitanului său lacom nu însemna nici pe departe o compensaţie pentru suferinţele Garissei, pentru genocidul unui popor. Însemna totuşi un început. Dacă nimic altceva, ar fi fost dovada internă că ea continua să păstreze determinarea arzătoare de acum treizeci de ani, când îl sărutase pe Peter la despărţire.

„Doar *au revoir”,* insistase el. O insistenţă în care ea îşi dorea să creadă.

Poate că arşiţa simplă a urii se răcise de-a lungul deceniilor. Rămânea însă faptul în sine: nouăzeci şi cinci de milioane de morţi care depindeau de ea pentru a le face dreptate. Dorinţa aceea teribilă de răzbunare nu era raţională, o ştia prea bine. Uneori se gândea că era tot ce-i mai rămăsese pentru a-şi dovedi apartenenţa la umanitate, o unică dorinţă nestăpânită, monstruos de eronată. Toate celelalte emoţii autentice păreau să-i fi dispărut cât stătuse în Seninătate, suprimate de necesitatea de a se comporta normal. Pe cât de normal se putea comporta cineva a cărui planetă natală fusese desfiinţată.

Umbrele de amurg reapărură, contururi stranii ce se mişcau peste terasa din stâncă în concordanţă cu rotaţia asteroidului. De acum *Udat* ar fi trebuit să-şi fi efectuat a treia înghiţire.

Alkad îşi făcu iute o cruce.

– Maică Maria, primeşte-le, rogu-te, sufletele în ceruri. Iartă-i de toate păcatele pe care le-au comis, fiindcă toţi suntem copii şi nu ştim ce facem.

Ce mai minciuni! Totuşi, Biserica Maria Legio era o parte esenţială şi înrădăcinată a culturii garissane. N-ar fi putut s-o abandoneze niciodată. Nici nu voia s-o abandoneze, chiar dacă era un paradox stupid pentru un necredincios. Din identitatea lor mai rămăseseră atât de puţine, încât orice rămăşiţă trebuia păstrată şi venerată. Poate că generaţii viitoare ar fi putut găsi alinare în învăţăturile ei.

Narok dispăru iarăşi din vedere. Alkad întoarse spatele câmpului stelar şi porni spre uşa din partea opusă a salonului de observare; în câmpul gravitaţional slab, tălpile ei aveau nevoie de câte douăzeci de secunde pentru a atinge podeaua între doi paşi consecutivi. Pachetele nanonice medicale pe care le purta în jurul antebraţelor şi gleznelor aproape că-şi terminaseră de acum munca de reparare, uşurându-i mult mişcările leneşe.

Doi dintre membrii de echipaj ai lui *Samaku* o aşteptau răbdător imediat lângă uşă; unul dintre ei era un cosmonik cu aspect impunător. O flancară imediat. Nu pentru că Alkad ar fi crezut că avea realmente nevoie de bodyguarzi, nu încă, totuşi nu dorea să-şi asume niciun risc. Purta cu ea prea multă responsabilitate pentru a îndrăzni să pericliteze misiunea printr-un accident stupid, sau chiar prin posibilitatea de a fi

recunoscută de cineva (la urma urmelor, se afla într-un sistem stelar de etnie kenyană).

Luară un lift de navetişti în lungul fusului, către spaţioportul unde era andocată *Samaku.* Închirierea navei adamiste o costase un sfert de milion de fuzidolari, o sumă nesăbuită, dar necesară. Trebuia să ajungă cât mai repede la asteroizii Dorado. Agenţiile de contrainformaţii aveau s-o caute cu o grabă şi o panică terifiante după ce le evadase de sub ochi în Seninătate şi dovedise în acelaşi timp că avuseseră dreptate să se teamă atâţia ani. *Samaku* era un trader independent; sistemele sale de navigaţie de nivel militar, ca şi primele promise de Mzu, aveau să asigure un timp scurt de voiaj.

De fapt, transferul sumei către căpitan fusese momentul cu adevărat decisiv pentru ea; din clipa evadării din Seninătate, toate celelalte acţiuni fuseseră inevitabile. Acum însă era complet dedicată. Cei cu care urma să se întâlnească la Dorado petrecuseră treizeci de ani pregătindu-se pentru sosirea ei. Alkad era componenta finală. Zborul pentru distrugerea stelei Omutei, care începuse în *Beezling* cu trei decenii în urmă, se apropia de intrarea în etapa finală.

*

Intari începu să examineze spaţiul local imediat ce ieşi din terminusul găurii-de-vierme. Satisfăcută că nu exista un risc imediat din partea sfărâmăturilor asteroidale sau a norilor de praf de mare densitate, nava acceleră cu trei *g* spre Norfolk.

Norfolk era al treilea sistem stelar pe care-l vizita după ce plecase de la Trafalgar cu cinci zile în urmă şi penultimul de pe itinerarul său. Căpitanul Nagar avea sentimente ambivalente faţă de avertizarea Primului-amiral cu privire la posedare, întrucât, potrivit obiceiului lor străvechi, adamiştii aveau tendinţa de a atribui mesagerului mare parte din vinovăţie. Tipic pentru gândirea lor confuză şi personalităţile slab integrate. Nagar era totuşi satisfăcut de timpul pe care-l reuşise *Intari;* puţini şoimi-de-vid s-ar fi descurcat mai bine.

S-ar putea să avem o problemă, îşi anunţă *Intari* echipajul. **Escadrila Marinei continuă să se afle pe orbită şi a adoptat o formaţie pentru susţinerea focului la sol.**

Nagar utiliză senzorii şoimului-de-vid pentru a vedea el însuşi. Mintea sa acceptă percepţia unică a navei stelare, în care planeta apărea ca o abatere puternic deformată de la structura

netedă a continuumului spaţio-temporal, al cărei câmp gravitaţional atrăgea o măzăriche constantă de particule minuscule ce curgeau prin mediul interplanetar. Un grup de puncte masice mici se găsea pe orbită în jurul abaterii, strălucind intens în spectrele magnetic şi electromagnetic.

Trebuia să fi plecat săptămâna trecută, rosti el retoric. *Intari* se conformă dorinţei sale nerostite şi-şi focaliză blisterele senzoriale asupra planetei în sine, mutându-şi accentul perceptiv spre spectrul optic. Forma lui Norfolk îi umplu mintea; sursele gemene ale iluminării schimbau suprafaţa planetei în două emisfere distinct colorate, despărţite de o semilună subţire de noapte autentică. Uscatul care sclipea vermillon crepuscular sub strălucirea Ducesei părea perfect normal, corespunzând amintirii lui *Intari* despre ultima lor vizită acolo, cu cincisprezece ani în urmă. Pe de altă parte însă zona Ducelui era pătată de cercuri de nor roşu poluat.

Ei strălucesc, spuse *Intari* concentrându-se asupra feliei singuratice de noapte.

Înainte ca Nagar să fi putut comenta spectacolul tulburător, consola de comunicaţii raportă un semnal de la amirala comandant al escadrei, care le interoga sosirea. După ce Nagar confirmă identitatea, amirala îi oferi o actualizare a situaţiei de pe nefericita planetă agricolă. Optzeci la sută dintre insulele locuite erau acoperite acum de norul roşu, care părea să blocheze toate încercările de comunicare. Autorităţile planetare erau complet incapabile să menţină ordinea în zonele afectate, întrucât poliţia şi armata deopotrivă se răsculaseră şi se alăturaseră rebelilor. Până şi grupele de puşcaşi marini regali trimise să ajute armata întrerupseseră contactul. Norwich însuşi fusese cucerit ieri de forţele rebele, iar acum fuioarele de nor roşu se consolidau deasupra capitalei. Materia aceea mai mult decât orice altceva o împiedicase pe amirală să încerce orice fel de represalii, utilizând armele pentru bombardament la sol.

– Cum, întrebă ea, pot rebelii să producă efectul respectiv?

– Nu pot, îi răspunse Nagar. Fiindcă ei nu sunt rebeli.

Începu să datavizeze avertizarea Primului-amiral prin canalele de comunicaţii protejate ale escadrei.

Căpitana Layia rămase complet tăcută pe tot timpul recepţionării datavizării. După ce aceasta se încheie, femeia îşi privi echipajul care amuţise de asemenea.

– Ştim acum ce s-a-ntâmplat cu *Tantu,* spuse Furay. Pe focurile iadului, sper ca nava de urmărire trimisă de amirală să fi ţinut pasul cu ea!

Layia îi aruncă o uitătură agitată şi idei neliniştitoare i se învârtiră prin minte.

– I-ai adus pe cei trei pasageri ai noştri de pe acelaşi aerodrom, ca şi avionul spaţial al lui *Tantu,* iar momentul a fost cam acelaşi. Fetiţa a fost prinsă într-un fel de incident: un foc straniu. Ai spus-o tu însuţi. Iar ei veneau de pe Insula Kesteven, acolo unde a început totul.

– Haide, termină! protestă Furay. Toţi ceilalţi îl priveau acum indecişi, dar în mod clar suspicioşi. Ei fugiseră de pe Kesteven. Şi-au cumpărat locurile în *Tărâmul Îndepărtat* cu câteva ore înainte de incendiul hangarului.

– Şi noi ne confruntăm cu defectări ale echipamentelor, rosti Tilia.

– Serios? se strâmbă Furay sarcastic. Vrei să zici că-s mai multe ca de obicei?

Tilia îl fulgeră cu privirea.

– Niţel mai multe, murmură Layia serioasă. Recunosc, totuşi, nimic excepţional.

Chiar dacă *Tărâmul Îndepărtat* era o navă IIS, asta nu însemna că proprietarii ar fi respectat exemplar procedura de întreţinere. În prezent, reducerea costurilor constituia o prioritate majoră a companiei, nu ca atunci când îşi începuse activitatea.

– Ei nu sunt posedaţi, spuse Endron.

Layia fu surprinsă de autoritatea blândă a vocii sale; ofiţerul medical păruse foarte sigur.

– Crezi?

– Am examinat-o pe Louise, imediat după sosirea la bord. Senzorii corporali au funcţionat perfect, ca şi nanonicele medicale pe care le-am utilizat. Dacă ar fi fost posedată, efectul energetic despre care vorbeşte Primul-amiral le-ar fi scos din funcţiune.

Layia căzu pe gânduri, după care fu de acord cu jumătate de gură.

– Probabil că ai dreptate. Şi nici n-au încercat să pună stăpânire pe navă.

– În plus, erau la fel de îngrijoraţi în privinţa lui *Tantu.* Fletcher îi ura pe rebelii ăia.

– Da. Bun, argumentaţia este raţională. Rămâne acum întrebarea cine le va da vestea, cine le va spune exact ce s-a întâmplat cu planeta lor natală?

Furay se pomeni iarăşi în centrul atenţiei.

– Grozav, mulţumesc foarte mult, oameni buni!

În timp ce el plutea prin diverse punţi către salonul pe care-l foloseau pasagerii, amirala escadrei începuse să trimită ordine către navele pe care le avea sub comandă. Două fregate, *Ladora* şi *Levêque,* urmau să rămână pe orbita lui Norfolk, de unde puteau veghea la respectarea carantinei; orice tentativă de părăsire a planetei, chiar şi cu un avion spaţial, urma să primească instantaneu ripostă armată. Orice navă stelară comercială care sosea la planetă avea să fie întoarsă din drum şi, din nou, nerespectarea ordinului ducea la aplicarea forţei. *Intari* urma să-şi continue misiunea de avertizare. Restul escadrei trebuia să revină la cartierul general al Flotei a VI-a, la Tropea, urmând să fie realocat. *Tărâmul Îndepărtat* era eliberat de sarcinile de susţinere şi contractuale.

După o discuţie ulterioară scurtă cu amirala, Layia anunţă:

– Ne-a acordat permisiunea de a zbura direct înapoi spre Marte. Nu se ştie cât va dura starea asta de urgenţă şi nu vreau să rămân împotmolită la nesfârşit în sistemul Tropea. Practic, noi suntem în serviciul militar, aşa că nu ni se aplică interdicţia care vizează zborurile stelare civile. În cazul cel mai rău, va fi ceva despre care să argumenteze avocaţii când ajungem acasă.

Cu dispoziţia uşor îmbunătăţită de vestea că reveneau pe Marte, Furay lunecă în salon. Intră prin trapa din plafon, cu capul înainte, ceea ce-i inversa orientarea vizuală. Cei trei pasageri îl priviră cum se dă peste cap şi-şi atinge picioarele de un covoraş adeziv. După aceea le surâse stingher. Louise şi Genevieve se încruntară, ştiind că ceva era în neregulă, totuşi continuară să fie încrezătoare. Nu era genul de misiune cu care bărbatul să fie obişnuit.

– Mai întâi vestea bună, rosti el. În mai puţin de o oră, pornim spre Marte.

– Grozav, zise Louise. Şi care-i vestea rea?

El nu-i putu privi ochii întrebători, şi nici pe ai Genevievei.

– Vestea rea este motivul pentru care plecăm. Tocmai a sosit un şoim-de-vid cu o avertizare oficială de la Primul-amiral şi Adunarea Confederaţiei. Ei cred… există posibilitatea ca oamenii

să fie… posedaţi. Pe Atlantis s-a dat o luptă, despre care ne-a anunţat o persoană pe nume Laton. Ceva ciudat se întâmplă cu oamenii şi de asta plecăm. Îmi pare rău. Amirala crede că aşa ceva se petrece şi pe Norfolk.

– Vrei să spui că se-ntâmplă şi pe alte planete? întrebă Genevieve alarmată.

– Da.

Furay se încruntă către ea şi toate firişoarele de păr de pe braţe i se zbârliră. În glasul fetiţei nu existase nici cea mai mică urmă de scepticism. Copiii se comportau însă întotdeauna mai bizar. Se uită la Fletcher, apoi la Louise. Amândoi erau îngrijoraţi, da, totuşi niciunul nu se îndoia de adevărul spuselor lui.

– Ştiaţi. Nu-i aşa? Voi ştiaţi.

– Bineînţeles, surâse sfios Louise.

– Aţi ştiut tot timpul. Iisuse Hristoase, de ce n-aţi zis nimic? Dacă am fi ştiut, dacă amirala…

Se opri, tulburat.

– Exact, rosti Louise.

Bărbatul fu surprins de stăpânirea de sine a fetei.

– Dar…

– Vouă vă vine destul de greu să acceptaţi avertizarea oficială a Adunării Confederaţiei. Nu ne-aţi fi crezut niciodată pe noi, două fete şi un lucrător pe plantaţie. Sau ne-aţi fi crezut?

Deşi în salon nu exista forţă gravitaţională, Furay simţi cum îi coboară capul spre piept.

– Nu, mărturisi el.

11

Valea foarte împădurită era pe atât de sălbatică şi de frumoasă pe cât poate fi doar un habitat vechi. Syrinx se afundă în pădurea care ajungea până la marginea singurei fâşii de oraş din Eden. Fu încântată să vadă ce mulţi arbori supravieţuiseră din zilele de început ale habitatului. Poate că trunchiurile le erau deformate şi înclinate, însă rămăseseră în viaţă. Copaci bătrâni şi înţelepţi, care ignoraseră cu câteva secole în urmă conceptul uzual de ordine discretă a parcului, devenind imposibil de gestionat, aşa încât habitatul nici măcar nu mai încerca s-o facă.

Femeia nu-şi putea aminti când fusese mai fericită… deşi verdeaţa înconjurătoare era unicul factor care contribuia la asta.

– Separarea generează anticipare, îi spusese Aulie cu un surâs şăgalnic când o sărutase de rămas-bun, imediat după prânz.

Probabil că avea dreptate, cunoştinţele lui despre sentimente erau pesemne la fel de vaste ca acelea în arta sexuală. Asta îl făcea să fie un amant fabulos, conferindu-i control complet asupra reacţiilor ei.

De fapt, avea dreptate, recunoscu Syrinx nostalgic. Se despărţiseră de numai nouăzeci de minute şi deja corpul ei îi ducea teribil dorul. O îmbăta simplul gând la ceea ce urmau să facă la noapte, când avea să-l aibă numai pentru ea.

Vizita lor de vacanţă în Eden era subiectul de pe buzele tuturor prietenilor şi familiei lui Syrinx. Ea se bucura de aspectul acela al relaţiei lor, aproape la fel de mult ca de partea fizică. Aulie avea patruzeci şi patru de ani, cu douăzeci şi şapte mai mult decât ea. În cultura lor, prea egalitaristă şi liberală pentru a fi şocată, fata fusese încântată să profite deocamdată binişor de pe urma vacanţei.

Apăreau totuşi şi momente neaşteptate când era conştientă de diferenţa mare de vârstă. După-amiaza aceasta era unul dintre ele. Aulie dorise să viziteze o cavernă din calota habitatului, care era plină cu maşinării cibernetice de la sfârşitul secolului XXI, menţinute într-un soi de muzeu funcţional. Lui Syrinx i-ar fi venit foarte greu să se gândească la ceva mai plictisitor. Se aflau acum în primul habitat creat vreodată, vechi de cinci sute de ani, leagănul culturii lor, şi bărbatul dorea să se uite la roboţi antici?

Ca atare, se despărţiseră. El mersese la maşinile lui cu abur şi o lăsase să exploreze interiorul. Eden era mult mai mic decât celelalte habitate, un cilindru lung de unsprezece kilometri şi cu diametrul de trei kilometri; de fapt, un prototip. Nu avea zgârie-stele, ci locuitorii trăiau într-un oraş mic dispus în inel în jurul calotei nordice. Casele erau de asemenea vestigii dintr-o epocă apusă: bungalouri simple din metal şi compozit, care se puteau asambla rapid, conservate cu trudă de ocupanţii actuali. Toate aveau grădini spilcuite, dar mici cât nişte batiste, care se făleau cu soiuri de plante străvechi, de genotip pur. Poate că vegetaţia nu avea nici mărimea, nici culorile vii ale descendenţilor ei moderni, însă contextul făcea din ea o încântare vizuală. Istorie vie.

Syrinx merse în lungul unor presupuse cărări, ocolind rădăcini noduroase care se împleteau la înălţimea gleznelor, aplecându-se pe sub ghirlande de liane lipicioase. Muşchii şi lichenii colonizaseră fiecare centimetru pătrat de scoarţă, conferind fiecărui copac propria sa microecologie. Era fierbinte printre trunchiuri, iar aerul nemişcat se simţea dezgustător de umed. Fusta ei scurtă şi topul mulat avuseseră intenţia doar de a-i sublinia silueta adolescentină în folosul lui Aulie, dar aici erau total nepractice, deoarece ţesătura îmbibată de transpiraţie îi stânjenea toate mişcările. Părul îi cedă în câteva minute, cu şuviţele ude căzându-i pe umeri. Pete verzi şi maronii i se multiplicară pe braţe şi picioare, vopselele de război tribal ale naturii.

În ciuda inconvenientelor, ea continuă înaintarea. Senzaţia de anticipare sporea şi de acum nu mai avea nicio legătură cu Aulie. Devenise ceva mai ambivalent, senzaţia de apropiere de divinitate.

Ieşi dintre arborii învălmăşiţi, într-un luminiş în care exista un lac nemişcat, aproape complet acoperit de nuferi roz şi albi. Lebede negre pluteau lin pe puţinele canale de apă rămase deschise. Pe ţărmul mlăştinos se afla un bungalou, foarte diferit de cele din oraş; era construit din piatră şi lemn şi se ridica pe picioroange deasupra stufului şi trestiilor. Un acoperiş înalt şi puternic curbat din ardezie vineţie cobora mult peste pereţi, asigurând o verandă înconjurătoare şi conferind clădirii un aspect acut oriental.

Syrinx merse într-acolo, mai degrabă curioasă decât

temătoare. Casa era în disonanţă completă cu celelalte pe care le văzuse, dar în acelaşi timp se încadra perfect în peisaj. Clopoţei de vânt din aramă, albăstriţi de vechime, clincăniră încetişor când ea sui treptele şubrede ale verandei orientate spre lac.

Cineva o aştepta acolo, un bărbat oriental îmbrăcat în jachetă din mătase bleumarin, aşezat într-un scaun cu rotile, cu un pled ecosez în jurul picioarelor. Chipul lui radia delicateţea de porţelan a oamenilor foarte bătrâni şi nu mai avea aproape deloc păr, ci doar un mănunchi de şuviţe argintii la ceafă, îndeajuns de lung pentru a-i coborî peste guler. Până şi scaunul cu rotile era antic, cioplit din lemn, cu roţi mari şi subţiri cu spiţe cromate, şi fără motoraş. Părea ca şi cum nu coborâse din el de ani de zile, fiindcă se contopea perfect în el.

O bufniţă era cocoţată pe balcon, cu ochii mari fixaţi asupra lui Syrinx.

Bătrânul ridică un braţ cu o mie de pete hepatice pe pielea sa galbenă, boţită, şi-i făcu semn. **Vino mai aproape.**

Oribil de conştientă de felul în care arăta, Syrinx înaintă doi paşi, şovăitor. Privi într-o parte, încercând să vadă ceva în bungalou. Prin dreptunghiurile ferestrelor deschise nu zări decât beznă pustie. Beznă care ascundea…

Care-i numele meu? întrebă brusc bătrânul.

Syrinx înghiţi nervos nodul din gât. **Sunteţi Wing-Tsit Chong, domnule. Dumneavoastră aţi inventat afinitatea şi edenismul.**

O exprimare neglijentă, draga mea fată. Nu inventezi o cultură, ci o creşti.

Îmi pare rău. Nu pot… îmi vine greu să gândesc. În beznă pâlpâiau forme ce se consolidau în contururi pe care i se păru că le recunoştea. Bufniţa emise un ţipăt încetişor. Simţindu-se vinovată, Syrinx reveni cu privirea la Wing-Tsit Chong.

De ce îţi vine greu să gândeşti?

Ea gesticulă spre fereastră. **Înăuntru… Oameni… Mi-i reamintesc, sunt sigură. Ce caut aici? Nu-mi amintesc.**

Înăuntru nu-i nimeni. Nu îngădui imaginaţiei tale să populeze întunericul, Syrinx. Te afli aici pentru un singur motiv: să mă vezi pe mine.

De ce?

Fiindcă trebuie să-ţi pun câteva întrebări foarte

importante.

Mie?

Da. Ce este trecutul, Syrinx?

Trecutul este un cumul de evenimente care contribuie la definirea prezentului…

Stop! Ce este trecutul?

Ea strânse din umeri, chinuită de faptul că se găsea în prezenţa întemeietorului edenismului şi nu-i putea răspunde la o întrebare simplă.

Trecutul este o măsură a degradării entropice…

Stop! Când am murit eu, în ce an?

În 2090.

Schiţă un surâs de uşurare.

Şi în ce an te-ai născut tu?

În 2580.

Câţi ani ai acum?

Şaptesprezece.

Ce sunt eu când tu ai şaptesprezece ani?

Parte din multiplicitatea Edenului.

Ce componente formează o multiplicitate?

Oameni.

Nu. Oamenii n-o formează din punct de vedere fizic. Care sunt componentele reale? Numeşte procesul implicat în moarte.

Transferul. Aha, amintirile!

Prin urmare, ce este trecutul?

Amintiri. Ea zâmbi larg, îşi îndreptă umerii şi declară cu aer oficial: **Trecutul este o amintire.**

Progresăm, în sfârşit. Care este singurul loc unde se poate materializa trecutul tău personal?

Mintea mea?

Bun. Şi care este scopul vieţii?

Experienţele noi.

Aşa-i, deşi din punct de vedere personal aş adăuga că viaţa ar trebui de asemenea să fie o înaintare spre adevăr şi puritate. Adevărul este că, chiar şi după atâta vreme, rămân în adâncul inimii un budist bătrân şi intransigent. De aceea n-am putut refuza solicitarea terapeuţilor tăi de a sta de vorbă cu tine. Se pare că sunt un simbol pe care-l respecţi. Umorul îi flutură pe buze pentru o clipă. **În asemenea**

circumstanţe, ajutorul meu pentru salvarea ta este un act de *dana* pe care nu l-aş putea refuza.

Dana?

Actul budist de dăruire, un sacrificiu care-i va îngădui lui *dayaka,* individul care dăruieşte, să întrezărească o stare superioară, ajutând la transformarea propriei sale minţi.

Înţeleg.

Aş fi surprins dacă ai înţelege, cel puţin complet. Edenismul pare să se fi îndepărtat de religie, ceea ce, recunosc, nu anticipasem. Problema noastră curentă este însă mult mai urgentă. Am stabilit că trăieşti pentru a avea experienţe noi şi că trecutul tău este doar o amintire.

Da.

Te poate el răni?

Nu, replică ea mândră pentru răspunsul logic.

Greşeşti. Dacă ar fi aşa, n-ai învăţa niciodată din greşeli.

Învăţ din trecut, da. Însă nu mă poate răni.

Poţi totuşi să fii influenţată de el. Foarte puternic. Cred că dezbatem câţi îngeri pot dansa pe vârful unui ac, totuşi influenţa trecutului poate fi dăunătoare.

Bănuiesc că da.

Haide să formulez altfel. Poţi să fii tulburată de amintiri.

Da.

Bun. Ce efect are asta asupra vieţii tale?

Dacă eşti înţelept, te opreşte să mai repeţi greşelile, mai ales dacă au fost dureroase.

Aşa este. Am stabilit aşadar că trecutul te poate controla, iar tu nu poţi controla trecutul, de acord?

Da.

Cum stă însă treaba în privinţa viitorului?

Poftim?

Trecutul poate controla viitorul?

Îl poate influenţa, rosti ea precaut.

Prin intermediul cărui mediu?

Oamenii?

Bun. Asta este *karma.* Sau ceea ce civilizaţia

occidentală a numit „culegi ce ai semănat”. În termeni mai simpli, este soarta. Acţiunile tale din prezent îţi decid viitorul, iar acţiunile tale se bazează pe interpretarea experienţelor din trecut.

Înţeleg.

Judecând astfel lucrurile, în cazul tău avem de-a face cu o problemă regretabilă.

Da?

Da. Înainte de a trece mai departe, aş dori să-mi răspunzi însă la o întrebare personală. Acum, la şaptesprezece ani, crezi în Dumnezeu? Nu într-un concept atât de primitiv pe cât este cel de Creator, trâmbiţat de religiile adamiste, ci poate ca forţă superioară, responsabilă pentru ordonarea universului. Fii sinceră cu mine, Syrinx. Nu mă voi supăra, indiferent care ţi-ar fi răspunsul. Nu uita că, dintre toţi edeniştii, eu sunt probabil cel mai înclinat spre spiritualitate.

Cred… mă gândesc că… Nu, mă tem că s-ar putea să nu existe.

Pentru moment voi accepta răspunsul ăsta. Este o îndoială destul de răspândită în rândul nostru.

Într-adevăr?

Da. În continuare voi face diverse afirmaţii despre tine şi aş dori ca tu să-i aplici fiecăreia analiza cea mai riguros raţională.

Am înţeles.

Aceasta este o realitate perceptuală, în care ai fost adusă pentru a te ajuta să depăşeşti o problemă.

Zâmbi cu bunătate şi făcu din mână un gest prin care o invită să continue.

Dacă sunt supusă unei forme de tratament, acesta nu poate fi pentru leziuni fizice, fiindcă pentru aşa ceva n-aş avea nevoie de o realitate perceptuală. Probabil că am avut un soi de prăbuşire mintală şi aceasta este sesiunea mea terapeutică.

Simţi cum i se înteţesc bătăile inimii când rostea cuvintele acelea, totuşi sângele care i se iuţise în vene părea doar să-i răcească şi mai tare pielea.

Foarte bine. Tu n-ai avut însă o prăbuşire mintală, deoarece propriile tale rutine de gândire sunt aproape

exemplare.

Atunci, de ce mă aflu aici?

Într-adevăr, de ce?

Aha – o influenţă din exterior?

Da. O experienţă foarte neplăcută.

Am fost traumatizată?

Aşa cum am spus, rutinele tale de gândire sunt impresionante. Cei dintre noi care se ocupă de terapia ta ţi-au blocat temporar accesul la memoria de adult, evitând astfel contaminarea rutinelor respective. Pentru moment poţi să gândeşti fără interferenţe, chiar dacă starea aceasta nu-i permite intelectului tău să funcţioneze la capacitate completă.

Syrinx surâse. **Adică, de fapt sunt mai deşteaptă decât atât?**

Eu unul prefer formularea „mai rapidă”. Ceea ce avem este totuşi adecvat pentru scopurile noastre.

Scopul fiind terapia mea. Cu mintea de adult traumatizată, n-aş asculta. Am fost cataleptică?

Te-ai retras parţial în ceea ce psihologii numesc „buclă psihotică”. Cei responsabili pentru răul acesta au încercat să te silească să faci ceva dezgustător. Tu ai refuzat, în numele iubirii. Edeniştii de pretutindeni sunt mândri de tine pentru rezistenţa ta, însă încăpăţânarea aceea te-a adus în starea actuală.

Syrinx surâse trist, totuşi nu complet tulburată.

Mama mi-a spus dintotdeauna că am o doză masivă de încăpăţânare.

A avut perfectă dreptate.

Ce ar trebui să fac în continuare?

Să confrunţi rădăcina răului care ţi-a fost făcut. Trauma poate fi depăşită; nu instantaneu, dar odată ce îţi permiţi să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat fără ca amintirea respectivă să te copleşească, aşa cum a făcut până acum, atunci amintirile şi emoţiile auxiliare pot fi abordate, pe rând.

De aceea ai vorbit despre trecut, ca să pot învăţa să-mi confrunt amintirile fără teamă, deoarece asta este tot ce sunt ele: amintiri. Inofensive în sine.

Excelent. Acum ţi le voi face accesibile.

Fata se încordă, deşi era un act cu totul prostesc, tensionându-şi muşchii abdominali şi încleştând mâinile în pumni.

Priveşte bufniţa, rosti Wing-Tsit Chong. **Spune-mi cum o cheamă.**

Bufniţa clipi spre ea şi-şi deschise pe jumătate aripile. Syrinx privi configuraţia împestriţată de pene ocru şi castanii. Curgeau aidoma unui lichid, devenind albastru-întunecat şi purpuriu.

– *Oenone!* strigă ea.

Insula Pernik se năpusti către fată cu o viteză care o făcu să se încleşteze speriată de balustrada verandei.

Nu, Syrinx, te rog, îi ceru *Oenone.* Revărsarea de jale şi dor întreţesut în cererea aceea simplă îi umplu ochii de lacrimi. **Nu mă părăsi iarăşi.**

Niciodată! Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, iubitule!

Întregul corp îi tremura ca reacţie înaintea anilor de amintiri ce i se căscară larg în minte. Şi exact la sfârşit, ultima înainte ca bezna puturoasă s-o fi înhăţat, cea mai vie dintre toate: temniţa şi torţionarii ei.

Syrinx?

Sunt aici, îl linişti nesigură pe şoimul-de-vid. **E-n regulă. Sunt bine.**

M-ai salvat de ei.

Cum să n-o fi făcut?

Te iubesc.

Şi eu te iubesc.

Am avut dreptate, spuse Wing-Tsit Chong.

Când Syrinx înălţă capul, văzu chipul bătrânului zâmbind uşor; ridurile care se înmulţeau îl îmbătrâneau cu încă un deceniu.

Poftim?

Să fac ceea ce am făcut cu secole în urmă. Să le îngădui oamenilor să vadă iubirea şi acreala care trăiesc în noi toţi. Doar atunci putem accepta ceea ce suntem. Tu eşti dovada vie în privinţa aceasta, tânără Syrinx. Îţi mulţumesc pentru asta. Acum, deschide ochii.

Sunt deschişi.

El suspină teatral.

Cât de pedantă eşti! Atunci, închide-i.

Syrinx deschise ochii şi se uită la un plafon azuriu precum

cerul. Petele întunecate de pe perimetrul câmpului ei vizual se definiră în trei feţe teribil de îngrijorate, aplecate peste ea.

– Bună, mamă, rosti fata.

Era foarte greu să vorbească şi trupul i se simţea de parcă ar fi fost înfăşurat într-o uniformă-combinezon prea mică.

Athene începu să plângă.

*

În studioul de montaj existau cincisprezece holoecrane dispuse în linie, în lungul unui perete. Toate erau active şi afişau o varietate enormă de imagini, începând de la un cadru al Amariskului de la altitudinea de o mie de kilometri, cu benzi de nori roşii oglindind reţeaua afluenţilor lui Juliffe, până la bătălia spaţială teribil de violentă de pe orbita lui Lalonde; şi de la mercenarii lui Reza Malin care distrugeau satul Pamiers, până la un grup de copii supraexcitaţi, care se repezeau afară din clădirea unei ferme pentru a întâmpina sosirea pernei de aer.

Dintre cele cinci persoane aşezate la masa de montaj, patru se uitau la ecrane cu genul de entuziasm nervos pe care îl încearcă în mod invariabil *voyeurii* în faţa suferinţei pe scară mare, la care spectacolul evenimentelor în sine depăşeşte agonia oricărei nefericiri individuale. În mijlocul colegilor ei, Kelly îşi privea realizarea cu o detaşare care rezulta în principal din programul supresor rulat de nanonicele ei neurale.

– Nu mai putem tăia nimic, protestă Kate Elvin, montoarea-şefă a ştirilor.

– Nu-mi place, spuse Antonio Whitelocke.

Era şeful oficiului Collins din Seninătate, un carierist de şaizeci de ani care avansase până în vârf, pornind de la Divizia Politică şi Economică. O alegere excelentă pentru Seninătate, dar prea puţin empatic cu tinerii reporteri de teren precum Kelly Tirrel. Raportul ei de la Lalonde îl îngrozise realmente.

– Nu se poate difuza un subiect de ştiri lung de trei ore.

– Învaţă să mai ai şi coaie! se răsti Kelly. Trei ore nu-i decât rezumatul momentelor de vârf.

– Momente de mizerie, murmură Antonio fulgerând-o cu privirea pe noua şi turbulenta lui megavedetă.

Stilul skinhead al coafurii ei era teribil de intimidant şi în plus auzise totul despre sărmanul Garfield Lunde. Cei de la marketing se lamentau întruna despre folosirea de prezentatori cu imagine neconvenţională. Când îşi amintea de tinerica drăguţă şi

feminină care prezentase rezumatul ştirilor de dimineaţă cu numai o lună în urmă, nu putea decât să se întrebe îngrijorat dacă nu cumva unul dintre posedaţi se strecurase totuşi de pe Lalonde.

– Echilibrul este perfect, zise Kate. Am încorporat elementele fundamentale ale misiunii sfârşite tragic, ba chiar am reuşit să încheiem cu o notă optimistă, prin salvarea copiilor. A fost o lovitură de adevărată maestră, Kelly.

– Păi, ce să zic, mulţumesc. Nu m-aş fi dus cu Horst şi mercenarii la fermă, dacă nu era rost de un reportaj beton.

Kate ignoră cu seninătate replica sarcastică; spre deosebire de Antonio, ea fusese cândva reporter de teren şi avusese parte de destule misiuni în lupte.

– Montajul acesta va satisface ambele noastre obiective corporatiste, Antonio. În primul rând, reţeaua de zvonuri s-a supraîncins de la revenirea lui *Lady Macbeth,* astfel că marketingul nici măcar nu mai trebuie să facă publicitate emisiunii noastre de ştiri de seară. Toţi din Seninătate ne vor accesa diseară şi am auzit că concurenţa va băga pur şi simplu reluări de telenovele cât timp va fi Kelly. Şi după ce audienţa ne va accesa, nu-i vom oferi doar impresii senzambientale dintr-un război, ci avem chiar o poveste întreagă pe care s-o spunem. Iar asta îi prinde întotdeauna pe spectatori. Tarifele noastre publicitare vor fi de o jumătate de milion de fuzidolari pentru un segment de treizeci de secunde.

– Pentru o singură emisiune, mormăi Antonio.

– Nu numai una, asta-i frumuseţea. Sigur că da, toţi vor face un flek din seara asta, însă Kelly a adus peste treizeci şi şase de ore pe flekurile ei, la care se adaugă înregistrările preluate de la senzorii lui *Lady Macbeth* din clipa intrării în sistemul Lalonde. Putem mulge toate astea vreme de o lună, cu interviuri cu specialişti, documentare şi mese rotunde de analiză a situaţiei curente. Am câştigat ratingurile de război pentru tot anul, şi-am făcut-o în modul cel mai ieftin.

– Ieftin?! Ştii cât i-am plătit nemernicului ăluia de „Lagrange” Calvert pentru înregistrările senzorilor?

– Ieftin, insistă Kate. Numai în seara asta ne-am şi scos banii respectivi. Iar cu drepturile universale de distribuţie, vom împătri profiturile grupului Collins.

– Doar dacă putem să le distribuim vreodată, zise Antonio.

– Cum să nu putem? Ai accesat ordinul de interzicere a zborurilor stelare civile? Interzice doar andocările, nu şi plecările. Şoimii-negri pot să rămână pur şi simplu în interiorul zonei de ieşire a unei planete şi să datavizeze o copie spre oficiul nostru local. Va trebui să-i plătim ceva mai mult pe căpitani, dar nu foarte mult, fiindcă ei nu câştigă oricum nimic dacă stau pe terasele calotelor. S-ar putea să meargă. După chestia asta, vom ajunge toţi în fotolii de şefi.

– Care „chestia asta”? rosti Kelly.

– Haide, Kelly, o strânse Kate de umăr. Ştim c-a fost foarte greu, am simţit-o noi înşine. Însă carantina va stopa răspândirea posedaţilor, iar noi suntem acum cu ochii-n patru şi forţele de securitate îi pot opri dacă-ncearcă o evadare. Au câştigat pe Lalonde fiindcă-i o planetă a naibii de înapoiată.

– Da, sigur că da.

Kelly opera exclusiv pe programe stimulante acum, iar antidotul toxinelor de oboseală îi zumzăia melodios în cap.

– Salvarea galaxiei e floare la ureche acum, o ştim. Ce dracu’, la urma urmelor ne luptăm doar cu morţii.

– Kelly, dacă nu poţi face faţă, atunci spune-o, zise Antonio şi-şi jucă după aceea atuul decisiv. Putem folosi altă prezentatoare. Pe Kirstie Meshane.

– Căţeaua aia?

– Atunci, putem continua aşa cum am stabilit?

– Eu vreau să bag mai mult din Pamiers şi Shaun Wallace. Alea-s genul de evenimente care-i vor face pe oameni să conştientizeze exact situaţia reală.

– Wallace este deprimant; în tot interviul ăla nu ţi-a spus decât că posedaţii nu pot fi învinşi.

– Şi are dreptate, ce dracu’! Shaun este esenţial, el ne spune ce trebuie să ştim realmente pentru a înfrunta adevărata problemă.

– Care ar fi aia?

– Moartea. Toţi vor muri, Antonio, chiar şi tu!

– Nu, nu pot aproba genul ăsta de perspectivă. Este la fel de negativă ca şi ceremonia tyrathca a Zeului Adormit pe care ai înregistrat-o.

– Pe aia chiar că n-ar fi trebuit să te las s-o scoţi. Până acum nimeni nici măcar nu ştia că tyrathca ar avea vreo religie.

– Obiceiurile xenoce nu prea sunt relevante într-un asemenea

moment, observă bărbatul.

– Kelly, interveni Kate, putem utiliza segmentul tyrathca ulterior, într-un documentar. În clipa de faţă însă trebuie să finalizăm montajul. Hristoase, peste patruzeci de minute trebuie să intri în direct!

– Dacă vreţi să fiu drăguţă, băgaţi tot interviul lui Shaun.

– Am băgat jumătate, spuse Antonio. Sunt acoperite toate punctele importante.

– Nici pe departe! Uite care-i treaba, trebuie să-i facem pe oameni să priceapă ce-nseamnă de fapt posedarea, care-i înţelesul actului în sine, zise Kelly. Deocamdată majoritatea cetăţenilor din Confederaţie au primit doar avertizarea aceea oficială şi neplăcută din partea Adunării. Este ceva abstract, o problemă de pe altă planetă. Oamenii trebuie să afle că nu-i atât de simplu, că dezastrul ăsta înseamnă mai mult decât simpla securitate fizică. Trebuie abordate şi aspectele filosofice.

Antonio se frecă apăsat cu palma pe frunte, apoi se strâmbă.

– Nu-nţelegi, este? se ambală Kelly şi flutură braţul spre holoecranele acoperite de imagini teribile. N-ai accesat nimic din toate astea? Nu pricepi? Trebuie să transmitem asta oamenilor. Eu o pot face pentru voi. Nu Kirstie Meshane, cu creierul ei de găină. Eu am fost acolo, eu pot face ca totul să fie mult mai real pentru oricine ar accesa raportul!

Antonio privi holoecranul care-l arăta pe Pat Halahan alergând prin ruinele fumegătoare ale lui Pamiers şi transformându-şi atacatorii bizari în bucăţi de ţesuturi însângerate.

– Grozav! Exact ce ne trebuia.

*

Ione nu se aşteptase pur şi simplu la desfăşurarea aceea a evenimentelor. Când ajunseseră la apartament, Joshua nici măcar nu privise spre uşa dormitorului ei, cu atât mai puţin să fi vădit vreo dorinţă. Or, în alte ocazii petrecute alături de el, femeia nici măcar nu ajunsese în pat şi fusta îi fusese deja ridicată în jurul taliei.

Cumva ştia totuşi că situaţia nu se datora exclusiv traumelor din misiune. El era preocupat şi tulburat, nu înspăimântat. Ceva cu totul nefamiliar din punctul lui de vedere…

Joshua se mulţumise să facă duş şi să mănânce o cină uşoară, după care se instalase pe canapeaua ei micuţă. Când i se aşeză alături, Ione era atât de nesigură în privinţa reacţiilor lui, încât

nici măcar nu-şi puse mâna pe braţul său.

Mă-ntreb dacă-i vorba despre fata aia de pe Norfolk, zise ea meditativ.

A trecut prin momente dificile, răspunse Seninătatea. **Ar trebui să te aştepţi la o atenuare a comportamentului lui obişnuit.**

Totuşi, nu la nivelul ăsta. Îmi dau seama că-i zguduit, dar aici este ceva mai mult.

Mintea omenească se maturizează în mod constant. Viteza de maturizare este dictată de evenimente externe. Nu poate fi rău, dacă el a început să gândească mai profund în urma celor petrecute pe Lalonde.

Depinde de ce anume vrei de la el. Înainte era perfect pentru mine. Fără complicaţii, rătăcitorul adorabil care n-ar fi încercat niciodată să revendice vreun drept asupra mea.

Ocazional cred că ai menţionat şi ceva despre sex.

Da, bine, şi sexul. Era excelent şi complet lipsit de vinovăţie. Eu l-am agăţat, mai ţii minte? Ce şi-ar fi putut dori mai mult o fată cu genul meu de responsabilităţi? Joshua era un individ care n-avea să-ncerce niciodată să interfereze cu îndatoririle mele de Lord al Ruinelor. Politica pur şi simplu nu-l interesa.

Un soţ ar fi fost preferabil unui amant ocazional. Cineva care să fie tot timpul prezent pentru tine.

Tu eşti soţul meu.

Tu mă iubeşti şi eu te iubesc; nici n-ar putea să fie altfel vreodată, deoarece eu ţi-am dat naştere. Eşti însă om şi ai nevoie de un tovarăş om. Uită-te la căpitanii şoimilor-de-vid, exemplul perfect de simbioză mentală.

Ştiu. Poate că pur şi simplu mă simt geloasă.

Pe fata de pe Norfolk? De ce? Ştii bine câte iubite a avut Joshua.

Nu pe ea… Ione se uită la profilul lui Joshua, care privea pe fereastra mare a salonului. **Pe mine. Pe mine, aşa cum eram cu un an în urmă. Vechea poveste – până nu pierzi ceva, nu ştii ce ai avut.**

Este chiar lângă tine. Întinde-te spre el. Sunt sigur că are nevoie de alinare la fel de mult ca tine.

El nu-i aici… nu mai este. Nu mai este Joshua al meu,

cel original. Ai văzut zborul pe care l-a făcut? Amintirile lui Goura despre manevrele de la Lalonde aproape că mi-au oprit inima în loc. Nu ştiusem niciodată ce căpitan bun este. Cum i-aş putea lua asta vreodată? El trăieşte pentru spaţiul cosmic, pentru pilotarea lui *Lady Mac* şi pentru tot ce-i pot oferi ele. Mai ţii minte ultima noastră discuţie înainte de plecarea lui spre Lalonde? Cred c-a avut dreptate. Şi-a atins vârful profesional. Pilotarea, zborul sunt secvenţiate în genele lui, aşa cum dictatura este secvenţiată în ale mele. Nu i le pot smulge, tot aşa cum el nu mi te-ar putea lua pe tine.

Cred că aici exagerezi niţel cu metafora.

Poate că aşa este. Am fost tineri, ne-am distrat şi a fost minunat. Am încă amintirile acelea.

El s-a distrat. Tu eşti gravidă. El are responsabilităţi faţă de copil.

Oare? Nu cred că mamele mai au nevoie în prezent de vânători mari şi puternici care să le susţină. Iar monogamia devine cu atât mai dificilă cu cât trăim mai mult. Modificările genetice au contribuit mai mult decât orice radicalism social la schimbarea vechiului concept de „până ce moartea ne va despărţi”.

Copilul tău nu merită un mediu de iubire?

Copilul meu va avea un mediu de iubire. Cum poţi pune măcar sub semnul întrebării aşa ceva?

Nu-ţi pun sub semnul întrebării intenţiile. Atrag pur şi simplu atenţia asupra aspectelor practice ale situaţiei. În clipa de faţă nu-i poţi asigura copilului o familie completă.

Asta-i o afirmaţie reacţionară.

Recunosc că argumentez în mod extrem. Nu sunt un fundamentalist, ci doresc doar să-ţi focalizez gândurile. Totul în viaţa ta de până acum a fost planificat şi socotit, mai puţin copilul. Conceperea lui ai decis-o singură. Nu vreau ca el să devină o greşeală. Te iubesc prea mult pentru a îngădui să se întâmple aşa ceva.

Tata a avut şi alţi copii.

Care le-au fost daţi edeniştilor, pentru a fi crescuţi în cel mai mare mediu familial posibil. O familie mare cât toată lumea.

Ea aproape că râse audibil.

Imaginează-ţi aşa ceva – Saldana să devină edenişti. În cele din urmă noi am făcut tranziţia. Regele Alastair ştie despre asta?

Eviţi subiectul, Ione. Un singur copil al Lordului Ruinelor este crescut cu mine ca părinte: moştenitorul. Nu şi ceilalţi. Ca părinte, tu ai o responsabilitate faţă de viitorul său.

Vrei să spui că am fost iresponsabilă pentru că am conceput copilul ăsta?

Numai tu poţi răspunde la întrebarea aceasta. Te bazai pe faptul că Joshua va fi un tată care va sta acasă? Chiar şi când ai făcut-o, trebuie să fi ştiut cât de improbabil era aşa ceva.

Dumnezeule, câtă argumentaţie doar pentru că Joshua pare prost dispus!

Îmi pare rău. Te-am tulburat.

Nu. Ai făcut ceea ce doreai să faci, m-ai silit să gândesc. Pentru unii dintre noi este dureros, mai ales dacă eşti ca mine şi nu te-ai gândit realmente la consecinţele acţiunilor tale. Asta mă nemulţumeşte şi mă împinge la justificări. Voi face însă tot ce pot mai bine pentru copilul meu.

Ştiu că aşa va fi.

Ea roşi înaintea tandreţei din tonul mintal. După aceea se aplecă spre Joshua şi se rezemă de el.

– Mi-am făcut griji cât timp ai lipsit, îi spuse.

El sorbi din Lacrimile Norfolk.

– Ai fost norocoasă. În cea mai mare parte a timpului respectiv eu am fost speriat de făceam pe mine.

– Da, da. „Lagrange” Calvert.

– Iisuse, nu-ncepe!

– Dacă nu voiai publicitate, nu trebuia să-i vinzi lui Collins înregistrările senzoriale ale lui *Lady Mac.*

– E greu s-o refuzi pe Kelly.

Ione miji ochii către bărbat.

– Aşa bănuiesc.

– Voiam să spun că-i greu să refuzi genul acela de bani. Mai ales în situaţia mea. Onorariul primit de la Terrance Smith nu va acoperi reparaţiile lui *Lady Mac.* Şi nici nu văd Compania de

Dezvoltare Lalonde transferându-mi vreodată suma şi dobânzile cumulate de pe contractul meu, ţinând seama de faptul că de acum n-a mai rămas vreo Lalonde care să poată fi dezvoltată. Însă banii pe care i-am primit de la Collins vor acoperi totul şi nu mă vor lăsa îndatorat.

– Ca să nu mai amintesc de banii pe care i-ai câştigat din cursa Norfolk.

– Da, şi ăia. N-aş vrea totuşi să intru în ei, ci sunt mai degrabă un fel de rezervă pe care o ţin pentru momentul când se va domoli totul.

– Eroul meu optimist! Crezi că universul se va domoli?

Lui Joshua nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta conversaţia. O cunoştea de acum destul de bine pe Ione şi ştia cum proceda. Spera să împingă încetişor discuţia spre subiectul care o interesa de fapt.

– Cine ştie? O să ajungem să vorbim şi despre Dominique?

Femeia ridică tâmpla de pe umărul lui şi-l privi derutată.

– Nu. Ce te-a făcut să-ntrebi asta?

– Nu-s sigur. Crezusem că doreşti să vorbim despre noi şi despre ce se va întâmpla după aceea. Dominique şi Linia Vasilkovsky jucau un rol important în planurile mele iniţiale.

– Joshua, nu va exista un „după aceea”, nu în sensul revenirii la genul de existenţă pe care am dus-o anterior. Ştiinţa faptului că există o viaţă după moarte va modifica pentru totdeauna percepţia oamenilor asupra vieţii.

– Mda, e destul de adânc, dacă stai să te gândeşti.

– Asta-i pentru tine analiza în profunzime a situaţiei, nu?

Pentru o clipă, Ione crezu că întinsese prea mult coarda şi-l jignise. El se mulţumi însă să surâdă strâmb. Nu se supărase.

– Da, repetă încet şi pe un ton serios. Este adânc. În misiunea aia blestemată de pe Lalonde, am scăpat de trei ori ca prin urechile acului în numai două zile. Dacă aş fi făcut o singură greşeală, Ione, una singură, aş fi fost mort. Numai că de fapt n-aş fi fost mort, aşa cum ştim acum, ci aş fi rămas eşuat în lumea de dincolo. Iar dacă Shaun Wallace a spus adevărul – şi bănuiesc că l-a spus – atunci aş fi urlat, fără să fiu auzit, ca să fiu lăsat înapoi, indiferent care ar fi fost costul sau cine ar fi trebuit să-l plătească.

– Asta mi se pare oribil.

– Da. L-am trimis pe Warlow la moarte. Cred că am ştiut asta

chiar înainte ca el să fi ieşit prin ecluză. Iar acum el este acolo, sau aici – undeva, laolaltă cu toate celelalte suflete. Ar putea chiar să ne privească în clipa asta, implorând să i se redea senzaţiile. Necazul este că într-adevăr îi sunt dator.

Joshua îşi lăsă capul pe spate pe pernele din mătase şi fixă cu privirea tavanul.

– Cât de mult îi sunt însă dator? Iisuse!

– Dacă a fost prietenul tău, nu ţi-ar cere să-ţi plăteşti datoria.

– Poate că nu…

Ione se sculă şi se întinse după sticlă pentru a-şi mai turna din Lacrimile Norfolk.

O să-l întreb, îi spuse Seninătăţii.

Eşti sigură că nu vrei să-mi ceri binecuvântarea?

Nu. Pe de altă parte însă, ţi-aş aprecia părerea.

Perfect. Cred că el deţine resursele necesare pentru a duce misiunea la bun sfârşit; le-a avut de fapt dintotdeauna. Mă pune însă în dilemă întrebarea dacă este în acelaşi timp candidatul cel mai potrivit. Recunosc că se maturizează şi în niciun caz nu te-ar trăda. În acelaşi timp, impetuozitatea este un contraargument.

Da. Eu însă preţuiesc trăsătura aceea mai mult ca pe oricare alta.

Sunt conştient de asta. Ba chiar o accept, atunci când se aplică primului tău copil şi viitorului meu. Pe de altă parte, ai tu dreptul de a-ţi asuma riscul ăsta în privinţa Alchimistului?

Poate că nu. Deşi s-ar putea să existe o cale ocolitoare. Şi trebuie pur şi simplu să fac ceva!

– Joshua?

– Da. Scuză-mă, n-am vrut să-ţi stric cheful prin dispoziţia mea.

– Nu-i nimic. În clipa de faţă cred că eu însămi am o problemă.

– Ştii bine c-o să te ajut, dacă pot.

– Aia-i prima parte, şi oricum aveam să te rog în privinţa ei. Nu sunt sigură dacă mă pot încrede în cineva… Nu sunt sigură nici măcar dacă mă pot încrede în tine.

– Asta sună interesant.

Ione inspiră adânc, decisă acum, şi începu:

– Mai ţii minte că acum vreun an te-a contactat o anume Alkad Mzu pentru o posibilă cursă charter?

El rulă o verificare rapidă prin celulele de memorie nanonice neurale.

– Am găsit-o. Zicea că era interesată să ajungă în sistemul Garissa. Era vorba despre un fel de zbor omagial. Destul de straniu, dar n-a mai revenit.

– Nu, slavă Domnului! Pentru cursa aceea charter a discutat cu şaizeci de căpitani.

– Şaizeci?

– Da, Seninătatea şi cu mine credem că a fost o încercare de a deruta echipele agenţiilor de contrainformaţii care o ţineau sub observaţie.

– Aha!

Instinctul izbi aproape imediat, călărind pe coama unui talaz de regret. Aici erau neplăceri majore, şi la scară uriaşă. Aproape că se simţi fericit că nu săriseră direct în pat, spre deosebire de zilele de altădată (un „altădată” de acum doar un an!). Pentru bărbat era straniu, însă se simţea pur şi simplu prea ambivalent în privinţa propriilor sale sentimente. Şi putea să vadă felul în care şi ea fusese debusolată de comportarea lui din categoria „nimic altceva decât prieteni vechi”.

Sexul ar fi fost extrem de simplu, însă Joshua nu se putea convinge să facă dragoste cu cineva la care ţinea în mod real… atunci când făcutul dragostei nu mai însemna ceea ce însemnase cândva. Ar fi semănat prea mult cu o trădare. „Nu-i pot face asta Ionei.” Iar reacţia asta era cu totul inedită pentru el.

Ione îi aruncă o uitătură precaută, întrebătoare. În sine, o ofertă.

„Aş putea opri totul acum, dacă vreau.”

Uneori îi venea uşor să uite că blonda aceasta de douăzeci de ani era practic un guvern întreg, depozitara unor secrete de stat şi interstelare. Secrete pe care nu întotdeauna era bine să le cunoşti; în mod invariabil, genul cel mai fascinant.

– Spune, rosti Joshua.

Ea surâse vag, în semn de mulţumire.

– În Seninătate există opt agenţii de contrainformaţii distincte, care o supraveghează pe dr. Mzu de aproape douăzeci şi cinci de ani.

– De ce?

– Se crede că, puţin înainte de distrugerea Garissei, ea ar fi conceput un dispozitiv apocaliptic, numit Alchimistul. Nimeni nu

ştie ce este Alchimistul, sau ce face, atât doar că Departamentul Apărării garissan alocase miliarde unui proiect de dezvoltare ultrarapidă pentru a-l construi. SCNC investigase cazul de peste treizeci de ani, practic din clipa primelor zvonuri despre construirea sa.

– În seara aceea când am plecat de la Harkey's, am văzut trei bărbaţi care au urmărit-o, spuse Joshua rulând un program de căutare şi recuperare prin nanonicele neurale. Oh, la dracu', da! Sancţiunile asupra Omutei au fost ridicate şi omutanii au fost cei care au comis Genocidul Garissan. Doar nu crezi că ea...?

– A şi făcut-o deja. Informaţia nu este de domeniul public, dar Alkad Mzu a evadat săptămâna trecută din Seninătate.

– A *evadat?*

– Exact. A sosit aici acum douăzeci şi şase de ani şi s-a angajat în proiectul Iaymili. Tata a promis Marinei Confederaţiei că nu-i va îngădui nici să plece, nici să transmită orice informaţii tehnice asociate Alchimistului altor guverne sau conglomerate de astroinginerie. Era soluţia aproape ideală; toţi ştiu că Seninătatea nu are ambiţii de expansiune şi în acelaşi timp Alkad Mzu putea fi supravegheată continuu de personalitatea habitatului. Alternativa era executarea ei imediată. Tata şi Primul-amiral de atunci au căzut de acord că Confederaţia nu trebuie să aibă acces la un nou tip de dispozitiv apocaliptic; antimateria în sine este suficient de pustiitoare. Eu am continuat politica respectivă.

– Până săptămâna trecută...

– Da. Din nefericire, Mzu şi-a râs de noi toţi, ca de nişte proşti.

– Crezusem că supravegherea Seninătăţii asupra interiorului era perfectă. Cum a putut scăpa fără ca voi să ştiţi?

– Amicul tău Meyer a scos-o. *Udat* a înghiţit în interiorul habitatului şi a luat-o la bord. N-am putut face nimic pentru a-l opri.

– Iisuse! Şi eu care crezusem că manevra mea Lagrange a fost riscantă...

– Aşa-i... Cum spuneam, evadarea ei mi-a adus pe cap o problemă a naibii.

– Se va duce după Alchimist?

– E greu de crezut că ar face altceva, mai ales ţinând seama de momentul ales. Unica dilemă reală în privinţa asta este de ce nu l-a utilizat până acum, dacă există într-adevăr?

– Sancţiunile... Nu... Joshua se încruntă, concentrându-se

asupra problemei: De fapt, blocada a fost asigurată întotdeauna de numai o escadră a Marinei. Un atac pe nepusă masă ar fi avut şanse destul de mari să o străbată. Asta, desigur, dacă nu-i necesară decât o singură navă pentru a lansa Alchimistul asupra planetei.

– Aşa este. Cu cât ştim mai multe despre dr. Mzu, cu atât înţelegem mai puţine despre Alchimist. Nu cred totuşi că poate exista vreo îndoială cu privire la obiectivul final al garrisanei.

– Aşa este. Probabil că s-a dus să recupereze Alchimistul şi să-l utilizeze. *Udat* are o capacitate considerabilă de transport, iar Meyer a participat la bătălii în trecut şi nu se sperie cu una, cu două.

Atât doar că… Joshua îl ştia pe Meyer, un moş viclean şi plictisitor, sigur că da, totuşi exista o diferenţă a naibii de importantă între contractul ocazional de mercenar şi nimicirea unei planete întregi de inocenţi nebănuitori. Meyer n-ar fi făcut aşa ceva, indiferent câţi bani i s-ar fi oferit. Pe negândite, lui Joshua nu-i veneau în minte prea mulţi traderi independenţi (ba chiar niciunul) care s-o fi făcut. Genul acela de atrocitate era specific doar guvernelor şi fanaticilor demenţi.

– Cel mai mult mă îngrijorează folosirea Alchimistului, spuse Ione. După activarea sa, guvernele vor putea să vadă finalmente ce poate face cu adevărat, iar apoi vor deduce principiile. Va fi produs în masă, Joshua! Noi trebuie să-ncercăm să oprim asta. Confederaţia are destule probleme cu antimateria, iar acum cu posedarea. Nu putem îngădui introducerea altui factor de teroare.

– ”Noi”? Iisuse! Lăsă capul să-i cadă pe spate pe perne – poate c-ar fi fost mai bine dacă ar fi existat un perete din piatră de care să se lovească cu tâmpla. Dă-mi voie să ghicesc! Vrei să plec în căutarea lui Mzu. Aşa e? Să mă confrunt cu toate agenţiile de contrainformaţii din Confederaţie, ca să nu mai amintesc de Marină. S-o găsesc, s-o bat pe umăr şi să-i spun frumos: totul s-a iertat şi Lordul Ruinelor doreşte realmente să te-ntorci acasă, ah, şi apropo, indiferent care ar fi fost planul tău clocit timp de treizeci de ani – obsesia ta – pentru distrugerea Omutei, am vrea să-l dai uitării. Iisuse Hristoase, Ione – ce pizda mă-sii?!

Femeia îl privi pieziş, netulburată.

– Vrei să trăieşti într-un univers în care o super armă apocaliptică este la îndemâna oricăror ţicniţi care au ranchiună

pe cineva?

– Încearcă să nu-ţi mai încarci întrebările cu atâta greutate, fiindcă s-ar putea să se scufunde şi să se înece.

– Joshua, unica şansă pe care o avem este s-o readucem pe Mzu aici. Fie asta, fie s-o ucidem. Spune-mi şi mie acum, în cine ai avea încredere să facă asta? Mai exact, în cine aş putea eu avea încredere? În nimeni! Doar în tine.

– Intră în Harkey's în orice seară şi o să găseşti o sută de veterani de operaţiuni clandestine care-ţi vor lua banii şi vor face exact ce le ceri, fără să-ţi pună măcar o întrebare.

– Nu, tu trebuie să fii. În primul rând pentru că am încredere în tine, şi vreau să spun că am *cu adevărat* încredere în tine. Mai ales după ce ai făcut pe Lalonde. În al doilea rând, ai ceea ce trebuie pentru aşa ceva – nava şi contactele din domeniu care sunt necesare pentru a-i da de urmă. În al treilea rând, ai motivaţia.

– Ah, da? Încă n-ai spus cu cât o să mă plăteşti.

– Oricât doreşti; la urma urmelor, eu sunt trezorierul naţional. Asta până când voi fi înlocuită de tânărul Marcus. Vrei să-i lăsăm problema asta prin testament fiului nostru?

– Hai, zău, Ione, asta-i chiar…

– O lovitură sub centură? Îmi pare rău, dar nu-i deloc aşa. Toţi avem responsabilităţi. Tu ai reuşit să le eviţi pe ale tale destulă vreme. Eu nu fac altceva decât să ţi le reamintesc.

– Grozav! Vasăzică totu-i acum responsabilitatea mea.

– Nimeni din galaxie nu-ţi poate impune responsabilitatea asta, doar tu însuţi. Aşa cum am spus, eu nu fac altceva decât să-ţi pun datele la dispoziţie.

– Frumoasă eschivă. Eu o să mă bag în rahat, nu tu!

Când o privi, Joshua se aştepta să-i vadă obişnuita expresie sfidătoare pe care o folosea când se autoambala pentru a fi mai încăpăţânată decât el. În loc de aşa ceva, nu zări decât îngrijorare şi o undă de tristeţe. Pe un chip atât de frumos, îţi frângea inima.

– În plus, există un ordin de carantină pentru toată Confederaţia. Nu pot să plec cu *Lady Mac,* chiar dacă aş dori-o.

– Ordinul se aplică doar zborurilor stelare civile. *Lady Macbeth* va fi reînregistrată ca navă stelară oficială a guvernului Seninătăţii.

– Căcat! Zâmbi spre plafon, cu un reflex vechi şi tocit. Bine,

hai să zic că merită o-ncercare.

– O s-o faci?

– Nu voi face altceva decât să pun întrebări în locurile cuvenite. Fără acte de eroism.

– Nici nu-i nevoie de aşa ceva. Te pot ajuta şi eu.

– Cum să nu!

– Pot, insistă ea iritată. În primul rând, te pot dota cu nişte viespi de luptă decente.

– Excelent, fără acte de eroism, te rog, însă pentru orice eventualitate ia cu tine o mie de megatone de bombe nucleare.

– Joshua… nu vreau să fii vulnerabil, asta-i tot. Mzu va fi căutată de mulţi indivizi şi niciunul nu va fi dintre cei care mai întâi întreabă…

– Ce frumos!

– În plus, pot să trimit nişte gardişti cu tine. Vor fi utili ca bodyguarzi, când andochezi.

Bărbatul încercă să se gândească la vreun argument împotriva propunerii, dar nu izbuti.

– Bun. Lipsit de subtilitate, totuşi bun.

Ione rânji larg. Cunoştea tonul acela.

– Toţi vor crede că sunt nişte cosmoniki, zise ea.

– Mai rămâne atunci de pus la punct o problemă minoră.

– Care anume?

– De unde dracu-ncep să caut? Iisuse, Mzu e inteligentă, n-o să zboare direct în sistemul Garissa ca să recupereze Alchimistul! Ea poate fi *oriunde;* există peste opt sute şaizeci de sisteme stelare locuite.

– Cred că s-a dus la sistemul Narok. Oricum, acolo era aliniată gaura-de-vierme a lui *Udat.* Este logic, fiindcă Narok este de etnie kenyană; este posibil să contacteze simpatizanţi.

– De unde dracu' ştii asta? Crezusem că numai şoimii-negri şi şoimii-de-vid îşi pot simţi reciproc găurile-de-vierme.

– Sateliţii noştri DS au senzori destul de buni.

Minţea şi Joshua o ştiu imediat. Mai rău însă decât minciuna, gândi el, era motivul din spatele acesteia. Fiindcă nu-şi putea imagina niciunul, în niciun caz vreunul care să necesite să fie ţinut ascuns de el, unica persoană în care Ione avea încredere pentru misiunea respectivă. Probabil că ea proteja ceva, ceva mult mai important decât Alchimistul. „Iisuse!”

– Ai avut dreptate, ştii? În seara aceea când ne-am întâlnit la

petrecerea lui Dominique, mi-ai spus ceva. Şi ai avut dreptate.

– Ce anume?

– Că nu te pot refuza.

*

Joshua a plecat după o oră pentru a superviza reechiparea lui *Lady Mac* şi pentru a-şi strânge echipajul şi astfel a ratat reportajul lui Kelly, ceea ce-l încadră într-o minoritate minusculă. Optimismul lui Kate Elvin fusese perfect fundamentat, întrucât celelalte companii de ştiri nici măcar n-au încercat să concureze cu Collins. Nouăzeci la sută din populaţia Seninătăţii a accesat senzavizările înregistrate de Kelly pe Lalonde. Impactul a fost pe atât de devastator pe cât se prevăzuse. Deşi nu instantaneu. Montajul fusese prea bun în această privinţă, legând laolaltă segmentele într-un asalt rapid asupra aparatului senzorial. Doar după aceea, când spectatorii au putut evita impactul asupra atenţiei lor imediate, au început să se facă simţite implicaţiile posedării.

Efectul a acţionat aidoma unui program uşor sedativ sau al unui virus banal. Da, într-adevăr exista viaţă după moartea corpului. Însă era o suferinţă perpetuă, chiar şi pentru cei drepţi şi sfinţi. De asemenea, nu fusese zărit nicăieri Dumnezeu sau altă divinitate, ba chiar, în mod straniu, nici numeroşii profeţi ai Creatorului; nu existau porţi de mărgăritare, lacuri de pucioasă, Judecata de Apoi, Jahannam sau mântuire. Răsplata pentru orice viaţă, indiferent de felul în care fusese trăită, consta în… nimic, un nimic absolut şi final. Lucrul cel mai bun la care puteau spera acum oamenii după moarte era să revină şi să-i posede pe cei vii. O răsplată într-adevăr jalnică pentru o viaţă de strădanii virtuoase.

Acceptarea conceptului unui univers asaltat de suflete pierdute a fost un proces dureros. Oamenii au reacţionat în moduri diferite. Băutura, drogurile sau hiperstimularea au fost populare. Unii au îmbrăţişat religia cu frenezie. Unii au devenit agnostici convinşi. Unii s-au îndreptat spre psihanalişti, căutând alinare. Unii (cei mai bogaţi şi mai inteligenţi) şi-au îndreptat în mod discret atenţia (şi fondurile) către mausolee tau-zero.

Unul dintre aspectele remarcate de psihiatri a fost faptul că depresia n-a împins pe nimeni spre sinucidere. Alte constante au fost declinul lent al randamentului în muncă, creşterea letargiei, mărirea consumului de tranchilizante şi programe stimulatoare.

Comentatorii psihologiei maselor au numit ansamblul respectiv „psihoza «de ce să ne mai sinchisim?»„.

Reacţiile restului Confederaţiei au fost rapide şi aproape identice, indiferent de baza etnică a culturii care fusese expusă ştirii. Nicio ideologie sau religie nu oferea prea multe ca rezistenţă. Doar edenismul s-a dovedit elastic, cu toate că până şi cultura aceea era departe de a fi imună.

Antonio Whitelocke a închiriat douăzeci şi cinci de şoimi-negri şi nave stelare adamiste traderi independenţi pentru a distribui flekurile lui Kelly către oficiile Collins din toată Confederaţia. Saturarea a durat trei săptămâni, un interval mai lung decât cel optim, însă alerta de carantină sporise enorm nervozitatea Marinelor naţionale. Temându-se de efectul pe care înregistrarea lui Kelly l-ar avea asupra încrederii populaţiei, unele guverne mai autoritariste au încercat să-i interzică lui Collins distribuirea, o acţiune care a avut drept urmare trecerea flekurilor în clandestinitate, simultan cu amplificarea credibilităţii lor. A fost un rezultat nefericit, deoarece în multe cazuri a interacţionat cu celelalte două unde de informaţii care se extindeau prin Confederaţie. Mai întâi, răspândirea rapidă a veştii proaste că Al Capone preluase controlul Noii Californii, apoi distribuirea încă şi mai clandestină a înregistrării seducătoare făcute de Kiera Salter.

*

Mindori atinse opt *g* în clipa în care ieşi din terminusul găurii-de-vierme şi Rocio Condra percepu instantaneu mai multe corpuri cu diverse mase. Nucleul punctului Troian avea diametrul de douăzeci de milioane de kilometri şi era ticsit cu sute de asteroizi de mărime medie, zeci de mii de bolovani, bancuri de praf şi volburi de prundiş din gheaţă, care rezonau lin faţă de atracţia îndepărtatelor câmpuri gravitaţionale. *Mindori* îşi deschise larg aripile şi începu să le fâlfâie în bătăi maiestuoase.

Ca imagine a şoimului-de-iad, Rocio Condra alesese o formă aviară. Cele trei aripioare posterioare butucănoase se lăţiseră, subţiindu-se şi aplecându-se către spate. Botul i se lungise, pliurile şi cutele se multiplicaseră peste polip, adâncindu-se şi accentuând forma aerodinamică a creaturii. Configuraţiile mişcătoare de culori verzi şi purpurii dispăruseră sub explozia de negru de miez de noapte. Textura era creponată, conturând pene din piele foarte dense. Devenise un armăsar demn de un

înger al întunericului.

Jeturi neregulate de pulbere interplanetară fură răscolite în furtuni aleatorii, când acceleră în salturi flămânde. Senzorii radar şi laser începură să-i pulseze pe carcasă. Rocio Condra avusese nevoie de mult timp ca să experimenteze cu puterea energetică ce-i pompa prin celulele neurale, pentru a menţine un nivel operaţional viabil în sistemele electronice ale şoimului-de-iad, deşi randamentul era încă departe de cel din specificaţiile de construcţie. Atât timp cât rămânea calm şi focaliza puterea cumpătat şi precis, procesoarele erau active. În privinţa asta îl ajuta mult faptul că majoritatea erau bitek, ba chiar de grad militar. Chiar şi aşa, viespile de luptă trebuia lansate cu rachete cu combustibil solid de rezervă, dar, odată ce se îndepărtau suficient, îşi reveneau rapid, lăsând doar o fereastră mică de vulnerabilitate. Din fericire nu-i fusese afectată percepţia masică, un efect secundar al câmpului de distorsiune. Dacă nu era copleşit numeric de şoimi-de-vid ostili, putea să facă o treabă foarte bună.

Fasciculele de radiaţie electromagnetică direcţionate spre el proveneau de la un punct aflat la zece mii de kilometri în faţă: asteroidul Koblat, o colonie provincială nouă şi lipsită de importanţă dintr-un grup Troian, care, după o sută cincisprezece ani de dezvoltare şi investiţii, încă nu-şi dovedise valoarea economică. Mii de colonii similare erau împrăştiate prin toată Confederaţia.

Koblat nu meritase nici măcar alocarea unei nave a Marinei din partea alianţei defensive a sistemului stelar Toowoomba. Iar compania care o întemeiase nu se obosise în niciun caz s-o doteze cu platforme DS. Singura concesie pe care consiliul guvernator al asteroidului o făcuse stării de „urgenţă” fusese modernizarea senzorilor curselor spaţiale civile şi echiparea a două nave de transport interplanetar cu câte o duzină de viespi de luptă fiecare, donate de Toowoomba cu destule strâmbături. O măsură destul de jalnică, de altfel ca toate reacţiile vizavi de universul din exteriorul sistemului stelar.

Iar acum măsura aceea fusese demascată ca incompetentă. Materializarea şoimului-de-iad, poziţia sa, viteza, vectorul de zbor şi refuzul de a se identifica puteau însemna un singur lucru: era ostil. Ambele nave interplanetare înarmate fură trimise pe un vector de interceptare, pornind greoi la 1,5 *g,* depăşite fără

speranţe chiar înainte de activarea propulsiilor cu fuziune.

Koblat expedie o solicitare disperată de ajutor spre Pinjarra, capitala grupului de asteroizi, aflată la patru milioane de kilometri distanţă, unde staţionau trei nave stelare înarmate. Fură activate inadecvatele proceduri de urgenţă internă ale asteroidului, etanşând şi izolând secţiuni independente. Cetăţenii îngroziţi se repeziră către incinte desemnate drept sigure în adânc şi aşteptară începerea atacului, înspăimântaţi de urmarea acestuia – infiltrarea posedaţilor.

Nu se petrecu însă nimic de felul acela. Şoimul-de-iad intrus se mulţumi să deschidă un canal standard şi să datavizeze o înregistrare senzavizare în reţeaua asteroidului, după care dispăru, dilatând un interstiţiu gaură-de-vierme şi plonjând în interiorul său. Doar doi senzori optici îl întrezăriră, producând o imagine neclară în care nu crezu nimeni. Când Jed Hinton ieşi în cele din urmă din incinta de adăpost protejată care-i fusese desemnată, aproape că regretă că starea de alertă nu mai ţinuse câteva ore. Ea fusese o schimbare, ceva nou, diferit. Un eveniment rar în cei şaptesprezece ani de viaţă ai băiatului.

Când reveni în apartamentul familiei sale, patru camere excavate în rocă la nivelul trei (şaizeci la sută câmp gravitaţional), mama lui şi Digger se certau violent. Scandalurile sporiseră după ce avertizarea Adunării Confederaţiei ajunsese la Koblat. Schimburile de lucru fuseseră reduse, deoarece compania diminuase investiţia, aşteptând să vadă ce se va întâmpla după terminarea crizei. Schimburile mai scurte însemnau că Digger petrecea mai mult timp acasă, sau în barul Blue Fountain de la nivelul cinci, atunci când şi-o putea permite.

– De-ar înceta naibii odată! zise Gari referindu-se la ţipetele care răsunau prin uşa dormitorului. Mi-e imposibil să mă concentrez cu atâta gălăgie.

Stătea la o masă din living şi se străduia să focalizeze asupra unui bloc procesor al cărui ecran era acoperit de text şi de câteva diagrame ce pâlpâiau, parte dintr-un curs de arhitectură software. Nivelul era unul pe care imprimările didactice ale băiatului îl acoperiseră cu cinci ani în urmă; Gari era cu numai trei ani mai mică şi ar fi trebuit să-l fi asimilat de mult. Genele surorii sale aveau însă ceva care îngreuna activitatea laserelor imprimatoare asupra creierului şi trebuia să se străduiască din greu şi să repete totul pentru a i se fixa în memorie.

– Nu-i decât o prostovană născută cu curu-nainte! zbiera Digger în unele nopţi când se întorcea acasă clătinându-se beat.

Jed îl ura pe Digger, ura felul în care ţipa la mama lui, şi ura felul în care se lua mereu de Gari. Fata se chinuia din răsputeri să ţină pasul cu anul ei şi avea nevoie de încurajări. Deşi, gândi el cu jale, în Koblat nu puteai ajunge mare scofală.

Miri şi Navar apărură şi încărcară imediat un flek de jocuri în blocul AV. Livingul se umplu instantaneu cu o scânteiere irizată de lumină laser. Un stol de eşichiere sferice de culoarea cromului se roteau în jurul capului lui Jed de fiecare dată când ochii îi rătăceau către coloana AV înaltă. Ambele fete începură să zbiere instrucţiuni spre bloc şi siluete micuţe săriră între sfere, urmând migraţii strategice însoţite de muzică ritmată. Proiectorul era mult prea mare pentru o încăpere de dimensiunile acelea.

– Haideţi, măi! se plânse Gari. Trebuie să-mi fixez chestiile astea pentru evaluare.

– N-ai decât, mormăi Navar.

– Vaco!

– Căţea proastă!

– Terminaţi! Aţi mai jucat asta şi ieri.

– Da’ n-am terminat. Ai înţelege asta dacă n-ai fi handicapată.

Gari apelă la Jed, cu chipul dolofan tremurând în pragul lacrimilor.

Miri şi Navar erau fiicele lui Digger (cu două mame diferite), aşa că dacă Jed ar fi ridicat un deget la ele, ar fi încasat-o de la bărbat. Aflase asta cu luni în urmă. O ştiau şi ele, şi foloseau cunoaşterea aceea cu abilitate tactică.

– Haide să coborâm la clubul de zi, i se adresă lui Gari.

Miri şi Navar râseră batjocoritor când Gari îşi închise blocul procesor şi se încruntă la ele. Jed deschise uşa şi-şi privi minilumea.

– În club nu-i mai linişte, spuse Gari după ce uşa glisă înapoia lor.

Jed încuviinţă abătut.

– Ştiu. Dar o poţi ruga pe domnişoara Yandell să te lase-n biroul ei. Ea va-nţelege.

– Cred că da, recunoscu Gari fără entuziasm.

Nu cu mult timp în urmă fratele ei fusese capabil să pună la respect tot universul. Înainte de apariţia lui Digger…

Jed porni prin tunel. Doar podeaua fusese pardosită cu

compozit, iar pereţii şi plafonul erau rocă goală în lungul căreia se întindeau cabluri de putere, fibre de date şi conducte ambientale groase. Coti la stânga la prima răspântie, fără măcar să gândească. Viaţa lui consta din mersul prin ţesătura hexagonală de tuneluri care ocolea interiorul asteroidului; reţeaua aceea topografică exista în totalitate doar pentru a conecta două locuri: apartamentul şi clubul de zi. Altceva nu exista.

Tuneluri cu lumini palide, maşinării ascunse care făceau să vibreze încetişor toţi pereţii din Koblat; acesta era acum ambientul lui, o minilume fără nici măcar un orizont. Niciodată aer proaspăt, spaţii deschise şi plante, niciodată loc, nu pentru corpul sau pentru mintea lui. Abia începuseră excavările pentru prima cavernă biosferă (acolo muncea Digger), dar lucrările rămăseseră în urmă cu ani de zile şi depăşiseră în mod falimentar bugetul. La un moment dat Jed trăise cu credinţa că-i va oferi o supapă de evacuare pentru sentimentele lui strivite de restricţionare şi furie, îngăduindu-i să alerge nebuneşte peste lunci abia plantate cu iarbă. Nu şi acum. Mama lui, Digger şi toţi ceilalţi adulţi erau prea idioţi ca să înţeleagă ce însemna realmente posedarea. El însă ştia. Nimic nu mai conta acum, nimic din ce făceai, nimic din ce spuneai, nimic din ce gândeai, nimic din ce-ţi doreai. Fie că mureai acum, fie că mureai peste o sută de ani, tot aveai să-ţi petreci eternitatea cu mintea scrântită şi incapabilă de autodistrugere. Oroarea absolută şi finală!

Nu, ei nu se gândeau la asta. Erau la fel de captivi în existenţa aceasta pe cum erau sufletele în lumea de dincolo. Amândoi alergau după slujbe prost plătite şi mergeau acolo unde-i trimiteau companiile. Nicio opţiune, nicio evadare, nici chiar pentru copiii lor. Conceptul clădirii unui viitor mai bun nu putea rula în rutinele gândirii lor, deoarece erau încremeniţi în prezent.

În mod neaşteptat, tunelul mohorât din exteriorul centrului care adăpostea clubul de zi era extrem de animat. Adolescenţi alergau în sus şi în jos, iar alţii erau adunaţi în grupuri şi vorbeau repede şi agitat. Jed se încruntă; ceva nu era în regulă. Copiii din Koblat nu aveau niciodată atâta energie sau entuziasm. Veneau aici să-şi omoare timpul, ori ca să acceseze proiecţiile AV pe care compania le asigura în vederea absorbirii şi anulării agresivităţii nefocalizate a adolescenţilor. Parcurgeau aceeaşi buclă de lipsă de speranţe ca şi părinţii lor.

Jed şi Gari schimbară priviri derutate, percepând amândoi atmosfera anormală. După aceea Jed o zări pe Beth strecurându-se spre ei prin mulţime, cu un surâs larg pe chipul îngust. Beth era probabila lui prietenă; aveau aceeaşi vârstă şi făceau întruna schimb de insulte zgomotoase. Băiatul nu-şi putea da seama exact dacă asta însemna sau nu afecţiune. Părea totuşi un fel de prietenie destul de solidă.

– N-ai accesat-o încă? întrebă Beth.

– Ce?

– Senzavizarea de la şoimul-de-iad, cretinule.

Rânji şi-i arătă piciorul. O batistă roşie îi era legată deasupra gleznei.

– Nu.

– Haide, atunci, o să ai parte de ceva ce n-ai mai văzut. Îl prinse de mână şi-l remorcă printre adolescenţii care se îngrămădeau în jurul uşii: Consiliul a-ncercat s-o şteargă, bineînţeles, dar era codificată pentru acces deschis. A intrat în toate nucleele de memorie din asteroid. N-au putut face nimic în privinţa asta.

În clubul de zi existau trei playere AV, pe care Jed le folosea întotdeauna pentru a accesa panoramele unor peisaje sălbatice, unicul său gust de libertate. Chiar şi aşa, el putea doar să vadă şi să audă minunatele planete xenoce; proiectoarele AV nu erau destul de sofisticate (adică scumpe) pentru a transmite şabloane activante care să stimuleze senzaţiile tactile şi olfactive corespunzătoare.

O pâclă densă şi scânteietoare umplea aproape toată încăperea. Douăzeci de copii erau înăuntru, cu braţele atârnând moi pe lângă trup, cu feţele transpuse, interacţionând cu înregistrarea. Plin de curiozitate, Jed se întoarse către o coloană.

Corpul bronzat şi plin de viaţă, numai curbe pronunţate şi haine vaporoase, al Mariei Skibbow era rezemat, pe jumătate tolănit, de un bolovan la cinci metri în faţa lui. Era o postură perfect naturală, o asemenea Venus ar fi putut exista doar în acest decor paradiziac, cu căldura, lumina şi vegetaţia sa bogată. Jed se îndrăgosti fulgerător de ea, uitând-o complet pe Beth cea slăbănoagă şi ascuţită, cu atitudinea ei dură. Până în clipa aceasta, fete ca Maria existaseră doar în reclame sau în dramele AV; nu erau reale, *naturale,* ca aceasta. Faptul că o astfel de persoană trăia într-adevăr şi respira undeva în

Confederaţie îi dădu un impuls mai puternic decât toate plutitoarele pe care le inhalase vreodată.

Kiera Salter surâse numai şi numai pentru el.

– Ştii, îţi vor spune că n-ar trebui să accesezi înregistrarea asta, îi zise ea.

*

Când se termină, Jed rămase complet nemişcat, simţind că o bucată din corp îi fusese furată; ceva lipsea în mod sigur şi se simţea sărăcit din cauza asta. Gari îi stătea alături, cu o expresie disperată pe chip.

– Trebuie să mergem acolo, rosti Jed. Trebuie s-ajungem la Valisk şi să ne alăturăm lor.

12

Hotelul se afla pe propriul său platou, la jumătatea înălţimii muntelui, cu vedere peste golful adânc. Singurele clădiri cu care împărţea amfiteatrul stâncos erau cele şase vile de vacanţă, care aparţineau unor familii vechi şi bogate.

Al putea să înţeleagă motivul pentru care proprietarii depuseseră eforturi intense ca să-i ţină departe pe dezvoltatorii imobiliari; panorama era superbă – o plajă neprihănită care se întindea pe mulţi kilometri, cu colţi de piatră micuţi la extremităţile promontoriilor care ridicau jerbe de stropi, şi cu valuri lungi şi leneşe ce se rostogoleau pe nisip. Singura neplăcere era faptul că el nu putea să coboare acolo pentru a se bucura de toate. La nivelul de vârf al Organizaţiei se acumula o presiune uriaşă, un volum enorm de muncă şi grafice cu termene prea strânse. În copilăria petrecută în Brooklyn, obişnuise să stea pe docuri şi să se uite la pescăruşii care ciuguleau mortăciuni în apa puţin adâncă şi noroioasă. Remarcabil la pescăruşii aceia era faptul că gâturile nu le stăteau niciodată locului, ci loveau întruna cu ciocurile, *cioc-cioc-cioc.* Acum el se înconjurase de indivizi care procedau la fel. Locotenenţii nu-i lăsau niciodată vreun respiro. *Cioc-cioc-cioc.* „Al, avem nevoie de tine să lămureşti un conflict.” *Cioc-cioc.* „Al, ce facem cu rebelii din Marină?” *Cioc-cioc.* „Al, Arcata iar trage norul roşu, n-ai zice să-i frigem pe nenorociţi?” *Cioc-cioc.*

Iisuse! În Chicago se bucurase de zile libere, de luni în care plecase în vacanţă. Toţi ştiau ce să facă şi lucrurile merseseră ca pe roate… într-un fel. Nu şi aici. Aici n-avea parte nici măcar de un minuţel pentru sine, în pizda mă-sii! Capul îi zumzăia ca un cuib de viespi, fiindcă trebuia să se concentreze atât de intens.

– Da’-ţi place, zise Jezzibella.

– Ce?

Al se întoarse de la fereastră. Femeia era întinsă pe pat, înfăşurată într-un halat alb, uriaş şi pufos, cu părul ascuns sub un turban din prosop. Într-o mână ţinea o carte subţirică, iar cu cealaltă ciugulea rahat turcesc dintr-o cutie.

– Eşti Alexandru Macedon şi Jimi Hendrix în acelaşi individ, te distrezi de nu se poate.

– Cine dracu-i Jimi Hendrix?

Jezzibella îşi ţuguie buzele exasperată în direcţia cărţii.

– Scuze, el a trăit prin anii 1960. Un muzician realmente plin de viaţă, toţi l-au iubit. Chestia pe care vreau s-o spun este să nu distrugi ceea ce ai obţinut, mai ales când ai obţinut aşa multe. Sigur că da, lucrurile sunt niţel mai dure la început, este inevitabil. În felul ăsta, victoria este cu atât mai dulce. Şi-n plus, ce altceva ai de făcut? Dacă nu dai ordine, primeşti ordine. Chiar tu mi-ai spus vorba asta.

El îi surâse larg.

– Da, ai dreptate. Totuşi, cum se făcea că ea ştiuse la ce se gândise? Vrei să vii cu mine de data asta?

– Este spectacolul tău, Al. Probabil c-o să cobor pe plajă, ceva mai târziu.

– Bine.

Începuse să deteste blestematele astea de turnee. San Angeles fusese o frumuseţe, dar apoi toţi doriseră să intre-n scenă. În după-amiaza asta era Ukiah, mâine dimineaţă avea să fie Merced. Cui dracu-i păsa? Al dorea să revină la Monterey, unde era adevărata acţiune.

Telefonul din fildeş şi argint de lângă pat ţârâi. Jezzibella ridică receptorul şi ascultă.

– Mă bucur s-aud asta, Leroy. Haide, intră. Pentru asemenea veşti, Al îţi poate acorda zece minute.

– Ce vrea? mişcă silenţios Al din buze.

– Crede c-a rezolvat problema noastră cu banii, zise femeia şi aşeză receptorul în furcă.

Leroy Octavius şi Silvano Richmann intrară în încăpere. Leroy zâmbi exuberant, iar Silvano afişă doar un licăr de entuziasm când îl salută pe Al, ignorând-o complet pe Jezzibella. Al nesocoti insulta vagă. Silvano afirmase dintotdeauna că-i urăşte pe non-posedaţi, iar în mintea Jezzibellei nu exista niciun semn că s-ar fi simţit jignită.

– Ia zi, ce ai inventat? întrebă Al după ce se aşezară în scaunele care le ofereau o vedere splendidă peste golf.

Leroy aşeză pe măsuţa pentru cafea dinaintea sa o servietă neagră, subţire, şi puse mândru palma pe ea.

– Am examinat fundamentele banilor şi am încercat să văd cum s-ar putea aplica în situaţia noastră.

– Banii nu-s decât ceva ce mulgi de la alţii, nu, Silvano? râse Al.

Leroy zâmbi indulgent.

– Cam aşa ceva. În principiu, banii sunt o metodă complexă de contabilitate care-ţi arată cât îţi datorează alţii. Frumuseţea este că poţi încasa datoriile alea într-o mie de feluri diferite şi de aceea banii apar întotdeauna dintr-o economie de tip barter. Diversele valute nu sunt decât o măsură a mărfii celei mai universale. Marfa aceea a fost cândva aur, sau pământuri, ceva ce nu se schimbă niciodată. Confederaţia utilizează energia şi de aceea fuzidolarul este valuta de bază, fiindcă-i legat de producţia de He_3, iar costurile respective sunt fixe şi universale.

Al se lăsă pe spate, materializă o havană şi trase un fum adânc.

– Mersi pentru lecţia de istorie, Leroy. Treci la subiect.

– Metoda de contabilitate nu-i atât de importantă; nu contează, indiferent dacă foloseşti bancnote şi monede de modă veche sau un disc Banca Joviană. Trebuie stabilită natura datoriei în sine, măsura a ceea ce trebuie să încasezi. În cazul nostru este atât de simplu, încât îmi vine să-mi trag un şut că nu m-am gândit de la început la asta.

– Leroy, să ştii că cineva o să-ţi tragă un şut. Şi-ncă foarte repede. Care-i datoria?

– Una energetică. Un act de magie – promiţi cuiva că-i vei plăti orice îşi doreşte.

– Pentru numele lui Hristos, asta-i o aiureală! făcu Al. Ce rost are ca un individ să-mi datoreze o „halcă” de magie, când pot face şi singur magia aia? Economia care existase pe Noua Californie s-a dus de râpă tocmai fiindcă noi avem abilitatea asta.

Surâsul lui Leroy deveni iritant de larg şi Al îl lăsă în pace, fiindcă putea simţi cât de încordate şi excitate erau gândurile managerului gras, care se autoconvinsese că avea dreptate.

– Tu poţi face magie, Al, zise Leroy, dar eu nu pot. O să-ţi pun o întrebare nu tocmai retorică: cum mă vei plăti pentru toată munca pe care am făcut-o pentru tine? Sigur că da, mă ţii în lesă cu ameninţarea posedării, totuşi ai nevoie de talentul meu; dacă mă transformi într-un posedat, nu mai beneficiezi de el. Dă-mi însă un salariu şi sunt al tău pe viaţă. Pentru o zi de muncă, promite-mi cinci minute de magie: îmi materializezi un costum de lux, sau o copie după *Mona Lisa,* orice mi-aş dori. Nu trebuie însă ca tu să fii neapărat cel care-mi achită datoria pentru ziua

de muncă, ci pot să iau simbolul ei, bănuţul de ciocolată, sau ce va fi, şi să mă duc la orice posedat pentru a-mi încasa magia.

Al îşi mestecă încet ţigara de foi.

– Ia să punem lucrurile la punct, Leroy. Orice păcălici care are un simbol d-ăsta de bănuţ de ciocolată poate să vină şi să-mi ceară să-i fac un set de tacâmuri din aur când i se scoală lui?

– Nu chiar oricând, dar este principiul cel mai simplu dintre toate: tu faci ceva pentru mine, eu fac ceva pentru tine. Cum am spus, este un schimb şi o răscumpărare de datorii. Nu gândi la un nivel atât de personal. Ne-am tot întrebat cum să-i menţinem pe non-posedaţi să muncească pentru posedaţi – ăsta-i răspunsul: îi plăteşti, însă îi plăteşti în ceea ce vor ei.

Al se uită către Jezzibella, care strânse din umeri.

– Nu văd niciun punct slab în idee, spuse ea, dar cum vei măsura datoria, Leroy? Este clar că posedaţii pot falsifica orice valută.

– Sigur că da. De aceea nici nu vom folosi vreuna.

Deschise servieta şi scoase dinăuntru un bloc procesor mic, negru-mat, cu o puşcă-mitralieră Thompson aurie ştanţată pe o latură.

– Cum am spus, banii nu înseamnă nimic altceva decât contabilitate. Folosim memoria unui calculator pentru a ţine evidenţa datoriilor. Vrei să-ţi „încasezi” magia – calculatorul îţi arată la cât ai dreptul. Acelaşi lucru este valabil şi din partea opusă; dacă eşti un posedat, îţi arată câtă muncă a prestat non-posedatul pentru tine. Înfiinţăm o bancă planetară, Al, şi ţinem contabilitatea pentru toţi.

– Cred că-s nebun pur şi simplu fiindcă stau şi te ascult. Eu? Vrei ca eu să conduc o bancă? Banca Naţională Al Capone? Iisuse Hristoase, Leroy!

Leroy ridică blocul procesor negru, pentru a-şi sublinia argumentaţia.

– Exact asta-i marea frumuseţe! În felul acesta Organizaţia devine realmente indispensabilă. Soldaţii vor implementa şi reglementa plăţile la sol. Dacă vor lucra cinstit, toată economia va rula ca unsă. Nu va mai trebui să silim ori să ameninţăm pe nimeni, cel puţin nu la scara la care am procedat cu reţeaua DS. Nu punem taxe pe economie, ca alte guverne, ci devenim noi înşişi economia. Şi nimic nu-i poate opri pe posedaţi să utilizeze ei înşişi sistemul. Există o grămadă de activităţi care-s prea mari

pentru un singur individ. Poate să funcţioneze, Al. Poate să funcţioneze!

– Serviciu contra serviciu, rosti Al şi privi suspicios blocul procesor negru pe care i-l întinse Leroy. Emmet te-a ajutat cu maşinăria asta de calculat? întrebă el curios.

Cu excepţia emblemei aurii, blocul putea să fi fost tăiat dintr-un filon de cărbune.

– Da, Emmet a conceput procesorul şi programul contabil. Zice că singurul fel în care un posedat l-ar putea falsifica ar fi să intre în sala calculatorului şi tocmai de aceea vrea să-l ţină în Monterey. Am transformat deja asteroidul ăla în cartierul general al Organizaţiei, aşa că astfel vom oficializa înţelegerea.

Al puse pe masă gadgetul.

– Bine, Leroy. Văd că ţi-ai stors coaiele ca să faci treabă bună pentru mine, aşa c-o să-ţi zic cum o să procedez. O să-mi convoc toţi locotenenţii principali pentru o şedinţă în Monterey peste două zile şi o să văd ce spun ei despre asta. Dacă vor fi de acord, te voi susţine până-n pânzele albe. Ce zici?

– Nicio problemă.

– Îmi place de tine, Leroy. Îmi pregăteşti şi alte turnee?

Bărbatul privi scurt către Jezzibella, care clătină imperceptibil din cap.

– Nu, Al. Merced va fi ultimul pentru o vreme. Acum este mult mai important să fii pentru o vreme în Monterey, fiindcă se apropie etapa următoare.

– Să dea dracii, mă bucur s-aud asta.

Leroy zâmbi mulţumit şi puse blocul contabil în servietă.

– Mulţumesc că m-ai ascultat, Al, spuse el şi se ridică.

– Nicio problemă. Vreau să mai discut ceva cu Silvano, după care voi doi puteţi reveni în spaţiu.

– Da, Al.

– Ce zici? întrebă Al după ce Leroy plecase.

– Nu-i problema mea, răspunse Silvano. Dacă aşa vrei să facem, n-am nimic împotrivă. Recunosc că trebuie s-avem ceva mălai pe aici, fiindcă altfel totu’ o să se ducă al naibii de repede pe râpă. N-o să-i putem ţine la infinit la respect pe oameni cu platformele DS.

– Da, da, flutură Al nemulţumit din mână.

Bani în schimbul magiei, li-suse, până şi loteriile clandestine erau mai cinstite decât aşa ceva! Îşi privi fix locotenentul; dacă

n-ar fi existat abilitatea de a percepe emoţiile, i-ar fi fost imposibil să deducă ce se întâmpla în spatele chipului aceluia latino inexpresiv. Totuşi, Silvano era surescitat.

– Ia zi, care-i duma? Ar fi bine să fie o veste bună-n pula mea.

– Cred că s-ar putea să fie. Din lumea de dincolo a venit cineva cu o informaţie interesantă pentru noi. E un tip african pe nume Ambar, surâse Silvano amintindu-şi-l. A ajuns într-un corp de creştin alb şi blond, nenică, şi era şucărit varză; are nevoie de eforturi serioase ca să se transforme înapoi într-un frăţior adevărat.

– Uite pe cineva care ar putea profita de bănuţii de ciocolată ai lui Leroy, comentă Jezzibella inocent.

Băgă altă bucăţică de rahat turcesc în gură şi-i făcu cu ochiul lui Al, când Silvano se strâmbă.

– Aşa-i, chicoti Al. Ce are de oferit?

– A fost mort numai treizeci de ani, zise Silvano. A venit de pe o planetă numită Garissa şi zice c-a fost aruncată-n aer, c-a explodat toată. A atacat-o un fel de navă stelară care a utilizat antimaterie. Nu ştiu dacă să-l cred sau nu.

– Ştii ceva despre asta? o întrebă Al pe Jezzibella.

– Sigur că da, iubitule. Odată aproape c-am făcut un album conceptual despre Genocidul Garissan. Era totuşi prea deprimant. Da, aşa a fost.

– Să-mi bag picioarele, o planetă-ntreagă! Şi tipu’ ăsta, Ambar, a fost acolo?

– Aşa zice.

– Chiar poate să facă asta antimateria? Să radă o planetă-ntreagă?

– Da. Treaba însă este că el zice că guvernul garissan lucra la propria sa armă atunci când au fost raşi, la ceva cu care să atace Omuta. Jură că era cea mai mare armă care a fost construită vreodată. Şi ar trebui să ştie ce vorbeşte, fiindcă a fost savant de rachete barosan în Marina lor.

– Altă armă?

– Da. O botezaseră Alchimistul. Ambar zice c-o construiseră, da’ că n-a fost utilizată niciodată. Zice că tot căcatu’ de Confederaţie ar fi ştiut dac-ar fi fost utilizată, fiindcă drăcia aia avea putere, nu glumă.

– Deci arma aia există pe undeva, rosti Al. Ia să ghicesc – ne poate conduce la ea, este?

– Nu. Zice însă că ştie pe cineva care o poate face. Vechea lui profesoară de colegiu – o gagicuţă pe nume Alkad Mzu.

*

Lady Macbeth era programată să plece peste opt ore, deşi nimeni n-ar fi putut ghici asta vreodată, dacă ar fi văzut-o. Douăzeci la sută din carcasă continua să-i fie deschisă spre spaţiul cosmic, expunând structura hexagonală de rezistenţă; platforme telecomandate înconjuraseră complet deschizăturile şi mecanicii de pe ele lucrau metodic şi repede pentru a integra sistemele noi pe care le instalaseră în locul unităţilor avariate în luptă.

În capsulele de susţinere biotică se desfăşurau aceleaşi eforturi ordonate; echipe din cinci companii de service şi astroinginerie lucrau să aducă nava la starea „apt pentru luptă”. O stare ale cărui cifre de randament i-ar fi surprins pe mulţi căpitani de nave de război convenţionale. O stare de care *Lady Macbeth* nu se bucurase de decenii. Dotările interne standard fuseseră demontate şi înlocuite cu echivalentele lor de grad militar.

Joshua dorea să fie pregătită pentru performanţe de vârf, iar dacă tot plătea Ione... Cu cât se gândea mai mult la ceea ce acceptase, cu atât îşi făcea mai multe griji. Adâncirea în detaliile reechipării însemna o evadare pentru el, aproape la fel de bună ca zborul.

Petrecuse cea mai mare parte a zilei anterioare în discuţii cu managerii companiei de astroinginerie, pentru a vedea cum puteau comprima munca de două săptămâni în patruzeci şi opt de ore. Acum urmărea cu atenţie tehnicienii de la console care manipulau braţele telecomandate ce înconjurau nava.

O pereche de picioare lunecă prin trapa centrului de control, zbătându-se, ca şi cum deţinătorul lor n-ar fi fost tocmai obişnuit cu manevrele în imponderabilitate. Joshua înhăţă iute pantalonii şi-l trase în lături pe bărbat, înainte ca pantofii săi să lovească în cap un operator de consolă.

– Mulţumesc, rosti roşu la faţă Horst Elwes pe când Joshua îl direcţionă către un covoraş adeziv. Clipi iute din ochii apoşi şi privi în jur: Mi s-a spus că te voi găsi aici. Am auzit că ai căpătat un contract charter.

În glasul preotului nu se detecta niciun fel de ironie, aşa că Joshua răspunse:

– Da, Lordul Ruinelor m-a contactat pentru transportul unor componente speciale, esenţiale pentru îmbunătăţirea defensivei Seninătăţii. Staţiile industriale din exterior nu fabrică chiar toate componentele pentru platformele DS.

Nu auzi pe nimeni pufnind batjocoritor, dar la câteva console licăriră în mod limpede surâsuri amuzate. Nimeni nu cunoştea cu exactitate obiectivul zborului, însă toţi ştiau destul de bine care *nu era.* Iar pretextul transportului de componente era destul de străveziu. Ione anunţase că toate agenţiile de contrainformaţii din habitat dovediseră un interes brusc faţă de plecarea sa iminentă.

– Se pare totuşi că pot construi viespi de luptă, comentă Horst uşor amuzat.

Suporturile de pe pereţii hangarului susţineau şaizeci şi cinci de viespi de luptă, pregătite pentru încărcare în tuburile de lansare din *Lady Macbeth.*

– Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am câştigat licitaţia contractului, părinte. *Lady Mac* poate transporta marfă şi-n acelaşi timp se poate lupta pentru a scăpa din buclucuri.

– Cum spui tu, tinere Joshua. Te rog însă să nu-ncerci scuza asta cu Sf. Petru, dacă vei ajunge vreodată la porţile cele mari şi albe.

– O să ţin minte. Doreai ceva anume?

– Nimic important. M-am bucurat să aud că ţi se repară nava. *Lady Macbeth* a suferit multe avarii în operaţiunea noastră de salvare şi-mi dau seama cât de scumpe sunt astfel de maşinării. N-aş fi dorit să suferi o pierdere financiară pentru asemenea act altruist.

– Mulţumesc, părinte.

– Copiii ar dori să te vadă înainte de plecare.

– Ăăă… De ce?

– Cred că vor să-ţi mulţumească.

– Ah, da. Aruncă o privire spre Melvyn, care părea la fel de stingherit. O să-ncerc, părinte.

– M-am gândit că ai putea combina acţiunea aceea cu slujba de pomenire. Vor fi prezenţi toţi acolo.

– Care slujbă?

– Cum, nu ţi-a spus Sarha? Episcopul a fost de acord să ţin o slujbă de pomenire pentru toţi cei care s-au sacrificat pentru copii. Cred că echipa domnului Malin şi Warlow merită

rugăciunile noastre. Va începe peste trei ore.

Buna dispoziţie a lui Joshua dispăru ca prin farmec. „Nu vreau să mă gândesc la moarte şi la ce urmează după ea… nu în clipa asta.”

Horst îi studie chipul şi citi atât tulburarea, cât şi vinovăţia oglindite în trăsăturile menţinute atent inexpresive.

– Joshua, rosti el încet, moartea înseamnă mai mult decât lumea de dincolo. Crede-mă, am văzut cu propriii mei ochi cât de mult înseamnă. Deşi sunt adevărate, înregistrările făcute de prietena ta Kelly nu conţin nici pe departe întreaga istorie. Crezi că eu mi-aş mai putea păstra credinţa în Domnul nostru, dacă Shaun Wallace ar fi avut dreptate?

– Ce ai văzut?

– Singurul lucru care m-ar fi putut convinge. Pentru tine, mă aştept să fie un lucru diferit.

– Înţeleg. Fiecare om trebuie să ajungă la credinţă în felul lui.

– Ca întotdeauna, da.

Catedrala Seninătăţii fusese proiectată după vechiul arhetip european. Era una dintre puţinele clădiri din interiorul habitatului şi se ridica din parc la câţiva kilometri depărtare de cercul recepţiilor de zgârie-stele de la jumătatea lungimii cilindrului. Pereţii din polip erau albi ca nuferii, cu plafonul arcuit şi nervurat de muchii poligonale line, care lăsau impresia unui stup de mult abandonat. Deschizături înalte în pereţi fuseseră etanşate cu vitralii tradiţionale, cu o rozasă gigantică la capătul naosului, deasupra altarului din piatră. Fecioara Maria, cu pruncul Isus în braţe, privea de sus către lespedea din granit adusă de Michael Saldana de pe Pământ.

Joshua căpătase un loc în strana din faţă, lângă Ione. Nu avusese timp să-şi schimbe uniforma-combinezon, pe când femeia purta o rochie neagră extrem de elegantă, cu pălărie complexă asortată. Cel puţin restul echipajului din *Lady Mac* avea aceeaşi vestimentaţie ca Joshua.

Slujba fu scurtă, poate din cauza copiilor care se foiau şi şuşoteau. Pe Joshua nu-l deranjau. Cântă imnurile, ascultă predica lui Horst şi se alătură rugilor de mulţumire.

Nu era chiar catarsisul pe care-l dorise, totuşi simţi o senzaţie de uşurare. Oameni care se adunau pentru a le mulţumi răposaţilor. „Oare cum ar fi început ritualul acesta”, se întrebă el,

„dacă am fi ştiut dintotdeauna că ei ne privesc?”

După terminarea ceremoniei, Ione îl împinse către grupul de copii. Părintele Horst şi câteva asistente pediatre încercau să păstreze ordinea. Joshua decise că puştii arătau altfel. Gălăgioşii care se strânseră imediat în jurul lui puteau fi orice club de preşcolari ieşit la picnic. În tot cazul, niciunul nu semăna cu copiii speriaţi şi tăcuţi care se revărsaseră la bordul lui *Lady Mac* cu nici o săptămână în urmă.

În vreme ce ei chicoteau şi-şi recitau mulţumirile repetate cu grijă din timp, tânărul îşi dădu seama că pe chip i se întipărise un surâs larg. La urma urmelor, misiunea aceea avusese şi un rezultat bun. În spatele lor, părintele Horst încuviinţa aprobator. „Moş afurisit şi şmecher”, gândi Joshua, „tu ai pus totul la cale.”

Şi alţii ieşeau din catedrală: obişnuiţii reporteri de teren, edeniştii (surprinzător?) din Aethra, un număr mare de clienţi din Harkey’s şi alte localuri frecventate de lucrătorii din industria spaţială, câţiva amplificaţi pentru luptă, Kelly Tirrel… Joshua se scuză faţă de copii şi o ajunse pe reporteră în nartex.

– *Lady Mac* pleacă diseară, rosti el jalnic.

– Ştiu.

– Am văzut câte ceva din emisiunile de ştiri Collins. Te-ai descurcat foarte bine.

– Da. În sfârşit sunt în mod oficial mai populară decât Matthias Rems.

Tonul glasului îi era amuzat, dar nu şi ochii.

– Dacă doreşti, am un loc liber.

– Nu, mulţumesc. Privi spre Ione, care discuta cu Horst Elwes. Nu ştiu ce te-a convins să faci pentru ea, dar nu vreau să am vreo legătură cu aşa ceva.

– Nu-i decât o cursă charter care va lua componente pentru…

– Hai sictir! Dacă asta-i tot, de ce-mi mai oferi un loc? Şi de ce o burduşeşti pe *Lady Mac* cu viespi de luptă de ultima generaţie? Vă-ndreptaţi direct spre necazuri serioase, nu-i aşa?

– Sper în mod sincer să nu fie aşa.

– N-am nevoie de asta, Joshua. N-am nevoie de faimă. N-am nevoie de risc. Să-mi bag picioarele, tu ştii ce-o să ţi se-ntâmple dacă mori? N-ai accesat niciuna dintre înregistrările mele?

Aproape părea că-l imploră.

– Ba da, am accesat câteva. Ştiu ce se-ntâmplă când mori. Totuşi nu poţi abandona speranţa pentru ceva mai bun. Nu poţi

înceta să mai trăieşti, doar pentru că ţi-este frică. Tu ai continuat să mergi mai departe pe Lalonde, în ciuda asalturilor morţilor. Şi ai triumfat.

– Ha! emise ea un hohot de râs amar. În locul tău, nu l-aş numi triumf: am salvat treizeci de copii. Este cea mai jalnică înfrângere din istorie. Până şi Custer s-a descurcat mai bine.

Joshua o privi, încercând să înţeleagă unde dispăruse fosta lui Kelly.

– Să ştii că-mi pare realmente rău că simţi aşa. Cred că ne-am descurcat bine la Lalonde şi mulţi îmi împărtăşesc opinia.

– Atunci sunt nişte idioţi şi vor vedea singuri care-i adevărul! Fiindcă acum totu-i temporar. Totul! Când eşti blestemat să exişti pentru eternitate, nimic din ceea ce simţi nu durează prea mult.

– Exact. Tocmai de aia merită să trăieşti din plin.

– Nu, surâse ea slab. Ştii ce o să fac în continuare?

– Ce?

– O să mă alătur lui Ashly, care are ideea corectă despre petrecerea timpului. O să rămân un milion de ani în tau-zero. O să dorm pe tot restul existenţei universului.

– Iisuse, asta-i o tâmpenie! Care-i scopul?

– Să nu suferi în lumea de dincolo.

Joshua îşi etală celebrul zâmbet Calvert, apoi se aplecă şi o sărută iute.

– Mulţumesc, Kelly.

– Pentru ce, cap-de-miel?

– Este o chestie de credinţă. Ai ajuns la ea singură… aparent.

– Dac-o să continui aşa, o să mori tânăr.

– Şi o să las un cadavru frumos. Da, ştiu. O să pilotez totuşi charterul Ionei.

Ochii ei trişti îl priviră răniţi şi în acelaşi timp cu durerea veche a dorului. Ea ştia însă că hăul era prea larg acum. Amândoi o ştiau.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Îi răspunse sărutului; atât de platonic, încât era aproape formal.

– Ai grijă de tine.

– A fost plăcut cât a durat, totuşi, nu? rosti el către spatele femeii care se îndepărta.

Mâna ei flutură nepăsător, în semn de adio, fără să se

întoarcă.

– Ah, Joshua, ce bine! Doream să mai schimbăm două vorbe.

Tânărul se întoarse către Horst.

– A fost o slujbă frumoasă, părinte.

– Mulţumesc foarte mult. Mi-am cam ieşit din mână pe Lalonde şi m-am bucurat să văd că nu m-a părăsit complet vechea artă.

– Copiii arată bine.

– Ar fi fost de sperat să fie aşa, după atenţia pe care o capătă. Seninătatea este un loc extraordinar pentru un bătrân locuitor de arcologie ca mine. Ştii, Biserica s-a înşelat profund în privinţa bitekului. Este o tehnologie minunată.

– Altă cauză, părinte?

Horst chicoti.

– Sunt ocupat până peste cap, mulţumesc. Apropo... Scoase din buzunarul sutanei un crucifix mic de lemn. Aş vrea să-l iei cu tine în călătorie. L-am avut asupra mea tot timpul pe Lalonde. Nu sunt sigur dacă îţi va aduce noroc, totuşi bănuiesc că vei avea nevoie de el mai mult decât mine.

Joshua acceptă darul stingherit, nu tocmai sigur dacă să-l pună în jurul gâtului sau să-l îndese într-un buzunar.

– Mulţumesc, părinte. Mă va însoţi.

– Drum bun! Domnul să te aibă în pază. Şi încearcă să fii bun de data asta.

Joshua rânji larg.

– O să mă străduiesc.

Horst se întoarse grăbit la copii.

– Căpitanul Calvert?

Joshua trase aer în piept. „Ce mai este?”

– M-ai găsit.

Se adresase unui piept de alamă strălucitoare, cu contururi distinctiv feminine. Aparţinea unui cosmonik care aducea cu conceptul de robot din epoca aburului: corp din metal şi articulaţii flexibile din cauciuc. În mod clar un cosmonik, determină Joshua după o examinare rapidă, nu un amplificat pentru luptă, fiindcă sistemele auxiliare care încadrau ambele antebraţe erau prea fine. Acesta era un lucrător, nu un luptător.

– Mă numesc Beaulieu, rosti ea, şi am fost prietenă cu Warlow. Dacă eşti în căutarea unui înlocuitor pentru postul lui, aş dori să te gândeşti şi la mine.

– Iisuse, eşti la fel de directă ca el, asta nu se poate nega. Totuşi, nu cred că te-a menţionat vreodată.

– Cât din trecutul lui a menţionat?

– Mda, nu prea mult.

– Atunci?

– Pardon?

– Am primit deci postul?

Îi datavizǎ fişierul cu CV-ul ei.

Matricea cu informaţii se roti lent în interiorul craniului lui Joshua. Îşi disputa spaţiul cu sentimentul de indignare că ea trebuia să facă asta tocmai la pomenirea lui Warlow, alături de recunoaşterea mormăită a faptului că orice persoană atât de directă deţinea probabil calităţile necesare; ea n-ar fi rezistat mult cu o atitudine care să nu fi fost susţinută de competenţă. Trecând iute în revistă fişierul, văzu că avea şaptezeci şi şapte de ani.

– Ai servit în Marina Confederaţiei?

– Da, căpitane. Acum treizeci şi doi de ani; sunt calificată pentru lucrul cu viespi de luptă.

– Am văzut. Pe Lalonde, Marina a emis un mandat de arestare pentru mine şi *Lady Mac.*

– Sunt sigură c-a avut un motiv întemeiat. Eu însă servesc doar un căpitan la un moment dat.

– Mmm, da. Asta-i bine.

Joshua zări alţi trei cosmoniki aşezaţi în ultima strană, care aşteptau să vadă rezultatul discuţiei. Datavizǎ spre blocul procesor al reţelei catedralei.

– Seninătate?

– Da, Joshua.

– Plecăm peste trei ore şi n-am timp de jocuri. Beaulieu asta e curată?

– Din câte pot evalua, da. A lucrat cincisprezece luni în spaţioportul meu şi n-a avut contacte cu nicio agenţie de contrainformaţii. Nici nu fraternizează cu amplificaţii pentru luptă sau cu traderii mai puţin respectabili. Stă doar cu cei asemenea ei; de fapt, cosmonikii au tendinţa să stea împreună. Natura sociabilă a lui Warlow a fost mai degrabă o excepţie decât regula.

– ”Sociabilă”? arcui Joshua sprâncenele.

– Da. Ţie nu ţi s-a părut aşa?

– Mulţumesc, Seninătate.
– Mă bucur să fiu de ajutor.
Joshua anulă datavizarea.
– Va trebui să plecăm fără un nod configurator până când o să-l pot înlocui, iar în timpul cursei pot apărea unele necazuri, îi spuse lui Beaulieu. Nu-ţi pot oferi specificaţii.
– Nu-mi fac griji. Cred că abilitatea ta va minimiza orice ameninţare, „Lagrange” Calvert.
– Iisuse! În regulă, bun sosit la bord. Ai la dispoziţie două ore să-ţi strângi lucrurile şi să le aduci în navă.

*

Suportul de andocare o ridică lin pe *Lady Macbeth* din silozul CA 5-099. Câteva sute de persoane accesaseră senzorii spaţioportului pentru a-i urmări plecarea: agenţi de contrainformaţii, lucrători din industria spaţială stârniţi de zvonuri, oficii de ştiri care înregistrau fişiere pentru bibliotecile lor în eventualitatea în care s-ar fi întâmplat ceva interesant.
Ione văzu panourile de termopurjare ale lui *Lady Macbeth* glisând din nişele lor ca o parodie a aripilor de păsări ce se întind în pregătirea zborului. Minuscule rachete de poziţionare cu combustibil chimic se activară în jurul mijlocului navei, înălţând-o uşor de pe suport.
Îşi folosi afinitatea ca să recepteze un montaj despre echipele obosite ale companiilor inginereşti care se felicitau reciproc, cu ofiţerii de control al traficului ce coordonau vectorul navei stelare, şi cu Kelly Tirrel singură în odaia ei, accesând imagini de la senzorii spaţioportului.
Faptul că Kelly Tirrel n-a dorit să meargă cu el a fost un noroc, spuse Seninătatea**. Ar fi trebuit s-o opreşti, ceea ce ar fi atras atenţia şi mai mult asupra zborului.**
Aşa este.
El nu va avea probleme, Ione. Noi suntem acolo cu el pentru a-l ajuta şi chiar, parţial, pentru a muri ca să-l protejăm.
Exact.
Rachetele ionice cu foc albastru-strălucitor ale lui *Lady Macbeth* declanşară, acoperind lumina proiectoarelor din siloz. Ione utiliză platformele de defensivă strategică pentru a urmări nava stelară, care porni către Mirchusko. Joshua o pilotă pe o orbită de o sută optzeci şi cinci de mii de kilometri perfect

circulară, dezactivând propulsia triplă cu fuziune în momentul precis al injecţiei. Rachetele ionice mai declanşară doar de două ori, pentru a regla fin traiectoria, înainte ca panourile de termopurjare să înceapă să se plieze.

Seninătatea percepu pulsaţia gravitonică în momentul descărcării nodurilor configuratoare ale navei stelare. Apoi grăuntele masic minuscul dispăru.

Ione reveni la celelalte probleme ale ei.

*

Demaris Coligan aprecia că se descurcase bine cu costumul său, imaginând o ţesătură maro-căprioară cu dunguliţe argintii şi o croială sobră, care nu era nici pe jumătate atât de ţipătoare pe cât purtau unii dintre locotenenţii Organizaţiei.

În ultima clipă adăugă un trandafir stacojiu mic la rever, apoi încuviinţă din cap spre mierosul Bernhard Allsop, care-l conduse în apartamentul Nixon.

Al Capone îl aştepta în salonul vast; costumul lui nu diferea prea mult de al lui Demaris, atât doar că Al îl purta cu mai multă vitalitate. Nici chiar locotenenţii seniori la fel de eleganţi care-l flancau nu-i puteau egala stilul.

Vederea atâtor personaje cu greutate nu avu rolul de a spori nivelul de încredere al lui Demaris. El însă nu făcuse nimic greşit, în privinţa asta era sigur.

Al îi oferi un surâs larg de bun venit şi-i strânse mâna cu căldură.

– Mă bucur să te văd, Demaris. Băieţii mi-au spus că faci treabă bună pentru mine.

– Fac tot ce pot, Al. Şi nu-i o minciună. Tu şi Organizaţia aţi fost buni cu mine.

– Mă bucur tare mult să aud asta. Vino-ncoace, am să-ţi arăt ceva. Îşi trecu braţul peste umărul celuilalt cu un gest camaraderesc şi-l conduse la peretele transparent: Ia zi, ce părere ai de imaginea asta?

Demaris privi afară. Noua Californie în sine era ascunsă după masa asteroidului, aşa că se uită în sus. Roca de culoare sepia, cu aspect de hârtie creponată, se curba, îndepărtându-se către un vârf conic bont. La trei kilometri depărtare, sute de panouri de termopurjare de mărimea unor terenuri de fotbal atârnau din stâncă, formând un guler zbârlit în jurul gâtului asteroidului. Dincolo de el se afla discul non-rotativ al spaţioportului, care,

precum stelele, părea să se rotească. O constelaţie neliniştitor de mare de nave adamiste plutea într-o formaţie riguros menţinută, imediat dincolo de marginea discului. Demaris petrecuse toată săptămâna anterioară ajutând la pregătirea lor pentru zbor, iar constelaţia nu reprezenta decât treizeci la sută din flota de nave de război a Organizaţiei.

– Este, ăăă… frumuşel, rosti bărbatul.

Nu putea percepe prea clar gândurile lui Al, aşa că nu ştia dacă era sau nu în rahat. Totuşi, şeful părea destul de încântat.

– Frumuşel!

Al păru să găsească expresia incredibil de amuzantă şi izbucni într-un hohot de râs ca un muget. Îl pocni plin de entuziasm pe Demaris pe spinare. Ceilalţi locotenenţi zâmbiră politicos.

– E o ditamai minune-n pizda mă-sii, Demaris! Sută la sută! Ştii că o singură navă din alea are atâta putere de foc încât să distrugă toată vechea flotă a Marinei americane? Eh, ce zici – nu-i o comparaţie care să te facă să te caci pe tine?

– Aşa-i, Al.

– Ceea ce vezi acolo e ceva ce n-a mai încercat nimeni pân-acum. E o cruciadă, Demaris, în pula mea! O să salvăm universul pentru cei ca noi, o să-i restabilim drepturile. Iar tu ai ajutat la asta şi-ţi sunt extrem de recunoscător. Da, da. Extrem de recunoscător.

– Am făcut ce am putut, Al. Aşa facem toţi.

– Da, dar tu ai ajutat la pregătirea rachetelor ălora stelare. Asta necesită talent.

Demaris îşi ciocăni tâmpla cu vârful degetului arătător.

– Am posedat pe cineva care ştie, şi care nu ascunde nimic. Cu un gest plin de îndrăzneală, lovi uşor cu pumnul în antebraţul lui Al şi adăugă: Asta dacă-nţelege ce-i bun pentru el.

O tăcere de numai o secundă, după care Al hohoti iarăşi.

– Ai dreptate, ce dracu’! Trebuie să ştie şi ei cine-i şefu’. Ridică apoi un deget cu un gest de precauţie şi spuse: Trebuie totuşi să recunosc că mă confrunt c-o problemă tare a dracu’.

– Hristoase, Al, ştii bine că fac tot ce pot ca s-ajut.

– Sigur, sigur, ştiu asta. Chestia-i că odată ce-ncepem cruciada, tipii din Confederaţie ne vor răspunde prin luptă. Iar ei sunt mai puternici ca noi.

Demaris îşi coborî glasul cu o octavă, uitându-se într-o parte şi-n alta.

– Clar că sunt, dar noi avem acum antimateria.

– Da, aşa-i, o avem. Să ştii însă că asta nu-i face pe ei nici mai slabi, şi nici mai puţini ca număr.

Lui Demaris îi veni din ce în ce mai greu să-şi păstreze zâmbetul.

– Nu-nţeleg… Ce doreşti, Al?

– Tipul pe care l-ai posedat – cum îl cheamă?

– Prostovanu-şi zice Kingsley Pryor şi a fost inginer barosan în Marina Confederaţiei, locotenent-comandor.

– Exact, Kingsley Pryor.

Al întinse un deget spre Leroy Octavius.

– Locotenent-comandor Kingsley Pryor, recită Leroy privind ecranul de pe blocul său procesor. Absolvent al Universităţii Columbus în anul 2590 cu diplomă în fizica restricţionărilor magnetice. În acelaşi an a intrat în Marina Confederaţiei şi a fost şef de promoţie al ofiţerilor cadeţi de la Trafalgar. În anul 2598 şi-a luat doctoratul în ingineria fuziunii la Montgomery Tech. Repartizat la divizia inginerie din cartierul general al Flotei a II-a. Promovare rapidă. Lucra la proiectul Marinei de a reduce dimensiunile rachetelor de fuziune. Căsătorit, un fiu.

– Mda, încuviinţă Demaris precaut. Ăsta-i. Şi?

– Am o slujbă pentru el, Demaris, zise Al. O slujbă specială, înţelegi? Îmi pare rău, realmente, dar nu văd altă ieşire din situaţia asta.

– N-are de ce să-ţi pară rău, Al. Cum am zis, orice pot face.

Al se scărpină pe obraz, imediat deasupra celor trei cicatrice albe, subţiri.

– Nu, nu m-ai ascultat cu atenţie. Îmi bag pula, ce mă enervează oamenii care nu m-ascultă! Am o slujbă pentru el. Nu pentru tine.

– Pentru el? Adică pentru Pryor?

Al zâmbi exasperat spre Mickey, era impasibil ca întotdeauna.

– Ii-suse, da’-l am în faţa mea pe Einstein, în pizda mă-sii! DA, băi, creier-de-căcat, pentru Kingsley Pryor. Îl vreau înapoi. Imediat!

– Dar… dar, Al, nu ţi-l pot da. Eu sunt el. Demaris se lovi agitat cu ambele mâini în piept: N-o să mai am pe altul în care să intru. Nu-mi poţi cere să fac aşa ceva.

Al se încruntă.

– Adică nu-mi eşti loial, Demaris? Nu eşti loial Organizaţiei?

– Ce-ntrebare mai e şi asta? Normal că-s loial, însă asta nu-nseamnă că-mi poţi cere aşa ceva. Nu poţi!

Se răsuci brusc când auzi clicul sec al armării unei Thompson. Luigi Balsmao sprijinea uşor puşca-mitralieră pe antebraţ, cu un surâs afabil pe chipul masiv.

– Te rog, ca pe un membru loial al Organizaţiei mele, să mi-l dai înapoi pe Kingsley Pryor. Te rog *frumos.*

– Nu. Nici vorbă de aşa ceva, frate!

Cicatricele de pe chipul învăpăiat al lui Al erau albe ca promoroaca.

– Îţi dau de ales, tocmai fiindcă te-ai comportat loial faţă de mine. Pentru c-o să-i eliberăm pe toţi de pe planetele alea-napoiate şi o să ai un catramilion de corpuri decente dintre care s-alegi. De aia îţi dau ocazia de a evita tau-zero şi de a-ţi dovedi onoarea ca un bărbat. Şi acum, pentru ultima oară-n pula mea, fii atent la ce-ţi spun: îl vreau pe Pryor!

*

Kingsley Pryor nici măcar nu ştia de ce plângea ca un prunc. Pentru că era liber? Pentru că fusese posedat? Pentru că moartea nu însemna sfârşitul?

Indiferent care ar fi fost motivul, răbufnirea emoţională curgea prin el ca o descărcare electrică. Îi era imposibil să se controleze. În acelaşi timp era perfect conştient că plângea. Zăcea pe cearşafuri de mătase răcoroasă, dedesubtul cărora se afla o saltea moale, primitoare. Cu genunchii strânşi sub bărbie, cu braţele în jurul fluierelor picioarelor. Şi în întuneric. Nu în privarea senzorială a penitenciarului mintal, ci într-un revărsat de zori minunat de autentic, unde contura forme un mozaic de tonuri de gri pe umbre gri. Era suficient pentru început. Dacă ar fi fost azvârlit direct în natură într-o zi însorită, probabil că s-ar fi ars din cauza supraîncărcării senzoriale.

Un foşnet îl făcu să-şi adune puţinele fărâme de control. Un curent de aer îi trecu peste chip, când cineva se aşeză lângă el pe pat.

– E-n regulă, şopti glasul melodios al unei femei. Partea cea mai rea a trecut de acum.

Degete îi atinseră ceafa.

– Te-ai întors. Eşti iarăşi viu.

– Am… Am învins? croncăni el.

– Nu. Mă tem că nu, Kingsley. De fapt, adevărata bătălie nici

măcar n-a-nceput.

Kingsley se cutremură fără să vrea. Era prea mult. Totul era mult prea mult pentru el în clipa de faţă. Dorea… nu să moară (Doamne, nu!), ci numai să fie cât mai departe. Singur.

– De aceea Al te-a lăsat să ieşi din nou. Vezi tu, ai un rol de jucat în bătălie. Un rol foarte important.

Cum era posibil ca un glas atât de muzical să transmită o asemenea iminenţă a catastrofei? Îşi folosi nanonicele neurale pentru a recupera un program tranchilizant puternic şi a-l comuta pe mod primar. Senzaţiile şi emoţiile ce palpitau se atenuară. Ceva nu era tocmai în regulă în privinţa funcţionării nanonicelor neurale, dar nu-şi putea permite acum să ruleze o diagnoză.

– Cine eşti? întrebă el.

Un cap îi coborî pe umăr şi braţe îl cuprinseră. Pentru o clipă îşi reaminti de Clarissa, moliciunea, căldura şi mirosul de femeie.

– O prietenă. N-am vrut să te trezeşti batjocorit de ei. Ar fi fost prea oribil. Ai nevoie de atingerea mea, de înţelegerea mea. Eu îi înţeleg pe oameni ca nimeni altul. Te pot pregăti pentru ceea ce va urma: oferta pe care n-o poţi refuza.

Bărbatul se îndreptă încetişor şi se întoarse s-o privească. Cea mai dulce fată pe care o văzuse vreodată, cu o vârstă imposibil de precizat, între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, cu păr blond plutindu-i cârlionţat în jurul feţei pe când îl privea îngrijorată.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse.

– Ei au capturat-o pe Clarissa, zise ea. Şi pe micul şi dragul de Webster. Îmi pare rău. Ştim cât de mult îi iubeşti. Demaris Coligan ne-a spus.

– I-au „capturat”?

– Dar sunt în siguranţă. Neatinşi. Non-posedaţi. Un copil şi o femeie n-ar putea suferi niciun rău, nu aici. Al îi acceptă pe non-posedaţi în Organizaţia lui. Ei vor avea un loc de onoare, Kingsley. Tu le poţi câştiga locul acela.

Bărbatul se strădui să definească imaginea pe care numele Al i-o declanşa în minte. Un tânăr cu chip dolofan, cu o pălărie gri, ciudată.

– Să-l câştig?

– Da. Ei pot fi în siguranţă pentru totdeauna, nu va trebui să moară niciodată, să-mbătrânească niciodată, să mai sufere

durere vreodată. Tu le poţi aduce darul acesta.

– Vreau să-i văd.

– Ai putea.

Îl sărută pe frunte, o atingere scurtă, abia simţită, cu buze uscate.

– Într-o bună zi. Dacă faci ceea ce te rugăm, vei putea reveni la ei. Ţi-o promit. Nu ca prieten. Nu ca duşman. Ci pur şi simplu ca de la om la om.

– Când? Când îi pot vedea?

– Şşş! Eşti prea obosit acum. Dormi. Dormi ca să-ţi uiţi temerile. Iar când te vei trezi, vei afla despre destinul fabulos pe care rămâne doar să alegi ca să-l împlineşti.

*

Moyo îl privi pe Ralph Hiltch mergând cu fata în braţe pe drumul care ieşea din Exnall. Laolaltă formau o imagine clasică – eroul care-şi salva iubita.

Ceilalţi soldaţi în costume-armură se strânseră în jurul conducătorului lor, după care, acţionând ca unul, ieşiră de pe şosea şi reveniră la adăpostul copacilor. Desigur, trunchiurile noduroase ale pădurii bătrâne nu-i puteau ascunde, fiindcă furia lui Ralph acţiona ca o rachetă de semnalizare cu magneziu pentru simţurile stranii cu care Moyo abia se obişnuia.

Mânia agentului ASE era de un tip care-l tulbura profund pe Moyo. Hotărârea de la baza ei era teribilă. După două secole de întemniţare în lumea de dincolo, Moyo presupusese că va fi imun pentru totdeauna la orice fel de ameninţare. De aceea cooperase cu planul Annettei Ekelund, indiferent cât de crud ar fi fost potrivit standardelor viilor. Posedarea, o revenire în universul din care se crezuse proscris, proiecta o altă lumină, mai întunecată asupra lucrurilor pe care el le iubise şi respectase înainte: moralitate, onoare, integritate. Cu asemenea concepţie care-i contamina gândirea, se considerase invulnerabil înaintea fricii, ba chiar departe de ea. Hiltch îl făcea să se îndoiască de aroganţa nou-găsitelor sale concepţii. Poate că i se asigurase o evadare din lumea de dincolo, dar rămânerea în libertate nu era defel garantată.

Băiatul pe care Moyo îl ţinea în faţa sa începu să se zbată din nou, ţipând speriat când Ralph Hiltch dispăru din vedere. Ultima speranţă îi pierise. Avea zece-unsprezece ani. Jalea şi teroarea care i se învolburau în minte erau atât de intense, încât

deveniseră aproape contagioase.

Cu fermitatea fracturată de Hiltch, Moyo începu să simtă ruşine faţă de ceea ce făcea. Lăcomia pe care sufletele pierdute din lumea de dincolo i-o instalaseră în fundul minţii era mai rea decât orice sevraj şi nu se oprea nicicând. Ele doreau ce avea el: lumina, sunetele şi senzaţiile care erau atât de bogate în univers. Îi promiteau credinţă pe vecie, dacă li le acorda. Linguşeau. Insistau. Ameninţau. Fără încetare. O sută de miliarde de demoni de obligaţii şi conştiinţă care şopteau laolaltă, alcătuind un glas mult mai puternic decât al său.

Nu avea de ales. Atât timp cât rămâneau neposedaţi, viii aveau să lupte pentru a-l azvârli pe el înapoi în lumea de dincolo. Atât timp cât sufletele sălăşluiau în lumea de dincolo, aveau să-l hărţuiască să le fie date trupuri. Ecuaţia era oribil de simplă, cu cele două forţe anulându-se reciproc. Cu condiţia ca el să se supună.

Renaşterea lui avusese loc cu numai câteva ore în urmă, iar destinul independent îi era deja refuzat.

– Vedeţi ce putem face? răcni Annette Ekelund către adepţii ei. Saldana au fost siliţi să negocieze cu noi, să ne accepte condiţiile. Asta-i puterea pe care o avem acum! Şi primul lucru pe care trebuie să-l facem este s-o consolidăm. Vreau ca toţi cei cărora le-au fost repartizate vehicule să fie gata să pornească în clipa în care puşcaşii marini se vor retrage; asta ar însemna peste cel mult un sfert de oră, aşa că fiţi pregătiţi! Dacă lăsăm măcar impresia că nu avem curajul de a merge până la capăt, ei vor dezlănţui platformele DS împotriva noastră. Aţi simţit gândurile lui Hiltch şi ştiţi că-i adevărat. Cei dintre voi care au ostatici să-i posede imediat. Avem nevoie de toate forţele pe care le putem mobiliza. Nu va fi uşor, dar în două zile ar trebui să putem captura toată peninsula. După aceea vom dispune de puterea de a închide cerul pentru totdeauna.

Moyo nu se putu abţine să nu ridice ochii. Zorii se intensificau deasupra vârfului neregulat al liniei de copaci, care acopereau din fericire stelele şi hidosul lor memento al infinitului. În ciuda culorilor zilei care fermentau peste cerul negru, panorama rămânea totuşi pustie, un vid la fel de arid ca lumea de dincolo. Moyo nu dorea nimic mai mult decât să-l închidă etanş, să împiedice ca pustietatea să-i secătuiască din nou spiritul.

Toate minţile din jurul său aveau aceeaşi dorinţă.

Gemete şi strigăte îi întrerupseră introspecţia. Ostaticii erau târâţi înapoi în clădiri. Despre asta nu se vorbise nimic, nu existase niciun aranjament anterior. Era ca şi cum posedaţii ar fi împărtăşit o neplăcere comună în a provoca suferinţele necesare sub ochii celorlalţi şi ai senzorilor sateliţilor de pe orbită joasă. Distrugerea spiritului unui individ era un act la fel de privat ca sexul.

– Haide, zise Moyo.

Îl ridică fără efort pe băiat şi reveni în bungaloul din lemn.

– Mami! zbieră băiatul. Mami, ajutor!

Începu să plângă.

– Hei, hei, nu te panica, zise Moyo. N-o să te rănesc.

Zadarnic. Moyo traversă salonul şi deschise uşile patioului mare. Peluza din spatele casei se întindea aproape până la arborii harandrizi ce înconjurau oraşul. Doi mecanoizi horticultori rătăceau anarhic peste gazonul scurt, afundându-şi lamele tăietoare în solul lutos ca şi cum ar fi fost programaţi să are făgaşe adânci.

Moyo îi dădu drumul băiatului.

– Haide, îi spuse. Fugi. Şterge-o.

Ochii limpezi îl priviră neînţelegător.

– Dar mami…

– Mami a ta nu mai este aici. Nici măcar nu mai este ea însăşi. Acum du-te. Puşcaşii marini regali sunt acolo, în pădure. Dacă eşti iute, o să-i găseşti înainte să plece. Ei vor avea grijă de tine. Fugi!

Se răsti la el pe un ton mai fioros decât ar fi fost necesar. Băiatul aruncă o privire scurtă în salon, după care se întoarse şi o luă la fugă peste peluză.

Moyo aşteptă să-l vadă că trece fără probleme prin gardul viu, apoi reveni în casă. Dacă ar fi avut ca ostatic un adult, nu l-ar fi încercat niciun fel de reţinere, însă un copil… Nu-şi abandonase complet omenia.

Prin fereastra salonului putea să vadă vehiculele care huruiau pe drum. Annette Ekelund alcătuise un convoi straniu; conţinea maşini moderne, modele vechi de pe multe planete şi din multe epoci, muzee mobile de vehicule militare, ba cineva imaginase chiar şi un automobil cu abur, care zdrăngănea şi pufăia, înaintând încet şi picurând apă prin etanşările imperfecte. Dacă îşi focaliza gândurile, putea distinge profilul automobilelor reale

şi pe cel al vehiculelor de fermă dedesubtul fantezistelor miraje solide.

Pe timpuri, pe Kochi, Moyo îşi dorise mereu un cupeu, o viespe de luptă pe roţi, a cărei viteză maximă era de trei ori mai mare decât cea legală, dar nu izbutise niciodată să economisească suficient pentru un avans. Acum însă putea fi al lui la preţul unui singur gând. Conceptul îl deprima, jumătate din atracţia cupeului fusese înrădăcinată în imposibilitatea de a-l obţine.

Petrecu mult timp în spatele ferestrei, dorind numai bine alaiului de viitori cuceritori. Îi promisese Annettei Ekelund c-o va ajuta şi într-adevăr, în timpul nopţii, deschisese către posedare cinci dintre locuitorii lui Exnall. Acum însă, contemplând zilele care-l aşteptau, în care avea să repete barbaria aceea de zece ori pe oră, ştia că nu va fi în stare s-o facă. Băiatul i-o dovedise. El ar fi însemnat un risc pentru Ekelund şi războiul ei fulger. Mai bine să stea aici şi să se îngrijească de focul din vatră. După campanie ei vor avea nevoie de un loc în care să se odihnească.

Micul dejun fu… interesant. Panoul de inducţie termică din bucătărie o luă razna imediat ce-l activă. Rămase uitându-se la el şi-şi aminti de aragazul vechi pe care-l avea bunica lui, din oţel negru-mat şi cu grila strălucitoare a arzătorului. Când era mic, bunica gătise acolo mâncăruri minunate, cu gusturi şi texturi de care nu mai avusese parte de atunci. Panoul de inducţie se întunecă, iar conturul i se extinse; unitatea-dulap din compozit galben pe care stătea se contopi în el… şi aragazul apăru acolo, cu căldura radiantă strălucind din grilă, în vreme ce tăciunii şuierau discret. Moyo rânji încântat de reuşită şi puse ceainicul din aramă pe arzător. Pe când apa fierbea, scotoci prin celelalte dulapuri din bucătărie, căutând alimente. Găsi zeci de pliculeţe, hrană modernă nutritivă, fără pic de originalitate. Azvârli două în tigaia din fier pentru prăjit, dizolvându-le mintal ambalajele şi făcând să apară ouă şi câteva felii de costiţă (cu şoriciul păstrat, aşa cum o prefera). Începură să sfârâie minunat, exact când şuiera ceainicul.

Suc de portocale rece, musli, costiţă, ouă, cârnaţi, rinichi, felii prăjite de pâine integrală unse cu unt şi acoperite cu marmeladă tăiată din calup, totul stropit cu ceai englezesc – aproape că meritase să aştepte două secole pentru aşa ceva.

După ce termină de mâncat, transformă hainele trist de

banale ale lui Eben Pavitt în genul de costum albastru-deschis scump pe care îl purtau în ultimul an studenţii bogaţi din universitatea sa. Satisfăcut, deschise uşa din faţă a bungaloului şi ieşi pe stradă.

Pe Kochi nu existase niciodată vreun oraş ca Exnall, care îi păru surprinzător de plăcut. Din emisiunile companiilor media, îşi imaginase mereu că planetele Regatului Kulu ar fi avut o societate chiar mai formală decât propria sa cultură de etnie japoneză, însă lui Exnall îi lipsea o rigurozitate disciplinată. Moyo hoinări pe străzile largi străjuite de harandrizi înalţi, bucurându-se de ceea ce găsea: prăvălioare, cafenele strălucitor de curate, patiserii şi baruri, părculeţe, case atrăgătoare, biserica din lemn, albă ca neaua, cu acoperişul din ţigle stacojiu-viu.

Nu era singurul care-şi explora noul ambient. Câteva sute de persoane rămăseseră aici după plecarea Annettei Ekelund. Majoritatea hoinăreau pur şi simplu ca şi el, mai degrabă evitând privirile celorlalţi. Toţi erau părtaşi ai aceluiaşi secret vinovat: ce am făcut noi, ce s-a făcut pentru noi ca să ne readucă sufletele în corpurile acestea. Atmosfera era aproape de doliu.

Toţi pietonii erau oameni şi purtau hainele specific epocii şi culturii fiecăruia; cei care preferau grotescul şi aspectul de fiare mitologice plecaseră cu Ekelund.

Moyo fu încântat că unele cafenele erau deschise; cu răbdare, noii proprietari posedaţi le înlocuiau mintal interioarele moderne, schimbându-le cu decoruri mai vechi, mai tradiţionale (sau, în două cazuri, retro-futuriste). Aparatele pentru espresso bolboroseau şi fâsâiau entuziast, iar aroma de pâine proaspăt coaptă plutea în aer. Iar la toate acestea se adăuga automatul pentru gogoşi. Maşinăria superb de veche, din metal mat lustruit, era instalată în vitrina unei cafenele şi avea pe partea din faţă emblema emailată a producătorului. Era lungă de doi metri, cu un coş uriaş la un capăt, plin cu aluat alb. Gogoşile crude cădeau dintr-o duză pe o bandă rulantă din sită metalică, care le cobora într-un bazin lung de ulei încins, unde sfârâiau, ridicând la suprafaţă băşicuţe aurii, până erau scoase prin partea opusă cu o culoare arămie. După aceea cădeau de pe banda rulantă într-o tavă cu zahăr pudră. Mirosul pe care-l ridicau în aerul proaspăt al dimineţii era delicios. Moyo stătu aproape un minut cu nasul lipit de sticlă, fascinat de parada gogoşilor ce defilau prin faţa lui în vreme ce motoraşele electrice zumzăiau şi ticăiau, iar flăcările

turcoaz de gaz dansau sub ulei. Nu bănuise niciodată că în Confederaţie putea fi găsit ceva atât de minunat de arhaic, atât de simplu şi în acelaşi timp complex. Împinse uşa şi intră.

Noul proprietar stătea după tejghea, un bărbat chel, cu o basma înnodată în jurul gâtului şi cu şorţ cu dungi albe şi albastre. Ştergea cu o cârpă tăblia de lemn strălucitoare a tejghelei.

– Bună dimineaţa, domnule, rosti el. Ce vă pot oferi?

„E ridicol”, gândi Moyo, „amândoi suntem morţi, am fost recuperaţi printr-un miracol straniu, iar pe el nu-l interesează decât ce vreau eu să mănânc. Ar trebui să-ncepem să ne cunoaştem, să-ncercăm să-nţelegem ce s-a-ntâmplat, ce-nseamnă asta pentru univers.” Apoi simţi alarma care clocotea în gândurile proprietarului, natura lui teribil de fragilă.

– O gogoaşă, bineînţeles, par delicioase. Ai cumva şi ciocolată fierbinte?

Proprietarul îi oferi un surâs larg de uşurare; fruntea îi era acoperită de sudoare.

– Da, domnule.

Începu să manipuleze recipiente şi ceşti îndărătul tejghelei.

– Crezi că Ekelund va avea succes?

– Aşa mă aştept, domnule. Pare să ştie ce face. Am auzit că a venit de la altă stea. Este o doamnă plină de resurse.

– Da. Dumneata de unde vii?

– Din Brugge, domnule. Din secolul XXI. Pe atunci era un oraş minunat.

– Sunt convins.

Proprietarul puse pe tejghea o cană cu ciocolată fierbinte aburind şi o gogoaşă. „Şi acum?” se întrebă Moyo. Habar n-avea ce fel de monedă să materializeze.

Situaţia devenea tot mai suprarealistă de la o secundă la alta.

– O să le trec în contul dumneavoastră, domnule, zise proprietarul.

– Mulţumesc.

Îşi luă cana şi farfuria şi privi în jur. În local mai erau doar trei persoane. Două dintre ele formau un cuplu tânăr, indiferent la orice altceva decât lumea lor.

– Deranjez? o întrebă pe a treia, o femeie care se apropia de treizeci de ani şi care nu încerca să se învăluie în niciun fel de imagine plăsmuită.

Ea înălţă capul, dezvăluind dârele de lacrimi care-i brăzdau obrajii albi, durdulii.

– Tocmai plecam, murmură încet.

– Nu pleca, te rog, spuse Moyo şi se aşeză vizavi de ea. Ar trebui să stăm de vorbă. N-am mai vorbit cu cineva de secole.

Femeia coborî ochii spre ceaşca ei de cafea.

– Ştiu.

– Mă numesc Moyo.

– Stephanie Ash.

– Încântat de cunoştinţă, Stephanie. Nu ştiu ce ar trebui să spun, jumătate din mine este îngrozită de cele ce s-au întâmplat, iar cealaltă jumătate jubilează.

– Am fost ucisă, murmură ea. El… el… El a râs când a făcut-o, fiecare ţipăt al meu nu-l făcea decât să râdă şi mai tare. Îi făcea plăcere.

Lacrimile îi şiroiau din nou pe chip.

– Îmi pare rău.

– Copiii mei… Aveam trei copii, erau mici, cel mai mare avea şase ani. Ce fel de viaţă pot să ducă ei, ştiind ce mi s-a întâmplat? Şi Mark, soţul meu… mi s-a părut că l-am zărit odată, mai târziu, mult mai târziu. Era distrus şi îmbătrânit.

– Hei, hei, spuse el încetişor, gata acum, s-a terminat. Pe mine m-a lovit un autobuz. Ceea ce-i destul de greu să se-ntâmple în capitala lui Kochi, fiindcă în lungul străzilor există bariere şi sisteme de siguranţă, tot felul de mizerii protectoare. Dar dacă eşti prost cu adevărat, şi clocotesc drogurile-n tine, şi faci parte dintr-un grup care te provoacă să fugi pe stradă, atunci da, poţi să sari în faţa unui autobuz înainte să-şi fi angajat frânele. Nu-i uşor, însă eu am izbutit. Atunci, ce rost a avut viaţa mea? Nicio prietenă, niciun copil; doar mama şi tata, care au fost probabil distruşi de vestea accidentului. Tu ai avut ceva, o familie care te iubea, copii de care puteai fi mândră… Ai fost luată de lângă ei şi asta-i cu adevărat rău, nu zic că n-ar fi. Dar priveşte-te acum, încă-i mai iubeşti după atâta vreme. Şi pun prinsoare că, oriunde ar fi, şi ei te iubesc. Prin comparaţie cu mine, Stephanie, tu eşti bogată. Ai avut parte de tot – de-ntreaga călătorie a vieţii.

– Nu mai este cazul.

– Nu. Însă acesta este un început nou pentru noi toţi, nu? Nu-ţi poţi îngădui să jeleşti trecutul. El este prea mare deja. Dacă vei jeli, nu vei mai face nimic altceva.

– Ştiu. Totuşi va dura o vreme, Moyo. Mulţumesc, oricum. Ce ocupaţie ai avut – ai fost asistent social?

– Nu. Eram student la facultatea de drept.

– Erai tânăr, aşadar?

– Aveam douăzeci şi doi de ani.

– Eu aveam treizeci şi doi.

Moyo muşcă din gogoaşa care avea gustul la fel de bun ca aspectul. Zâmbi şi ridică degetul mare în semn apreciativ către proprietar.

– E clar c-o să mai revin aici.

– Mi se pare o prostie, mărturisi Stephanie.

– Şi mie. Totuşi, este felul pe care l-a ales el ca să aibă o ancoră.

– Eşti sigur că ai făcut dreptul, nu filosofia?

El surâse pe sub gogoaşă.

– Aşa-i mai bine. Nu te repezi imediat la problemele mari, fiindcă nu vor face altceva decât să te deprime. Ia-o de la cele mărunte şi înaintează încetişor spre metafizica cuantică.

– Deja m-ai pierdut. Am fost o simplă consilieră la clubul de zi local al copiilor. Adoram copiii.

– Nu cred c-ai fost o femeie chiar banală.

Ea se lăsă pe spate în scaun şi se jucă cu ceaşca de cafea.

– Şi acum, ce facem?

– Vorbeşti în general?

– Păi… abia ne-am întâlnit.

– Bun, vorbind în general, vom încerca să trăim viaţa pe care ne-am dorit-o întotdeauna. De acum încolo fiecare zi va fi o vacanţă pe care ţi-ai luat-o de la serviciu ca să poţi pleca şi face ceea ce ţi-ai dorit mereu.

– Să dansez în hotelul Rubix, rosti ea imediat. Avea cea mai frumoasă sală de bal, estrada era îndeajuns de mare pentru o orchestră întreagă şi avea vedere peste parc, spre un lac. N-am ajuns niciodată acolo; Mike îmi tot promisese c-o să mă ducă. Voiam să port o rochie stacojie, iar el să aibă smoching.

– Nu-i rău. Eşti o romantică, Stephanie.

Ea se îmbujoră.

– Şi tu?

– Ah, nu. În esenţă, toate visurile mele sunt ca ale bărbaţilor tipici. Plaje tropicale şi fete cu siluete perfecte; cam aşa ceva.

– Nu, nu te cred. În tine există mai mult decât clişeele

simpliste. În plus, eu ţi-am spus visul meu.

– Mda, bine atunci. Păi… cred că visez la planarea montană. Pe Kochi, ăsta era sportul puştilor bogaţi. Planoarele erau construite din pelicule de lanţuri moleculare; cântăreau doar vreo cinci kilograme, dar aveau anvergura aripilor de douăzeci şi cinci de metri. Înainte de a-ţi fi îngăduit să urci în unul, trebuia să-ţi modernizezi implanturile procesoarelor retinale şi corticale, astfel încât să poţi vedea realmente curenţii de aer şi să le determini viteza de curgere – totul se făcea cu vizualizare în raze X. În felul ăla puteai să alegi curentul care te-ar fi putut duce în vârf. Cluburile stabileau trasee pe o jumătate de lanţ muntos. Am asistat odată la o cursă. Piloţii păreau că stau întinşi într-o cabină transparentă de forma unei torpile; pelicula de lanţuri moleculare este atât de subţire, încât nici măcar n-o poţi vedea, decât atunci când lumina soarelui cade peste ea sub un unghi anume. Parcă schiau pe aer şi-n acelaşi timp lăsau impresia că ar fi lucrul cel mai simplu din lume.

– Nu cred că vreunul dintre noi îşi va trăi fanteziile, pentru o vreme.

– Nu. Însă o vom face în cele din urmă, când Ekelund va ocupa toată Mortonridge. Atunci vom avea posibilitatea de a ne răsfăţa.

– Femeia aceea… Dumnezeule, cât m-a speriat! A trebuit să ţin un bărbat ostatic, cât timp a vorbit ea cu soldatul. El m-a implorat şi a plâns, iar după aceea a trebuit să-l dau altcuiva. Nu-i puteam face vreun rău.

– Eu l-am eliberat pe al meu.

– Serios?

– Da. Era un băieţel. Cred c-a ajuns la puşcaşii marini la timp pentru a fi evacuat. Cel puţin, aşa sper.

– A fost un lucru bun din partea ta.

– Da. Acum mi-am permis luxul ăsta, dar dacă prinţesa Saldana îşi trimite trupele aici ca să ne găsească şi să ne evacueze, mă voi lupta. Voi face tot ce voi putea ca să-i opresc să mă scoată din corpul ăsta.

– Eu o aud pe a mea, zise Stephanie. Este înăuntrul meu, singură şi speriată. Plânge mult.

– Gazda mea se numeşte Eben Pavitt şi urlă furios întruna. Dedesubt însă este temător.

– Sunt la fel de răi ca sufletele din lumea de dincolo. Toţi trag

de noi.

– Ignoră-i. O poţi face. Prin comparaţie cu lumea de dincolo, aici este paradisul.

– Nu chiar, dar este un bun pas de început.

El îşi termină ciocolata şi zâmbi.

– Vrei să vii la plimbare, să vedem cum este noul nostru oraş?

– Da. Mulţumesc, Moyo, cred c-o să vin.

13

Serviciul de Contrainformaţii Navale al Confederaţiei fusese înfiinţat cu intenţia de a se infiltra în rândul sindicatelor clandestine care produceau antimaterie şi de a le descoperi staţiile de producţie. Pornind de la zilele acelea de început, activităţile i se extinseseră odată cu cele ale Marinei Confederaţiei, ca un tot. La momentul când amirala Lalwani îşi asumase comanda sa, una dintre principalele funcţii era monitorizarea, analizarea şi evaluarea volumului de noi şi ingenioase sisteme de armament fabricate de guverne şi companiile astroinginereşti din Confederaţie, cu accentul pus pe pieţele de natură ilegală. În acest scop, designerii din foarte protejatul complex de laboratoare Tehnologii Armament al Serviciului primeau o informare care conţinea aproape toate crizele imaginabile, de la riscuri biologice la epidemii de virusuri nanonice şi la mici explozii nucleare.

Exista o singură intrare: un coridor lung tăiat în rocă, cu două coturi la nouăzeci de grade, îndeajuns de lat şi de înalt pentru a permite accesul unui camion de service agabaritic, sau chiar al unei avionete mici. În lungul lui se găseau trei uşi, toate din compozit de carbotan gros de doi metri, întărit de generatoare de forţă pentru legături moleculare. Primele două uşi-plăci puteau fi deschise doar de personalul de securitate din exterior, pe când a treia era operată exclusiv din interiorul complexului. După sosirea Jacquelinei Couteur, populaţia din Trafalgar începuse să numească complexul „cuşca diavolului” – destul de potrivit, acceptă Samual Aleksandrovici, când ultima uşă lunecă în sus, însoţită de o şuierătură de aer comprimat şi de ţiuituri mecanice sonore. De partea cealaltă, dr. Gilmore îi aştepta pe Primul-amiral şi suita sa.

– Sunt încântat că pot oferi în sfârşit şi nişte veşti bune, rosti dr. Gilmore conducându-i spre incinta de izolare a Diviziei Biologice. Am auzit toţi despre Noua Californie. Sunt conduşi într-adevăr de Al Capone?

– Nu avem nicio dovadă care să contrazică informaţia aceasta, răspunse Lalwani. Edeniştii din sistem monitorizează transmisiile de ştiri. Capone pare încântat de publicitate şi este mereu în turnee prin oraşe, aidoma unui monarh medieval.

„Frăgezirea cărnii”, aşa-i spune el. Mai mulţi reporteri au fost păstraţi non-posedaţi, pur şi simplu ca să poată înregistra evenimentul.

– Primitivul acesta anterior zborurilor spaţiale a avut abilitatea de a cuceri una dintre planetele noastre cele mai dezvoltate? se miră dr. Gilmore. Îmi vine tare greu să cred…

– Nu te lăsa amăgit, urmă Lalwani. Ne-am documentat în privinţa lui. Este genotip de împărat autentic. Oamenii ca el au o abilitate intuitivă de a formata structuri sociale care să le susţină poziţia de conducere, indiferent care le-ar fi mediul local, de la găşti de cartier la naţiuni întregi. Din fericire, ei nu apar foarte frecvent, şi nici la un nivel aşa de ridicat; însă atunci când apar, trebuie să fim cu ochii în patru.

– Totuşi…

– În mod evident, el este consiliat în privinţa societăţii moderne. Există probabil un „cabinet” interior care-l ajută, dar el nu împarte puterea finală. Nu credem că este psihologic capabil de aşa ceva. Ar fi o slăbiciune importantă, ţinând seama de volumul copleşitor de probleme cu care trebuie să se confrunte în aplicarea silită a conducerii sale.

– Deocamdată, spuse Primul-amiral, Noua Californie este singurul sistem planetar despre care ştim că ar fi cedat complet. Alte şaptesprezece planete suferă de pe urma incursiunilor la scară mare şi se străduiesc pe cât pot să izoleze zonele afectate. Din fericire, autorităţile legitime păstrează controlul reţelelor DS. Pierderile cele mai grele le-au suferit coloniile asteroidale; potrivit ultimei noastre estimări, am pierdut peste o sută douăzeci în toată Confederaţia. Dacă un posedat pătrunde în una, rata succesului său de a o prelua este aproape de sută la sută. S-a dovedit că este dificil să lupţi împotriva lor în medii închise. Şi alte planete au avut necazuri, însă la scară mai mică. Avertizările noastre par să fi avut efectul scontat. Totul ar fi putut să fie mult mai rău.

– Principala noastră preocupare, spuse Lalwani, este ca nimeni să nu încerce vreo misiune nebunească de eliberare. Puţine flote naţionale ar fi capabile să organizeze o operaţie de succes în privinţa asta. Deocamdată orice soldaţi intră într-un asemenea mediu riscă să fie posedaţi.

– Vor exista totuşi presiuni politice din partea militarilor pentru a acţiona, rosti încruntat Primul-amiral. Până acum unicul

nostru succes notabil pentru public a fost distrugerea lui *Yaku* în sistemul Khabrat. O acţiune minoră. În primul şi în primul rând avem nevoie de o armă care să-i poată scoată din luptă pe posedaţi. Fie asta, fie o metodă eficientă de exorcizare. Preferabil, ambele.

Îl privi întrebător pe dr. Gilmore.

– Cred că acum vă putem ajuta în prima privinţă, rosti el pe un ton încrezător.

Se opriră în faţa încăperilor de izolare biologică şi dr. Gilmore îşi dataviză codul spre uşă.

Cercetătorii lui Euru acţionaseră rapid imediat ce primiseră autorizaţia de a-şi continua studiile. Primul-amiral făcu o grimasă înaintea imaginii care-l întâmpină în camera de examinare. Consolele de monitorizare erau ticsite de personal; savanţi şi tehnicieni extrem de concentraţi erau cufundaţi în afişajele proiectate de coloanele AV. O scenă de competenţă energică şi dedicare cu caracter ştiinţific, care consolida ca întotdeauna conceptul de eficienţă impersonală.

Samual Aleksandrovici se îndoia că ar fi existat un alt mod în care echipa să-şi poată aborda obiectivul; trebuia să acţioneze ca un tampon între ei şi subiect. *Subiect* – se dojeni el în gând. Deşi în zilele sale de serviciu activ asistase la barbarii la o scară mult mai brutală ca aceasta.

Însoţit de căpitanul Khanna, se apropie şovăitor de peretele transparent care împărţea în două încăperea tăiată în rocă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să arate semne de uimire ori de aprobare. În cele din urmă recurse la aceeaşi acceptare mohorâtă pe care o afişau toţi cei din incintă, alături de salopetele albe şi largi.

Complet goală şi rasă în cap, Jacqueline Couteur fusese imobilizată pe un pat chirurgical. Deşi o expresie mai corectă ar fi fost „conectată” la el, gândi Primul-amiral. Nervuri din compozit sur formau o colivie peste corpul femeii, susţinând cleme ce-i apăsau perechi de electrozi rotunzi pe antebraţe, pe abdomen şi pe coapse: pe sub metalul argintiu se întrezărea gel incolor, care asigura contact şi conductivitate cât mai bune. Două braţe telecomandate montate în plafon fuseseră echipate cu matrice de senzori ce semănau cu mănunchiuri de ţevi groase şi albe de puşcă, care baleiau lent şi silenţios, înainte şi înapoi, peste trupul întins. Gulerul circular gros care-i susţinea capul

arăta de parcă ar fi fuzionat cu pielea. Un tub de plastic pentru defecare îi fusese introdus în anus, iar un cateter de sucţiune pentru toaletă în imponderabilitate îi era fixat de vagin. Bărbatul nu putea decide dacă era o politeţe civilizată sau umilinţa finală.

Lui Couteur însă nici nu i-ar fi păsat, în niciun caz în starea ei actuală.

Întreaga musculatură îi zvâcnea şi unduia în spasme aleatorii. Pielea care îi tremura pe faţă făcea să pară că ar fi fost supusă unei acceleraţii de zece *g.*

– Ce dracu-i faceţi? întrebă Maynard Khanna cu o şoaptă guturală.

Primul-amiral nu-şi mai amintea să-l fi auzit pe căpitan vorbind vreodată înaintea superiorilor săi.

– Îi neutralizăm potenţialul ofensiv, rosti dr. Gilmore pe un ton extrem de satisfăcut. Raportul primit de pe Lalonde conţinea o referinţă de la Darcy şi Lori, potrivit căreia electricitatea îi afectează pe posedaţi. Am verificat şi am descoperit că este adevărat. Ca atare, trecem un curent prin ea.

– Doamne Dumnezeule, da’ asta-i…

Deodată, chipul căpitanului se boţi într-o strâmbătură dezgustată.

Dr. Gilmore îl ignoră şi se adresă exclusiv Primului-amiral.

– Ea este nevoită să-şi utilizeze întreaga abilitate energetică pentru a devia curentul. Am experimentat cu nivelul voltajului până când am atins echilibrul acesta. Funcţiile fiziologice continuă să-i opereze normal, dar este incapabilă să manifeste vreun efect de disfuncţie a realităţii. Nu mai poate distorsiona materia, nu mai poate crea iluzii şi nici arunca globuri de foc alb. Asta înseamnă c-o putem studia fără interferenţe; până şi sistemele electronice au revenit la optzeci şi cinci la sută din eficienţă în prezenţa ei.

– Şi ce aţi descoperit? întrebă Primul-amiral.

– Vă rog să nu uitaţi că ne aflăm în pragul unui domeniu complet nou.

– Te rog, doctore, rosti Primul-amiral apăsat.

– Da, da, sigur că da. În primul rând am conceput o metodă de detecţie a posedaţilor. Peste corpul lor are loc o infimă, dar constantă, descărcare de electricitate statică. Credem că ar putea să fie un produs secundar al continuumului lor din lumea de dincolo care se revarsă în lumea noastră. Un asemenea influx

ar explica de asemenea energia de care dispun permanent.

– Electricitate statică? repetă Lalwani derutată.

– Da. Este superb, senzorii care o vor detecta sunt ieftini, uşor de produs în masă, simplu de utilizat; iar dacă suferă căderi, este o certitudine că un posedat se află în apropiere. Acum când ştim ce să căutăm, le va fi imposibil să se ascundă în mulţime, ori să se infiltreze în zone noi.

– Excelent! spuse Samual Aleksandrovici. Informaţia aceasta va trebui distribuită la fel de rapid ca avertizarea noastră iniţială. Se apropie de peretele transparent, îşi văzu răsuflarea aburindu-i suprafaţa şi activă intercomul: Mă mai ţii minte? întrebă el.

Jacquelinei Couteur îi trebui mult timp să răspundă, cu silabele deformate de gâlgâitul laborios al coardelor vocale incomplet controlate.

– Noi te ştim, amirale.

– Ea se află în legătură cu cei din lumea de dincolo? îl întrebă imediat Samual Aleksandrovici pe dr. Gilmore.

– Nu pot oferi un răspuns ferm în privinţa aceasta. Bănuiesc totuşi că nu; cel puţin, nimic mai mult decât scurgerea unei forme de contact rudimentar înapoi, în propriul ei continuum. Jacquelinei noastre îi plac foarte mult jocurile de dominanţă şi „noi” tinde să sune impresionant.

– Îmi pare rău dacă ai dureri, spuse Primul-amiral.

– Rău o să-i pară căcatului ăluia când o să-l prind.

Ochii injectaţi se rotiră sacadat şi focalizară asupra dr. Gilmore.

Bărbatul îi răspunse cu un surâs de superioritate.

– Cât de multă suferinţă provoci tu minţii corpului pe care l-ai furat? întrebă Samual Aleksandrovici.

– *Touché.*

– După cum vezi, învăţăm de la tine, aşa cum am zis că se va întâmpla. Indică senzorii pe care braţele telecomandate îi deplasau peste capul şi trunchiul ei: Ştim ce sunteţi, ştim câte ceva despre chinurile care vă aşteaptă în lumea de dincolo, înţelegem de ce sunteţi împinşi să faceţi ceea ce faceţi. V-aş cere să cooperăm pentru a mă ajuta să soluţionez problema asta. Nu doresc să existe un conflict între noi. La urma urmelor, toţi suntem oameni, deşi în stadii diferite ale existenţei.

– Ne veţi da corpuri? Ce generos!

Cumva, femeia izbuti să rânjească; buzele se depărtară şi

saliva îi băloşi pe obraji.

– Am putea creşte reţele bitek neurale pe care să le locuiţi. Veţi fi în stare să recepţionaţi întregul spectru al simţurilor umane. După aceea, ele ar putea fi plasate în corpuri artificiale, cam aşa cum sunt cosmonikii.

– Ce rezonabil! Uiţi însă că şi noi suntem oameni; că dorim să trăim vieţi pe deplin omeneşti. Pentru totdeauna. Posedarea nu-i decât începutul revenirii noastre.

– Vă ştiu obiectivele.

– Vrei să ne ajuţi?

– Da.

– Atunci, pune-ţi capăt vieţii. Alătură-te nouă. Fii de partea taberei învingătoare, amirale.

Samual Aleksandrovici aruncă o ultimă privire, aproape dezgustată, corpului chinuit care vibra şi întoarse spatele peretelui transparent.

– Şi nouă ne zice aceleaşi lucruri, adăugă dr. Gilmore parcă cerându-şi scuze. În mod repetat.

– Câte din spusele ei sunt adevărate? De pildă, au ei nevoie cu adevărat de corpuri omeneşti? Dacă nu, s-ar putea să fim în stare să-i împingem spre un compromis.

– Verificarea poate fi dificilă, rosti Euru. Electricitatea restricţionează excesele cele mai neplăcute ale disfuncţiei realităţii lui Couteur, dar o interogare de personalitate în circumstanţele acestea poate fi mai presus de puterile noastre. Dacă nanonicele ar suferi o cădere în timpul interfaţării axonilor, i-ar putea cauza o sumedenie de leziuni cerebrale.

– În tot cazul, zise Lalwani, posedaţii sunt capabili să opereze în interiorul structurilor bitek neuronale. Lewis Sinclair a capturat straturile neurale ale lui Pernik şi ni s-a confirmat că şoimii-negri ai Valiskului au fost de asemenea capturaţi.

– Din punct de vedere fizic, da, sunt capabili de asta, spuse Euru. Este mult mai probabil însă ca problema să fie de natură psihologică. Ca foşti oameni, ei doresc corpuri omeneşti, doresc familiaritatea.

– Culegeţi toate informaţiile pe care le puteţi obţine fără a periclita trupul în sine, ordonă Primul-amiral. Între timp, aţi dezvoltat vreo metodă pentru a-i supune?

Dr. Gilmore indică masa de operaţii cu un gest încurcat.

– Electricitatea, domnule amiral! Echipaţi-i pe puşcaşii noştri

marini cu arme care să lanseze săgeţi cu mici celule cu matrice electronice şi descărcaţi pur şi simplu curent în ei. Asemenea arme au fost utilizate pe scară largă de la jumătatea secolului XX până în veacul al XXIII-lea. Noi am produs deja un model modern, cu acţionare chimică, cu bătaia de peste cinci sute de metri.

Samual Aleksandrovici nu ştia dacă să-l mustre ori să-l compătimească. Ăsta era necazul cu tipii din laboratoare, totul nu era decât teorie şi nu gândeau defel la modul în care se vor comporta pe teren gadgeturile lor. Probabil că la fel se întâmplase şi pe vremea lui Couteur, reflectă el.

– Cât de departe îşi pot proiecta posedaţii focul alb?

– Depinde de la individ la individ.

– Cum veţi determina voltajul care să fie descărcat din celulele cu matrice electronice? Unii vor fi mai puternici decât Couteur, alţii mai slabi.

Dr. Gilmore se uită către Euru, cerându-i sprijinul.

– Stabilirea voltajului constituie într-adevăr o problemă, rosti suav edenistul cu piele neagră. Ne întrebăm dacă un scaner de electricitate statică n-ar putea determina anterior nivelul. Poate că dimensiunea energiei radiate ar putea indica puterea energetică a individului.

– Aşa ceva este posibil aici, încuviinţă Primul-amiral, dar am îndoieli serioase în condiţii reale de luptă. Şi dacă arma aceasta ar funcţiona, ce propui să facem cu captivii?

– Să-i punem în tau-zero, răspunse dr. Gilmore. Ştim că metoda a avut o rată a succesului de sută la sută. Au utilizat-o pe Ombey.

– Da, zise Primul-amiral amintindu-şi fişierul pe care-l accesase: bătălia pentru capturarea posedaţilor din magazinul cel mare. Cu ce costuri? Nu vreau să-ţi critic rezultatele, dr. Gilmore, totuşi ar trebui ca în procesul de consultare să aduci neapărat soldaţi cu experienţă în luptă. Chiar şi acceptând că arma aceasta paralizantă ar funcţiona, ar fi nevoie de doi-trei puşcaşi marini pentru a supune un posedat şi a-l introduce în tau-zero. Iar în intervalul respectiv posedaţii care au rămas în libertate pot converti alte cinci persoane. Cu raportul acesta nu vom învinge niciodată. Trebuie să avem o singură armă, un dispozitiv cu o singură salvă care să poată alunga sufletul posesor dintr-un corp fără să-l afecteze. Poate electricitatea să facă asta? Puteţi creşte voltajul până ce sufletul este silit să iasă?

– Nu, spuse Euru. Am încercat-o deja cu Couteur. Voltajele necesare ar omorî corpul. Noi am fost nevoiţi să abandonăm procedura pentru câteva ore, ca să-i îngăduim să se autovindece.

– Şi alte metode?

– Vor fi unele pe care le putem încerca, insistă dr. Gilmore, dar va trebui s-o mai examinăm pe ea. Pe moment avem foarte puţine date. Soluţia finală va fi bineînţeles să închidem etanş conexiunea dintre universul acesta şi continuumul lumii de dincolo. Din păcate, deocamdată nu putem localiza punctul de interfaţă. Scanerele pe care le operăm sunt detectoarele de distorsiune gravitonică cele mai sensibile care au fost construite vreodată, totuşi în jurul lui Couteur nu există nicio fluctuaţie de densitate a continuumului spaţio-temporal. Ceea ce înseamnă că sufletele nu se întorc printr-o gaură-de-vierme.

– Oricum, nu nişte găuri-de-vierme aşa cum le înţelegem noi, încheie Euru. Pe de altă parte, ţinând seama de existenţa lui Couteur, este evident că întreaga noastră teorie despre cosmologia cuantică e incompletă. Abilitatea de a călători cu viteze superluminice nu-i ceva chiar atât de grozav pe cât crezuserăm cândva.

*

Quinn avusese nevoie de ceva timp pentru a modifica puntea lui *Tantu.* De fapt, nu aspectul compartimentului îl deranja atât de mult; fregata era configurată pentru acceleraţii la valori *g* mari, iar structura şi dotările erau funcţionale. Lui îi plăcea puterea aceea inerentă şi o accentuă, sculptând suprafeţele cu basoreliefuri negre-mat în linii ascuţite din genul celor despre care îşi imaginase că ar împodobi pereţii templului suprem al Fratelui Luminii. Intensitatea panourilor luminescente fu redusă la nivelul unei scânteieri carmin, pâlpâind în spatele grilelor de fier ruginit.

Îl nemulţumeau însă informaţiile care-i erau prezentate, sau mai degrabă absenţa lor, şi de aceea rectificările cu pricina necesitaseră timpul cel mai lung. El nu avea nanonice neurale şi de altfel, chiar dacă ar fi avut, acestea n-ar fi funcţionat. Iar asta însemna că nu ştia ce se întâmpla în exteriorul navei. În ciuda rezoluţiei fabulos de mare a matricei de senzori a lui *Tantu,* Quinn era orb, incapabil să reacţioneze, să ia decizii. Vizibilitatea universului exterior era principala lui prioritate.

Posedarea echipajului de nouăsprezece oameni al fregatei nu durase nici douăzeci de minute după ce el şi Lawrence andocaseră. Iniţierea în sectă a sufletelor revenite, convingerea lor de a-i accepta conducerea mai durase o oră. În trei rânduri fusese nevoit să-i pedepsească pe necredincioşi. Regreta irosirea lor.

Cei care rămăseseră munciseră din greu să construiască displayurile pe care le dorea, să monteze holoecranele la console şi să adapteze programele calculatorului de zbor pentru a reda mediul extern în termenii cei mai simpli posibil. Abia după aceea, cu încrederea restabilită, el poruncise plecarea de pe orbita lui Norfolk.

Quinn se lăsă pe spate în cuşeta sa de acceleraţie căptuşită cu catifea azurie regală şi dădu ordinul pentru salt. La douăzeci de secunde după ce încheiaseră operaţia, holoecranele îi arătară piramida mică şi purpurie care reprezenta unica navă de urmărire din escadrilă, strălucind în centrul cubului gol. Potrivit scării de reprezentare, se găsea la trei mii de kilometri distanţă.

– Cum scăpăm de ei? îl întrebă pe Bajan.

Bajan poseda corpul fostului căpitan al lui *Tantu.*

Era al treilea suflet care o făcea din momentul deturnării navei. Quinn nu fusese satisfăcut de primii doi, care trăiseră în vremuri preindustriale, fiindcă avea nevoie de cineva cu background tehnologic, care să poată interpreta bogăţia de date din mintea căpitanului captiv. Bajan murise cu numai două secole în urmă, fusese inginer de fuziune civilă şi înţelegea conceptul zborului stelar. Deţinea în acelaşi timp o minte imorală, vicleană, care promisese imediat ascultare lui Quinn şi doctrinelor sectei. Pe Quinn nu-l deranja însă, slăbiciunile acelea îl făceau pur şi simplu mai uşor de controlat.

Pumnii lui Bajan se încleştară, reproducând presiunea pe care o exercita asupra minţii pe care o ţinea captivă.

– O succesiune de salturi. Nava o poate executa. În felul ăsta, scăpăm de orice urmăritor.

– Dă-i drumul, rosti Quinn simplu.

După trei salturi străbătură şapte ani-lumină şi erau singuri în spaţiul interstelar. La patru zile după aceea efectuară un salt într-o zonă de ieşire desemnată la două sute de mii de kilometri deasupra Pământului.

– Acasă, rosti Quinn şi zâmbi.

Senzorii pentru spectru vizibil ai fregatei îi arătară faţa întunecată a planetei, o semilună gri-albastru plumburiu, care se lăţi treptat pe măsură ce orbita lui *Tantu* îi apropie de marginea penumbrei. Stele de magnitudinea unu scânteiau pe continente – arcologii care se lăudau silenţios cu vastul lor consum de energie, cu luminile străzilor, zgârie-norilor, stadioanelor, vehiculelor, parcurilor, pieţelor şi cartierelor industriale ce se contopeau într-o revărsare monocrom de fotoni. Hăt deasupra Ecuatorului, o bandă de ceaţă sclipitoare ocolea întreaga planetă, proiectând o reflecţie abia simţită pe oceanele de un negru-lucitor de dedesubt.

– Pe Fratele Domnului, e magnific! spuse Quinn.

Nu-i arătaseră imaginea aceea când fusese adus în turnul brazilian orbital în drumul spre exil. Pe puntea capsulei sale ascensionale nu existau hublouri, ca de altfel nici în secţiunile uriaşei staţii de andocare prin care trecuseră trivii. El trăise toată viaţa pe Pământ şi nu-l văzuse niciodată, nu aşa cum trebuia să fie văzut. Superb şi tragic de fragil.

Cu ochii minţii, Quinn putea să vadă cum luminile orbitoare erau stinse lent, torturant, în timp ce umbre dese şi unsuroase lunecau peste sol, un talaz care aducea disperare şi frică. Pentru ca apoi să suie în spaţiu şi să zdrobească Haloul O'Neill, vitalitatea şi puterea sa. Nu avea să mai rămână nicio lumină, nicio speranţă. Doar zbieretele, Noaptea şi El.

Lacrimile de fericire formară lentile mari, distorsionante, peste globii oculari ai bărbatului. Imaginea, convingerea erau extrem de puternice. Beznă totală, cu Pământul în centru; siluit, mort, îngheţat, înmormântat.

– Aceasta este misiunea mea, Stăpâne? Aceasta?

Gândul la un asemenea privilegiu îl făcea să se simtă neînsemnat.

Calculatorul de zbor emise un fluierat alarmat.

– Ce este? întrebă Quinn furios că visele îi erau întrerupte.

Se văzu nevoit să mijească ochii şi să clipească, pentru a-şi limpezi vederea. Holoecranele se umpleau cu plase roşii, rostogolitoare, de păianjeni şi simboluri grafice pâlpâiau, solicitând atenţia. Cinci vectori oranj înaintau încetişor dinspre marginile displayului, pentru a se intersecta pe poziţia lui *Tantu.*

– Ce se-ntâmplă?

– Manevră de interceptare! strigă Bajan. Acelea sunt nave ale

Marinei. Iar platformele DS ale Haloului se fixează pe noi.

– Crezusem că suntem într-o zonă de ieşire legală.

– Aşa este.

– Şi atunci ce…

– Semnal prioritar pentru căpitanul lui *Tantu* de la Comanda Defensivei Strategice a Guvcentralului, anunţă calculatorul de zbor.

Quinn fulgeră cu privirea coloana de proiecţie AV care emisese mesajul. Pocni din degete spre Bajan.

– Sunt căpitanul Mauer, comandantul navei ME *Tantu,* rosti Bajan. Poate să-mi spună cineva care-i problema?

– Aici Comanda DS, căpitane. Te rog, datavizează codul ANI al navei tale.

– Ce cod? şopti Bajan neauzit, complet debusolat.

– Ştie cineva ce-i asta? mormăi Quinn.

Tantu îşi datavizase deja codul de identificare, imediat ce încheiase saltul, conform procedurii standard.

– Codul, căpitane, repetă Comanda DS.

Quinn privi cum vectorii portocaliu-fluorescent ai altor două nave apărură pe displayul holoecranului. Senzorii armelor lor focalizară pe carcasa lui *Tantu.*

– Calculator, ordonă el, sari un an-lumină. Imediat!

– Nu, exclamă disperat Bajan, senzorii…

Obiecţia lui nu contă. Calculatorul de zbor era programat să răspundă doar la comenzile verbale ale lui Quinn.

Tantu execută saltul şi orizontul său de evenimente reteză tijele din carbon-compozit ce înălţau diversele baterii de senzori din nişele lor. Zece dintre ele se desfăşuraseră imediat ce nava stelară se materializase deasupra Pământului: detectoarele stelare, senzorii optici de distanţă medie, radarele şi antenele de comunicaţii.

Cele şapte nave de război care goneau spre *Tantu* o văzură dispărând dincolo de zece norişori de plasmă orbitor de albi, când orizontul de evenimente îi aduse moleculele de carbon ale tijelor la densitatea de fuziune şi dincolo de aceasta. Fragmente ale senzorilor distruşi apărură rotindu-se din pâcla radioactivă.

Ofiţerul de serviciu din Centrul de comandă DS ordonă ca două distrugătoare să pornească după *Tantu,* blestemându-şi ghinionul de a nu fi avut şoimi-de-vid în escadrila de interceptare. Cele două nave stelare avură nevoie de unsprezece

minute pentru a-şi orienta traiectoriile cu coordonatele de salt ale lui *Tantu.* Toţi ştiau că însemna prea mult.

Alarme de soprane izbucniră la volum dureros de ascuţit, acoperind orice alte sunete de pe puntea lui *Tantu.* Holoecranele care afişaseră imaginile receptate de la senzori se întunecară imediat ce nodurile configuratoare descărcară, apoi pâlpâiră şi oferiră reprezentări schematice ale navei. Un număr neliniştitor de mare de simboluri roşii fulgerau, solicitând atenţia imediată.

– Opreşte gălăgia aia! urlă Quinn.

Bajan se grăbi să-l asculte şi tastă rapid pe consola montată provizoriu lângă cuşeta lui de acceleraţie.

– Avem patru perforări ale carcasei, raportă Dwyer după oprirea alarmei.

Era cel mai înfocat dintre noii discipoli ai lui Quinn, un fost dealer de programe stimulatoare de pe piaţa neagră, care fusese ucis la douăzeci şi trei de ani de un rival mai iute şi mai ambiţios. Furia şi cruzimea îl făceau ideal pentru cauză; el auzise despre secte şi ocazional lucrase cu ele.

– Alte şase zone au fost slăbite.

– Ce pizda mă-sii a fost asta? Au tras în noi? întrebă Quinn.

– Nu, răspunse Bajan. Nava nu poate executa un salt cu senzorii extinşi, deoarece efectul de distorsiune colapsează orice masă prinsă în câmp. Din fericire, carcasa este acoperită cu un înveliş foarte subţire, de numai câţiva micrometri. Însă atomii din interior sunt convertiţi direct în energie. Cea mai mare parte a energiei este orientată spre exterior, dar o parte e deviată înapoi, către carcasă. Asta ne-a lovit.

– Care-i nivelul avariilor?

– Au fost afectate doar sisteme secundare, spuse Dwyer. Avem de asemenea unele scăpări; cred că azot.

– Căcat! Ce-i cu nodurile? Mai putem face salturi?

– Două nu sunt operative, iar alte trei sunt avariate. Au însă softuri compensatorii. Cred că putem sări.

– Perfect. Calculator, sari trei ani-lumină.

Bajan îşi amuţi protestul reflex. Nu putea face totuşi nimic în privinţa descărcării mintale de furie şi exasperare, pe care Quinn o percepu imediat.

– Calculator, sari o jumătate de an-lumină.

De data aceasta luminile punţii se reduseră aproape complet.

– Bun, zise Quinn când iluminarea roşiatică spectrală îşi

reveni. Vreau acum imagini vizuale de la senzori pe căcaturile astea de ecrane. Vreau să ştiu unde suntem şi dacă ne-a urmărit cineva. Dwyer, dă-i drumul şi vezi cum poţi şunta sistemele alea avariate.

– O să păţim ceva? întrebă Lawrence.

Abilitatea energetică nu-i putea camufla sudoarea care-i şiroia pe chipul pământiu.

– Nu. Acum, taci-n pula mea şi lasă-mă să mă gândesc!

Quinn desfăcu fără grabă curelele care-l fixau de cuşeta de acceleraţie. Folosindu-se de covoraşe adezive, înaintă târşâit până lângă cuşeta lui Bajan. Mantia neagră i se învolbura în jur aidoma unui fum fermecat, cu gluga întunecându-se până ce faţa îi fu aproape complet ascunsă.

– Ce este codul ANI? şopti el încordat.

– Nu ştiu, Quinn, pe cuvântul meu! protestă bărbatul agitat.

– Ştiu că tu nu ştii, cap-de-miel. Însă căpitanul ştie. Află!

– Sigur că da, Quinn, sigur că da.

Închise ochii şi se concentră asupra minţii căpitanului, provocându-i cât de multă suferinţă îşi putea imagina pentru a smulge informaţia respectivă.

– Este acronimul pentru Autorizaţie de Navă Înarmată, mormăi în cele din urmă.

– Continuă, se auzi vocea lui Quinn din umbrele glugii.

– Orice navă stelară care efectuează un salt la Pământ trebuie să aibă codul ăsta. Pe orbită există atât de multe staţii industriale şi atâţia asteroizi colonizaţi, încât sunt îngroziţi de dezastrul pe care l-ar putea cauza o singură navă teroristă. De aceea fiecare navă din Marina Confederaţiei capătă un cod ANI, care confirmă că are autorizaţia legală de a fi înarmată şi că se găseşte sub comandă oficială. Acţionează ca măsură de protecţie împotriva deturnărilor.

– Asta-i clar, spuse Quinn. Dar asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Nu cu noi, tu ar fi trebuit să fi ştiut codul.

Nimeni de pe punte nu privea în direcţia lui Bajan, ci toţi erau extrem de preocupaţi de propriile lor sarcini de stabilizare a avariilor. Iar Quinn se înălţa deasupra lui ca o creatură uriaşă care se hrănea cu stârvuri.

– Mauer ăsta-i tare al dracu’, Quinn. M-a păcălit, asta-i. O să-l fac să sufere pentru asta, ţi-o jur. Aducătorul Luminii va fi mândru de felul în care-mi voi dezlănţui fiara şarpe asupra lui.

– Nu-i nevoie, spuse binevoitor Quinn.

Bajan emise un scâncet întretăiat de uşurare.

– Mă voi ocupa personal de suferinţele lui.

– Dar… cum?

În tăcerea absolută de pe punte, Lawrence Dillon chicoti.

– Părăseşte-ne, Bajan, puţoi nenorocit! ordonă Quinn. M-ai dezamăgit.

– Să părăsesc? Ce să părăsesc?

– Corpul pe care ţi l-am oferit. Nu-l meriţi.

– Nu! urlă Bajan.

– Pleacă. Dacă nu, te bag în tau-zero.

Cu un ultim suspin, Bajan se lăsă să lunece înapoi în lumea de dincolo şi minunile senzaţiilor îi fură smulse din minte. Sufletul lui îşi jeli chinul când neantul aglomerat se închise din nou în jurul său.

Gurtan Mauer tuşi slab, tremurând din tot trupul. Trecuse dintr-un coşmar în altul. Puntea lui *Tantu* devenise o criptă arhaică, în care artefacte tehnologice ieşeau în relief din ebonită sculptată, ca şi cum ele ar fi fost elementele străine. Un călugăr în mantie întunecată ca noaptea stătea lângă cuşeta lui; în interiorul glugii voluminoase, sugestia unui chip era indicată doar de ocazionalele străfulgerări carmin peste pielea de alabastru. Pe un lanţ lung din argint, în jurul gâtului îi atârna un crucifix inversat; dintr-un motiv necunoscut, nu plutea în aer aşa cum ar fi trebuit să se întâmple în imponderabilitate.

– Nu m-ai sfidat doar pe mine, rosti Quinn. Aşa ceva aproape c-aş fi putut accepta. Dar când nu ne-ai spus căcatul ăla de cod ANI, ai sfidat voinţa Fratelui Domnului. În clipa asta eu ar fi trebuit să fiu în staţia de andocare, iar până dimineaţă aş fi sărutat pământul la baza turnului orbital. Am fost menit să port evanghelia Nopţii pe toată planeta asta mizerabilă! Şi tu te-ai băgat în calea mea, cap-de-miel. Tu!

Uniforma-combinezon a lui Mauer luă foc. În imponderabilitate flacăra era fluid indigo-strălucitor, care lunecă lin peste trunchiul lui şi în lungul membrelor. Bucăţi de ţesătură carbonizată se jupuiră, dezvelind pielea înnegrită de dedesubt. Ventilatoare fâşâiră sonor înapoia grilelor conductelor punţii, străduindu-se să elimine duhoarea oribilă din aer.

Quinn ignoră scâncetele de agonie amuţite de gura încleştată a căpitanului. Îşi lăsă mintea să-l dezbrace, plin de iubire, pe

Lawrence.

Flăcăul micuţ pluti leneş în centrul punţii, surâzând visător spre corpul său gol. Îi îngădui lui Quinn să-l modeleze; silueta slăbuţă a rândaşului de grajd îşi dezvoltă muşchi sinuoşi, iar umerii i se lăţiră. Înveşmântat doar într-un strai de războinic barbar, alcătuit din curele de piele lucioasă, începu să semene cu un pitic obsedat de culturism.

Flacăra albastră care-l învăluia pe Mauer dispăru după ce mistui şi cel din urmă petic al uniformei-combinezon. Dintr-un gest scurt al mâinii, Quinn vindecă arsurile căpitanului, readucându-i pielea, unghiile şi părul la starea lor anterioară. Mauer deveni o imagine a vitalităţii.

– E rândul tău, i se adresă Quinn lui Lawrence cu un hohot dement.

Căpitanul captiv, şocat de durere, putu doar să se holbeze în sus, terorizat, când tânărul cu musculatură grotescă îi rânji larg, apoi lunecă spre el.

*

Alkad Mzu accesă suita de senzori a lui *Samaku* prin intermediul calculatorului de zbor, permiţând imaginii să-i partajeze mintea cu o senzaţie de consternare binevoitoare. „Pentru asta am luptat noi? Pentru asta a murit o planetă? Pentru asta? Maică Maria!”

Ca toate navele stelare care executau salturi în interiorul sistemelor planetare, *Samaku* ieşise la o distanţă perfect sigură, o jumătate de milion de kilometri, deasupra planului eclipticii. Steaua Tunja era de tip M4, o pitică roşie. Destul de strălucitoare de la patruzeci de milioane de kilometri depărtare de navă, totuşi nici pe departe ca una de tip G, primarele majorităţii planetelor terracompatibile. Din poziţia excelentă în care se afla Alkad, apărea în centrul unui disc vast de particule pestriţe, cu diametrul de peste două sute de milioane de kilometri.

Coroana circulară interioară, care înconjura Tunja până la trei milioane de kilometri, era o regiune slab populată, din care furtunile constante ale vânturilor solare îndepărtaseră particulele mai mici, lăsând doar bolovani şi fragmente de asteroizi fixate prin efectul de maree. Cu suprafeţele şlefuite la nivelul unei străluciri cristaline de permanentă căldură roşiatică, scânteiau stacojiu şi carmin, ca şi cum ar fi fost un roi de tăciuni proiectat în exterior de proeminenţele arcuite ca un taifun ale piticei.

Opacitatea discului începea să sporească mai în exterior, transformându-se într-o pâclă granulată densă; roşu-aprins pe perimetrul interior, care se preschimba în roşu-cardinal intens la nouăzeci de milioane de kilometri mai departe. Pe uniformitate erau presărate un trilion de umbre ascuţite, proiectate de bucăţile mai mari de rocă şi metal ce pluteau prin praf şi prin pietrişul de gheaţă.

Nicio planetă terracompatibilă nu putea să existe într-un asemenea mediu. Steaua era stearpă, cu excepţia unei unice gigante gazoase, Duida, aflată pe o orbită de o sută douăzeci şi opt de milioane de kilometri. Două habitate edeniste tinere îi dădeau ocol, însă focarul principal al vieţii omeneşti era risipit peste disc.

Un disc de o asemenea densitate însoţea de obicei o stea nou-născută, dar se estima că Tunja avea vârsta de peste trei miliarde de ani. Planetologii Confederaţiei suspectau că discul piticei roşii se născuse în urma unei coliziuni spectaculos de violente între o planetă şi un meteor interstelar foarte mare. Era o teorie care ar fi putut explica în mod cert existenţa asteroizilor Dorado în sine: cele trei sute optzeci şi şapte de corpuri cereşti cu conţinut metalic aproape pur. Două treimi din ei erau aproximativ sferici, permiţând concluzia fermă că la momentul ipoteticei coliziuni fuseseră materie magmatică din nucleul topit. Indiferent care le-ar fi fost originea, abundenţa aceea de minereuri constituia o resursă economică enorm de preţioasă pentru guvernul care o controla, îndeajuns de preţioasă pentru a te război pentru ea.

– Controlul traficului civil din Ayacucho refuză să ne acorde autorizaţia de andocare, anunţă căpitanul Randol. Spune că toţi asteroizii Dorado sunt închişi pentru zborurile stelare civile şi trebuie să ne întoarcem în portul de origine.

Alkad părăsi vizualizarea senzorilor şi privi spre capătul opus al punţii. Randol afişase o expresie diplomatică de scuze.

– S-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? întrebă ea.

– Nu. Până acum n-am mai fost aici, dar n-am auzit niciodată de o asemenea chestie.

„N-am aşteptat atât, n-am ajuns atât de departe, doar ca să fiu întoarsă din drum de un nenorocit de birocrat”, gândi Alkad.

– Dă-mi voi să vorbesc cu ei, îi ceru lui Randol.

Căpitanul schiţă un gest din mână, acordându-i permisiunea.

Calculatorul de zbor al *Samaku* deschise un canal spre oficiul controlului traficului asteroidului Ayacucho.

– Sunt funcţionarul Mabaki din Serviciul Imigrări, cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Daphine Kigano, datavizǎ Alkad ignorând privirea întrebătoare a lui Randol la auzul numelui de pe unul dintre paşapoartele ei. Sunt rezidentă în Dorado şi vreau să andochez. Nu înţeleg de ce aceasta constituie o problemă.

– Nu constituie deloc o problemă în circumstanţe normale. Să înţeleg că nu ştiţi de avertizarea Adunării Confederaţiei?

– Nu.

– Am înţeles. O clipă, datavizez fişierul.

Alkad şi restul echipajului amuţiră când accesară raportul. Mai mult decât surprindere, mai mult decât neîncredere, femeia simţi furie. Furie că aşa ceva trebuia să se întâmple tocmai acum. Furie faţă de ameninţarea pe care o reprezenta pentru misiunea ei, pentru misiunea întregii ei vieţi. Maica Maria trebuie să fi abandonat poporul garissan cu mult timp în urmă, lăsând universul să-i îngrămădească în cale atâtea suferinţe sufleteşti şi catastrofe maliţioase.

– Aş dori totuşi să revin acasă, datavizǎ ea după ce termină accesarea.

– Imposibil, replică Mabaki. Îmi pare rău.

– Eu voi fi singura care va intra în asteroid. Chiar dacă aş fi posedată, n-aş reprezenta o ameninţare. Şi sunt perfect dispusă să fiu testată pentru posedare – Adunarea afirmă că echipamentele electronice suferă căderi în prezenţa lor. Ar trebui să fie foarte simplu.

– Regret, pur şi simplu nu ne putem asuma riscul respectiv.

– Câţi ani ai, funcţionar Mabaki?

– Poftim?

– Câţi ani ai?

– Are vreo relevanţă?

– Da.

– Am douăzeci şi şase de ani.

– Serios? Ei bine, funcţionar Mabaki, eu am şaizeci şi trei de ani.

– Da?

Alkad suspină încet. Oare ce naiba cuprindeau cursurile didactice esenţiale din Dorado? Tinerii de azi nu ştiau nimic

despre trecutul lor tragic?

– Asta înseamnă că am fost evacuată de pe Garissa. Am supravieţuit Genocidului, funcţionar Mabaki. Dacă Maica noastră Maria ar fi dorit să sufăr vreun rău, ar fi făcut-o atunci. Acum nu sunt decât o femeie bătrână care vrea să revină acasă. Este chiar aşa de greu de înţeles?

– Îmi pare rău, realmente, dar nicio navă stelară civilă nu poate andoca.

„Şi dacă într-adevăr nu pot să intru? Serviciile de contrainformaţii vor aştepta la Narok, aşa că acolo nu mă pot întoarce. Poate că Lordul Ruinelor îmi va accepta întoarcerea. Asta ar ocoli orice dezastru personal, ca să nu mai amintesc de interogarea de personalitate, însă atunci totul ar lua sfârşit: Alchimistul şi dreptatea noastră."

Putea să-şi amintească ultima imagine a feţei lui Peter, încă acoperită de nanonice medicale, dar cu ochii plini de încredere. Şi asta era esenţa; prea mulţi oameni se bizuiau pe ea: puţinii, foarte preţioşi, care ştiau şi masele fericit de ignorante care n-aveau habar.

– Funcţionar Mabaki.

– Da?

– Când criza aceasta se va termina, eu voi reveni acasă, da?

– Abia aştept să vă dau personal autorizaţia de andocare.

– Perfect, fiindcă va fi ultima autorizaţie de andocare pe care o vei mai da vreodată. Primul lucru pe care intenţionez să-l fac după ce mă-ntorc va fi să-l vizitez pe bunul şi dragul meu prieten Ikela şi să-i povestesc despre chinul la care m-ai supus.

Îşi ţinu răsuflarea, părând imersată în tau-zero. Era un nume singuratic din trecut, azvârlit cu disperare în necunoscut. „Te rog, Maică Maria, fă să-şi lovească ţinta!"

Căpitanul Randol chicoti gros.

– Nu ştiu ce-ai făcut, Alkad, spuse el cu glas tare, dar tocmai ne-au datavizat autorizaţia de andocare şi un vector de apropiere.

*

André Duchamp ajunsese de mult la înţelegerea amară că salonul nu va mai fi niciodată la fel. În lupta lor, Erick şi posedaţii cauzaseră îngrozitor de multe stricăciuni, nu doar dotărilor compartimentului aceluia, ci şi sistemelor sale.

Mica punte utilitară de sub salon se găsea într-o stare la fel de

deplorabilă, iar avionul spaţial fusese avariat mai presus de orice reparaţii. Clemele de încărcare nu angajaseră şi astfel îi permiseseră să se răsucească pe când *Răzbunarea lui Villeneuve* accelera. Traverse structurale se rupseseră şi se îndoiseră pe toată lungimea fuzelajului aerodinamic.

Nu-şi putea îngădui să repare nici jumătate din avarii, cu atât mai puţin să înlocuiască avionul spaţial. Decât doar dacă găsea alt contract de mercenar. Iar după Lalonde, ideea aceea nu-l atrăgea defel. „Sunt prea bătrân pentru escapade din astea”, gândi el, „ce naiba, de acum ar fi trebuit să fi adunat o avere şi să fi ieşit la pensie! Dacă n-ar fi fost nenorocitele alea de carteluri de transport ale *englezoilor,* aş fi avut bănuţii.”

Furia îi dădu puterea să reteze ultimul clips de pe ventilatorul la care lucra; steluţa din plastic se sparse sub apăsare şi aşchii se rotiră în toate direcţiile. Afectat de temperatura unui fulger globular al posedaţilor, apoi supus timp de o săptămână vidului cosmic, plasticul devenise jalnic de casant şi fragil.

– Dă-mi o mână de ajutor, Desmond, dataviză el.

Dezactivaseră circuitul ambiental al salonului, ca să-l poată demonta, iar asta însemna că trebuia să poarte costumul EIS în timpul lucrului. Fără aer care să circule cu o viteză acceptabilă, duhoarea din compartiment era insuportabilă. Trupurile fuseseră evacuate, dar în timpul întoarcerii lor de la Lalonde avusese loc o difuziune greţoasă.

Desmond părăsi circuitul de reglare termică pe care-l testa şi pluti spre el. Împreună traseră afară din conductă ventilatorul cilindric, care fusese transformat practic într-un bloc solid, din cauza zdrenţelor de ţesături şi a şpanurilor spiralate de spumă nultermică. André ciocăni grila cu un extractor antireactiv, eliberând o parte din materialele învălmăşite acolo. Fulgi minusculi de sânge uscat se învolburară ca un roi de musculiţe agitate.

– *Merde!* Trebuie demontat şi curăţat.

– Haide, haide, André, nu-l mai poţi folosi! Motorul s-a supraîncărcat când Erick a purjat atmosfera. E imposibil de spus ce avarii interne a produs vârful de tensiune.

– Toate sistemele din toate navele au marje de siguranţă absurd de mari. Motorul poate suporta o sută de vârfuri de tensiune.

– Da, însă BAC…

– Mai dă-i dracu’ de birocraţi constipaţi de atâtea date! Habar n-au de zborurile operaţionale!

– Cu unele sisteme nu te joci.

– Am impresia că uiţi că asta-i nava mea, sursa mea de existenţă. Crezi c-aş risca aşa ceva?

– Vrei să zici, ce-a mai rămas din nava ta.

– Ce vrei să sugerezi, că eu aş fi responsabil pentru sufletele care revin şi ne invadează? Poate că tot vina mea este şi faptul că Pământul e o ruină şi că flota Meridian nu s-a mai întors.

– Tu eşti căpitanul, tu ne-ai dus la Lalonde.

– Pe baza unui contract legal cu guvernul. Au fost bani cinstiţi.

– N-ai auzit niciodată de pirită, de „aurul proştilor”?

André nu mai apucă să răspundă, deoarece Madeleine deschise trapa din plafon şi folosi scara de compozit fărâmiţat pentru a coborî în salon.

– Fiţi atenţi, tocmai l-am… Bleah!

Îşi puse iute palma peste gură şi nas, cu ochii lăcrimând de miasmele grele dinăuntru. Pe puntea de deasupra răsună o avertizare de contaminare atmosferică. Trapa plafonului începu să coboare.

– Hristoase, da’ n-aţi mai aerisit locu-ăsta?

– *Non,* dataviză André.

– Nu contează. Fiţi atenţi, tocmai l-am văzut pe Harry Levine. Era într-un bar, la nivelul al doilea rezidenţial. Am ieşit rapid. Sunt sigură că nu m-a observat.

– *Merde!*

André dataviză calculatorului de zbor pentru o legătură la registrul civil al spaţioportului şi încărcă o comandă de căutare. Peste două secunde i se confirmă că *Dechal* andocase în urmă cu zece zile. Permeabilitatea costumului său IIS se extinse, îngăduind ieşirea unui val brusc de transpiraţie.

– Trebuie să plecăm. Imediat.

– Nicio şansă, răspunse Madeleine. Autorităţile portuare nu ne vor lăsa nici măcar să decuplăm ombilicalele, cu atât mai puţin să ne lansăm, atât timp cât este valabil ordinul de interdicţie a zborurilor civile.

– Căpitanul are dreptate, Madeleine, dataviză Desmond. Am rămas numai noi trei. În formula asta nu putem înfrunta echipajul lui Rawand. Trebuie să părăsim sistemul.

– Patru! mormăi ea printre dinţii încleştaţi. Am mai rămas

patru… Oh, Doamne Dumnezeule, se vor duce după Erick!

*

Fluidul din urechile interne ale lui Erick începu să se mişte, trimiţându-i o salvă de impulsuri nervoase slabe în creierul adormit. Mişcarea era atât de lină şi de lentă, încât mintea lui inertă n-o percepu. Fu însă înregistrată de nanonicele sale neurale; programul de monitorizare permanent vigilent observă că era o mişcare consecventă şi cu acceleraţie constantă. Corpul lui Erick era deplasat. Programul de monitorizare declanşă un program stimulator.

Visul neclar al lui Erick dispăru, înlocuit de liniile precis conturate ale unui afişaj de stare personal. Blocuri restricţionare de nivelul al doilea îi fură ridicate peste nervi, prevenind orice zvâcniri care l-ar fi putut trăda. Ochii îi rămaseră închişi, în vreme ce se întreba ce dracu' se petrecea.

Zumzetul discret al unui motor… Zgomot de paşi pe o podea dură – un program de discriminare audio intră în stare primară: erau paşii a două persoane, detaliu confirmat de nivelul răsuflărilor lor. Impulsul constant de presiune luminoasă pe retinele amplificate de sub pleoapele închise indica o mişcare liniară, certificată de mişcarea fluidului din urechea internă; estimarea era de mers rapid. Postura era orizontală: el continua să stea întins în patul său.

Datavisă un cod general de interogare de răspuns şi primi imediat răspunsul unui procesor al reţelei de comunicaţii. Se găsea pe un coridor la nivelul al treilea al spitalului, deja la cincisprezece metri de salonul de recuperare şi convalescenţă al blocului operator. Erick ceru un fişier despre arhitectura locală a reţelei şi găsi pe coridor o videocameră de observaţii pentru securitate. O accesă şi privi printr-un obiectiv deformat în ochi de peşte coridorul pe care luneca propriul său pat. Madeleine şi Desmond se găseau la cele două capetele ale patului, luptându-se să ajute motorul. În faţa lor se deschidea glisând uşa unui lift.

Erick anulă blocurile restricţionare şi deschise ochii.

– Ce dracu' se-ntâmplă? îi datavisă lui Desmond.

Bărbatul întoarse capul şi zări o pereche de ochi furioşi care-l priveau prin masca nanonică medicală verde care acoperea chipul lui Erick. Izbuti să afişeze un surâs forţat, pe jumătate stânjenit.

– Scuze, n-am îndrăznit să te trezim, ca nu cumva să ne audă

cineva. Trebuie să te scoatem de aici.

– De ce?

– *Dechal* este andocată aici. Nu te teme, nu credem că Hasan Rawand ştie despre noi. Şi intenţionăm să păstrăm lucrurile tot aşa. André discută cu contactul lui politic ca să ne facă rost de o autorizaţie de plecare.

– Poate că-n sfârşit o să izbutească să facă o treabă ca lumea, murmură Madeleine în timp ce strecurau patul masiv al lui Erick în lift. La urma urmelor, de data asta e capul lui în joc, nu doar ale noastre.

Erick încercă să se scoale, dar pachetele medicale erau prea strânse, aşa încât abia dacă putea să-şi ridice capul de pe pernă, iar până şi mişcarea aceea simplă era teribil de obositoare.

– Nu. Lăsaţi-mă. Plecaţi voi.

Madeleine îl apăsă uşor, când liftul începu să suie.

– Termină cu prostiile. Dacă dau peste tine, te vor ucide.

– Vom trece prin asta împreună, rosti Desmond cu glas plin de simpatie şi înţelegere. N-o să te abandonăm acum.

Încapsulat în pachetele protectoare, Erick nu putu nici măcar să geamă de frustrare. Deschise un canal criptat protejat spre Biroul Marinei Confederaţiei. Locotenenta Li Chang răspunse imediat.

– Trebuie să ne interceptaţi, datavizā Erick. Imbecilii ăştia o să mă scoată din Culey, dacă nu-i opreşte nimeni.

– În regulă, nu vă panicaţi. Apelez echipa de serviciu pentru operaţii secrete. Putem ajunge la timp la spaţioport.

– Aveţi pe cineva în centrul de control al zborurilor?

– Da, domnule căpitan.

– Activaţi-l şi asiguraţi-vă că invalidează autorizaţia de plecare a lui Duchamp. Vreau ca *Răzbunarea lui Villeneuve* să nu se clintească din nenorocitul ăla de siloz de andocare.

– O fac chiar acum. Şi nu vă neliniştiţi.

În mod evident, Desmond şi Madeleine dedicaseră o atenţie considerabilă planificării traseului pentru a evita orice întâlniri. Îl purtară pe Erick prin stupul de piatră care forma secţiunea locuibilă din Culey, comutând între diverse lifturi utilitare publice. Când ajunseră la nivelurile superioare, unde gravitaţia scădea sub zece la sută standard, lăsară patul în urmă şi-l traseră pe bărbat printr-un labirint de pasaje simple, sfredelite rectiliniu prin rocă. Era un fel de grilă străveche de întreţinere sau inspecţie, cu

puţine procesoare de reţea funcţionale. Locotenenta Li Chang avu dificultăţi în a le urmări parcursul.

La optsprezece minute după ce părăsiseră spitalul, ajunseră la baza fusului spaţioportului. Câteva priviri curioase îi examinară când plutiră de-a curmezişul uriaşei incinte axiale către o capsulă de tranzit goală.

– Suntem la două minute în urmă, datavizâ Li Chang. Slavă cerului că au ales o rută ferită de observaţii, fiindcă în felul ăsta au încetinit.

– Ce-i cu autorizaţia de plecare?

– Dumnezeu ştie cum a reuşit Duchamp, dar comisarul Ri Drak a dat undă verde pentru plecarea *Răzbunării lui Villeneuve.* Biroul Marinei a depus un protest oficial la Consiliul Guvernării Culey. Ar trebui să ne obţină o întârziere, dacă nu anularea pur şi simplu; oponenţii politici ai lui Ri Drak vor folosi protestul pentru a acumula cât mai mult capital posibil.

Capsula de tranzit îi aduse la silozul în care se afla *Răzbunarea lui Villeneuve.* Parcursul fu obositor; ca şi restul structurii, tuburile de tranzit se cereau renovate, dacă nu înlocuite de-a dreptul. Capsula vibra frecvent când trecea pe secţiuni de şine lipsite de curent, iar panourile luminescente îşi reduceau atunci strălucirea parcă în semn de simpatie. La câteva intersecţii se opri, ca şi cum calculatorul de management al traseelor din spaţioport n-ar fi fost sigur asupra direcţiei.

– Acum te poţi mişca niţel? îl întrebă Madeleine pe Erick, cu speranţa că imponderabilitatea le va oferi măcar un respiro de la încordarea provocată de manipularea masei lui.

Femeia purta două dintre modulele medicale auxiliare care erau conectate la armura dermică de pachete a lui Erick, alimentând noile implanturi cu o farmacopee de substanţe nutritive. Tuburile i se încolăceau întruna în jurul picioarelor sau se agăţau de proeminenţele armăturilor şi echipamentelor.

– Îmi pare rău, datavizâ el. Imposibil.

În felul ăsta puteau câştiga vreo treizeci de secunde.

Madeleine şi Desmond schimbară între ei o privire de martiri şi-l scoaseră pe Erick din capsula de tranzit. Coridoarele cu secţiune hexagonală care înconjurau silozul de andocare aveau pereţi din compozit alb, pe care cizmele a nenumărate generaţii de echipaje şi echipe de întreţinere îl aduseseră la o culoare gri-ruginiu. Rândurile regulate de inele de prindere din lungul

pereţilor se rupseseră de foarte mult timp, lăsând doar cioturi. Nu conta, deoarece oamenii care frecventau spaţioportul lui Culey nu erau nici pe departe novici. Madeleine şi Desmond îl menţinură pur şi simplu pe Erick în mijlocul coridorului, aplicându-i ocazional câte un ghiont uşor pentru a-l împiedica să se lovească de pereţi, în timp ce inerţia îl deplasa înainte.

După ce uşa capsulei de tranzit se închise în urma lui, Erick pierdu canalul de comunicaţii cu locotenenta Li Chang. Regreta că pachetele îi împiedicau vederea completă. Oare nimic din amărâta aceea de colonie nu funcţiona? O unitate medicală de susţinere emise un piuit de avertizare.

– Acuşica am ajuns, rosti Madeleine liniştitor, interpretând greşit tonul electronic.

Erick clipi iute, unica metodă de exprimare de care mai dispunea. Ei îşi riscau vieţile ca să-l salveze, pe când el avea să-i predea autorităţilor imediat ce andocau într-un port civilizat. Pe de altă parte însă el ucisese pentru a-i proteja, lăsându-i liberi să comită la rândul lor delicte şi acte de piraterie. Aplicarea pentru un post în SCNC păruse la momentul respectiv un pas înainte enorm de prestigios. Cât de stupidă i se părea retrospectiv vanitatea aceea…

Ochii i se focalizară pe o urmă de ardere lungă de doi centimetri care scrijelea peretele din compozit. Poate că îl atenţionase instinctul, sau poate un program de analiză senzorială extinsă bine scris, dar rezultatul fu cel care contă finalmente. Arsura aceea se găsea pe capacul unui panou de inspectare al unei conducte de reţea şi era recentă. Când comută pe infraroşu, sclipi însă roz-şters. Cu spectrul activ, Erick zări şi alte arsuri, o micuţă constelaţie roşiatică împroşcată pe pereţii coridorului, fiecare strălucire corespunzând unui panou de inspectare.

– Madeleine, Desmond, stop! datavіză el. Cineva a belit în mod deliberat reţeaua aici.

Desmond îşi opri lunecarea greoaie printr-o lovitură aproape reflexă cu palma în ciotul unui inel de prindere. Se întinse şi-l frână pe Erick.

– Nu pot nici măcar să stabilesc un canal cu nava, se plânse el.

– Crezi c-au intrat în capsulele de susţinere biotică? întrebă Madeleine.

Retinele ei de asemenea amplificate scanau acum cu atenţie panourile de inspectare rău prevestitoare.

– N-ar fi putut trece de Duchamp, în niciun caz cât timp paranoia îi este activată. O s-avem noroc, dacă ne mai deschide ecluza.

– Totuşi ei sunt înarmaţi şi ar fi putut pătrunde cu forţa. În plus se află înaintea noastră.

Desmond miji ochii prin condorul care se curba uşor, alarmat şi nesigur. La zece metri în faţa lui era o răspântie cu patru ramificaţii; una dintre ele ducea direct la ecluza silozului de andocare. Singurele zgomote pe care le putea auzi erau răpăiturile ventilatoarelor din sistemul de menţinere ambiental.

– Să ne-ntoarcem la capsula de tranzit, datavizā Erick. Procesorul ei de reţea era funcţional şi de acolo putem deschide un canal spre navă, chiar dacă va trebui să-l direcţionăm prin antena externă.

– Bună idee.

Madeleine îşi încordă picioarele pe ciotul unui inel de prindere şi împinse umerii lui Erick, pornindu-l înapoi prin coridor. Desmond luneca deja în jurul lor, mlădios ca un peşte. Când privi în urmă, femeia zări umbre fluctuând în răspântie.

– Desmond!

Bâjbâi în interiorul jachetei, după pistolul PIT. Un cot lovi peretele coridorului, trimiţând-o într-o tumbă. Se strădui să-şi atenueze impulsul, zgâriind disperată cu o mână compozitul grosolan, în vreme ce cu cealaltă se lupta să deschidă tocul încăpăţânat al armei. Picioarele ei îl loviră pe Erick şi-l expediară cu un bufnet în perete. Bărbatul ricoşă, târând în urma lui spirale lungi şi încâlcite de tuburi, iar modulele auxiliare se răspândiră în toate părţile, plutind liber.

Shane Brandes, inginerul de fuziune al lui *Dechal,* apăru din coridorul care ducea la ecluză; purta salopeta arămie dintr-o singură bucată a companiei de service a spaţioportului. Avu nevoie de două secunde pentru a o recunoaşte pe femeia care se agita la patru metri în faţa sa, chinuindu-se să-şi elibereze pistolul prins în jachetă. Icni, uimit.

– Nu mişca, cretinule! zbieră Madeleine, pe jumătate panicată, pe jumătate euforică.

Întoarse pistolul PIT către bărbatul îngrozit. Corpul continua să i se afle în plin ricoşeu, ceea ce însemna că trebuia să menţină

punctul de ochire. Cinci programe de luptă distincte intrară în modul primar; gândurile îi erau atât de învălmăşite, încât femeia ceruse pur şi simplu denumirea lor generică, nu fişierele individuale. Diverse opţiuni pentru formaţii de atac în salve de viespi de luptă îi trecură prin minte. Prin grindina de date şi vectori de *g* mare ce se încolăceau în bucle problematice, se concentră pentru a păstra ţeava orientată pe Brandes, care executa o imitaţie credibilă de ridicare a braţelor în aer, deşi ea le vedea inversate.

– Ce să fac?! urlă Madeleine spre Desmond.

Bărbatul se chinuia cu Erick, încercând să-i stopeze oscilaţiile greoaie.

– Ţine-l sub ameninţare! îi răcni el.

– Bine.

Femeia strânse patul pistolului în tentativa de a-l opri să mai tremure atât de violent; picioarele i se depărtară mult, stabilizând-o în coridor.

– Câţi sunt cu tine? îl întrebă pe Brandes.

– Niciunul.

Madeleine izbuti în cele din urmă să-şi stăpânească programele năbădăioase. O grilă de ţintire albastru-electric îi lunecă peste câmpul vizual şi se fixă pe poziţie. Ea ochi un punct aflat la zece centimetri de tâmpla lui Brandes şi trase. Compozitul pocni şi clocoti, emanând un fuior de fum negru nesănătos.

– Iisuse! Sunt singur, jur! Trebuia să scot din funcţiune alimentările ombilicale ale navei stelare şi să defectez reţeaua silozului ăstuia înainte ca…

– Înainte ca…?

Toţi trecuseră programele de discriminare audio pe modul primar, aşa că toţi auziră deschiderea uşii capsulei de tranzit.

Desmond activă imediat un program tactic şi deschise un canal criptat spre Madeleine. Programele celor doi interfaţară, coordonându-şi răspunsul faţă de ameninţare. Bărbatul se răsuci cu faţa la evantaiul de lumină puternică revărsat prin uşă, iar pistolul PIT se roti cu o mişcare lină controlată de program.

Când Hasan Rawand ieşi din liftul navetiştilor, euforia îi ardea mai intens decât orice program stimulator de pe piaţa neagră. Se închipuia asemenea unei păsări de pradă, care pica din înalt asupra victimei nebănuitoare.

Realitatea acută din coridor îl *răni.* Situaţia era atât de neaşteptată, încât continuă să surâdă încrezător spre ţeava pistolului PIT al lui Desmond care era aţintit direct către capul său. Stafford Charlton şi Harry Levine aproape că-l izbiră în spate, când ieşiră din lift; cei patru mercenari angajaţi pentru a oferi o putere de foc copleşitoare erau considerabil mai controlaţi şi duseră imediat mâinile la arme.

– Rawand, rosti cu glas tare Desmond, sunt programat pe „trăgaciul mortului”. O să mori, chiar dacă mă-mpuşti.

Căpitanul lui *Dechal* înjură cu sete. Înapoia lui mercenarii aveau o sumedenie de probleme în desfăşurarea pe coridorul strâmt. Datavizări criptate schimbate rapid îl asigurară că trei dintre ei ţinteau membrii echipajului *Răzbunării lui Villeneuve.*

– Dă-ne ordinul, şi-i putem vaporiza mai întâi pistolul. Suntem siguri.

Nu era exact genul de şansă la care ar fi fost dispus să rişte Hasan Rawand. Ochii lui baleiară forma încapsulată în pachete nanonice medicale.

– Ăla-i cine cred eu? se interesă.

– Nu-i relevant, replică Desmond. Atenţie: nimeni să nu facă nicio mişcare bruscă. S-a-nţeles? În felul ăsta n-o să se petreacă niciun accident tragic şi nedorit, dar perfect real. Asta-i ceea ce avem în clipa asta – o situaţie de impas. Sunteţi de acord până aici? Nimeni nu va câştiga azi, mai ales dacă cineva deschide focul. De aceea cer time-out, şi toţi ne putem regrupa şi plănui să ne-njunghiem pe la spate în alt moment vesel.

– Nu cred asta, replică Hasan. Eu n-am niciun conflict cu tine, Lafoe, şi nici cu tine, Madeleine. Îl vreau însă pe căpitanul vostru şi pe nemernicul ăla de ucigaş Thakrar. Voi doi puteţi pleca oricând doriţi. Nimeni nu va trage-n voi.

– Habar n-ai prin ce am trecut noi împreună, rosti Desmond şi furia din vocea sa îl surprinse chiar şi pe el. Nu ştiu despre nava ta, Rawand, dar cei din echipajul ăsta nu se abandonează reciproc în prima clipă când se nasolesc lucrurile.

– Foarte nobil! pufni Hasan.

– Bun, uite ce-o să se-ntâmple în continuare. Noi trei o să ne retragem în *Răzbunarea lui Villeneuve* şi o să-l luăm pe Brandes cu noi, ca garanţie. O singură greşeală din partea voastră şi Madeleine l-a pârlit.

Hasan rânji şmechereşte.

– Şi ce dacă? Oricum nu-i mare sculă de inginer.

– Rawand! urlă Shane.

– Nu te juca cu mine! zbieră Desmond.

– Stafford, rade unul dintre modulele alea medicale de care-i atât de ataşat dragul nostru Erick, ordonă Hasan.

Stafford Charlton râse şi-şi deplasă puţin pistolul maser. Modulul pe care-l alesese şuieră ascuţit când fasciculul de radiaţie îi străpunse carcasa. Prin fisura înnegrită ţâşni fluid clocotitor din vezicile interne de rezervă iradiate. Tuburi se desprinseră, iar substanţele chimice ieşiră în jeturi prin extremităţile lor topite, făcându-le să şfichiuiască în jur cu ferocitatea unor şerpi.

Desmond nici măcar nu trebui să datavizeze vreun ordin; acţionând pe baza evaluării programelor lor combinate, Madeleine trase imediat cu pistolul PIT. Pulsaţia arse jumătate din carnea de pe tibia stângă a lui Shane Brandes. Bărbatul răcni în agonie, încleştându-şi palmele peste membrul mutilat. Glasul i se stinse la nivelul unui icnet, când nanonicele neurale ridicară blocaje împotriva durerii peste axoni.

Hasan Rawand miji ochii şi retinele amplificate absorbiră întreaga scenă. Trecu în mod primar un program de analiză tactică, care-i oferi imediat două opţiuni: retragere sau deschiderea focului. Pierderile estimate în tabăra lui erau de cincizeci la sută, incluzându-l pe Shane. Când adăugă obiectivul secundar de pătrundere cu succes în *Răzbunarea lui Villeneuve,* unica opţiune fu retragere şi reorganizare.

– Ia zi, întrebă calm Desmond, mărim miza sau o dăm la pace?

Hasan îl sfredeli cu privirea; dejucarea planurilor era îndeajuns de rea, dar luarea peste picior era intolerabilă.

Uşile capsulei de tranzit se deschiseră din nou şi în coridor ţâşni o sferă de mărimea unui pumn, emiţând o lumină intolerabilă. Hasan Rawand şi oamenii lui erau cel mai aproape de ea şi receptară impactul total al asaltului fotonic. Doi dintre mercenari, cu sensibilitatea retinei deschisă la maximum, orbiră instantaneu în clipa în care implanturile le fură arse. Pentru ceilalţi fu ca şi cum lumina teribilă le-ar fi perforat orbitele şi ţesutul moale al creierului. Instinctele şi programele de analiză şi reacţie fuzionară într-un simplu act de protejare: pleoapele se închiseră şi mâinile se ridicară peste ochi.

Nevăzuţi la adăpostul strălucirii, cei trei membri ai echipei pentru operaţii secrete SCNC plonjară în coridor, urmând-o pe locotenenta Li Chang. Erau îmbrăcaţi în costume-armură gri-natural, cu senzorii optici activi filtraţi pentru intensitatea grenadei quasar.

– Treceţi prin oamenii lui Rawand şi luaţi-l pe Erick, comandă Li Chang.

Trase altă grenadă quasar din încărcătorul de pe antebraţ, lansând-o pe coridor spre Desmond. Grenada nu-şi atinse însă ţinta intenţionată, deoarece unul dintre mercenarii orbiţi o devie în convulsiile sale.

Mercenarii aveau programe de luptă interconectate, care le coordonau răspunsurile. Programele de ochire şi orientare le îngăduiră să fixeze o linie precisă spre uşa capsulei de tranzit şi să ridice armele într-acolo. Impulsuri de inducţie termică fură descărcate şi raze maser brăzdară în jur.

Straturile de disipare de pe costumele purtate de echipa lui Li Chang deviară sau absorbiră majoritatea loviturilor directe. Pereţii din compozit ai tunelului nu aveau însă asemenea protecţii. Flăcări izbucniră în mijlocul artezienelor de compozit fumegător. Alarme de incendiu zbierară avertizări. Jeturi turbulente de gaze extinctoare cenuşii, dense, mugiră prin aer, transformându-se în picături de lichid turcoaz unsuros, imediat ce substanţa intra în contact cu vreo flamă, acoperind suprafaţa combustibilului. Ghemotoace uriaşe, bolborositoare, se închegară în jurul grenadelor quasar, anihilându-le.

Salvele de răspuns din partea echipei lui Li Chang eliminară prompt trei mercenari, dar corpurile lor formau un obstacol teribil de încâlcit, care bloca tot coridorul, şi în acelaşi timp constituia un scut împotriva altor arme energetice. La adăpostul său, Hasan şi ceilalţi oameni care-i rămăseseră se repliară rapid.

Li Chang avansă prin volburile de gaz extinctor, pentru a se lupta cu un cadavru. Mănuşile costumului-armură al femeii nu puteau prinde nimic cu fermitate, deoarece toate suprafeţele deveniseră lunecoase din cauza gazelor extinctoare. Două raze maser o loviră în piept şi umăr, când încercă să-şi croiască drum cu forţa şi văzu realmente gazul cristalizându-se în linii lungi şi rectilinii, ce defineau razele. Unul dintre membrii echipei pentru operaţii secrete era alături, cu degetele în jurul beregatei mortului. Corpul se înţepenise zdravăn între ei doi şi masa lui

împiedica orice mişcare.

Altă salvă PIT lovi armura locotenentei şi devie. Sub şocul energetic, o zonă mare din pielea mortului căpătă culoarea cafenie a unei vânătăi vechi. Hainele îi mocneau de acum, atrăgând gazul extinctor aidoma boabelor de rouă care se condensau.

Nanonicele ei neurale activară un program de suprimare a greţei.

– Folosiţi „isteţele”, ordonă ea şi formulă parametrii şablonului de căutare-vânătoare.

O salvă de săgeţi lungi de un centimetru îi ieşiră din cartuşele de la centură: proiectile miniaturale programabile, cu rachete ionice minuscule. Descriseră ocoluri prin aerul învolburat, înconjurând contururile inerte ale mercenarilor fără viaţă, după care accelerară prin coridor.

Li Chang auzi o rafală sălbatică de artificii, când peste două sute de focoase explozive cu electroni detonară în interval de trei secunde. Degete ascuţite şi pâlpâitoare de lumină alb-albastră se alungiră pe lângă corpurile ce pluteau. Unduieli de electricitate statică goniră spre ea de-a lungul pereţilor din compozit. Un curent brusc de aer o trase către sursa de lumină şi sunet. Cele trei cadavre mutilate începură să se mişte. O avertizare de reducere a presiunii fluieră metalic, auzindu-se ca un efect Doppler, pe măsură ce presiunea atmosferică scădea rapid. Trape de urgenţă glisară din pereţii coridorului, izolând secţiunea avariată.

– Domnule căpitan Thakrar? dataviză femeia. Sunteţi acolo?

Înaintând cu greu în urma leşurilor, putu vedea măcelul produs de minisăgeţile inteligente. O galaxie de globuleţe din sânge se roteau în jurul trunchiurilor sfârtecate ale lui Hasan Rawand şi ale celorlalţi. Presupuse că în total fuseseră patru. Era greu de spus.

Bucăţi de ţesuturi organice fuseseră împroşcate în crăpăturile din pereţi, producând izolaţii temporare care aveau să vibreze şi să oscileze sub efectul presiunii, înainte de a fi absorbite în partea cealaltă. Ţinându-şi răsuflarea – ceea ce era ridicol, deoarece costumul îi asigura alimentare constantă cu oxigen – Li Chang se repezi prin centrul norului însângerat, strâmbându-se de fiecare dată când senzorii tactili ai costumului raportau conştiincios obiecte ce-i lunecau peste corp.

După scena masacrului, coridorul era pustiu. O trapă de urgenţă blocase răspântia. Li Chang se trase în braţe într-acolo. Curentul se domolise de acum, fiindcă aproape tot aerul din interior se pierduse.

În centrul trapei exista un hublou transparent mic. Când Li Chang îşi lipi de el senzorii căştii-cochilie, nu văzu decât alte trape, care izolau celelalte coridoare. Căpitanul Thakrar şi membrii echipajului din *Răzbunarea lui Villeneuve* nu se zăreau nicăieri.

În clipa aceea un sunet nou se adăugă vacarmului deja diminuat al diverselor alarme. Un uruit profund, de bas, pe care nu numai că-l auzea, ci-l şi putea simţi prin structura coridorului. Panourile luminescente pâlpâiră, apoi se stinseră. Imediat se aprinseră globurile micuţe, alb-albastre, de avarie.

– Oh, Doamne, nu, şopti ea pentru sine în interiorul căştii. I-am promis, i-am spus că acum va fi în siguranţă.

Răzbunarea lui Villeneuve se lansa din silozul său de andocare. André decuplase prinderile suportului, dar fără asistenţa managerului silozului nu putea face nimic în privinţa cuplajelor ombilicale şi a tubului ecluzei pneumatice. Tuburile propulsiilor secundare se activară şi puterea generatoarelor principale vaporiză hidrogenul la temperaturi cu puţin sub cele de fuziune. Nori de ioni albaştri pârjolitori se dilatară în jurul navei stelare sferice, care se înălţa încetişor. Furtunuri şi cabluri conectate în mufele de pe torul inferior al carcasei se smulseră şi se rupseră; jeturi de fluid de răcire, apă şi combustibil criogenic deversară în silozul cilindric. După ce nava stelară se ridică deasupra suportului, jetul de evacuare al propulsiei lovi direct în traverse, transformându-le în câteva secunde în zgură. Tubul ecluzei se întinse şi flexionă la limită, apoi fu smucit din inelul de andocare, trăgând după el lonjeroane, fibre pentru date şi buloane de fixare.

– Ce pizda mă-sii faci, Duchamp? emise furios controlul traficului. Opreşte imediat propulsia!

Răzbunarea lui Villeneuve se înălţa din siloz pe o coloană de ioni radianţi. Topindu-se şi surpându-se, pereţii şi traversele de susţinere îi marcau înaintarea.

André era doar vag conştient de avariile masive provocate de plecarea sa. Pilotarea navei stelare necesita concentrarea totală. Platformele DS ale lui Culey se fixaseră asupra lui, dar bărbatul

ştia că nu vor deschide focul niciodată, în niciun caz cât timp era atât de aproape. Ordonă precipitat închiderea tuturor trapelor de acces care rămăseseră deschise.

Inelul de rezervoare de stocare criogenică de pe perimetrul silozului detonă în cele din urmă sub rafalele permanente ale evacuărilor navei stelare şi reacţia lor în lanţ degajă fuioare vaste de vapori albi şi bucăţi rotitoare de deşeuri. Toată structura silozului de andocare începu să se boţească sub forţa exploziilor multiple. Mecanismele de atenuare a momentului de inerţie din lagărele fusului spaţioportului se apropiară de supraîncărcare, când impulsul se propagă sub formă de vibraţie prin cadru.

Frontul de undă al exploziilor rezervoarelor izbi *Răzbunarea lui Villeneuve* şi fragmente din resturile lor străpunseră carcasa întunecată din siliciu într-o duzină de locuri. Nava fu violent zgâlţâită. Un orizont de evenimente se strânse peste carcasă, apoi se contractă şi dispăru.

*

Era al treilea drum al lui Gerald Skibbow în salon: o încăpere semicirculară spaţioasă tăiată în roca Guyanei, cu uşi glisante largi din sticlă, care dădeau pe o terasă cu vedere excelentă în jos, spre interiorul celei de-a doua caverne habitat a asteroidului. În ciuda aspectului neprotocolar, salonul se găsea în centrul sanatoriului protejat al Marinei, deşi măsurile de securitate erau în mod deliberat discrete. Personalul şi pacienţii-deţinuţi se amestecau în mod deschis unii cu alţii, producând ceea ce medicii sperau să fie o atmosferă destinsă. Aceasta avea scopul de a reface abilităţile de interactivitate socială a deţinuţilor, care fuseseră afectaţi de traume, stres şi, în câteva cazuri, de interogatorii severe. Oricine putea să vină şi să plece după cum dorea, să se aşeze în fotoliile spongioase largi şi să contemple panorama, să bea ori să ciugulească ceva, sau să joace jocurile simple puse la dispoziţie.

Lui Gerald Skibbow nu-i plăcea deloc salonul. Caverna artificială din asteroid era prea îndepărtată de experienţa sa, peisajul de tip cicloramă îl neliniştea, iar decorul modern şi scump îi reamintea de arcologia din care tânjise să evadeze. Nu dorea amintiri. Familia lui sălăşluia în amintiri, unicul loc în care mai exista acum.

În primele zile de după interogarea de personalitate, îşi

rugase şi îşi implorase capturatorii să pună capăt amintirilor acelora, utilizându-şi dispozitivele ingenioase (fie asta, fie moartea). Nanonicele continuau să-i fie îngropate în ţeastă şi n-ar fi fost necesar decât un efort minim pentru a-l curăţa – o epurare de impulsuri arzătoare şi trecutul i-ar fi dispărut. Însă dr. Dobbs surâsese blând şi clătinase din cap, spunând că doreau să-l vindece, nu să-l chinuiască şi mai mult.

Gerald ajunsese să dispreţuiască zâmbetul acela blajin şi intransigenţa reală pe care o camufla. Îl condamnau să trăiască în mijlocul unei volburi de imagini îngrozitoare: ale savanei, ale râsetelor împreună, ale mulţumirii obosite care sosise la sfârşitul fiecărei zile, ale zilelor înseşi, umplute cu realizări simple. Pe scurt – ale fericirii. Şi ştiind asta, el ştiuse tot ce pierduse şi n-avea să mai recâştige niciodată. Se convinsese că militarii Kulu îl afundau în mod deliberat în propriile lui amintiri ca o pedeapsă pentru implicarea în evenimentele de pe Lalonde şi în declanşarea posedării. Nu exista alt motiv pentru ca ei să refuze să-l ajute. Îl învinovăţeau şi doreau ca el să-şi amintească totul. Amintirile subliniau faptul că el nu deţinea nimic, că nu valora nimic, că înşelase aşteptările singurilor oameni pe care-i iubise vreodată. Amintiri care-l menţineau într-o buclă permanentă a eşecului personal.

Celelalte răni ale bărbatului, cele fizice rezultate în urma întâlnirii cu echipa lui Jenny Harris, fuseseră tratate eficient de pachete medicale, deşi chipul şi craniul îi etalau de câteva zile cicatrice recente, când încercase să-şi scoată cu unghiile feţele dragi şi zâmbitoare din interiorul creierului; sfâşiase pielea, străduindu-se să ajungă la oasele capului şi să le deschidă, pentru ca iubita lui familie să poată să evadeze şi să-l elibereze şi pe el. Însă sanitarii puternici interveniseră prompt şi surâsul lui dr. Dobbs devenise trist. Urmaseră serii noi de substanţe chimice care să-l ameţească şi şedinţe suplimentare în care trebuia să se întindă pe canapeaua confortabilă a psihiatrului şi să le spună tuturor ce şi cum simţea. Nu-l ajutaseră cu nimic. Cum ar fi putut?

Gerald se aşeză pe un taburet înalt de la barul salonului şi ceru o ceaşcă de ceai. Stewardul zâmbi şi rosti:

– Da, domnule. O să vă pun şi nişte biscuiţi alături.

Ceaiul şi biscuiţii sosiră pe o tavă. Gerald turnă lichidul, concentrându-se atent. În zilele acestea reacţiile nu-i erau foarte

precise şi vederea părea să-i fie lipsită de perceperea reală a profunzimii. Plată şi apatică; aşa că poate vina era a lumii, nu a sa.

Îşi rezemă coatele pe lemnul lustruit al barului şi luă ceaşca în palme, sorbind încetişor. Ochii îi scanară farfuriile ornamentale, vasele şi paharele din vitrina din spatele tejghelei. Nimic interesant, dar cel puţin în felul acela nu privea afară pe ferestrele terasei, pentru a vedea imaginile afurisit de ameţitoare ale cavernei. Prima dată când îl aduseseră în salon, încercase să sară de pe terasă. La urma urmelor se afla la o sută cincizeci de metri deasupra solului. Alţi doi deţinuţi îl ovaţionaseră şi râseseră când se aruncase peste balustrada din metal. Dedesubt era însă o plasă care-l prinsese. Dr. Dobbs surâsese tolerant, după ce încetase să se mai legene în sus şi în jos şi fusese ridicat ca un peşte din adâncuri.

În capătul opus al barului, un holoecran prezenta o emisiune de ştiri (probabil cenzurată, deoarece n-ar fi îngăduit deţinuţilor nimic polemic). Gerald se apropie cu vreo două taburete, ca să poată auzi comentariul. Prezentatorul era un bărbat arătos cu păr argintiu, care vorbea pe ton măsurat, egal. Şi care zâmbea – evident. Imaginea se schimbă şi prezentă Ombey de pe orbită joasă, focalizând pe continentul Xingu. Un apendice straniu în formă de deget strălucea stacojiu printre nuanţele aspre de cafeniu şi verde ale solului, ridicându-se de pe principala masă continentală. Era, auzi Gerald, cea mai recentă anomalie care cuprindea Mortonridge. Din păcate, asta însemna că nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla dedesubt. Sursele Marinei Regale Kulu confirmau că era în concordanţă cu efectul de disfuncţie a realităţii observat pe planeta natală a laymililor, dar subliniau că, indiferent ce ar fi clocit posedaţii acolo, nu exista nicio posibilitate ca ei să extragă Ombey din univers. Pur şi simplu nu erau destui; nu aveau puterea necesară. Iar norul roşu fusese oprit la parafoc. După două salve laser trase de pe o platformă DS de orbită joasă, marginea care înainta a norului reculase şi revenise la frontiera negociată.

Imaginea deconcertantă a norului fu înlocuită de o succesiune rapidă de imagini de clădiri guvernamentale mari şi oficialităţi în uniforme, cu chipuri încruntate, care ieşeau grăbite pe portiere şi ignorau întrebările strigate. Reportajul i se păru greu de urmărit lui Gerald, deşi părea să sugereze că situaţia de la Mortonridge

avea să fie „soluţionată”, că fuseseră „iniţiate” anumite „planuri”.

Idioţii! Nu-şi dădeau seama. Nici măcar absorbirea tuturor informaţiilor din creierul lui nu le adusese înţelegerea.

Sorbi iarăşi din ceai şi gândurile i se calmară la nivelul unei stări mai contemplative. Poate că, dacă era norocos, posedaţii aveau să înceapă altă ofensivă şi astfel suferinţa i-ar fi fost anulată pentru totdeauna, când el urma să fie strivit înapoi în bezna anesteziantă. Urmă după aceea reportajul despre incursiunea din ziua anterioară a şoimilor-de-iad. Cinci apăruseră în sistemul Ombey – doi trecuseră la mare înălţime deasupra planetei, iar trei efectuaseră salturi printre mâna de asteroizi populaţi din sistem. Păstraseră mereu o distanţă respectuoasă şi rămăseseră mult în afara razei de acţiune a platformelor DS, intrând în găurile-de-vierme imediat ce spre ei erau trimise nave din Marina Regală. Se părea că misiunea lor fusese de a dataviza o înregistrare senzorială codificată pentru acces deschis în toate reţelele de comunicaţii cu care putuseră stabili un canal.

Leonard DeVille îşi făcu apariţia şi declară că înregistrarea era regretabilă şi că spera că oamenii vor fi îndeajuns de inteligenţi pentru a-şi da seama că nu era decât un material propagandistic grosolan. În tot cazul, adăugă el dispreţuitor, întrucât interzicerea zborurilor civile era aplicată cu stricteţe, toate persoanele îndeajuns de deplorabile încât să cedeze aveau să fie ferite de ghearele Kierei Salter. Pur şi simplu avea să le fie imposibil să ajungă la Valisk.

– Urmează acum, anunţă prezentatorul arătos, un scurt extras din înregistrare. Conformându-ne în mod voluntar dorinţelor guvernului, nu o vom reda în totalitate.

Holoecranul arătă o adolescentă superbă ale cărei haine străvezii lunecau practic de pe ea.

Gerald clipi. Vederea îi era potopită de un val ameţitor de amintiri, imagini mai vii decât orice i-ar fi adus ochii. Trecutul şi prezentul se încleştară pentru dominare.

– Ştii, rosti fata, îţi vor spune că n-ar trebui să accesezi înregistrarea asta. De fapt vor trece chiar la măsuri serioase în privinţa ei…

Glasul ei; o armonie care străbătea toate amintirile ca un fir roşu. Ceaşca de ceai a lui Gerald lovi tejgheaua barului şi se răsturnă, vărsând lichidul fierbinte peste cămaşa şi pantalonii

bărbatului.

– … mamele şi taţii voştri, fraţii mai mari, autorităţile din locul în care vă aflaţi. Nu-mi pot imagina motivul pentru care o fac. Decât, bineînţeles, faptul că sunt unul dintre posedaţi…

– Marie?

Gâtlejul lui Gerald era atât de înăbuşit, încât abia putu să murmure. Doi membri din personalul de supraveghere a deţinuţilor, care stăteau la o masă în spatele său, schimbară priviri alarmate.

– … unul dintre demonii…

– Marie… Lacrimile năpădiră ochii lui Gerald. Doamne Dumnezeule. Iubito!

Cei doi supraveghetori se ridicară şi unul dintre ei datavizǎ un cod de alertă în reţeaua sanatoriului. Şi alţi deţinuţi din salon începuseră să remarce comportamentul lui Gerald. Rânjete fluturară în jur: sonatul o lua din nou razna.

– Trăieşti!

Bărbatul puse ambele palme pe tejgheaua barului şi încercă să sară peste ea.

– Marie!

Stewardul porni în fugă spre el, cu un braţ întins.

– Marie! Iubito, fetiţă…

Cu simţurile nesigure, Gerald calculă complet eronat săritura şi se prăbuşi zgomotos pe podea, dincolo de bar. Stewardul avu timp pentru un strigăt scurt de şoc, când picioarele i se agăţară în corpul întins al lui Gerald şi-l trimiseră într-o tumbă care se sfârşi printr-un impact dureros în postamentul barului. Un braţ care bătea aerul disperat trimise o cascadă de pahare să se transforme în cioburi pe gresia dură.

Gerald îşi scutură aşchiile de sticlă din păr şi ridică iute capul. Marie era tot acolo, deasupra lui, continuând să surâdă sfios şi atrăgător. Spre el. Îl dorea pe tatăl ei înapoi.

– MARIE!

Bărbatul se ridică în aceeaşi clipă în care cei doi supraveghetori ajunseră la bar. Primul îl înhăţă de cămaşă, îndepărtându-l de holoecran. Gerald se roti pentru a se confrunta cu noul impediment, mugi de furie şi lansă un pumn violent. Programul de luptă fără arme al supraveghetorului abia făcu faţă iuţelii atacului. Muşchi se încordară sub comenzile de impulsuri bruşte de prioritate, răsucindu-l din calea pumnului. Răspunsul

nu fu însă suficient de bun. Lovitura lui Gerald îi şterse partea laterală a capului. Înapoia directei aceleia se afla forţa unui corp întărit de luni de muncă fizică grea. Supraveghetorul se clătină în spate, lovindu-şi partenerul, şi cei doi se străduiră cu disperare să-şi menţină echilibrul.

Ovaţii şi ţipete ascuţite de încurajare răsunară în salon. Cineva luă o plantă mare din hârdaie şi o azvârli către o asistentă medicală neatentă. O alarmă porni să zbiere ascuţit. Supraveghetorii îşi scoaseră bastoanele paralizante.

– Marie! Fetiţă, sunt aici.

Gerald ajunsese în cele din urmă la holoecran şi-şi ridică faţa spre plasticul rece. Nasul aproape că i se turti de acesta. Ea zâmbi şi se retrase câţiva centimetri, cu chipul compus dintr-o matrice celulară compactă de sfere mici, strălucitoare.

– Marie! Lasă-mă să intru, Marie.

Începu să bată cu pumnul în ecran.

– Marie!

Ea dispăru. Prezentatorul arătos surâse larg. Gerald zbieră nemulţumit şi începu să izbească cu toată puterea în ecran.

– Marie! Întoarce-te! Vino la mine.

Pete de sânge din încheieturile zdrelite mânjiră trăsăturile bronzate ale prezentatorului.

– Of, Hristoase, mormăi primul supraveghetor.

Îndreptă un baston paralizant spre spinarea lui Gerald şi-l activă. Bărbatul încremeni, după care membrele începură să i se zbată sălbatic. Un zbieret prelung şi chinuit îi ieşi dintre buze, când se nărui pe podea. Mai reuşi să horcăie jalnic „Marie” pentru ultima dată înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

14

Ţinând seama de tendinţa spre o formă uşoară de paranoia printre plutocraţii din Seninătate, dotările medicale ale habitatului nu duseseră niciodată lipsă de investiţii şi donaţii generoase. Drept urmare, iar în acest caz din fericire, întotdeauna exista un grad de supracapacitate. După douăzeci de ani de subutilizare practic cronică, salonul pediatric al spitalului Memorialul Prinţul Michael era acum ticsit, o situaţie care producea în timpul zilei un tărăboi permanent pe culoarul său central lat.

Când sosi Ione, jumătate dintre copiii de pe Lalonde se fugăreau peste paturi şi în jurul meselor, zbierând din toţi rărunchii. Jocul era de-a posedaţii şi mercenarii, iar mercenarii câştigau întotdeauna. Cele două echipe gălăgioase năvăliră pe lângă femeie, fără să ştie ori să le pese cine era (obişnuita-i escortă de gardişti fusese lăsată afară). Extrem de agitat, dr. Giddings, şeful Departamentului Pediatrie, îşi zări vizitatoarea faimoasă şi se grăbi spre ea. Bărbatul se apropia de treizeci de ani, iar exuberanţa şi statura deşirată se combinau şi-i produceau un manierism febril şi pripit al vorbirii. Chipul îi era uşor bucălat, ceea ce-i conferea un aspect atrăgător de băieţel. Ione se întrebă dacă îşi întreprinsese modificări chirurgicale cosmetice; faţa aceea ar fi trezit instantaneu încredere printre copii, fiind un frate mai mare căruia i te puteai destăinui oricând.

– Îmi pare foarte rău, se repezi el să se scuze. N-am avut nici cea mai mică idee că veniţi aici.

Încercă să-şi reîncheie partea din faţă a tunicii uniformei albe, privind nervos prin salon. Perne şi aşternuturi erau împrăştiate peste tot, păpuşi animate mergeau încetişor şi grijuliu, fie chicotind, fie repetându-şi frazele-cheie. („Probabil în zadar”, gândi Ione; pesemne că niciunul dintre copiii aceia nu ar fi recunoscut idolii din emisiunile AV ale sezonului.)

– Nu cred că aş fi foarte populară dacă i-ai pune să facă ordine doar pentru mine, rosti ea şi surâse. În plus, i-am urmărit în ultimele zile. De fapt, am venit aici doar pentru a-mi confirma adaptarea.

Dr. Giddings o privi cu atenţie şi în acelaşi timp se folosi de degete pentru a-şi pieptăna spre spate părul moale, brun-roşcat.

– Ah, da, se adaptează foarte bine. Totuşi copiii sunt întotdeauna uşor de mituit. Mâncare, jucării, haine, excursii în parc, jocuri în aer liber… Astea nu dau greş niciodată. Din punctul lor de vedere, se găsesc în paradisul taberelor de vară.

– Nu le este dor de casă?

– Nu tocmai. Aş spune că duc dorul părinţilor, mai presus de orice. Evident, despărţirea cauzează probleme psihologice. Gesticulă larg: Dar, după cum vedeţi, facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i ţinem ocupaţi, fiindcă aşa nu au timp să se gândească la Lalonde. Este mai uşor cu cei mai micuţi. Unii dintre cei mari se dovedesc recalcitranţi şi pot fi predispuşi la melancolie. Repet totuşi: nu cred că-i nimic serios. Nu pe termen scurt.

– Şi pe termen lung?

– Pe termen lung, singura cură reală este de a-i readuce pe Lalonde, la părinţii lor.

– Mă tem că în privinţa asta vor avea de aşteptat. În tot cazul, ai făcut o treabă minunată cu ei.

– Vă mulţumesc, murmură dr. Giddings.

– Ai avea nevoie de ceva?

Dr. Giddings se încruntă gânditor.

– Din punct de vedere medical, toţi sunt bine acum, cu excepţia lui Freya şi Shone, iar pachetele nanonice se ocupă de ei. Într-o săptămână ar trebui să fie vindecaţi. Aşa cum ziceam mai devreme, ceilalţi ar beneficia realmente de pe urma unui mediu familial puternic şi susţinător. Dacă aţi apela la familii care să-i înfieze, sunt sigur că ar exista destui voluntari.

– O să-i cer Seninătăţii să dea un anunţ în privinţa asta şi să verifice ca studiourile de ştiri să-l difuzeze.

Dr. Giddings surâse uşurat.

– Mulţumesc foarte mult pentru amabilitate. Ne făcuserăm griji că s-ar putea ca oamenii să nu se înghesuie, dar sunt convins că dacă veţi susţine în mod personal solicitarea…

– Voi face tot ce pot în direcţia asta, încuviinţă ea. Te deranjează dacă arunc o privire pe aici?

– Vă rog.

Bărbatul pe jumătate făcu o plecăciune, pe jumătate se împiedică.

Ione porni pe culoar, ocolind o fetiţă de vreo trei ani care dansa, strângând în braţe o broască animată şi dolofană ce purta

o vestă galben-strălucitor. Rândurile de paturi dispuse faţă în faţă determinaseră o avalanşă de jucării pe culoarul central. Abţibilduri holomorfe acopereau pereţii şi chiar unele piese de mobilier; imaginile lor desprinse din desene animate se ridicau de pe suprafeţe şi-şi rulau ciclul, făcând să pară că polipul flexiona cu şabloane de difracţie în curcubeu. Un spiriduş cu piele albastră părea să fie favoritul, se scobea în nas şi apoi azvârlea mucozităţi galbene, lipicioase şi dezgustătoare spre oricine trecea pe lângă el. Practic nu se zărea niciun echipament medical; toate erau încorporate discret în pereţi şi în noptierele de lângă paturi.

Capătul îndepărtat al salonului se deschidea într-o secţiune largă, cu o masă mare la care se aşezau toţi copiii când mâncau. Peretele curbat avea două ferestre ovale înalte ce ofereau o vedere panoramică afară, peste carcasa curbă a habitatului. Seninătatea era actualmente deasupra feţei întunecate a lui Mirchusko, dar inelele sclipeau ca şi cum ar fi fost arcuri din sticlă jivrată, iar globul de beril neted al lui Falsia strălucea permanent acvamarin. Stelele îşi urmau orbitele eterne în jurul habitatului.

O fată îşi făcuse un cuib din perne în faţa unei ferestre şi se ghemuise între ele ca să privească minunile astronomice care se rostogoleau pe lângă ea. Potrivit memoriei locale a straturilor neurale, stătea acolo de două ore. Un ritual practicat zilnic de la sosirea lui *Lady Mac.*

Ione se ghemui pe vine lângă ea. Părea să aibă doisprezece ani, cu păr tuns scurt, atât de blond, încât părea aproape argintiu.

Cum se numeşte? întrebă Ione.

Jay Hilton. Este cea mai vârstnică din grup şi conducătoarea lor. Este una dintre melancolicii menţionaţi de dr. Giddings.

– Salut, Jay.

– Te ştiu, o privi pieziş Jay. Tu eşti Lordul Ruinelor, nu?!

– Măi să fie, m-ai descoperit.

– Eram sigură. Toţi spuneau că am părul ca tine.

– Hmm, aproape că au dreptate, dar în ultima vreme eu îl las niţel mai lung.

– Pe mine m-a tuns părintele Horst.

– A făcut-o destul de bine.

– Bineînţeles.

– Se pare că tunsul părului nu-i singurul lucru pe care l-a făcut bine.

– Exact.

– Nu prea te bagi la jocuri, nu-i aşa?

Jay strâmbă dispreţuitor din nas.

– Sunt jocuri pentru copii.

– Aha. Şi atunci preferi să te uiţi pe fereastră?

– Cam aşa ceva. Până acum nu mai văzusem spaţiul cosmic. Nu spaţiul cosmic real, aşa cum este ăsta. Crezusem că era pur şi simplu pustiu, dar cel de aici este mereu altfel, mereu diferit. La fel şi parcul. Toată Seninătatea este frumoasă.

– Mulţumesc. Dar n-ar fi mai bine să cobori în parc? Este mai sănătos decât să stai aici toată ziua.

– Poate că nu.

– Am spus ceva ce nu trebuia?

– Nu. Atât că… cred că-i mai sigur aici, asta-i tot.

– ”Mai sigur”?

– Da. Pe drumul de venire aici am stat de vorbă cu Kelly, am fost împreună în avionul spaţial. Ea mi-a arătat toate înregistrările pe care le făcuse. Ştiai că posedaţilor le este frică de spaţiul cosmic? De aia construiesc norul roşu care le acoperă cerul, ca să nu mai vadă spaţiul.

– Da, îmi amintesc partea aceea.

– Pare curios când stai să te gândeşti – morţii să fie speriaţi de beznă.

– Eu zic slavă cerului că-i sperie ceva! De aceea îţi place să stai aici?

– Da. Asta seamănă cu noaptea, aşa că aici voi fi în siguranţă faţă de ei.

– Jay, în Seninătate nu există nici măcar un posedat, îţi jur.

– Nu poţi să juri asta. Nimeni nu poate.

– Bine. Nouăzeci şi nouă la sută, atunci. Asta cum ţi se pare?

– Asta cred, zâmbi sfios Jay.

– Bravo. Cred că duci dorul familiei tale, nu?

– Îi duc dorul mamei. Noi două am mers pe Lalonde ca să putem scăpa de restul familiei noastre.

– Ah…

– Mi-e dor şi de Drusilla, iepuroaica mea. Şi de Sango; era calul domnului Manani. Dar el e mort oricum. L-a-mpuşcat Quinn

Dexter.

Surâsul slab dispăru şi fata privi iarăşi stelele, în căutarea unei alinări.

Ione o studie pentru o clipă. Nu credea că în cazul acesta ar fi fost de mare folos o familie care s-o înfieze. Jay era prea sensibilă ca să accepte orice fel de substituent. Totuşi, dr. Giddings pomenise de mite…

– Aş dori să-ţi prezint pe cineva, cred că te vei înţelege foarte bine cu ea.

– Pe cine? întrebă Jay.

– O prietenă a mea, o prietenă specială. Atât doar că ea nu vine în zgârie-stele; îi este mai greu. Va trebui să vii tu şi s-o vizitezi în parc.

– Ar trebui să-l aştept pe părintele Horst. Obişnuim să prânzim împreună.

– Sunt sigură că el nu va avea nimic de obiectat pentru o singură absenţă. Îi putem lăsa un mesaj.

Jay era în mod evident sfâşiată de sentimente contradictorii.

– Cred că da. Nu ştiu unde a plecat.

Plecase la episcopul din Seninătate, dar Ione nu i-o spuse.

*

– Mă întreb de ce oare l-ai văzut pe demon ca fiind roşu, îl chestionă episcopul, pe când se plimbau pe domeniile de modă veche ale catedralei, cu garduri vii bătrâne de un secol, cu ronduri de trandafiri şi iazuri pardosite cu pietre. Pare oarecum… clasic. Nu îi putem acorda credit lui Dante, că ar fi fost realmente plimbat prin Iad.

– Cred că termenul „demon” ar putea fi simplist în cazul de faţă, răspunse Horst. N-am nicio îndoială că a fost o entitate spirituală, dar ţinând seama de claritatea înţelegerii ulterioare, părea mai degrabă curios decât răuvoitor.

– Remarcabil! Să fii faţă în faţă cu o creatură de pe alt tărâm. Şi spui că a apărut înainte ca trivii să-şi fi ţinut liturghia neagră.

– Da. Cu câteva ore înainte. Deşi a fost în mod clar prezentă la liturghie; a fost acolo când a început posedarea.

– A fost aşadar instigatoarea?

– Nu ştiu. Nu pot totuşi să cred că prezenţa sa poate fi o coincidenţă. A fost cu certitudine implicată.

– Ciudat…

Horst fu neliniştit de melancolia bătrânului. Joseph Saro era

foarte îndepărtat de episcopul dur şi realist sub care el slujise în arcologie; acesta era un bărbat plăcut şi manierat, a cărui subtilitate era perfectă pentru o dioceză fără probleme ca Seninătatea. Cu barba sa aproape albă şi pielea ca abanosul, ridată, degaja demnitate şi în acelaşi timp apropiere. Era mai degrabă o figură mondenă, decât un lider religios.

– Sfinţia Ta? îl îmboldi Horst.

– Este ciudat să te gândeşti că au trecut două mii şase sute de ani de când Domnul nostru a păşit pe Pământ, ca ultimă manifestare a minunilor Sale. Aşa cum ai spus mai devreme, noi suntem foarte obişnuiţi să abordăm conceptul, şi nu realitatea credinţei. Şi iată-ne acum înconjuraţi din nou de minuni, deşi de o expresie singular de întunecată. Biserica nu mai trebuie să-i înveţe pe oameni şi apoi să se roage ca ei să ajungă să creadă în felul lor aparte; tot ce trebuie să facem în prezent este să indicăm. Cine poate respinge ceea ce văd ochii, chiar dacă asta doare?

Încheie cu un zâmbet neconvingător.

– Învăţăturile noastre continuă să aibă un scop, zise Horst. Ba chiar într-o măsură mai mare în prezent, decât în oricare alt moment. Crede-mă, Sfinţia Ta, Biserica a supravieţuit milenii pentru ca oamenii de azi să poată cunoaşte mesajul lui Hristos. Aceasta este o realizare excepţională, în care toţi putem găsi alinare. Au fost pătimite enorm de multe: schisme din interior, conflicte şi atacuri din exterior. Totul pentru ca vorbele Lui să poată fi auzite în ceasul cel mai întunecat.

– Care dintre vorbe? întrebă încetişor Joseph Saro. Avem astăzi un număr foarte mare de istorii adevărate: ortodoxii vechi, pergamente cu revelaţii, învăţături revizioniste – Hristos pacifistul, Hristos războinicul. Cine poate şti ce s-a spus în realitate, ce a fost modificat astfel încât să liniştească Roma? Totul s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă.

– Greşeşti, Sfinţia Ta. Îmi pare rău, dar detaliile din vremea aceea sunt irelevante. Tot ce trebuie să ştim este că El a existat. Noi am purtat esenţa Domnului nostru peste veacuri, pe ea am păstrat-o vie atât timp, pregătită pentru ziua aceasta. Hristos ne-a arătat că inima omenească are demnitate, că toţi pot fi mântuiţi. Dacă avem credinţă în noi înşine, nu putem da greş. Şi aceasta este puterea pe care trebuie să o mobilizăm, dacă va fi să-i înfruntăm pe posedaţi.

– Sunt sigur că ai dreptate; atâta doar că un astfel de mesaj pare, ei bine…

– Simplist? Fundamentele sunt întotdeauna simple, de aceea dăinuie atât de mult.

Joseph Saro îl bătu pe Horst pe umăr.

– Băiatul meu… Care dintre noi este învăţătorul acum? Îţi invidiez credinţa, ţi-o spun cu toată sinceritatea. Sarcina mea ar fi mult mai uşoară dacă aş crede cu fervoarea ta. Pentru mine nu încape nicio îndoială că avem suflete; deşi putem fi convinşi că minunaţii noştri colegi savanţi vor căuta o raţiune solidă printre umbrele murdare ale cosmologiei cuantice. Cine ştie… poate că o vor găsi. Şi după aceea? Şi cum îţi explici credinţele diferite, Horst? Acum va trebui să te gândeşti la asta. Cu certitudine, alţii o vor face. Acum spiritualitatea este reală, religia… toate religiile vor fi examinate ca niciodată până acum. Ce se poate spune despre ceilalţi care susţin că poteca lor spre Domnul este cea adevărată? Ce se poate spune despre musulmani, hinduşi, budişti, sikhi, confucianişti, şintoişti, ba chiar şi despre triburile Puntea-stelară, ca să nu mai amintesc de toate sectele care provoacă atâtea necazuri?

– Originea tuturor religiilor este identică, asta-i important. Oamenii trebuie să aibă credinţă. Dacă crezi în Dumnezeul tău, crezi în tine. Nu există un dar mai mare ca acesta.

– În ce ape tulburi plutim, murmură Joseph Saro. Iar tu, Horst, ai crescut şi ai ajuns un bărbat cu viziuni dintre cele mai limpezi. Sunt umilit, ba chiar uşor înspăimântat de tine. Ar trebui să te pun să ţii predica duminica viitoare; îi vei aduce pâlcuri-pâlcuri. S-ar putea să fii primul dintre noii evanghelişti ai Bisericii.

– Nu cred asta, Sfinţia Ta. Am trecut pur şi simplu prin urechile acului. Domnul m-a pus la încercare, aşa cum ne va pune la încercare pe toţi în lunile ce urmează. Mi-am recâştigat credinţa. Pentru aceasta trebuie să le mulţumesc posedaţilor.

În mod inconştient, mâna i se ridică la gât, iar buricele sensibile pipăiră cicatricele micuţe lăsate de degetele invizibile care i se încleştaseră în jurul beregatei.

– Sper totuşi că Domnul nostru nu mi-a ridicat în cale o încercare prea grea, rosti Joseph Saro pe un ton gânditor. Sunt mult prea bătrân şi înrădăcinat în felurile mele pentru ca să fac ce ai făcut tu pe Lalonde. Asta nu înseamnă însă că n-aş fi mândru de tine, fiindcă cu siguranţă sunt. Noi doi suntem preoţi

desprinşi strict din Noul Testament, totuşi ţie ţi-a fost trasată o misiune provenită în mod clar din Vechiul Testament. Ai efectuat cu adevărat un exorcism, băiatul meu?

Horst surâse larg.

– Da, am făcut-o.

*

Căpitanul Gurtan Mauer încă icnea în gol, nereuşind să vomite nimic, când capacul modulului tau-zero se închise peste el şi întunericul îl suspendă în afara timpului. Poate că torturile şi atrocităţile îi distruseseră demnitatea, implorările jalnice şi promisiunile erau dovadă în privinţa aceasta, totuşi continua să fie perfect sănătos din punct de vedere mintal. Quinn era destul de ferm din acest punct de vedere. Doar oamenii cu raţiunea întreagă erau capabili să aprecieze nuanţele propriilor lor suferinţe. De aceea durerea şi barbariile erau reglate întotdeauna cu un grad sub nivelul care l-ar fi îmbrâncit pe fostul căpitan al lui *Tantu* în refugiul nebuniei. În felul acela el putea să reziste zile, sau chiar săptămâni. Iar tau-zero avea să-l ţină pregătit pentru momentul când furia lui Quinn urma să se înalţe iarăşi; pentru el nu aveau să existe perioade de alinare, ci doar o tortură fără sfârşit.

Quinn zâmbi gândindu-se la asta. Mantia şi gluga i se reduseră la proporţii mai lesne abordabile şi el se împinse cu picioarele în podea. Avusese nevoie de interludiul acela pentru a-şi recăpăta echilibrul după dezastrul de pe orbita Pământului, după umilinţa retragerii. Gurtan Mauer îi asigurase un focar valid pentru mânie. Nu s-ar fi putut descărca asupra echipajului navei stelare; acum mai rămăseseră doar cincisprezece şi puţini dintre ei nu erau esenţiali.

– Unde mergem? îl întrebă Lawrence când plutiră împreună prin puţul scării spre punte.

– Nu sunt sigur. Fac pariu că de acum majoritatea Confederaţiei ştie despre posedare şi viaţa o să fie a dracu’ de dificilă.

Se strecură prin trapa de acces pe punte şi privi în jur, pentru a vedea ce se făcuse.

– Aproape c-am terminat, îl anunţă Dwyer. N-au fost prea multe avarii şi asta-i o navă de război, majoritatea sistemelor vitale au dubluri de siguranţă. Suntem din nou gata de zbor. Totuşi, se va şti c-am fost într-o luptă. În niciun caz nu putem ieşi

afară pentru a repara carcasa. Costumele spaţiale nu funcţionează pentru noi.

– Sigur că da. Te-ai descurcat bine, Dwyer.

Rânjetul bărbatului fu lacom.

Toţi îl aşteptau pe Quinn să le spună unde voia să meargă în continuare. Adevărul era că el însuşi nu era perfect sigur c-o ştia. Obiectivul lui era Pământul, dar poate că fusese prea ambiţios să-l atace de la bun început. Vechea dilemă: să năvălească cu o armată de discipoli, ori să roadă pe furiş structura pe dinăuntru. După plictiseala de pe Norfolk, ideea acţiunii îl incitase. Îl incita şi acum, însă era evident că nu dispunea de suficiente forţe pentru a străpunge defensivele Pământului. Nici chiar Marina Regală Kulu n-o putea face.

Trebuia să ajungă acolo la bordul altei nave, una care să nu provoace o reacţie aşa aprinsă. După ce andoca la staţia turnului orbital, ar fi putut coborî pe planetă. Ştia asta.

Dar de unde să ia altă navă? Cunoştea prea puţine despre planetele Confederaţiei. O singură dată în cei douăzeci de ani pe care-i petrecuse pe Pământ se întâlnise cu cineva de pe alt corp ceresc.

– Aha, rânji el brusc spre Lawrence. Sigur că da! Colegul lui Banneth.

– Hă?

– Am decis unde mergem.

Examină displayurile punţii; rezervele lor de combustibil criogenic îi puteau purta alţi patru sute de ani-lumină. Mai mult decât suficient.

– Nyvan! anunţă el. Mergem la Nyvan. Dwyer, dă-i drumul şi determină un vector.

– Ce este Nyvan? întrebă Lawrence.

– A doua planetă descoperită vreodată, suficient de bună pentru locuit. Toţi cei din arcologii s-au îngrămădit într-acolo. Acum n-o mai fac.

*

Nova Kong se lăudase dintotdeauna că era oraşul cel mai frumos din Confederaţie. Plini de înţelepciune, puţini contestaseră afirmaţia.

Nicio altă societate adamistă nu avea sumele de bani care se revărsaseră asupra oraşului din ziua în care Richard Saldana coborâse prima dată din avionul său spaţial şi (potrivit legendei)

spusese: „Pasul acesta nu va fi înghiţit în nisipurile timpului.”

Dacă o spusese cu adevărat, atunci avusese dreptate. Capitala Regatului Kulu era un monument pe care nimeni dintre cei care-l vedeau nu avea probabil să-l uite vreodată. Estetica reprezentase din capul locului un factor fundamental în planificare... şi încă o estetică destul de grandioasă. Nu existau străzi, ci doar bulevarde flamboaiante, magistrale verzi şi râuri (jumătate dintre ele erau artificiale), iar traficul de la sol folosea labirintul de autostrăzi subterane. Monumente comemorative şi statui dominau intersecţiile; istoria eroică a Regatului, celebrată în sute de stiluri artistice, de la megalitic la contemporan.

Deşi avea o populaţie de nouăsprezece milioane, reglementările privind densitatea clădirilor făceau să se întindă pe mai bine de cinci sute de kilometri pătraţi, având în centru piaţa Asolizarea. Toate epocile arhitecturale imaginabile puteau fi găsite la clădirile publice, private şi comerciale, atât de atent distribuite pe sol, cu excepţia prefabricatelor din beton, a siliciului programabil şi a panourilor stivuşoare din compozit (toate construcţiile din Nova Kong erau făcute să dureze). Şaptesprezece catedrale se întreceau pentru a atrage atenţia printre birourile guvernamentale în stil neo-roman. Condominiile piramidale negru-strălucitor erau la fel de populare ca blocurile de apartamente napoleoniene cu acoperişuri conservatoare arcuindu-se peste fântânile lor centrale. Sir Christopher Wren se dovedise o influenţă majoră în privinţa străzilor lungi şi uşor curbate, cu case din piatră albă ca omătul, în vreme ce designurile orientale păreau să fie favorizate de reşedinţele individuale mai mici.

Pale de aer rece de toamnă răbufneau în lungul bulevardelor când Ralph Hiltch zbură peste turlele curate şi clopotniţele ornate. Punctul lui de observaţie era un privilegiu care nu-i răsplătea pe mulţi. Zborurile comerciale pe deasupra oraşului erau strict interzise; panorama respectivă era permisă doar vehiculelor pentru urgenţe, poliţiei, principalelor oficialităţi guvernamentale şi familiei Saldana.

Bărbatul se gândi că nici să fi vrut nu şi-ar fi putut regla sosirea mai bine. Arborii care umpleau parcurile, piaţetele şi malurile canalelor de dedesubt începeau să se schimbe sub bruma dimineţilor. Frunzele verzi se transformau într-o varietate infinită de tonuri de galben, auriu, arămiu şi roşu; un trilion de

pete ruginii care scânteiau sub lumina puternică a soarelui. Mantii roşcat-castanii se întindeau deja peste iarba umedă, în timp ce dune late se cuibăreau sub părţile ferite de vânt ale clădirilor. Armata de un milion de mecanoizi utilitari din Nova Kong fusese programată să nu se grăbească în rezolvarea lor, îngăduind să prevaleze imaginea rustică.

Astăzi însă perfecţiunea rafinată a oraşului era mânjită de trâmbe de fum ce se înălţau din câteva districte. Când trecură în apropierea uneia, Ralph accesă suita de senzori a avionetei pentru a obţine o imagine mai bună a unui castel gotic construit din blocuri de sticlă în nuanţe de ambră şi magenta, ce părea să fie sursa. Fumul era un nor dens care se revărsa din rămăşiţele aidoma unor cioturi ale unui turn distrus. Focuri continuau să pâlpâie în sala sa centrală. Peste douăzeci de avionete ale poliţiei şi Marinei Regale asolizaseră în parcul vecin; siluete în costume-armură traversau curţile interioare ale castelului.

Ralph cunoştea prea bine scena aceea deprimantă. Deşi în adâncul inimii nu se aşteptase niciodată s-o vadă aici, nu în Nova Kong, în însăşi inima Regatului. El se născuse pe Principatul de Jerez şi aceasta era prima sa vizită pe Kulu. O parte a minţii lui recunoştea fără chef că avea să păstreze mereu o umbră de atitudine provincială. Nova Kong era capitala şi ar fi trebuit să rămână impenetrabilă pentru orice formă de atac, fizic sau subversiv. Acesta era motivul pentru care exista meseria lui, agenţia lui: prima linie de apărare.

– Câte asemenea incursiuni au fost? îl întrebă pe pilotul Marinei Regale.

– Vreo douăzeci, în ultimele trei zile. Şi-ţi zic că-s nişte afurisiţi al dracu’ de greu de-nvins. Puşcaşii marini au fost nevoiţi să apeleze de două ori la susţinerea DS de pe orbită. Slavă cerului, de unsprezece ore n-a mai apărut nimic. Asta înseamnă că probabil i-am ras pe toţi. Oraşul este sub legea marţială, toate rutele de transport planetare au fost închise şi IA-urile baleiază reţeaua după orice semne de activitate. De acum posedaţii nu se mai pot ascunde nicăieri şi în tot cazul nu pot să fugă.

– Se pare că stăpâniţi situaţia. Noi am făcut cam la fel pe Ombey.

– Serios? I-aţi înfrânt acolo?

– Aproape.

Avioneta cu câmp ionic se alinie spre Palatul Apollo. Uimirea

şi emoţiile strânseră inima lui Ralph şi-i iuţiră pulsul. Din punct de vedere fizic, palatul era centrul oraşului, politic vorbind, reprezenta „nodul” unui imperiu interstelar şi în acelaşi timp căminul celei mai notorii familii din Confederaţie.

Palatul Apollo era un orăşel în sine, deşi adăpostit sub un singur acoperiş. Toate aripile şi sălile erau legate între ele, iar joncţiunile erau marcate prin rotonde şi pagode. Reşedinţe de stat somptuoase, care în secolele trecute trebuie să fi fost locuinţe independente pentru curtenii de frunte, fuseseră încorporate acum în structura generală, prinse ca în mreje de reţeaua înfloritoare de ganguri boltite din piatră ce avansaseră treptat din centru. Capela familiei era mai mare decât majoritatea catedralelor oraşului şi mai graţioasă decât toate.

O sută de curţi interioare pătrate ce conţineau grădini imaculate fulgerară pe sub fuzelajul avionetei, pe când coborâră. Ralph trecu pe mod primar un program tranchilizant uşor. Probabil că încălca toate protocoalele scrise şi nescrise ale Curţii, apărând ameţit electronic în faţa suveranului său, însă nu-şi putea îngădui o eroare pricinuită de emoţii – Regatul nu şi-o putea îngădui.

Opt puşcaşi înarmaţi din Marina Regală aşteptau la piciorul scării, când asolizară într-o curte interioară de pe perimetru. Căpitanul lor îşi lovi călcâiele unul de altul şi-l salută pe Ralph.

– Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să vă cer să rămâneţi nemişcat.

Ralph privi armele cu proiectile chimice aţintite asupra lui.

– Bineînţeles.

Aerul rece îi transforma răsuflarea în vapori cenuşii.

Căpitanul făcu semn unei puşcaşe, care înaintă ţinând în mână un dispozitiv senzorial mic. Îl atinse de fruntea lui Ralph, apoi trecu la palmele sale.

– Curat, domnule căpitan! lătră ea.

– Perfect. Domnule Hiltch, vă rog să vă datavizaţi codul de identificare ASE şi numărul autorizaţiei de transport în cadrul legii marţiale.

Căpitanul ridică un bloc procesor.

Ralph se supuse.

– Mulţumesc, domnule.

Puşcaşii marini îşi puseră armele pe umeri. Ralph suspină uşurat; pe de o parte mulţumit că ameninţarea posedării era

privită cu toată seriozitatea, dar în acelaşi timp dorindu-şi să nu fie suspectat de ceva.

Un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, ieşi din nişa unei uşi din apropiere şi veni către el.

– Bun sosit pe Kulu, domnule Hiltch, rosti şi-i întinse mâna.

Faptul că era un Saldana nu putea fi pus la îndoială; statura, ţinuta şi nasul distinctiv atrăgeau atenţia oricui avea ochi să vadă. Necazul era că familia Saldana avea foarte mulţi membri. Ralph rulă o verificare de identitate prin nanonicele neurale şi găsi fişierul respectiv în secţiunea secretă: ducele de Salion, preşedintele Comitetului de Securitate al Consiliului de Coroană, şi văr primar al lui Alastair al II-lea. Unul dintre oamenii cei mai discreţi şi puternici din Regat.

– Bună ziua şi vă mulţumesc pentru primire.

– Pentru puţin. Ducele îl conduse pe Ralph spre uşa prin care îşi făcuse apariţia: Din mesajul prinţesei Kirsten a fost clar că te consideră o persoană importantă. Trebuie să spun că toţi suntem uşuraţi să aflăm că Ombey a supravieţuit unui asalt deloc neînsemnat al posedaţilor. Într-adevăr, Principatul nu deţine resursele disponibile planetelor mai dezvoltate din Regat.

– Am văzut fumul în timpul coborârii de pe orbită. Se pare că niciun loc nu este imun.

Un lift îi aştepta imediat în interiorul clădirii şi ducele îi dataviză o comandă în procesor. Ralph simţi cabina mişcându-se, mai întâi în jos, apoi pe orizontală.

– În mod regretabil, admise ducele. Credem totuşi că aici i-am stopat. Iar rapoartele preliminare sosite din celelalte principate arată că au fost de asemenea opriţi. Din fericire, se pare că am fi trecut peste etapa cea mai grea.

– Îmi puteţi spune ce senzor a utilizat puşcaşa aceea asupra mea?

– Ai fost testat pentru electricitate statică. Cercetătorii din Marina Confederaţiei au descoperit că posedaţii prezintă o încărcătură statică mică, dar permanentă. Dispozitivul este foarte simplu, însă până acum s-a dovedit infailibil.

– În sfârşit, şi veşti bune!

– Exact.

Ducele îi aruncă un surâs ironic.

Uşa liftului se deschise într-o anticameră lungă şi Ralph se opri cu greu să nu rămână cu gura căscată. Crezuse că Palatul

Burley era opulent, dar aici conceptul de ornamentare şi înfrumuseţare fusese dus la cote scandaloase. Marmura se îneca sub arabescuri de frunze din platină şi tavanul de înălţimea bolţilor bisericilor era împodobit cu fresce de xenoci neobişnuiţi, greu de distins sub strălucirea orbitoare a candelabrelor galactice. Alcovuri arcuite adăposteau ferestre circulate din sticlă jivrată, fiecare în forma altei flori. Capete-trofee erau montate pe pereţi, efigii bătute cu nestemate ale unor creaturi fantastice, care erau de fapt coifuri de armuri: dragoni creaţi în panouri curbe din jad incrustat cu rubine, unicorni în alabastru şi smaralde, spiriduşi în onix şi diamante, sirene în acvamarin şi safire.

Curteni şi servitori mergeau de colo-colo cu paşi energici, dar complet înăbuşiţi de covoarele chinezeşti. Ducele traversă în diagonală încăperea şi toţi i se retraseră din cale.

Uşi duble se deschiseră într-o bibliotecă de proporţii mai uşor de acceptat. Apoi Ralph fu adus într-un cabinet lambrisat în lemn de stejar; un foc de buşteni ardea voios în şemineu, şi uşi-ferestre încadrate de brumă dădeau spre o curte interioară plantată cu castani bătrâni. Pe peluza de afară, cinci copii îmbrăcaţi gros, în paltoane colorate, cu căciuli din lână şi mănuşi de piele, azvârleau cu beţe şi pietre în copacii mari şi bătrâni, încercând să doboare castanele cu ţepi.

Regele Alastair al II-lea stătea în faţa focului şi-şi freca palmele deasupra flăcărilor. Un palton masiv din păr de cămilă era aruncat peste spătarul înalt al unui scaun tapiţat cu piele. Urmele umede de pantofi de pe covor indicau că tocmai intrase din curtea interioară.

– Bună ziua, domnule Hiltch.

Ralph luă poziţia de drepţi.

– Bună ziua, Maiestate.

În ciuda faptului că se afla în prezenţa suveranului său, Ralph nu-şi putea lua ochii de la un tablou de pe perete. Era *Mona Lisa.* Ceea ce era imposibil. Statul francez din Guvcentral n-ar fi îngăduit niciodată ca pictura aceea să iasă din arcologia Paris. Pe de altă parte, oare regele din Kulu ar fi atârnat pe perete o copie?

– Am citit raportul care a sosit odată cu dumneata, domnule Hiltch, rosti regele. Ai avut nişte săptămâni animate. Înţeleg acum de ce sora mea ţi-a preţuit atât de mult sfaturile. Nu pot

decât să sper că toţi ofiţerii mei ASE sunt la fel de eficienţi şi plini de resurse. Faci cinste agenţiei dumitale.

– Vă mulţumesc, Maiestate.

Ducele închise uşa cabinetului, pe când regele aţâţa flăcările cu un vătrai din fier.

– Pe loc repaus, domnule Hiltch, zise Alastair.

Puse vătraiul înapoi în rastelul de lângă şemineu şi se instală într-unul dintre fotoliile din piele ce înconjurau covorul în faţa focului.

– Aceia sunt nepoţii mei, arătă el cu un deget spre curtea interioară. I-am adus în palat, câtă vreme tatăl lor este plecat cu Marina Regală. Este locul cel mai protejat pentru ei. În acelaşi timp, îmi place prezenţa lor. Puştiul acela în paltonaş albastru pe care-l îmbrânceşte surioara lui este Edward – viitorul dumitale rege. Deşi mă îndoiesc că vei apuca să-l vezi pe tron. Cu voia Domnului, aceasta se va întâmpla cel mai repede peste un secol.

– Aşa sper, Maiestate.

– Normal. Ia loc, domnule Hiltch. M-am gândit că ar fi bine să începem cu o întrevedere neprotocolară. Am înţeles că ai o propunere controversată. În felul acesta, dacă este prea controversată, ei bine… va fi ca şi cum pur şi simplu nu ar fi fost făcută. Nu-l putem expune pe monarh unor controverse, nu?

– Bineînţeles, rosti ducele şi, surâzând modest, se aşeză între ei.

„Arbitru sau tampon?” se întrebă Ralph. Se aşeză în fotoliul liber, simţindu-se ceva mai uşurat că nu trebuia să mai ridice privirea spre cei doi bărbaţi. Ambii erau cu o jumătate de cap mai înalţi decât el (altă trăsătură distinctivă pentru Saldana).

– Am înţeles, Maiestate.

– Un bărbat inteligent. Ia să vedem ce castană fierbinte îmi mai aruncă acum în poală draga de Kirsten?

Ralph spori puterea programului tranchilizant şi începu să explice.

După ce termină, regele se ridică fără un cuvânt şi azvârli două lemne în foc. Flăcările îi proiectau pe chip o lumină chihlimbarie tremurătoare. La vârsta de şaptezeci şi doi de ani, dobândise o demnitate care trecea mult dincolo de aspectul fizic superficial pe care i-l asigurau genele; experienţa îi îmbogăţise în mod vizibil personalitatea. Devenise, decise Ralph, ceea ce se presupunea că ar trebui să fie regii: oameni în care poţi să ai

încredere. Iar asta făcea ca expresia lui tulburată să fie mai îngrijorătoare decât ar fi arătat pe faţa oricărui politician obişnuit.

– Opinia ta? îl întrebă Alastair pe duce, fără să-şi ia ochii de la flăcări.

– Pare să fie o dilemă imparţială, Maiestate. Desigur, propunerea domnului Hiltch este funcţională. Rapoartele pe care le-am primit arată că edeniştii se descurcă excelent cu posedaţii; doar câteva habitate au fost penetrate şi cred că toţi insurgenţii au fost arestaţi. Iar utilizarea de soldaţi bitek în linia întâi ne va reduce pierderile la minimum, dacă aţi trimite o armată să elibereze Mortonridge. Din punct de vedere politic însă, prinţesa Kirsten are perfectă dreptate: o asemenea acţiune ar însemna inversarea completă a unei politici externe care dăinuie de peste patru sute de ani şi care a fost stabilită de însuşi Richard Saldana.

– Din motive cât se poate de valide la momentul respectiv, reflectă regele. Nenorociţii ăia de atei cu monopolul lor pe He_3 au o putere enormă asupra noastră, adamiştii. Richard ştia că unicul drum spre independenţa reală era eliberarea de ajutorul lor. Poate c-a fost ruinător de scump să ne construim propriii nori-de-căuşe în zilele acelea, dar uite ce am reuşit graţie libertăţii respective! Şi acum, domnul Hiltch îmi cere să devin dependent exact de aceiaşi edenişti.

– Eu sugerez o alianţă, Maiestate, spuse Ralph. Nimic mai mult. O alianţă militară reciproc avantajoasă în vreme de război. Ei vor beneficia la fel de mult ca noi de pe urma eliberării lui Mortonridge.

– Serios? făcu regele pe un ton sceptic.

– Da, Maiestate. Trebuie să dovedim, nouă înşine, dar şi tuturor planetelor din Confederaţie, că posedaţii pot fi alungaţi înapoi în lumea de dincolo. Mă aştept ca un asemenea război să dureze chiar şi decenii; şi cine oare ar fi de acord să-l înceapă dacă n-ar şti că victoria este posibilă? Indiferent care ar fi rezultatul, trebuie să încercăm.

– Trebuie să existe şi altă soluţie, rosti regele aproape inaudibil. Ceva mai uşor şi în acelaşi timp decisiv pentru a scăpa de ameninţare. Savanţii Marinei noastre lucrează în privinţa asta, bineînţeles. Nu putem decât să ne rugăm pentru reuşita lor, deşi până acum a fost deprimant de vagă. Suspină sonor: Nu poţi

totuşi să acţionezi pe baza dorinţelor. Cel puţin nu din poziţia mea. Eu trebuie să răspund la realităţi. Iar realitatea este că două milioane de supuşi ai mei au fost posedaţi. Supuşi pe care am jurat înaintea Domnului că-i voi apăra. De aceea trebuie făcut ceva, iar dumneata, domnule Hiltch, mi-ai oferit unica propunere validă de până acum. Chiar dacă se referă exclusiv la aspectul fizic al problemei.

– N-am înţeles, Maiestate.

– Nu critic, însă trebuie să ţin seama şi de ce ţi-a spus femeia Ekelund. Chiar dacă noi învingem şi-i alungăm pe toţi din corpurile vii, tot vom sfârşi prin a ne alătura lor în cele din urmă. Ai vreo idee cum am putea soluţiona această mică dilemă, domnule Hiltch?

– Nu, Maiestate.

– Nu. Firesc. Iartă-mă, sunt teribil de nedrept. Nu te teme însă; neîndoielnic că în privinţa aceasta nu eşti singur. Pentru moment putem azvârli totul pe umerii episcopului, deşi problema va trebui abordată până la urmă. Şi încă profund. Ideea de a petrece eternitatea în Purgatoriu nu este una pe care s-o îmbrăţişez ca pe un dat. În acelaşi timp, pe moment, se pare că toţi îi suntem sortiţi.

Regele zâmbi şters şi se uită afară, prin ferestrele-uşi, către nepoţii săi.

– Nu pot decât spera că Domnul Dumnezeu ne va arăta finalmente mila Sa. Deocamdată problema noastră este eliberarea lui Mortonridge şi reacţiile politice de după solicitarea adresată edeniştilor de a ne ajuta. Simon?

Ducele căzu pe gânduri înainte să răspundă.

– Aşa cum aţi spus, Maiestate, situaţia actuală nu seamănă nici pe departe cu cea de la momentul când Richard Saldana a întemeiat Kulu. În acelaşi timp însă, patru secole de discordie au înrădăcinat anumite atitudini, mai cu seamă în rândul cetăţenilor din clasa de mijloc din Kulu. Edeniştii nu sunt văzuţi ca diavoli, dar nici nu sunt priviţi cu simpatie. Desigur, aşa cum a spus domnul Hiltch, în vremuri de război aliaţii vor fi găsiţi în locurile cele mai neobişnuite. Nu cred că o alianţă în asemenea circumstanţe ar afecta monarhia. Cu certitudine, finalul încununat de succes al unei campanii de eliberare va dovedi că decizia ţi-a fost justificată. Asta, în ipoteza în care edeniştii vor fi de acord să ne vină în ajutor.

– Ne vor ajuta, Simon. Îi putem trata de sus, pentru a câştiga susţinerea opiniei publice, dar ei nu sunt proşti. Şi nici lipsiţi de onestitate. Odată ce vor vedea că cererea mea este autentică, îi vor răspunde.

– Edeniştii, da. Dar Lordul Ruinelor? Îmi vine greu să cred că Prinţesa a sugerat să-i cerem secvenţa ADN a gardiştilor Seninătăţii, indiferent cât de buni ar fi ei ca soldaţi.

Regele râse sec.

– Haide, haide, Simon, unde ţi-e dragostea creştină? Tu ar trebui să ştii cel mai bine cât de flexibilă este Ione când vine vorba de problemele cu adevărat importante cu care se confruntă Confederaţia. Ea şi-a dovedit valoarea în arena politică în cazul lui Mzu şi, la urma urmelor, face parte din familie. Aş zice că ideea de a solicita ajutorul ei mă amărăşte mult mai puţin decât să cer ajutor edeniştilor.

– Da, Maiestate, spuse ducele apăsat.

Alastair ţâţâi, prefăcându-se surprins.

– Simon, rolul tău este să fii paranoic în numele meu! Reveni cu privirea spre Ralph Hiltch: Decizia însă va fi a mea. Ca întotdeauna.

Ralph se strădui să afişeze o expresie hotărâtă. Era extraordinar să asiste la adoptarea deciziilor la un asemenea nivel. Gândurile şi cuvintele formulate în odaia aceasta aveau să afecteze literalmente sute de planete, poate chiar mai mult decât atât. Ar fi dorit să răcnească spre rege, să spună „da”, era evident că el trebuia să decidă. Da. Da. DA. „Spune-o, fir-ar a naibii!”

– Autorizez iniţierea proiectului, zise Alastair. Deocamdată asta-i tot. Îi vom întreba pe edenişti dacă ne vor ajuta. Lord Mountjoy îl poate contacta pe ambasadorul lor de la Curte, la asta-i priceput. Dumneata însă, domnule Hiltch, vei pleca direct la Amiralitate şi vei începe o analiză tactică detaliată a eliberării lui Mortonridge. Să afli dacă este realmente posibilă. După ce voi vedea felul în care se maturizează aceşti doi factori principali, voi aduce propunerea înaintea Consiliului de Coroană pentru dezbatere.

– Mulţumesc, Maiestate.

– Pentru asta mă aflu aici, Ralph. Zâmbetul lui regal deveni şiret: Cred că acum îţi poţi anula programul tranchilizant.

*

– Dumnezeule, acum ce mai face? întrebă sanitarul Jansen Kovak imediat ce accesă senzorii de plafon din camera lui Gerald Skibbow.

Toţi deţinuţii din amenajările medicale erau controlaţi cu regularitate; în cazul celor care făceau probleme, aşa cum era Skibbow, verificarea avea loc la fiecare douăzeci de minute.

Mobilierul din încăpere era modest. Un singur pat şi o canapea moale se ridicaseră, umflându-se, din podea, gata să se retragă dacă un deţinut încerca să-şi facă rău, lovindu-se de ele. Toate serviciile erau activate prin comenzi vocale. Nu puteai să prinzi nimic, nu exista niciun obiect liber care să fi putut îngreuna un pumn.

Gerald stătea îngenuncheat lângă pat, ca şi cum s-ar fi rugat, cu mâinile ascunse de senzorii din plafon. Jansen Kovak comută videocamera, utilizând-o pe cea încorporată în podea, care-i oferea punctul de vedere al unui şoricel.

Imaginea îl arătă pe Gerald ţinând în ambele mâini o lingură. O îndoia şi dezdoia încet, întruna, imediat de sub căuş. Lingura era făcută din compozit puternic, totuşi Jansen Kovak putea să vadă liniile albe şi minuscule de stres care-i boţeau suprafaţa. Peste încă un minut lingura avea să se rupă, lăsându-l pe Gerald cu o tijă lungă care, deşi nu era tocmai ascuţită, ar fi rănit cu siguranţă pe oricine.

– Dr. Dobbs, datavizǎ Jansen, cred c-avem o problemă cu Skibbow.

– Acum ce mai este? întrebă Dobbs.

Abia reuşise să ajungă la zi cu programul, deoarece episodul cu Skibbow petrecut ieri în salon îi decalase tot orarul. Până în momentul acela, Skibbow se recuperase bine. Ghinion că fiica lui reapăruse – mai exact că apăruse tocmai atunci. Deşi faptul că ea trăia putea fi introdus în terapia bărbatului, oferindu-i un obiectiv pe termen lung.

– A şterpelit o lingură din salon. Cred că vrea s-o utilizeze ca armă.

– Grozav, exact ce-mi trebuia!

Riley Dobbs încheie grăbit şedinţa cu pacientul pe care-l consilia şi accesă IA a clădirii. Recuperă rutina de interpretare care putea descifra şabloanele unice de gândire ale lui Skibbow şi deschise un canal spre nanonicele de interogare. Genul acela de spionare mintală josnică era cu totul ne-etic, însă el

abandonase restricţiile Consiliului Medical General cu ani în urmă, când începuse să lucreze pentru Marina Regală. În plus, dacă dorea să găsească o cură eficientă pentru Skibbow, trebuia să ştie cu exactitate ce demoni îl impulsionau. Recurgerea la o armă, oricât de jalnică, părea un gest extrem pentru el.

Imaginile se formară lent în mintea lui Dobbs. Gândurile lui Gerald erau agitate, iuţi, şfichiuind între realitatea prezentului şi fantezii extrapolate.

Dobbs văzu peretele albastru-deschis al dormitorului, tivit de roşeaţa provocată de mijirea ochilor. Simţi lingura în mâini, cu căldura generată de frecare crescând permanent. Muşchii obosiţi ai braţelor trăgeau şi împingeau compozitul încăpăţânat.

– Or să regrete ei că mi s-au pus în cale… Doamne, ce-or să mai regrete…

Imaginea comută – la un coridor. Kovak urla de durere, prăbuşit în genunchi, cu mânerul lingurii ieşindu-i din tunica albă. Sângele i se lăţea peste piept, picăturile se spărgeau pe pardoseală. Dr. Dobbs era deja răşchirat cu faţa în jos pe podeaua coridorului, cu tot corpul scăldat în sânge strălucitor.

– Şi să zică mersi c-a scăpat cu atât…

Kovak emise un ultim gâlgâit şi muri. Gerald scoase Arma Răzbunării din pieptul lui şi plecă pe coridor. Personalul sanatoriului privea îngrozit prin uşi şi se retrăgea iute când îl vedea apropiindu-se. Foarte bine făceau; ştiau cine avea Dreptatea şi Justiţia de partea sa.

Comută – înapoi la dormitor, unde blestemata de lingură tot nu se rupsese. Răsuflarea îi devenise întretăiată de acum. Totuşi, persevera. Mormăi aproape fără sunet:

– Haide. Te rog!

Comută la – drumul prin Guyana, o înceţoşare confuză de pereţi de rocă. Nu cunoştea topografia asteroidului, dar avea să găsească un drum. Spaţioporturile asteroizilor erau întotdeauna ataşate pe axă. Acolo aveau să fie trenuri, lifturi…

Înapoi la lingura care se rupse în sfârşit, făcând să-i tremure braţele încordate.

– Acum pot începe. Vin după tine, iubito. Vine tata.

La – zbor prin spaţiu. Stelele se alungesc în fulgere alb-albastre în exteriorul carcasei navei, pe când el se grăbeşte către habitatul necunoscut şi îndepărtat. Iar acolo, la capătul voiajului, îl aşteaptă Marie, plutind în spaţiu, înveşmântată în volburile de

ţesătură albă şi fragilă, cu părul castaniu şi strălucitor fluturat de curent. Ea rosteşte:

– Îţi vor spune că n-ar fi trebui să vii, tată.

– Ba da, ba da, răspunde el. Ai nevoie de mine, scumpo. Ştiu prin ce treci. Eu pot alunga diavolul. Nu vei simţi nimic când te voi împinge în tau-zero.

Şi o coboară cu blândeţe în sarcofagul din plastic şi închide capacul. Întunericul o eclipsează, apoi ia sfârşit şi arată faţa fetei surâzându-i, cu lacrimi sclipitoare de mulţumire prelingându-i-se din ochi.

Şi de aceea el se ridică acum şi strecoară în mânecă coada ruptă a lingurii. Calm. Răsuflă încet, adânc, liniştitor. Acolo-i uşa. Tata vine să te salveze, fetiţă. Vine.

Riley Dobbs anulă rutina de interpretare.

– Băga-mi-aş picioarele…

Comandă nanonicelor de interogare ale lui Gerald să inducă somnolenţă în creierul încins.

Cu nervii şi curajul aţâţaţi, Gerald întinse mâna spre uşa dormitorului, când un val de oboseală îl izbi cu forţă aproape fizică. Se gârbovi, clătinându-se pe picioare, cu muşchii prea epuizaţi pentru a-l purta. Patul se ridică parcă spre el şi se prăbuşi pe saltea, iar bezna şi tăcerea se revărsară în odaie.

– Jansen, datavizǎ Riley Dobbs, intră şi ia lingura, şi orice alte obiecte găseşti. După aceea vreau să fie transferat la un regim de nivel trei: observaţie non-stop şi mediu capitonat. O să fie necazul naibii până să-l putem vindeca de obsesia asta nouă.

*

Kiera Salter trimisese cincisprezece şoimi-de-iad în sectorul Oshanko al Confederaţiei ca să planteze sciziune în reţelele de comunicaţii ale planetelor şi aşezărilor asteroidale din Imperiu. Asta se întâmplase cu trei zile în urmă.

Acum Rubra văzu deschizându-se unsprezece terminale de găuri-de-vierme, din care ieşiră supravieţuitorii. Două avioane de război uriaşe şi un aeroproiectil negru şi sinistru, lipsit de orice caracteristici exterioare, păstrau o formaţie aproximativă alături de opt harpii de dimensiuni olimpiene, care reveneau spre terasele de andocare ale Valiskului prin lovituri letargice, înfrânte, de aripi.

Văd că Marina şi-a confirmat reputaţia de unitate de elită, remarcă Rubra pe un ton vesel. **Care mai este moralul**

trupelor în ultima vreme? Ăsta-i al optulea raid al Kierei în care şoimii-de-iad au luat-o pe coajă de la băştinaşi neprietenoşi. Nicio cârteală la adresa noului regim? Nicio sugestie discretă pentru modificarea priorităţilor?

Du-te-n mă-ta, replică Dariat.

Stătea pe un mal micuţ de sol sfărâmicios; apă întunecată curgea iute pe sub picioarele care-i atârnau liber. Ocazional zărea câte un zărgan mare, care înota în amonte către zona de depunere a icrelor. La cinci sute de metri în direcţia opusă, apa trecea peste o stâncă puţin înaltă şi se revărsa în rezervorul circular care înconjura calota habitatului. Aici, printre deluşoarele scunde, cele opt soiuri distincte de iarbă xenocă îşi disputau un război continuu pentru supremaţie. Deoarece toate se dezvoltau în momente diferite din an, niciuna nu obţinea o victorie covârşitoare. În clipa de faţă prospera o varietate roz-somon originară de pe Tallok, ale cărei fire subţiri cu formă de tirbuşon se încâlceau într-o pătură deasă ca de vată de zahăr uscată, care acoperea complet solul. Privind înapoi în lungul habitatului cilindric, Dariat putea zări cum brăţara lată şi trandafirie se transforma în smarald în zona mediană, acolo unde se aflau recepţiile zgârie-stelelor, după care vegetaţia terestră bogată dispărea în cele din urmă în deşertul ocru de tufe care ocupa capătul îndepărtat. Benzile de culoare erau izbitoare şi în acelaşi timp regulate; părea ca şi cum ar fi fost împroşcate cu spray în timp ce Valisk se rotea pe un strung.

Bineînţeles, de fapt tu n-ai cum să ştii prea multe despre cele ce se întâmplă-n zilele astea cu supuşii dictaturii Kierei, continuă Rubra pe un ton plăcut. **Acum eşti un sihastru. Ştii că draga de Bonney ţi-a zbierat numele ieri? I-am înhăţat din gheare un non-posedat, l-am băgat într-un vagonet de tub şi l-am trimis într-una dintre zonele mele sigure. Nu cred c-a fost foarte încântată în privinţa asta. Ţi-a pomenit de câteva ori numele.**

Sarcasmul este o formă jalnică de umor.

Bineînţeles, băiete. De aceea nu-i îngădui să te atingă, este?

Exact.

Să ştii totuşi că Kiera a înregistrat şi unele succese. Azi-dimineaţă a sosit al doilea şoim-de-iad plin cu copii, căutând lumea nouă şi strălucitoare promisă de ea în

înregistrări. Două duzini; cel mai mic abia împlinise nouă ani. Vrei să vezi ce le-au făcut pentru a-i putea poseda? Am toate memoriile, nimeni n-a încercat să-mi blocheze percepţia de la ceremonia aceea.

Gura!

Vai, dragule, să fi detectat oare un fior de conştiinţă?

Aşa cum ştii prea bine, nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu cretinii care au fost ademeniţi aici. Nu mă interesează decât în ce măsură o să te belesc.

Înţeleg. În acelaşi timp însă, eu te cunosc mai bine decât Kiera. Păcat că tu nu mă-nţelegi pe mine.

Greşit. Te cunosc complet.

Nu-i adevărat, băiatul meu. Nu ştii ce secrete am. Anastasia mi-ar mulţumi pentru ceea ce fac, pentru protecţia pe care o extind asupra ta.

Dariat mârâi şi-şi lăsă capul în palme. Alesese locul acesta pentru izolarea pe care i-o oferea faţă de banda veselă de maniaci ai Kierei. Dorea linişte pentru ca să poată medita. În lipsa distragerilor, putea încerca să conceapă o configuraţie mintală care să aibă abilitatea de-a pătrunde în straturile neurale. Nu putea scăpa însă niciodată de distrageri. Întrucât Rubra nu obosea nicicând din jocul său: insinuările, îndoielile, aluziile întunecate.

În ultimii treizeci de ani Dariat crezuse că-şi perfecţionase răbdarea, aducând-o la un nivel inuman. Acum însă constata că era necesar un alt gen de răbdare. În ciuda extraordinarei sale hotărâri, începea să se întrebe dacă nu cumva Rubra avea realmente secrete. Era o stupizenie, desigur, deoarece Rubra trăgea cacealmale, derula o campanie deliberată de dezinformare. În acelaşi timp, dacă Anastasia avusese cu adevărat vreun secret, unica entitate care l-ar fi ştiut ar fi fost Rubra.

Pe de altă parte, dacă un asemenea secret exista, de ce nu-l utilizase Rubra deja? Amândoi ştiau că aceasta era o luptă care avea să fie dusă până la finalul ei cel mai amar.

Anastasia n-ar fi putut face niciodată ceva care să-l silească pe Dariat să se trădeze. Nu Anastasia cea dulce, care-l prevenise mereu asupra lui Anstid. Stăpânul ei, Thoale, se asigurase că femeia cunoştea consecinţele oricărei acţiuni. Anastasia înţelegea destinul. „De ce n-am ascultat-o niciodată?”

Anastasia nu mi-a lăsat nimic, rosti el.

Ah, da? În cazul acesta, o să fac un târg cu tine.

Nu mă interesează.

Ar trebui să te intereseze. Îţi cer să mi te-alături.

Poftim?

Să mi te-alături aici, în straturile neurale. Să te transferi ca un edenist în pragul morţii. Am putea deveni o dualitate.

Cred că glumeşti-n pula mea.

Nu. Mă gândesc de mai mult timp la asta. Situaţia noastră curentă nu se va sfârşi bine pentru niciunul dintre noi. Amândoi suntem la cuţite cu Kiera şi asta nu se va schimba niciodată. Dar împreună am putea s-o înfrângem cu uşurinţă şi să purjăm habitatul de derbedeii ei. Încă mai poţi conduce Valiskul.

Rubra, ai controlat cândva un imperiu industrial multistelar… şi uite la ce ai fost redus acum. Eşti jalnic. De tot dispreţul. Iar chestia care mă bucură cel mai mult este că şi tu ştii prea bine asta.

Rubra îşi comută focalizarea principală de la tânărul în costum de in, retrăgându-se pentru o percepere generală a habitatului. Bonney Levin lipsea iarăşi. Nenorocita aia devenea extrem de iscusită în a-i păcăli rutinele de observare. Îşi extinse în mod reflex subrutinele secundare care-i înconjurau şi protejau pe non-posedaţii supravieţuitori. În scurt timp femeia avea să-şi facă apariţia în apropierea unuia dintre ei.

N-a fost de acord, anunţă el Consensul Kohistan.

Regretabil. Salter depune eforturi considerabile pentru a-şi colecta adepţii Morţii Nopţii.

Pe cine?

„Morţii Nopţii” este numele cu care a fost botezată înregistrarea ei subversivă. Din păcate, mulţi tineri adamişti o consideră seducătoare.

Parcă n-aş şti… Ar trebui să vezi ce le face când ajung aici. Şoimilor-de-iad n-ar fi trebuit să li se permită niciodată să-i preia.

Nu putem face mare lucru. Nu dispunem de capacitatea de a urmări toate zborurile lor.

Păcat.

Da. Şoimii-de-iad ne îngrijorează. Până acum n-au fost

utilizaţi ca agresori. Dacă ar fi aruncaţi în luptă, beneficiind de resursele de armament ale Valiskului, ar ridica o problemă formidabilă.

Mi-aţi mai spus asta. Să nu-mi ziceţi c-aţi ajuns finalmente la o decizie.

Ba da. Cu acceptul tău, vrem să le îndepărtăm potenţialul de ameninţare.

Faceţi aşa cum aţi vrea să vi se facă şi nu mai pierdeţi timpul. În sfârşit aţi început să gândiţi ca mine. Încă mai sunt speranţe pentru voi. Bine, daţi-i drumul.

Mulţumim, Rubra. Ştim că asta trebuie să fie greu pentru tine.

Numai să vă asiguraţi naibii că nu greşiţi! Unele dintre staţiile mele industriale sunt foarte aproape de carcasă.

Rubra păstrase întotdeauna în jurul Valiskului un număr de platforme de defensivă strategică mai mare decât cel obişnuit. Ţinând seama de natura lui semiparanoică, era inevitabil să dorească să asigure securitatea maximă a spaţiului său local. Patruzeci şi cinci de platforme cu armament acopereau un glob din spaţiul cosmic cu diametrul de cincizeci de mii de kilometri, care avea în mijloc habitatul şi cortegiul său vast de staţii industriale. Erau completate de două sute de sateliţi de senzori, care baleiau atât spre interior, cât şi spre exterior. Nimeni nu încercase vreodată un act de agresiune în interiorul sferei de interes a Valiskului – remarcabil, ţinând seama de genul de nave care frecventau spaţioportul.

Magellanic Itg realizase reţeaua, dezvoltând designuri indigene şi fabricând ea însăşi toate componentele, o politică ce-i câştigase companiei un volum sănătos de comenzi pentru export. În acelaşi timp îi îngăduise lui Rubra să-şi instaleze personalitatea ca director executiv al reţelei. Cu siguranţă el nu avea să încredinţeze conducerea propriei sale apărări niciunuia dintre descendenţii săi jalnic de ineficienţi.

Aranjamentul respectiv se încheiase brusc, prin apariţia posedaţilor. Controlul lui Rubra asupra reţelei se făcea prin intermediul afinităţii, cu procesoare bitek de management care erau integrate în toate circuitele de comandă ale platformelor. El nici măcar nu-şi dăduse seama că pierduse controlul platformelor până nu încercase să impună interdicţii şoimilor-de-iad care apăruseră. După aceea înţelesese că cineva – căcăţelul ăla de

Dariat, neîndoios! – îi subminase rutinele de gândire guvernante suficient timp pentru a încărca în toate platformele comenzi de oprire a alimentării.

Fără energie era imposibil să recâştige controlul prin intermediul procesoarelor bitek. Reactivarea platformelor trebuia făcută manual. Adică exact cum procedase Kiera. Vehicule spaţiale făcuseră joncţiunea cu platformele şi demontaseră procesoarele bitek de management ale lui Rubra, înlocuindu-le cu procesoare electronice şi coduri noi de autorizare a deschiderii focului.

Un nou centru de comandă DS fusese stabilit în spaţioportul invers rotativ, în afara influenţei lui Rubra, care nu-l mai putea ataca, aşa cum făcuse cu zgârie-stelele. Tehnicienii posedaţi care reactivară reţeaua erau convinşi că făcuseră din ea un sistem independent ce putea fi controlat numai de Kiera şi de noile coduri instalate de femeie.

Ceea ce nici ei, nici Dariat nu puteau aprecia cu exactitate era numărul de interfeţe fizice dintre straturile neurale şi reţeaua de comunicaţii a Valiskului. Trenurile-tuburi şi lifturile din zgârie-stele erau exemplele cele mai evidente, dar toate sistemele utilitare mecanice şi electronice aveau joncţiuni similare, mici procesoare-nodule ce converteau impulsurile din fibra optică în impulsuri nervoase şi invers. Iar Magellanic Itg nu numai că construise reţeaua de comunicaţii din Valisk, ci de asemenea furniza nouăzeci la sută din componentele electronice ale spaţioportului invers rotativ. Un detaliu pe care încă şi mai puţine persoane îl ştiau era faptul că toate procesoarele companiei aveau hardcablată în ele o funcţie de tip backdoor, la care numai Rubra avea cheia.

La câteva secunde după ce posedaţii îşi stabiliseră noile canale de comandă DS, Rubra se afla în sistem gândindu-se la delicioasa ironie a sorţii care-l făcea să fie un spectru în maşinăriile spectrelor. Circuitele de interfaţă secrete pe care le stabilise pentru a obţine intrarea nu puteau susţine traficul de date necesar pentru a recăpăta controlul complet al platformelor, dar cu certitudine putea să le facă altora ce-i făcuseră lui.

La semnalul primit de la Consensul Kohistan, Rubra expedie imediat o rafală de comenzi către platformele DS. Codurile de comandă fură şterse şi înlocuite, limitatorii de siguranţă fură

decuplaţi, programele de management al generatoarelor de fuziune fură reformatate.

În biroul de management din spaţioport, de unde era condusă reţeaua DS a habitatului, toate alarmele se declanşară simultan. Întreaga încăpere fu inundată de lumină roşie dinspre proiectoarele AV şi holoecrane. Apoi energia se întrerupse, lăsându-i în beznă pe membrii echipei.

– Ce pizda mă-sii se-ntâmplă? răcni recent numitul căpitan al reţelei.

O flacără strălucitoare de lumânare i se aprinse în vârful degetului arătător, dezvăluind chipuri la fel de derutate în jurul său. Se întinse către blocul comunicator pentru a o apela pe Kiera Salter, detestând ce avea să audă, însă mâna nu-i mai ajunse niciodată la destinaţie.

– Căcat, zbieră cineva, *priviţi!*

O lumină orbitor de albă începu să se reverse prin unicul hublou al biroului.

În patruzeci şi cinci de generatoare de fuziune, jetul de plasmă devenise instabil, perturbat de manipulări ale câmpului de restricţionare magnetică. Plasma lovi pereţii incintei delimitatoare şi vaporiză materialul, ceea ce crescu presiunea de o mie de ori. Patruzeci şi cinci de generatoare de fuziune fură perforate aproape simultan, destrămând platformele DS într-o explozie de şrapnele şi gaze iradiate la temperatura de cinci milioane de grade.

Puteţi începe, anunţă Rubra flota care aştepta.

Trei sute de terminusuri de găuri-de-vierme se deschiseră, înconjurând habitatul. Şoimi-de-vid ţâşniră prin ele. Două sute aveau scopul de a distruge staţiile industriale, lipsind-o pe Kiera de enorma lor bază de producere a armamentului. Imediat, navele stelare bitek se năpustiră pe vectorii lor de asalt. Proiectile cinetice fulgerară de pe suporturile de lansare, gonind cu şaisprezece *g* spre staţii. Fiecare salvă era astfel aţintită încât suflul impactului să îndepărteze de habitat cascada de sfărâmături, minimizând posibilitatea afectării polipului carcasei prin coliziuni.

Cei o sută de şoimi-de-vid rămaşi aveau misiuni de reprimare. Zburând în formaţii de câte zece, emiseră prin afinitate avertizări către şoimii-de-iad, complet derutaţi, de pe terasele de andocare, poruncindu-le să rămână locului. Sub panglicile perfect

conturate de lumină rubinie dinspre laserele de ochire polipul teraselor străluci ca gheaţa neagră lovită de un soare matinal. Raze refractate se răsuciră în jurul formelor stranii cocoţate pe piedestale, când şoimii-de-vid începură să-şi coordoneze vectorii cu rotaţia habitatului.

Mai aproape de habitat, cicloane de sfărâmături scânteietoare clocoteau dinspre ruinele staţiilor industriale. Şoimii-de-vid victorioşi plonjau şi se roteau deasupra constelaţiilor metalice, îndepărtându-se iute de periculosul front de undă format din schije ascuţite de mare viteză. Şoimii-de-iad rămaseră pe piedestale, asistând muţi şi neputincioşi la masacru.

Excelent tirul, anunţă Rubra Consensul Kohistan. **Nu uitaţi însă: când se va termina totul, veţi achita poliţa de asigurare a lui Magellanic Itg.**

Trei sute de interstiţii de găuri-de-vierme se deschiseră. Şoimii-de-vid dispărură într-o etalare extraordinară de sincronicitate. Atacul durase nouăzeci şi trei de secunde.

Chiar şi în înflăcărarea pasiunii, Kiera Salter simţi cum minţile din apropiere începură să se învăpăieze alarmate. Încercă să-l îndepărteze pe Stanyon de pe spinarea ei şi să se scoale în picioare. Când el se împotrivi, înteţindu-şi strânsoarea, îl izbi pur şi simplu cu un fulger energetic în piept. Bărbatul icni şi impactul îl propulsă către înapoi.

– Ce pula mea de joc mai e şi ăsta? mormăi el.

– Taci!

Kiera se ridică, dorindu-şi să-i dispară echimozele. Transpiraţia pieri şi părul redeveni o coamă perfect pieptănată. O rochie de vară simplă, stacojie, i se materializă peste piele.

De cealaltă parte a calotei polare, şoimii-de-iad clocoteau de resentimente şi furie. Dincolo de ei era o pâclă de viaţă care degaja un iz de hotărâre îngheţată. Iar Rubra, murmurul mintal de fundal, mereu prezent, radia satisfacţie.

– La dracu'!

Blocul procesor desktop al femeii porni să ţiuie şi peste ecranul său curseră date. Pe toată reprezentarea reţelei pâlpâiau simboluri roşii, ce anunţau sisteme nefuncţionale, şi o alertă de defensivă strategică.

Sunetul ascuţit începu să se întrerupă intermitent, apoi ecranul se întunecă. Cu cât privea mai intens blocul, cu atât se înrăutăţeau căderile.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Erdal Kilcady.

Cealaltă fantezie a ei de dormitor. Un idiot de douăzeci de ani care, din câte îşi dăduse ea seama, avea o singură întrebuinţare.

– Suntem atacaţi, cretinule! îl repezi. Căcaţii ăia de edenişti.

La dracu', planurile îi progresaseră minunat până acum. Puştii dobitoci credeau în înregistrarea ei şi începuseră să sosească. Încă două luni şi populaţia habitatului ar fi crescut la un nivel decent.

Dar acum, atacul ăsta. Probabil că zborurile constante ale şoimilor-de-iad îi speriaseră pe edenişti, care deciseseră să intre în acţiune.

Urma de arsură de pe pieptul lui Stanyon se vindecă. Haine apărură şi-i îmbrăcară trupul.

– Ar fi mai bine să mergem la centrul de control DS, rosti el, şi să tragem nişte şuturi în cur.

Kiera şovăi. Centrul DS se găsea în spaţioportul invers rotativ. Ea era convinsă că habitatul în sine avea să fie ferit de atacuri. Rubra n-ar fi îngăduit niciodată asta, pe când spaţioportul putea fi o ţintă legitimă.

În clipa în care făcu primul pas ezitant spre uşă, telefonul din bachelită neagră de pe noptieră începu să sune. Instrumentul primitiv de comunicaţii era dintre cele care funcţionau aproape infailibil în ambientul energetic degajat de posedaţi. Ridică receptorul şi-l duse la ureche.

– Da?

– Sunt Rubra.

Kiera se încordă. Crezuse că încăperea aceasta se afla în afara zonei lui de supraveghere. Oare câte dintre sistemele lor erau expuse personalităţii habitatului?

– Ce vrei?

– Nimic. Nu fac altceva decât să dau un avertisment. În clipa de faţă şoimii-de-vid de la Kohistan distrug capacitatea de producţie industrială a habitatului. Nu vor mai exista viespi de luptă cu care să înarmezi şoimii-de-iad. Nu ne place ameninţarea pe care o reprezintă ele. Nu încerca să te aprovizionezi din alte surse, fiindcă vei avea neplăceri.

– Nu ne poţi face nimic, replică femeia insuflând glasului un ton de lăudăroşenie.

– Greşit. Ediniştii respectă viaţa şi ăsta-i motivul pentru care de data asta n-au distrus niciun şoim-de-iad. Nu-ţi pot însă

garanta că următorul raid al şoimilor-de-vid va fi la fel de generos. Am eliminat platformele DS ale habitatului, aşa că pe viitor le va fi încă şi mai uşor să atace. Voi şi şoimii-de-iad veţi rămâne aici pe tot restul conflictului. Ai înţeles?

Legătura telefonică se întrerupse. Kiera rămase nemişcată, cu degetele albindu-i-se treptat în jurul receptorului. Bucăţele de bachelită curseră pe covor.

– Găseşte-l pe Dariat, se adresă ea lui Stanyon. Nu-mi pasă unde-i – găseşte-l şi adu-mi-l. Imediat!

*

Asteroidul Chaumort din sistemul stelar Châlons. Nu tocmai genul de aşezare care să atragă multe nave stelare; avea puţină monedă străină cu care să le achiziţioneze încărcăturile de bunuri exotice şi puţine oportunităţi pentru curse charter de export. Staţiile sale industriale erau vechi, nebeneficiind de investiţii, produsele lor erau bătrâne cu o generaţie şi vânzările proaste se cumulau la ciclul descendent al economiei asteroidului. Zece la sută din populaţia adultă era şomeră, astfel încât muncitorii calificaţi constituiau produsul de export cel mai mare (şi imposibil de înlocuit) al lui Chaumort. Vina aparţinea conducerii, care se grăbise prea mult să revendice independenţa faţă de compania fondatoare. Declinul fusese o constantă permanentă, începând cu ziua aceea de carnaval. Chiar ca refugiu pentru indezirabili, asteroidul se situa aproape de ultimele poziţii de pe listă.

Era însă de etnie franceză şi îngăduia unor nave stelare să andocheze, în ciuda edictului de carantină al Confederaţiei. Viaţa ar fi putut să fie încă şi mai rea, îşi spuse André Duchamp, deşi, trebuia s-o recunoască, nu cu prea mult. Stătea la masa de pe trotuar a unei cafenele şi privea interiorul planetoidului micuţ. Stânca perfect verticală a peretelui cavernei biosferă se ridică înapoia lui, ciuruită de ferestre şi balcoane pe prima sută de metri. În cavernă, obişnuitele câmpuri galben-verzui şi livezi de arbori subţiratici scânteiau sub lumina pestriţă a tuburilor solare ce presărau podul rulant din axă.

Vederea era acceptabilă, vinul pasabil, iar situaţia lui, dacă nu tolerabilă, măcar stabilă – pentru două zile. André mai sorbi o dată şi încercă să se relaxeze. Păcat că nu i se concretizase ideea iniţială de a vinde viespi de luptă (după Lalonde, mai rămăseseră cincisprezece în tuburile de lansare ale navei

stelare) guvernului Chaumort. Trezoreria nu avea fonduri şi trei nave interplanetare fuseseră deja plasate ca avansuri pentru contracte defensive. Deşi banii n-ar fi fost de mare folos aici, fiindcă cele două companii de servicii locale care operau spaţioportul aveau un stoc de piese de schimb foarte limitat. Bineînţeles, ar fi fost utili pentru a-şi plăti echipajul. Madeleine şi Desmond nu spuseseră nimic, dar André le cunoştea prea bine dispoziţia. Iar Madeleine îl dusese pe Erick, afurisitul ăla de *englezoi,* la spitalul local imediat ce andocaseră. Ei bine, hoţii de medici aveau să aştepte!

Practic nu-şi putea reaminti când avusese atât de puţine opţiuni la îndemână. În clipa de faţă fusese redus la o unică posibilitate anemică, pe care o aflase de cum sosise (de data aceasta, examinând registrul spaţioportului în căutarea de nave cunoscute). Erau andocate neobişnuit de multe nave stelare, toate sosite recent. Altfel spus, după ce carantina fusese ratificată şi implementată de congresul sistemului Châlons.

Adunarea Confederaţiei demonstrase o intenţie lăudabilă în încercarea de a opri răspândirea posedaţilor, nimeni nu putea contrazice asta, totuşi planetele nou colonizate şi asteroizii mici sufereau în mod disproporţionat de lipsa unor zboruri programate; pentru a-şi menţine economiile în stare de funcţionare, aveau nevoie de importuri de înaltă tehnologie. Aşezări asteroidale precum Chaumort, a căror situaţie financiară nu era din capul locului prea grozavă, aveau să sufere costuri amare pentru o criză pe care n-o declanşaseră ele. Trăsătura comună a acestor comunităţi mai degrabă înapoiate o constituia izolarea lor din cauza distanţelor; de aceea, dacă urma să sosească un transport esenţial, nu era deloc de neconceput ca respectiva navă stelară să primească autorizaţia de andocare. Congresul sistemului local n-ar fi ştiut ce se întâmpla şi de aceea se găsea în imposibilitatea de a o stopa. După aceea marfa respectivă putea fi distribuită (în schimbul unei taxe modeste de transport), pentru a ajuta alte comunităţi mici şi dezavantajate, cu nave interplanetare ale căror mişcări nu fuseseră restricţionate de niciun decret al Confederaţiei. Chaumort se impunea discret ca un nod important pe o piaţă complet nouă. Genul de piaţă pentru exploatarea căreia nave stelare ca *Răzbunarea lui Villeneuve* deţineau calificări unice.

André discutase cu câţiva consumatori din barurile

frecventate de echipajele din industria spaţială şi de comercianţii locali şi-şi exprimase aprobarea pentru genul respectiv de operaţiuni, ca şi interesul pentru a ajuta Chaumort şi pe locuitorii săi în vremurile acestea dificile. Pe scurt, se făcuse cunoscut. Era un joc de stabilire de contacte, iar André avea o experienţă de decenii într-o asemenea privinţă.

Exact asta făcea şi acum: stătea la o masă şi aştepta să apară un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un grup de adolescenţi trecură grăbiţi pe lângă el şi unul dintre băieţi şterpeli un coş cu chifle de pe masă. Tovarăşii lui râseră şi-i ovaţionară curajul, apoi o luară la fugă înainte ca patronul să descopere furtul. André nu mai zâmbea de acum la poznele tinerilor. Adolescenţii erau o specie lipsită de griji; o stare la care el aspirase multă vreme, dar pe care meseria pe care şi-o alesese nu izbutise să i-o ofere. Părea cu totul incorect ca fericirea să existe numai la unul dintre capetele vieţii, ba încă la capătul greşit. Ar fi trebuit să fi fost o stare spre care să te îndrepţi, nu pe care s-o laşi tot mai mult în urmă.

O străfulgerare de culoare îi atrase atenţia. Toţi delincvenţii îşi înnodaseră batiste roşii în jurul gleznelor. Ce modă stupidă!

– Căpitanul Duchamp?

André ridică ochii şi zări un bărbat de etnie asiatică de vârstă mijlocie, îmbrăcat în costum elegant de mătase neagră, cu mâneci evazate. Tonul şi postura relaxată a corpului indicau un negociator experimentat; prea fermecător pentru un avocat şi în acelaşi timp lipsit de încrederea pe care o asigură bogăţia reală. Un intermediar.

André încercă să nu surâdă prea larg. Momeala fusese înghiţită. Acum rămânea de discutat preţul.

*

Nanonicele medicale din jurul piciorului stâng al lui Erick se despicară de la şold până la gleznă, cu zgomotul ruperii unei ţesături rezistente. Încet, dr. Steibel şi infirmiera tânără îndepărtară pachetul.

– Arată bine, decise dr. Steibel.

Madeleine îi zâmbi lui Erick, apoi se strâmbă dezgustată. Piciorul era acoperit cu un înveliş subţire de fluid lipicios, reziduu al pachetului care se desprinsese din carne. Dedesubtul gelatinei, pielea era albă ca smântâna, brăzdată cu o dantelă complicată de vene albastre. Cicatricele arsurilor şi plesniturilor

provocate de vid erau petice de piele translucidă mai groasă.

Urmă înlăturarea pachetului ce-i acoperea faţa şi gâtul. Erick inspiră surprins de aerul rece care năvăli peste pielea nouă şi sensibilă. Obrajii şi fruntea continuau să-l furnice de pe urma aceluiaşi efect, deşi fuseseră descoperite cu două ore în urmă.

Nu se sinchisi să-şi privească piciorul dezvelit. De ce ar fi făcut-o? Acolo nu existau decât amintiri.

– Dă-mi acces la canalul nervilor, te rog, îi ceru dr. Steibel.

Se uita într-o coloană AV, ignorându-l complet pe Erick.

Erick se conformă şi nanonicele neurale îi deschiseră un canal direct în şira spinării. Fură datavizate o serie de instrucţiuni şi piciorul i se ridică la orizontală înainte de a-şi flexiona laba.

– Este bine.

Medicul încuviinţă mulţumit, continuând să fie pierdut în informaţiile primite de la coloană.

– Joncţiunile nervilor sunt perfecte şi ţesutul nou este destul de gros. N-o să mai pun pachetul, dar vreau să aplici unguentul hidratant pe care o să ţi-l prescriu. Este important ca pielea nouă să nu se usuce.

– Da, doctore, aprobă supus bărbatul. Şi ăsta…?

Indică pachetul care-i cuprindea partea superioară a trunchiului şi braţul drept.

Dr. Steibel zâmbi scurt, uşor îngrijorat de firea nerăbdătoare a pacientului său.

– Mă tem că nu. Implanturile de ţesuturi artificiale se integrează frumos, dar procesul nu-i nici pe departe încheiat.

– Înţeleg.

– O să-ţi dau nişte consumabile pentru modulele de susţinere pe care le târăşti după tine. Pachetele de invaziune profundă pe care le foloseşti consumă multe substanţe nutritive. Asigură-te că rezervele nu sunt sărăcite.

Ridică modulul de susţinere pe care-l reparase Madeleine şi se uită la cei doi.

– De asemenea, aş recomanda insistent ca o perioadă să nu existe nici expuneri la ambienturi antagonice. Acum poţi să funcţionezi la un nivel rezonabil de normal, dar numai dacă nu-ţi stresezi metabolismul. Nu ignora avertizările programului de monitorizare metabolic. Pachetele de nanonice nu trebuie considerate ca un fel de plasă de siguranţă infailibilă.

– Am înţeles.

– Presupun că o vreme nu vei zbura.

– Nu, toate zborurile navelor stelare au fost anulate.

– Asta-i bine. Vreau să eviţi pe cât posibil imponderabilitatea, fiindcă este un mediu oribil pentru vindecare. Cât timp te afli aici, cazează-te într-un hotel din secţiunea cu gravitaţie mare. Îi datavіză un fişier şi adăugă: Acesta este regimul de exerciţii pentru picioarele tale. Respectă-l şi ne revedem peste o săptămână.

– Mulţumesc.

Dr. Steibel încuviinţă binevoitor spre Madeleine când ieşi din sala de tratamente.

– Plătiţi la recepţie, când ieşiţi.

Infirmiera începu să pulverizeze o soluţie spumoasă peste picioarele lui Erick, spălând mucozităţile. Bărbatul folosi o nanonică neurală prioritară pentru a-şi opri tresăritul când ea ajunse la organele genitale. Slavă Domnului că nu fuseseră rău afectate, ci suferiseră doar leziuni superficiale ale pielii provocate de expunerea la vid.

Madeleine îi aruncă o privire îngrijorată peste spatele infirmierei.

– Câţi bani ai pe card? îi datavіză.

– Vreo sută cincizeci de fuzidolari, răspunse el în acelaşi mod. André încă n-a transferat salariul pentru luna asta.

– Eu am două sute, iar lui Desmond ar fi trebuit să-i mai fi rămas ceva. Cred că putem achita.

– De ce ar trebui s-o facem noi? Unde dracu-i Duchamp? El ar trebui să plătească toate astea. Iar implanturile mele de ţesuturi artificiale nu erau decât prima etapă.

– Susţinea că-i ocupat cu nu ştiu ce agent de mărfuri. Las' pe mine, o să aflu cât datorăm spitalului.

Erick aşteptă plecarea femeii, apoi datavіză procesorului reţelei spitalului, solicitând Biroul Marinei Confederaţiei. Calculatorul de management al reţelei îl informă că adresa respectivă nu exista. Blestemă în şoaptă şi accesă indexul calculatorului, încărcând o comandă de căutare pentru orice oficial rezident al Confederaţiei. Nu exista niciunul, nici măcar un inspector BAC; prea puţine nave utilizau spaţioportul, ca să merite cheltuiala respectivă.

Procesorul reţelei deschise un canal spre nanonicele lui neurale.

– Te rog să te prezinţi la navă, *mon enfant* Erick, dataviză André. Am făcut rost de o cursă charter.

Dacă gâtul nu i-ar fi fost atât de înţepenit, Erick ar fi clătinat din cap, minunându-se. O cursă charter! În toiul carantinei impuse de Confederaţie, Duchamp era incredibil. Condamnarea lui ar fi fost cea mai scurtă formalitate din istorie.

Îşi coborî picioarele de pe masa de tratamente, ignorând privirea de martiră a infirmierei, căreia îi decuplase furtunurile de spălare.

– Scuze, rosti el, probleme de serviciu. Caută-mi, te rog, mai bine nişte pantaloni. N-am timp de pierdut toată ziua.

*

Numele intermediarului era Iain Girardi. André îi invidia temperamentul; nimic nu-l putea scoate din sărite, nici insultele, nici ameninţările. Rămânea calm în discuţiile cele mai înfierbântate, ceea ce era perfect, fiindcă răbdarea lui André fusese de mult epuizată de nerecunoştinţa echipajului său.

Se adunaseră în salonul de zi din *Răzbunarea lui Villeneuve,* unicul loc pe care André îl considera suficient de sigur pentru a discuta propunerea lui Girardi. Madeleine şi Desmond aveau picioarele fixate pe un covoraş adeziv de pe podea, în timp ce Erick se ţinea de scara centrală, cu modulele de susţinere medicală fixate de treptele din compozit. André plutea lângă Iain Girardi, fulgerându-i pe toţi trei din priviri.

– Eu cred că glumeşti-n pizda mă-sii! explodă Madeleine. De data asta ai întins coarda prea mult, căpitane. Mult, mult prea mult. Cum ai putut măcar asculta oferta nenorocitului ăstuia? Doamne Dumnezeule, după toate prin câte am trecut la Lalonde! După câte a făcut Erick! Uită-te la nava asta! Uite ce i-au făcut ei, ce ţi-au făcut ţie.

– Nu este tocmai exact, spuse Iain Girardi cu glas plin de tact, blând şi în acelaşi timp pe un ton de scuze.

– Taci-n pizda mă-tii! zbieră femeia. N-am nevoie să-mi spui tu ce ni s-a-ntâmplat nouă.

– Madeleine, te rog, rosti André, nu fi isterică. Nimeni nu te sileşte să vii. Dacă aşa vrei, nu te voi sili să respecţi contractul.

– Bineînţeles c-aşa vreau. Iar în contractul meu nu scrie nicăieri să zbor pentru posedaţi. Îmi plăteşti ultimele două luni de salariu, plus bonificaţia de luptă de la Lalonde pe care mi-o datorezi şi m-am cărat de aici!

– Bine, dacă asta îţi doreşti.

– Ai banii?

– *Oui.* Evident. Nu că asta ar fi treaba ta.

– Nenorocitule! Atunci de ce ne-ai lăsat pe noi să plătim tratamentul lui Erick?

– Sunt un simplu căpitan şi nu pretind că realizez minuni. Banii abia mi-au intrat în cont. Evident că-i plăcerea mea să plătesc pentru tratamentul dragului de Erick. Pentru mine este o chestiune de onoare.

– Abia…

Madeleine privi de la André la Iain Girardi, apoi înapoi. Înţelegerea îi aduse pe chip uimire scandalizată.

– Ai acceptat un avans de la el?

– *Oui,* se răsti André.

– Iisuse…

Şocul de a-l auzi pe bărbat recunoscând o reduse la tăcere.

– Te-ai referit la Lalonde, rosti Iain Girardi. Marina Confederaţiei s-a grăbit să vă sară în ajutor când aţi fost acolo?

– Nu vorbi despre un lucru despre care nu ştii nimic, mârâi Desmond.

– Ştiu câte ceva. Am accesat reportajul lui Kelly Tirrel. Toată lumea a făcut-o.

– Şi noi am accesat reportajul lui Gus Remar de pe Noua Californie. Posedaţii au cucerit planeta aia. În mod normal ar trebui să ne înrolăm în Marina Confederaţiei şi să ajutăm la eradicarea lor din univers.

– În ce fel să-i eradicaţi? Aceasta este o calamitate teribilă care s-a abătut asupra rasei umane, asupra ambelor ei jumătăţi. Aruncarea de bombe nucleare peste milioane de oameni nevinovaţi nu va fi o soluţie. Sigur că da, pe Lalonde a fost haos şi-mi pare rău că voi aţi fost loviţi în plin. Posedaţii aceia au fost o gloată dezorganizată, îngrozită, care lovea orbeşte pentru a se proteja de armata voastră de mercenari. Însă Organizaţia este cu totul altceva. În primul rând noi dovedim că posedaţii şi non-posedaţii pot convieţui.

– Da, zise Madeleine, atâta vreme cât vă suntem utili. Cât aveţi nevoie de noi ca să ne ocupăm de tehnologie şi să pilotăm navele. După aceea istoria va căpăta un curs cu totul diferit.

– Îţi înţeleg perfect amărăciunea, dar te-nşeli. Al Capone a întreprins primii paşi în direcţia rezolvării acestei dileme majore –

el a propus un proiect de cercetare comun pentru găsirea unei soluţii. Marina Confederaţiei nu face altceva decât să caute metode de a-i azvârli pe posedaţi înapoi în lumea de dincolo. Nu vă cunosc părerile, totuşi n-aş vrea deloc să aibă succes.

Desmond încleştă pumnul şi-şi desprinse un picior de pe covoraşul adeziv, gata să se lanseze către bărbat.

– Găinaţ trădător!

– Vom muri, rosti nemilos Iain Girardi. Voi, eu, toţi de la bordul acestei nave, toţi din Chaumort. Toţi vom muri. Este inevitabil, entropia nu poate fi inversată. Iar după ce veţi muri, veţi petrece eternitatea în lumea de dincolo. Cu excepţia cazului în care se va face ceva în privinţa asta, dacă se va putea găsi o structură neuronală vie care să vă găzduiască. Vă întreb acum din nou – vreţi ca proiectul lui Al Capone să eşueze?

– Dacă Al Capone doreşte să răspândească fericirea în galaxie, de ce vrea să angajeze o navă stelară capabilă de luptă? întrebă Madeleine.

– Ca protecţie sub forma intimidării. În zeci de asteroizi există reprezentanţi ai Organizaţiei aidoma mie, care încearcă să angajeze nave stelare capabile de luptă. Cu cât vom avea mai multe pe orbita Noii Californii, cu atât va fi mai greu pentru oricine să lanseze un raid într-acolo. Marina Confederaţiei va ataca reţeaua defensivă strategică a planetei. Toţi ştiu asta. Adunarea urlă la Primul-amiral, cerându-i să acţioneze decisiv. Dacă va putea fisura reţeaua DS, atunci va deschide calea pentru o invazie; îi va trimite pe puşcaşii marini să-i adune pe toţi răii şi să-i expedieze în tau-zero.

Iain Girardi expiră şuierat şi îndurerat, apoi urmă:

– Vă puteţi imagina vărsarea de sânge pe care o va cauza? Aţi văzut în mod direct cât de dur pot lupta posedaţii când sunt încolţiţi. Imaginaţi-vă încleştarea din salonul vostru amplificată de un miliard de ori. Aşa va fi. Îi aruncă lui Erick o privire de simpatie: Asta vă doriţi?

– Eu nu lupt pentru posedaţi, mormăi Madeleine posac.

Detesta felul în care Iain Girardi îi putea răstălmăci vorbele, făcând-o să se îndoiască de propriile-i convingeri.

– Nimeni nu-i cere *Răzbunării lui Villeneuve* să lupte, rosti Iain Girardi cu sinceritate. Voi veţi fi acolo ca sperietoare, asta-i tot. Veţi patrula pe cordonul defensiv, acolo unde veţi fi vizibili, într-o demonstraţie de forţă numerică. Nici pe departe o misiune

oneroasă. Şi veţi fi plătiţi cu onorariul de luptă, cu un contract garantat pe şase luni; pe lângă care ofer un avans discreţionar. În mod evident pentru o navă excelentă ca *Răzbunarea lui Villeneuve,* acesta va fi substanţial. Vă veţi putea permite să întreprindeţi reparaţiile cele mai urgente aici, în Chaumort, şi Erick va putea primi cele mai bune tratamente medicale. Vă pot chiar aranja achiziţia unui avion spaţial nou-nouţ în condiţii foarte avantajoase. Companiile de astroinginerie de pe Noua Californie fabrică modelele cele mai bune.

– Vedeţi? interveni André. Ăsta-i genul de charter de care să fii mândru. Dacă Organizaţia are dreptate, vom ajuta la asigurarea viitorului întregii rase umane. Cum puteţi obiecta?

– Nu, căpitane, zise Madeleine. Eu nu-mpart capsula de susţinere biotică cu posedaţii. Niciodată. Punct!

– Nimeni nu sugerează aşa ceva, spuse Girardi pe un ton şocat. Înţelegem desigur că pentru moment există multe suspiciuni. Organizaţia se străduieşte din răsputeri să demonteze barierele acelea vechi de prejudecăţi. Dar până ce nu se dezvoltă mai multă încredere, este evident că veţi avea doar echipajul vostru şi pe nimeni altcineva. Într-un fel, asta face parte din consolidarea încrederii. Organizaţia este pregătită să accepte ca o navă înarmată şi cu echipaj format exclusiv din non-posedaţi să patruleze pe orbita planetei, cu condiţia de a fi integraţi în reţeaua ei de comandă DS.

– Căcat! şuieră Madeleine. Erick?

Bărbatul ştia că era un soi de cursă. În acelaşi timp însă… nu vedea cum şi-ar fi propus posedaţii să pună stăpânire pe navă. Echipajul era pe deplin conştient de pericolul de a-l lăsa la bord fie şi măcar pe unul singur dintre ticăloşi. Era posibil ca Iain Girardi să fi făcut o eroare majoră când îl abordase pe André.

Neîndoielnic, SCNC putea utiliza informaţii preluate de la surse directe cu privire la dispunerea de nave în jurul Noii Californii, pentru care *Răzbunarea lui Villeneuve* s-ar fi găsit într-o poziţie ideală. Iar după culegerea informaţiilor, el putea oricând să părăsească nava, indiferent de obiecţiile lui Duchamp. În cabina sa existau dispozitive cu care ar fi putut înfrânge restul echipajului. „În felul ăsta rămân doar factorii personali. Nu mai vreau să lupt în prima linie.”

– Este o decizie importantă, murmură el.

André îl privi derutat. Era desigur încântat că unele pachete

nanonice medicale (înfiorător de scumpe) fuseseră înlăturate, dar în mod evident creierul sărmanului băiat încă nu-şi revenise pe deplin după decompresie. Iar Madeleine îi cerea lui să decidă. *Merde!*

– Ştim asta, Erick. Nu vreau să vă faceţi însă griji. Trebuie doar să ştiu cine din echipajul meu este îndeajuns de loial pentru a mă însoţi. Eu am decis deja să-mi duc nava la Noua Californie.

– Ce vrei să spui prin „îndeajuns de loial”? clocoti Madeleine.

André ridică un braţ în semn de rugăminte.

– Stai să vedem ce are Erick de spus, da?

– O să andocăm pe vreun corp ceresc din sistemul Noua Californie? De exemplu, este de aşteptat din partea noastră să îmbarcăm echipaj suplimentar?

– Bineînţeles că nu, răspunse prompt Girardi. Alimentarea cu combustibil nu impune intrarea nimănui în capsulele de susţinere biotică. Iar dacă va apărea totuşi o situaţie improbabilă, atunci, desigur, veţi dispune de dreptul la veto privind intrarea oricărei persoane în tubul ecluzei pneumatice. Puteţi implementa orice măsuri de precauţie pe care le doriţi.

– Bine, spuse Erick. Eu vin cu tine, căpitane.

*

– Da?

– Căcat, trebuia să fi ghicit, cine alta să fi sunat la ora asta din noapte! Voi nu dormiţi niciodată?

…

– Toţi vor un favor sau altul. Eu nu mai am treabă cu favorurile. În ziua de azi nu mă mai vând atât de ieftin.

…

– Da? Atunci fugi şi spune-le camarazilor mei; cum te-ai mai putea folosi de mine?

…

– Maică Maria! Cred că glu… Alkad Mzu? Căcat, ăsta-i un nume pe care nu m-aşteptam să-l mai aud vreodată!

…

– Aici? În asteroizii Dorado? N-ar îndrăzni.

…

– Eşti sigură?

…

– Nu, bineînţeles că nimeni n-a zis nimic. Au trecut luni de zile de când partizanii nu s-au mai obosit să ţină vreo întrunire.

Actualmente suntem prea ocupaţi cu acţiunile de caritate.

…

– Maică Maria! Ai crezut, este? Ha! Fac pariu că vă pişaţi pe voi. Ce-ai zice de o schimbare? Dup-atâţia ani de aşteptare, noi, sărmanii hoinari bătrâni, am căpătat în sfârşit nişte colţi ascuţiţi.

…

– Crezi? Poate că tocmai mi-am dat demisia din agenţia ta. Nu uita care-i miza aici. Eu m-am născut pe Garissa.

…

– În pula mea, să nu-ndrăzneşti să-mi spui mie una ca asta, nemernico! Băi, căcat cu ochi, ajunge doar să te uiţi spre familia mea şi-o să lansez cu mâinile mele Alchimistul spre planeta ta natală.

…

– Da, da. Aşa-i, e un univers de tot căcatu'.

…

– O să mă gândesc. Nu-ţi promit nimic. Cum am zis, miza-i alta. Trebuie să stau de vorbă cu nişte oameni.

*

Petrecerea fu dată în ajunul plecării flotei. Ocupă toată sala de bal din Monterey Hilton, după care se extinse în câteva apartamente de la nivelul imediat inferior. Mâncarea era mâncare adevărată; Al insistase în privinţa aceasta, posedaţii beţi nu puteau menţine niciodată iluzia delicateselor. De aceea Organizaţia rulase programe de căutare prin nucleele sale de memorii şi-i adusese pe toţi cei care-şi listaseră ocupaţia ca bucătari; posedaţi sau nu, abilitatea era tot ceea ce conta, nu secolul de origine. Efortul fu răsplătit printr-un banchet oficial cu opt feluri de mâncare, ale cărui materii prime fuseseră aduse la asteroid în şapte zboruri de avioane spaţiale şi avusese drept urmare o mie o sută de ore de credite energetice pe care Leroy Octavius le înmânase fermierilor şi angrosiştilor. După ultimul fel de mâncare, Al urcă pe masa cea mai înaltă şi rosti:

– Vom avea o petrecere încă şi mai mare şi mai grozavă când veţi reveni cu bine. Aveţi cuvântul lui Al Capone în privinţa asta!

Urmă o explozie de aplauze tumultuoase, care se încheie doar când începu să cânte formaţia. Leroy şi Busch audiaseră peste o sută de muzicieni, reducându-le numărul la o formaţie de jazz din opt membri. Unii dintre ei fuseseră muzicieni autentici în anii 1920, sau cel puţin aşa susţinuseră. În tot cazul, arătau şi sunau

ca atare când urcară pe scenă să cânte. Aproape trei sute de persoane ieşiră pe ring şi dansară după vechile melodii honky-tonk pe care Al le îndrăgea cel mai mult.

Al însuşi dădu tonul, învârtind-o pe Jezzibella care râdea încântată, cu toată energia şi eleganţa stilată pe care le deprinsese în Broadway Casino în zilele de pe timpuri. Restul invitaţilor prinseră iute ritmul şi mişcările. Al insistase ca toţi bărbaţii să poarte smochinguri sau, dacă erau membri ai flotei, uniforme militare; în timp ce femeile fuseseră libere să-şi aleagă rochiile de bal dorite, cu condiţia ca stilurile şi ţesăturile să nu fie prea moderne. Cu decoraţiile din draperii subţiri ca pânza de păianjen şi lebede gigantice create din flori proaspete, efectul general era al unui bal vienez de epocă, dar cu mult, mult mai amuzant.

Posedaţi şi non-posedaţi se amestecau armonios. Vinul curgea, hohotele de râs zguduiau ferestrele, unele cupluri se retraseră, continuând în intimitate, izbucniră câteva bătăi. Potrivit oricăror standarde, era un succes de proporţii.

Tocmai de aceea, pe la ora două şi jumătate noaptea, Jezzibella fu surprinsă să-l găsească pe Al stând singur într-un apartament de la etajul de dedesubt, rezemat de fereastra uriaşă, cu nodul cravatei slăbit şi un pahar de brandy în mână. Afară, puncte stelare de lumină se deplasau prin spaţiu: ultimele elemente ale flotei care intrau în formaţia de salt.

– Care-i treaba, iubitule? întrebă încetişor.

Îl încolăci cu braţe moi şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

– O să pierdem navele.

– E imposibil să nu pierdem câteva, dulceaţă. Nu poţi face omletă fără să spargi ouăle.

– Nu, vreau să zic c-o să plece la ani-lumină depărtare. Ce le va sili să-mi mai asculte ordinele?

– Structura de comandă, Al. Flota este o versiune la scară redusă a Organizaţiei. Soldaţii de la bază execută ordinele locotenenţilor de la vârf. Este ceva ce a funcţionat de secole în navele de război. Când eşti în bătălie, urmezi automat ordinele.

– Şi dacă rahatul ăla de Luigi se gândeşte să mi-o tragă şi să se instaleze pe cont propriu pe Arnstadt?

– N-o va face. Luigi este loial.

– Da.

Al îşi ciuguli gânditor pieliţa unei falange, recunoscător că nu

era cu faţa la femeie.

– Asta te nelinişteşte, este?

– Da. E o problemă blestemată, de acord? Flota aia-nseamnă al dracu' de multă putere dată pe mâinile unui singur om.

– Mai trimite doi.

– Ce spui?

– Pune la conducere un triumvirat.

– Hă?

– Uşurel, iubire; dacă la conducerea flotei sunt trei indivizi, atunci fiecare dintre ei se va da peste cap ca să demonstreze în faţa celorlalţi cât este de loial. Şi haide s-o recunoaştem: flota va lipsi cel mult o săptămână, ori ca să pui pe picioare o conspiraţie viabilă trebuie mult mai mult timp. În plus, nouăzeci la sută din soldaţi îţi sunt credincioşi. Tu le-ai dat totul, Al: atât viaţă, cât şi un ţel. Haide, nu te subaprecia – ai făcut un miracol cu oamenii ăştia, şi ei o ştiu. Îţi scandează numele. Nu pe al lui Luigi, pe al lui Mickey sau Emmet. Pe al tău, Al.

– Mda.

Bărbatul aprobă din cap, simţind cum îi revine încrederea. Spusele Jezzibellei erau logice. Întotdeauna erau aşa.

O privi în lumina slabă a stelelor. În noaptea asta personalităţile i se combinaseră într-o sportivă plină de feminitate. Rochia din mătase scânteietoare de culoarea perlelor mai degrabă îi sugera decât îi dezvăluia trupul. Exercita un magnetism extraordinar. Al avusese mari dificultăţi în a-şi controla nervii în timpul serii, când percepuse valurile de pofte şi pasiuni dinspre ceilalţi bărbaţi de pe ringul de dans de fiecare dată când Jezzibella luneca pe lângă ei.

– Să dea dracii, şopti el. N-am făcut niciodată ceva care să merite o răsplată aşa mare ca tine.

– Cred c-ai făcut, murmură ea şi nasurile li se atinseră din nou, iar braţele se mişcară cu blândeţe într-o îmbrăţişare. Am un cadou pentru tine, Al. L-am păstrat ca pe o plăcere specială şi cred că-i momentul potrivit.

Strânsoarea braţelor lui se înteţi.

– Am unica plăcere care-mi trebuie.

– Linguşitorule!

Se sărutară.

– Poate s-aştepte până dimineaţă, decise Jezzibella.

*

Uşa liftului se deschise într-o secţiune din Monterey pe care Al n-o recunoscu. Un coridor din rocă goală, cu o conductă pentru aerisire şi cabluri electrice de putere întinse în lungul tavanului. Gravitaţia era cam jumătate din cea normală. Bărbatul se strâmbă, deoarece imponderabilitatea constituia singurul lucru din secolul acesta pe care-l detesta cu adevărat. Jez tot încerca să-l determine să şi-o pună împreună într-un cubiculum din hotelul axial, dar el nu accepta. Îşi simţea stomacul suindu-i-se în gât numai când se gândea la aşa ceva.

– Unde suntem? întrebă el.

Jezzibella surâse larg. În dimineaţa aceasta era personalitatea orăşencei atotştiutoare şi lipsită de griji, purtând o uniformă-combinezon albă ca omătul, care i se mula pe piele precum cauciucul.

– La terasele de andocare. De când ai preluat conducerea, n-au mai fost utilizate prea mult. Nu… până acum.

Al o lăsă să-l conducă pe coridor, după care intrară într-un salon de observare. Emmet Mordden, Patricia Mangano şi Mickey Pileggi aşteptau în faţa peretelui-fereastră. Toţi zâmbeau mândri şi emoţia aceea se reflecta în curenţii gândurilor lor. Al le intră în joc pe când Jez îl remorcă spre fereastră.

– Am capturat monstrul ăsta acum două săptămâni pe un asteroid, rosti Mickey. De fapt, căpitanul lui era posedat. Dup-aia a trebuit să convingem sufletul să ne transfere legătura de afinitate. Jezzibella a zis c-o să-ţi placă.

– Ce-i căcatul ăsta, Mickey?

– Cadoul nostru pentru tine, Al, iubitule, spuse Jezzibella. Nava ta amiral.

Surâse încântată şi arătă spre fereastră.

Al se apropie şi privi afară. Pe platforma de rocă de sub el stătea însăşi racheta lui Buck Rogers. O torpilă stacojie superbă, cu aripioare galbene ce i se ridicau de pe flancuri şi un grup de duze din cupru în partea inferioară.

– Asta-i pentru mine? întrebă el uluit.

*

Interiorul rachetei era în deplină concordanţă cu aspectul exterior: vârful de inginerie şi design al anilor 1930. Al se simţi ca acasă mai mult decât în oricare alt moment de la întoarcerea din lumea de dincolo. Acestea erau mobilele lui, stilul lui. Un fragment din epoca sa natală.

– Mulţumesc, îi spuse Jezzibellei.

Ea îl sărută pe vârful nasului şi-l prinse de braţ.

– Este un şoim-negru, îi explică. Sufletul care-l posedă se numeşte Cameron Leung. Să fii drăguţ cu el, Al, i-am promis c-o să-i găseşti un corp omenesc după ce se va potoli niţel universul.

– Sigur că da.

O scară spiralată din fier suia pe puntea de promenadă. Al şi Jezzibella se instalară pe o sofa masivă din piele verde, de unde puteau să privească în lungul botului conic al rachetei prin fereastra lungă şi curbată. Bărbatul îşi aşeză pălăria de fetru pe o măsuţă din trestie de lângă sofa şi-şi trecu braţul după umerii Jezzibellei. Era din nou prinţul absolut al oraşului.

– Mă poţi auzi, Cameron? întrebă Jezzibella.

– Da, se auzi răspunsul din grila argintată a unui difuzor mural.

– Am dori să vedem flota înainte să plece. Du-ne, te rog, deasupra ei.

Al făcu o grimasă şi se prinse cu putere de braţele evazate ale sofalei. „Iarăşi zbor prin spaţiu, futu-i maica mă-sii!" Nu simţi însă nici urmă din acceleraţia apăsătoare pentru care se încordase. Nu se întâmplă nimic, doar o schimbare a panoramei. Cu o clipă înainte, grila sferică alb-argintie a spaţioportului Monterey se rotea lent în faţa lor, pentru ca acum să lunece în lateral, după care să gonească peste ei şi înapoi.

– Hei, exclamă el încântat, nu simt nimic! Nici acceleraţie şi nici căcatu-ăla de imponderabilitate. Să dea dracii, ăsta-i felu-n care să călătoreşti!

– Da.

Jezzibella pocni din degete şi un băieţel apăru aproape imediat în faţa lor. Purta uniformă de steward cu guler înalt, iar părul dat cu gel era pieptănat spre spate, cu cărare pe mijloc.

– Aş zice o sticlă de Lacrimile Norfolk, i se adresă femeia. Momentul acesta trebuie sărbătorit. Cred că am putea rosti şi un toast. Ai grijă să răceşti cupele.

– Da, domnişoară, încuviinţă cu glas ascuţit băiatul.

Al se încruntă în urma lui.

– Cam tânăr pentru aşa ceva, nu crezi?

– Este Webster Pryor, rosti ea încetişor. Un băiat dulce.

– Fiul lui Kingsley?

– Da. M-am gândit că-i mai bine să-l avem tot timpul în

preajmă. Pentru orice eventualitate.

– Am înţeles. Foarte bine.

– Ai dreptate în privinţa navei, Al. Bitekul este unicul mod în care să călătoreşti. Compania mea media a fost mereu prea sărăntoacă pentru a-mi face rost de una pentru turnee. De asemenea, şoimii-negri sunt navele de război cele mai bune.

– Da? Şi câţi avem?

– Trei, punându-l la socoteală şi pe ăsta. Şi-am pus mâna pe ei numai deoarece căpitanii lor au fost laşi când am capturat asteroizii.

– Păcat.

– Da. Sperăm însă ca data viitoare s-avem mai mult noroc.

Al surâse şi privi pe fereastră când apăru semiluna încântătoare a Noii Californii, apoi se instală mai bine ca să se bucure de voiaj.

*

Cameron Leung acceleră, îndepărtându-se cu doi *g* de Monterey, descriind o traiectorie curbă către planeta aflată la o sută douăzeci de mii de kilometri mai jos. Departe în faţa botului de smarald ascuţit al şoimului-negru, flota Organizaţiei se deplasa pe orbita ei de cinci mii de kilometri: o salbă de nave stelare dispuse cu regularitate din doi în doi kilometri. Razele solare ricoşau şi scânteiau din carcasele învelite în foiţă când ieşeau din penumbră, făcându-le să semene cu un colier de argint care se rotea lent în jurul întregii planete.

Fuseseră necesare două zile pentru ca toate navele să zboare de la punctele de adunare de la asteroizii orbitali şi să-şi ocupe poziţiile în formaţia de salt sub conducerea lui Emmet Mordden şi Luigi Balsmao. *Salvatore* era nava conducătoare, un fost crucişător de bătălie din Marina Noii Californii, actualmente nava de comandă a lui Luigi Balsmao.

La două milioane de kilometri depărtare, staţionând deasupra Polului Sud al Noii Californii, şoimul-de-vid *Galega* observase reunirea flotei. Roiul de globuri stealth pe care îl răspândise în jurul planetei monitorizase navele stelare ce manevrau în poziţiile care le fuseseră alocate în salbă, interceptându-le comunicaţiile. Ţinând seama de înclinarea de două grade a orbitei flotei, *Galega* şi căpitanul său, Aralia, calculaseră numărul teoretic de coordonate de salt. Cincizeci şi două de stele erau ţinte posibile.

Consensul Yosemite trimisese şoimi-de-vid pentru a avertiza guvernele relevante, care fuseseră toate extrem de alarmate de scara ameninţării potenţiale. Edeniştii nu puteau face mare lucru. Atacul nu era o opţiune viabilă, deoarece flota Organizaţiei se găsea sub scutul reţelei DS a Noii Californii, iar potenţialul său ofensiv era la fel de formidabil. Pentru a putea fi respinsă, trebuia să fie confruntată cu o flotă de mărime cel puţin egală. Dar chiar dacă Marina Confederaţiei ar fi mobilizat o forţă suficient de mare, amiralii s-ar fi confruntat cu problema desfăşurării ei: aveau o şansă din cincizeci şi două să ghicească sistemul corect.

Galega urmări şoimul-negru stacojiu-limoniu al lui Capone care coborî de la Monterey şi se poziţionă la cincizeci de kilometri depărtare de *Salvatore.* Un glob-spion căzu între cele două nave. Personalul de contrainformaţii din toroidul pentru echipaj al şoimului-de-vid îl auzi pe Capone spunând:

– Cum merge, Luigi?

– E-n regulă, boss. Formaţia se menţine. Toţi au primit coordonatele de salt.

– Să dea dracii, Luigi, ar trebui să vedeţi cum arătaţi voi de aici! I-o imagine de nu-ţi vine să crezi! Îţi zic cu mâna pe inimă că n-aş vrea să mă trezesc dimineaţa şi să vă găsesc pe cerul meu. Lăbarii ăia de nemţălăi o să se cace pe ei.

– Să fii convins de asta, Al.

– Bine, daţi-i drumul, de acum e treaba voastră. Tu, Patricia şi Dwight s-aveţi grijă, aţi auzit? Şi Jez vă transmite multă baftă. Radeţi-i!

– Mulţumeşte-i micuţei doamne în numele nostru, boss. Şi nu-ţi face nicio grijă, o să lucrăm bine-n numele tău. Peste o săptămână aşteaptă-te la veşti bune de tot.

Panourile de termopurjare şi bateriile de senzori ale lui *Salvatore* începură să se retragă în nişele pentru salt, dar avură nevoie de mult timp pentru asta. În câteva rânduri părură că se înţepenesc, ori că tremură. A doua navă din formaţie începu să se configureze pentru salt, apoi a treia.

Vreme de încă un minut nu se întâmplă nimic, după aceea *Salvatore* dispăru în propriul său orizont de evenimente.

Aralia şi *Galega* îi conştientizară instinctiv poziţia spaţială, după care alinierea coordonatelor pentru salt putu să aibă o singură soluţie. **Arnstadt,** transmise Aralia spre Consensul

Yosemite. **Se-ndreaptă către Arnstadt.**

Mulţumim, Aralia, răspunse Consensul. **Vom trimite un şoim-de-vid să alerteze guvernul Arnstadt. Flota Organizaţiei va avea nevoie de minimum două zile pentru a ajunge la sistemul acela. Forţele Marinei locale vor dispune de ceva timp pentru pregătiri.**

Suficient?

Posibil. Depinde de ţelul real al Organizaţiei.

Când Aralia reveni la imaginile trimise de globurile-spion, alte douăsprezece nave o urmaseră deja pe *Salvatore.* Următoarele şapte sute patruzeci lunecau inexorabil spre coordonatele de salt către Arnstadt.

*

– Nu, Gerald, rosti Jansen Kovak.

Tonul era cel pe care părinţii îl rezervă copiilor care fac teribil de multe probleme. Mâna i se strânse pe antebraţul lui Gerald.

El şi alt sanitar supraveghetor îl aduseseră pe Gerald în salonul sanatoriului, pentru prânz. Când ajunseră la uşă, Gerald privi pe furiş în lungul coridorului şi muşchii i se încordară sub bluza de trening largă şi lălâie.

Kovak era familiarizat cu semnele. Gerald putea să devină agitat la cea mai mică provocare: orice, de la o frază nevinovată la vederea unui coridor lung despre care presupunea că duce direct la lumea exterioară. Când se petrecea aşa, îşi ataca supraveghetorii şi pe toţi cei care se întâmpla să-i stea în cale înainte de a încerca altă tentativă de evadare. Conceptul de încuietori codificate părea mai presus de înţelegerea sa.

Colţul buzelor lui Gerald zvâcni şi bărbatul îngădui să fie condus în salon. Primul lucru pe care-l făcu fu să privească spre bar, pentru a vedea dacă holoecranul era pornit (fusese complet înlăturat, spre nemulţumirea altor deţinuţi). Dr. Dobbs nu intenţiona să rişte declanşarea altui incident de magnitudinea aceea.

În sinea lui, Jansen Kovak considera că-şi iroseau timpul încercând să-l reabiliteze pe Skibbow. În mod clar, individul trecuse peste muchie şi acum se găsea în cădere liberă prin propriul său infern personal. Ar fi trebuit să fi fost expediat la o instituţie de îngrijire pe termen lung, pentru tratament şi poate chiar ştergere selectivă a memoriei. Însă dr. Dobbs insistase că psihoza putea fi tratată aici, iar Gerald era practic un deţinut

ASE, ceea ce genera alte complicaţii. Una peste alta, era o sarcină păcătoasă.

Salonul amuţi la intrarea celor trei, deşi înăuntru nu se aflau prea mulţi oameni: patru-cinci deţinuţi şi aproape o duzină de membri ai personalului. Gerald răspunse atenţiei aceleia cu o privire speriată, examinându-le feţele. Se încruntă derutat, când o femeie cu trăsături orientale şi păr arămiu-viu îi flutură un surâs pe jumătate de simpatie.

Jansen îl duse iute la un fotoliu aflat la jumătatea distanţei între fereastră şi bar şi-l aşeză.

– Ce doreşti să mănânci?

– Ăăă… la fel ca tine.

– Îţi aduc o salată, spuse Kovak şi se întoarse spre bar.

Aceea fu prima lui greşeală.

Ceva îl izbi între omoplaţi, proiectându-l către înainte şi făcându-l să-şi piardă complet echilibrul. Căzu pe podea şi se lovi dureros. Programe de autoechilibrare şi luptă cu mâinile goale intrară instantaneu în modul primar, interfaţând, şi bărbatul se rostogoli fluid într-o parte. Aproape din aceeaşi mişcare se şi ridică.

Gerald şi celălalt sanitar erau încleştaţi, străduindu-se reciproc să se doboare. Jansen alese o opţiune din meniul nanonicelor neurale. Picioarele îl purtară un pas şi jumătate înainte, iar centrul de greutate îşi schimbă poziţia. Un braţ descrise un arc rapid. Lovitura îl nimeri pe Gerald în umăr şi-l trimise în lateral. Înainte să se fi putut redresa, partea din spate a picioarelor sale veni în contact cu piciorul întins de Jansen. Se împiedică şi greutatea celuilalt sanitar supraveghetor îi acceleră căderea.

Gerald zbieră de durere când ateriză pe cot şi fu imobilizat sub trupul mătăhălos al sanitarului. Ridică ochii şi văzu uşa salonului la numai cinci metri. Atât de aproape!

– Daţi-mi drumul, îi imploră el. Este fata mea. Trebuie s-o salvez.

– Gura, cretinoidu’ dracului, mârâi Jansen.

– N-a fost frumos ce ai spus.

Jansen se roti şi o zări înapoia sa pe roşcată.

– Ăăă… am… Da.

Stinghereala îi învăpăia în mod inconfortabil faţa. Părea de asemenea să-i afecteze afişajul nanonicelor neurale.

– Îmi pare rău, a fost într-adevăr neprofesional. Atâta doar că-i extrem de iritant.

– Ar trebui să încerci să fii căsătorit cu el vreme de douăzeci de ani.

Chipul lui Jansen exprimă neînţelegere politicoasă. Femeia nu era o deţinută. Purta un taior albastru elegant, haine civile. Nu şi-o reamintea totuşi ca făcând parte din personal. Ea surâse scurt, îl prinse de pieptţii tunicii şi-l azvârli şase metri prin aer. Urletul bărbatului fu mai degrabă de şoc, decât de durere. Până ce lovi podeaua. Impactul fu agonie pură, iar nanonicele neurale i se dezactivaseră, îngăduind tuturor volţilor de durere să-i curgă nestingheriţi prin nervi.

Celălalt sanitar, care continua să stea călare pe Gerald, izbuti doar să emită un icnet surd de mirare înainte ca femeia să-l lovească. Pumnul ei îi pulveriză maxilarul, împroşcând un jet de sânge peste părul lui Gerald.

Un alt sanitar din salon avusese deja destulă prezenţă de spirit pentru a dataviza un cod de alarmă către procesorul de reţea al încăperii. Sirene porniră să urle. Un grilaj din bare metalice glisă vertical din podea, închizând uşile deschise spre balcon.

Trei sanitari voinici se apropiau de roşcată, când Gerald clipi buimăcit către ea. Femeia îi făcu cu ochiul şi ridică un braţ, cu degetul aţintit spre tavan. O brăţară de foc alb i se aprinse în jurul încheieturii.

– Căcat! zbieră şeful celor trei sanitari.

Aproape că se răsturnă, străduindu-se cu disperare să-şi stopeze năvala impetuoasă.

– Este un posedat, în pula mea!

– Înapoi! Daţi-vă-napoi!

– De unde dracu-a venit?

– Rade-i, gagico! răcni încântat un deţinut.

O rozetă de foc alb explodă din mâna femeii şi se dizolvă aproape imediat într-o sută de sfere minuscule, care izbiră plafonul, pereţii şi mobilele. Scântei se revărsară în cascadă, urmate de fuioare mici de fum negru. Flăcările începură să înainteze nesăţioase. Alarmele de incendiu îşi adăugară contribuţia la semnalul iniţial de alertă. După aceea luminile se stinseră şi sirenele amuţiră.

– Haide, Gerald, rosti femeia şi-l trase în picioare.

– Nu! chiţăi el terorizat. Eşti unul dintre ei. Lasă-mă, te rog. Nu mai pot fi unul dintre voi. Nu mai pot suporta încă o dată. Te rog… fata mea…

– Gura şi dă-i drumul! Mergem s-o căutăm pe Marie.

Gerald se holbă la ea.

– Ce ştii despre ea?

– Că are nevoie de tine, rău de tot. Haide acum!

– Ştii? scânci el. Cum poţi să ştii?

– Haide!

Îl prinse şi porni spre uşa salonului. Era ca şi cum s-ar fi ataşat de el braţul cu gheare al unui mecanoid-încărcător de mare putere.

Stewardul îşi înălţă capul deasupra tejghelei barului, pentru a vedea ce se întâmpla. Deţinuţi şi sanitari se aruncaseră pe jos, adăpostindu-se înapoia mobilelor. Posedata terifiantă se îndrepta hotărât către uşă, târându-l pe Skibbow care tremura. Bărbatul dataviză spre uşă un ordin de încuiere codificată, apoi deschise un canal de urgenţă către procesorul de reţea. Acesta nu răspunse. Mâna i se strânse în jurul paralizatorului cortical, gata să…

– Hei, tu! strigă femeia.

Un jet de foc alb îl izbi drept în frunte.

– Băiat rău ce eşti, rânji ea.

Gerald bolborosi stins când stewardul se nărui în faţă, cu fumul ridicându-i-se dintr-un crater în tâmplă.

– Doamne Dumnezeule, ce eşti?

– Nu-mi face probleme tocmai acum, rosti femeia şi se propti în faţa uşii.

Aerul din încăpere şuieră pe lângă ea, fluturându-i pletele lungi de culoarea aramei. Apoi curentul de aer îşi inversă direcţia, transformându-se într-un uragan urlător cu nucleu solid, care izbi în uşă, curbând compozitul ranforsat.

Femeia păşi prin interstiţiul creat, trăgându-l pe Gerald după ea.

– Acum fugim, îl anunţă pe un ton vesel.

Întrucât sanatoriul era operat de Marina Regală, gardienii erau înarmaţi, însă asta conta prea puţin, întrucât nu erau soldaţi de prima linie. Ori de câte ori unul dintre ei se apropia de Gerald şi de femeie, ea îşi folosea focul alb cu efecte devastatoare. Centrul de securitate internă al asteroidului îi putea urmări

poziţia, orientându-se pur şi simplu după valul de distrugeri pe care-l genera în jur. Toate componentele electronice şi circuitele de putere erau dezintegrate de flame de foc alb, uşile erau spintecate fără ezitare, conductele ambientale erau sparte şi turtite, mecanoizii reduşi la nivelul unor grămăjoare de zgură. Femeia făcea toate astea în mod reflex, o manevră defensivă care pârjolea orice ameninţare posibilă din faţa ei. Rudimentar, dar eficient.

Asteroidul trecu imediat pe starea de alertă de gradul al II-lea. Puşcaşii marini regali fură trimişi din dormitoarele lor spre sanatoriu.

Dar aşa cum se întâmpla în toate aşezările asteroidale, totul era cât mai compact cu putinţă. Femeia şi Gerald avură nevoie de nouăzeci de secunde pentru a ajunge din salon la ieşirea cea mai apropiată a sanatoriului. Senzorii şi videocamerele din holul public o înregistrară ieşind pe uşa sfărâmată. Pietoni îngroziţi sprintară înaintea tentaculelor de foc alb pe care le dezlănţuia ca pe nişte bice pentru a-i îndepărta. Apoi imaginile dispărură când roşcata lovi procesoarele de reţea şi senzorii.

Comandantul puşcaşilor marini regali care coordona starea de urgenţă avu cel puţin prezenţa de spirit să oprească toate lifturile din jurul holului. Dacă femeia dorea să iasă, atunci trebuia să meargă pe jos şi avea să intre drept în puşcaşii marini care se desfăşurau acum într-un dispozitiv cleşte în jurul ei.

Ambele plutoane avansau precaut prin holul public, zorindu-i pe civili să se ferească. Se apropiară de intrarea distrusă a sanatoriului, venind din direcţii opuse, cu carabinele cu proiectile chimice armate, cu blocurile de război electronic alerte după orice semn al şablonului de distorsionare emis de posedaţi. Când ajunseră să se vadă reciproc, încremeniră, acoperind toată lungimea holului cu bătaia armelor. Între ei nu mai rămăsese nimeni.

Căpitanul unui pluton îşi puse arma pe umăr.

– Unde pizda mă-sii a dispărut?

– Ştiam c-o să oprească lifturile, rânji încântată roşcata. Tactica standard pentru combaterea posedaţilor este blocarea tuturor sistemelor de transport din apropiere pentru a ne preveni răspândirea. Ai dracu’, erau bine pregătiţi să-şi facă treaba!

Gerald încuviinţă, dar nu scoase niciun cuvânt. Se concentra

asupra treptelor din faţa lui, fără să cuteze să privească în jos.

Deşi posedata spărsese toate uşile din sanatoriu pentru a le deschide, după ce ieşiseră în hol se oprise în faţa unui lift şi făcuse din mâini o mişcare ca de depărtare. Uşile o ascultaseră şi glisaseră silenţios. După aceea începuseră să coboare pe scara din peretele puţului. Nu exista prea multă lumină pentru a vedea unde să-şi pună mâinile şi picioarele, ci doar un soi de strălucire albăstruie din partea femeii de deasupra sa. Gerald nu dorea să vadă cum era produsă.

În puţul liftului era frig şi aerul avea gust de metal şi umezeală. În plus era linişte aproape absolută, întrucât bezna de deasupra şi de dedesubt înghiţea toate sunetele. Cam la fiecare minut, Gerald putea distinge în peretele puţului altă uşă de pe perimetrul căreia răzbăteau murmur de conversaţii şi aşchii de lumină.

– Ai grijă, rosti femeia. Am ajuns aproape de fund. Mai ai zece trepte.

Lumina spori în intensitate şi Gerald riscă o privire în jos. La baza scării sclipea stins un grilaj metalic, lunecos din cauza condensului. Bărbatul coborî pe el şi rămase tremurând uşor şi frecându-şi braţele. Zăngănituri metalice începură să răsune de sus.

Posedata sări graţios peste ultimele două trepte şi-i zâmbi cu entuziasm.

– Nu te clinti, rosti ea şi-şi puse mâinile de o parte şi cealaltă a capului său, răşchirându-şi degetele peste urechile lui Gerald.

Bărbatul se înfioră sub atingere. Palmele ei începură să strălucească. Asta era. Debutul durerii. În curând avea să înceapă să audă şoaptele demente ieşind din lumea de dincolo, iar unul dintre ei avea să reintre în trupul său. Atunci toate speranţele aveau să moară. „Aş putea să refuz şi să-ngădui ca tortura ei să mă ucidă. Mai bine aşa, decât...”

Ea îşi retrase mâinile şi sclipirea lor interioară se stinse.

– Cred că asta a fost. Am distrus nanonicele de interogare. Medicii şi poliţia te-ar folosi doar ca să vadă unde suntem şi ce facem, pentru ca după aceea să te trimită în somnul de veci.

– Ce?

Începu să-şi pipăie craniul cu degete precaute. Părea intact.

– Asta-i tot ce ai făcut?

– Da. Nu-i rău, este? Îi făcu semn cu degetul: Aici e un

chepeng care duce la tunelurile de întreţinere. Are o încuietoare mecanică simplă, aşa că n-o să declanşăm niciun procesor.

– Şi dup-aia? întrebă el sumbru.

– Păi, dup-aia te scoatem din Guyana şi poţi pleca spre Valisk s-o găseşti pe Marie, bineînţeles. Ce credeai?

Femeia prinse mânerul chepengului înalt de un metru şi-l răsuci în sus. Trapa se deschise, dezvăluind altă beznă în spatele său.

Lui Gerald îi veni să izbucnească în plâns. Îşi simţea capul straniu, încins şi parcă plutind, ceea ce-i îngreuna enorm capacitatea de gândire.

– De ce? De ce faci asta? Te joci cu mine?

– Bineînţeles că nu mă joc. Vreau mai mult ca orice ca Marie să revină la normal. Ea este tot ce ne-a mai rămas acum. O ştii doar. Ai văzut ferma.

El se prăbuşi în genunchi şi-i privi chipul cu trăsături aplatizate şi părul imaculat, străduindu-se cu disperare să înţeleagă.

– Dar de ce? Cine eşti tu ca să doreşti asta?

– Oh, dragule Gerald, iartă-mă. Acesta este corpul lui Pou Mok. Am nevoie de mult prea multă concentrare pentru a-mi menţine aspectul, mai ales ţinând seama de ce am făcut sus.

Gerald privi mut cum părul arămiu se închise la culoare, iar pielea de pe faţa femeii începu să curgă în trăsături noi. Nu… nu erau noi. Erau vechi. Bătrâne şi vechi.

– Loren, icni el.

15

După cinci secole de eforturi tehnologice uimitoare şi de sacrificii economice decise ale naţiunii selenare, Marte, Zeul Războiului, fusese în cele din urmă pacificat. Strălucirea roşie ostilă care dominase în asemenea măsură cerurile nopţilor Pământului vreme de milenii dispăruse. Acum planeta avea o atmosferă completă cu nori uriaşi, albi şi cenuşii; vegetaţia se întindea peste deşerturi şi petice sepia şi verde-închis mânjeau şesurile de sol ruginiu. Pentru pasagerii unei nave stelare care se apropia, părea la început foarte asemănătoare cu oricare altă planetă terracompatibilă dintre frontierele Confederaţiei. Deosebirile deveneau evidente când era dezvăluită mărimea pustiurilor rămase, care reprezentau trei cincimi din suprafaţă; iar apa sub cerul liber era evident o raritate. Deşi în cratere existau mii de lacuri individuale, Marte avea un singur corp major de apă, Marea Lowell, o panglică ce unduia lin de o parte şi de cealaltă a Ecuatorului. Ţinând seama de scara implicată, lăsa impresia unui fluviu lat care curgea constant în jurul planetei. O examinare mai atentă arăta că circumnavigaţia ar fi fost imposibilă. Marea Lowell se formase în urma acumulării de apă în sutele de cratere de impact ale asteroizilor, care urmau Ecuatorul într-o linie aproape dreaptă de ciupituri de vărsat.

Populaţia reprezenta de asemenea una dintre bizareriile planetei; un fenomen care era vizibil şi de pe orbită, dacă ştiai ce să cauţi. Oricine ar fi privit faţa întunecată, străduindu-se să găsească obişnuitele petice de lumini irizate ce marcau genul de oraşe înfloritoare ale oamenilor, care ar fi trebuit să fi fost prezente după cinci secole de colonizare, ar fi rămas dezamăgit: deocamdată nu existau decât şase zone urbane majore. Orăşele şi sate existau în stepele unduitoare, dar numărul total al oamenilor care trăiau la suprafaţă nu depăşea trei milioane. Phobos şi Deimos erau puternic industrializate şi ofereau cămine pentru încă o jumătate de milion de muncitori şi familiile lor. Cel puţin sateliţii aceştia urmau un tipar de dezvoltare standard.

Cu excepţia planetelor-colonii de etapa I în anii de formare, Marte avea cea mai mică populaţie de pe orice corp ceresc care făcea parte din Confederaţie. Aici însă luau sfârşit comparaţiile. Tehno-economia planetei era extrem de dezvoltată, asigurându-

le cetăţenilor săi un standard de viaţă rezonabil, deşi nici pe departe pe măsura indicelui socio-economic de care se bucurau edeniştii sau Regatul Kulu.

Un alt aspect specific societăţilor mature din Confederaţie care lipsea pe Marte era reţeaua de defensivă strategică. Cei doi sateliţi naturali erau desigur protejaţi, ambii fiind centre IES importante, cu spaţioporturi care se lăudau cu un nivel ridicat de trafic al navelor stelare. Pe de altă parte însă, planeta era lăsată deschisă; pe suprafaţa ei nu exista nimic de valoare, care să poată fi ameninţat, furat sau luat ostatic. Trilioanele de fuzidolari vărsaţi în proiectul de terraformare fuseseră dispersate în mod egal prin noua biosferă. Oxigenul şi plantele modificate genetic nu erau genul de ţinte favorizate de piraţi. Marte reprezenta cel mai costisitor proiect unic care fusese întreprins vreodată de rasa umană, totuşi valoarea lui intrinsecă era efectiv zero. Valoarea reală era cea de focar de aspiraţii al unei naţiuni de exilaţi, pentru care devenise tărâmul făgăduit al epocii moderne.

Nimic din toate acestea nu era însă imediat vizibil pentru Louise, Genevieve şi Fletcher, care priveau cum planeta creştea pe holoecran. Deosebirea faţă de Norfolk era evidentă (Genevieve spusese că Marte părea mai degrabă uzată, decât nouă), dar niciunul dintre ei nu ştia cum să interpreteze în termeni geotehnici ceea ce zărea. Lor nu le păsa decât că nu mai vedeau norul roşu-strălucitor.

– Ne poţi spune dacă jos există posedaţi? întrebă Louise.

– Din păcate, nu, lady Louise. Planeta se află mult prea departe de al doilea văz al meu. Nu pot simţi decât forma acestei nave curajoase. Dacă ar fi să judec după percepţiile mele, am putea la fel de bine să fim singuri în univers.

– Nu mai spune asta, zise Genevieve. Am venit aici ca să scăpăm de nişte lucruri oribile.

– Şi cu siguranţă suntem departe de ele, micuţo.

Genevieve îşi desprinse privirea pentru o clipă de la holoecran, pentru a-i trimite un surâs. Voiajul o calmase considerabil. Deoarece pasagerii nu avuseseră mai nimic de făcut pe durata zborului, noutatea ţopăielilor şi ricoşeurilor în imponderabilitate se banalizase curând şi fata învăţase repede cum să acceseze calculatorul de zbor. Furay îi activase nişte programe de îndrumare vechi cu interactivitate vocală, iar ea fusese fascinată de înregistrările AV ale poveştilor pentru copii,

de fişierele educaţionale şi de jocuri. Genevieve adora jocurile şi petrecea ore în şir în cabina ei, înconjurată de o ceaţă holografică, luptându-se cu creaturi fantastice sau explorând peisaje mitologice, ba chiar pilotând nave spre nucleul galactic.

Louise şi Fletcher utilizaseră aceleaşi programe pentru a devora fişierele enciclopedice de istorie, trecând în revistă evenimentele majore ce modelaseră istoria omenirii începând de la jumătatea anilor 1800. Din cauza politicii restrictive practicate de Norfolk în privinţa informaţiilor, majoritatea acestora erau tot atât de necunoscute fetei, pe cât îi erau lui Fletcher. Cu cât ea afla mai multe, cu atât se simţea mai ignorantă. În câteva rânduri fusese obligată să-l întrebe pe Furay dacă un eveniment anume era chiar adevărat, pentru că informaţiile din memoria *Tărâmului Îndepărtat* difereau mult de ceea ce învăţase Louise. Invariabil răspunsul fusese „da”; deşi pilotul îl temperase de fiecare dată, spunând că toţi oamenii percepeau aceleaşi evenimente în contexte diferite.

– Interpretarea prin filtrele ideologice a fost dintotdeauna unul dintre blestemele rasei noastre.

Nici chiar gândul acela mângâietor n-o făcuse mai fericită. Profesorii n-o minţiseră de fapt; ţinând seama de numărul mare de membri de echipaj care apăreau în mijlocul-verii, cenzura era practic imposibilă, totuşi ei o feriseră cu certitudine de o sumedenie de adevăruri imunde.

Louise îi ceru calculatorului de zbor să prezinte vectorul lor de apropiere. Imaginea de pe holoecran se modifică şi le arătă priveliştea de la bateriile anterioare de senzori, peste care se suprapuneau elemente grafice oranj şi verzi. Phobos cobora spre orizont, o stea întunecată înglobată în centrul unei cununi scânteietoare de staţii industriale. Privirǎ satelitul mărindu-se, pe măsură ce *Tărâmul Îndepărtat* coborî pe orbita sa la o zecime de *g.* Locuit de peste cinci secole, Phobos avea o istorie bogată. Niciun alt asteroid-satelit de asemenea mărime nu se afla pe o orbită atât de apropiată de o planetă locuită. În acelaşi timp apropierea respectivă îl făcuse ideal pentru asigurarea de materii prime în etapele timpurii ale proiectului de terraformare. De atunci revenise practic la rolul de centru de producţie US şi port pentru flotă. Rotaţia conferită pentru a asigura gravitaţie în cele două caverne biosferă ale sale împrăştiase cu secole în urmă până şi ultimele particule de praf de pe suprafaţă, astfel că acum

sub lumina stelelor nu era decât rocă dezgolită, cenuşiu-maronie. Zone întinse aveau un aspect marmorat, acolo unde echipele de mineri îndepărtaseră protuberanţe pentru a accentua simetria, şi ambele capete fuseseră retezate plan. Cu forma aceea cilindrică şi incrustările vaste de maşinării ce-i acopereau extremităţile, genealogia sa părea să fie intermediară, între aşezările asteroidale banale şi habitatele edeniste.

Căpitana Layia trecu nava stelară pe vectorul de apropiere de spaţioport pe care i-l alocase controlul traficului şi petrecu următoarele douăzeci de minute datavizând către biroul IIS operativ al flotei, explicând motivul pentru care fusese întârziat zborul lor de întoarcere preprogramat de la Norfolk.

– N-ai spus nimic despre pasagerii noştri? o întrebă Tilia după ce termină.

– Şi aşa viaţa-i destul de complicată în momentul ăsta, replică ea. Dacă aş fi explicat biroului operativ motivul pentru care ei se află la bord, ca şi circumstanţele financiare, niciunul dintre noi n-ar fi căpătat menţiuni pozitive în dosar. De acord?

Primi o serie de încuviinţări apatice din partea celorlalţi membri ai echipajului.

– Niciunul dintre ei nu are paşaport, comentă Furay. Asta s-ar putea să fie o problemă la andocare.

– Pot fi înregistraţi ca refugiaţi, zise Endron. Potrivit legilor Confederaţiei, guvernul este obligat să-i accepte.

– Primul lucru pe care vor trebui să-l facă este să explice cum au ajuns aici, spuse Layia. Haide – gândiţi-vă! Trebuie să-i descărcăm cumva şi fără să ne mai legăm cu ei la cap.

– Nu sunt menţionaţi pe documentele noastre de expediţie, zise Tilia. Ca atare, nimeni n-o să-ntrebe de ei. Iar dacă Inspectoratul portului decide totuşi o verificare vamală, îi putem deplasa pur şi simplu prin capsulele de susţinere biotică, să-i ferim de echipa lor. După ce căpătăm autorizaţia de ieşire din port, îi putem strecura fără dificultate în asteroid.

– Şi dup-aia?

– Ei nu doresc să rămână aici, aminti Furay. Vor să găsească o navă care să-i ducă la Seninătate.

– Aţi auzit controlul traficului, spuse Layia. Toate cursele civile au fost oprite. Unicul motiv pentru care Comanda Defensivei nu-i deja călare pe noi este faptul că avem autorizaţia de zbor a Marinei Confederaţiei.

– S-ar putea ca de pe Marte spre Seninătate să nu mai existe curse, însă dacă din sistemul ăsta mai pleacă nave într-acolo, atunci o vor face numai de pe Pământ. N-ar trebui să fie prea greu să-i ducem la Haloul O'Neill, fiindcă sunt numeroase curse interorbitale, iar Louise are bani suficienţi. Dacă n-aţi uitat, ea a vorbit la un moment dat despre închirierea întregii nave.

– Asta ar putea să meargă, aprobă Layia. Iar dacă înainte le putem face rost de nişte paşapoarte, atunci nimeni din Halo nu va întreba cum au ajuns pe Marte. De la distanţa aia, tot ce s-a petrecut aici va părea perfect legal.

– S-ar putea să ştiu pe cineva care le poate aranja nişte paşapoarte, murmură Tilia.

Layia pufni ironic.

– Cine nu ştie?

– Nu-i ieftin.

– Nu-i problema noastră. Bine, o să-ncercăm. Endron, spune-le ce vom face. Şi asigură-te că vor coopera.

*

Tărâmul Îndepărtat coborî lin pe un suport de andocare. Furtunuri ombilicale şerpuiră în sus pentru a se cupla la carcasa inferioară. Genevieve privea operaţiile pe holoecranul din salon, fascinată de maşinăriile automate.

– Ar fi mai bine să nu-i spunem lui tati c-am venit aici, nu? întrebă ea fără să-şi ridice ochii.

– De ce? se încruntă Louise surprinsă.

De când plecaseră de la Cricklade, era prima dată că Gen pomenise de vreunul dintre părinţii lor. „Deşi nici eu n-am făcut-o."

– Marte are guvern comunist. Aşa a zis calculatorul. Tati îi urăşte pe comunişti.

– Cred c-o să-i găseşti pe marţieni niţel diferiţi faţă de cei despre care se plânge întruna tata. Oricum, el va fi bucuros că am venit aici.

– De ce?

– Pentru că va fi bucuros că am scăpat. Importantă nu-i de fapt ruta pe care călătorim, ci să ajungem în siguranţă la destinaţie.

– Ah... Cred că ai dreptate. Pentru o clipă, chipul fetei deveni solemn. Ce crezi că face el acum? Oare cavalerul ăla rău îl pune să facă lucruri care nu-i plac?

– Tata nu face nimic pentru nimeni. Este pur şi simplu închis în interiorul propriului lui cap, asta-i tot. Este ca şi cum ar fi în temniţă. O să se gândească mult, fiindcă-i perfect liber s-o facă.

– Serios?

Genevieve îl privi mirată pe Fletcher, aşteptând o confirmare.

– Aşa este, micuţo.

– Bănuiesc atunci că nu-i aşa rău.

– Îl ştiu eu pe tata, zise Louise. O să-şi petreacă tot timpul făcându-şi griji despre noi. Îmi pare rău că nu există niciun fel prin care să-l putem anunţa că suntem sănătoase.

– O putem face după ce se va termina totul. O s-o anunţăm şi pe mami. O să se termine, nu-i aşa, Louise?

– Da. O să se termine; într-o bună zi, cumva. Iar când vom ajunge la Seninătate, nu vom mai fugi, ci vom face tot ce vom putea ca să fim de folos.

– E bine. Zâmbi spre Fletcher: Totuşi, nu vreau ca tu să pleci.

– Mulţumesc, micuţo, rosti bărbatul stingherit.

Endron apăru glisând cu capul înainte prin trapa din plafon. Spirală elegant în jurul scării şi-şi atinse tălpile de un covoraş adeziv de lângă holoecran.

Fletcher rămase perfect nemişcat. Acum, când ştia la ce să fie atentă, Louise putea să vadă cât de intens se concentra bărbatul. Fletcher avusese nevoie de câteva zile de practică intensă pentru a învăţa cum să minimizeze subminarea exercitată de efectele sale energetice asupra aparaturii electronice din apropiere. În cele din urmă, eforturile îi fuseseră răsplătite; trecuseră cincizeci de ore de când echipajul din *Tărâmul Îndepărtat* nu mai investigase capsula de susţinere biotică în căutarea unei defecţiuni necunoscute a sistemelor navei stelare.

– Am ajuns acasă, începu Endron vesel, dar există o mică problemă cu statutul vostru legal. Mai precis, faptul că nu aveţi paşapoarte.

În mod deliberat Louise evită să privească spre Fletcher.

– Aici nu există o ambasadă a Norfolkului? Ne-ar putea elibera nişte documente.

– Există un oficiu care se ocupă de problemele diplomatice ale Norfolkului, dar nu şi o ambasadă.

– Am înţeles.

– Voi aveţi însă o soluţie, zise Fletcher. De aceea te afli aici,

nu-i aşa?

– Avem o propunere, rosti Endron încordat. Există o metodă neortodoxă de a vă face rost de paşapoarte la toţi trei; va costa, dar are avantajul că nu implică autorităţile.

– Este ilegală? întrebă Louise.

– Uite cum stau lucrurile: eu şi restul echipajului avem la bord destule Lacrimi Norfolk pe care le putem vinde prietenilor noştri, şi nici noi nu dorim să atragem prea multă atenţie oficială asupra noastră în clipa de faţă.

– Guvernul vostru nu ne-ar trimite înapoi, nu? întrebă Genevieve alarmată.

– Nu. Nimic de felul acesta. Atât doar că aşa ar fi mai uşor pentru toţi.

– Bine, spuse Louise repede, acceptăm să obţinem paşapoartele în felul pe care l-ai sugerat.

Îi venea să-l îmbrăţişeze pe ofiţerul cel amabil; era exact ceea ce ea nu avusese curajul să-i propună.

*

Moyo nu dormea propriu-zis, pentru că presiunile ce-i apăsau mintea erau prea multe, totuşi se odihnea câteva ore în fiecare noapte. Corpul lui Eben Pavitt nu se afla în starea cea mai bună şi nici nu mai era tânăr. Desigur, Moyo şi-ar fi putut utiliza puterea energetică pentru a spori orice atribute fizice, aşa cum erau forţa sau agilitatea, dar simţea cum slăbiciunea îi rodea organele furate imediat ce se oprea din concentrare. Oboseala devenise o durere generalizată.

După două zile deprinsese destul de bine limitele şi avea grijă să le respecte. Avusese noroc să obţină corpul şi ar fi fost o nebunie inadmisibilă să-l piardă din cauza neglijenţei. Poate că altul n-avea să apară la fel de uşor. Confederaţia era mai mare acum decât pe vremea când trăise el, însă numărul sufletelor din lumea de dincolo era de asemenea colosal. Niciodată n-aveau să existe suficiente trupuri pentru toate.

Razele subţiri de lumină pe care zorii le strecurau prin jaluzelele rare din bambus erau stacojiu neobişnuit de intens. Preschimbau dormitorul dintr-o colecţie familiară de contururi într-un portret bicolor: roşu şi negru impenetrabil. În ciuda perspectivei macabre, Moyo era stăpânit de un sentiment de satisfacţie elementară.

Stephanie se foi pe saltea lângă el, apoi se ridică în capul

oaselor, încruntându-se:

– Gândurile tale îmi apar pe neaşteptate ca fiind indecent de fericite. Ce este?

– Nu sunt sigur.

Bărbatul coborî din pat şi merse desculţ până la fereastră. Degetele lui apăsară în jos tuburile subţiri de bambus.

– Aha! Ia vino să vezi.

Deasupra lui Exnall, cerul se îndesea de fuioare de nori, care se condensau lent într-un disc mare. Şi străluceau roşu-închis. Corona zorilor se ridica, pentru a se contopi cu ele. Doar în vest exista o semilună întunecată de noapte, care era însă strivită iute, spre dispariţie completă.

– Stelele nu vor mai răsări niciodată aici, rosti Moyo fericit.

Prin sol în sine pulsa acum o putere faţă de care se putea simţi reacţionând, contribuind cu puţin din propria-i persoană la menţinerea întregului. O vastă conjuncţie de voinţă, despre care bănuia că ar fi similară Consensului edenist. Annette Ekelund câştigase, convertind peninsula într-un tărâm pe care morţii păşeau din nou liberi. Acum, două milioane de morţi îşi cumulau puterea energetică la nivel subconştient, materializând dorinţa atotcopleşitoare care sălăşluia de asemenea în mintea latentă.

Câteva umbre pâlpâiră peste solul grădinii, acolo unde ramurile arborilor, ce atârnau mult în jos, asigurau imunitate împotriva luminii roşii care se întindea. Mecanoizii horticultori se opriseră de mult, nu înainte însă de a distruge majoritatea rondurilor de flori. Când îşi deschise mintea spre zona întunecată, bărbatul găsi câteva mănunchiuri agitate de gânduri. Erau copiii care scăpaseră neposedaţi, deoarece Moyo nu fusese singurul care să elibereze unul. Din păcate, puşcaşii marini regali se retrăseseră rapid şi eficient.

– La dracu'! Iar s-au întors după mâncare.

Stephanie oftă.

– Le-am dat tot ce era în bucătărie. Ce mai putem face?

– Una dintre casele de vizavi are o curte de orătănii; am putea să le gătim şi să lăsăm carnea afară pentru copii.

– Vai de capul lor! Cred c-au îngheţat să doarmă afară. Poţi s-aduci nişte pui, te rog? Eu încălzesc cuptorul şi-i gătim acolo.

– De ce te mai oboseşti? Îi putem transforma direct în friptură.

– Nu sunt convinsă-n privinţa asta şi nici nu vreau ca ei să se-mbolnăvească de cine ştie ce boală de la carne nepregătită

corespunzător.

– Dacă omorâm găinile cu foc, sunt gata pregătite corespunzător.

– Nu mai discuta. Du-te şi adu-le.

Femeia îl întoarse cu faţa spre uşă şi-i dădu un brânci uşor.

– Să ştii că trebuie şi jumulite.

– Bine, mă duc.

Moyo chicoti, în timp ce hainele se formau în jurul său. Discuţiile în contradictoriu ar fi fost lipsite de sens. Acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau la Stephanie; poate că nu avea multe opinii ferme, dar cele pe care le avea…

– Apropo, noi ce vom face-n privinţa mâncării? În bungalou n-a mai rămas nimic şi oamenii au golit magaziile prăvăliilor de pe Maingreen.

După ce întreprinsese unele experimente, Mayfield descoperise că puterea lui energetică nu era chiar omnipotentă, cum crezuse iniţial. Putea să învăluie orice în iluzii, iar dacă dorinţa era menţinută suficient de mult timp, materia dedesubt avea să rămână finalmente în forma şi cu textura pe care le vizualiza. Însă corpul omenesc trebuia să ingereze anumite proteine şi vitamine. O bucată de lemn care semăna cu somonul, care avea gustul şi mirosul somonului, rămânea totuşi o bucată de lemn când se afla în stomacul lui. Trebuia să fie atent până şi în cazul mâncării adevărate. Odată chiar vomitase după ce transformase pâine feliată în ciocolată, fiindcă nu scosese mai întâi foiţa protectoare.

– Asta-i ceva la care putem începe să ne gândim mai târziu, zise femeia. Dacă va fi nevoie, putem să ne mutăm afară din oraş şi să ne instalăm într-o fermă.

Lui nu-i plăcea ideea, fiindcă trăise toată viaţa în oraşe, dar nu spuse nimic cu glas tare.

Cineva ciocăni la uşa din faţă, înainte ca Moyo să fi ajuns acolo. Pat Staite, vecinul lor, stătea în prag îmbrăcat în echipament de baseball elegant, cu dungi albastre şi gri.

– Căutăm oameni cu care să formăm echipe, rosti el plin de speranţă.

– E niţel cam matinal pentru mine.

– Sigur că da, îmi cer scuze. Dacă eşti cumva liber după-amiază…?

– Atunci o să vin cu certitudine.

Pat era unul dintre tot mai numeroşii entuziaşti sportivi din Exnall, care păreau decişi să joace toate jocurile cu mingea care fuseseră inventate vreodată de rasa omenească. Ocupaseră deja două dintre parcurile oraşului.

– Mulţumesc, spuse Staite fără să sesizeze ironia din glasul ori din gândurile lui Moyo. Pe stradă locuieşte acum un fost englez. A zis c-o să ne-nveţe să jucăm crichet.

– Fabulos.

– Ai vreun joc favorit… pe care-l jucai des?

– Pocher pe dezbrăcate. Acum scuză-mă, te rog, dar trebuie să mă duc şi să prind nişte găini pentru micul dejun.

Orătăniile ieşiseră din ţarcul lor, însă continuau să ciugulească şi să scurme prin grădină. Erau o rasă de pui modificată genetic, grase şi cu pene galben-ruginii. De asemenea, remarcabil de iuţi.

Primele două tentative de a prinde una se sfârşiră cu bărbatul întins cât era de lung pe burtă. Când se sculă în picioare pentru a doua oară, tot cârdul piuia alarmat şi dispărea rapid printre tufe. Bărbatul se uită încruntat după ele, îşi alungă noroiul care-i murdărise pantalonii şi cămaşa şi aţinti un deget. Fulgerul subţire de foc alb izbi un pui la baza gâtului, ridicând un norişor de fulgi pârliţi şi destul de mult sânge. Probabil că fusese ridicol, o ştia, să-şi folosească puterea pentru aşa ceva. Dar dacă-şi atingea ţelul…

După ce termină de doborât toţi puii pe care-i putea vedea, se apropie de stârvul cel mai apropiat, dar acesta o rupse la fugă, îndepărtându-se de el, cu capul bălăbănindu-i-se pe piept la capătul unei fâşii de piele. Moyo se holbă la el nevenindu-i să-şi creadă ochilor, deoarece crezuse dintotdeauna că aşa ceva era o simplă legendă născută la oraş. Apoi alt cadavru sprintă către libertate. Bărbatul îşi sumese mânecile şi apelă la un fulger mai mare de foc alb.

Când reveni la bungalou, prin uşa deschisă a bucătăriei se auzeau voci. Nici măcar nu trebui să-şi utilizeze percepţia pentru a şti cine era acolo cu Stephanie.

Sub controlul femeii, aragazul radia valuri de căldură. Câţiva copii se încălzeau în jurul său, ţinând între palme ceşti mari de ceai. Toţi încetară să mai vorbească în clipa în care Moyo intră în încăpere.

Surâsul uşor timid de întâmpinare al lui Stephanie se transformă într-o clipire stupefiată, când văzu resturile ce

fumegau ale puilor pe care-i adusese. Doi copii începură să chicotească.

– În salon, toată lumea, le porunci Stephanie copiilor. Haideţi, haideţi, o să văd ce mai pot recupera.

După ce copiii ieşiră, bărbatul întrebă:

– Ce dracu' faci?

– Am grijă de ei, ce altceva? Shannon spunea că de la sosirea posedaţilor n-au mai mâncat nimic cald.

– Dar nu poţi s-o faci. Dacă...

– Dacă ce? Dacă vine *poliţia?*

Moyo aruncă puii arşi pe masa de lucru cu tăblie din granit de lângă aragaz.

– Iartă-mă.

– Acum suntem responsabili numai pentru noi înşine. Nu mai există legi, nu mai există tribunale, nu mai există corect şi greşit. Doar ceea ce simţim că-i bine. Ăsta-i scopul noii vieţi, nu? Dezlegarea de păcate.

– Nu ştiu. E posibil.

Stephanie se rezemă de el şi-i cuprinse mijlocul cu braţele.

– Priveşti situaţia în mod egoist. Ce altceva mai ai de făcut azi?

– Şi eu care crezusem că mă adaptasem cel mai bine situaţiei.

– O făcuseşi, la început. Eu am avut nevoie de ceva mai multă vreme ca să mă adaptez.

Moyo trase cu ochiul prin uşă, spre copii. Erau opt şi ţopăiau de colo-colo pe mobilele din salon; niciunul nu părea să aibă mai mult de doisprezece-treisprezece ani.

– Nu sunt obişnuit cu copiii.

– Şi nici cu puii, după cum se pare. Până la urmă însă ai reuşit să te-ntorci cu ei, nu?

– Eşti sigură că doreşti să faci asta? Vreau să zic, cât timp intenţionezi să ai grijă de ei? Ce se va-ntâmpla când vor creşte? Vor împlini şaisprezece ani şi vor fi posedaţi? Asta-i o idee groaznică.

– Nu se va-ntâmpla aşa. Noi vom duce planeta asta acolo unde lumea de dincolo n-o mai poate atinge. Genul acesta de situaţie nu va mai reapărea. Şi oricum, nu-mi propuneam să-i cresc în Exnall.

– Dar unde?

– O să-i ducem la capătul lui Mortonridge şi o să-i predăm

oamenilor ca ei.

– Faci mişto de mine.

O afirmaţie lipsită de sens; putea simţi hotărârea din gândurile femeii.

– Nu-mi spune că vrei să rămâi în Exnall pe tot restul eternităţii.

– Nu. Dar primele câteva săptămâni ar fi excelente.

– Călătoriile înseamnă experienţă. Nu te silesc, Moyo. Dacă vrei să rămâi aici şi să-nveţi să joci crichet, n-am nimic împotrivă.

– Mă predau! izbucni el în râs şi o sărută apăsat. Copiii n-o să poată merge pe jos, în niciun caz pe toată distanţa aia. Avem nevoie de un microbuz sau un camion. Mai bine dau o raită prin jur să văd ce ne-a lăsat Ekelund.

*

Era a opta vizită a lui Syrinx la casa ciudată a lui Wing-Tsit Chong de pe malul lacului. La unele dintre întâlnirile acelea fuseseră numai ei doi şi stătuseră de vorbă, în alte ocazii li se alăturaseră terapeuţi, Athene, Sinon şi Ruben, în şedinţe comune. Azi însă erau singuri.

Ca de fiecare dată, Wing-Tsit Chong aştepta în scaunul său cu rotile, pe verandă, cu picioarele acoperite de un pled.

Salut, draga mea. Cum eşti azi?

Ea se plecă uşor după tradiţia orientală, un manierism pe care-l adoptase după a doua vizită.

Azi-dimineaţă mi-au scos pachetele nanonice de pe picioare. Abia am putut umbla, pielea era foarte sensibilă.

Sper că n-ai mustrat medicii pentru acest inconfort minor.

Nu. Tânăra oftă. **Au făcut minuni cu mine şi le sunt recunoscătoare. Iar durerile vor dispărea în curând.**

Wing-Tsit Chong surâse subţire.

Exact răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dai. Dacă aş fi un bătrân suspicios…

Iartă-mă. Am acceptat însă realmente disconfortul fizic ca fiind ceva tranzitoriu.

Ce noroc, scuturarea ultimului lanţ.

Da.

Vei fi liberă să hoinăreşti din nou printre stele. Şi dacă va fi să cazi iarăşi în ghearele lor?

Ea se înfioră şi-l privi critic, după care se rezemă de

balustrada verandei.

Nu cred că sunt îndeajuns de vindecată ca să vreau să mă gândesc la asta.

Desigur.

Bine, dacă vrei să ştii cu adevărat, mă îndoiesc că acum mă voi mai aventura chiar cu atâta nepăsare afară din toroidul pentru echipaj al lui *Oenone.* Şi în niciun caz cât timp posedaţii sunt încă liberi prin univers. Este oare greşit pentru cineva aflat în situaţia mea? Am dat greş?

Răspunde-ţi singură.

Mai am încă coşmaruri.

Ştiu. Deşi nu chiar aşa multe; ceea ce ştim că este un semn de progres. Ce alte simptome persistă?

Doresc să zbor din nou. Dar… este dificil să mă conving s-o fac. Bănuiesc că mă sperie nesiguranţa. M-aş putea reîntâlni cu ei.

Nesiguranţa sau necunoscutul?

Îţi place tare mult să despici firul în patru.

Fă-i pe plac unui bătrân.

În mod clar nesiguranţa. Necunoscutul obişnuia să mă fascineze. Îmi plăcea să explorez planete noi, să văd minunăţii.

Scuză-mă, Syrinx, însă n-ai făcut asta niciodată.

Poftim? Se întoarse de la balustradă şi-l scrută cu privirea, dar nu văzu decât aceeaşi expresie pasivă, iritantă. ***Oenone* şi cu mine am petrecut ani de zile făcând exact asta.**

Ai petrecut ani de zile făcând pe turista. Ai admirat ce descoperiseră alţii, ce construiseră ei, felul în care trăiau. Acţiuni de turist, nu de explorator. *Oenone* n-a zburat niciodată la o stea care să nu fi fost catalogată; urma piciorului tău n-a fost întipărită niciodată prima pe vreo planetă. Întotdeauna ai ales calea sigură. Şi nici chiar aceea nu te-a protejat.

De ce anume să mă protejeze?

De teama ta faţă de necunoscut.

Tânăra se aşeză profund tulburată pe scaunul din răchită din faţa lui Wing-Tsit Chong.

Asta crezi despre mine?

Da. Nu vreau să te simţi ruşinată din pricina asta, toţi avem slăbiciunile noastre. Ale mele, o ştiu, sunt mult mai

teribile decât m-ai fi crezut vreodată în stare.

Dacă spui aşa…

Ca întotdeauna, rămâi încăpăţânată până în ultima clipă. Încă n-am decis dacă asta-i o slăbiciune sau un atu.

Cred că depinde de circumstanţe. Îi aruncă un zâmbet ştrengar.

Bătrânul înclină capul în semn de aprobare.

Aşa cum spui. În aceste două circumstanţe, ar trebui aşadar să fie considerată ca o slăbiciune.

Ai fi preferat mai degrabă să mă fi predat împreună cu *Oenone?*

Bineînţeles că nu. Şi suntem aici ca să ne ocupăm de prezent, nu să deliberăm despre ceea ce a trecut.

Prin urmare consideri că această presupusă frică a mea este o problemă permanentă?

Te inhibă, iar asta nu-i bine. Mintea n-ar trebui să-ţi fie într-o cuşcă, indiferent dacă zăbrelele ei au fost ridicate de tine ori de altcineva. Aş dori ca tu şi *Oenone* să înfruntaţi universul cu hotărâre.

Cum? Vreau să spun că eu crezusem că eram aproape vindecată. Am trecut cu terapeuţii prin toate amintirile torturării mele şi prin circumstanţele din jurul ei; am demontat cu logică riguroasă absolut toate spectrele negre. Acum îmi spui că defectul acesta îmi este înrădăcinat adânc. Dacă nu sunt pregătită acum, mă-ndoiesc că voi mai fi vreodată.

Pregătită pentru ce?

Nu ştiu exact. Să-mi fac treaba, presupun. Să ajut la protejarea edenismului împotriva posedaţilor – asta fac actualmente toţi ceilalţi şoimi-de-vid. Ştiu că *Oenone* vrea să participe la aşa ceva.

În clipa de faţă nu ai fi un căpitan bun, în niciun caz dacă ar trebui să participi activ la conflict. Necunoscutul îşi va proiecta întotdeauna umbra de îndoială peste acţiunile tale.

Crede-mă, ştiu totul despre posedaţi.

Cu adevărat? Atunci ce vei face când te vei alătura lor?

Să mă alătur lor? Niciodată!

Îţi propui să scapi de moarte? Aş fi interesat să aud metoda la care te-ai gândit pentru aşa ceva.

Ah…

Obrajii ei se învăpăiară.

Moartea este întotdeauna marele necunoscut. Iar acum, când ştim mai multe despre ea, misterul nu face decât să se adâncească.

Cum? Cum se poate adânci, dacă ştim mai multe?

Laton i-a spus „marea călătorie”. Ce a vrut să zică? Kiintii au susţinut că au înfruntat cunoaşterea şi i-au supravieţuit. Cum? Înţelegerea realităţii de către ei nu poate fi cu mult mai mare decât a noastră. Edeniştii îşi transferă memoriile în straturile neurale, când corpurile le mor. Oare sufletele lor se transferă de asemenea? Întrebările acestea nu te tulbură? Pe mine mă nelinişteşte enorm faptul că asemenea abstracţiuni filosofice au o relevanţă supremă pentru existenţa noastră.

De acord, sunt tulburătoare dacă le prezinţi în astfel de detalii ştiinţifice.

Şi nu te-ai gândit niciodată la ele?

Ba da, bineînţeles că m-am gândit la ele, dar pur şi simplu nu mă obsedează.

Eşti singura edenistă aflată încă printre noi care s-a apropiat cel mai mult de cunoaşterea adevărului vreunuia dintre ele. Dacă îi afectează pe unii dintre noi, atunci te afectează şi pe tine.

Afectează sau împiedică?

Răspunde-ţi singură.

Aş dori să încetezi să-mi mai spui asta.

Ştii că n-o voi face niciodată.

Da. Perfect, m-am gândit la întrebările acelea; cât despre răspunsuri, n-am niciun indiciu. Ceea ce face întrebările irelevante.

Foarte bine, aş fi fost de acord cu declaraţia asta.

Ai fi fost?

Cu o excepţie. Sunt irelevante doar pentru moment. În clipa asta societatea noastră face ceea ce a făcut dintotdeauna în momente de criză şi recurge la forţa fizică pentru a se apăra. Nu am nimic de comentat în privinţa aceasta. Însă dacă dorim să înregistrăm un progres real în domeniu, întrebările amintite trebuie examinate cu un grad de determinare care a lipsit până

acum. Pentru că trebuie să răspundem la ele. Acesta nu-i un hău al cunoaşterii căruia rasa umană să-i poată supravieţui. Noi trebuie să producem – dacă îndrăznesc să spun aşa – adevărul divin.

Te aştepţi la aşa ceva de pe urma unei şedinţe de terapie?

Draga mea Syrinx, bineînţeles că nu. Ce gândire amatoristică! Sunt însă dezamăgit că n-ai văzut soluţia la problema noastră mult mai imediată.

Care problemă? întrebă ea exasperată.

Problema ta. Bătrânul pocni din degete oarecum vexat, ca şi cum Syrinx ar fi fost un copil neastâmpărat. **Concentrează-te, te rog. Vrei să zbori, dar păstrezi o reticenţă lesne de înţeles.**

Da.

Toţi doresc să afle răspunsul la întrebările pe care tocmai le-am pus, totuşi nimeni nu ştie unde să caute.

Da.

O rasă are răspunsurile acelea.

Kiintii? Ştiu, dar ei au spus că nu ne vor ajuta.

Incorect. Am accesat înregistrarea senzavizare a sesiunii de urgenţă a Adunării. Ambasadorul Roulor a spus că kiintii nu ne vor ajuta în lupta care ne aşteaptă. Contextul declaraţiei a fost oarecum ambiguu. Ambasadorul s-a referit la lupta fizică, ori la căutarea cunoaşterii?

Ştim toţi că kiintii nu ne vor ajuta să luptăm. Ergo, ambasadorul, se referea la viaţa de după moarte.

O presupunere rezonabilă. Să sperăm că viitorul rasei umane nu se bazează pe o singură propoziţie greşit interpretată.

De ce nu i-aţi cerut atunci ambasadorului kiint la Jupiter s-o clarifice?

Mă îndoiesc că până şi un ambasador kiint are autoritatea de a dezvălui genul de informaţii pe care le căutăm noi acum, indiferent care ar fi circumstanţele.

Syrinx gemu, înţelegând.

Vrei să mă duc la planeta natală a kiintilor şi să-i întreb.

Ce drăguţ din partea ta să te oferi voluntar! Vei porni

într-un zbor care implică puţine riscuri şi în acelaşi timp te vei confrunta cu necunoscutul. Din păcate, această din urmă misiune se va desfăşura la un nivel pur intelectual, totuşi este un început onorabil.

Şi o bună terapie.

O combinaţie norocoasă, nu? Dacă n-aş fi budist, aş vorbi despre uciderea a două păsări cu aceeaşi piatră.

Asta presupunând că Consensul Jupiterian va aproba zborul.

O luminiţă amuzată licări în ochii adânc afundaţi în orbite.

Calitatea de întemeietor al edenismului are privilegiile sale. Nici chiar Consensul nu ar refuza una dintre modestele mele cereri.

Syrinx închise ochii, apoi îi ridică spre chipul uşor derutat al terapeutului-şef. Îşi dădu seama că rămăsese cu buzele întredeschise într-un surâs larg.

Totul este în regulă? întrebă politicos bărbatul.

Absolut.

Inspirând precaut, tânăra îşi trecu picioarele peste marginea patului. Rezerva spitalului era atât de confortabilă şi de plăcută cât o putea face doar cultura lor. Ar fi fost însă minunată şi o schimbare completă.

Oenone.

Da?

Sper că ţi-a plăcut odihna, iubitul meu. Ne aşteaptă un zbor lung.

În sfârşit!

*

Pentru Ikela nu fusese o săptămână uşoară. Asteroizii Dorado începeau să sufere de pe urma carantinei impuse zborurilor stelare civile şi comerciale. Toate exporturile încetaseră şi asteroizii aveau o economie internă minusculă, care abia putea susţine sutele de staţii industriale ce rafinau minereurile abundente. În curând avea să fie nevoit să concedieze personal din toate cele şaptesprezece staţii metalurgice ale companiei T'Opingtu.

Era prima oprire a dezvoltării suferită de Dorado în toată istoria lor de treizeci de ani. Fuseseră ani grei, dar răsplătitori pentru cei care crezuseră în propriul lor viitor şi munciseră din greu pentru a-l atinge. Oameni ca Ikela. El venise aici după

distrugerea Garissei, ca atât de mulţi alţi tragic dezmoşteniţi de pe planeta aceea. Pe atunci fuseseră bani mai mult decât suficienţi pentru a-şi începe afacerea, care crescuse în tandem cu economia înfloritoare a sistemului. În trei decenii, el devenise dintr-un refugiat amărât un industriaş de vârf, cu o poziţie de responsabilitate în Consiliul Guvernator Dorado.

Iar acum, asta! Nu era o ruină financiară, nici pe departe, totuşi costurile sociale începeau să crească cu o rată alarmantă. Asteroizii Dorado erau utilizaţi doar pentru expansiune şi creştere. Şomajul nu constituia o problemă în niciunul dintre cele şapte corpuri cereşti colonizate. Era complet improbabil ca persoanele care se trezeau pe neaşteptate fără slujbă şi venit regulat să reacţioneze favorabil faţă de Consiliul care se spăla pe mâini de problemă.

Ieri, Ikela participase la o şedinţă pentru a discuta ideea de a convinge companiile să le plătească angajaţilor rămaşi fără salariu un onorariu modest, dar care să le îngăduie să subziste până la terminarea necazurilor; păruse o soluţie simplă, până ce magistratul-şef începuse să explice dificultăţile implementării ei legale. Ca întotdeauna, Consiliul tărăgănase. Nu se decisese nimic.

Azi, Ikela trebuia să înceapă să ia propriile lui decizii în cam aceleaşi direcţii. Ştia că trebuia să dea un exemplu şi să le plătească muncitorilor săi o cotă parte din salariul integral. Nu era genul de hotărâre pe care obişnuia s-o ia.

Pătrunse în anticamera etajului directorial cu prea puţin entuziasm faţă de ziua care-l aştepta. Secretara lui personală, Lomie, stătea înapoia biroului ei cu o expresie hărţuită pe chip. Ikela fu uşor surprins să vadă o batistă roşie micuţă înnodată în jurul gleznei tinerei. Nu s-ar fi gândit niciodată că o fată cu capul pe umeri ca Lomie ar fi putut băga în seamă aiureala aceea cu Morţii Nopţii, care părea să cuprindă generaţia mai tânără din asteroizi.

– N-am putut-o opri, dataviză Lomie. Îmi cer scuze, domnule, a fost extrem de insistentă şi a spus că este o prietenă veche.

Ikela îi urmări privirea prin încăpere. O femeie mărunţică se ridica de pe un fotoliu, lăsându-şi ceaşca de cafea pe măsuţa de alături. Ţinea de o curea un rucsac micuţ, care-i atârna într-o parte. Puţini locuitori din Dorado aveau pielea aşa întunecată ca ea, deşi acum era foarte ridată. Ikela aprecie că trecuse de

şaizeci de ani. Trăsăturile îi erau aproape familiare; ceva din ele îi agita subconştientul. Rulă un program de comparare vizuală prin fişierele cu înregistrările personalului din nanonicele sale neurale.

– Salut, căpitane, rosti ea. A trecut ceva timp.

Bărbatul nu ştiu niciodată dacă programul i-o arătă primul, sau dacă amintirea îi fu declanşată de utilizarea vechiului său titlu.

– Mzu, aproape că se înecă el. Dr. Mzu. Maică Maria, ce cauţi aici?

– Ştii exact ce caut aici, căpitane.

– Căpitan? repetă Lomie şi se uită de la unul la celălalt. N-am ştiut că…

Păstrându-şi ochii fixaţi asupra lui Mzu, de parcă s-ar fi aşteptat să sară şi să-l înşface de gât, Ikela îi făcu semn secretarei să tacă.

– Nu primesc pe nimeni, nici fişiere, nici apeluri, nimic. Nu trebuie să fim deranjaţi.

Datavиză un cod spre uşa cabinetului său.

– Haide, dr. Mzu, te rog.

Cabinetul avea o singură fereastră, o bandă lungă din sticlă care dădea în jos spre caverna biosferă din Ayacucho. Alkad examină apreciativ fermele şi parcurile.

– Nu-i o panoramă rea, ţinând seama de faptul că ai dispus de numai treizeci de ani ca s-o construieşti. Se pare că garissanii s-au descurcat bine aici. Mă bucur să văd asta.

– De fapt caverna asta are o vechime de numai cincisprezece ani. Ayacucho a fost al doilea asteroid Dorado colonizat după Mapire. Ai totuşi dreptate, panorama îmi place.

Alkad încuviinţă, privind apoi cabinetul mare; dimensiunile, mobilierul şi obiectele de artă alese pentru a sublinia statutul ocupantului, nu pentru a se conforma cu vreo noţiune de estetică.

– Şi tu ai prosperat de asemenea, căpitane. Însă asta a fost o parte a misiunii tale, nu?

Îl privi gârbovindu-se într-un scaun dinapoia biroului mare din stejar terestru. Nu semăna defel cu genul de magnat dinamic care ar fi putut duce compania T’Opingtu la nivelul de lider pe piaţa multistelară de fabricare de componente exotice pentru aliaje. Mai degrabă cu un impostor a cărui cacealma fusese

demascată.

– Am unele dintre resursele despre care am discutat iniţial, rosti el. Bineînţeles, îţi stau complet la dispoziţie.

Femeia se aşeză pe un scaun vizavi de el şi-l sfredeli cu privirea.

– Te abaţi de la scenariu, căpitane. Eu nu vreau resurse. Eu vreau nava stelară capabilă de luptă asupra căreia am convenit. Nava stelară pe care ar fi trebuit s-o ai pregătită pentru mine din ziua în care luau sfârşit sancţiunile asupra Omutei. Mai ţii minte?

– Ce dracu', Mzu, zi şi tu acum, au trecut decenii! Decenii! N-am ştiut unde dracu' eşti, nici măcar dacă mai trăieşti. Maică Maria, lucrurile se schimbă! Scuză-mă, ştiu că trebuia să fii aici în momentul ăsta. Pur şi simplu nu m-am aşteptat să te revăd vreodată. N-am crezut...

O furie îngheţată câştigă controlul asupra gândurilor lui Alkad, descătuşată din centrul secret de motivaţie aflat în miezul creierului ei.

– Ai o navă stelară care poate lansa Alchimistul?

Bărbatul clătină din cap, înainte de a-l lăsa în palme.

– Nu.

– Au masacrat nouăzeci şi cinci de milioane dintre noi, Ikela, ne-au distrus planeta, ne-au făcut să respirăm funingine radioactivă până când ne-au sângerat plămânii. Termenul „genocid” nu poate nici măcar să-nceapă să descrie ce ne-au făcut. Tu, eu şi ceilalţi supravieţuitori am fost o eroare, o ignorare. Pentru noi n-a mai rămas viaţă în universul ăsta. Noi avem doar un singur scop, o singură misiune. Răzbunare, pedeapsă şi justiţie, cele trei stele ce ne călăuzesc. Maica Maria ne-a dăruit această unică binecuvântare, oferindu-ne o a doua şansă. Noi nici măcar nu-ncercăm să-i ucidem pe omutani. Eu n-aş folosi niciodată Alchimistul pentru asta; nu voi deveni ceea ce sunt ei, fiindcă asta ar însemna victoria lor finală. Noi îi vom face doar să sufere, să le dăm o întrezărire, un crâmpei jalnic al agoniei pe care ne-au silit s-o îndurăm în fiecare zi cât am fost treji în ultimii treizeci de ani.

– Termină! strigă el. Mi-am făcut o viaţă aici, noi toţi ne-am făcut. Misiunea asta, vendeta asta – ce ar mai realiza după atâta vreme? Nimic! Iar atunci noi vom fi cei pătaţi. Lasă-i pe omutani să-şi poarte vinovăţia pe care o merită. Toţi oamenii cu care vor sta de vorbă, toate planetele pe care le vor vizita... vor fi

blestemaţi să poarte cu ei greutatea numelui lor.

– Aşa cum noi suferim de pe urma compătimirii oriunde am merge.

– Maică Maria, nu face asta!

– Mă vei ajuta, Ikela. În privinţa asta nu-ţi dau de ales. În clipa de faţă ţi-ai îngăduit să uiţi. Asta se va sfârşi. Te voi face să-ţi aminteşti. Ai devenit bătrân, gras şi leneş. Eu n-am ajuns niciodată aşa, nu mi-am permis luxul ăsta. Ei nu mi l-au permis. Mi s-a părut mereu o ironie a sorţii. Ei mi-au menţinut în viaţă spiritul furiei prin eternul lor memento, prin agenţii lor şi supravegherea lor discretă. Procedând aşa, şi-au păstrat de asemenea în viaţă adversarul cel mai nemilos.

Chipul bărbatului se încruntă nedumerit.

– Ce tot spui? Omutanii te-au ţinut sub urmărire?

– Nu, ei erau toţi închişi acolo unde le era locul. Celelalte agenţii de contrainformaţii descoperiseră însă cine eram şi ce construisem. Nu mă întreba cum au aflat. Cineva trebuie să le fi dat informaţia. Cineva slab, Ikela.

– Vrei să zici că ele ştiu că eşti aici?

– Nu ştiu unde anume sunt. Ştiu doar că am evadat din Seninătate. Dar acum mă vor căuta. Şi nu-ncerca să te-amăgeşti, mă vor găsi în cele din urmă. Se pricep la asta, sunt foarte pricepute. Singura întrebare rămâne acum care dintre ele mă va găsi prima.

– Maică Maria!

– Exact. Bineînţeles, dacă mi-ai fi pregătit nava aşa cum ar fi trebuit, asta n-ar fi fost o problemă. Nemernic imbecil, egoist şi cu gândire meschină! Îţi dai seama ce ai făcut? Ai periclitat toate lucrurile pentru care am luptat noi cândva.

– Nu-nţelegi.

– Nu, nu-nţeleg şi nu te voi onora încercând s-o fac. Nici măcar n-o să-ţi mai ascult lamentările jalnice. Spune-mi unde-s ceilalţi? Mai avem măcar un grup de partizani?

– Da. Da, noi suntem încă împreună. Noi încă ajutăm cauza, de câte ori putem.

– Toţi cei iniţiali sunt aici?

– Da, trăim toţi. Însă ceilalţi patru nu sunt în Ayacucho.

– Şi alţi partizani… aveţi un consiliu de conducere local?

– Da.

– Atunci convoacă-i la o întrunire. Azi. Trebuie să li se spună

ce se întâmplă. Avem nevoie de recruţi naţionalişti pentru un echipaj.

– Da, bolborosi bărbatul. Da, bine.

– Între timp începe să cauţi o navă potrivită. În docuri ar trebui să existe ceva. Îmi pare rău c-am lăsat *Samaku* să plece. Ar fi fost potrivită.

– Confederaţia a decretat o carantină…

– Nu şi acolo unde vom merge noi. Iar tu eşti membru al Consiliului Dorado şi poţi aranja ca guvernul să ne autorizeze plecarea.

– Nu pot face aşa ceva!

– Ikela, uită-te foarte atent la mine. Nu mă joc cu tine. Ai pus în pericol atât viaţa mea, cât şi misiunea pe care ai făgăduit s-o îndeplineşti atunci când ai depus jurământul de a sluji în Marină. Din punctul meu de vedere, asta echivalează cu trădare. Dacă o agenţie va pune mâna pe mine înainte să fi putut recupera Alchimistul, voi avea grijă să afle de unde au venit banii care te-au ajutat să porneşti T'Opingtu cu atâţia ani în urmă. Sunt sigură că-ţi aminteşti cu exactitate ce are de spus legea Confederaţiei cu privire la antimaterie, da?

El plecă fruntea.

– Da.

– Bun. Acum începe să le datavizezi partizanilor.

– Bine.

Alkad îl privi cu un amestec de dispreţ şi îngrijorare. Nu se gândise nicio clipă la posibilitatea ca restul să ezite. Toţi făceau parte din Marina garissană. Acum treizeci de ani, femeia suspectase în secret că ea era destinată să fie veriga slabă.

– De când am andocat, m-am mutat dintr-un loc în altul, rosti Alkad. Îmi voi petrece însă restul după-amiezii în apartamentul tău. Trebuie să mă spăl şi acela este unicul loc despre care pot fi sigură că nu vei anunţa pe nimeni. S-ar ridica prea multe întrebări.

Ikela îşi recâştigă ceva din vechea lui forţă.

– Nu vreau să vii acolo. Fiica mea locuieşte cu mine.

– Şi?

– Nu vreau să fie implicată.

– Cu cât îmi pregăteşti mai repede nava, cu atât mai repede voi fi plecată.

Îşi ridică rucsacul pe umăr şi ieşi în anticameră. Lomie o privi

din spatele biroului ei, cu curiozitatea citindu-i-se limpede pe chipul îngust. Alkad o ignoră şi datavizã procesorului liftului o coborâre în recepţie. Uşile se deschiseră; în cabină se găsea o tânără. Era cu puţin trecută de douăzeci de ani, mult mai înaltă ca Mzu, cu o cunună de codiţe scurte împletite pe creştetul ţestei rase. Prima impresie pe care o lăsa era că cineva încercase să obţină un elf prin modificări genetice – trunchiul îi era foarte subţire, iar membrele disproporţionat de lungi. Faţa i-ar fi putut fi frumoasă, dacă n-ar fi fost atât de severă.

– Mă numesc Voy, rosti ea după ce uşile se închiseră.

Alkad încuviinţă din cap, privind uşile şi dorindu-şi ca liftul să fi mers mai repede.

Acesta îşi opri mişcarea, iar indicatorul etajelor încremeni între patru şi trei.

– Iar dumneata eşti dr. Mzu.

– În rucsacul ăsta am un proiector de paralizie corticală, iar procesorul lui de comandă este activat.

– Bun. Mă bucur că nu umbli neprotejată.

– Cine eşti?

– Fiica lui Ikela. Dacă doreşti, poţi să-mi verifici fişierul public.

Alkad o făcu, datavizând procesorului de reţea al liftului un link cu calculatorul administraţiei civile din Ayacucho. Dacă Voy lucra de fapt pentru o agenţie de contrainformaţii, atunci pregătirea detaliilor ei fusese foarte bună. Pe de altă parte, dacă lucra pentru o asemenea agenţie, conversaţia ar fi fost ultimul lucru care ar fi avut loc în cabina liftului.

– Reporneşte liftul, te rog.

– O să stai de vorbă cu mine?

– Reporneşte liftul.

Voy datavizã procesorului de control al liftului şi cabina îşi reluă coborârea.

– Noi vrem să te ajutăm.

– Cine sunt „noi”? întrebă Alkad.

– Prietenii mei; acum suntem destul de mulţi. Partizanii din care ai făcut dumneata parte n-au mai mişcat nimic de ani de zile. Sunt moi, bătrâni şi se tem să facă valuri.

– Eu nu vă cunosc.

– Tata te-a ajutat?

– Am făcut progrese.

– Nu te vor ajuta. N-o vor face când va fi vorba despre acţiune

propriu-zisă. Noi o vom face.

– Cum ai aflat cine sunt?

– De la tata. N-ar fi trebuit să-mi spună, totuşi a făcut-o. Este foarte slab.

– Cât de multe cunoşti?

– Că partizanii ar fi trebuit să fie pregătiţi pentru când aveai să apari. Că aduceai ceva care ne-ar fi permis finalmente să ne răzbunăm pe Omuta. În mod logic, trebuia să fie o armă puternică. Posibil chiar o distrugătoare de planete. El s-a temut mereu de dumneata, toţi se temeau. Au făcut pregătirile cuvenite? Pun prinsoare că nu.

– Aşa cum am spus, eu nu vă cunosc.

Voy se aplecă deasupra ei, furioasă, dar concentrată.

– Avem bani. Suntem organizaţi. Avem oameni care nu se tem. Nu te vom abandona. Nu te-am abandona niciodată. Spune-ne ce vrei şi-ţi vom face rost.

– De unde ştiai că mă întâlnesc cu tatăl tău?

– De la Lomie, bineînţeles. Ea nu-i una dintre noi, nu-i un membru al nucleului, însă ne este prietenă. Dintotdeauna mi-a fost util să ştiu ce face tata. Aşa cum ţi-am spus, suntem bine organizaţi.

– Bine organizate sunt şi cluburile de zi pentru copii.

Pentru o clipă Alkad crezu că fata o va lovi.

– Bine, spuse Voy cu un calm ce putea fi indus doar de comenzi prioritare ale nanonicelor neurale. Ai dreptate să nu te încrezi într-o necunoscută, dându-i pe tavă ultima speranţă pe care o deţine cultura noastră. Pot accepta asta. Este logic.

– Mulţumesc.

– Dar noi te putem ajuta. Acordă-ne şansa respectivă. Te rog.

Iar „te rog” nu erau în mod evident două cuvinte care să-i iasă cu uşurinţă dintre buze.

Uşile liftului se deschiseră. O recepţie din piatră neagră lustruită şi metal alb curbiliniu sclipea sub turle mari de lumină argintie. Un program de luptă cu mâinile goale, vechi de treizeci de ani, examină imaginea primită de la implanturile retinale ale lui Alkad şi decise că în preajmă nu existau suspecţi. Ea ridică ochii spre fata înaltă, cu aspect anorexic, încercând să decidă ce să facă.

– Tatăl tău m-a invitat să stau în apartamentul lui. Putem discuta mai mult când ajungem acolo.

Voy îi oferi un zâmbet de rechin.

– Va fi o onoare pentru mine.

*

Atenţia lui Joshua fu atrasă de femeia cu cămaşă roşie de la bar. Roşul era foarte… roşu, mai degrabă un stacojiu intens, efervescent. Iar stilul cămăşii era straniu, deşi i-ar fi fost greu să definească exact ce anume era în neregulă cu croiala, atât doar că-i lipsea… continuitatea. Elementul-cheie fu faptul că se încheia cu nasturi, nu cu o bandă de etanşare.

– Nu vă uitaţi, le murmură lui Beaulieu şi Dahybi. Cred însă că-i o posedată.

Le datavză fişierul imaginii sale retinale.

Amândoi se întoarseră şi se uitară. În cazul lui Beaulieu fu o adevărată performanţă să-şi răsucească corpul mătăhălos în scaunul prea mic, şi dâre de lumină îi lunecară în jurul conturului trupului strălucitor.

– Iisuse! Daţi şi voi dovadă de ceva profesionalism.

Femeia de la bar le aruncă o privire întrebătoare, cu sfială prefăcută.

– Eşti sigur? întrebă Dahybi.

– Aşa cred. Oricum ceva e-n neregulă cu ea.

Dahybi nu răspunse; avusese deja parte de intuiţiile lui Joshua.

– Putem verifica foarte uşor, spuse Beaulieu. Mergem la ea şi vedem dacă vreunul dintre blocurile noastre începe să aibă probleme de funcţionare.

– Nu.

Joshua scana lent restul barului animat. Era o încăpere largă, tăiată dreptunghiular în roca secţiunii de habitat a asteroidului Kilifi; clientela mixtă provenea majoritar din rândul echipajelor navelor şi lucrătorilor în staţiile industriale. El era anonim aici, în măsura în care putea să fie (până acum, cinci oameni îl recunoscuseră pe „Lagrange” Calvert). Iar Kilifi fusese o acoperire bună, deoarece fabrica genul de componente pe care ar fi trebuit chipurile să le achiziţioneze pentru defensivele Seninătăţii. Sarha şi Ashly se ocupau de falsele negocieri cu companiile locale şi deocamdată nimeni nu-i întrebase de ce zburaseră tocmai până la Narok, în locul unui sistem stelar mai apropiat.

Văzu doi indivizi mai suspicioşi care beau solitari, apoi alţi trei

strânşi în jurul unei mese, cu expresii viclene şi morocănoase. „Devin prea paranoic.”

– Trebuie să ne concentrăm asupra misiunii noastre, spuse el. Dacă cei din Kilifi nu-şi implementează procedurile de triere aşa cum se cuvine, este treaba lor. Nu putem risca niciun fel de confruntări. În plus, dacă posedaţii se plimbă pe aici atât de liberi, asta înseamnă că infiltrarea lor este destul de avansată.

Dahybi îşi gârbovi umerii şi se jucă cu paharul, străduindu-se să nu pară neliniştit.

– Aici sunt andocate nave ale Marinei, iar majoritatea traderilor independenţi sunt capabili de luptă. Dacă asteroidul va cădea, posedaţii vor pune mâna pe ei.

– Ştiu, îl privi Joshua drept în ochi, refuzând să arate slăbiciune. Nu putem provoca valuri.

– Cum să nu – ne-ai zis-o: nu atrageţi atenţia asupra voastră, nu vorbiţi cu localnicii, nu vă băşiţi cu zgomot. Ce dracu’ facem aici, Joshua? De ce doreşti tu atât de mult să-l urmăreşti pe Meyer?

– Trebuie să vorbesc cu el.

– N-ai încredere în noi?

– Ba cum să nu?! Şi nu mai încerca chestii din astea ieftine. Ştii bine c-o să vă spun totul imediat ce pot. Deocamdată este mai bine să nu ştiţi. Aveţi încredere în mine, nu?

Dahybi zâmbi obosit.

– ”Chestii ieftine.”

– Da.

Chelneriţa aduse alt rând de băuturi în separeul lor şi Joshua îi privi picioarele pe când se strecura prin mulţime. Niţel cam tânără pentru el, abia ieşită din adolescenţă. Vârsta Louisei. Gândul acela îl încălzi puţin. Apoi văzu că fata purta o batistă roşie înnodată în jurul gleznei. „Iisuse, nu ştiu ce-i mai rău, ororile posedării sau visurile patetice ale Morţilor Nopţii?”

Fusese realmente şocat prima dată când accesase înregistrarea de la Valisk, cu Marie Skibbow posedată şi ademenind copiii naivi spre pierzanie. Fusese o fată frumoasă şi inteligentă, cu gândire la fel de dură precum compozitul de carbotan. Dacă ea putuse fi prinsă, atunci oricine putea fi prins. Lalonde declanşa mult prea multe rezonanţe.

– Căpitane, rosti Beaulieu pe un ton de avertizare.

Joshua îl văzu pe Buna apropiindu-se de separeul lor. Bărbatul

se aşeză şi zâmbi. Nu trăda nici cea mai vagă urmă de tulburare. Pe de altă parte însă, aşa cum Joshua descoperise în vreme ce se interesase printre alţi căpitani, Mabaki era extrem de familiarizat cu genul acesta de tranzacţie.

– Bună ziua, căpitane, rosti Buna politicos. Ai izbutit să găseşti marfa dorită?

– O parte, răspunse Joshua. Speram că ai avut succes cu restul.

– Aşa este. Majoritatea informaţiilor au fost destul de simplu de obţinut, însă eu sunt foarte meticulos în orice investigaţie pe cont propriu. Am descoperit, cu tristeţe, că ceea ce doreai de fapt ieşea din cadrul înţelegerii noastre iniţiale.

Dahybi îl privi cu ură pe bărbat. Îi detestase dintotdeauna pe funcţionarii publici corupţi.

– Şi va costa...? întrebă Joshua, impasibil.

– Încă douăzeci de mii de fuzidolari, rosti Buna pe un ton ce părea de regret sincer. Îmi cer scuze pentru costuri, dar trăim vremuri grele. Munca este puţină şi am o familie numeroasă.

– Sigur că da.

Joshua îşi ridică discul de credit Banca Joviană.

Mabaki fu surprins de acceptul rapid al tânărului căpitan. Avu nevoie de o clipă să-şi scoată propriul disc de credit. Joshua îi expedie banii.

– Ai avut dreptate, zise Buna. *Udat* a venit într-adevăr în acest sistem stelar. A andocat la asteroidul Nyiru. Căpitanul lui se pare că era rănit, fiindcă a petrecut aproape patru zile în spital, unde a fost tratat pentru traume neurale. După externare au completat un plan de zbor pentru sistemul Sol şi au plecat.

– Sol? repetă Joshua. Eşti sigur?

– Da. Însă – şi aici s-au cheltuit cei douăzeci de mii de fuzidolari – pasagerul lor, dr. Alkad Mzu, nu i-a mai însoţit. A angajat traderul independent *Samaku* şi a plecat după o oră.

– Planul de zbor?

– Completat pentru Ayacucho, un asteroid Dorado. Am verificat până şi datele pentru zbor ale senzorilor controlului traficului. În momentul saltului, nava era clar aliniată spre Tunja.

Joshua rezistă tentaţiei de a slobozi o înjurătură. Ione avea dreptate, Mzu se dusese la ultimele rămăşiţe ale naţiei ei. Probabil după Alchimist. Aruncă altă privire către fata în cămaşă roşie, care lăsa capul elegant pe spate când sorbea din pahar.

„Iisuse, de parcă n-am avea destule probleme în clipa de faţă!”

– Mulţumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Ar mai trebui să ştii, şi asta-i pe gratis, că n-am fost singurul care a pus întrebările astea. La calculatorul Departamentului Zboruri Spaţiale Civile sunt înregistrate trei cereri de acces pentru aceleaşi fişiere. Una dintre ele a avut loc cu numai douăzeci de minute înaintea mea.

– Oh, Doamne!

– Veşti proaste?

– Mai degrabă interesante, mârâi Joshua şi se sculă în picioare.

– Dacă mai pot obţine şi altceva pentru tine, căpitane, nu ezita să mă apelezi.

– Sigur că da.

Joshua pornise deja spre ieşire, urmat la doi paşi de Dahybi şi Beaulieu.

Nu ajunsese încă la uşă, când oamenii care priveau coloana AV dinapoia barului icniră simultan, şocaţi; murmure agitate de conversaţie unduiră pe lungimea întregii încăperi. Persoane complet necunoscute se întrebau între ele „Ai accesat?”, aşa cum se întâmpla întotdeauna în cazul ştirilor importante.

Joshua se concentră asupra proiecţiei coloanei AV, îngăduind ceţii scânteietoare de lumină laser să-şi formeze imaginea înapoia ochilor săi. O planetă plutea sub el, iar geografia îi fu imediat familiară. Nu existau continente sau oceane reale, ci doar mări şerpuite şi mii de insule de mărime mijlocie. Pete de nori roşii străluceau peste mai bine de jumătate din insule, concentrate în principal în zonele tropicale... deşi „tropice” era un termen relativ pe planeta aceasta.

– ... fregata *Levêque* din Marina Confederaţiei a confirmat că toate insulele locuite de pe Norfolk sunt actualmente acoperite de norul disfuncţiei realităţii, spunea prezentatorul. Toate contactele cu suprafaţa au fost pierdute şi trebuie presupus că majoritatea populaţiei, dacă nu chiar toată, a fost posedată. Norfolk este o planetă pastorală cu puţine avioane spaţiale disponibile pentru guvernul local; din acest motiv nu a existat nicio tentativă de evacuare a locuitorilor către escadrila Marinei înainte de căderea capitalei Norwich. O declaraţie din partea Cartierului general al Marinei Confederaţiei de la Trafalgar anunţă că *Levêque* va rămâne pe orbită pentru a observa

situaţia, dar deocamdată nu s-a luat în calcul posibilitatea vreunei acţiuni ofensive. În felul acesta, numărul planetelor despre care se ştie că au fost preluate de posedaţi a crescut la şapte.

– Iisuse, Louise este acolo!

Imaginea AV se întrerupse când el întoarse capul de la coloană, văzând-o pe Louise alergând peste dealurile ierboase într-una dintre rochiile ei ridicole, râzându-i peste umăr. Şi Genevieve de asemenea, copila aceea enervantă, care fie că râdea, fie că era posacă. Marjorie, Grant (pentru el ar fi fost mai rău, fiindcă ar fi rezistat pe cât de mult ar fi fost posibil), Kenneth, ba chiar şi recepţionera de la Drayton's Import.

– La dracu'! Nu!

„Ar fi trebuit să fi fost acolo. Aş fi putut s-o evacuez!"

– Joshua? rosti Dahybi îngrijorat. S-a-ntâmplat ceva?

– Ai auzit ştirea aia despre Norfolk?

– Da.

– Ea este pe planetă. Am lăsat-o acolo.

– Pe cine?

– Pe Louise.

– N-ai lăsat-o acolo, Joshua. Este planeta ei, este căminul în care trăieşte.

– Aşa-i.

Nanonicele neurale ale tânărului calculau un curs de la Narok la Norfolk. Nu-şi amintea să-l fi solicitat.

– Haide, căpitane, spuse Dahybi. Am obţinut lucrul pentru care am venit aici. Să mergem!

Joshua privi încă o dată spre femeia în cămaşă roşie. Privea fix coloana AV, şi pe obrajii de abanos îi sclipeau mat dâre abstracte şi pastelate dinspre proiecţie. Un surâs încântat îi înflori pe buze.

Joshua o urî, îi urî invincibilitatea, aroganţa detaşată cu care stătea printre duşmanii ei. Regina demonilor iadului venită să-l batjocorească. Mâna lui Dahybi se strânse în jurul braţului său.

– Da, plecăm.

*

– În sfârşit acasă! spuse Loren Skibbow cu un suspin exagerat de dramatic. Asta nu-nseamnă însă că putem sta prea mult. Vor trece Guyana prin ciur şi dârmon ca să ne găsească.

Apartamentul se găsea la nivelul cel mai de sus al

complexului habitat al biosferei, unde gravitaţia era numai optzeci la sută din cea standard. Era probabil reşedinţa de lux a vreunui aristocrat din Regat, cu mobile întunecate cu contur activ şi paravane din mătase mari, pictate manual; toate mesele şi rafturile din nişe erau acoperite de antichităţi.

Ţinând seama de evenimentele petrecute până atunci, lui Gerald i se păru un decor destul de bizar în care să ajungă.

– Tu ai creat asta?

Pe când locuiseră în arcologie, Loren îl bătuse mereu la cap pentru un apartament „măreţ”.

Femeia privi în jur cu un surâs trist şi clătină din cap.

– Nu. Imaginaţia mea nu-i atât de vulgară. Asta-i locuinţa lui Pou Mok.

– Femeia pe care o posezi tu? Roşcata?

– Exact.

Loren zâmbi şi făcu un pas spre el.

Gerald se încordă. Desigur însă femeia nu avea nevoie de vreo reacţie fizică din partea sa, pentru că mintea lui spumega de frică şi confuzie.

– Bine, n-o să te ating. Ia loc, avem multe de discutat. Şi de data asta mă refer la „discuţie”, nu doar să-mi spui tu ce ai decis că-i cel mai bine pentru noi.

El tresări. Tot ce spunea şi făcea femeia declanşa amintiri. Trecutul integral părea să fi devenit blestemul vieţii sale.

– Cum ai ajuns aici? o întrebă. Ce s-a-ntâmplat?

– Ai văzut ferma, ai văzut ce ne-au făcut nenorocitul ăla de Dexter şi trivii lui. Faţa ei păli. Ce i-au făcut Paulei…

– Am văzut.

– Am încercat, Gerald. Îţi spun cu toată onestitatea, am încercat să mă opun, dar totul s-a întâmplat foarte repede. Erau nişte brute demente; Dexter l-a omorât pe unul dintre oamenii lui, pur şi simplu fiindcă i-ar fi încetinit deplasarea. N-am fost îndeajuns de puternică să-i opresc.

– Iar eu n-am fost acolo.

– Te-ar fi ucis şi pe tine.

– Cel puţin…

– Nu, Gerald. Ai fi murit zadarnic. Mă bucur că ai scăpat. În felul ăsta o poţi ajuta pe Marie.

– Cum?

– Posedaţii pot fi învinşi. Individual, în tot cazul. Nu sunt atât

de sigură în privinţa lor ca un tot, însă aceea va fi bătălia altora, a guvernelor planetare şi a Confederaţiei. Noi doi trebuie să ne salvăm fiica, să-i îngăduim să aibă propria ei viaţă. Nimeni altul n-o va face.

– Cum?

De data aceasta fusese un strigăt.

– În acelaşi fel în care ai fost eliberat şi tu: tau-zero. Va trebui s-o punem în tau-zero. Posedaţii nu pot suporta mediul acela.

– De ce?

– Fiindcă noi suntem conştienţi în mod permanent. Tau-zero suspendă funcţiile energie-undă obişnuite, însă sufletele noastre continuă să fie cumva conectate cu lumea de dincolo, care ne face conştienţi asupra trecerii timpului. Dar numai a timpului – a nimic altceva! Este cea mai teribilă privare senzorială, mai rău chiar decât lumea de dincolo. Cel puţin în lumea de dincolo sufletele au amintirile altor suflete cu care să se hrănească, alături de unele percepţii ale universului real.

– De aceea… murmură Gerald. Ştiam că Kingsford Garrigan era speriat.

– Unii pot rezista mai mult decât alţii, în funcţie de forţa personalităţii lor. Dar în cele din urmă toţi se retrag din corpurile pe care le posedă.

– Atunci există speranţe.

– Pentru Marie, da. O putem salva.

– Pentru ca să poată muri.

– Gerald, toţi oamenii mor.

– Şi continuă să sufere în lumea de dincolo.

– Nu sunt sigură. Dacă n-ai fi fost tu şi Marie, nu cred c-aş fi rămas cu celelalte suflete.

– Nu-nţeleg.

Loren îi zâmbi trist.

– Eram îngrijorată în privinţa voastră, doream să mă asigur că nu păţiserăţi nimic. De aceea am rămas.

– Da, dar… unde altundeva ai fi putut merge?

– Nu sunt sigură că întrebarea asta are aplicabilitate. Lumea de dincolo este stranie, în interiorul ei nu există locuri separate între ele, ca în universul acesta.

– Atunci, cum ai fi putut pleca?

– N-aş fi plecat… Flutură exasperată din mâini, chinuindu-se să formuleze conceptul: Pur şi simplu n-aş mai fi fost în aceeaşi

parte a lumii de dincolo ca ei… ca restul.

– Parcă ziceai că nu există părţi separate.

– Nu.

– Şi atunci…

– Gerald, nu pretind că înţeleg, însă îi poţi lăsa pe ceilalţi în urmă. Lumea de dincolo nu este în mod neapărat chinul şi suferinţa despre care vorbesc toţi.

Bărbatul studie mocheta de culoarea somonului, simţindu-se ruşinat de faptul că nu-şi putea privi propria soţie.

– Şi te-ai întors pentru mine.

– Nu, Gerald. Glasul i se înăspri. Poate că suntem soţ şi soţie, dar iubirea mea nu-i atât de oarbă. M-am întors în primul rând pentru Marie. Dacă ar fi fost vorba doar despre tine, nu cred c-aş fi avut curajul. De dragul ei am îndurat ca sufletele celelalte să-mi devoreze amintirile. Ştiai că din lumea de dincolo poţi să vezi afară? Am privit-o pe Marie şi în felul acela oroarea a fost tolerabilă. N-o mai văzusem din ziua în care ne părăsise. Voiam să ştiu că era vie şi în siguranţă. N-a fost uşor, aproape că mi-am abandonat veghea, apoi ea a fost posedată. Aşa că am rămas, aşteptând o ocazie să ajut, aşteptând să fie posedat cineva din apropierea ta. Şi iată-mă!

– Da. Iată-te… Cine-i Pou Mok? Crezusem că Principatul i-a învins pe posedaţi, că i-a oprit pe toţi pe Mortonridge.

– Aşa este, potrivit emisiunilor de ştiri. Însă cei trei care au sosit aici în *Ekwan* împreună cu tine au ajuns la Pou Mok înainte să fi plecat din asteroid. Au fost inteligenţi că au ales-o; ea furnizează programe stimulatoare ilegale pentru personalul de acolo, printre altele. De aceea îşi poate permite apartamentul ăsta. În acelaşi timp înseamnă că nu-i inclusă în niciun fişier al locuitorilor Guyanei, aşa că n-a fost niciodată convocată pentru testări ca toţi ceilalţi. Chiar dacă cei trei din *Ekwan* ar fi fost prinşi pe planetă, posesorul lui Pou Mok ar fi fost în libertate şi ar fi putut reîncepe procesul. Teoretic vorbind, Pou Mok era agentul perfect pentru a fi lăsat în urmă. Din păcate pentru ei trei, din lumea de dincolo am venit eu. Nu-mi pasă de ţelurile lor, pe mine mă interesează doar Marie.

– Am greşit oare luând-o pe Lalonde? întrebă gânditor Gerald. Crezusem că făceam lucrul cel mai bun cu putinţă pentru ea, pentru voi toţi.

– Nu, n-ai greşit. Pământul moare. Arcologiile sunt vechi şi

uzate şi acolo nu există nimic pentru cei ca noi. Dacă am fi rămas, Marie şi Paula ar fi dus vieţi cu nimic diferite de ale noastre, sau de ale părinţilor noştri, sau de ale oricăror strămoşi ai noştri din ultimele zece generaţii. Tu ai întrerupt ciclul acela pentru noi, Gerald. Am avut ocazia de a ne mândri cu ceea ce urmau să devină nepoţii noştri.

– Care nepoţi? Ştia că dintr-o clipă în alta va începe să plângă. Paula este moartă, iar Marie ne detesta atât de mult casa, încât a fugit când i s-a ivit prima ocazie.

– Nu crezi că-i bine c-a făcut-o? A fost dintotdeauna încăpăţânată şi este adolescentă. Adolescenţii nu pot plănui pentru viitor; singurul lucru la care se pot gândi este cum să se distreze. Marie n-a ştiut decât că două luni din viaţa ei n-au fost la fel de confortabile precum cele anterioare şi, în plus, pentru prima dată în viaţă, a trebuit să muncească. Nu-i de mirare c-a fugit. A speriat-o gustul prematur al vieţii de adult, nu faptul că noi am fi fost nişte părinţi răi. Ştii... am perceput-o înainte să fi fost posedată. Îşi găsise o slujbă în Durringham, o slujbă bună, şi se descurca bine, mai bine decât ar fi putut-o face vreodată pe Pământ. Ştiind-o pe Marie, n-a apreciat asta.

Când Gerald îşi adună curajul să ridice ochii, văzu că expresia de pe chipul lui Loren o oglindea pe a sa.

– Nu ţi-am spus până acum... dar când a fugit, am fost teribil de speriat pentru ea.

– Ştiu asta. Taţii cred întotdeauna că fiicele lor nu pot avea grijă de ele însele.

– Şi tu ai fost îngrijorată.

– Da. Oh, da! Însă numai la gândul că soarta i-ar putea ridica în faţă ceva la care n-ar putea rezista. Ceea ce s-a şi întâmplat de altfel. S-ar fi descurcat bine, dacă nu s-ar fi dezlănţuit nenorocirea asta.

– În regulă, spuse el zguduit. Ce facem acum? Eu voiam pur şi simplu să merg la Valisk şi s-o ajut.

– Asta-i şi ideea mea. Nu există niciun plan măreţ, deşi am pus la punct unele detalii. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să te îmbarcăm în *Quadin,* una dintre puţinele nave stelare care mai zboară. Actualmente Regatul vinde de zor aliaţilor săi componente pentru armament. *Quadin* pleacă peste şapte ore spre asteroidul Pinjarra cu o încărcătură de tunuri maser de cinci gigawaţi pentru reţeaua lor DS.

– Pinjarra?

– În sistemul stelar Toowoomba, de etnie australiană. Regatul doreşte neapărat să-l păstreze în strategia sa diplomatică. Aşezările lor asteroidale nu sunt foarte bine apărate, aşa că li se oferă modernizări în condiţii financiare favorabile.

Gerald îşi frecă nervos degetele.

– Dar cum să urcăm la bord? N-o să ajungem niciodată în spaţioport, cu atât mai puţin în navă. N-ar fi poate mai bine să întrebăm guvernul lui Ombey dacă putem pleca la Valisk? Ei vor şti că le spunem adevărul, că dorim s-o ajutăm pe Marie. Iar informaţia aceea despre tau-zero ar fi utilă. Ne vor fi recunoscători.

– La dracu'!

Loren privi mai degrabă cu uimire, decât cu dispreţ, zâmbetul patetic de încrezător al bărbatului. Dintotdeauna el fusese cel plin de forţă, activ şi întreprinzător.

– Ce ţi-au făcut, Gerald?

– Amintirile. Se prinse de cap şi-şi pipăi tâmplele într-o încercare zadarnică de a atenua o parte din durerea care scăpăra la interior. M-au făcut să-mi reamintesc. Eu nu vreau asta. Nu vreau să-mi reamintesc, ci vreau pur şi simplu să uit totul.

Femeia se apropie şi se aşeză lângă el, cuprinzându-i umerii cu braţul aşa cum o făcea cu fetele ei când erau mai tinere.

– Odată ce o vom elibera pe Marie, toate astea vor lua sfârşit. Te vei putea gândi din nou la altceva, la lucruri noi.

– Da, încuviinţă el cu vigoare şi continuă cu siguranţa lentă a noului convertit: Da, ai dreptate. Aşa mi-a spus şi dr. Dobbs: trebuie să-mi formulez ţeluri relevante pentru noile mele circumstanţe şi să mă concentrez spre atingerea lor. Trebuie să mă îndepărtez de eşecurile trecutului.

– Bună filosofia asta, rosti ea şi sprâncenele i se arcuiră surprinse. În primul rând trebuie să-ţi cumpărăm un loc în *Quadin.* Până acum căpitanul navei i-a furnizat lui Pou Mok diverse flekuri aflate la limita ilegalităţii, care pot fi utilizate pentru a-l şantaja să te accepte, dacă eşti îndeajuns de ferm cu el. Poţi face faţă situaţiei acesteia?

– Da, pot. Gerald îşi încleştă mâinile, strângându-le puternic: Îi pot spune orice, dacă va fi de ajutor pentru Marie.

– Atât doar, să nu fii prea agresiv. Rămâi politicos şi calm, dar

decis.

– Aşa o să fac.

– Bun. Banii nu constituie o problemă, evident; îţi pot da un disc de credit Banca Joviană încărcat cu o jumătate de milion de dolari. Pou Mok are de asemenea vreo şase-şapte flekuri paşaport necompletate. Problema reală va fi apariţia ta, pentru că în clipa de faţă toţi senzorii din asteroid au fost programaţi pentru trăsăturile tale. Pot să schimb felul în care arăţi, însă numai cât timp sunt foarte aproape de tine, ceea ce nu ajută cu nimic. Ei mă pot detecta foarte uşor în spaţiile publice, mai ales dacă îmi utilizez abilitatea energetică. De aceea va trebui să te modific în mod permanent.

– ”Permanent”? repetă el neliniştit.

– Pou Mok are un set de pachete de adaptare cosmetică. Ea obişnuia să-şi schimbe întruna chipul pentru eventualitatea în care poliţia asteroidului devenea prea familiarizată cu el – nu-i nici măcar roşcată naturală. Cred că ştiu destule ca să programez manual procesorul de control. Dacă nu mă apropii prea mult, pachetele ar trebui să-ţi poată asigura o modificare de bază. Cred că va fi suficient.

Loren îl duse în unul dintre dormitoare şi-i spuse să se întindă pe pat. Pachetele de adaptare cosmetică semănau cu pachetele nanonice medicale, dar aveau pe exterior bule cu proeminenţe ce conţineau rezerve de colagen gata pentru implantare şi stabilire de contururi noi. Gerald simţi cum suprafaţa interioară ca o blană i se prinde de piele, apoi nervii îi amorţiră.

*

Gerald întreprinse eforturi serioase pentru a nu-şi feri faţa de senzorii montaţi pe plafoanele spaţiilor publice. Tot nu era convins în privinţa chipului pe care-l vedea de fiecare dată când se uita în oglindă. Zece ani mai tânăr, dar cu obraji dolofani şi cute verticale de râs, cu pielea de o nuanţă mai întunecată; o faţă care-i transmitea perfect îngrijorarea interioară. Părul îi fusese tuns periuţă, scurt de numai un centimetru, şi colorat în castaniu-deschis – cel puţin nu mai existau şuviţe argintii.

Intră în Bar Vips şi comandă o apă minerală, apoi îl întrebă pe barman unde-l putea găsi pe căpitanul Merobert.

Merobert venise însoţit de doi membri ai echipajului său. Unul dintre aceştia era un cosmonik cu corpul similar cu al unui manechin: complet negru, lipsit de orice trăsături şi cu înălţimea

impresionantă de doi metri şi zece.

Gerald încercă să păstreze o expresie impasibilă când se aşeză la masa lor, dar nu-i fu uşor. Prezenţa lor oţelită trezea amintiri ale puşcaşilor care-l capturaseră pe Kingsford Garrigan în jungla de pe Lalonde.

– Sunt Niall Lyshol, se bâlbâi el. M-a trimis Pou Mok.

– N-am fi aici, dacă n-ar fi fost vorba despre ea, replică politicos Merobert. Aşa însă…

Făcu un semn scurt spre cosmonik, care-i întinse un bloc procesor.

– Ia-l, rosti Merobert.

Gerald încercă, dar mâna neagră uriaşă nu-i dădu drumul.

– Nu există încărcături statice, anunţă cosmonikul. Fără căderi.

Retrase blocul.

– Bine, Niall Lyshol, spuse Merobert. Nu eşti un posedat, atunci ce pula mea eşti?

– Cineva care vrea să plece de aici.

Gerald expiră lent, reamintindu-şi exerciţiile de relaxare pe care dr. Dobbs îl îndemna să le folosească: relaxează corpul şi undele cerebrale îl vor urma.

– Căpitane, ca individ care lucrezi cu Pou Mok, ar trebui să-nţelegi necesitatea de a pleca dintr-un loc înainte ca oamenii să-nceapă să se intereseze mai îndeaproape de tine.

– Băiete, nu-ncepe cu chestii din astea de căcat cu mine. Nu iau pe nimeni care-i urmărit, în niciun caz în situaţia actuală. Nu ştiu nici măcar dacă vom părăsi Guyana, fiindcă starea de alertă de gradul al II-lea încă n-a fost anulată. Controlul traficului n-o să accepte în niciun caz să acorde vreo autorizaţie de decolare, atâta vreme cât unul dintre nemernicii ăştia e-n libertate pe aici.

– Nu-s urmărit. Verifică buletinele.

– Am făcut-o.

– Aşadar, o să mă iei după ridicarea stării de alertă?

– Lyshol, tu reprezinţi o complicaţie. Din cauza carantinei, nu pot lua pasageri, ceea ce-nseamnă că trebuie să te trec în jurnalul de bord ca membru de echipaj. N-ai nanonice neurale, deci compania de linie îmi va pune întrebări. Nu-mi place asta.

– Pot plăti.

– Să fii sigur c-o să plăteşti.

– Şi vei beneficia de recunoştinţa lui Pou Mok. Deşi nu ştiu ce

valoare are.

– Mai puţin decât îi place ei să creadă. De cine fugi?

– De oameni. Nu de autorităţi. N-am probleme oficiale.

– O sută de mii de fuzidolari şi petreci tot voiajul în tau-zero. Nu vreau să-mi vomiţi prin capsula de susţinere biotică.

– De acord.

– Prea repede. O sută de miare înseamnă o grămadă de bani.

Gerald nu era sigur cât timp mai putea rezista; gânduri lente îi răsunau prin ţeastă, spunându-i că sanatoriul fusese un mediu mult mai acceptabil decât acesta. „Dacă m-aş întoarce, dr. Dobbs m-ar înţelege şi s-ar asigura să nu fiu pedepsit de poliţie. Dacă n-ar fi Marie…”

– N-am de ales. Dacă rămân aici, vor fi destăinuite foarte multe secrete. Probabil că tu nu vei mai putea zbura la niciun sistem din Regat şi cred că asta ar irita compania de linie mai mult decât îmbarcarea unui membru de echipaj fără nanonice neurale; iar ei n-ar şti oricum că n-am nanonice neurale, decât dacă le spui tu.

– Nu-mi place să fiu ameninţat.

– Nu te ameninţ. Cer ajutor. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

Merobert îşi privi tovarăşii.

– Bine. *Quadin* este andocată la silozul 901-C, de unde ar trebui să decolăm peste trei ore. Cum am spus, nu pot garanta ora din cauza codului II, dar dacă nu eşti acolo, nu aştept.

– Sunt gata chiar acum.

– N-ai bagaje? Mă surprinzi. Perfect, mă poţi plăti când ajungem la bord. Şi, Lyshol, să nu te aştepţi la salariu ca membru de echipaj.

Când cei patru ieşiră din Bar Vips, Gerald aruncă o privire despre care credea că era furişată în lungul coridorului public. Nu se zăreau prea mulţi oameni; starea de alertă de gradul al II-lea convocase tot personalul militar aflat în permisii, ca şi pe cel din serviciile civile.

Loren îl privi îndepărtându-se, gârbovit între cei trei care-l escortau. Intrară într-un lift şi uşa se închise în urma lor. Ea porni în direcţia opusă pe coridorul public, cu un surâs fluturându-i pe buzele iluzorii.

*

După şapte ore şi jumătate în care avuseseră parte de peste o sută de alerte false şi nici măcar o singură raportare autentică,

amiralul Farquar se gândi să ruleze un program de suprimare prin nanonicele neurale. Detesta calmul artificial pe care-l aducea software-ul, totuşi încordarea şi deprimarea îl afectau. Vânătoarea femeii posedate era condusă de Centrul de Operaţii Tactice Navale Regale. Nu era tocmai operaţia prevăzută la momentul construirii Centrului, dar comunicaţiile sale fuseseră lesne reconfigurate pentru a investiga reţeaua asteroidului, iar IA îi fusese încărcată cu programele de urmărire concepute de Diana Tiernan pentru a-i depista pe posedaţi pe Xingu. Ţinând seama de mărimea Guyanei şi de densitatea sistemelor electronice din interior, ar fi trebuit să obţină rezultate în câteva minute.

Însă femeia le scăpase. Din cauza aceasta, Farquar fusese silit să-i recunoască prinţesei Kirsten că dacă un posedat o putea face, atunci şi alţii erau capabili de aceleaşi manevre. În Guyana era posibil să existe mulţi. Din punctul lui de vedere se putea ca întregul personal al Marinei să fi fost posedat, motiv pentru care Centrul de Operaţii susţinea că n-o poate găsi pe femeie. Desigur, el nu credea asta (vizitase personal Centrul), dar fără doar şi poate era o opţiune pe care Cabinetul trebuia s-o analizeze. Chiar şi Farquar trebuia să fie considerat suspect, deşi ei manifestaseră destul tact pentru a nu i-o spune.

De aceea Guyana predase comanda reţelei de defensivă strategică a lui Ombey unei baze a Marinei Regale din Atherstone. Carantina completă a asteroidului fusese aplicată discret sub camuflajul stării de alertă de gradul al II-lea.

Până acum totul se dovedea a fi fost în zadar.

Calculatorul de management al biroului îi datavizǎ solicitarea unei întrevederi din partea căpitanului Oldroyd, ofiţerul de securitate al personalului său, şi dr. Dobbs. Datavizǎ aprobarea şi biroul i se dizolvǎ în bula albă a unei săli de conferinţă senzambientale.

– Aţi înregistrat vreun progres în găsirea ei? întrebă Dobbs.

– Nu încă, recunoscu Farquar.

– Totul se leagă, încuviinţă medicul. Pe baza informaţiilor pe care le-am colaţionat până acum, am rulat scenarii de analiză şi cred că am o explicaţie logică a acţiunilor femeii. Extragerea lui Skibbow din dispozitivele noastre medicale a avut o derulare uşor derutantă. A constituit un risc enorm chiar şi pentru un posedat. Dacă puşcaşii marini ar fi fost cu treizeci de secunde

mai rapizi, ea n-ar fi reuşit niciodată. Trebuie să fi avut un motiv extrem de întemeiat.

– Şi care ar fi acela?

– Cred că ea este Loren Skibbow, soţia lui Gerald, dacă nu din alt motiv, atunci pentru ceea ce i-a spus lui Jansen Kovak: „Ar trebui să încerci să fii căsătorit cu el vreme de douăzeci de ani”.

– Soţia lui?

– Exact.

– Bun, am auzit şi lucruri mai stranii. Amiralul se întoarse către căpitanul Oldroyd: Sper că ai ceva dovezi cu care să susţii ipoteza aceasta.

– Da, domnule amiral. Presupunând că ea este persoana pe care o suspectăm, profilul comportamental corespunde cu certitudine acţiunilor de până acum. În primul rând, credem că este în Guyana de mai multă vreme, posibil chiar de la început, de la andocarea lui *Ekwan.* În mod evident, a dispus de timp suficient pentru a învăţa cum să se deplaseze prin interior fără să ne activeze programele de urmărire. În al doilea rând, dacă poate să facă asta, de ce n-a lansat genul de efort de posedare general pe care l-am văzut pe Xingu? Înseamnă că are un motiv perfect valid.

– Pentru că posedarea generală nu se potriveşte cu planurile ei, interveni prompt dr. Dobbs. Dacă întregul asteroid ar fi posedat, este improbabil că cei asemenea ei i-ar fi îngăduit să-l elibereze pe Gerald. Este un episod de natură strict personală, domnule amiral, nu o parte a celor ce se întâmplă pe Mortonridge sau Noua Californie. Femeia acţionează complet pe cont propriu. Nu cred că reprezintă un pericol real pentru securitatea Regatului.

– Vrei să-mi spui că am trecut Principatul pe stare de alertă de gradul al II-lea pentru o problemă de *căsnicie?* întrebă amiralul Farquar.

– Aşa cred, încuviinţă dr. Dobbs pe un ton de scuză. Şi posedaţii sunt oameni. Dispunem de suficiente dovezi că ei păstrează un spectru aproape complet de emoţii omeneşti. Şi… ăăă… noi l-am trecut pe Gerald prin nişte suferinţe reale. Dacă ipoteza noastră este corectă, atunci ar fi destul de rezonabil să presupunem că Loren ar face tot ce-i stă în putinţă ca să-l scoată de aici.

– Doamne Dumnezeule! Bun – cum procedăm în continuare?

Cum ne ajută ipoteza asta să ne ocupăm de ea?

– Putem negocia.

– În ce scop? Nu-mi pasă că-i o soţie iubitoare. Este o nenorocită de posedată. Nu putem îngădui ca ei doi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţe aici.

– Nu. Dar ne putem oferi să ne-ngrijim mai bine de Gerald. Din punctul ei de vedere, desigur, adăugă iute dr. Dobbs.

– Poate… Amiralului i-ar fi plăcut din toată inima să fi găsit o fisură în raţionamentul acela, însă faptele păreau să se potrivească laolaltă cu o precizie deloc confortabilă. Ce-mi recomanzi?

– Aş dori să emit pe toată reţeaua Guyanei, să încarc un mesaj în toate procesoarele de comunicaţii personale, şuntând companiile de ştiri şi divertisment. Va fi doar o chestiune de timp până ce ei îl vor accesa.

– Dacă ea va răspunde, îşi va trăda locul unde se află. Ştie foarte bine asta.

– Voi sublinia clar că în cele din urmă o vom găsi, dar că-i pot oferi o soluţie acceptabilă. Am permisiunea dumneavoastră? Va trebui să fie o ofertă reală. La urma urmelor, posedaţii pot citi conţinutul emoţional al minţilor. Ea va şti dacă spun adevărul.

– Mi se pare o solicitare cu spectru destul de larg. Mai exact, ce anume vrei să-i oferi?

– Ca Gerald să fie dus pe Ombey şi să primească cetăţenia. Îi vom oferi despăgubiri financiare complete pentru cele suferite şi-i vom continua terapia şi consilierea. Finalmente, dacă criza aceasta va fi rezolvată, vom face tot ce putem pentru a-i readuce fiica.

– Te referi la Kiera din Valisk?

– Da, domnule amiral.

– Mă îndoiesc că autoritatea mea este atât de…

Se opri, deoarece calculatorul de management al biroului dataviză o schimbare a stării Guyanei. Centrul de Operaţii tocmai anunţase starea de alertă de luptă.

Amiralul deschise un canal spre ofiţerul de serviciu.

– Ce se întâmplă? dataviză el.

– IA a înregistrat o anomalie, domnule amiral. Credem că ar putea fi vorba despre posedată. Am trimis o grupă de puşcaşi marini regali.

– Ce fel de anomalie?

– O videocameră din incinta de intrare în fusul spaţioportului a înregistrat un bărbat intrând într-o capsulă de tranzit. Când capsula s-a oprit în secţiunea G5, a coborât o femeie. Capsula nu s-a mai oprit la nicio altă secţiune.

– Căderi de procesoare?

– IA analizează toate componentele electronice din jurul ei. Există unele reduceri de randament, însă mult sub nivelul de distorsionări pe care le consemnăm de la posedaţii de pe Xingu.

Amiralul apelă o reprezentare grafică a spaţioportului. Secţiunea G5 era docul avionului spaţial civil şi al avionetei cu câmp ionic.

– Dumnezeule, dr. Dobbs, cred că s-ar putea să ai dreptate!

Loren pluti spre ecluză în lungul coridorului tubular puternic iluminat. Potrivit registrului spaţioportului, acolo era andocat un avion spaţial SD2002 al Corporaţiei Kulu, un vehicul cu treizeci de locuri deţinut de compania Crossen, care-l utiliza pentru deplasarea personalului la staţiile sale industriale cu microgravitaţie. Unul dintre cele mai mici avioane spaţiale din Guyana, era exact genul de aparat pe care doi *desperado* mai degrabă ignoranţi ar fi încercat să-l fure pentru a coborî pe planetă.

În jur nu se găsea nimeni. Ultima persoană pe care o văzuse fusese un inginer de întreţinere, care suise la bordul capsulei de tranzit în care sosise ea. Se jucă cu ideea de a-şi lăsa să-i acţioneze abilitatea energetică şi de a afecta electronica din coridor, însă aşa ceva ar fi putut trezi suspiciuni; ea se controlase de atât timp, încât orice schimbare de comportament ar fi ridicat întrebări. Trebuia să spere pur şi simplu că programele lor de securitate şi senzorii aveau s-o prindă. Modificarea imaginii era un şiretlic îndeajuns de subtil, cu condiţia ca rutinele lor de monitorizare să fie suficient de bune.

Tubul ecluzei pneumatice era lung de cinci metri şi mai îngust decât coridorul, cu diametrul abia de doi metri. Intră şi constată că trapa din capătul opus era închisă.

În sfârşit un pretext bun pentru a-şi folosi abilitatea energetică.

În jurul trapei apăru o supratensiune electrică. Femeia putea simţi cablurile principale de energie în spatele pereţilor din compozit albastru-azuriu, fire groase care ardeau cu o strălucire

chihlimbarie de curent. Mai erau şi alte cabluri, mai subţiri şi mai palide. Unul dintre ele înviase, conectat la un mic bloc comunicator inserat în marginea trapei.

– Loren, nu-i aşa? întrebă un glas dinspre bloc. Loren Skibbow? Sunt convins că eşti tu. Numele meu este dr. Riley Dobbs. Eu îl tratam pe Gerald înainte să-l fi luat tu.

Femeia privi şocată aparatul. „Cum dracu' a dedus asta?"

Puterea i se revărsă prin corp, răsucindu-se în sus din lumea de dincolo aidoma unui izvor fierbinte; o putea simţi ţâşnind prin fiecare celulă. Mintea i-o modelă pe când suia prin ea, transformând-o în tiparul pe care-l dorea, care concorda cu dorinţa ei. Începu să se suprapună realităţii. Scântei tremurară peste suprafaţa trapei.

– Loren, vreau să ajut şi am căpătat autoritatea care-mi va îngădui s-o fac. Te rog, ascultă-mă. Gerald este pacientul meu şi nu vreau să sufere vreun rău. Cred că amândoi suntem de acord în privinţa asta.

– Du-te dracu', doctore! Ba încă şi mai bine – te voi duce eu personal acolo. I-ai vătămat mintea soţului meu. N-o să uit asta.

Înapoia ei pe coridor se auzeau zgomote, foşnituri slabe, zăngănituri. Când se concentră, percepu minţile puşcaşilor marini care se apropiau. Reci şi neliniştite, însă foarte hotărâte.

– Gerald a fost vătămat în urma posedării, spuse Dobbs. Eu încercam să-l vindec. Vreau să continui procesul acela.

Scânteile începuseră să se rotească în jurul compozitului tubului ecluzei, pătrunzând sub suprafaţă ca şi cum ar fi înotat prin material.

– Sub ameninţarea cu arma? întrebă ea usturător. Ştiu că sunt înapoia mea.

– Puşcaşii marini nu vor trage. Ţi-o promit. Ar fi inutil. Deschiderea focului ar costa viaţa persoanei pe care ai posedat-o. Nimeni nu doreşte asta. Te rog, vino şi stai de vorbă cu mine. Am obţinut deja concesii importante din partea autorităţilor. Gerald poate fi dus pe planetă. Va fi îngrijit corespunzător şi eu îi voi continua terapia. Poate că într-o bună zi o va revedea pe Marie.

– Vrei să zici pe Kiera. Căţeaua aia nu-i va da drumul fetei mele.

– Nimic nu-i cert. Putem discuta despre asta. Te rog! Nu poţi să pleci cu avionul spaţial. Chiar dacă ai urca la bord, ţi-ar fi

imposibil să-l pilotezi prin reţeaua DS. Unicul mod prin care Gerald poate ajunge pe planetă este să-l ducem noi.

– N-o să-l mai atingeţi niciodată. Acum este la loc sigur în ascunzătoarea mea, iar voi nu m-aţi găsit în tot timpul cât am fost acolo.

Pereţii ecluzei trosniră încetişor. Toate scânteile se contopiseră şi formaseră un inel strălucitor de compozit care o încercuia. Surâse încordată. Subterfugiul era aproape încheiat. Intervenţia lui Dobbs se dovedise o bonificaţie minunată.

Loren îi putea simţi pe puşcaşii marini aşteptând imediat înapoia marginii tubului ecluzei pneumatice. Inspiră adânc, încercând să nu se gândească la ce avea să urmeze. Foc alb ţâşni din tălpile ei cu un scârţâit teribil, se revărsă pe coridor şi se sparse într-o avalanşă de fulgere globulare individuale, care îi loviră pe puşcaşi.

– Nu, Loren, nu, pot ajuta. Te rog…

Ea acţionă la putere maximă. Glasul lui Dobbs se fractură într-un miorlăit ascuţit înainte de a dispărea complet, când efectul energetic distruse toate procesoarele pe o rază de douăzeci şi cinci de metri.

– N-o face! imploră Pou Mok din inima minţii lui Loren. N-o să le spun unde-i el, îţi promit. N-o să ştie niciodată. Lasă-mă să trăiesc.

– Nu pot avea încredere în vii, replică Loren.

– Căţeaua dracului!

Peretele tubului ecluzei străluci mai luminos decât fulgerele globulare, apoi compozitul se vaporiză. Loren zbură prin breşa care se lăţea, târâtă de rafala de aer care vui spre vid.

– Doamne Dumnezeule! icni amiralul Farquar.

Senzorii externi ai spaţioportului îi arătau diminuarea jetului de aer. Trei puşcaşi marini o urmaseră pe Loren Skibbow în spaţiu. Costumele lor armură aveau să ofere un grad de protecţie împotriva decompresiei şi dispuneau de o rezervă mică de oxigen. Ofiţerul de serviciu trimisese deja VSM-uri după ei.

În privinţa lui Loren Skibbow, lucrurile stăteau cu totul altfel. Pentru o vreme ea strălucise la interior, o formă fluorescentă care se rotea întruna după ce lăsase în urmă puntea perforată. Acum strălucirea se diminua. După două minute se stinse. Corpul explodă mult mai violent decât ar fi trebuit.

– Localizaţi cât mai multe fragmente din ea şi aduceţi-le

înapoi, se adresă amiralul Farquar ofiţerului de serviciu. Putem lua mostre ADN şi ASI ar trebui să ne-o poată identifica.

– Dar de ce? întrebă dr. Dobbs stupefiat. Ce dracu' a-mpins-o să facă asta?

– Poate că la urma urmelor ei nu gândesc la fel ca noi, zise amiralul.

– Ba da. Ştiu asta în mod cert.

– Când o să-l găsim pe Skibbow, o să-l poţi întreba.

Misiunea aceea se dovedi mai grea decât se aşteptaseră. Nanonicele lui de interogare nu ofereau niciun răspuns, aşa că Marina Regală începu o căutare fizică prin Guyana, sub monitorizarea IA. Nu ignoră nicio încăpere, niciun tunel de service, nicio incintă de depozitare. Examină orice spaţiu mai mare de un metru cub.

Avu nevoie de două zile şi jumătate. Camera lui Pou Mok fu deschisă şi cercetată la treizeci şi trei de ore după începerea căutării. Întrucât apărea ca fiind închiriată (în prezent, neocupată) de o persoană de pe Ombey, iar percheziţia amănunţită nu găsi nimic, fu închisă codificat.

Şedinţa de Cabinet care urmă încheierii căutării hotărî că absenţa unui singur pacient bolnav mintal nu putea justifica menţinerea izolării principalei baze defensive a Marinei şi nici Ombey nu putea face faţă fără produsele staţiei industriale Guyana. Starea de alertă în asteroid fu coborâtă la gradul al III-lea, iar problema identităţii femeii şi a localizării lui Skibbow fu alocată unei echipe mixte ASI-ASE.

La trei zile şi jumătate după data şi ora stabilite iniţial pentru plecare, *Quadin* porni spre Pinjarra. Gerald Skibbow habar nu avea de nimic din cele petrecute, deoarece intrase în tau-zero cu o oră înaintea diversiunii finale a lui Loren.

16

Arnstadt fusese învins de flota Organizaţiei după o bătălie de nouăzeci de minute deasupra planetei. Reţeaua de defensivă strategică fusese nimicită de viespile de luptă acţionate de antimaterie ale lui Capone. Avertizarea anterioară a edeniştilor oferise Marinei locale timpul pentru a-şi poziţiona navele. Trei escadrile de şoimi-de-vid sosiseră de la habitatele aflate pe orbita uneia dintre gigantele gazoase ale sistemului şi susţinuseră navele adamiste.

Niciuna dintre pregătirile acelea nu schimbase rezultatul final. Patruzeci şi şapte de nave ale Marinei Arnstadt fuseseră distruse, alături de cincisprezece şoimi-de-vid. Şoimii-de-vid supravieţuitori înghiţiseră şi reveniseră la giganta gazoasă.

Navele stelare de transport ale flotei Organizaţiei au apărut pe orbită joasă fără a întâmpina nicio opoziţie şi avioane spaţiale au început să desanteze o mică armată de posedaţi. Ca toate planetele moderne din Confederaţie, Arnstadt avea puţini soldaţi. Mai exact, câteva brigăzi de puşcaşi marini, care erau antrenaţi în principal în tehnici de luptă spaţiale şi misiuni secrete. În epoca aceasta războaiele se purtau între navele stelare. Vremea trupelor care mărşăluiau peste teritoriile inamice dispăruse înainte de sfârşitul secolului al XXI-lea.

Cu reţeaua DS redusă la nivelul unor meteoriţi radioactivi care fulgerau prin cerurile vineţii, Arnstadt a fost incapabilă să ofere cea mai mică rezistenţă înaintea posedaţilor care se revărsau din avioanele spaţiale. Primele au fost ocupate localităţile mici, pentru a creşte numărul posedaţilor disponibili pentru atacarea oraşelor mari. Zona de sol capturat a început să crească exponenţial.

Luigi Balsmao îşi stabili cartierul general într-o aşezare asteroidală de pe orbită. Informaţiile despre oamenii capturaţi de posedaţii care avansau erau datavizate la asteroid, unde programele de coordonare a structurii scrise de Emmet Mordden decideau dacă trebuia sau nu să fie posedaţi. Fură desemnaţi locotenenţi ai Organizaţiei, a căror autoritate era susţinută de puterea de foc a navelor stelare din flotă aflate pe orbită joasă.

Deoarece subjugarea planetei se desfăşura fără probleme, Luigi împărţi jumătate din flotă în escadrile şi le trimise la

aşezările asteroidale ale sistemului. Doar habitatele edeniste fură lăsate în pace; după Yosemite, Capone nu dorea să rişte o a doua înfrângere la asemenea scară.

Nave stelare fură trimise înapoi la Noua Californie şi începură să apară nave de marfă care aduceau componentele de bază pentru o nouă reţea DS, alături de alte echipamente care să ajute consolidarea înaintării Organizaţiei. Reporterilor de teren li se îngădui să vadă zone selectate cu grijă ale planetei sub noua ei stăpânire: copii lăsaţi neposedaţi care se jucau fără griji, posedaţi şi non-posedaţi lucrând umăr la umăr pentru refacerea economiei, Luigi acţionând cu fermitate împotriva oricărui posedat care nu recunoştea conducerea Organizaţiei.

Veştile despre succesul invaziei străbătură Confederaţia, dublate de înregistrările senzavizare ale reporterilor. Surprinderea fu completă. Ideea ca guvernul unui sistem stelar – indiferent de natura sa – să-l cucerească pe un altul fusese considerată întotdeauna imposibilă. Capone dovedise că lucrurile nu stăteau aşa. Iar izbânda lui declanşase o reacţie de panică în lanţ. Comentatorii începură să vorbească despre curbe exponenţiale la nivel planetar; cele mai extreme dintre acestea arătau întreaga Confederaţie prăbuşindu-se în faţa Organizaţiei în decurs de şase luni, pe măsură ce resursele industriale a tot mai multor sisteme erau absorbite de imperiul lui Capone.

În cadrul Adunării, cererile ca Marina Confederaţiei să intervină şi să distrugă flota Organizaţiei curgeau în flux aproape continuu. Primul-amiral Aleksandrovici se văzu nevoit să apară de câteva ori şi să explice caracterul imposibil al unei asemenea acţiuni. Tot ce putea face Marina, spuse el, era să caute sursa antimateriei lui Capone şi să prevină ocuparea unui al treilea sistem. Arnstadt era deja pierdut. Capone obţinuse o victorie care nu putea fi răsturnată fără pierderi însemnate de vieţi, iar în etapa aceea astfel de pierderi erau inacceptabile. El mai atrase de asemenea atenţia că, din păcate, foarte multe echipaje de non-posedaţi cooperau cu Organizaţia şi-i pilotau navele stelare. Fără ele, invazia lui Arnstadt n-ar fi avut loc niciodată. Poate că, sugeră el, Adunarea ar fi trebuit să analizeze introducerea de urgenţă a unei legi care să se ocupe de trădătorii de felul acela. Legea respectivă ar fi putut să-i oprească pe căpitani să caute să mai semneze cu Capone pentru câştiguri pe termen scurt.

*

– Misiuni de escortă? întrebă André Duchamp bănuitor. Credeam că ne aflăm aici ca să ajutăm la apărarea Noii Californii. Ce atribuţii exacte au misiunile acestea?

– Monterey nu mi-a transmis o informare detaliată, răspunse Iain Girardi. Veţi proteja pur şi simplu navele de marfă împotriva atacurilor Marinei Confederaţiei. Adică exact ce stipulează contractul vostru.

– Nu tocmai, mârâi Madeleine. Aşa cum nu se stipulează nicăieri că vom ajuta un dictator dement care a ras complet o-ntreagă planetă. Eu zic să ne retragem, căpitane. Activează chiar acum nodurile configuratoare şi să ne cărăm dracu' de aici cât mai putem.

– Aş fi crezut că misiunea aceasta era mult mai atrăgătoare pentru voi, comentă Iain Girardi; plasa de reţinere a cuşetei sale de acceleraţie se trase în lături şi el se ridică, plutind. Majoritatea echipajelor din navele de marfă sunt non-posedaţi şi nu veţi fi permanent în raza platformelor DS ale Organizaţiei. Aş zice chiar că aţi căpătat o misiune uşoară, cu risc mai redus, pentru aceiaşi bani.

– Şi unde vom merge? întrebă André.

– La Arnstadt. Organizaţia trimite acolo echipamente industriale, pentru a ajuta refacerea economiei planetare.

– Dacă n-ar fi făcut-o bucăţi din capul locului, spuse Madeleine, n-ar mai fi fost nevoie s-o refacă.

André îi făcu un semn să tacă.

– Mi se pare în regulă, i se adresă lui Iain Girardi, totuşi nava o să necesite lucrări de întreţinere înainte de a putea întreprinde o asemenea misiune. Un zbor de escortă diferă foarte mult de susţinerea defensivelor planetare.

Detaşarea lui Iain Girardi păru pentru prima dată pusă în dificultate.

– Da. Va trebui să discut cu Monterey despre natura reparaţiilor.

Dataviză calculatorului de zbor pentru un canal de comunicaţii.

André aşteptă cu un zâmbet neutru.

– Organizaţia va aduce *Răzbunarea lui Villeneuve* în stare completă de luptă, anunţă Iain Girardi. Vă vom repara carcasa şi suita de senzori, dar pentru sistemele secundare va trebui să plătiţi voi.

André strânse din umeri.

– Opriţi-ne banii din onorariu.

– Perfect. Andocaţi atunci la spaţioportul Monterey, Silozul VB757. Eu voi debarca acolo; pentru misiune, vi se va repartiza un ofiţer de legătură.

– Non-posedat, preciză apăsat Desmond Lafoe.

– Bineînţeles. Cred de asemenea că se doreşte să luaţi şi nişte reporteri cu voi. Reporterii vă vor solicita acces la senzori pe durata zborului.

– *Merde!* Jegoşii ăia! Pentru ce?

– Domnul Capone este foarte focalizat asupra necesităţii unei publicităţi corecte. Doreşte ca toată Confederaţia să vadă că el nu constituie o ameninţare reală.

– Spre deosebire de Arnstadt, replică prompt Madeleine.

André coborî nava din zona de ieşire spre asteroidul cel mare. Traficul zborurilor spaţiale deasupra Noii Californii era intens: nave stelare se deplasau între asteroizii orbitali şi zonele de ieşire, iar avioane spaţiale şi avionete cu câmpuri ionice derulau un serviciu constant de navetă de la planetă. Deşi navei stelare îi mai rămăseseră doar şaizeci şi cinci la sută din bateriile de senzori, André le menţinea complet extinse, pentru a colecta toate datele posibile. Când calculatorul de zbor o anunţă că Girardi vorbea din nou cu Monterey, Madeleine deschise un canal criptat către André:

– Nu cred c-ar trebui să andocăm, datavizà ea.

Căpitanul extinse datavizarea pentru a-i include pe Erick şi Desmond.

– De ce?

– Uitaţi-vă la nave – activitatea spaţială este în mod clar mai mare decât înainte de posedarea planetei. Nu mi-am dat seama cât de-al dracu’ de profesionistă este Organizaţia Capone. N-o să mai ieşim de aici, André, ne-am băgat prea adânc. În clipa în care vom andoca, vor năvăli la bord şi ne vor poseda.

– Şi atunci cine le va conduce nava? *Non,* au nevoie de noi.

– Madeleine are totuşi dreptate cu privire la mărimea şi motivaţiile Organizaţiei, datavizà Erick. Posedaţii depind de existenţa noastră pentru pilotarea navelor de război, dar ce se va întâmpla când nu vor mai rămâne planete de invadat? Capone a cucerit Arnstadt în mai puţin de o zi şi-n felul ăsta aproape că şi-a dublat resursele militare. Acum nu se va mai opri. Dacă el şi

restul posedaţilor vor continua să învingă cu aceeaşi viteză, în toată Confederaţia nu va mai rămâne niciun loc pentru non-posedaţi. Iar la asta ne vom aduce şi noi contribuţia.

– Ştiu. André aruncă o căutătură plină de vinovăţie în direcţia lui Girardi, pentru a se asigura că bărbatul nu ştia de discuţia lor. De aceea am şi fost de acord cu misiunea de escortă.

– Nu-nţeleg, se încruntă Madeleine.

– Simplu, *ma chérie.* Organizaţia îmi repară *Răzbunarea lui Villeneuve,* ne umple rezervoarele cu combustibil criogenic, ne echipează cu viespi de luptă şi ne trimite în misiune. Iar apoi, pe drum, noi dispărem. Ce ne poate opri?

– Păi, în primul rând ofiţerul lor de legătură, zise Desmond.

– Ha – un om! Îl putem dovedi. Capone a făcut cea mai mare greşeală din viaţa lui, încercând să-l dezonoreze pe André Duchamp. Acum eu îi manipulez, în avantajul seamănului meu, omul, *comme il faut.* Nu sunt un trădător al rasei mele. Şi cred c-ar trebui să ne asigurăm că reporterii vor şti de lovitura aceasta năprasnică pe care o vom abate asupra lui Capone.

– Chiar intenţionezi să fugi din misiune? întrebă Madeleine.

– Evident.

Erick zâmbi larg, în măsura în care i-o permitea pielea cea nouă. Pentru prima dată natura duplicitară a lui Duchamp putea să acţioneze realmente în direcţia cea mai bună. Deschise un fişier nou în celula de memorie nanonică neurală şi începu să înregistreze imaginile de la senzori. SCNC avea să dorească să ştie despre dotările Organizaţiei, deşi el suspecta că sistemul Noua Californie se găsea deja sub supraveghere totală.

– Şi ce facem cu Shane Brandes? întrebă Desmond.

André se întunecă la faţă.

– Ce-i cu el?

– Cât intenţionezi să-l ţii în tau-zero?

– Nu l-aş fi putut debarca la Chaumort, era prea mic. Vreau o planetă înapoiată, unde să-l putem arunca în mijlocul unui deşert sau al unei jungle.

– Lalonde ar fi perfectă, murmură Madeleine.

– Păi, ce să zic, replică Desmond maliţios, dacă eşti în căutarea unui loc din care să nu mai revină…

– Nu, dataviză Erick.

– De ce nu? întrebă André. Să-l predăm Organizaţiei când andocăm. O idee excelentă. Le va arăta cât de loiali suntem.

– Ori îl omorâm, ori îl abandonăm undeva. Dar nu asta. Voi n-aţi văzut ce i-au făcut lui Bev…

André se strâmbă.

– Bine, dar nu-l voi ţine la nesfârşit pe ticălosul ăla – tau-zero mă costă energie, nu glumă.

Răzbunarea lui Villeneuve andocă în silozul care-i fusese repartizat, cu echipajul alert la orice semn de duplicitate din partea Organizaţiei. Nu văzură nimic suspect. Aşa cum le promisese Iain Girardi, echipele de întreţinere începură imediat să lucreze asupra carcasei navei şi a senzorilor distruşi. Avură nevoie de unsprezece ore pentru a demonta secţiunile afectate şi a instala înlocuitori. Integrarea şi verificările de diagnoză durară alte două ore.

În clipa în care André acceptă că erau apţi pentru misiuni de escortă, Organizaţia începu să încarce viespi de luptă în tuburile de lansare. O ecluză pneumatică tubulară lunecă din peretele silozului de andocare şi se conectă la *Răzbunarea lui Villeneuve.* Înarmat cu un pistol-mitralieră cumpărat în Chaumort, Desmond îl însoţi pe Girardi pe puntea inferioară. Înainte de a deschide trapa, se asigură că ecluza tubulară era complet goală, apoi îl lăsă pe reprezentantul Organizaţiei să iasă. Îi semnală lui André că totul era în regulă abia după ce Girardi parcurse toată lungimea ecluzei şi închise trapa în urma lui.

– Trimiteţi-vă ofiţerul de legătură, datavează căpitanul spre spaţioport.

Aşa cum conveniseră, bărbatul era în pielea goală şi străbătu ecluza trăgând după el o pungă în care avea hainele. Desmond efectuă toate testele pe care şi le putuseră imagina, solicitând datavizări complexe din partea nanonicelor neurale ale ofiţerului de legătură şi expunându-l la diverse blocuri procesoare.

– Cred că-i curat, datavează în cele din urmă.

Madeleine deschise zăvoarele manuale ale trapei de pe puntea inferioară.

Ofiţerul de legătură se prezentă ca fiind Kingsley Pryor. Comportamentul supus şi glasul stins, uneori bâlbâit, îi indicară lui Erick o persoană abia ieşită din şoc.

– Peste trei ore, le spuse Kingsley Pryor, un convoi de douăsprezece nave de marfă va pleca de la Arnstadt. *Răzbunarea lui Villeneuve* va fi una dintre cele cinci nave capabile de luptă care le va escorta. Misiunea voastră va fi să le

apăraţi de orice atacuri şi ambuscade ale navelor Marinei Confederaţiei. Dacă acestea vor avea loc, vor fi întreprinse probabil cu şoimi-de-vid. Privi gânditor în jurul punţii: Nu mi s-a spus că veţi fi doar patru – este suficient pentru a opera cu randament maxim?

– Bineînţeles, răspunse André enervat. Am supravieţuit unor situaţii mult mai grele decât atacul unui şoim-de-vid.

– Perfect. Mai trebuie să ştiţi un lucru. Funcţionarea Organizaţiei este menţinută prin teamă şi respect, supunerea trebuie să fie totală. Ne-aţi acceptat banii şi aţi semnat înrolarea în flotă, aşa că nu vom tolera niciun fel de neloialitate.

– Adică vii-n nava mea şi-mi spui că… începu André răsunător.

Kingsley Pryor ridică un braţ. Deşi gestul fusese mai degrabă moale, îl reduse imediat la tăcere pe Duchamp. Ceva din purtarea ofiţerului de legătură conferea o greutate deosebită autorităţii sale.

– Ai semnat un contract cu diavolul, căpitane. Acum eu explic ce scrie cu litere mărunte. Nu aveţi încredere în noi, ceea ce mi se pare corect; de fapt, nici noi nu avem încredere în voi. Sunt convins că acum, după ce aţi văzut Noua Californie cu ochii voştri, aţi înţeles cât de puternică şi de dedicată este Organizaţia, şi aveţi îndoieli dacă să ne mai susţineţi. Perfect firesc. La urma urmelor, ar fi foarte uşor pentru o navă stelară să dispară în direcţia Confederaţiei. Daţi-mi voie să încerc să vă determin să vă schimbaţi părerea. În timpul reparaţiilor navei, în interiorul uneia dintre componentele noi a fost inclus un explozibil nuclear. Are un temporizator de şapte ore, care trebuie resetat utilizând un cod. Eu nu am codul respectiv, aşa că nu puteţi folosi nanonicele de interogare pentru a-l extrage de la mine. Codul acela ne va fi transmis la fiecare trei ore de către un ofiţer de legătură dintr-o altă navă de escortă şi va reseta temporizatorul. La rândul meu, voi transmite codul pe care l-am primit spre alte nave, care au fost modificate similar. Dacă vom rămâne toţi laolaltă, nu va fi nicio problemă. Dacă o navă pleacă, atunci practic membrii echipajului ei se vor sinucide şi vor omorî şi echipajul altei nave.

– Îndepărtaţi-l imediat! zbieră André roşu la faţă. Eu nu voi zbura sub o astfel de ameninţare de şantaj.

– Nu este şantaj, căpitane, ci constrângere, asigurarea că vei respecta termenii contractului. Cred că argumentaţia poate fi

rezumată sub forma: „Dacă veţi respecta acordul pe care l-am convenit împreună, nu aveţi de ce să vă faceţi griji.”

– Eu n-o să zbor c-o bombă la bord! Ăsta-i ultimul meu cuvânt!

– Atunci ei vor urca la bord şi vă vor poseda. Şi va fi găsit alt echipaj. Căpitane, ei nu te doresc pe tine ca individ, ci nava şi capacităţile ei.

– Aşa ceva este intolerabil!

Pentru o clipă în ochii lui Kingsley Pryor străluci o furie reală.

– Acelaşi lucru se poate spune şi despre un om liber care-i de acord să-l ajute pe Capone, căpitane, şuieră el, apoi răbufnirea aceea de emoţie dispăru, lăsând în urmă doar expresia blajină. Reporterii se pot îmbarca acum? Nu ne-a mai rămas mult timp până când trebuie să ajungem la coordonatele pentru salt.

*

Jed Hinton mai avea o sută de metri până la pub, când îngenunche şi-şi scoase batista roşie de la gleznă. Adulţii din Koblat începuseră să fie iritaţi de Morţii Nopţii şi-i hărţuiau pe puştii care urmau cauza aceea. Nimic serios, înghionteli în locurile publice, scandaluri acasă… Rahaturile obişnuite.

Bineînţeles, Digger dispreţuia înregistrarea şi era cuprins de accese de furie de câte ori o auzea menţionată. Pentru prima dată, Jed se bucura de o încântare vinovată faţă de felul în care bărbatul le intimida pe Miri şi Navar, interzicându-le să aibă vreo legătură cu asta. Fără să-şi dea seama, el alterase structura politică a familiei. Acum Jed şi Gari erau cei favorizaţi, care o puteau accesa pe Kiera Salter, care puteau discuta despre ideile ei cu prietenii lor şi cunoaşte gustul libertăţii.

Jed intră în Blue Fountain, purtându-se ca şi cum ar fi fost firesc să se afle acolo. În mod normal era ultimul loc în care ar fi călcat, deoarece era pubul lui Digger. Însă Digger era ocupat în ultima vreme; nu mai muncea la unităţile de sfredelire a tunelurilor, ci în spaţioport, la întreţinerea maşinăriilor din silozurile de andocare. Acum se lucra în trei schimburi pe zi, pentru a face faţă numărului tot mai mare de zboruri. În acelaşi timp însă, deşi toţi ştiau cât se poate de bine că navele stelare soseau şi plecau de câteva ori pe zi, nu exista nicio consemnare oficială a lor. Jed accesase de trei ori reţeaua şi ceruse de la registrul spaţioportului lista navelor andocate, dar de fiecare i se răspunsese că nu sosise nicio navă.

Puştii Morţii Nopţii întrebaseră în stânga şi în dreapta şi, laolaltă, puseseră cap la cap elementele de bază ale operaţiei de dejucare a carantinei. Toţi fuseseră extrem de surescitaţi în ziua aceea, deoarece sosirea ilegală a navelor stelare era *perfectă* pentru ei. Beth îi zâmbise şi spusese:

– La dracu', să ştii că până la urmă este posibil s-ajungem la Valisk.

Apoi îl îmbrăţişase. Până atunci n-o mai făcuse niciodată… nu în felul acela.

Jed ceru barmanului o bere şi examină lent interiorul pubului. O încăpere în care peisajele de pe pereţi ale hologramelor vechi de zece ani se diminuaseră până la nivelul unor pete înceţoşate şi decolorate. Roca goală pe care o acopereau ar fi fost mai puţin deprimantă. Majoritatea meselor uzate din aluminiu şi compozit erau ocupate. Grupuri de bărbaţi stăteau gârboviţi peste pahare şi discutau cu glasuri scăzute. Aproape un sfert din numărul clienţilor purtau uniforme-combinezon, viu colorate şi exotice prin comparaţie cu hainele preferate de rezidenţii din Koblat.

Adolescentul zări echipajul din *Ramses X;* numele navei le era serigrafiat clar pe buzunarele de la piept. Căpitana lor era o femeie de vârstă mijlocie cu steaua argintie pe epolet. Băiatul porni într-acolo.

– Mă scuzaţi că vă deranjez, doamnă, aş putea sta de vorbă cu dumneavoastră?

Ea ridică privirea şi-l examină, uşor suspicioasă din cauza tonului respectuos.

– Ce este?

– Am un prieten care ar dori s-ajungă la Valisk.

Căpitana izbucni în hohote de râs. Jed se învăpăie la faţă când restul echipajului suspină sonor, schimbând priviri iritante de superioritate.

– Fiule, rosti ea şi-i făcu cu ochiul, înţeleg perfect de ce este prietenul tău atât de interesat de tânăra Kiera.

Stânjeneala lui Jed se accentuă, ceea ce fu probabil evident pentru toţi cei de la masă. Era adevărat, el petrecuse ore la rând cu blocul procesor şi un program de grafică pentru a modifica imaginea din înregistrare. Acum micuţa coloană AV a blocului o putea proiecta pe Kiera întinsă lângă el pe pat noaptea sau aplecându-se deasupra lui, zâmbitoare. La început, Jed îşi făcuse griji că se purta lipsit de respect, dar Kiera avea să înţeleagă cât

de multă nevoie avea de ea. Iubirea… Ea ştia totul despre iubire, în numeroasele sale forme. Nu vorbea despre altceva.

– Este vorba despre ceea ce oferă, se bâlbâi băiatul neajutorat. Asta ne interesează pe noi.

Cuvintele lui stârniră în jurul mesei alt val de râsete nestăvilite.

– Vă rog, rosti el, ne puteţi duce acolo?

Amuzamentul dispăru de pe chipul căpitanei.

– Fiule, ascultă sfatul unei femei mai vârstnice, înregistrarea aia nu-i decât un căcat publicitar de vrăjeală. Ei vor să veniţi acolo ca să vă poată poseda, asta-i tot. La celălalt capăt al curcubeului nu v-aşteaptă niciun paradis.

– Aţi fost acolo? întrebă el rigid.

– Nu. Nu, n-am fost. Aşa că ai dreptate, nu pot băga mâna-n foc. Haide să punem totul pe seama unei doze sănătoase de cinism; toţi se-mbolnăvesc de aşa ceva când îmbătrânesc.

Reveni cu atenţia la paharul ei.

– O să ne luaţi?

– Nu. Uite care-i treaba, fiule, chiar dac-aş fi-ntr-atât de nebună ca să zbor la Valisk, ai habar cât v-ar costa să-nchiriaţi o navă stelară pentru aşa ceva?

El clătină din cap fără niciun cuvânt.

– Din locul ăsta ar costa cam un sfert de milion de fuzidolari. Aveţi banii ăştia?

– Nu.

– Ei bine, asta-i treaba. Acum chiar nu-mi mai irosi timpul.

– Cunoaşteţi pe cineva care ne-ar lua, pe cineva care să creadă în Kiera?

– La dracu’! Femeia se răsuci complet în scaun şi-l fulgeră cu privirea: Băi, dobitoci înnăscuţi, voi nu puteţi pricepe o aluzie simplă când vă este trântită în faţă?

– Kiera a spus că ne veţi urî pentru c-am ascultat-o.

Căpitana pufni prelung, cu un sunet de exasperare.

– Nu-mi pot crede urechilor! Nu vezi cât de credul eşti?! Îţi fac o favoare.

– Nu v-am rugat să-mi faceţi o favoare. Şi de ce sunteţi atât de orbi la cuvintele ei?

– Orbi? Du-te-n pizda mă-tii, băi, căcat cu ochi!

– Pentru că sunteţi într-adevăr orbi. Vă este frică, e adevărat, vă temeţi că ea are dreptate.

Femeia îl privi îndelung şi restul echipajului îl sfredeli cu uitături ostile. Probabil că în următorul minut aveau să-l rupă în bătaie, dar lui Jed nu-i mai păsa. O ura pe căpitană în aceeaşi măsură în care-l ura pe Digger şi pe toţi ceilalţi cu minţi încuiate şi inimi moarte.

– Bine, şuieră căpitana. În cazul tău, voi face o excepţie.

– Nu, rosti un membru al echipajului şi o prinse de mână. Nu poţi, nu-i decât un puşti căruia i s-a sculat după gagică.

Căpitana îi desprinse mâna şi scoase rapid un bloc procesor.

– Voiam să-l predau Marinei Confederaţiei, deşi ar fi fost dificil să-i explic provenienţa, ţinând seama de ruta înscrisă în jurnalul nostru de bord. Cred însă că acum îl poţi avea tu.

Scoase un flek din fanta din bloc şi-l trânti în mâna lui Jed care rămăsese cu gura căscată.

– Salut-o din partea mea pe Kiera. Dacă n-o să fii prea ocupat să zbieri în vreme ce te vor poseda…

Scaunele fură împinse cu zgomot spre înapoi. Echipajul lui *Ramses X* îşi lăsă pe masă băuturile neterminate şi părăsi localul.

Jed rămase în mijlocul pubului scufundat acum în tăcere, cu toţi ochii aţintiţi asupra sa. Nici măcar nu-i remarcă, deoarece se holba fascinat la flekul mic şi negru din palmă, ca şi cum ar fi fost cheia spre fântâna tinereţii. Ceea ce, bănuia el, se şi putea spune, dintr-un punct de vedere.

*

Levêque se afla pe o orbită de cincisprezece mii de kilometri deasupra lui Norfolk, cu toată suita de senzori extinsă pentru a baleia planeta. În ciuda foamei după informaţii a Marinei Confederaţiei, obţinea prea puţine date. Vârtejuri ciclonice lente de nori roşii se înălţaseră de pe insule aidoma unor ciuperci, contopindu-le într-o pătură netedă şi placidă, izolând planeta sub o aură crepusculară uniformă. Smocuri mici, fildeşii, de cirocumulus pluteau pentru câteva ore deasupra zonelor polare, ultimele pete sfidătoare de culoare străină, dar cu timpul cădeau până şi ele, topindu-se în văluri.

Fuzionarea începuse de cinci ore când se declanşă schimbarea. Ofiţerii din *Levêque* observară că nivelul de emisie luminoasă a norului creştea. Căpitanul fregatei decise să nu rişte nimic şi ordonă ridicarea orbitei cu alţi douăzeci de mii de kilometri. Până se activă propulsia cu fuziune principală, baldachinul stacojiu strălucea mai puternic decât orice furtună

de foc. Nava sui cu cinci *g,* cu cei de la bord îngrijoraţi de luminozitatea care se extindea rapid peste stelele din urma lor. Senzorii gravitonici raportară unduiri discordante în interiorul masei planetare de dedesubt. Dacă datele erau corecte, corpul ceresc avea să se rupă în bucăţi. Senzori de bandă optică cu o sumedenie de filtre dezvăluiră că geometria planetei rămăsese neschimbată. Şapte *g* şi suprafaţa norului se îndrepta către văpaia unui cuptor nuclear.

Luca Comar privi în sus într-o năuceală de vis. Norul roşu care păzea cerul deasupra acoperişului ţuguiat al conacului Cricklade se zvârcolea violent, cu pântecul auriu şi carmin străbătut de microrafale de vortexuri intense. Benzi uriaşe, clocotitoare, erau smulse din el, îngăduind unei lumini albe violente să izbească în jos. Bărbatul îşi desfăcu larg braţele şi răcni un bun sosit extaziat.

Energia vui prin el cu o viteză aproape dureroasă, izbucnind dintr-un non-punct interior, pentru a dispărea în cerul care fierbea. Femeia de lângă Luca făcea acelaşi lucru, cu trăsăturile încordate de efort şi uimire. În mintea sa, bărbatul îi putea simţi pe toţi posedaţii de pe Norfolk unindu-se în acest sacrament final şi suprem.

Fragmente tumultuoase de nori plonjară prin aer cu viteze ameţitoare; între ele pocneau fulgere spiralate ca nişte tirbuşoane. Tenta lor roşie pălea, afundându-se înapoia zorilor flamboaianţi ce iradiau universul dincolo de atmosferă.

O lumină densă şi grea se revărsă peste Luca. Îi pătrunse drept prin corp. Prin iarbă şi licheni. Prin sol. Întreaga planetă i se preda. Gândurile bărbatului erau prinse de invazie, incapabile să aibă altă direcţie decât susţinerea momentului. El atârnă suspendat de realitate, când ultimul talaz de energie i se descărcă prin celule.

Tăcere.

Luca expiră încetişor. Deschise ochii precaut. Norii se domoliseră, revenind la aspectul de fuioare albe, zdrenţuite. Lumină caldă, suavă, strălucea peste dealuri. Nu exista niciun soare, nicio unică sursă, ci lumina provenea de la înseşi hotarele universului închis. Strălucea în mod egal, peste tot.

Iar ele dispăruseră. De acum nu mai auzea sufletele din lumea de dincolo. Implorările sfredelitoare şi făgăduielile

pieriseră. Nu mai exista cale de pătrundere, nu mai exista nicio fisură trădătoare în cutele acestui continuum nou. El era liber în interiorul noului său corp.

Se uită la femeia care privea în jur cu o expresie stupefiată.

– Am făcut-o, şopti Luca. Am evadat.

Ea zâmbi nesigur.

El deschise larg braţele şi se concentră. Nu-şi imagină din nou cavalerul care scotea fum pe nări; momentul acesta cerea ceva mai demn. O ţesătură aurie, moale, aurie îi acoperi pielea: o togă imperială, pe măsura dispoziţiei sale.

– Oh, da. Da!

Abilitatea energetică exista în continuare, impunerea voinţei asupra materiei. Însă acum ţesătura avea o textură mai fermă, mai puternică decât artefactele pe care le crease înainte.

Înainte... Luca Comar izbucni în râs. În alt univers. În altă viaţă.

De data aceasta avea să fie diferit. Aici ei îşi puteau stabili nirvana. Şi avea să dăinuie de-a pururi.

Cei cinci sateliţi de supraveghere ai lui *Levêque* se depărtară tot mai mult unul de celălalt, pe când lunecau prin secţiunea din spaţiu unde ar fi trebuit să fi fost Norfolk. Legăturile de comunicaţie transmiteau un flux uriaş de informaţii spre fregată. Toţi senzorii pe care-i aveau fuseseră aduşi la sensibilitatea maximă. Două spectre distincte de lumină solară cădeau peste ei. Valuri colosale de ioni solari le prăfuiau receptorii. Bombardamentul radiaţiei cosmice era standard.

Nu exista nimic altceva. Nici câmp gravitaţional. Nici magnetosferă. Nici gaze atmosferice. Semnătura cuantică a continuumului spaţio-temporal era perfect normală.

Din Norfolk nu mai rămăseseră decât amintirile.

*

La momentul descoperirii sale, în 2125, Nyvan fusese cuprinsă imediat de valul de speranţă care se revărsase pe Pământ după găsirea lui Felicity. A doua planetă terracompatibilă descoperită vreodată, un tărâm virgin verde şi minunat, dovadă că prima planetă nu fusese un simplu accident. Toţi cei de pe Pământ voiau să evadeze spre stele. Şi voiau să plece într-acolo fără întârziere. Până la urmă tocmai pripeala aceea îi provocă prăbuşirea.

La momentul respectiv oamenii înţeleseseră în sfârşit că arcologiile nu aveau să fie decât adăposturi temporare în faţa climatului ruinat, un loc în care să trăiască în timp ce Guvcentralul răcea atmosfera, curăţa poluarea şi readucea la normal tiparele meteo. Norii poluatori şi armada furtunilor aveau să continue. Oricine dorea să trăiască sub cerul liber trebuia să plece şi să-şi găsească un cer nou.

În interesul echităţii şi al menţinerii propriei sale autorităţi oscilante asupra administraţiilor statelor individuale, Guvcentralul acceptase că orice individ avea dreptul să plece, fără favoritisme. Această ultimă clauză bine intenţionată, inclusă în scopul pacificării câtorva minorităţi gălăgioase, însemna practic faptul că ansamblul coloniştilor trebuia să fie un mix multirasial şi multicultural, reprezentativ pentru populaţia planetei. Nu au fost impuse niciun fel de limitări în privinţa locurilor ocupate în navele stelare; unica obligaţie era a echilibrului relativ între naţii. Guvcentralul asigurase planuri de plasament pentru statele care erau prea sărace ca să-şi completeze cota, astfel încât statele mai bogate să nu se poată plânge că erau limitate în mod incorect. Un compromis politic tipic.

Schema aceea funcţionase în general pentru Nyvan şi celelalte planete terracompatibile care fuseseră căutate de noile nave cu propulsii TTZ. Primele decenii de colonizare interstelară fuseseră vremuri ameţitoare, în care realizările prevalaseră asupra vechilor duşmănii etnice. Nyvan şi primele sale surori fuseseră gazdele unei unităţi de intenţii rareori văzute până atunci.

Armonia aceea nu durase. După ce frontiera fusese îmblânzită şi spiritul pionierilor se stinsese, vechile rivalităţi reveniseră în prim-plan. Guvernarea colonistă a Pământului lăsase loc administraţiilor locale pe o duzină de planete şi politicienii începuseră să adopte aspectele cele mai şovine ale naţionalismului din secolul XX, conducând gloatele cu o uşurinţă incredibilă. De data aceasta, între diversele popoare nu mai existau barierele sigure ale mărilor şi graniţelor geografice. Religiile, culturile, culoarea pielii, ideologiile şi graiurile fuseseră strivite laolaltă în teascul conglomerării urbane. Rezultatul inevitabil fusese valul de tulburări civile care ruinase vieţi şi afectase economii.

Problema fusese rezolvată în anul 2156 de statul California din Guvcentral, care sponsorizase Noua Californie, prima colonie etnică, deschisă doar californienilor nativi – o tendinţă care, deşi iniţial controversată, fusese adoptată rapid de celelalte state. Al doilea val de colonii nu suferise de niciunul dintre conflictele prevalente în primele colonii, pregătind calea pentru emigrarea în masă din Marea Dispersare.

În vreme ce noile planete etnice absorbiseră cu succes surplusul de populaţie al Pământului şi drept urmare prosperaseră, coloniile mai vechi pierduseră încetişor teren, atât cultural, cât şi economic. Un fals răsărit de zori care se întuneca spre un crepuscul perpetuu.

*

– Ce s-a-ntâmplat cu asteroizii? întrebă Lawrence Dillon.

Quinn privea gânditor imaginile proiectate de senzorii lui *Tantu* pe emisfera holoecranelor de la piciorul cuşetei sale de acceleraţie. Pe orbita lui Nyvan fuseseră aduşi unsprezece asteroizi, ale căror minereuri fuseseră exploatate pentru a oferi materii prime industriilor planetare. În mod normal, asteroizii ar fi trebuit să se dezvolte în aşezări mercantile sănătoase, cu un roi de staţii industriale.

Senzorii fregatei arătau că opt dintre ei erau mai mult sau mai puţin noduri standard de activitate electromagnetică, care radiau emisii infraroşii intense. Ceilalţi trei erau reci şi plumburii. Senzorii optici de rezoluţie ridicată ai lui *Tantu* focalizară pe cel mai apropiat bolovan defunct, dezvăluind maşinării avariate fixate pe suprafaţa sură cu aspect boţit. Unul dintre ei avea până şi un spaţioport disc invers rotativ, deşi acesta nu se mai rotea demult; fusul era îndoit şi structura întunecată era ciuruită de găuri.

– Aici au fost multe războaie naţionale, comentă Quinn.

Lawrence se încruntă spre el, cu gândurile întunecate de neînţelegere.

– Aici trăiesc mulţi oameni diferiţi, explică Quinn. Nu se-nţeleg prea bine între ei, aşa că se luptă mult.

– Dacă se urăsc reciproc, de ce nu pleacă toţi?

– Nu ştiu. Întreabă-i.

– Pe cine?

– Taci-n pizda mă-tii, Lawrence, încerc să gândesc! Dwyer, până acum ne-a văzut cineva?

– Da, sateliţii detectori ne-au depistat imediat. Am primit deja trei interogări transponder separate din centre de comandă diferite ale reţelei defensive. De data asta, toate au fost satisfăcute de codul nostru de identificare.

– Bun. Graper, atunci tu vei fi ofiţerul nostru de comunicaţii.

– Am înţeles.

Graper lăsă zelul să i se citească în glas, nerăbdător să-şi dovedească valoarea.

– Repeţi rolul pe care l-am decis. Apelează toate centrele militare şi spune-le nenorociţilor că Marina Confederaţiei ne-a repartizat o misiune de monitorizare în sistemul ăsta. Vom rămâne pe orbită înaltă până la primirea altor sarcini, iar dacă vreunul dintre ei doreşte susţinere cu foc împotriva unor ţinte posedate vom fi încântaţi s-o asigurăm.

– Gata, Quinn.

Bărbatul începu să transmită comenzi spre calculatorul de zbor.

– Dwyer, zise Quinn, deschide-mi un canal în reţeaua de comunicaţii Nyvan.

Pluti din cuşeta sa de acceleraţie capitonată cu catifea şi folosi un covoraş adeziv pentru a se posta în faţa consolei mari de comandă.

– Ăăă, Quinn, ceva e ciudat – senzorii îmi arată vreo cincizeci de platforme de comunicaţii pe geosincronă, anunţă Dwyer nervos.

Utiliza inele de prindere pentru a se menţine în faţa staţiei sale de zbor, cu chipul la numai câţiva centimetri de un holoecran strălucitor, ca şi cum, dacă ar fi stat mai aproape, i-ar fi înţeles mai bine datele.

– Calculatorul spune că pe planeta asta există nouăsprezece reţele distincte şi că unele dintre ele nici măcar nu sunt interconectate.

– Da, şi? Nu ţi-am spus, cap-de-miel, că aici au un căcălău de naţiuni diferite?

– Şi pe care dintre ele o vrei?

Quinn căzu pe gânduri, imaginându-şi bărbatul, manierismele lui, vocea, accentul.

– Există vreo naţiune de etnie nord-americană?

Dwyer consultă informaţiile de pe holoecran.

– Sunt cinci: Tonala, Noua Dominica, Noua Georgia, Quebec şi

Republica Islamică Texas.

– Dă-mi-o pe Noua Georgia.

Informaţiile începură să se deruleze pe propriul lui holoecran. Le studie vreme de un minut, după care ceru o funcţie director şi o încărcă într-un program de căutare.

– Cine-i gagiul? întrebă Lawrence.

– Îi zice Doişpe-T şi-i un belitor naşpa, şef de bandă, care conduce o operaţiune babană acolo jos. Orice nasulie ai vrea, îl cauţi pe el.

Programul de căutare îşi încheie rularea. Quinn încărcă adresa pe care i-o găsise.

– Da? întrebă un glas.

– Vreau să vorbesc cu Doişpe-T.

– Băi, naşparliule, aici nu locuieşte nimeni cu numele ăsta.

– Ascultă, băi, creier de căcat, asta-i adresa lui publică. E acolo.

– Păi, dacă-l ştii, datavizează-i.

– Nu pot.

– Serios? Atunci el nu te ştie. Orice jmecher cu care face dume îi ştie codu' privat.

– Bine, cuvântul magic este Banneth. Şi dacă nu crezi că-i magic, ia bagă o urmărire şi vezi de unde vine apelu-ăsta. Acu', zi-i omului, fiindcă dac-o să intru supărat, tu o să zbori pronto.

Dwyer îşi consultă din nou displayurile, mijind ochii.

– Urmăreşte apelul. A ajuns deja la satelit. Are un program şmecher rău.

– Ia zi, pulărăule, ai vreo problemă pe orbită? se auzi un glas nou.

Era aproape cum şi-l reamintea Quinn, un tors gros, dar prea hârâit ca să fie blând. Quinn văzuse cicatricea de pe beregată, din cauza căreia vorbea aşa.

– Nicio problemă. Am însă o propunere.

– Unde eşti, nenică? Ce-i căcatu-ăsta de călugăr? Tu nu eşti Banneth.

– Nu. Quinn se plecă lent spre lentila videocamerei din centrul consolei şi-şi dădu gluga pe spate: Rulează-ţi programul de căutare prin fişiere vizuale.

– Ah, da. Ai fost şoricelu-alergător al lui Banneth… şi curva ei. Mi-aduc aminte. Ia zi, ce vrei, şoricelule?

– Un târg.

– Ce ai de oferit?

– Ştii în ce navă zbor?

– Normal. Norocosu' Vin a rulat un urmăritor şi acum se pişă azot lichid.

– Ar putea fi a ta.

– Mănânci căcat?

– Vorbesc foarte serios.

– Ce trebuie să fac pentru ea – să ţi-o dau la buci?

– Nu. Vreau pur şi simplu un schimb. Asta-i tot.

Şoapta îşi pierdu detaşarea.

– Vrei să schimbi o fregată a Marinei Confederaţiei în pula mea? Pentru ce?

– Despre asta trebuie să stau de vorbă cu tine. Însă la bord sunt nişte hardware-uri de calitate. O să ieşi în câştig.

– Să stăm de vorbă, bulangiule? Dacă eşti aşa baban în hardware, cum se face că vrei să scapi de ele?

– Fratele Domnului nu se-ndreaptă întotdeauna spre război. Există şi alte căi prin care să le aduci credincioşilor cuvântul Lui.

– Termină cu căcaturile astea voodoo, nenică. Băi, cât pot să urăsc jegurile astea sectante pe care le folosiţi voi, mutanţii din arcologii! Nu există niciun Dumnezeu, aşa că-i sigur că nu există niciun Frate.

– Încearcă să le spui asta posedaţilor.

– Băi, să-mi bag pula! Un bulangiu jmecher. Atâta eşti, nimic mai mult.

– Vrei să faci târgul sau nu?

Quinn ştia că Doişpe-T avea să facă târgul; ce şef de bandă ar fi putut rezista înaintea unei fregate?

– Nu promit nimic până nu văd marfa.

– Normal. Trebuie să ştiu însă la ce asteroid să andochez. Şi să fie unul care nu pune prea multe întrebări. Ai ceva putere pe orbită?

– O ştii prea bine, nenică, de aia ai venit la mine. Oi vorbi tu ca fratele regelui Kulu, da' io-nvârt roţile pe aici. Şi ţine minte, şoricelule, n-am încredere în tine.

– Cu atâta putere de foc la bord, chiar crezi că-mi pasă? Dă-i drumul şi aranjează.

– Hai sictir. O jmecherie ca asta se aranjează în câteva zile, nenică.

– Ai patruzeci şi opt de ore; dup-aia vreau să-mi licărească

numărul unui siloz de andocare. Dacă nu, te-am ras de pe faţa pământului.

– Termină odată cu căcaturile astea de…

Quinn decuplă circuitul şi dădu capul pe spate, hohotind.

*

Păturii de nor roşu îi trebuise numai câteva ore ca să acopere cerul deasupra lui Exnall. Începuturile rarefiate din zori fuseseră înlocuite de mase dilatate de vapori compacţi ce năvăliseră dinspre sud. Tunetele sosiră în acompaniament, huruituri de bas care păreau să ocolească şi să survoleze oraşul aidoma unor păsări agitate. Acum nu se mai putea preciza unde era soarele, însă lumina lui tot părea că se infiltrează prin învelişul de deasupra, iluminând străzile în tonuri naturale.

Moyo merse pe Maingreen în încercarea de a găsi un mijloc de transport pentru copiii lui Stephanie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai vesel. Femeia avea dreptate, ca întotdeauna, şi îi oferea posibilitatea unei acţiuni pozitive. Şi nu, el nu dorea să petreacă eternitatea în Exnall.

Trecu pe lângă cafeneaua cu gogoşi şi pe lângă meciul de baseball din parc, ignorându-le pe ambele. Când căuta cu mintea, putea percepe clădirile din jur ca pe nişte umbre înceţoşate; spaţiul în sine era întunecat, pe când materia era reprezentată ca un voal alb, translucid. Obiectele individuale erau dificil de distins, iar cele mici aproape imposibil, totuşi aprecia că avea o şansă bună de a recunoaşte ceva de mărimea unui autobuz.

Măturătorul stradal era ocupat, ca întotdeauna. Un bărbat cu şapcă şi jachetă cenuşie, care-şi mişca mătura pe pavaj, înaintând fără grabă. Apărea zilnic şi niciodată nu făcea altceva decât să măture străzile; nu vorbea niciodată cu nimeni şi nu răspundea la nicio tentativă de conversaţie.

Încetişor, Moyo începea să înţeleagă că nu toţi posedaţii din Exnall se adaptau imediat la noile lor circumstanţe. Unii, aşa cum erau fanii de sport şi proprietarii de cafenele, îşi umpleau toate momentele tuturor zilelor cu activitate, indiferent cât de neautentică era, în timp ce alţii rătăceau într-o parodiere nepăsătoare a existenţei lor anterioare. Evaluarea aceea apropia periculos de mult propriile sale eforturi de cele ale apaticilor.

Umbrele dese din partea din spate a unuia dintre magazinele cele mai mari îi atraseră atenţia. Când ocoli clădirea, zări o dubă

lungă în dreptul uşilor de încărcare. În timpul revoltei, suferise unele avarii; lovite de foc alb, cele două cauciucuri anterioare se topiseră în bălţi de plastic lipicios, caroseria bleumarin era înnegrită şi pe alocuri crăpată, parbrizul era spart. În tot cazul însă, era suficient de mare.

Fixă cu privirea primul cauciuc şi-l vizualiză întreg şi funcţional. Nu o iluzie, ci felul în care ar fi trebuit realmente să fi fost structurat materialul solid. Băltoaca întărită începu să curgă şi muguri aidoma unor amibe se ridicară pentru a cuprinde butucul dezgolit.

– Hai noroc, nenicuţă. Te distrezi?

Moyo fusese atât de concentrat asupra cauciucului, încât nu-l simţise pe bărbat apropiindu-se… deşi ar fi trebuit. La prima vedere, acesta arăta ca şi cum i-ar fi crescut o coamă leonină castaniu-închisă; barba îi cobora până la brâu, ca şi şuviţele în spirală ale părului abundent. Ochelarii hexagonali minusculi, aproape acoperiţi de plete, păreau anormal de proeminenţi. Tivurile pantalonilor evazaţi din catifea purpurie erau împodobite cu clopoţei minusculi de argint ce zornăiau la fiecare pas, nu în armonie, dar cu certitudine în conformitate cu vestimentaţia.

– Nu tocmai. Este duba ta?

– Nenicuţă, proprietatea-nseamnă hoţie.

– Ce înseamnă?

– Hoţie. E ca şi când ai fura ceea ce aparţine în mod legitim tuturor oamenilor. Duba aia-i un obiect fără viaţă. Asta numai dacă nu crezi într-o versiune metalică a lui Gaia – ceea ce eu personal nu cred. Însă doar fiindcă-i inertă nu-nseamnă că putem abuza de valoarea ei intrinsecă, care-i capacitatea de a transporta pisici acolo unde vor să se ducă.

– Pisici? Eu vreau doar să scot nişte copii din oraş.

– Da, şi asta-i tare. Însă ce vreau eu să spun este că-i ca o proprietate comună. A fost construită de oameni, aşa că toţi oamenii ar trebui s-o-mpartă în mod egal.

– A fost construită de cibersisteme.

– Nu, ăsta-i marele căcat pe care-l susţin corporaţiile. Nenicuţă, ţi s-au infiltrat nasol de tot în scăfârlie. Ia, domnu’ Costum, trage de aici un fum, să te scoţi pe tine din tine.

Îi întinse o ţigară groasă de marijuana, care era deja aprinsă şi emana un miros dulce, înţepător.

– Nu, mulţumesc.

– Îţi duce mintea pe alte tărâmuri.

– Tocmai am revenit de pe unul, mulţumesc. N-am nicio intenţie să mă-ntorc.

– Da, aşa-i, am bunghit ideea. Cea mai naşpa excursie din toate timpurile.

Moyo nu prea înţelegea cu ce se confrunta. Bărbatul nu părea unul dintre apatici, totuşi era evident că nu reuşise să se adapteze foarte bine. Poate că sosea dintr-o epocă pretehnologică, în care educaţia era minimă şi superstiţiile conduceau vieţile tuturor.

– Din ce epocă vii?

– Ha! Cea mai tare care a existat vreodată. Epoca păcii, când ne-am luptat cu autorităţile pentru toată libertatea pe care voi, gagiilor, o consideraţi de la sine-nţeleasă. Ce mama zmeilor, eu am fost la Woodstock. Poţi să bungheşti asta?

– Ăăă… mă bucur mult pentru tine. Aşadar, nu te deranjează dacă reconstruiesc duba?

– S-o reconstruieşti? Da’ ce eşti – un soi de antianarhist?

– Sunt cineva care trebuie să aibă grijă de nişte copii. Asta dacă nu preferi cumva să fie torturaţi de oamenii lui Ekelund.

Corpul bărbatului tresări de parcă ar fi receptat o lovitură fizică; braţele i se agitară în mişcări stranii, sacadate. Moyo nu crezu că ar fi fost un dans.

– Îţi detest tendinţa spre ostilitate, da-ţi bunghesc motivaţia. Asta-i tare. Un gagiu moral ca tine are probabil o grămadă de probleme în adaptarea la situaţia asta.

Moyo rămase cu gura căscată.

– *Eu* am probleme?

– Aşa cred. Ia zi, la ce tur de mistere magice te-ai gândit?

– Să-i scoatem pe copii din Exnall. Stephanie vrea să mergem până la frontieră.

– Nenicuţă! Un surâs larg depărtă între ele straturi de păr. Ce frumos! Din nou, frontiera. O să conducem autobuzu-ăsta vechi şi o să-i eliberăm pe cei care vor să scape de recrutare pe tărâmul poliţiei călare şi al frunzelor de arţar. Ce mai excursie! Mulţumesc, nenicuţă, mulţumesc!

Se apropie de duba uzată şi-i mângâie iubitor aripa din faţă. Un curcubeu mic şi tremurat apăru pe caroserie în locul pe care-l atinsese palma lui.

– Ce vrei să spui prin „o să conducem”?

– Haide, nenicuţă, destinde-te. Doar nu crezi că te-ai putea descurca singur prin peisaju-ăla? Minţile militarilor sunt pline de şiretenie mizerabilă; nu te-ai îndepărta nici cu doi kilometri de oraş şi ai da de bariere pe autostradă. Poate că unii dintre noi o să mai şi cădem pe nişte scări după ce or să ne aresteze. Se-ntâmplă, nenicuţă, se-ntâmplă tot timpu-n mă-sa. Pe porcii federali îi doare-n cur de drepturile noastre. Da' eu am mai trecut prin astea şi ştiu cum să mă furişez de ei.

– Crezi că ea va încerca să ne oprească?

– Cine, nenicuţă?

– Ekelund.

– Drace, cine ştie? Gagicuţele ca aia sunt tare fufute-n cur. Între noi fie vorba, eu cred că-s ca nişte extraterestre. Ştii – alea din OZN-urile venite de pe Venus. Văd însă că eşti cam sceptic, aşa că n-o să insist. Deci câţi copii intenţionezi să uşcheşti de aici?

– Deocamdată vreo şapte-opt.

Fără să înţeleagă tocmai bine cum se întâmplase, Moyo se trezi cu un braţ prietenos în jurul umerilor, care-l conducea spre cabina dubei.

– Merită. Pot s-o bunghesc. Acum ia aşază-te-n scaunu' şoferului sau cum dracu-i mai zice-n ziua de azi şi visează nişte comenzi pe care să le putem folosi toţi. După ce ai făcut asta şi eu pun la punct un camuflaj tare, putem să-i dăm drumu'.

Pâlpâieli luminoase dansau peste toată caroseria dubei, trasând linii strălucitoare în compozitul avariat. Părea ca şi cum o ceată de zâne drogate se dezlănţuise cu spray-uri de vopsea. Moyo ar fi vrut să se plângă faţă de deturnarea aceea ideologică, dar nu izbutea să-şi găsească cuvintele potrivite. Alese opţiunea cea mai simplă şi se aşeză în scaunul şoferului, aşa cum i se spusese să facă.

*

Între conductele criostatice ale rezervorului de deuteriu şi submodulul alimentat electric care direcţiona cablurile supraconductoare la nodurile configuratoare exista un interstiţiu, o crăpătură îngustă prin complexul paralelipipedic de maşinării învelite în spumă nultermică. Pe reprezentarea oferită de calculatorul de zbor era etichetat „culoar de acces”.

Poate pentru nişte pigmei acrobaţi, gândi Erick irascibil. În tot cazul, nu putea să poarte niciun echipament protector peste

costumul IIS. Colţuri ascuţite şi tuburi proeminente îl înghionteau şi îl turteau la fiecare mişcare. Nu le puteau face niciun bine pachetelor nanonice medicale ce-i acopereau braţul şi trunchiul. Din fericire, siliconul negru de pe pielea lui era un izolator eficient, altfel ar fi fost de mult prăjit, îngheţat sau electrocutat.

Împreună cu Madeleine, se afundase de nouă ore prin măruntaiele *Răzbunării lui Villeneuve.* Era o muncă neplăcută, obositoare şi stresantă, iar din cauza stării corpului, trebuia să-şi verifice întruna starea fiziologică. În acelaşi timp rula în mod primar un program relaxant; claustrofobia îi bântuia gândirea conştientă aidoma unui lup.

Culoarul de acces se sfârşea la un metru de carcasa exterioară, deschizându-se într-o grotă metalică hexagonală, mărginită de traverse structurale de rezistenţă, la rândul lor acoperite cu spirale de cabluri. Erick se strecură târâş în spaţiul acela foarte strâmt şi expiră profund şi uşurat; mai degrabă psihologic decât practic, ţinând seama de faptul că respira printr-un tub. Îşi comută senzorii gulerului la scanare circulară, astfel încât să poată vedea plăcile fuzelajului dinapoia capului. Totul părea perfect normal, o suprafaţă de siliciu netedă, uşor curbată, gri-închis cu benzi roşii de cod imprimate pe perimetru.

Cu picioarele încă blocate în culoarul de acces, bărbatul trase blocul de senzori din cureluşele ce i-l fixau pe flancul trunchiului. Conţinea şase ventuze de scanare separate, pe care le scoase şi începu să le fixeze de plăcile carcasei şi de traverse.

– Placa 3-25-D este curată, dataviză el spre André peste opt minute. Nu există activitate electromagnetică şi este solidă, fără anomalii densimetrice.

– Perfect, Erick. Următoarea este 5-12-D.

– Madeleine cum merge?

– Metodic. Voi doi aţi eliminat deja optsprezece la sută dintre locurile posibile.

Erick blestemă. Toţi patru examinaseră cu meticulozitate schemele navei, identificând secţiunile posibile din carcasă în care echipele de întreţinere din Monterey ar fi putut ascunde dispozitivul. Cu Pryor la bord, atent la activităţile de pe punte, doar doi membri de echipaj puteau scotoci: cei care ieşiseră din cart şi ar fi trebuit să doarmă. Avea să dureze mult până să acopere toate zonele posibile.

– Eu continui să cred că-i probabil vorba despre o viespe de

luptă. Aceea ar fi metoda cea mai simplă.

– *Oui,* dar nu vom fi siguri până când nu eliminaţi toate celelalte opţiuni. Cine poate şti, cu asemenea ticăloşi trădători?

– Grozav. Cât mai avem până la Arnstadt?

– Încă cinci salturi. Două nave de escortă manevrează greoi, ceea ce ne oferă timp suplimentar. Probabil că şi cei de acolo caută ca noi. Mai aveţi poate încă cincisprezece, maximum douăzeci de ore.

Erick ştia că nu era nici pe departe suficient. Vrând-nevrând, aveau să ajungă la Arnstadt. Şi nu-i plăcea ce urma să le ceară după aceea Organizaţia. Nimic atât de simplu ca sarcini de escortare, asta era cert.

– Bine, căpitane. Pornesc spre 5-12-D.

*

Încăperea utilizată de dinastia Saldana pentru întrunirile Consiliului de Coroană se numea Sala Fântânii şi era un octogon din marmură albă cu plafonul în mozaic de aur şi opal. Statui impunătoare, înalte de trei metri, sculptate dintr-o rocă întunecată adusă din Nova Kong, se înşiruiau în lungul pereţilor şi prezentau un orator în togă, în diverse postúri de inspiraţie. Sala Fântânii nu era la fel de grandioasă ca alte săli funcţionale ce fuseseră adăugate Palatului Apollo în secolele recente, ci fusese construită de Gerald Saldana la scurtă vreme după încoronarea sa, ca sală destinată şedinţelor de Cabinet. Continuitatea puterii fusese neîntreruptă de atunci; Saldana respectau cu străşnicie tradiţiile propriei lor istorii.

Actualul Consiliu de Coroană era format din patruzeci şi cinci de membri, incluzându-i pe prinţii şi prinţesele care conduceau principatele, iar şedinţele în efectiv complet se ţineau la fiecare optsprezece luni. Regele apela în mod uzual la douăzeci-douăzeci şi cinci de persoane care să-l consilieze, dintre care membrii familiei reprezentau aproape întotdeauna mai bine de jumătate. Astăzi nu erau decât şase aşezaţi în jurul mesei triunghiulare din mahon în care era încrustat un fenix încoronat. Era Cabinetul de Război, condus de Alastair al II-lea personal, cu ducele de Salion în stânga, urmat de lord Kelman Mountjoy, ministrul Afacerilor Externe; în dreapta regelui se găseau prim-ministrul, lady Phillipa Oshin, amiralul Lavaquar, şeful Apărării, şi prinţul Howard, preşedintele Corporaţiei Kulu. Nu erau prezenţi nici consilieri, nici aghiotanţi.

Alastair ridică un ciocănel şi atinse clopotul de argint uzat aflat pe masă în faţa sa.

– Declar deschisă a cincea şedinţă a acestui comitet de Cabinet. Cred că toţi aţi accesat cele mai recente rapoarte despre Arnstadt.

Membrii Cabinetului aprobară, murmurând.

– Perfect. Domnule amiral, aprecierea dumitale?

– A naibii de îngrijorătoare, Maiestate. Aşa cum ştim, cuceririle interstelare au fost privite mereu ca fiind complet nepractice. Marina din prezent există pentru a proteja navele stelare civile împotriva actelor de piraterie şi pentru a-i împiedica pe agresorii potenţiali să comită asalturi aleatorii sau clandestine. Dacă cineva ne atacă din considerente politice sau economice, ştie foarte bine că vom riposta încă şi mai dur. Totuşi cucerirea reală a populaţiei dintr-un sistem întreg n-a fost un concept la care măcar să se fi gândit până azi vreunul dintre grupurile noastre strategice. Populaţiile separate pe criterii etnice sunt extrem de diverse; practic nu poţi impune o cultură diferită unei populaţii indigene învinse, deoarece nu va fi acceptată niciodată şi, încercând s-o impui cu forţa, vei pierde pacea. Prin urmare, cuceririle sunt imposibile. Posedarea a schimbat însă totul. Toate planetele din Confederaţie sunt vulnerabile înaintea ei, până şi Kulu. Deşi dacă flota Organizaţiei Capone ar fi apărut pe orbita noastră, ar fi fost înfrântă.

– Chiar şi dacă ar fi fost înarmată cu antimaterie? întrebă prinţul Howard.

– Da. Am fi suferit şi noi, în privinţa asta nu-ncape îndoială, dar am fi învins: în termenii puterii de foc, reţeaua noastră DS este întrecută doar de cea a Pământului. Ceea ce-i îngrijorează cel mai mult pe strategii noştri este rata teoretică de expansiune a Organizaţiei. Cucerind Arnstadt, ea şi-a dublat practic mărimea flotei. Dacă alte cinci-şase sisteme stelare vor cădea în mâinile lui Capone, ne vom confrunta în cazul cel mai fericit cu paritatea.

– Distanţele sunt de partea noastră, spuse lady Phillipa. Kulu se află la aproape trei sute de ani-lumină de Noua Californie. Desfăşurarea oricărei flote pe o asemenea distanţă ar prezenta dificultăţi extraordinare. Iar Capone are probleme în reaprovizionarea cuceririlor cu He_3, fiindcă pur şi simplu nu-l capătă de la edenişti.

– Scuză-mă, doamnă prim-ministru, rosti amiralul, dar

interpretezi prea literal evenimentele acestea. Da, lui Capone i-ar fi dificil din punct de vedere fizic să subjuge Kulu, însă tendinţa pe care o declanşează el este cu totul altceva. Alţii care vor reveni din lumea de dincolo vor fi la fel de capabili şi unii vor avea o experienţă considerabil mai mare decât el în clădirea de imperii. Cu excepţia cazului în care guvernele planetare rămân excepţional de vigilente în căutarea cazurilor de posedare, ceea ce s-a întâmplat pe Noua Californie se poate repeta cu uşurinţă. Cu toată sinceritatea, aş fi foarte uşurat dacă n-am avea decât grija lui Capone. Cât despre penuria de He_3 cu care se confruntă Organizaţia – deuteriul poate şi va fi utilizat ca monocombustibil pentru propulsiile navelor stelare. Are randamentul mai scăzut, iar outputul său de radiaţii are un efect progresiv nociv asupra echipamentelor tuburilor de propulsii, dar să nu vă imaginaţi nici măcar o clipă că asta îi va împiedica să-l folosească. Marina Regală are planuri de rezervă pentru continuarea operaţiunilor la nivel ridicat în eventualitatea în care Kulu va pierde toţi norii-de-căuşe He_3 din Regat. Dacă va fi cazul, vom putea zbura ani de zile, probabil chiar decenii, utilizând exclusiv deuteriu.

– Prin urmare lipsa de He_3 nu-l va opri? întrebă regele.

– Nu, Maiestate. Analiştii noştri apreciază că ţinând seama de natura internă a Organizaţiei, Capone va trebui să-şi continue eforturile de expansiune pentru a supravieţui. Organizaţia nu are un alt scop, nu este orientată decât pentru creşterea prin cucerire. Ca strategie pentru menţinerea controlului asupra propriilor săi oameni, este excelentă, totuşi mai devreme sau mai târziu se va confrunta cu probleme de management cauzate de mărime. Chiar dacă Al Capone înţelege asta şi încearcă să se oprească, locotenenţii săi vor organiza o lovitură de palat. Dacă n-o vor face, îşi vor pierde poziţia, alături de el.

– Pare să conducă destul de eficient Noua Californie, comentă lord Mountjoy.

– Aceasta este o iluzie propagandistică, rosti ducele de Salion. Agenţiile au oferit o interpretare similară cu a Marinei. Capone se laudă că a stabilit un guvern funcţional, dar în esenţă este o dictatură susţinută de ameninţarea forţei finale. Supravieţuieşte în principal pentru că economia planetară prosperă de pe urma efortului de război, care deformează întotdeauna realitatea financiară pentru o vreme. Ideea unei valute bazate pe simboluri magice este complet greşită. Abilitatea energetică a posedaţilor

este în esenţă nelimitată, nu poate fi împachetată şi redistribuită săracilor, ca şi cum ar fi un bun tangibil. Şi deocamdată nimeni nu i-a pus probleme lui Capone, care s-a mişcat prea repede pentru aşa ceva. Însă situaţia politică din interiorul Organizaţiei nu va dura. De îndată ce se va stabili o rutină, oamenii vor începe să examineze felul în care sunt siliţi să trăiască şi să-l judece obiectiv. Noi estimăm că, în cel mult două săptămâni, în rândul ambelor comunităţi vor începe să se formeze grupuri clandestine de opoziţie serioase. Din câte am văzut şi din ceea ce putem filtra din materialele de propagandă, ar fi foarte dificil ca posedaţii şi non-posedaţii să trăiască în pace unii lângă ceilalţi. Societatea construită de Capone este extrem de artificială şi de aceea este uşor de distrus, mai ales din interior.

Lord Mountjoy surâse slab.

– Vrei să spui că n-ar trebui să mai facem nimic altceva decât să aşteptăm? Că posedaţii se vor distruge singuri, uşurându-ne soarta?

– Nu, nu spun aşa ceva. Psihologii noştri consideră că posedaţii nu pot forma societăţi atât de mari sau atât de complexe ca ale noastre. Noi avem civilizaţii industriale întinse pe sisteme planetare întregi, deoarece asta este necesar pentru a ne menţine indicele socio-economic. Însă atunci când poţi trăi într-un palat mai măreţ decât acesta pur şi simplu prin faptul că ţi-o doreşti, ce rost mai are să ai state cu populaţii de sute de milioane? Asta îl va stopa în cele din urmă pe Capone, dar nu va îndepărta şi problema generală pe care o prezintă posedaţii. Nu pentru noi.

– Oricum n-am crezut nicio clipă că o soluţie militară ar fi cea corectă, spuse Alastair şi încuviinţă cu regret spre amiral. Nu pe termen lung. Prin urmare, cu ce fel de ameninţare ne confruntăm la infiltrarea posedaţilor printre noi? I-am prins cu adevărat pe toţi care erau liberi în Regat? Simon?

– Maiestate, în proporţie de nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută, cu certitudine aşa stau lucrurile aici, pe Kulu. Din păcate, nu vă pot oferi garanţii absolute. Simpla lege a probabilităţii dictează că ne-au scăpat câţiva. Însă IA-urile devin tot mai experte în urmărirea lor prin reţele. Şi, desigur, dacă vor începe să se grupeze în număr mare, devin mai uşor de detectat şi eradicat.

– Nu este însă prea grozav pentru moral, zise lady Phillipa.

Guvernul nu poate garanta că nu vei fi posedat, dar dacă se întâmplă totuşi, nu te-ngrijora, rezolvăm noi…

– Recunosc, aprobă prinţul Howard, este neconvenabil pentru indivizi. Nu ne afectează însă capacitatea globală de a răspunde la ameninţare. Iar Corporaţia Kulu a realizat deja un prototip de monitor personal, care să protejeze împotriva posedării.

– Este adevărat?

– Da. Este vorba despre o brăţară simplă prevăzută cu senzori, care este conectată permanent la reţeaua de comunicaţii. Ne va taxa lăţimea de bandă, însă două IA-uri pot monitoriza în timp real toate persoanele de pe planetă. Vom şti imediat dacă o scoţi sau dacă eşti posedat, ca şi locul unde s-a petrecut acţiunea respectivă.

– Grupările pentru drepturi civile vor fi încântate, murmură femeia.

– Dar nu şi posedaţii, replică sec prinţul Howard. Iar opinia lor contează cel mai mult.

– Aşa este, rosti Alastair. Îmi voi pune în mod public prima brăţară. Ar trebui să ajute la destinderea atitudinii supuşilor faţă de ideea aceasta. La urma urmelor, este în folosul lor.

– Da, Maiestate, recunoscu lady Phillipa cu graţie rezonabilă.

– Perfect. Nu putem garanta siguranţa absolută pentru populaţie, dar, aşa cum a spus fratele meu, putem totuşi duce o politică mai largă. Pentru moment va trebui să fiu mulţumit cu asta. Cât despre direcţia principală a acelei politici mai largi, trebuie să luăm o decizie în privinţa lui Mortonridge. Domnule amiral?

– Ofiţerii tactici din statul-major au rulat simulări de bătălii în direcţiile sugerate de tânărul Hiltch. Experienţa lui a fost de foarte mare ajutor, dar din punctul meu de vedere acolo există un număr enorm de variabile şi necunoscute.

– Învingem în vreuna dintre simulările respective? întrebă ducele de Salion.

– Da. Aproape în toate, cu condiţia alocării de resurse suficiente. Acesta pare să fie de fiecare dată factorul-cheie. Îl privi pe rege îngrijorat: Va fi riscant, Maiestate. Şi va fi foarte costisitor. Trebuie să ne menţinem actuala poziţie defensivă în tot Regatul, simultan cu derularea acestei campanii. Va implica toate rezervele militare pe care le avem, ca să nu mai amintesc de eforturile de producţie industrială.

– Asta cu siguranţă ar trebui să încânte baroniile, zise lady Phillipa.

Alastair se prefăcu că nu auzise.

– Dar se poate face? insistă el spre amiral.

– Aşa credem, Maiestate. Va necesita însă susţinere completă din partea edeniştilor. În mod ideal, aş dori de asemenea cooperarea materială a Marinei Confederaţiei şi aliaţilor noştri. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât ne cresc şansele de victorie.

– Perfect. Kelman, acesta este domeniul dumitale. Cum s-a desfăşurat audienţa cu ambasadorul edenist?

Ministrul Afacerilor Externe încercă să nu zâmbească la amintirea aceea; nici acum nu era sigur care dintre ei fusese mai surprins.

– De fapt, ambasadorul Astor a fost extrem de receptiv faţă de propunere. Aşa cum ştim, el nu are chiar cea mai uşoară slujbă aici, dar odată ce am întrebat, a pus imediat întreaga ambasadă la treabă ca să lucreze în privinţa aspectelor practice. Ataşaţii lor militar şi tehnologic sunt de acord că habitatele jupiteriene deţin capacitatea de a produce gardişti Seninătate în cantităţile pe care le avem noi în vedere.

– Şi în privinţa angajamentului? întrebă prinţul Howard.

– Solicitarea respectivă trebuie adusă înaintea Consensului lor, dar el era sigur că, ţinând seama de circumstanţe, Jupiter va lua o decizie favorabilă. S-a oferit chiar să însoţească orice delegaţie am trimite şi s-o ajute să prezinte argumentele pentru noi. Poate că nu pare mare lucru, dar eu consider că o asemenea ofertă este semnificativă.

– De ce anume? întrebă regele.

– Din cauza naturii culturii lor. Edeniştii hotărăsc foarte rar în Consens; în mod normal, nu este nevoie. Ei împărtăşesc atât de multe ca etică şi motivaţie, încât deciziile lor în privinţa majorităţii subiectelor sunt identice. Consensul este necesar doar când se confruntă cu ceva nou şi radical, sau când sunt ameninţaţi şi trebuie să selecteze un nivel de răspuns. Faptul că ambasadorul însuşi este de acord cu solicitarea noastră şi dispus să ne susţină cazul este un factor pozitiv. Mai mult ca oricine, el înţelege cât ne costă în primul rând să le cerem ajutorul, mândria pe care a trebuit să ne-o înghiţim. Poate să transmită sentimentele acestea în numele nostru.

– Cu alte cuvinte, spuse prinţul Howard, poate înclina balanţa.

– Consider că probabilitatea este însemnată.
Regele tăcu câteva clipe, cântărind chipurile îngrijorate care-l confruntau.
– Perfect, atunci cred că ar trebui să trecem la etapa următoare. Domnule amiral, începe să pregăteşti trupele de care ai nevoie pentru a susţine eliberarea lui Mortonridge.
– Da, Maiestate.
– Kelman, povara imediată cade pe ministerul dumitale. Amiralul spune că are nevoie de susţinere din partea Marinei Confederaţiei şi a aliaţilor noştri, iar asta poate fi asigurată doar de serviciul diplomatic. Îţi sugerez să stai de vorbă cu ASE şi să vezi ce presiuni pot fi exercitate asupra celor care nu afişează un entuziasm din toată inima.
– Ce nivel de investiţii doriţi să activăm? întrebă precaut ducele de Salion.
– Pe toate, Simon. Fie facem asta aşa cum se cuvine, fie n-o mai facem deloc. Nu sunt pregătit să arunc întregul nostru potenţial militar împotriva unui inamic atât de puternic, decât dacă deţinem superioritate totală. Ar fi inacceptabil din punct de vedere moral şi în acelaşi timp greşit din punct de vedere politic.
– Da, Maiestate, am înţeles.
– Excelent, atunci totul este stabilit.
– Ăăă, rosti lady Phillipa, cum rămâne cu Ione?
Alastair aproape că izbucni în râs pe faţă înaintea sfiiciunii prim-ministrului. N-o caracteriza deloc. În prezenţa sa, toţi preferau să umble pe vârfuri când se ajungea la subiectul Seninătăţii.
– Aşa este. Cred că în cazul acesta ar fi cel mai bine să-i folosim pe membrii familiei, care să-i completeze pe oamenii lui Kelman. Îl vom trimite pe prinţul Noton.
– Da, Maiestate, zise precaut lord Mountjoy.
– Alte subiecte? îi privi regele.
– Cred că le-am parcurs pe toate, Maiestate, spuse lady Phillipa. Aş dori să anunţ că sunt elaborate planuri pentru eliberarea lui Mortonridge. Un pas pozitiv în direcţia recâştigării iniţiativei va fi exact ceea ce au nevoie oamenii să audă.
– Dar fără menţionarea edeniştilor, interveni iute lord Mountjoy. Nu încă; subiectul acela trebuie tratat cu multă grijă.
– Bineînţeles, încuviinţă prim-ministrul.
– Luaţi măsurile pe care le consideraţi cuvenite, le spuse

Alastair. Vă doresc tuturor noroc în sarcinile pe care vi le veţi asuma. Să sperăm că Domnul Nostru ne va surâde, fiindcă lumina soarelui pare realmente să lipsească în ultima vreme.

*

Era doar a treia oară când Parker Higgens fusese invitat în apartamentul Ionei şi prima dată când era singur. Se simţi tulburat de fereastra enormă din foaierul de intrare pe două niveluri care dădea spre marea circulară; zburdălniciile bancurilor de peştişori care-şi fulgerau culorile de arlechini, gonind prin apă, nu-l amuzau. „Ciudat”, gândi el, „că ameninţarea pe care o reprezintă presiunea volumului acestuia uriaş de apă este mult mai intimidantă decât vidul de după ferestrele din zgârie-stele.”

Ione îl întâmpină cu un zâmbet şi o strângere de mână delicată. Purta un halat galben peste un bikini purpuriu-strălucitor, cu părul încă ud după partida de înot. O dată în plus, aşa cum se întâmplase în prima clipă când o zărise, Parker Higgens fu captivat de ochii albaştri încântători. Unica sa alinare fu că nu era singurul din Confederaţie, ci că milioane de bărbaţi sufereau în aceeaşi măsură ca el.

– Eşti bine, Parker? întrebă ea nonşalant.

– Da, mulţumesc.

Ione aruncă o privire bănuitoare spre fereastră, care se opacizǎ.

– Să luăm loc.

Alese o măsuţă circulară făcută dintr-un lemn atât de întunecat de vreme, încât era imposibil de identificat. Doi cimpicasnici tăcuţi începură să servească ceai într-un serviciu de porţelan alb.

– Se pare că ţi-ai făcut mulţi prieteni noi în Trafalgar. Ai fost escortat de nu mai puţin de patru şoimi-de-vid.

Parker făcu o grimasă. Oare femeia avea idee cât de pătrunzătoare putea fi remarca ei ironică?

– Da, doamnă. Analiştii ştiinţifici ai Marinei au sosit aici pentru a ne ajuta la interpretările înregistrărilor laymili. Personalul Primului-amiral a sugerat procedura şi a trebuit să fiu de acord cu raţiunea de la baza ei. Posedarea este un eveniment teribil, iar dacă laymilii au avut o soluţie, nu ar trebui să precupeţim niciun efort în a o găsi.

– Parker, te rog, relaxează-te. N-a fost o critică. Ai procedat

corect. Mi se pare foarte mulţumitor că proiectul laymili a căpătat brusc atâta importanţă. Bunicul Michael a avut dreptate la urma urmelor; ceva ce trebuie să-l bucure. Oriunde s-ar afla.

– Aşadar, nu ai nicio obiecţie faţă de examinarea înregistrărilor de către Marină?

– Absolut niciuna. Dacă am izbuti să descoperim răspunsul, ar fi o realizare deosebită, cu care să ne mândrim. Deşi în privinţa asta îmi menţin unele îndoieli.

– Şi eu, doamnă. Nu cred că problema aceasta are un singur răspuns. Ne confruntăm cu natura intrinsecă a universului în sine, care poate fi modificată numai de către Dumnezeu.

– Hmm. Ione sorbi din ceai şi căzu pe gânduri. Se pare totuşi că kiintii au găsit o cale. Moartea şi posedarea nu-i deranjează.

Pentru prima dată, femeia văzu iritare reală pe chipul blând al bătrânului director.

– Ei mai lucrează aici?

– Da. De ce întrebi?

– Nu izbutesc să înţeleg motivul. Ei au ştiut din capul locului ce s-a întâmplat cu laymilii. Întreaga lor prezenţă aici este o şaradă absurdă. N-au avut niciodată vreo intenţie de a ne ajuta.

– Kiintii nu sunt ostili rasei umane, Parker. Indiferent care le-ar fi motivele, sunt sigură că-s bune. Poate că încearcă în mod discret să ne împingă în direcţia cea bună. Cine ştie? Intelectul lor ne este superior, ca şi corpurile, în majoritatea privinţelor. Tocmai mi-am dat seama că noi nu ştim nici măcar cât trăiesc ei. Poate că nici nu mor, poate că-n felul acesta au rezolvat problema.

– Caz în care nu ne prea pot ajuta.

Ea îl privi cu răceală peste marginea ceştii.

– Asta-i o problemă pentru tine?

– Nu, rosti Parker şi muşchii maxilarului îi unduiră de indignare. Nu, doamnă, dacă le preţuieşti inputul pentru proiect, voi fi încântat să-mi ignor obiecţiile personale.

– Mă bucur s-aud asta. În modulul de electronice laymili există patru mii de înregistrări senzoriale pe care încă nu le-am accesat. Chiar şi cu echipele noi pe care le-ai adus, va dura destul până ce le vom examina pe toate. Va trebui să accelerăm procesul.

– Oski Katsura poate construi echipamente suplimentare pentru reformatare, care ar trebui să iuţească procesul. Singurul

domeniu de conflict pe care-l pot întrevedea este tehnologia armamentului. Ai spus că doreşti să-ţi păstrezi dreptul la embargo.

– Aşa este. **Are dreptate. Vreau cu adevărat să dau în mâinile Confederaţiei arme laymili, indiferent cât de nobilă ar fi cauza?**

De acum întrebarea nu mai este relevantă, spuse Seninătatea. **Noi ştim de ce s-au sinucis insulele-spaţiale. Se poate demonstra incorectitudinea ipotezei noastre anterioare: că au fost afectate de o forţă exterioară. Prin urmare, temerea ta că există date pentru un tip de superarmă nu mai este aplicabilă. Nu a fost proiectată sau construită nicio superarmă.**

Asta speri tu! Dacă insulele-spaţiale au construit una pentru a încerca să oprească apropierea navelor laymili posedate?

Ţinând seama de nivelul cunoaşterii lor la momentul când au fost distruse, orice arme construite pentru apărarea insulelor-spaţiale nu ar fi diferit în mod notabil de ale noastre. Laymilii nu gândeau în termenii armamentului, în vreme ce istoria omenească poate fi descrisă binişor în termenii dezvoltării armelor. Este perfect posibil ca orice invenţie a laymililor să fie inferioară armelor noastre.

Nu poţi garanta asta. Biotehnologia lor era considerabil mai avansată decât bitekul edenist.

Era impresionantă din cauza scării ei, totuşi dezvoltarea lor reală n-a fost mult diferită de a edeniştilor. Riscul de a înrăutăţi situaţia dacă le îngădui acces nelimitat la înregistrări este foarte redus.

Dar nu zero?

Bineînţeles că nu. O ştii şi tu.

O ştiu.

– Cred că ar fi mai bine să revoc pentru moment interdicţia aceea, i se adresă ea lui Parker Higgens.

– Da, doamnă.

– Mai putem face ceva pentru a ajuta Marina Confederaţiei? Poziţia unică pe care o avem aici ar trebui să conteze cumva.

– Investigatorul lor şef a venit cu două sugestii. Joshua Calvert afirmase că găsise modulul de electronice într-un soi de

fortăreaţă. Dacă ne-ar oferi coordonatele structurii, am putea să o explorăm pentru a vedea ce alte electronice au mai supravieţuit. Dacă un modul a rezistat neavariat, atunci trebuie să existe şi altele, sau măcar părţi din ele. Datele din cristalele acelea sunt nepreţuite pentru noi.

Oh, vai, spuse Seninătatea.

Să nu-ndrăzneşti să fii sarcastic cu mine; în niciun caz după ce Joshua a acceptat să găsească Alchimistul. Amândoi am fost de acord c-a evoluat mult de atunci.

Din păcate, moştenirea lui dăinuie.

Ione izbuti la timp să-şi înfrâneze o grimasă de dispreţ.

– Căpitanul Calvert nu este actualmente în habitat. Eu însă te-aş sfătui să nu fii prea optimist, Parker. Scotocitorii sunt lăudăroşi notorii şi aş fi foarte surprinsă dacă fortăreaţa despre care a vorbit el există chiar în aceeaşi condiţie pe care a descris-o.

Este posibil ca Neeves şi Sipika să aibă coordonatele, spuse Seninătatea. **Ei ar putea coopera. Dacă nu, ne găsim în stare oficială de urgenţă; pot fi utilizate nanonicele de interogare.**

Bine gândit. Trimite un gardist să-i interogheze. Să le transmită clar că dacă nu ne spun coordonatele în mod voluntar, le vor fi extrase oricum.

– Voi vedea ce pot face, zise ea sperând să anuleze expresia de dezamăgire a bărbatului. Care era cealaltă sugestie?

– O scanare amănunţită a traseului orbital al lui Unimeron. Dacă planeta a fost dusă în altă dimensiune de laymilii posedaţi, este posibil să fi rămas vreo urmă.

– Cred că nu te gândeşti la una de natură fizică. Am impresia că am mai purtat discuţia asta.

– Nu, nu mă refer la o urmă de natură fizică. Noi ne-am gândit mai degrabă că ar putea să existe un exces de energie reziduală similar cu felul în care posedaţii îşi trădează prezenţa, poate chiar să existe o zonă de distorsiune detectabilă.

– Am înţeles. Perfect, căutaţi-o. Voi autoriza orice cheltuieli rezonabile pentru sondele cu senzori. Companiile de astroinginerie ar trebui să salute orice comandă acum, când am stopat achiziţiile de arme pentru reţeaua DS. Este posibil chiar să obţinem nişte preţuri competitive.

Parker îşi termină ceaiul, nu tocmai sigur că ar fi trebuit să

întrebe ceea ce dorea. Responsabilităţile proiectului Directoratului erau precis definite, totuşi curiozitatea rămânea omenească.

– Suntem bine apăraţi, doamnă? Am auzit de Arnstadt.

Ione se aplecă să-l ridice pe Augustine de pe podea, de unde încerca să se caţere pe piciorul mesei.

– Da, Parker, defensivele noastre sunt mai mult decât adecvate.

Ignoră uimirea bătrânului director la vederea micului xenoc şi mângâie capul lui Augustine.

– Crede-mă, Organizaţia Capone nu va pătrunde niciodată în Seninătate.

17

Bar KF-T nu era cine ştie ce, dar după un drum de cincizeci de ore înghesuită în capsula de susţinere biotică cu două punţi a unui remorcher de marfă interorbital, timp în care nu putuse vorbi decât cu familia căpitanului, Monica Foulkes n-avea de gând să se închidă într-o odaie pustie de hotel. „Ceva de băut şi tovărăşie, asta-mi trebuie.” Se aşeză pe un taburet de la bar şi sorbi dintr-o bere de import, în timp ce în jurul ei se desfăşura rarefiata viaţă de noapte din Ayacucho. Declinul economic produs de carantină afecta toate aspectele vieţii din Dorado, până şi aici. Era 22.30, ora locală, şi doar cinci perechi se aventuraseră pe ringul de dans – ba existau chiar şi mese libere. Totuşi, bărbaţii tineri continuau să fie liniştitor de activi; până acum, trei se oferiseră să-i facă cinste cu ceva de băut.

Unicul motiv de îngrijorare îl reprezenta numărul mare al celor care purtau batiste roşii în jurul gleznei, băieţi şi fete deopotrivă. Nu putea fi complet sigură dacă doreau s-o seducă sau pur şi simplu s-o convertească. Morţii Nopţii devenea un trend alarmant; şeful staţiei ASE din Mapire estima că atrăsese douăzeci la sută din adolescenţii din Dorado. Monica ar fi crescut procentajul acela până la cincizeci la sută. Ţinând seama de plictiseala existenţei în asteroizi, o surprindea că nu era chiar şi mai mare.

Programul ei de analiză senzorială extinsă urmărise înaintarea bărbatului înalt şi o alertă doar când el ajunse la doi metri şi destinaţia îi fu evidentă.

– Pot să-ţi fac cinste cu încă o sticlă?

Replica tip îi muri pe buze imediat ce-i văzu părul sur prea lung, care i se revărsa pe frunte.

– Sigur că da, surâse capricios.

El se aşeză pe taburetul gol de alături şi-i făcu semn barmanului să aducă două sticle.

– E mult mai stilat decât ultima noastră întâlnire.

– Aşa-i. Cum o mai duci, Samuel?

– Supraexploatat şi subplătit. Angajaţii guvernului au acelaşi contract în toată Confederaţia.

– Ai uitat să menţionezi subapreciat.

– Nu, n-am uitat, replică el vesel. Ăsta-i beneficiul

edenismului, toţi contribuim la binele general, indiferent în ce domeniu am excela.

– Oh, Doamne! făcu ea şi luă berea de la barman. Un edenist evanghelic. Bafta mea!

– Tu… cu ce treburi pe aici?

– Negociez contracte pentru fabricare de armament; de fapt, pe paşaportul meu scrie că sunt reprezentanta Octagon Exports.

– Putea fi şi mai rău. Samuel gustă din bere şi se încruntă nemulţumit la eticheta sticlei. În cazul meu, de pildă, ar trebui să fac parte din delegaţia habitatelor edeniste din acest sistem şi să discut despre soluţii de amplificare reciproce a defensivelor. Sunt specializat în proceduri de securitate internă.

Monica râse şi înclină sticla spre edenistul de vârstă mijlocie.

– Baftă! Amuzamentul îi dispăru. Probabil că i-ai văzut.

– Da. Mă tem că posedaţii se găsesc în mod clar dincolo de baricade.

– Căcat! Mă refeream la puştii Morţii Nopţii.

– Ah! Monica, te rog să ai grijă. Examinarea asteroizilor Dorado întreprinsă de noi a arătat câteva grupuri de posedaţi. Ei se află aici şi se extind. Nu te sfătuiesc să revii în Mapire. Estimarea noastră este că va fi cucerit în maximum trei zile.

– Aţi anunţat Consiliul Guvernator?

– Nu. Am decis că ar provoca prea multă panică şi dezordine. Consiliul ar institui măsuri destul de draconice, dar în acelaşi timp ar fi complet incapabil să le aplice, ceea ce ar înrăutăţi şi mai mult situaţia. Asteroizii Dorado nu au structura obişnuită de guvernare civilă; în ciuda mărimii şi a importanţei lor economice, rămân aşezări de companii, fără personal adecvat pentru aplicarea legii. Pe scurt, posedaţii vor prelua oricum controlul aici. Avem nevoie de timp, pentru a căuta în linişte înainte să se întâmple asta. Mă tem că Mzu reprezintă o prioritate chiar mai mare decât alertarea populaţiei.

– Aha. Mulţumesc pentru avertizare.

– Cu plăcere. Ai voştri au localizat-o pe Daphine Kigano?

Monica se strâmbă nemulţumită. „N-ar trebui să discut despre asta, în niciun caz cu el.” Aşa recomanda doctrina standard a agenţiei, însă universul nu mai era de acum tocmai standard. Iar ASE nu dispunea de multe resurse aici.

– Nu. Ştim însă că ea este.

– Da. Asta am conchis şi noi.

– O navă stelară charter cu un singur pasager nu putea trece neobservată. Staţia noastră a accesat fişierul Departamentului Imigraţii privind andocarea lui *Samaku:* confirmare vizuală sută la sută. Totuşi, Dumnezeu ştie ce a căutat în sistemul Narok.

– Noi sperăm doar că a schimbat nava. A fost emis un ordin de reţinere pentru *Samaku:* toţi şoimii-de-vid şi navele Marinei Confederaţiei o caută.

– Asta-i bine. Samuel, nu ştiu care-s ordinele primite de voi…

– Ordinul iniţial: s-o găsim pe Mzu, s-o oprim din a transmite Alchimistul către mişcarea de partizani garissani şi să recuperăm Alchimistul. Aceasta este varianta pacifistă. Dacă n-o putem aplica, atunci avem ordinul s-o eliminăm pe Mzu şi să-i distrugem nanonicele neurale. Dacă noi nu punem mâna pe Alchimist, nici alţii nu trebuie s-o facă.

– Mda. Cam la fel ca mine. Eu cred că a doua opţiune ar fi oricum cea mai recomandabilă.

– Posibil. Trebuie să recunosc că, chiar după şaptezeci şi cinci de ani de meserie, ezit să ucid cu sânge rece. O viaţă rămâne o viaţă.

– Pentru binele mai mare, prietene.

Samuel surâse trist.

– Ştiu atât argumentele, cât şi mizele implicate, dar a apărut un factor nou de care trebuie ţinut seama. Realmente nu putem îngădui ca Mzu sau Alchimistul să cadă în mâinile posedaţilor.

– Doamne, ştiu asta!

– Dorim atunci oare să urgentăm opţiunea a doua?

Când se uita la el, parcă recepţiona o privire severă din partea unui bunic iubitor, care oferea înţelepciuni de viaţă. Cât de mult o irita când evidenţa îi era subliniată în felul acesta!

– Cum pot argumenta împotrivă? mormăi ea jalnic.

– Important este să recunoşti toţi factorii.

– Aşa-i. Consideră că m-ai pus la colţ. Ce-aţi plănuit aşadar pentru ea?

– Consensul a recomandat plasarea ei în tau-zero după arestare. Cel puţin până la rezolvarea situaţiei posedaţilor. Posibil şi mai mult.

– Cât de mult?

Monica aproape că nu dorea să întrebe, ori să ştie.

– Consensul a considerat că ar fi prudent ca ea să rămână acolo până apare o necesitate pentru utilizarea Alchimistului. La

urma urmelor, galaxia este mare şi în ea pot să existe şi alţi xenoci, mai ostili decât kiinti şi tyrathca.

– Am greşit, nu eşti un evanghelist, ci un paranoic.

– Sper din toată inima să fiu un pragmatic; aşa cum suntem de altfel noi toţi, edeniştii.

– Perfect, atunci din punct de vedere pragmatic, ce vreţi să faceţi în continuare? Şi te rog să nu uiţi că sunt o supusă loială a regelui meu.

– Mai întâi să ne concentrăm asupra găsirii ei, după care s-o scoatem din Dorado. Argumentaţia referitoare la custodie poate fi susţinută ulterior.

– Îmi oferi o operaţiune în comun? murmură femeia.

– Da, dacă eşti de acord. Cred că noi avem mai multe resurse aici, ceea ce ne oferă şanse mai mari într-o misiune de extragere de succes. În acelaşi timp însă niciunul dintre noi nu poate ignora orice posibilitate care s-o localizeze. Sunt sigur că ducele de Salion va aproba orice acţiune care garantează înlăturarea ei imediată de pe scenă. O poţi însoţi în zborul nostru de evacuare, iar după aceea vom îngădui o custodie comună, pentru a mulţumi Regatul că n-am pus mâna pe tehnologia Alchimistului. Ţi se pare rezonabil?

– Da, foarte. Batem palma.

Ciocniră sticlele de bere.

– Liderii partizanilor locali, spuse Monica, au fost convocaţi în seara asta la o întâlnire aici. Din păcate, nu cunosc locul exact din asteroid. Aştept ca omul nostru să mă contacteze imediat ce se va încheia.

– Mulţumesc. Nici noi nu ştim unde are loc. Dar presupunem că Mzu va fi acolo.

– Îi puteţi urmări pe vreunii dintre partizani?

– Nu este uşor. Vom depune în tot cazul toate eforturile.

*

Timp de trei zile, apartamentul închiriat care devenise noul cartier general al serviciului de contrainformaţii edenist din Ayacucho fusese centrul unui remarcabil program biologic. Agenţii din echipa „delegaţia defensivă” aduseseră cu ei şaptezeci de mii de ouă de păianjeni modificaţi genetic. Toate arahnidele erau capabile de afinitate şi îndeajuns de mici pentru a se strecura prin grile şi umbla prin vasta reţea de puţuri de ascensoare, pasaje de întreţinere, conducte ambientale, trasee

de tuburi şi ţevi pentru evacuarea deşeurilor, care ţeseau camerele şi spaţiile publice ale asteroidului într-un întreg funcţional.

Mai bine de şaptezeci de ore, spionii minusculi au fost manipulaţi prin ţevi negre şi crăpături din rocă, furişându-se prin fisuri din panouri compozit prost asamblate. Mii dintre ei n-au ajuns niciodată la destinaţia cerută, căzând victime altor creaturi prădătoare, grilelor antiinsecte funcţionale, barierelor de securitate (mai frecvente în zonele corporatiste), purjărilor de lichide stranii, petelor de fluide lipicioase şi accidentului cel mai frecvent dintre toate: rătăcirea.

Dar pentru fiecare păianjen care n-a ajuns la ţintă, cinci păianjeni au ajuns. La sfârşitul perioadei de desfăşurare, edeniştii aveau acoperire vizuală pentru şaizeci şi şapte la sută din interiorul lui Ayacucho (de aceea o găsise aşa uşor Samuel pe Monica Foulkes). Cei trei şoimi-de-vid cocoţaţi pe terasele de andocare ale lui Ayacucho, zece şoimi-de-vid aflaţi în interiorul discului de particule al lui Tunja şi agenţii examinau imaginile primite de la păianjeni, completând o baleiere totală a interiorului la fiecare patru ore. Ca metodă de localizare a unui singur individ, era oribil de ineficientă. Samuel ştia că doar printr-un noroc chior ar fi observat-o pe Mzu în timpul unei baleieri, de aceea se aştepta din partea agenţilor de teren să mărească probabilităţile prin activităţi procedurale: rutina monotonă de scotocire a fişierelor publice, intimidarea informatorilor, mituirea oficialităţilor şi, ocazional, şantajul direct.

*

Vreme de treizeci de ani, mişcarea partizanilor garissani avusese o activitate consecvent lipsită de culoare. Finanţase câteva campanii de propagandă anti-Omuta, pentru a menţine vie ura în rândul primei generaţii de refugiaţi născută în Dorado. Mercenari şi foşti puşcaşi din Marina garissană fuseseră recrutaţi şi trimişi în misiuni de sabotaj împotriva tuturor intereselor omutane supravieţuitoare. Existaseră până şi două tentative de a pătrunde în sistemul omutan şi de a ataca aşezări asteroidale, dar ambele fuseseră depistate de SCNC chiar înainte ca navele stelare să fi părăsit docurile. În ultimul deceniu, liderii nu făcuseră însă nimic altceva decât să vorbească. Ca şi finanţările, numărul membrilor se redusese constant, alături de scăderea entuziasmului real.

Cu asemenea organizare slabă şi lipsă de motivaţie, fusese inevitabil ca toate agenţiile de contrainformaţii care dovediseră vreodată un interes vizavi de partizani să colaţioneze fişiere despre toţi cei care fuseseră cândva membri sau care participaseră măcar la o întrunire jalnică. Liderii lor erau ştiuţi şi clasificaţi de mult în categoria semiţicniţi, fiind retrogradaţi la monitorizare intermitentă. Starea aceea se inversase brusc.

Grupul de partizani din Ayacucho era condus de cinci persoane. În concordanţă cu destrămarea mişcării, niciuna dintre ele nu urmase procedurile de securitate pe care le respectaseră cu atâta rigurozitate în zilele de început. Neglijenţa aceea, dublată de cunoaşterea detaliată a şabloanelor activităţilor lor zilnice, le îngăduise edeniştilor să poziţioneze păianjeni acolo unde puteau oferi o acoperire comprehensivă a mişcărilor liderilor în orele dinaintea întrunirii.

Samuel şi şoimii-de-vid căpătară o imagine instantanee a liderilor partizanilor care înaintau prin asteroid. Persoane respectabile de acum, de vârstă mijlocie, toţi erau escortaţi de bodyguarzi, cu ochii în patru după orice posibile necazuri. Alaiurile respective erau inconfundabile şi le uşurau urmărirea.

– Pare a fi vorba despre nivelul trei sau patru din secţiunea doisprezece, îi spuse Samuel Monicăi.

Femeia dataviză blocului ei procesor, solicitând o reprezentare a interiorului asteroidului.

– Pe acolo sunt numai birouri, tărâmul corporatiştilor. Este logic – este mai sigur şi ei sunt toţi bogaţi. N-ar fi deloc suspicios să fie laolaltă.

– Din păcate, asta ne complică viaţa. Avem probleme cu infiltrarea în zona aceea.

Samuel privea o imagine răsturnată a lui Ikela, care mergea pe un coridor între cinci bodyguarzi amplificaţi. Se apropiau de o răspântie. O interogare rapidă a şoimilor-de-vid anunţă că în faţă nu mai existau păianjeni. Bărbatul ordonă ca acela care transmisese imaginea să pornească pe plafon după Ikela.

În faţă sunt lumini ultraviolete, avertiză un şoim-de-vid. **Păianjenul se apropie de un ambient de curăţenie de grad cinci.**

Ştiu, dar trebuie să văd în ce parte coteşte.

Punctul de vedere era straniu; pentru Samuel, coridorul era un spaţiu obişnuit, însă pentru păianjen era vast şi cele două

interpretări vizuale tindeau să se ciocnească derutant în interiorul cortexului bărbatului, dacă nu menţinea un nivel ridicat de concentrare. Alb-murdar luneca lin pe lângă picioruşele care galopau. Hăt deasupra lui se afla cerul mochetei castanii. Paşii bubuiau în celulele barico-sensibile ale păianjenului. Stalactite cât munţii, îmbrăcate în mătase neagră şi scumpă, mărşăluiau în faţa arahnidei care alerga, devenind greu de desluşit pe măsură ce se apropiau de răspântie. Avea nevoie măcar de un indiciu…

Legătura de afinitate dispăru într-un fulger violet. La dracu'! O trecere ulterioară în revistă îi arătă lui Samuel că niciun păianjen nu izbutise să pătrundă în zona aceea.

– Ce este? întrebă Monica, când el se strâmbă iritat.

– Tocmai i-am pierdut.

– Şi acum?

Bărbatul privi în jur la ceilalţi agenţi din apartament.

– Toată lumea: picioarele la spinare. O să acoperim cât mai multe apropieri cu putinţă. Monica, eşti sigură că sursa ta este demnă de încredere?

– Nu te teme, e legat de mâini şi de picioare. Nu va putea dataviza în timpul întrunirii, dar imediat după terminarea ei vom şti unde a fost şi dacă Mzu mai este acolo. Vreun sistem al vostru de infiltrare a văzut-o intrând?

– Nu, recunoscu Samuel. Nici măcar la nivelul de cincizeci la sută de corespondenţă a trăsăturilor.

– Nu mă miră.

Agenţii edenişti îşi fixau centuri plate de echipament şi tocuri de arme. Monica îşi verifică propriul pistol maser şi rulă prin implanturi un program de diagnoză.

– Monica, rosti Samuel.

Ea îi simţi tonalitatea.

– Ştiu: nu sunt în reţeaua pe care o comanzi şi v-aş sta în drum dacă aş încerca să ajung în prima linie. Tu decizi.

– Mulţumesc.

Pe poziţii, îi anunţă pe şoimii-de-vid ce aşteptau pe terasa de andocare. **Dacă punem mâna pe ea, va trebui să plecăm rapid.**

Conduse echipa afară.

*

În sistemul Tunja existau doar cinci persoane care cunoşteau motivul adevărat al înfiinţării mişcării de partizani garissani.

Fiecare locuia în alt asteroid, astfel încât dacă asupra uneia se abătea vreo nenorocire, celelalte puteau continua planul.

În Ayacucho se afla Ikela, şeful nominal al celor cinci. Îi convenea să fie unul dintre cadrele executive ale grupului de partizani, decât liderul său. În felul acela se păstra la curent cu activităţile mişcării fără să apară sub luminile rampei. Poziţia sa se datora mai degrabă susţinerii financiare, decât unei participări active. Şi detaliul acesta fusese stabilit în prealabil.

Dan Malindi, liderul grupului Ayacucho, sosi primul în sala de conferinţe protejată din Laxa & Ahmad, firma de avocatură pe care o foloseau ca paravan. Când intră, îi aruncă lui Ikela o privire surprinsă, vag iritată. Nimeni nu ştia motivul pentru care Ikela solicitase întrunirea în răstimp de numai şapte ore, iar cadrele executive nu erau indivizi obişnuiţi să fie ţinuţi în ignoranţă, în niciun caz de către unul dintre ei. Încordarea nu i se risipi când îl zări pe industriaşul de obicei calm, care acum stătea mut la masă, şiroind de transpiraţie ca şi cum ar fi avut febră.

Al doilea sosi Kaliua Lamu, un bancher care nu-şi ascundea ambivalenţa tot mai mare faţă de mişcare. Postura de membru într-o grupare de partizani nu se potrivea prea bine cu respectabilitatea sa recent descoperită.

Feira Ile şi Cabral veniră împreună; erau persoanele cu poziţiile cele mai importante în asteroizii Dorado. Feira Ile fusese amiral în Marina garissană şi era şeful DS Ayacucho, în timp ce Cabral îşi clădise cel mai mare grup media din Dorado. Creşterea companiei sale şi popularitatea de care se bucura se datorau naţionalismului tabloid al politicii lui editoriale, care făcuse o alegere firească pentru partizani. Majoritatea cadrelor executive suspectau că era susţinut strict de dragul aparenţelor.

Bodyguarzii şi secretarii părăsiră încăperea. Dan Malindi o fulgeră cu privirea pe femeia micuţă care stătea tăcută în spatele lui Ikela şi refuza cu încăpăţânare să plece.

– Este cu mine, spuse Ikela.

Dan Malindi mormăi nemulţumit şi activă paravanul de securitate al sălii.

– Perfect. Ia zi, Ikela, ce dracu’ mai e şi asta?

Ikela schiţă un gest de respect în direcţia femeii, care se ridică şi merse în capătul mesei, vizavi de Dan Malindi.

– Sunt dr. Alkad Mzu şi mă aflu aici pentru a încheia războiul nostru cu Omuta.

Dan Malindi şi Kaliua Lamu o priviră derutaţi. Cabral se încruntă şi ordonă o căutare prin fişierele nanonicelor neurale. Feira Ile fu însă cel care manifestă reacţia cea mai intensă: se ridică pe jumătate în picioare, cu chipul uluit în mod evident.

– Alchimistul… murmură el. Tu ai construit Alchimistul. Sfântă Maria!

– Cine? întrebă Cabral.

– Alchimistul, spuse Alkad. A fost superarma noastră. Eu am proiectat-o.

– Feira? se încruntă Cabral.

– Aşa este, încuviinţă fostul amiral. Eu n-am primit niciodată detaliile, fiindcă proiectul era clasificat cu mult dincolo de nivelul meu de securitate, dar Marina a construit… asta, chestia asta, indiferent ce ar fi ea, imediat înainte de Genocid. Urma s-o utilizăm împotriva Omutei.

Inspiră adânc, se uită la fiziciana micuţă şi o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Misiunea noastră a fost interceptată de şoimi-negri angajaţi de Omuta, răspunse Alkad. N-am mai ajuns la destinaţie. Alchimistul n-a fost niciodată folosit.

– Haide-haide! zise Dan Malindi. Ăsta-i un rahat cu mac. Apari pe scenă la treizeci de ani după eveniment şi-nvârţi o vrajă despre o legendă dispărută pe care ai auzit-o în vreun bar. Pun prinsoare că următorul pas este să ne ceri bani ca să cauţi Alchimistul ăsta. Ba chiar, pun prinsoare c-o să coste al naibii de mult ca să-l găsim, este?

Rânji dispreţuitor spre femeie, când termină, dar, cumva, surâsul ei îngheţat reuşi să-i răpească toată furia.

– Nu trebuie să-l caut. Ştiu exact unde se află.

– N-a fost pierdut? întrebă Kaliua Lamu.

Entuziasmul lui stârni o privire dezgustată dinspre Dan Malindi.

– Nu, n-a fost niciodată pierdut. A fost păstrat în siguranţă.

– Unde?

Alkad se mulţumi să surâdă.

– Poate că există într-adevăr, rosti Cabral. Şi poate că ilustrul nostru amiral a avut dreptate spunând că a fost construit de o persoană pe nume Alkad Mzu, dar de unde ştim noi că tu eşti persoana aceea? Nu putem lua decizii, bazându-ne pe cuvântul unei necunoscute care se iveşte din senin, şi în niciun caz într-un

moment ca acesta.

Alkad înălţă o sprânceană.

– Căpitane?

– Eu pot garanta pentru ea, rosti încetişor Ikela. Este dr. Alkad Mzu.

– ”Căpitane”? repetă Dan Malindi. Ce vrea să spună?

Ikela îşi drese glasul.

– A fost rangul meu în Marina garissană. Am fost căpitanul fregatei *Chengho* şi am făcut parte din escorta misiunii de desfăşurare a Alchimistului. De acolo ştiu.

– Datavizează-ţi codul de autoritate de comandă, rosti sec Feira Ile.

Ikela încuviinţă fără chef şi recuperă codul din celula sa de memorie.

– Se pare că colegul nostru spune adevărul, vorbi Feira Ile către încăperea cufundată în tăcere.

– Maică Maria… murmură Cabral privind bărbatul pe care crezuse că-l cunoaşte în ultimii treizeci de ani. De ce nu ne-ai spus nimic?

Ikela îşi coborî faţa în palme.

– Potrivit planului, orice informare trebuia făcută doar dacă era cazul. Până azi n-a fost cazul.

– Ce plan? izbucni Feira De.

– De desfăşurare a Alchimistului, spuse Alkad. După eşuarea misiunii iniţiale, Ikela şi alţi patru ofiţeri au fost trimişi să vândă antimateria pe care o aveam la bord. Ar fi trebuit să investească banii aceia, astfel încât să existe fonduri suficiente pentru închirierea unei nave stelare capabile de luptă şi pentru echiparea ei în vederea lansării Alchimistului după ce erau ridicate sancţiunile şi escadrila Marinei Confederaţiei care asigurase blocada pleca acasă. Unicul motiv pentru existenţa voastră, a partizanilor, a fost acela de a-mi asigura un echipaj care să nu dea înapoi de la ceea ce trebuie făcut. Îl fixă cu privirea pe Ikela: Iar acum sunt aici, exact după grafic, şi nu găsesc nicio navă şi niciun echipaj.

– Ţi-am spus! izbucni Ikela. Îţi pot da nava, dacă asta continuă să fie ceea ce dorim. Am bani mai mult decât suficienţi. Oricine din încăperea asta are suficienţi bani pentru a-ţi pune la dispoziţie o navă stelară. N-am înşelat niciodată aşteptările poporului meu. Să nu mai zici asta! Dar lucrurile s-au schimbat.

– Se pare că le-ai înşelat pe ale mele, rosti Cabral sec. Se pare că le-ai înşelat pe ale multora.

– Gândeşte! zbieră Ikela. Gândeşte, în numele Maicii Maria, ce propune ea! Ce ne va face Confederaţia, dacă explodăm steaua Omutei? Ce represalii vor urma?

– Poate să facă asta? tresări Kaliua Lamu. Alchimistul le va distruge steaua?

– Pe o anumită setare, da, încuviinţă Alkad, însă nu intenţionez s-o folosesc pe aceea. Propun pur şi simplu stingerea stelei lor. Nu va muri nimeni, dar ei vor fi nevoiţi să părăsească şi să-şi abandoneze planeta şi aşezările asteroidale. Vor deveni un popor distrus şi fără cămin, la fel ca noi. Asta se potriveşte, nu?

– Păi... da... Bărbatul privi în jurul mesei, căutând susţinere, însă nu zări decât derută stingheră. Dar nu-nţeleg! Dacă ai supravieţuit atacului şoimului-negru, de ce nu ţi-ai continuat misiunea? De ce ai aşteptat treizeci de ani?

– Au apărut complicaţii, replică Alkad inexpresiv. Până când ne-am recăpătat posibilitatea de a funcţiona, fuseseră impuse sancţiunile şi escadrila pentru blocadă îşi ocupase poziţia. S-a decis să aşteptăm până la înlăturarea acestor obstacole, ceea ce ne-ar fi oferit şanse de succes mult mai mari. Nu mai dispuneam de resurse guvernamentale nelimitate şi aveam doar o singură ocazie de a acţiona aşa cum trebuia. Este vorba despre momentul optim al loviturii. Altă ocazie nu ni se va oferi; agenţiile de contrainformaţii sunt pe urmele mele. Şi mă vor găsi.

Dan Malindi gemu:

– Agenţii de contrainformaţii? Sfântă Fecioară Maria, vor afla unde-ai fost!

– Bineînţeles că vor şti c-aţi fost implicaţi. Asta vă nelinişteşte?

– Dacă mă nelinişteşte? Eu am o familie, nenorocito!

– Da, am mai auzit deja argumentul acesta azi. Începe să mă plictisească. Eu am trăit realitatea Genocidului vreme de treizeci de ani. Voi toţi v-aţi jucat doar de-a patrioţii. Fiecare dintre voi a profitat în propriul său domeniu, scandând strigătul naţionalismului. Ei bine, prezenţa mea aici a pus capăt jocului vostru patetic.

– Ne ameninţi? se încruntă Cabral.

– Am fost tot timpul o ameninţare pentru viaţa voastră tihnită,

deşi n-aţi ştiut nicio clipă de existenţa mea.

– Ce anume doreşti, mai exact? întrebă Feira Ile.

– Două lucruri. O navă stelară capabilă de luptă, cu un echipaj decent de naţionalişti dedicaţi. Şi un loc sigur pentru mine, până când mi-o puneţi la dispoziţie. Nu subestimaţi agenţiile. Ele ştiu acum cu certitudine că Alchimistul este real, ceea ce înseamnă că nu se vor da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe mine.

Ikela se ridică, aşeză palmele pe masă şi se aplecă în faţă.

– Eu zic că nu putem face asta. Maică Maria, vorbim despre distrugerea unui sistem stelar de parcă ar fi o simplă propunere de afaceri, ceva mai dificilă. Vremurile s-au schimbat şi noi nu mai suntem garissani. Îmi pare rău, dr. Mzu, dacă este dureros s-o auzi, dar asta-i realitatea: nu mai suntem garissani. Trebuie să privim spre viitor, nu spre trecut. Asta-i o nebunie!

– Iar asta-i trădare, rosti Cabral.

– Trădare… faţă de cine? Faţă de o planetă care a fost distrusă acum treizeci de ani? Dacă aşa-i, atunci eu sunt un trădător faţă de ea. Nu-mi pasă!

– Altora s-ar putea să le pese, când vor auzi.

– Ikela, spuse Feira Ile, nu cred realmente că te afli într-o poziţie care să-ţi mai îngăduie acum să baţi în retragere. Ţinând seama de misiunea ta, eşti încă ofiţer activ. Asta înseamnă că ţi se cere să-ţi respecţi obligaţiile.

– Atunci mă retrag din toată afacerea asta.

– Perfect. În cazul acesta, trebuie să-ţi cer să-mi predai compania T’Opingtu.

– *Poftim?*

– Tocmai am auzit cu toţii că a fost înfiinţată pe bani asiguraţi de Marina garissană. Asta înseamnă că nu-i proprietatea ta.

– Du-te-n pizda mă-tii!

– S-o luăm uşor, interveni Kaliua Lamu. Să nu ne pripim. Ikela are dreptate: vorbim despre distrugerea unui întreg sistem planetar.

– Ar fi trebuit să fi ştiut c-o să adopţi poziţia asta, rosti Dan Malindi.

– Pardon?

– Ai auzit foarte bine. Eu sunt dispus să ofer tot ajutorul pe care-l doreşte dr. Mzu. Ce dracu’ ne va face Confederaţia, dacă suntem înarmaţi cu Alchimişti?

– Nu există decât unul, preciză Alkad.

– Poţi să construieşti mai mulţi, nu?
Femeia şovăi, stingher.
– Dacă apare nevoia, poate fi duplicat.
– Asta-i deci! Nu poţi lăsa neprotejat ce a mai rămas din naţiunea şi cultura garissană, nu?
– Vrei să-ncepi şi o cursă a-narmărilor? urlă Ikela. Eşti la fel de nebun ca ea!
– Vezi cum vorbeşti. Ai uitat de posedaţi?
– În numele Fecioarei Maria, ce legătură au ei cu asta?
– Dacă noi suntem înarmaţi cu Alchimişti, ticălosul ăla de Capone se va gândi de două ori înainte de a-şi trimite flota-ncoace.
– Şi cine va avea în grijă Alchimiştii ăştia?
– Consiliul Guvernator Dorado, bineînţeles, pufni dispreţuitor Dan Malindi.
– Exact – şi ştim cu toţii câtă influenţă ai tu acolo.
– Ajunge! izbi Alkad cu pumnul în masă. Nu voi da Alchimistul nimănui. Voi nu-nţelegeţi pur şi simplu care-i sunt capacităţile. Nu-i un fel de bombă mai mare şi mai bună pe care s-o puteţi utiliza pentru avantaje politice. A fost construit pentru un scop: să distrugă poporul care ne-a ameninţat planeta. Va fi utilizat într-un singur scop: de a ne răzbuna împotriva sa.
Îi privi pe toţi pe rând, furioasă şi îngreţoşată că doar atât mai rămăsese din planeta de care fusese cândva atât de mândră. Unde le era demnitatea, hotărârea? Oare niciunul dintre ei nu era capabil de un simplu act de aducere aminte?
– Vă voi acorda treizeci de minute pentru a discuta între voi. După aceea îmi veţi spune cine mă susţine şi cine nu.
– Eu te susţin în mod clar, rosti Kaliua Lamu cu glas tare, însă femeia se îndepărtase deja, şchiopătând.
Strigătele reîncepură înainte ca uşa să se închidă în spatele ei. Toţi bodyguarzii şi secretarii din anticameră se holbară la femeie; Alkad abia dacă îi zări. Dacă ar fi ştiut sau anticipat măsura în care decăzuseră partizanii, s-ar fi pregătit mintal pentru aşa ceva.
– Alkad?
Voy se aplecase şi o privea cu îngrijorare.
– Nu-ţi face griji, n-am păţit nimic.
– Vino, te rog, trebuie să-ţi arăt ceva. Imediat!
Fata o prinse de braţ şi o trase prin anticameră, ieşind pe

coridor. Alkad nu se sinchisea să protesteze, totuşi forţa obişnuinţei o făcu să activeze un program de analiză a ameninţării. Retinele ei amplificate începură să scaneze coridorul.

– Uite! rosti triumfător Voy şi deschise palma, arătându-i un păianjen micuţ, strivit.

– Maică Maria! Ţi-ai pierdut complet minţile?

– Nu, ascultă-mă. Ai zis că te crezi urmărită de agenţiile de contrainformaţii.

– N-ar fi trebuit să ţi-o spun niciodată. N-ai habar în ce te bagi.

– Ba da, ba da, ştiu prea bine. Am început să verificăm arhiva de intrări a spaţioportului şi am aflat că a sosit o delegaţie de edenişti pentru a discuta despre întărirea defensivei noastre. Trei şoimi-de-vid au adus treizeci de oameni.

– Şi?

– La Mapire a sosit doar un singur şoim-de-vid şi şase edenişti care să discute cu Consiliul despre apărările noastre reciproce. Ar fi trebuit să fi fost invers – delegaţia mai mare ar fi trebuit să fi ajuns în capitală, nu în Ayacucho.

Alkad privi pata mică şi maronie din mâna fetei şi se simţi străbătută de un sentiment rău prevestitor.

– Zi mai departe.

– De aceea ne-am întrebat cum te-ar putea căuta edeniştii prin asteroid. Adamiştii ar utiliza lentile-spion şi ar intra în reţeaua de comunicaţii pentru a ajunge la videocamerele de securitate pentru monitorizare publică. Edeniştii ar utiliza sisteme bitek, fie simulante, fie animale legate prin afinitate. Am început să le căutăm. Şi – iată-le! Păianjeni! Sunt peste tot. Am verificat. Ayacucho este complet infestat.

– Asta nu dovedeşte neapărat… rosti ea încet.

– Ba da. Mâna cu pata strivită tremura violent. Acesta este un păianjen din familia Lycosidae. Ecologii lui Ayacucho n-au introdus niciodată un Lycosidae în biosferă. Dacă nu mă crezi, verifică arhivele publice.

– Prin biocarantină pot trece tot felul de chestii; paravanele de iradiere nu sunt perfecte.

– Şi atunci, de ce sunt toţi masculi? N-am găsit nicio femelă, nici măcar una! Trebuie să existe şi femele, altfel nu s-ar putea împerechea, nu s-ar putea înmulţi. Ar muri fără să producă vreun dezechilibru ecologic. Nimeni nu i-ar observa niciodată.

În mod straniu, Alkad fu aproape impresionată.

– Mulţumesc, Voy. Ar fi bine să mă-ntorc şi să le spun că am nevoie de mai multă securitate.

– Să le spui *lor?* Glasul fetei era dispreţuitor: Au sărit să te ajute? Nu. Bineînţeles că nu! Ţi-am spus că n-o s-o facă.

– Ei au ceea ce-mi trebuie mie.

– Ei n-au nimic ce n-avem şi noi. Nimic! De ce n-ai încredere în noi? În mine? Ce dovadă îţi trebuie să te facă să crezi în noi?

– Să ştii că cred în sinceritatea ta.

– Atunci vino cu mine! Era o implorare disperată. Te pot scoate de aici. Ei nici măcar n-au o cale prin care să te scoată, fără să te vadă păianjenii.

– Asta, fiindcă nu ştiu despre ei.

– Nu ştiu pentru că nu-şi fac griji în privinţa securităţii. Uită-te – au acolo destui bodyguarzi ca să formeze o armată. Toţi din asteroid ştiu cine-s ei.

– Serios?

– Bine, bine, nu toţi, dar cu certitudine toţi reporterii şi din cauza lui Cabral ei nu suflă o vorbă. Oricine vine în Dorado şi doreşte într-adevăr să ia legătura cu mişcarea partizanilor n-ar avea nevoie de mai mult de două ore ca să găsească un nume.

– Ferească Maria!

Alkad privi în spate către uşa anticamerei, apoi spre fata înaltă. Voy era antiteza tatălui ei: dedicată, determinată, arzând de dorinţa de a ajuta.

– Tu ai o cale sigură de a ieşi de aici?

– Da.

– Bine. Mă poţi scoate din secţiunea asta. După aceea îl voi contacta din nou pe tatăl tău şi voi vedea ce au convenit ei să facă pentru mine.

– Şi dacă nu te vor ajuta?

– Atunci se pare că voi merge pe mâna ta.

*

– Da? Am întârziat, şi? Dă-mă-n judecată! Fii atentă, întrunirea asta mi-a produs o grămadă de necazuri. N-am nevoie de dăscăleli ASE despre procedurile de contact.

…

– Da, e aici, în carne şi oase. Maică Maria, da’ chiar că are ascuns Alchimistul pe undeva! Nu glumeşte. Vreau să zic, să dea dracii, chiar că vrea să distrugă steaua Omutei.

…

– Bineînţeles că nu ştiu unde-i, n-a vrut să ne spună. Dar în numele Fecioarei Maria, Ikela a fost căpitan de fregată în Marina garissană şi a făcut parte din escorta misiunii Alchimistului. Habar n-avusesem. Douăzeci de ani am plănuit laolaltă şi n-am ştiut niciodată.

…

– Normal că vrei să ştii unde suntem. Uite ce-i, o s-apăreţi aici trăgând, este? Vreau să zic, de unde ştiu eu că n-o să-mi faceţi felul? Ăsta-i un căcat al dracu’ de nasol.

…

– Bine, dar dacă minţi, ar fi mai bine să te asiguri că m-ai lichidat. O să-ţi iau gâtul dacă n-o faci tu mai întâi, indiferent cât ar costa. Şi, auzi, chiar dacă m-omori, mă pot întoarce şi să te rad. Aha… Aşa c-ar fi bine să nu-mi tragi ţeapă.

…

– Oho-ho, cum să nu! Întotdeauna cred fiecare cuvinţel al vostru. Bine, fii atentă, suntem în sala de conferinţe Laxa & Ahmad. Toţi bodyguarzii sunt în anticameră. Spune-le alor tăi să fie atenţi în pula mea când o să intre. Să ştie că-s de partea voastră, da?

…

– Nu, ea-i afară, în anticameră. A ieşit acolo acum douăzeci de minute, pentru ca noi să putem discuta despre ce să facem. Votul a fost de trei la doi pentru distrugerea Omutei. Ghici cum am votat eu.

*

– Laxa & Ahmad, sala de conferinţe, rosti Monica. Mzu e-n anticameră, cu bodyguarzii.

Porniţi, ordonă Samuel.

Cei douăzeci de agenţi edenişti se apropiară de birourile Laxa & Ahmad. Planurile nivelurilor fură extrase din nucleele de memorie de inginerie civilă ale asteroidului. Rute de pătrundere şi tactici fură formulate şi finalizate în timp ce alergau spre obiectiv, iar banda generală de afinitate abunda în schimburi încordate de cuvinte.

Monica se păstră permanent la trei paşi îndărătul lui Samuel. O enerva şi nu-şi aştepta cu plăcere nici propria-i interogare. Să facă echipă cu edeniştii! Cel puţin însă în felul acela Alchimistul avea să fie neutralizat, cu condiţia ca Samuel să-şi respecte

partea de înţelegere. Iar Monica era sigură că bărbatul n-avea s-o înşele. Deşi politica la nivel înalt putea să ducă totul de râpă... Doamne!

Avură nevoie de patru minute ca să ajungă la Laxa & Ahmad, printr-o succesiune de coridoare lipsite de caracteristici. Din fericire, oamenii erau puţini la ora aceasta; mai rămăsese doar câţiva obsedaţi de muncă. Se năpustiră pe lângă un bătrân care ducea câteva cutii cu flekuri, un bărbat şi o femeie care aveau un aspect atât de vinovat, încât era evident că aveau o relaţie clandestină, şi două adolescente, una foarte înaltă, slabă şi neagră, cealaltă micuţă şi albă, ambele purtând batiste roşii în jurul gleznei.

Când Monica ajunse la Laxa & Ahmad, echipa de edenişti intrase deja. Doi agenţi stăteau de pază pe coridor. Monica păşi obosită prin uşa dărâmată, scoţându-şi pistolul.

Samuel inspiră brusc şi sonor:

– La naiba!

– Ce este? întrebă ea.

Ajunseseră de acum în anticamera sălii de conferinţe. Toţi bodyguarzii partizanilor erau răşchiraţi pe jos, zvâcnind aleatoriu din membre, iar şase edenişti stăteau lângă ei, aţintindu-i cu pistoalele PIT. Trei linii de arsură brăzdau pereţii, acolo unde focul laserelor arsese compozitul. Două grenade de scurtcircuitare nervoasă se rostogoleau goale pe mochetă.

– Unde-i Mzu? întrebă Monica.

Samuel îi făcu semn să intre în sala de conferinţe. Conducătorii partizanilor fuseseră atinşi de impulsurile de scurtcircuitare nervoasă, însă uşa şi paravanele de securitate îi feriseră de efectele cele mai rele. Erau încă conştienţi. Patru dintre ei. Al cincilea era mort.

Monica făcu o strâmbătură, când văzu arsura lată de pe tâmpla lui Ikela. Fasciculul îi fracturase osul în câteva locuri, prăjind creierul şi transformându-l într-o masă informă, neagră. Cineva avusese grijă să-i distrugă nanonicele neurale.

– Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat aici?

Doi agenţi edenişti stăteau înapoia lui Feira Ile, apăsându-l pe gât cu ţevile pistoalelor. Încheieturile îi fuseseră prinse la spate în cătuşe de compozit. Stropi de vomă îi erau lipiţi de buză; transpira abundent din cauza grenadei de asalt, dar altfel era sfidător. Pe masa din faţa lui se afla un pistol laser.

– L-a împuşcat pe Ikela, rosti Samuel stupefiat şi se lăsă pe vine lângă scaunul mortului. De ce? Ce rost a avut? Era unul de-al vostru.

Feira Ile rânji sălbatic.

– Ultima mea îndatorire pentru Marina garissană.

– Ce vrei să spui?

– Ikela a făcut parte din escorta Alchimistului. Probabil că ştia unde se află. Acum nu vă mai poate spune.

Monica şi Samuel schimbară priviri încruntate.

– A fugit, nu-i aşa? întrebă Monica mohorâtă.

– Aşa s-ar părea.

– Băga-mi-aş picioarele!

Se apropie de Kaliua Lamu, pe care un agent îl ţinea în poziţie verticală în scaunul său.

– Unde a plecat Mzu?

– Să te fut în gură.

Monica privi amuzată spre ceilalţi partizani din jurul mesei.

– Haide, haide, Kaliua, rosti ea mieros. Ai fost destul de prompt în a ne spune unde se ţine întrunirea asta.

– Mincinoaso!

Ea scoase un disc de credit Banca Regală Kulu.

– O sută de mii de lire, da?

– Curva dracu'! N-am făcut niciodat-aşa ceva! zbieră bărbatul spre camarazii lui. N-am fost eu ăla! În numele Fecioarei Maria, n-am fost eu!

Monica îl prinse de bărbie şi-şi exercită lent strânsoarea amplificată. Kaliua Lamu horcăi îngrozit înaintea forţei care ameninţa să-i rupă falca.

– Ai zis c-ar fi mai bine să m-asigur când te termin. Să ştii că intenţionez să fiu foarte meticuloasă în omorârea ta, dacă nu aflu unde a plecat Mzu.

– Nu ştiu.

– Nanonicele de interogare ar fi opţiunea plăcută, dar n-avem timp pentru aşa ceva. Din fericire, durerea de modă veche poate să producă şi acum unele rezultate impresionante în interogarea pe teren. Iar eu am fost bine antrenată. Îşi apropie faţa la numai câţiva centimetri de ochii bulbucaţi ai bărbatului. Vrei să vezi dacă nu cumva încerc o cacealma? Sau poate că te crezi îndeajuns de puternic ca să-mi rezişti două ore după ce ţi-am transformat în cenuşă nanonicele neurale? Odată ce sunt

moarte, nu mai poţi bloca durerile. Iar pe teren, arderea nanonicelor neurale se face cu electrozi. Primitiv, dar dă rezultate. Ia ghici unde-i aplicăm?

– Nu. Te rog! Nu!

Ochii i se umeziră când începu să tremure.

– Zi unde a plecat!

– Nu ştiu. Îmi dau cuvântul. Când am terminat, ea nu mai era. Ţi-am spus că trebuia s-aştepte afară până când terminam. Da’ nu mai era acolo.

– Cu cine a plecat?

– C-o fată, aşa mi-a spus bodyguardul. Cu fata lui Ikela – Voy. E-naltă şi tânără. Au ieşit, vorbind, şi nu s-au mai întors. Îmi dau cuvântul, asta-i tot ce ştiu!

Monica îi eliberă bărbia şi bărbatul căzu pe spate în scaun, tremurând de uşurare.

– O fată înaltă, murmură femeia.

Îl privi pe Samuel, îngrozită, când amintirea îi înflori în minte. Accesă iute celula de memorie nanonică neurală pe care o menţinuse rulând pentru a înregistra operaţiunea.

Pe coridor, pe când veneau încoace… Două fete, una înaltă şi neagră, cealaltă albă şi mică… Se lipiseră de perete, speriate, când ea şi Samuel trecuseră alergând pe lângă ele… Imaginea din celula de memorie încremeni. Linii de grilă verde fosforescent se suprapuseră peste fata mai scundă, calculându-i înălţimea. Se potrivea cu a lui Mzu. Ca şi greutatea aproximativă.

Un rucsac cu o curea lungă de umăr îi atârna pe lângă corp.

Monica mai văzuse odată rucsacul acela şi n-ar mai fi avut niciodată nevoie de ajutorul nanonicelor neurale ca să-şi reamintească ocazia respectivă. Rucsacul fluturase înapoia unei siluete micuţe în costum spaţial, care se agăţase disperată de o scară din frânghie.

– Doamne Dumnezeule, se adresă lui Samuel care încremenise, am trecut chiar pe lângă ea! Căţeaua poartă un costum cameleonic.

*

Lady Macbeth lunecă lent deasupra suportului de andocare şi rachetele ei ecuatoriale de poziţionare scânteiară scurt, când Joshua compensă deriva. Senzorii de bandă optică ofereau aici date de calitate slabă; strălucirea rubinie a lui Tunja era insipidă chiar şi în spaţiul cosmic lipsit de interferenţe, iar jos, unde

Ayacucho pândea printre particulele din disc, domnea un trandafiriu crepuscular persistent. Radare laser direcţionară nava stelară până ce contactele cu blocare ale suportului se închiseră ferm.

Luminile de pe periferia silozului crescură la intensitate maximă, evidenţiind carcasa, cu razele reflectate răsucindu-se sub unghiuri neregulate când panourile de termopurjare se pliară înapoi în fuzelaj. Apoi suportul începu să coboare.

Pe punte nimeni nu rosti niciun cuvânt. Era starea generală care-i apăsase încă de la Narok, ca o infecţie transmisă de la căpitan la echipaj.

Sarha se uită peste punte spre Joshua, căutând un semn de… orice! Îi adusese până aici, scoţând ca de obicei un timp excelent, dar cu excepţia instrucţiunilor necesare pentru ca nava să funcţioneze perfect, nu rostise nici zece cuvinte. Ba chiar mâncase singur în cabina sa.

Beaulieu şi Dahybi povestiseră restului echipajului despre posedarea Norfolkului şi despre îngrijorarea manifestată de Joshua faţă de soarta Louisei, astfel că Sarha cunoştea cel puţin motivul pentru starea lui de spirit, deşi i se părea aproape incredibil. Anul trecut, ea avusese cu Joshua o relaţie timp de şase luni. Tânărul fusese atât de firesc în relaţia aceea, încât, atunci când încetaseră în cele din urmă să mai facă dragoste, ea continuase să facă parte din echipaj fără niciun fel de stinghereală din partea vreunuia.

De aceea i se părea greu de acceptat ca Joshua să fie atât de afectat de cele ce i se întâmplaseră Louisei, care, potrivit relatărilor, era o ţărăncuţă simplă. El nu fusese niciodată atât de prins în mreje şi conceptul devotamentului îi era mai degrabă străin. O parte din atracţia lui era exact natura aceea nepăsătoare. Joshua nu te înşela niciodată, cu el ştiai pur şi simplu întotdeauna ce poziţie ai.

Poate că Louise nu era totuşi o fată atât de simplă. „Poate că sunt eu geloasă.”

– Acum o să ne spui, căpitane? întrebă Sarha.

– Poftim? întoarse Joshua capul în direcţia ei.

– De ce ne aflăm aici? De acum nu-l mai urmărim pe Meyer, deci cine-i această dr. Mzu?

– Mai bine să nu-ntrebi.

Privind iute în jurul punţii, femeia văzu cât de iritaţi deveneau

toţi de atitudinea lui.

– Sigur că da, Joshua. Nu poţi avea încredere în noi, aşa este? În niciun caz după atâta vreme.

Joshua o fixă cu privirea. Din fericire, intuiţia izbuti până la urmă să-şi croiască drum prin gândurile care i se învârteau prin minte şi dezvălui exasperarea zăgăzuită a echipajului.

– Rahat! se strâmbă el.

Sarha avea dreptate; după toate prin câte trecuseră împreună, oamenii aceştia meritau un stil mai bun de conducere. „Iisuse, m-am molipsit de paranoia Ionei! Slavă Domnului că n-am de luat decizii cu adevărat dificile.”

– Iertaţi-mă, m-a lovit zdravăn chestia cu Norfolkul. Nu m-aşteptasem…

– Nimeni nu s-a aşteptat la nimic din toate astea, rosti Sarha cu înţelegere.

– Da, aşa-i. Bun, dr. Mzu este o fiziciană care a lucrat cândva pentru Marina garissană…

Nimeni nu comentă prea mult, în timp ce le povesti tot ce ştia. Ceea ce probabil că era bine, aprecie Joshua. Era o misiune tare a dracului, pe care o acceptase şi în numele lor. „Eu cum m-aş simţi, dac-aş fi târât în ceva fără să cunosc motivele?”

Când termină, zări un surâs uşor pe chipul lui Ashly, însă bătrânul pilot afirmase dintotdeauna că urmărea aventura. Ceilalţi acceptară totul cu destul stoicism, deşi Sarha îl privea cu un soi de iritare uimită.

Joshua îşi compuse trăsăturile în unul dintre vechile sale zâmbete de încurajare.

– Ţi-am zis că-i mai bine să nu ştii.

Femeia pufni spre el, apoi cedă.

– La dracu’, da’ Lordul Ruinelor nu s-a putut folosi de altcineva?

– Tu în cine ai fi avut încredere?

Sarha încercă să găsească un răspuns şi eşuă fără speranţe.

– Dacă vine cineva să mă-nlocuiască, anunţaţi-mă, spuse Joshua. Chestia asta nu era tocmai prevăzută în fişa postului meu, când v-am angajat.

– Şi nici Lalonde, replici Melvyn sec.

– Beaulieu? întrebi Joshua.

– Întotdeauna mi-am slujit căpitanul pe cât am putut de bine, rosti cosmonika. Nu văd niciun motiv pentru a mă opri acum.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Bun, haideţi s-o oprim pe *Lady Mac.* După aceea o să dăm un tur scurt în căutarea lui dr. Mzu.

*

Serviciul Vamal şi de Imigraţii Dorado avu nevoie de şaptezeci şi cinci de minute pentru procesarea echipajului de pe *Lady Mac.* Ţinând seama de carantină, Joshua se aşteptase la unele frecuşuri, însă ofiţerii aceştia păreau decişi să analizeze absolut toate moleculele din nava stelară. Documentele lor fură examinate de patru ori, în mod separat. Joshua sfârşi prin a plăti o taxă administrativă de cinci mii de fuzidolari inspectorului-şef, înainte de a li se confirma că erau non-posedaţi, şi aveau autorizaţia guvernamentală pentru zbor cuvenită emisă de Seninătate şi de a fi declaraţi cetăţeni ce puteau intra în Ayacucho.

Avocaţii îl aşteptau la capătul tubului ecluzei pneumatice a silozului de andocare. Erau trei, doi bărbaţi şi o femeie, cu costume bleumarin simple ce păreau donate de programul de design al unui lanţ de magazine conservatoare.

– Căpitanul Calvert? întrebă femeia.

Se încruntă scurt către el, ca şi cum n-ar fi fost convinsă că era persoana pe care o dorea.

Joshua se roti uşor, pentru a-şi pune în evidenţă steaua de argint de pe epolet.

– M-ai prins.

– Căpitanul lui *Lady Macbeth?*

Aceeaşi nesiguranţă.

– Da.

– Sunt doamna Nateghi de la Tayari, Usoro & Wang şi reprezentăm compania Zaman de Service şi Echipamente care operează în spaţioportul acesta.

– Îmi pare rău, n-am nevoie de un contract de întreţinere. Abia am fost reechipaţi.

Femeia întinse un flek, imprimat pe o parte cu simbolul din aur al balanţei justiţiei.

– Marcus Calvert, aceasta este o citaţie pentru onorarii datorate clientului nostru începând cu luna august a anului 2586. Trebuie să te prezinţi în faţa tribunalului civil Ayacucho la o dată care va fi stabilită în vederea rezolvării situaţiei.

Flekul fu apăsat în palma lui Joshua.

– Ceee… izbuti el să icnească.

Sarha începu să chicotească, ceea ce-i atrase o privire tăioasă din partea doamnei Nateghi.

– Există de asemenea un ordin de sechestru judecătoresc pe *Lady Macbeth,* rosti ea îngheţat. Te rog să nu încerci să pleci aşa cum ai făcut ultima dată.

Joshua sărută flamboaiant flekul şi-i surâse radios femeii.

– Eu sunt Joshua Calvert şi cred c-ar trebui să stai de vorbă cu tatăl meu. El este Marcus Calvert.

Dacă afirmaţia aceea o luă prin surprindere pe femeie, ea nu se trădă în niciun fel.

– Eşti proprietarul actual al lui *Lady Macbeth?*

– Bineînţeles.

– Atunci rămâi pasibil pentru datorie. Voi revizui citaţia pentru a reflecta starea curentă. Ordinul de sechestru îşi păstrează valabilitatea.

Joshua îşi menţinu zâmbetul. Datavize calculatorului de zbor pentru o afişare a tuturor intrărilor din anul 2586. Nu exista niciuna.

– Iisuse, tată, mulţumesc foarte mult, mormăi el în barbă. În niciun caz – absolut în niciun caz – nu avea să le arate celor trei nemernici cât era de derutat. Mi se pare în mod evident o neglijenţă, o eroare de calculator… ceva în direcţia asta. Nu am nicio intenţie să contest datoria şi voi fi de acord să plătesc orice bani datoraţi în contul lui *Lady Mac.* Sunt sigur că nimeni nu doreşte ca neînţelegerea aceasta regretabilă să ajungă la tribunal.

O lovi cu vârful piciorului pe Sarha, ale cărei chicote se transformaseră în râs făţiş.

Doamna Nateghi aprobă scurt din cap.

– Sunt autorizată să accept plata integrală a datoriei.

– Perfect.

Joshua îşi scoase discul de credit Banca Joviană din buzunarul de sus al uniformei-combinezon.

– Costurile din anul 2586 către compania Zaman pentru serviciile prestate sunt în valoare de şaptezeci şi două de mii de fuzidolari. Am factura la mine.

– Sunt convins.

Joshua întinse discul de credit, dornic să termine cât mai repede.

Avocata îşi consultă blocul procesor, într-o demonstraţie de oficialitate.

– Dobânzile acumulate la datoria aceasta pe perioada de douăzeci şi cinci de ani se ridică la două sute optzeci şi nouă de mii de fuzidolari, care a fost aprobată de tribunal.

Râsetul Sarhei se stinse într-o tuse sufocată. Joshua trebui să folosească o prioritate de impuls nervos din nanonicele neurale pentru a se opri să nu sară spre gâtul avocatei. Era convins că şi ea făcu acelaşi lucru pentru a-şi opri chipul la fel de inexpresiv să rânjească larg. Căţeaua afurisită!

– Sigur că da, rosti el fără putere.

– Iar onorariul firmei noastre este de douăzeci şi trei de mii de fuzidolari.

– Da, mă gândisem că sunteţi ieftini.

De data aceasta femeia schiţă o grimasă.

Joshua transferă banii. Avocaţii plecară prin coridor.

– Ne putem permite? întrebă Sarha.

– Da, rosti Joshua. Pentru misiunea asta am un cont de cheltuieli nelimitat. Ione plăteşte.

Nu dorea să dezvolte ce avea să spună ea când urma să vadă nota de plată.

„Mă întreb de ce a plecat tata aşa grăbit.”

Ashly îl bătu pe umăr.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? Interesant, taică-tău.

– Sper că se grăbeşte şi posedă în curând pe cineva, mormăi Joshua printre dinţi. Sunt câteva lucruri despre care aş dori să vorbesc cu el.

După aceea se gândi la cuvintele pe care le rostise. Poate că nu erau chiar atât de amuzante şi tăios de sarcastice pe cât intenţionase. Deoarece tatăl lui se afla în lumea de dincolo. Suferea în lumea de dincolo. Asta dacă nu cumva era deja…

– Să-i dăm drumul!

*

Potrivit personalului din spaţioport, Bar KF-T era clubul cu acţiunea cea mai animată. Alături de intermediari, dealeri de droguri şi peşti, şi de toţi ceilalţi şmecheri bine informaţi.

Necazul era, înţelese Joshua după ce petrecu două ore trecând de la o masă la alta, că nimeni nu ştia singura informaţie care-l interesa pe el. Numele Alkad Mzu nu lăsase vreo impresie asupra cetăţenilor lui Ayacucho.

În cele din urmă se dădu bătut şi se retrase cu Ashly şi Melvyn la o masă de colţ aflată pe un postament. Îi oferea o vedere bună a ringului de dans, unde nişte fete drăguţe se mişcau sacadat. Îşi frecă sticla de bere între palme, nu prea interesat de conţinutul ei.

– A fost doar o încercare cu bătaie lungă, căpitane, rosti Melvyn. Ar trebui s-adulmecăm în jurul companiilor de astroinginerie. În clipa de faţă sunt atât de disperate după contracte, încât până şi cele legale ar fi încântate să-i vândă o fregată.

– Dacă Mzu vrea să dispară, spuse Joshua, trebuie s-o facă pe furiş. Aş fi crezut că dealerii ar fi auzit ceva.

– Poate că nu, zise Ashly. În mod clar aici există un fel de uniune subterană. Nu poate fi aceeaşi cu obişnuitele mişcări de independenţă ale asteroizilor, fiindcă Dorado şi-au câştigat deja suveranitatea. Am căpătat câteva indicii, când s-a crezut că ofeream serviciile lui *Lady Mac* – s-au spus multe despre răzbunarea împotriva Omutei. Mzu s-ar fi putut îndrepta către ei, deoarece la urma urmelor sunt conaţionali. Din păcate, unii ca noi nu prea putem pretinde că am fi rude de multă vreme rătăcite ale cauzei.

Îşi ridică mâna şi o studie indiferent. Joshua îşi privi propria-i piele.

– Mda, aici ai dreptate. Nu prea aducem cu etnia kenyană, nu?

– Dahybi însă ar putea să fie admis.

– Mă-ndoiesc. Ochii i se îngustară. Iisuse, fiţi atenţi ce mulţi puşti poartă batiste roşii la gleznă!

De vreo şase-şapte ori în seara aceea, pe când investiga, diverşi adolescenţi îl rugaseră să-i ducă la Valisk.

– Am avea succes chiar mai mic decât Morţii Nopţii, mormăi Melvyn încruntat. Măcar pe aici nu există posedaţi.

– Nu băga mâna-n foc, făcu Ashly şi-şi coborî glasul, aplecându-se peste masă. Nanonicele mele neurale au suferit în seara asta două erori de încărcări de programe. Nu căderi complete, totuşi diagnozele n-au putut identifica motivul.

– Hmm… Joshua îl privi pe Melvyn: Şi tu?

– Am avut o întrerupere de cinci secunde a blocului comunicator.

– Şi câteva celule de memorie ale mele au ieşit off-line mai

devreme. Ar fi trebuit să fi fost mai atent. Căcat! N-au trecut nici trei ore şi toţi ne-am apropiat suficient de mult de un posedat ca să ne afecteze. Ce-nseamnă asta în procentaje de populaţie?

– Paranoia poate fi mai rea decât pericolele reale, zise Melvyn.

– Sigur că da. Dacă ei sunt aici, atunci este evident că nu-s îndeajuns de puternici pentru o campanie de posedare generală. Deocamdată... Asta ne oferă niţel timp.

– Care-i atunci următoarea noastră mişcare? întrebă Melvyn.

– Cred că ne orientăm spre celălalt capăt al spectrului, zise Joshua. Să contactăm pe cineva din guvern care poate rula nişte verificări discrete pentru noi. Sau poate că n-ar fi o idee rea să lansăm zvonul că *Lady Mac* este de închiriat. Dacă Mzu se află aici pentru ajutor, singurul loc din care-l poate obţine este comunitatea naţionaliştilor. S-ar putea chiar ca ei să încerce să ne angajeze să lansăm blestemăţia aia.

– E prea târziu acum, spuse Ashly. Ne aflăm aici în mod oficial ca să cumpărăm componente defensive pentru Seninătate. Şi am pus prea multe întrebări.

– Aşa-i. Iisuse, nu-s obişnuit să gândesc pe liniile astea! Mă-ntreb dacă vreunul dintre camarazii mei căpitani a fost abordat pentru un charter de luptă.

– Doar dacă Mzu se găseşte realmente în asteroidul ăsta, spuse Ashly. *Samaku* putea să andocheze la oricare dintre ceilalţi când a sosit. Bineînţeles, cu condiţia să fi venit în sistemul ăsta, nu uita. Ar trebui să verificăm.

– Nu sunt idiot, suspină Joshua. Sarha lucrează deja în direcţia asta.

*

Zâmbetul Sarhei păru un pic strâmb când Mabaki se lovi pentru a treia oară de ea. Mulţimea din Bar KF-T nu era chiar aşa de impulsivă. Ea se putea strecura perfect printre clienţi, fără să atingă pe nimeni.

Mabaki îşi arcui sprâncenele, apoi le coborî, când femeia întoarse capul.

– Scuze, surâse el.

Nu o deranja atât de mult faptul că se ciocnea de ea, cât locul în care o făcea. Şi felul în care o mânjea atingerea. Sarha gândi că un libidinos disperat între două vârste avea să reprezinte probabil una dintre tribulaţiile mărunte pe care urmau să le întâlnească pe cursul acesta nebunesc stabilit de Joshua.

Era aproape gata să cedeze şi să încerce o datavizare, când îl localiză pe Joshua lângă bar. „Unde altundeva?” se întrebă.

– Ăsta-i, îi spuse lui Mabaki.

Sarha îl bătu pe Joshua pe umăr, tocmai când primea o sticlă de bere de la barman.

– Am găsit pe cineva despre care cred că poate…

Se opri, derutată. Nu era Joshua. Uluitor ca tocmai ea, dintre toţi oamenii, să-l confunde! Totuşi semăna remarcabil de bine, mai ales în pâlpâirile trădătoare de lumină proiectate de spray-ul holografic al ringului de dans. Acelaşi piept lat, pentru a cuprinde un metabolism modificat genetic pentru imponderabilitate, maxilar la fel de proeminent, care trecea după aceea în obraji plaţi. Pielea acestui bărbat era însă mai închisă la culoare, deşi nu aducea nici pe departe cu abanosul majorităţii etnicilor kenyeni din Dorado, iar părul strălucitor era negru ca noaptea, nu şaten comun ca al lui Joshua.

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

– Mie, nu.

Putea de asemenea să reproducă surâsul şarmant al lui Joshua. Poate chiar mai şarmant decât căpitanul lui *Lady Mac.*

– Căutam pe altcineva.

– Deja îl urăsc.

– La revedere.

– Hei, te rog! Sunt prea tânăr să mi se sfârşească viaţa. Şi aşa se va-ntâmpla, când o să pleci. Măcar bea mai întâi un pahar cu mine. El poate s-aştepte.

– Nu, nu poate.

Începu să se îndepărteze, după care un impuls o făcu să privească înapoi, perplexă. La dracu’, asemănarea era extraordinară!

Surâsul lui se lăţi.

– Asta-i. Iei decizia corectă.

– Nu. N-o s-o iau.

– Lasă-mă măcar să-ţi dau e-dresa mea.

– Mulţumesc, dar nu mai rămânem.

Sarha îşi sili picioarele să se pună în mişcare. Ştia că era roşie la faţă. Cât de stupid de stânjenitor!

– Mă numesc Liol! strigă tânărul după ea. Ajunge să-ntrebi de Liol. Mă cunosc toţi.

„Pun prinsoare”, gândi ea, „mai ales fetele.” Mulţimea se

închise din nou în jurul ei şi Mabaki o urmă credincios.

*

A doua oară avu noroc. Joshua stătea la o masă dintr-un colţ adumbrit şi era întovărăşit de Ashly şi Mervyn, aşa că nu-l putu confunda.

– Funcţionarul Mabaki lucrează la Serviciul Imigrări Dorado, explică Sarha trăgându-şi un scaun.

– Excelent, încuviinţă Joshua. Aş dori să-ţi cumpăr nişte fişiere.

Îl costă cincisprezece mii de fuzidolari ca să afle că *Samaku* andocase definitiv la Ayacucho. Un pasager debarcase.

– Ea este, confirmă Mabaki după ce Joshua îi datavizá un fişier vizual. Daphine Kigano. Nu uiţi o femeie ca asta.

– Daphine Kigano, da? Cam viperă, este?

– Mie-mi zici? Mabaki savură altă sorbitură din malţul Tennessee pe care i-l comandase Joshua: Era un fel de prietenă cu Ikela. Nu se face să te bagi peste genul ăsta de relaţii.

Joshua datavizá către procesorul de reţea al clubului, solicită un nucleu de informaţii civile şi accesă un fişier despre Ikela. Era în principal material de relaţii cu publicul conceput şi pus în circulaţie de T'Opingtu, dar îi oferi o idee despre persoana cu care avea de-a face.

– Înţeleg, murmură el. Îmi poţi spune ce nave stelare au plecat după sosirea Daphinei Kigano?

– Foarte simplu: niciuna. Asta dacă nu punem la socoteală delegaţia edeniştilor, dar ei sunt oricum de la giganta gazoasă din sistemul ăsta. Mai există curse interorbitale, însă nicio navă adamistă. *Lady Macbeth* este prima care a sosit după plecarea lui *Samaku.*

După ce Mabaki îi părăsi, un surâs larg se lăţi peste chipul lui Joshua. După multă vreme, era primul care nu trebuia să fie întipărit acolo de nanonicele neurale.

– Mzu e tot aici, le spuse celorlalţi. Am găsit-o.

– Avem o pistă în privinţa ei, îl preveni Melvyn. Doar atât.

– Optimist ca-ntotdeauna. Acum, când ştim despre cine să-ntrebăm, putem începe să ne focalizăm eforturile. Cred că individul ăsta Ikela ar fi un început bun. Ce dracu', am putea chiar să stabilim o întâlnire oficială! T'Opingtu este oricum genul de companie pe care ar trebui s-o contactăm pentru piesele de schimb ale Seninătăţii.

Îşi goli sticla de bere şi o puse pe masă. Cu coada ochiului întrezări o mişcare şi pocni cu palma păianjenul care încerca să fugă de lângă suportul pentru pahare.

*

– Bun, rosti Samuel. Cel puţin ştim motivul pentru care se află el aici. Bănuiesc că Ione Saldana l-a angajat s-o urmărească pe Mzu.

– Viţica aia proastă! se strâmbă Monica. Chiar nu-şi dă seama în ce chestii se bagă? Şi să mai trimită şi nişte idioţi de mercenari în urmărire!

– ”Lagrange” Calvert, reflectă Samuel. Bănuiesc că ar fi putut face şi alegeri mai proaste. În tot cazul, el are curajul necesar într-o misiune ca asta.

– Dar nu şi stilul. Dumnezeule, dacă-ncepe acum să umble de colo până colo, punând întrebări, toţi din Dorado vor afla că Mzu e-n libertate. Tocmai aici s-a găsit să nimerească?! Ar trebui să-l lichidăm; ne-ar scuti de multe bătăi de cap pe termen lung.

– Mi-aş dori să nu mai spui întruna cât de uşoară ar fi viaţa dacă i-am omorî pe toţi cei care sunt cât de cât deranjanţi. Calvert este un amator şi nu ne va deranja. În plus, nu el va fi cel care să agite publicul.

Samuel indică şirul de coloane AV din lungul unui perete al apartamentului închiriat. Agenţii edenişti monitorizau cu atenţie toate outputurile companiilor media din Ayacucho.

Ştirea despre moartea lui Ikela ţinea deja capul de afiş, asociată de acum cu „incidentul” din birourile Laxa & Ahmad. Poliţia tratase moartea ca fiind suspectă şi refuzase orice comentariu pentru reporterii adunaţi înaintea uşilor firmei de avocatură. Deşi lăsase deja să scape că dorea să-l interogheze pe Kaliua Lamu în legătură cu decesul.

Monica făcu o grimasă. N-ar fi trebuit să-l fi demascat, dar avuseseră nevoie disperată de informaţii. Bancherul ceruse ca Monica să-l protejeze de foştii săi camarazi, o solicitare pe care ea nu prea avea cum s-o refuze. Bărbatul şi familia sa se aflau deja la bordul unui şoim-de-vid al delegaţiei edeniste, aşteptând să fie transportat spre un loc sigur.

– Parcă eu nu ştiu? Cabral ăla o să ne facă viaţa amară, mormăi ea. Nu ştiu de ce i-ai lăsat pe el şi pe ceilalţi doi să plece.

– Ba ştii foarte bine motivul. Ce altceva am fi putut face? Ce naiba, Feira Ile este şeful DS Ayacucho, Malindi este preşedintele

Asociaţiei Comercianţilor şi amândoi fac parte din Consiliul Guvernator Dorado. În niciun caz nu puteam autoriza răpirea lor.

– Bănuiesc că nu, oftă femeia.

– Pe de altă parte, nici ei nu le pot spune oamenilor ce făceau, ba nici chiar că au fost acolo.

– Nu te baza pe asta. Aici ei sunt deasupra legii şi dacă se scapă totuşi vreo vorbă despre Mzu, se va inflama simpatia naţionalistă.

– Cred că ar fi mai bine să presupunem că aşa va fi. Cabral va avea grijă în privinţa asta. La urma urmelor el a votat ca Mzu să fie ajutată să recupereze Alchimistul.

– Da. Femeia emise un geamăt exasperat: Doamne, am trecut chiar pe lângă ea!

– Am fugit pe lângă ea, o corectă Samuel.

– A fost zărită pe undeva?

– Nu. În acelaşi timp însă pierdem un număr neobişnuit de mare de păianjeni.

– Da?

– Parcă toţi copiii s-au pornit să-i omoare. Este un fel de joc organizat. Câteva cluburi de zi au chiar concursuri pentru cine poate găsi cât mai mulţi. Se acordă premii în bani. Inteligent, încheie el cunoscător.

– Cineva este bine organizat.

– Da şi nu. Copiii sunt o cale mai aparte de atac; numărul păianjenilor pe care-i pot elimina nu ne va bloca, ci mai degrabă ne va stânjeni. Dacă o altă agenţie ar fi descoperit că noi ne infiltrăm în asteroid, ar fi eliberat un virus particularizat pentru a omorî păianjenii. Aruncă o privire întrebătoare: Nu?

Ea îşi ţuguie buzele într-un zâmbet ironic.

– Îmi pot imagina că asta ar putea fi foarte bine procedura standard de operare pentru unii.

– Prin urmare… nu este o agenţie, dar este cineva care are legături ce ajung până la nivelul cluburilor de zi locale. Şi încă repede.

– În niciun caz partizanii. Ei n-au fost niciodată atât de bine organizaţi, iar membrii lor sunt în majoritate vârstnici reticenţi. Crezi că-i grupul care o are pe Mzu?

– Prin eliminare, el ar trebui să fie.

– Da, însă deocamdată cunoaştem doar un singur membru – pe fata aceea, Voy. Dacă există un nucleu de partizani, îmi vine

greu să cred că ASE nu ştia despre el.

– Sau noi.

Bărbatul se uită la agenţii care monitorizau ştirile şi chipul îi pâlpâi într-o suită de expresii, pe măsură ce schimba întrebări şi răspunsuri pe banda de afinitate generală.

– Interesant, rosti în cele din urmă cu glas tare.

– Ce anume? întrebă Monica răbdător.

– Ţinând seama de moartea misterioasă şi de averea lui Ikela, nicio companie media n-a menţionat-o pe fiica sa. În mod normal acesta ar fi fost primul lucru asupra căruia să se concentreze reporterii: cine va moşteni totul?

– O protejează Cabral.

– Aşa se pare.

– Crezi că el poate fi implicat, cu grupul lui media?

– Foarte puţin probabil. Din câte ştim, implicarea lui cu partizanii a fost minimă; a făcut parte din rândurile lor mai mult formal.

– Atunci, cu ce grup este amestecată Voy, fir-ar a dracului?

*

Mult mai târziu, când avu timp să se gândească pe îndelete, Liol fu de părere că Lalonde fusese motivul lipsei lui de reacţie. În circumstanţe normale, n-ar fi fost niciodată atât de lent. Însă după ce accesase reportajul lui Kelly Tirrel, dăduse iama prin cluburile şi barurile din Ayacucho, bând şi ingurgitând stimulente cu hotărâre metodică. Mulţi alţii procedau la fel, dar din cu totul alt motiv. Ei se temeau pur şi simplu de posedaţi, pe când Liol vedea cum visul vieţii i se năruia în mai puţin de o secundă.

Dintotdeauna fusese un vis periculos. O unică speranţă care dăinuie din primele zile ale copilăriei nu reprezintă o temelie solidă pe care să clădeşti o viaţă. Dar Liol o făcuse. Mama lui îi spusese întruna că tatăl său va reveni într-o bună zi; o asigurare pe care continuă s-o repete după alţi trei soţi şi nenumăraţi prieteni. Va reveni şi ne va lua cu el, undeva unde soarele străluceşte orbitor de alb şi unde terenul este plat şi nesfârşit. La un univers depărtare de asteroizii Dorado, planetoizi hăituiţi de ororile şi tragediile terifiante ale trecutului.

Visul destinului său – ştiinţa sigură – îi dădu lui Liol încredere în sine şi-l separă de cei de o seamă cu el. Făcea parte din prima generaţie de garissani născuţi după Genocid. În timp ce alţii suferiseră din cauza coşmarurilor părinţilor lor, tânărul Liol

prosperase în cavernele şi coridoarele aflate în extindere din Mapire. Fusese campionul clubului său de zi; idolatrizat ca nesăbuit de prietenii adolescenţi, primul dintre ei care se îmbătase, primul care făcuse sex, primul care încercase droguri uşoare, iar apoi nu chiar aşa de uşoare, primul care rulase un program stimulator clandestin prin nanonicele neurale nou implantate. Un puşti autentic din categoria „le-am fumat de mult pe astea”, în măsura în care se putea spune aşa ceva despre domeniul limitat de experienţă care era permis pe orbită în jurul lui Tunja. Însufleţirea i se menţinuse chiar şi după împlinirea a douăzeci de ani, când anii de când tatăl lui nu mai revenise începuseră să se adune alarmant. Continuase să se agaţe de făgăduiala mamei sale.

Un număr însemnat dintre contemporanii lui emigraseră din Dorado când ajunseseră la majorat, un fenomen îngrijorător pentru Consiliu. Toţi presupuseseră că Liol avea să se numere printre ei, ba chiar să fie primul care să dorească să caute noi oportunităţi. El însă rămăsese, alăturându-se efortului de a face din Dorado un stat industrial dezvoltat.

Adunarea Confederaţiei le acordase refugiaţilor de pe Garissa drepturi de colonizare în asteroizii Dorado ca parte din despăgubirile lor pentru Genocidul produs de Omuta. Toate companiile multistelare care exploatau minereuri trebuia să plătească o taxă de licenţiere Consiliului, din care o parte era folosită pentru investiţii în infrastructura asteroizilor şi restul era plătit direct supravieţuitorilor şi descendenţilor lor, risipiţi de acum prin toată Confederaţia.

Până în anul 2600, dividendul acela crescuse la suma respectabilă de douăzeci şi opt de mii de fuzidolari pe an. Cu asemenea venit garantat drept chezăşie, Liol nu avusese dificultăţi în colectarea de împrumuturi şi burse de la Agenţia de Dezvoltare Dorado pentru a-şi începe propria afacere. În concordanţă cu obsesia lui, deja oarecum nesănătoasă, faţă de zborul spaţial, întemeiase compania Quantum Serendipity, specializată în service pentru componentele electronice ale navelor stelare. Fusese o alegere bună, fiindcă numărul navelor stelare din sistemul Tunja crescuse de la un an la altul. Fusese răsplătit cu subcontracte din partea companiilor mai mari de service şi întreţinere şi suise treptat prin lista furnizorilor aprobaţi. După doi ani de creştere constantă, închiriase un siloz

de andocare în spaţioport şi participase la prima lui licitaţie pentru un serviciu complet de întreţinere a navelor stelare. După trei ani, Quantum Serendipity cumpărase majoritatea acţiunilor unei staţii mici de fabricare de componente electronice; producând el însuşi procesoarele, tânărul putea să vândă mai ieftin decât concurenţii săi şi în acelaşi timp să aibă profit.

Acum deţinea majoritatea acţiunilor în două staţii de electronice, era proprietarul a şapte silozuri de andocare şi avea şaptezeci de subordonaţi. Iar cu şase luni în urmă, Quantum Serendipity obţinuse un contract de service pentru reţeaua de comunicaţii care făcea legătura între platformele DS, un venit solid, graţie căruia putea să treacă la un nivel nou de operaţii.

Apoi Adunarea Confederaţiei trimisese vestea despre posedare, urmată rapid de reportajul lui Kelly Tirrel. Prima nu-l deranjase pe Liol nici pe jumătate la fel de mult ca pe concurenţii săi; mulţumită contractului DS, îşi putea menţine compania la suprafaţă în timpul crizei. Însă reportajul, cu eroul zilei, superpilotul „Lagrange” Calvert salvând copilaşi în nava sa stelară, fusese cât pe aici să-l distrugă. Însemnase sfârşitul lumii sale.

Niciunul dintre prietenii lui nu înţelesese motivul deprimării sale bruşte şi feroce şi al beţiilor îngrijorătoare în care se lansase. Ei însă nu-i cunoscuseră niciodată visul şi nu ştiuseră cat de mult însemna pentru el – fusese ceva intim. Aşa încât, după ce două tentative eşuate de „înveselire” se pierduseră jalnic printre abuzurile lui vicios calculate, îl lăsaseră singur.

De aceea fusese surprins când i se adresase fata din Bar KF-T. Surprins... şi destul de iritat. Replicile lui de flirt fuseseră automate, nici măcar nu trebuise să gândească. Abia după plecarea ei, o încruntătură îi traversă faţa chipeşă, mai degrabă plată.

– Joshua, rosti el cu glasul îngroşat de băutură. Mi-a spus „Joshua”. De ce a făcut-o?

Barmaniţa, care de acum renunţase la ideea de a-l târî acasă pentru a-şi petrece noaptea cu el, strânse stoic din umeri şi trecu mai departe.

Liol îşi goli paharul de whisky dintr-o duşcă rapidă şi datavizǎ o solicitare de căutare în calculatorul de înregistrări al spaţioportului. Răspunsul păru să-i declanşeze în nanonicele neurale un program eficient de trezire.

*

Cu treizeci de ani în urmă, când era mereu pe fugă, Alkad văzuse încăperi şi mai mizerabile. Hotelul taxa la oră şi se adresa echipajelor de nave stelare aflate în escale scurte şi cetăţenilor care doreau un locşor tăcut şi privat unde să se dedea la diversele vicii pe care le putea asigura tehnologia modernă. Nu exista nicio fereastră, fiindcă hotelul era tăiat în rocă, puţin în spatele stâncii de la extremitatea cavernei biosferă. Era mai ieftin în felul acela. Clienţii nici măcar nu observau împrejurimile.

Holograme mari acopereau doi pereţi, prezentând imagini ale unui oraş planetar în amurg; peisajul de lumini ce scânteiau aidoma unor nestemate dispărea spre orizontul de sub cerul roz-somon. Patul ocupa jumătate din suprafaţa podelei, lăsând doar atât spaţiu cât să treci pe lângă el. Nu existau alte mobile. Camera de baie era un cubiculum utilitarist, cu duş şi toaletă. Săpunuri şi geluri erau disponibile contra cost dintr-un distribuitor.

– El este Lodi Shalasha, rosti Voy după ce intrară. Superelectronicul nostru, care s-a asigurat că odaia este curată. Sper, pentru binele lui.

Tânărul se rostogoli din pat şi-i zâmbi nervos lui Alkad. Purta un costum oranj flamboaiant cu spirale verzi, care te ameţeau. Nu era la fel de înalt ca Voy, dar uşor supraponderal.

Tipul de student, îl clasifică instantaneu Alkad; arzând de furia care răbufnea dintr-un cap ticsit de informaţii noi. Îl văzuse de o mie de ori până atunci, pe când era conferenţiară; puştani dintr-un mediu fără griji, care-şi extinseseră minţile în direcţiile greşite la primul gust al libertăţii intelectuale.

Surâsul lui era stresat, când o privi pe Voy.

– Ai auzit?

– Ce s-aud? fu imediat suspicioasă fata înaltă.

– Îmi pare rău, Voy. Realmente.

– *Ce-i?*

– Tatăl tău… A fost un accident în birourile Laxa & Ahmad. A murit. Toate emisiunile de ştiri vorbesc numai despre asta.

Toţi muşchii din corpul fetei se încordară şi ea privi direct prin Lodi.

– Cum s-a-ntâmplat?

– Poliţia zice c-a fost împuşcat. Vrea să-l interogheze pe Kaliua Lamu.

– Asta-i o prostie, de ce ar fi vrut Kaliua să-l împuşte pe tata?

Lodi strânse neajutorat din umeri.

– Probabil c-au făcut-o oamenii ăia care alergau spre birouri. Agenţii străini, ei au făcut-o, rosti Voy. Nu ne e permis să ne lăsăm distraşi de asta.

Tăcu o clipă, apoi izbucni în lacrimi.

Alkad bănuise că aşa se va întâmpla; fata era mult prea inflexibilă. O aşeză pe pat şi-i cuprinse umerii cu braţul.

– Gata, gata, o alină ea. Descarcă-te.

– Nu! Voy se legăna înainte şi înapoi. Nu trebuie s-o fac. Nimic nu trebuie să interfereze cu cauza. Am un program supresor pe care-l pot folosi. Lasă-mă doar un moment.

– Nu, o preveni Alkad. Ăsta-i lucrul cel mai rău pe care-l poţi face. Crede-mă, am avut destulă experienţă în suferinţă ca să ştiu ce anume funcţionează.

– Nu-l plăceam pe tata, se tângui Voy. I-am spus că-l uram. Uram ce făcea el. Era slab.

– Nu. Ikela n-a fost niciodată slab. Nu gândi aşa despre tatăl tău. A fost unul dintre cei mai buni căpitani de Marină pe care i-am avut.

Voy îşi trecu o mână peste faţă, nefăcând altceva decât să-şi lăţească urmele de lacrimi.

– Căpitan de Marină?

– Exact! În timpul războiului a comandat o fregată. Aşa l-am cunoscut.

– Tata a luptat în război?

– Da. Şi după aceea.

– Nu-nţeleg. N-a spus-o niciodată.

– Nici nu trebuia s-o facă. Primise ordine şi le-a respectat până în clipa morţii. Ofiţer adevărat până-n ultima clipă. Sunt mândră de el. Toţi garissanii pot fi mândri de el.

Alkad spera că ipocrizia nu avea să i se simtă în glas. Era alarmant de conştientă de cât de multă nevoie avea acum de oamenii lui Voy, indiferent cine ar fi fost ei. Iar Ikela aproape că-şi păstrase credinţa; nu era decât o jumătate de minciună.

– Ce a făcut în Marină?

Voy devenise brusc disperată să afle detalii.

– O să-ţi spun mai târziu, îţi promit, zise Mzu. În clipa de faţă vreau să-ţi activezi un program de adormire. Crede-mă, asta-i cel mai bine. Am avut o zi destul de grea şi până acum.

– Nu vreau să dorm.
– Ştiu. Dar ai nevoie de somn. Şi nu plec nicăieri. Voi fi aici când te trezeşti.
Voy privi cu nesiguranţă spre Lodi, care aprobă încurajator.
– Bine.
Se întinse pe pat, se foi, căutându-şi o poziţie confortabilă, şi închise ochii. Programul intră în acţiune.
Alkad se ridică şi dezactivă costumul cameleonic. Dezlipirea glugii de pe faţă o duru, fiindcă ţesătura subţire i se prinsese posesiv de piele. Însă aerul răcoros din odaie era ca un tonic; transpirase abundent în costum.
Desfăcu banda de etanşare a bluzei şi începu să-şi extragă braţele din costum.
Lodi tuşi agitat.
– Până acum n-ai mai văzut niciodată o femeie dezbrăcată?
– Ăăă, ba da. Dar… Asta-i…
– Pentru tine e doar o joacă?
– Ce joacă?
– Să fii un radical băiat-bun, un revoluţionar care fuge de autorităţi?
– Nu!
– Bun. Pentru că până vom termina, vei vedea lucruri mult mai rele decât curul gol al unei femei de vârsta mea.
Atitudinea ei degajată îl calmă.
– Am înţeles. Pe cuvânt c-am înţeles. Ăăă…
Alkad trecu la pantaloni, care erau mult mai strânşi decât gluga.
– Da?
– Cine eşti dumneata, de fapt?
– Voy nu ţi-a explicat?
– Nu. Mi-a spus doar să alertez grupul pentru posibilitatea de a intra în acţiune. A spus că trebuie să fim atenţi, fiindcă e posibil ca asteroidul să fie supravegheat discret.
– Avea dreptate.
– Ştiu, încuviinţă el mândru. Eu am fost cel care şi-a dat seama că edeniştii împrăştiau păianjeni.
– Isteţ din partea ta.
– Mulţumesc. Cadrele noastre junioare îi curăţă din zonele critice, intersecţii de coridoare şi alte locuri. M-am asigurat totuşi că ocolesc hotelul ăsta; nu voiam s-atrag atenţia asupra lui.

– O precauţie inteligentă. Aşadar cadrele acestea ale voastre ştiu că noi suntem aici?

– Nu, nici vorbă; nimeni n-o mai ştie, jur. Voy a spus că dorea o cameră sigură; am plătit chiar cash.

„Poate că pot totuşi salva situaţia”, gândi Alkad.

– Fii atent, Lodi, merg mai întâi să-mi fac un duş, după care îmi poţi povesti despre grupul ăsta al vostru.

*

Aşa cum se întâmpla cu majoritatea echipajelor după ce andocau, lui Joshua îi plăcea să tragă la un hotel, chiar dacă numai pentru o singură noapte. Nu era neapărat mai convenabil decât să stea în *Lady Mac,* dar însemna o schimbare. De data aceasta însă echipajul reveni în nava stelară şi Joshua depresuriză tubul ecluzei pneumatice după ce toţi ajunseră la bord. Acţiunea aceea ar fi putut stopa cu greu pe cineva îmbrăcat în costum IIS, totuşi *Lady Mac* avea destule sisteme defensive interne. În plus... în fundul minţii lui exista noţiunea că un posedat ar fi avut dificultăţi în purtarea şi operarea unui costum spaţial; dacă Kelly avea dreptate, abilitatea lor energetică nestăvilită ar fi destabilizat procesoarele costumului. Se izolă în coconul său pentru dormit, cu paranoia redusă la nivelul cel mai scăzut după multe zile.

Peste cinci ore, când membrii echipajului începură să plutească în cabina-bucătărie pentru micul dejun, atmosfera era sumbră. Toţi accesaseră companiile locale de ştiri. Moartea lui Ikela ţinea capul de afiş.

Ashly privea la coloana AV a cabinei, când vârî duza pentru lapte în pachetul de cereale.

– Trebuie să fie o lucrătură de acoperire, mormăi pilonii. Prea mult fum, la aşa de puţin foc. De acum poliţia ar fi trebuit să fi arestat pe cineva. Unde s-ar putea ascunde un personaj aşa de proeminent ca Lamu ăsta într-un asteroid?

Joshua ridică ochii de la cutia lui cu suc de grepfrut.

– Crezi că Mzu a făcut-o?

– Nu. Ashly îşi retrase pachetul răcit şi înghiţi o gură de terci de grâu: Cred c-a făcut-o cineva care încerca s-o prindă pe Mzu; Ikela i-a stat în drum. Poliţia trebuie să ştie asta. Nu pot însă să dea publicităţii informaţia.

– Şi au prins-o? întrebă Melvyn.

– Mă crezi mediu psihic?

– Întrebările acestea sunt irelevante, spuse Beaulieu. Nu deţinem suficiente informaţii pentru a specula în felul acesta.

– Putem specula însă despre cine altcineva încearcă s-o prindă, rosti Melvyn. Eu pun pariu că trebuie să fie blestematele alea de agenţii de contrainformaţii. Dacă noi am putut afla că ea a ajuns aici, atunci au putut afla şi ele. Iar ăsta-i un necaz serios, căpitane. Dacă pot lichida pe cineva ca Ikela fără să le pese, n-o să-şi facă mari griji în privinţa noastră.

Joshua îşi lăsă cutia goală de suc de grepfrut şi luă una de ceai şi un croasant. Îi privi pe rând pe membrii echipajului său, pe când mesteca aluatul insipid (alt motiv pentru care-i plăceau hotelurile; mâncarea pentru imponderabilitate era întotdeauna moale şi cleioasă, pentru a evita firimiturile). Cuvintele lui Melvyn erau tulburătoare, fiindcă niciunul dintre ei nu era obişnuit cu pericolul personal, în situaţii de unu la unu; lupta navelor stelare era cu totul altceva. Exista apoi posibilitatea reală de a-i întâlni pe posedaţi.

– Beaulieu are dreptate, nu avem încă date suficiente. Vom petrece dimineaţa rectificând asta. Mel şi Ashly, vreau să vă concentraţi asupra contractelor defensive industriale şi să vedeţi dacă puteţi găsi genul de lucruri de care ar avea nevoie Mzu pentru recuperarea şi plasarea Alchimistului. În principal asta ar însemna o navă stelară, dar şi ea va trebui echipată; dacă avem realmente noroc, este posibil ca Mzu să fi comandat nişte echipamente personalizate. Dahybi şi Beaulieu, încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu Daphine Kigano, unde a fost văzută ultima dată, numărul discului ei de credit, chestii de felul ăsta. Eu voi afla ce pot despre Ikela şi asociaţii lui.

– Şi eu? întrebă Sarha indignată.

– Rămâi de cart aici şi nu laşi la bord pe nimeni cu excepţia noastră. De acum încolo pe punte va fi permanent unul dintre noi. Nu ştiu dacă în Ayacucho există posedaţi, dar nu risc nimic. Mai trebuie ţinut seama şi de agenţiile de contrainformaţii, de forţele locale de securitate şi de cei cu care este asociată Mzu. Cred că poate fi momentul să-i scoatem pe gardişti din tau-zero, pentru eventualitatea în care evenimentele ar lua o turnură nedorită. Ei pot trece destul de uşor drept cosmoniki.

*

Ione găsea foarte bizară senzaţia de independenţă, atât individual, cât şi la unison cu minţile ca nişte cioburi de oglinzi

din ceilalţi gardişti. Gândurile ei fâlfâiau peste banda de afinitate aidoma unor păsări care fugeau dinaintea unui uragan.

Trebuie să încercăm să ne separăm mai mult, spuse ea.

La care propriile ei gânduri răspunseră: **Absolut.**

Se simţi chicotind; genul de chicotit produs de gâdilatul unui amant nemilos: nedorit, totuşi inevitabil.

Contactul de afinitate cu ceilalţi trei gardişti se reduse, limitându-se la informaţii esenţiale: locul, situaţia ameninţării, interpretarea ambientului. Nu-şi putea stăvili micul fior de nerăbdare înaintea experienţei aceleia, deoarece era prima dată când ieşise din Seninătate. Poate că Ayacucho nu însemna mare lucru, dar era decisă să se lase pătrunsă cât mai mult de locul acela.

Îl urmă pe Joshua afară din capsula de tranzit care îi adusese de la spaţioport. Incinta axială era o simplă bulă de rocă cu gravitaţie redusă, dar în acelaşi timp era o bulă de rocă pe care n-o mai văzuse până atunci. Prima ei lume străină.

Joshua pătrunse într-un tub lift care aştepta şi se aşeză. Ea alese locul de vizavi şi compozitul scârţâi, ajustându-se sub greutatea sa.

– Este foarte straniu, rosti ea când liftul porni. O parte din mine doreşte să fie lângă tine.

Chipul bărbatului deveni imobil.

– Iisuse, Ione, de ce dracu’ ţi-ai băgat personalitatea în gardişti? Seninătatea ar fi fost suficientă.

– Oh, Joshua Calvert, dar am impresia că eşti stânjenit!

– Cine, eu? Nu, câtuşi de puţin, sunt perfect obişnuit să se dea la mine nişte monştri asexuaţi înalţi de doi metri.

– Nu mai fi aşa de morocănos! În plus, ar trebui să fii recunoscător. Instinctul meu este foarte protector faţă de tine, ceea ce mi-ar putea conferi un avantaj.

Replica lui Joshua i se pierdu undeva în gât.

Uşile liftului se deschiseră într-un spaţiu public din districtul comercial al asteroidului, unde câţiva funcţionari întârziaţi se grăbeau spre muncă, iar o pereche de mecanoizi curăţa pereţii şi podeaua. Era mai puţin spartană decât incinta axială, cu un plafon înalt, arcuit, şi hârdaie de plante spaţiate la intervale regulate. Continua să fie totuşi doar un tunel prin rocă, nimic elaborat. Din păcate, gardistul nu avea buze, pentru că femeia le-ar ţuguiat cu certitudine. Ea dorea realmente să vadă caverna

biosferă.

Joshua porni prin spaţiul public.

– Ce speri să obţii aici? îl întrebă ea.

– T'Opingtu este o companie mare şi cineva trebuie să fi fost numit imediat pentru a o conduce. Ikela s-ar fi asigurat că înlocuitorul său va fi o persoană în care se putea încrede, cineva din cercul lui imediat. Nu-i mare lucru, dar este pista cea mai bună pe care o avem.

– Nu cred că vei putea stabili vreo întâlnire azi.

– Nu mai fi aşa de pesimistă. Problema ta este că Seninătatea este incoruptibilă şi logică, iar tu eşti obişnuită doar cu aşa ceva. Asteroizii ca Ayacucho nu sunt niciuna, nici alta. Mărimea contractului pe care li-l voi flutura în faţa ochilor mă va duce drept în biroul din vârf. Genul ăsta de afaceri are o etichetă.

– Perfect, o să intri. Şi după aceea?

– Nu voi şti până când nu voi ajunge acolo. Nu uita că asta-i o misiune care se ocupă exclusiv de achiziţia datelor; totul este de ajutor, chiar dacă-i negativ. Aşa că menţine-ţi simţurile deschise şi memoria pe înregistrare completă.

– Da, să trăiţi, dom' căpitan.

– Bun, suntem interesaţi în primul rând de tot ce putem afla despre viaţa lui Ikela. Ştim că era un refugiat garissan – deci cu cine a venit din trecut, cât de naţionalist era…? Nume, contacte, chestii de genul ăsta.

– Personalitatea mea n-a suferit în decursul procesului de copiere. Pot gândi şi singură.

– Minunat! Un bodyguard cu atitudine.

– Joshua, dragule, asta nu-i atitudine.

Tânărul se opri deodată şi împunse cu un deget spre matahală.

– Ia vezi…

– Aceea este Pauline Webb, rosti Ione.

– Ce? Cine?

Trei oameni veneau spre Joshua. Doi bărbaţi de etnie africană, care flancau o femeie albă. Tânărului nu-i plăcu deloc aspectul bărbaţilor; purtau haine civile, dar armura de luptă ar fi fost mai cuvenită. Erau amplificaţi şi conţineau fără îndoială o varietate mare de implanturi letale.

Pauline Webb se opri la doi metri de Joshua şi-l privi curioasă pe gardist.

– Întâlnirea ta a fost anulată, Calvert. Strânge-ţi echipajul, întoarce-te la navă şi pleacă acasă. Azi.

Joshua îşi afişă zâmbetul cel mai nonşalant.

– Pauline Webb! Interesant să te-ntâlnesc aici.

Ochii ei mijiţi îl examinară din nou cu suspiciune pe gardist.

– De acum situaţia aceasta nu mai este grija ta.

– Este grija tuturor, vorbi Ione. Mai ales a mea.

– Nu îmi închipuiam că obiectele astea pot opera independent.

– Acum ştii, spuse Joshua politicos. Acum dacă sunteţi amabili să vă daţi…

Bărbatul aflat drept în faţa lui încrucişă braţele şi-şi depărtă uşor picioarele, o statuie realmente inamovibilă. Rânji carnivor către Joshua.

– Ăăă, am putea ajunge la o înţelegere?

– Înţelegerea este simplă, spuse Webb. Dacă pleci, o să trăieşti.

– Haide, Joshua, zise Ione.

Mâna foarte umană a gardistului i se strânse pe umăr, silindu-l să se întoarcă.

– Dar…

– Haide.

– Este un sfat înţelept, rosti Webb. Dă-i ascultare.

Ione îi slăbi umărul după câţiva paşi. Clocotind, Joshua o lăsă să-l escorteze înapoi la lift. Când se uită înapoi, Webb şi cei doi bărbaţi stăteau locului şi-l priveau.

– Asta nu-i teritoriul ei, şuieră tânărul spre gardist. Am fi putut provoca o scenă, i-am fi putut face necazuri. Poliţia ar fi intervenit în aceeaşi măsură în care ar fi făcut-o cu noi.

– Orice incident cu autorităţile de aici ar fi fost rezolvat în favoarea ei. Este ofiţer SCNC trimis după Mzu; Biroul local al Marinei ar fi susţinut-o, iar noi doi am fi intrat în rahat până peste cap, ca să nu mai amintesc de închisoare.

– De unde dracu' ştia Webb unde mergeam?

– Presupun că echipajul lui *Lady Mac* este supravegheat clandestin chiar în clipa asta.

– Iisuse!

– Exact. Va trebui să ne retragem şi să venim cu o strategie mai bună.

Ajunseră la uşile liftului şi Joshua datavize pentru întoarcerea

în incinta axială. Mai aruncă o privire în spate către Webb, pe a cărei faţă înflorea un surâs viclean.

– Ştii ce-nseamnă asta, nu?

– Ce?

– Că agenţiile încă n-au pus mâna pe ea. Mai avem şanse.

– Este logic.

– Bineînţeles că-i logic. Am putea chiar să întoarcem situaţia în favoarea noastră.

– Cum?

– O să-ţi spun după ce revenim la bordul lui *Lady Mac.* Mai întâi, toţi va trebui să ne supunem decontaminării. Hristos ştie cu ce fel de nanonice secrete ne-au înţepat! Dacă nu suntem atenţi, ne vom emite gândurile drept la ei.

Uşile liftului se deschiseră şi Joshua păşi înăuntru. Cineva lipise aleatoriu pe pereţi vreo şase abţibilduri holomorfe rotunde, cu diametrul de douăzeci de centimetri; alte două erau pe tavan. Unul se afla la înălţimea capului său şi-şi începu ciclul: un mugur strâns de fotoni de culoarea lavandei care creşteau dinspre centru, căpătând forma unei majorete adolescente vesele. Figura îşi agită entuziast bastonul argintiu.

– Fugi, Alkad, fugi! ţipă ea. Eşti ultima noastră şansă: nu-i lăsa să te prindă. Fugi, Alkad, fugi!

Joshua se holbă la ea stupefiat.

– Doamne Dumnezeule…

Majoreta îi făcu obraznic cu ochiul şi coborî înapoi sub suprafaţa abţibildului. Alte trei îşi începură ciclul.

18

Placa 8-92-K: gri mat, câteva zgârieturi acolo unde fusese atinsă de scule şi mănuşi neatente, benzi roşii de cod care-i anunţau lotul de fabricaţie şi utilizarea permisă de BAC, indicatori reactivi ce măsurau radioactivitatea şi ablaţia vidului şi care încă străluceau verde sănătos; la fel ca toate celelalte plăci hexagonale ce protejau sistemele delicate ale *Răzbunării lui Villeneuve* de expunerea directă la spaţiul cosmic. Atât doar că radia un nivel infim de activitate electromagnetică. Aşa indica prima ventuză de scanare. Erick o aplică iute pe a doua pe centrul sursei. Blocul senzorial confirmă un punct de emisie a radiaţiilor. Analiza densităţii detalie mărimea unităţii îngropate şi un contur aproximativ al componentelor sale mai mari.

– L-am găsit, căpitane, datavizǎ Erick. L-au încorporat într-o placă de blindaj. Cred că-i un nucleu mic de tritiu şi deuteriu cu electroni comprimaţi; poate zero virgulă doi dintr-o detonare de o kilotonă.

– Eşti sigur?

Erick se simţea prea obosit ca să fie furios. Era a noua lui căutare şi toate îi stresau prea mult corpul convalescent. După ce termina fiecare şedinţă de zece ore petrecută strecurându-se ca un şarpe prin măruntaiele navei, trebuia să meargă direct în cartul de pe punte ca să păstreze pentru Kingsley Pryor şi cei opt reporteri de teren iluzia unei activităţi normale la bordul navei. Iar peste toate astea, Organizaţia jucase murdar. Aşa cum ştiuse că va face.

– Sunt sigur.

– Mulţumesc sfinţilor binecuvântaţi. În sfârşit! Acum putem scăpa de diavolii ăştia. Îl poţi dezactiva, nu-i aşa, *mon enfant?*

– Cred că ideea cea mai bună ar fi să detaşăm placa şi s-o vaporizăm cu laserele cu raze X imediat ce s-a îndepărtat de navă.

– Bravo! Cât va dura?

– Cât va fi necesar. N-o să grăbesc lucrurile.

– Bineînţeles.

– Pe orbita asta există ceva coordonate rezonabile pentru salt?

– Unele. O să-ncep să le calculez.

Erick baleie lent şi restul cavităţii micuţe, căutând orice alte procesoare incompatibile. Vizavi de placa de blindaj se afla o spirală de conducte nervurate, aducând cu coada strâns încolăcită a unui dragon, care ducea la o pompă de schimb de căldură. El ieşise la marginea ei, înghesuit între titanul curbat şi un grup de rezervoare de azot criogenic de dimensiunile unor mingi de fotbal, care asigurau presiunea pentru rachetele de poziţionare. Un spaţiu mic şi ticsit, dar care oferea o sută de unghere şi curbe pe jumătate ascunse. Avu nevoie de o jumătate de oră pentru a-l baleia corespunzător, silindu-se să fie metodic. Nu era tocmai uşor, cu o minibombă nucleară armată aflată la optzeci de centimetri de craniul lui şi cu temporizatorul pornit pe numărătoare inversă.

Când fu mulţumit că în cavitate nu existau capcane sau alarme, se răsuci încetişor cu faţa la carcasă şi se strecură afară din cavitate aidoma pastei stoarse dintr-un tub.

În mod normal, plăcile de blindaj ale unei nave stelare se demontau din exterior, unde niturile de îmbinare şi bolţurile de încărcare erau imediat accesibile. Ceea ce încerca el era mult mai dificil. Procedura ezoterică pentru aruncarea peste bord executată din interior rulă prin nanonicele neurale ale lui Erick: o operaţie care trebuie să fi fost cu certitudine imaginată de comitete de funcţionari civili aflaţi în pauză de prânz permanentă şi lipsiţi de orice cunoştinţe de astroinginerie. Era extrem de ispititor să vâri pur şi simplu o lamă cu fisiune în siliciu şi să tai un cerc larg în jurul minibombei nucleare. În loc de aşa ceva, bărbatul dataviză calculatorului de zbor să decupleze generatorul de forţă pentru legături moleculare, după care aplică şurubelniţa antitorsiune la primul cuplaj. Poate că nu fusese decât închipuirea sa, dar i se păru că noul braţ din ţesut artificial era mai lent decât celălalt. Rezervele de substanţe nutritive sărăciseră aproape complet. Gândurile îi erau prea confuze pentru a-şi face realmente griji în privinţa aceea.

Peste optzeci de minute, placa era terminată. Cavitatea micuţă roia de nituri aruncate, bolţuri de încărcare, cioburi de siliciu şi câteva capete de scule pe care le pierduse. Senzorii costumului său aveau probleme în a-i oferi o imagine decentă din cauza gunoaielor acelora. Îşi vârî ultimele unelte înapoi în harnaşament şi se târî şi mai mult afară din coridorul de acces, pipăind cu degetele de la picioare după o priză solidă în care să

se poată împinge. Când ajunse pe poziţie, era aproape complet îndoit din mijloc şi cu spinarea apăsată de placă. Începu să împingă, forţând la maximum muşchii picioarelor. Aproape imediat, programe de monitorizare fiziologică începură să emită avertizări. Erick le ignoră, utilizând un program tranchilizant pentru a atenua grija tot mai mare legată de leziunile suplimentare pe care şi le cauza.

Placa se mişcă. Nanonicele neurale înregistrară o deplasare infimă a posturii sale. Apoi începu să se ridice în incrementări de milimetri. Aşteptă până ce nanonicele neurale anunţară că placa se deplasase cinci centimetri, după care încetă să mai apese. Inerţia avea să facă restul. Abdomenul îi era străbătut de crampe.

O seceră lată de lumină albastru-argintie străluci în cavitate, când se retrase în coridorul de acces. O margine a plăcii se desprinsese şi se ridica din aliniament. Senzorii din gulerul costumului îşi reduseră iute receptivitatea când fasciculul animă fragmentele de nituri într-o furtună sclipitoare. Placa se ridica greoi. Erick verifică marginile pentru ultima dată, ca să vadă dacă degajaseră toate, şi după aceea dataviză:

– Gata, căpitane, este liberă. Activează rachetele de poziţionare. Să ne separăm.

Văzu realmente erupţiile silenţioase ale duzelor mici de rachete chimice ce înconjurau ecuatorul navei stelare, ca nişte gheizere galbene luminoase şi iuţi. Placa din carcasă părea să se mişte mai repede acum, îndepărtându-se de cavitate.

Kursk era vizibilă afară. *Răzbunarea lui Villeneuve* se găsea pe orbită joasă, scăldată în revărsarea de lumină pâlpâitoare care se reflecta din oceanele acoperite de nori ale planetei.

Era a doua cucerire a Organizaţiei Capone: o planetă de etapa a III-a, la şase ani-lumină de Arnstadt. Cu o populaţie care depăşea cu puţin cincizeci de milioane, evolua de la faza de economie bazată exclusiv pe planetă spre dezvoltarea unei mici industrii spaţiale, şi ca atare reprezenta o ţintă uşoară. Nu exista o reţea DS, totuşi avea staţii moderne şi valoroase de astroinginerie şi o populaţie rezonabilă. Escadrila de douăzeci şi cinci de nave stelare pe care Luigi Balsmao o desfăşurase pentru cucerirea planetei nu întâlnise aproape nicio opoziţie. Cinci nave stelare de traderi independenţi andocate la unica aşezare asteroidală de pe orbita lui Kursk fuseseră înarmate cu viespi de

luptă, dar armele erau de mâna a treia şi căpitanii deloc entuziaşti să decoleze pentru a muri curajos în faţa forţei de foc superioare a Organizaţiei.

Alături de celelalte nave de escortă, *Răzbunarea lui Villeneuve* fusese repartizată în noua escadrilă a Organizaţiei la nici opt ore după ce ajunsese la Arnstadt. Supus, însă furios, André fusese incapabil să refuze. Avuseseră parte chiar şi de lupte, lansând şase viespi de luptă împotriva celor doi apărători care reacţionaseră la sosirea lor.

Din cauza echipajului incomplet, fusese necesar ca toţi să fie pe punte în decursul ultimei etape a misiunii, astfel că nu avuseseră cum să continue căutarea bombei. Ceea ce însemnase că nu se putuseră eschiva nici de la misiunea finală.

După ce mica bătălie fusese câştigată şi planeta rămăsese deschisă pentru desanturile lui Capone, *Răzbunarea lui Villeneuve* căpătase din partea comandantului escadrilei sarcini de curăţire orbitală. Zeci de mii de fragmente minuscule proiectate de viespile de luptă care detonaseră contaminau acum spaţiul din jurul planetei şi fiecare dintre ele prezenta un serios risc potenţial de impact pentru navele stelare ce se apropiau. Bateriile de senzori de luptă de pe *Răzbunarea lui Villeneuve* erau îndeajuns de puternice pentru a detecta orice obiect mai mare decât un fulg de zăpadă care s-ar fi apropiat la mai puţin de o sută de kilometri de fuzelaj. Iar André utiliza tunurile laser cu raze X pentru a vaporiza orice asemenea fragmente pe care le localizau.

Erick privi cum placa de carcasă 8-92-K se micşoră, un hexagon mic şi perfect negru pe fundalul oceanului turcoaz-închis scânteietor. Cât ai clipi, deveni portocaliu orbitor, apoi explodă.

– Cred c-a sosit momentul să purtăm o mică discuţie cu domnul Pryor, datavizǎ André Duchamp către echipajul său.

*

Păru ca şi cum omul de legătură cu Organizaţia îi aşteptase, când André îşi datavizǎ codul de comandă prioritară pentru a deschide uşa cabinei. Era perioada desemnată de somn a lui Kingsley Pryor, însă bărbatul complet îmbrăcat plutea deasupra podelei în postura lotus. Ochii îi erau deschişi şi nu trădară deloc surpriză la vederea celor două pistoale laser care-l aţinteau.

„Şi nici teamă”, gândi Erick.

– Am eliminat bomba! anunţă André triumfător. Ceea ce-nseamnă că tocmai ai devenit un surplus în nava asta.

– Aşadar, vei ucide celelalte echipaje, nu-i aşa? întrebă Kingsley încetişor.

– Poftim?

– Eu trebuie să transmit un cod la fiecare patru ore – maximum la şapte ore, mai ţii minte? Dacă nu se întâmplă aşa, una dintre celelalte nave va exploda. Ca atare, nici ea nu-şi va putea emite codul… şi alta va sări în aer. Vei declanşa o reacţie în lanţ.

André îşi menţinu neschimbată expresia.

– În mod evident, îi vom avertiza că plecăm înainte de a efectua un salt în afara sistemului ăstuia. Mă crezi un barbar? Vor avea timp să se evacueze. Iar Capone va rămâne cu cinci nave mai puţin. În ochi îi jucă un licăr. Voi avea grijă ca reporterii de teren să-nţeleagă asta. Nava şi echipajul meu vor lovi exact în inima Organizaţiei.

– Mă aştept ca Al Capone să fie distrus de vestea aceasta. Să fie lipsit de un luptător ca tine!

André îl fulgeră mânios din ochi; el nu reuşea niciodată să folosească sarcasmul, indiferent cât de rudimentar, şi detesta să-i fie ţintă.

– Îl poţi informa tu însuţi. Te vom trimite la el prin intermediul lumii de dincolo.

Strânsoarea i se înteţi pe pistolul laser.

Kingsley Pryor îşi întoarse ochii glaciali spre Erick şi datavиză:

– Trebuie să-i opreşti să mă ucidă.

Mesajul era criptat precum un cod al Marinei Confederaţiei.

– Cunoscând natura posedaţilor, mă aştept să fie un cod compromis de mult, îi datavиză Erick.

– Foarte probabil. Dar colegii tăi de echipaj ştiu că eşti ofiţer SCNC? Dacă ar şti-o, mi te-ai alătura în lumea de dincolo. Acum nu mai am absolut nimic de pierdut. De fapt nu mai am nimic de pierdut de ceva vreme.

– Cine pizda mă-sii eşti?

– Am servit în Divizia Armament SCNC ca ofiţer de evaluare tehnică. De aceea îţi cunosc identitatea, căpitane Thakrar.

– Din punctul meu de vedere, asta te face un dublu trădător: al omenirii şi al Marinei. Iar Duchamp nu va crede un cuvânt din spusele tale.

– Thakrar, trebuie să mă ţii neapărat în viaţă! Ştiu care este următorul sistem stelar pe care plănuieşte Organizaţia să-l invadeze. În momentul acesta în toată galaxia nu există informaţie mai importantă. Dacă Aleksandrovici şi Lalwani cunosc ţinta, pot intercepta şi distruge flota Organizaţiei. În clipa de faţă n-ai altă misiune decât să le transmiţi informaţia asta. Corect?

– Gunoaie ca tine ar fi în stare să spună orice.

– Nu-ţi poţi asuma riscul eventualităţii ca eu să mint. În mod evident am acces la eşaloanele de comandă ale Organizaţiei, fiindcă altfel n-aş fi putut ajunge în poziţia asta. Ca atare aş putea mult mai uşor să-i cunosc strategia generală. Procedurile minimale cer ca să fiu interogat.

Decizia părea mai teribilă decât tot timpul pe care-l petrecuse în cavitate, lucrând la placa din carcasă. Erick era dezgustat de posibilitatea ca un rahat absolut ca Pryor să-l poată manipula.

– Căpitane, rosti el obosit.

– *Oui?*

– Cât crezi c-am putea obţine pe el dacă l-am preda autorităţilor Confederaţiei?

André îl privi surprins.

– *Mon enfant,* te-ai schimbat de când ai venit la bord.

„De când Tina… cine nu s-ar fi schimbat?”

– Când ne vom întoarce, vom fi în căcat cu Confederaţia. Am semnat cu Capone, nu uita, şi am dat o mână de ajutor la invazia asta. Însă dacă le vom aduce un trofeu ca ăsta, mai ales dac-o vom face sub ochii tuturor reporterilor, vom fi eroi; orice datorii ne vor fi şterse.

Ca întotdeauna, avariţia îl învinse pe Duchamp. Zâmbetul natural al feţei sale blânde se lăţi admirativ.

– Bine gândit. Madeleine, ajută-l pe Erick să-l bage pe porcul ăsta în tau-zero.

– Da, căpitane.

Femeia se împinse în marginea trapei şi prinse umărul lui Pryor. Pe când o făcea, nu putu să nu-i arunce lui Erick o privire neliniştită.

El nu-i putu răspunde nici măcar printr-un surâs de regret. „Crezusem că se terminase, că dacă scăpăm de bombă, s-a sfârşit. Am fi andocat la un spaţioport civilizat şi-i puteam preda biroului local al Marinei. Acum n-am făcut altceva decât să

schimb o problemă cu alta. Doamne Dumnezeule, când se va încheia totul?”

*

Lumea de dincolo era diferită, nu schimbată, însă rupturile care se deschideau, sfâşiate, în universul real pâlpâiau în fulgere de senzaţii. Le înfuriau şi le surescitau pe sufletele care sălăşluiau acolo; o mostră patetică, un memento a ceea ce fusese cândva. Dovada că viaţa corporală le putea aparţine din nou.

Rupturile nu aveau un tipar. Lumea de dincolo nu avea o topologie structurată. Rupturile se iveau. Dispăreau. Şi de fiecare dată câte un suflet se strecura afară printr-una, pentru a poseda. Norocul, şansa, le dicta apariţiile.

Sufletele zbierau pentru mai multe, râcâind după urmele reziduale ale camarazilor mai norocoşi, care răzbătuseră în exterior. Implorau, se rugau, promiteau, blestemau. Tirada era în sens unic. Aproape.

Posedaţii aveau puterea de a privi înapoi, de a asculta mai atent.

Unul dintre ei spuse: Vrem pe cineva.

Drept răspuns, sufletele bolborositoare îşi zbierară minciunile: Eu ştiu unde sunt. Eu ştiu cum s-ajut. Luaţi-mă pe mine. Pe mine! Vă spun eu.

Psalmodierea unui miliard de entităţi torturate nu poate fi ignorată.

Altă ruptură apăru, ca o lumină solară sonoră ce străpungea un nor de abanos. Sus de tot exista o barieră, care împiedica sufletele să se ridice în glorie. Existenţa ei extinsă aprinse o dorinţă agonizatoare în cei care se îngrămădiseră, înconjurând-o.

Vedeţi? Un corp vă aşteaptă, o răsplată pentru informaţia de care avem nevoie.

Care? Care informaţie?

Mzu. Dr. Alkad Mzu, unde este ea?

Întrebarea undui prin lumea de dincolo, ca un zvon virus, trecu – fu smulsă – de la un suflet la altul. Până ce, finalmente, femeia se ivi, înălţându-se din degradările perpetuului viol al minţii, pentru a îmbrăţişa şi adora durerea care-i satura noul corp. Senzaţii năvăliră pentru a creşte conştiinţa: căldură, umezeală, aer proaspăt. Ochi clipiră şi se deschiseră, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând înaintea agoniei

membrelor ei opărite, jupuite de piele.

– Ayacucho, tuşi Cherri Barnes către gangsterii care se aplecau peste ea. Mzu s-a dus în Ayacucho.

*

Fişierul strict secret conţinea un raport pe care Primul-amiral îl găsi mai îngrijorător decât orice înfrângere a Marinei. Fusese scris de un economist din echipa preşedintelui Haaker şi detalia stresul pe care posedarea îl impunea asupra economiei Confederaţiei. Problema majoră era aceea că conflictele moderne manifestau tendinţa de a fi rezolvate prin încleştări de cincisprezece minute între escadrile de nave stelare: rapid şi de obicei destul de decisiv. Doar o dispută cu totul excepţională ducea la mai mult de trei încleştări spaţiale.

Posedarea însă decupla economia interstelară. Încasările din taxe se reduceau, şi odată cu ele abilitatea guvernelor de a-şi susţine trupele în misiuni de multe zile. Iar Marina Confederaţiei constituia principala cauză de secătuire a finanţelor generale. Impunerea carantinei era o politică strategică bună, dar nu avea să rezolve problema. În maximum şase luni trebuia găsită o strategie nouă, care să includă o soluţie finală, altfel Confederaţia avea să înceapă să se dezintegreze.

Samual Aleksandrovici închise fişierul când Maynard Khanna îi introduse în cabinetul său pe cei doi vizitatori. Amirala Lalwani şi Mullein, căpitanul şoimului-de-vid *Tsuga,* salutară la unison.

– Veşti bune? se adresă Samual Aleksandrovici către Lalwani.

Întrebarea devenise o glumă standard la începutul şedinţelor lor zilnice de analiză a situaţiei.

– Nu total negative, spuse ea.

– Mă uimeşti. Luaţi loc.

– Mullein tocmai a sosit de la Arnstadt; *Tsuga* a avut misiuni de culegere de informaţii în sectorul acela.

– Da? arcui Samual o sprânceană groasă către tânăra edenistă.

– Capone a invadat alt sistem stelar, zise Mullein.

Samual Aleksandrovici înjură amar.

– Asta nu-i negativă?

– Este vorba despre Kursk, zise Lalwani. Ceea ce este interesant.

– Interesant, repetă el mormăit.

Nanonicele neurale îi furnizară fişierul planetei.

Necunoaşterea planetei pe care ar fi trebuit s-o protejeze năştea sentimente obscure de vinovăţie. Imaginea acesteia apăru pe unul dintre holoecranele lungi din cabinet: o planetă terracompatibilă perfect banală, dominată de oceane mari.

– Populaţia – peste cincizeci de milioane, recită Samual Aleksandrovici din fişier. La dracu'! Adunarea va lua foc, Lalwani.

– N-are niciun drept, spuse femeia. Strategia ta iniţială de restricţionare lucrează foarte eficient.

– Cu excepţia lui Kursk.

Ea plecă fruntea, aprobator.

– Cu excepţia lui Kursk. Însă asta nu s-a datorat vreunui eşec al ordinului de carantină. Carantina avea scopul de a împiedica infiltrarea clandestină, nu o invazie înarmată.

Mintea lui Samual reveni la raportul strict secret.

– Să sperăm că nobilii ambasadori vor vedea situaţia în felul acesta. De ce ai spus că este interesant?

– Deoarece Kursk este o planetă de etapa III; fără trupe de Marină şi fără reţea DS. Un adversar uşor de învins pentru Organizaţie, care nu s-a ales totuşi decât cu câteva staţii orbitale industriale şi o luptă aprigă pentru a reprima populaţia planetei, a cărei majoritate trăieşte în mediul rural – sunt încă foarte agrari. Cu alte cuvinte, posedaţii se confruntă cu comunităţi mici şi solide de fermieri bine înarmaţi, care au fost avertizaţi cu suficient timp înainte.

– În acelaşi timp însă, observă Samual, posedaţii au trupe susţinute de nave stelare.

– Da, totuşi de ce să te oboseşti să posezi cincizeci de milioane de oameni care nu pot aduce nicio contribuţie pozitivă pentru Organizaţie?

– Posedarea este în general lipsită de sens.

– Nu, dar Organizaţia lui Capone are nevoie de susţinere economică sănătoasă – în tot cazul, asta îi trebuie flotei sale. Nu va opera fără să fie susţinută de o capacitate industrială funcţională.

– Bine, m-ai convins. Aşadar, cu ce analiză a venit personalul tău?

– Credem că a fost în principal o mişcare de propagandă. O cascadorie, dacă vrei să-i spunem aşa. Kursk n-a însemnat mare lucru pentru el şi nici nu reprezintă un activ. Unicul beneficiu este pe linie psihologică. Capone a mai cucerit o planetă. El este

o forţă de care trebuie ţinut seama, Regele Posedaţilor. Aiureli de felul ăsta. Oamenii nu se vor uita cât de nesemnificativă este Kursk din punct de vedere strategic; nu se vor gândi decât la blestemata aceea de curbă exponenţială de expansiune. Ne va supune unei presiuni politice foarte mari.

– Cabinetul Preşedintelui a solicitat peste două ore o informare despre noua situaţie, domnule amiral, spuse Maynard Khanna. Este rezonabil de presupus că Adunarea va cere după aceea o desfăşurare militară pe scară mare şi de vizibilitate maximă. Şi o victorie. Pentru politicieni va fi util să demonstreze că Confederaţia poate ataca inamicul, că nu stă cu braţele încrucişate fără să facă nimic.

– O gândire minunat de precisă, mormăi Samual Aleksandrovici. Marinele naţionale au pus la dispoziţie doar şaptezeci la sută din trupele pe care ni le-au promis, abia izbutim să impunem carantina şi nu putem afla de unde dracu’ provine antimateria lui Capone! Acum se aşteaptă din partea mea să rechiziţionez toate forţele pe care le am pentru a crea o flotilă de interdicţie. Mă-ntreb dacă îmi vor impune şi o ţintă, fiindcă eu nu pot vedea niciuna. Când vor învăţa oamenii că, dacă ucidem corpurile posedate, nu facem altceva decât să sporim numărul sufletelor din lumea de dincolo? În plus, mă îndoiesc că familiile celor pe care-i ucidem ne vor mulţumi.

– Pot oferi o sugestie, domnule amiral? rosti Mullein.

– Sigur că da.

– Aşa cum a spus doamna amiral Lalwani, *Tsuga* colecta informaţii de la Arnstadt. Părerea noastră este că Organizaţia lui Capone nu are viaţă tocmai uşoară pe planetă în sine. Platformele DS trag aproape din oră în oră, pentru a-i susţine pe locotenenţii Organizaţiei de pe suprafaţă. Se confruntă cu multă rezistenţă acolo jos. Consensul Yosemite crede că dacă vom începe să hărţuim navele şi staţiile industriale pe care Capone le are pe orbită, îi vom face viaţa foarte dificilă. Susţinerea constantă pe distanţe interstelare îi va supune resursele la eforturi considerabile.

– Maynard? întrebă Primul-amiral.

– Este posibil. Marele Stat-major a întocmit deja planurile cuvenite pentru situaţii neprevăzute.

– Când n-o face?

– În principal ar însemna ca şoimii-de-vid pentru observaţii să

planteze mine stealth de fuziune în spaţiul orbital al lui Arnstadt; un procentaj suficient de mare ar trebui să poată trece de senzorii DS. Le vom echipa cu focoase de proximitate masică şi toate navele de acolo vor avea probleme majore. Nimeni nu va şti când soseşte un atac, ceea ce va îngrijora serios echipajele când vor înţelege că le putem nimici. De asemenea, pot fi organizate atacuri rapide asupra aşezărilor asteroidale: o navă face un salt acolo, lansează o salvă aleatorie de viespi de luptă şi dispare tot prin salt. Ceva similar cu atacul edeniştilor împotriva Valiskului. Deosebirea ar fi că noi am distruge în principiu hardware, nu oameni.

– Vreau să fie rulate chiar azi studiile de fezabilitate, rosti Primul-amiral. Includeţi Kursk, dar şi Arnstadt. În felul acesta voi avea ceva concret când voi fi chemat să explic Adunării ultimul fiasco.

Îl privi gânditor pe tânărul căpitan de şoim-de-vid.

– Ce face în clipa de faţă flota lui Capone?

– Este răspândită prin sistemul Arnstadt şi ţine la respect aşezările asteroidale până la posedarea completă a populaţiilor lor. Multe nave capturate sunt trimise înapoi la Noua Californie, unde bănuim că sunt înarmate pentru următoarea lui invazie. Merge însă încet; probabil că duc lipsă de echipaje.

– În sfârşit, comentă Lalwani posacă. Mă scoate realmente din minţi când văd câţi dintre nenorociţii ăia de traderi independenţi s-au dus să lucreze pentru el.

– Recrutările s-au redus considerabil după instaurarea carantinei, spuse Maynard Khanna. După ce au auzit de Arnstadt, până şi traderii independenţi ezită să ia banii lui Capone, iar proclamaţia Adunării trebuie să fi avut vreun efect.

– Fie asta, fie sunt prea ocupaţi să încaseze banii, străpungând carantina, strânse din umeri femeia. Am primit rapoarte că unii asteroizii mai mici sunt încă deschişi zborurilor.

– Există momente când mă întreb de ce ne mai batem capul, se minună Samual Aleksandrovici. Mulţumesc pentru informare, Mullein, şi recunoştinţa mea lui *Tsuga* pentru zborul rapid.

– Gilmore a înregistrat vreun progres? întrebă Lalwani, după ce căpitanul plecă.

– Nu vrea s-o recunoască, dar cercetătorii ştiinţifici s-au blocat, spuse Samual Aleksandrovici. Absolut toate rezultatele sunt negative. Aflăm multe despre posibilităţile abilităţii

energetice, însă nimic despre felul în care este generată. De asemenea, oamenii lui Gilmore nu au obţinut nicio dată concretă despre lumea de dincolo. Cred că asta mă îngrijorează cel mai mult. Există în mod evident, prin urmare trebuie să aibă nişte parametri fizici, un set de legi guvernante, dar pur şi simplu ei nu le pot detecta sau defini. Cunoaştem multe despre universul fizic şi felul în care să-l manipulăm, totuşi acesta ne-a înfrânt până şi teoreticienii cei mai capabili.

– Îşi vor continua cercetările. Nici echipele de la Jupiter n-au avut mai mult succes. Ştiu că Guvcentralul a iniţiat un proiect similar şi fără îndoială că Regatul Kulu a procedat la fel.

– Cred că în cazul acesta ar putea fi toţi convinşi să coopereze, reflectă Samual Aleksandrovici. Voi menţiona asta în informarea mea prezidenţială – îi va oferi lui Olton ceva spre care să se concentreze.

Lalwani se foi în scaun, aplecându-se puţin în faţă, ca şi cum ar fi fost stânjenită.

– Singura ştire realmente bună este că bănuim că a fost reperată Alkad Mzu.

– Slavă cerului. Unde?

– În asteroizii Dorado. Ceea ce conferă o importanţă considerabilă raportării. Acolo au ajuns şaptezeci la sută dintre refugiaţii garissani şi există o mică mişcare clandestină. Probabil că va încerca să-i contacteze. Noi ne-am infiltrat printre ei cu decenii în urmă, aşa că n-ar trebui să fie o problemă.

Samual Aleksandrovici o privi gânditor pe şefa serviciului său de contrainformaţii. Întotdeauna se putuse baza în totalitate pe ea, însă mizele actuale destrămau toate vechile loialităţi. „Blestemat fie dispozitivul lui Mzu!” gândi el. „Simpla lui forţă presupusă macină încrederea.”

– La care *noi* te referi, Lalwani? întrebă el încetişor.

– La ambii. Majoritatea agenţiilor de contrainformaţii au oameni infiltraţi în mişcările clandestine.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu. Totul se va reduce la agenţii de teren – care dintre ei ajunge primul la Mzu. Din punctul meu de vedere, capturarea ei de către edenişti n-ar fi un rezultat nedorit. Dacă o va captura SCNC, atunci, în calitate de amirală a serviciului, voi respecta orice ordine ne va transmite Comitetul de Securitate al Adunării în privinţa eliminării ei. Însă Kulu şi ceilalţi ne-ar putea face

probleme.

– Aşa este. Ce propun edeniştii să facă dacă o prinzi tu?

– Consensul nostru recomandă ţinerea în tau-zero. În felul acela, Mzu va fi disponibilă dacă Confederaţia se va confrunta vreodată cu o ameninţare externă a cărei înfrângere va necesita ceva de potenţa Alchimistului.

– Pare logic. Mă întreb dacă Alchimistul ne-ar putea ajuta împotriva posedaţilor.

– Se presupune că ar fi o armă cu o putere distructivă enormă. Dacă este adevărat, atunci, ca toate armele pe care le deţinem actualmente în arsenal, va fi complet ineficientă împotriva posedaţilor.

– Ai dreptate, bineînţeles. Din nefericire. Presupun atunci că va trebui să depindem de dr. Gilmore şi de tagma lui pentru o soluţie.

„Şi-mi doresc să am în el încrederea pe care ar trebui s-o am. Rolul de potenţial mântuitor este o povară teribilă pe umerii oricui.”

*

Era singura imagine pe care lord Kelman Mountjoy nu se aşteptase s-o vadă vreodată. Funcţia lui îl dusese în nenumărate sisteme stelare; stătuse pe o plajă pentru a privi zorii unei stele binare peste ocean, admirase uimitorul Halo O’Neill al Pământului de la un milion de kilometri deasupra Polului Nord, se bucurase de ospitalitate neprecupeţită în locurile cele mai exotice. Dar în calitate de ministru de Externe al Kulu, Jupiter fusese dintotdeauna destinat să fie *verboten.*

Acum însă, el accesă suita de senzori ai crucişătorului de luptă pe toată durata etapei de apropiere. Nava stelară accelera cu 1,5 *g,* coborând spre banda orbitală de cinci sute cincizeci de mii de kilometri ocupată de habitatele jupiteriene. O escortau doi şoimi-de-vid înarmaţi din flota defensivă jupiteriană. Ca simplă precauţie, îi asigurase Astor. Kelman acceptase cu eleganţă, deşi majoritatea ofiţerilor din Marina Regală fuseseră mai puţin politicoşi.

Habitatul Azara se ridica uriaş în faţă, cu discul circular al spaţioportului extinzându-se din calota sa polară nordică. Deşi edenismul nu avea o capitală, Azara găzduia toate misiunile diplomatice străine. Până şi Regatul Kulu avea o ambasadă la Jupiter.

– Tot nu mă pot obişnui cu scara de aici, mărturisi Kelman când acceleraţia începu să fluctueze. (Apropierea se afla în etapele finale; crucişătorul trecea prin benzile cu trafic dens de nave interorbitale, către spaţioport.) Ori de câte ori construim ceva mare, pare urât. Sigur că da, tehnic vorbind, Regatul are un habitat bitek.

– Crezusem că Seninătatea era independentă, spuse Ralph Hiltch.

– Străbunicul Lukas i-a acordat lui Michael titlul ca ducat independent, rosti amabil prinţul Collis. Aşa că, potrivit legii Kulu, tata continuă să-i fie suveran. Nu mi-ar plăcea însă să încerc să susţin cazul în faţa tribunalului.

– N-am ştiut, zise Ralph.

– Da, da. Sunt totuşi un expert amator în această situaţie, spuse prinţul Collis. Mă tem că noi toţi nutrim un interes destul de baroc faţă de verişoara Ione şi fieful ei. La un moment sau altul al adolescenţei lor, toţi fraţii şi surorile mele accesează fişierul oficial despre Seninătate. Este fascinant. Mezinul lui Alastair surâse pe neaşteptate. Aproape că mi-aş fi dorit mai degrabă să fi fost trimis cu delegaţia aceea, nu cu prinţul Noton. Fără supărare, adăugă el spre Astor.

– Alteţă, murmură ambasadorul edenist, acesta ar părea momentul potrivit pentru încălcarea tabuurilor.

– Aşa este. Iar eu mă voi strădui să mă lepăd de prejudecăţile copilăriei. Dar va fi greu. Nu sunt obişnuit cu ideea ca Regatul să depindă de cineva, oricine ar fi acela.

Ralph privi prin salonul micuţ. Toate cuşetele de acceleraţie se înclinaseră de la poziţia orizontală, transformându-se în fotolii supradimensionate. Ambasadorul Astor zăcea întins, parcă fără oase, în al său, având ca întotdeauna pe chip o expresie de curtoazie politicoasă. Ralph habar nu avea cum o putea menţine fără ajutorul nanonicelor neurale.

– Alteţă, nu este nici pe departe dezonorantă încercarea de a remedia o situaţie pe care n-aţi provocat-o.

– Ralph, încetează de a te mai învinovăţi pentru Ombey, protestă Kelman Mountjoy. Toţi apreciază că până acum ai făcut o treabă superbă. Până şi Regele, ceea ce înseamnă că este oficial. Aşa-i, Collis?

– Tata are o părere foarte bună despre dumneata, domnule Hiltch, confirmă prinţul. Îndrăznesc să spun că, odată ce totul se

va încheia, vei fi împovărat cu un titlu.

– Oricum nu cred că s-ar putea afirma că această alianţă propusă ar face Regatul dependent de noi, rosti Astor. Eliberarea posedaţilor de pe Mortonridge este atât necesară, cât şi avantajoasă pentru toţi. Şi dacă, după aceea, ne înţelegem între noi ceva mai bine, atunci cu certitudine va fi pentru binele general.

Kelman schimbă o privire amuzată cu Astor, când Ralph Hiltch se foi stingherit. În ciuda faptului că proveneau din culturi complet diferite, el şi edenistul împărtăşeau convingeri remarcabil de similare. Comunicarea şi înţelegerea se stabiliseră rapid între ei. Pentru Kelman era un motiv de uimire că libertatea de care se bucurase pe tot timpul vieţii, şi care-i îngăduise să-şi dezvolte intelectul, era menţinută de păzitori ca Ralph şi Marina, care nu-i puteau împărtăşi niciodată opiniile mai liberale. „Nu-i de mirare”, gândi el, „că istoria a arătat că imperiile au putrezit întotdeauna începând din interior.”

Controalele avură loc imediat după andocare. Scurte, aproape formale: inevitabilul test pentru electricitate statică, confirmarea că procesoarele funcţionau în prezenţa lor, verificări la care trebuia să se supună toţi. Inclusiv prinţul. Ambasadorul Astor se asigură că propria sa examinare fu cât mai publică, iar Collis fu şarmul personificat pentru cei doi edenişti care trecură senzori peste el.

Administratorul lui Azara aştepta în staţia de tub a spaţioportului, alături de un mic comitet oficial de primire. În majoritatea habitatelor edeniste, postul de administrator era mai degrabă convenţional; în cazul lui Azara, evoluase în ceva apropiat de funcţia de ministru de Externe al edenismului.

O mulţime se adunase pentru a vedea delegaţia; în majoritate tineri edenişti curioşi şi personal din ambasadele străine.

Zâmbitor, Collis ascultă discursul scurt al administratorului şi replică prin câteva cuvinte potrivite, spunând că era nerăbdător să vadă interiorul unui habitat. Întregul grup ignoră vagonetul tubului care aştepta şi ieşi din staţie.

Nici Ralph nu fusese vreodată în interiorul unui habitat. Rămase locului pe peluza din afara staţiei tubului şi privi în lungul peisajului cilindric, fascinat de frumuseţea locului. Natura de aici era dinamică şi luxuriantă, într-o stare cu adevărat maiestuoasă.

– Te face să te-ntrebi de ce am respins noi bitekul, nu-i aşa? întrebă Kelman încetişor.

– Da, domnule.

Prinţul pătrunsese în mulţime, surâzând şi strângând mâini. Contactul direct cu oamenii nu era nici pe departe o noutate pentru el, dar vizita aceasta nu fusese planificată, astfel că nu avea obişnuita lui suită de bodyguarzi ASI, ci doar doi puşcaşi din Marina Regală cu feţe dure, pe care-i ignorau toţi. În mod clar se simţea excelent.

Kelman urmări două fete care-l sărutară şi zâmbi.

– La urma urmelor, este un prinţ adevărat, în carne şi oase. Nu cred că ei au ocazia să întâlnească prea mulţi pe aici.

Se uită în sus la tubul de lumină axial ce radia şi la arcul de verdeaţă de deasupra capetelor. Era cu adevărat demoralizant să ştii că structura aceea vastă era vie şi că-l privea la rândul ei, că gândurile ei uriaşe îl contemplau.

– Cred că mă bucur că mă aflu aici, Ralph. Şi mai cred că ai avut o idee bună în a solicita o alianţă. Societatea aceasta are cu adevărat un potenţial înfricoşător; până acum nu l-am apreciat realmente niciodată. M-am gândit mereu că ei vor fi perdanţii, ca urmare a politicii noastre externe. M-am înşelat; indiferent care ar fi barierele şi distanţele pe care le vom ridica, ele nu vor conta câtuşi de puţin pentru oamenii aceştia.

– Este prea târziu acum ca să mai schimbăm asta, domnule. Suntem eliberaţi de monopolul lor energetic. Şi nu-mi pare rău în privinţa aceasta.

– Nu, sunt convins. Totuşi viaţa are mai multe aspecte decât cele pur materialiste. Cred că ambele noastre culturi vor beneficia de pe urma unor legături mai puternice.

– Acelaşi lucru poate fi spus despre toate sistemele stelare din Confederaţie, domnule.

– Aşa este, Ralph.

*

Al doilea Consens general convocat în mai puţin de o lună, şi probabil că aveau să mai fie şi altele până la sfârşitul anului, recunoscu el amuzat în sine pe măsură ce se forma.

Aspectul cel mai nefericit al solicitării lordului Kelman Mountjoy, decise Consensul, este logica sa intrinsecă. Examinarea simulărilor de războaie ce ne-au fost prezentate de Ralph Hiltch dovedeşte posibilitatea foarte reală ca eliberarea lui

Mortonridge să reuşească. Îi acceptăm pe aceia dintre noi care atrag atenţia că succesul va depinde de neaplicarea altor factori externi de către posedaţi. Prin urmare, observăm deja creşterea riscului.

Problema noastră majoră derivă din faptul că victoria întrevăzută este aproape total iluzorie. Am concluzionat deja că răspunsul faţă de posedare nu-l constituie confruntarea fizică. Mortonridge confirmă pur şi simplu teoria respectivă. Dacă pentru eliberarea a numai două milioane de oameni de pe o peninsulă mică este necesară forţa combinată a celor mai puternice două societăţi din Confederaţie, atunci eliberarea unei întregi planete printr-o asemenea metodă se găseşte în mod clar la limita imposibilului.

Speranţele în Confederaţie ar fi ridicate la cote nerezonabile în urma succesului înregistrat la Mortonridge. Asemenea speranţe ar fi periculoase, deoarece ar descătuşa cereri pe care politicienii locali nu le vor putea refuza şi în acelaşi timp nu le vor putea satisface. În acelaşi timp însă, dacă noi am refuza solicitarea Regatului, am fi asimilaţi cu rolul ticălosului. Lordul Kelman Mountjoy a fost ingenios, plasându-ne în poziţia aceasta.

– Nu am aceeaşi părere, rosti Astor către Consens. Saldana ştiu la fel de bine ca noi că intervenţia militară nu reprezintă răspunsul final. Mortonridge le ridică şi lor o dilemă enorm de dificilă. Şi deoarece ei sunt mai susceptibili la presiuni politice, răspund în unicul mod posibil. Aş dori să mai adaug un lucru: prin trimiterea fiului natural al regelui cu delegaţia lor, ei atrag atenţia asupra importanţei pe care o acordă deciziei noastre şi recunosc ceea ce va urma în mod inevitabil, dacă răspunsul nostru îi va favoriza. Dacă atât noi, cât şi voi ne dedicăm eliberării, nu ne vom mai putea întoarce la politicile de ieri. Vom fi stabilit o legătură de încredere cu una dintre cele mai puternice societăţi din Confederaţie, care actualmente nu ne este favorabilă. Acesta este un factor pe care nu ne putem permite să-l ignorăm.

Mulţumim, Astor, răspunse Consensul, ca întotdeauna vorbeşti cu miez. Suntem de acord că viitorul trebuie păzit în conjuncţie cu prezentul. Ni se oferă o ocazie de a genera un univers mai paşnic şi mai tolerant, după terminarea crizei actuale.

Un asemenea *raison d'être* nu este unul pe de-a întregul logic

pe care să ne bizuim în pragul unui război. La fel cum nu este logică nici stârnirea de false speranţe, acesta fiind rezultatul inevitabil.

Există totuşi momente când oamenii au nevoie de astfel de speranţe.

Iar a greşi este omenesc. Noi ne acceptăm umanitatea, cu toate defectele pe care le implică. Îi vom spune prinţului Saldana că până în momentul în care vom putea oferi o soluţie permanentă împotriva posedării, el se poate bizui pe sprijinul nostru în această întreprindere temerară.

*

După un zbor de cinci zile, *Oenone* ieşi din terminusul găurii-de-vierme la şaptezeci de mii de kilometri deasupra lui Jobis, planeta natală a kiintilor. Imediat după ce se identificară controlului traficului local (o franciză condusă de oameni) şi primiră autorizaţia de a intra pe orbită, Syrinx şi şoimul-de-vid începură să examineze triada sateliţilor.

Cele trei luni se aflau pe orbita punctului Lagrange 1 al planetei, la patru milioane de kilometri spre steaua F2. De mărimi egale, cu diametrul puţin sub o mie opt sute de kilometri, erau de asemenea distanţate egal, la şaptezeci de mii de kilometri una de cealaltă, având nevoie de o sută cincizeci de ore pentru a se roti în jurul centrului comun.

Ele erau anomalia care atrăsese atenţia primei nave-cercetaş în anul 2356. Triada era o formaţiune imposibilă, prea regulată ca să poată fi produsă de natură. Încă şi mai straniu era faptul că cele trei luni aveau exact aceeaşi masă (plus sau minus o jumătate de miliard de tone – o discrepanţă pricinuită probabil de impacturile asteroidale). Cu alte cuvinte, fuseseră construite.

Meritul aparţinuse femeii care comanda nava-cercetaş, care nu fugise imediat. Pe de altă parte însă probabil că fuga ar fi fost egală cu zero când aveai de a face cu o rasă îndeajuns de puternică pentru a construi artefacte la asemenea scară. În loc să fugă, căpitana emisese un semnal către planetă, solicitând permisiunea de apropiere. Kiintii fuseseră de acord.

Fusese lucrul cel mai direct pe care-l spuseseră vreodată. Kiintii perfecţionaseră reticenţa, aducând-o la o formă de artă. Ei nu discutau niciodată despre istoria, limbajul sau cultura lor.

Cât despre triada lunilor, era un „experiment vechi”, a cărui natură rămăsese nespecificată. Niciunei nave a oamenilor nu i se

îngăduise vreodată să asolizeze pe ele, ori măcar să lanseze sonde automate într-acolo.

De-a lungul secolelor însă, şoimii-de-vid, cu abilitatea lor de percepere masică, sporiseră puţinele date. Utilizând simţurile lui *Oenone,* Syrinx putea percepe uniformitatea lunilor: sfere solide de minereu de silico-aluminiu, lipsit de orice impurităţi. Câmpurile lor gravitaţionale exercitau presiune asupra continuumului spaţio-temporal, cauzând o deformare tridimensională unică şi lină în interiorul ţesăturii realităţii locale. Cele trei câmpuri erau de asemenea precis identice şi perfect echilibrate, asigurând menţinerea pe miliarde de ani a alinierii triadei.

De culoare gri-argintiu, cei trei sateliţi prezentau un număr relativ mic de cratere. Nu existau alte caracteristici, şi poate că acesta era indicatorul cel mai de seamă al originii lor artificiale. Nici chiar secolele de testări discrete efectuate de şoimii-de-vid nu putuseră descoperi vreo structură mecanică, ori vreun instrument lăsat pe undeva. Triada lunilor era total inertă. Probabil că „experimentul”, indiferent ce ar fi fost el, se sfârşise de mult timp.

Syrinx nu putea să nu se întrebe dacă triada avea vreo legătură cu lumea de dincolo şi înţelegerea kiintilor asupra propriei lor naturi. Niciun astrofizician uman nu oferise vreodată o explicaţie măcar pe jumătate convingătoare despre ce anume putea fi experimentul.

Poate că kiintii au vrut pur şi simplu să vadă cum ar arăta umbrele de pe suprafaţa lui Jobis, zise Ruben. **Conurile de penumbră ajung într-atât de departe.**

Mi se pare niţel cam extravagant pentru o operă de artă, replică ea.

Nu chiar. În primul rând, dacă o societate este îndeajuns de avansată pentru a construi ceva ca triadele, atunci logica dictează că un asemenea proiect ar reprezenta doar o fracţiune din abilitatea ei totală. Caz în care s-ar putea să nu fie într-adevăr altceva decât o bucată dintr-o operă de artă.

O bucată serioasă.

Simţi cum mâna bărbatului se strânge în jurul mâinii ei, oferind mângâiere în schimbul măruntului semn de intimidare pe care ea îl scăpase în banda de afinitate.

Ţine minte, spuse el, **că de fapt noi ştim foarte puţine despre kiinti. Doar ceea ce optează ei să ne spună.**

Ei bine, sper că azi vor opta să ne spună mai multe.

Întrebarea legată de adevărata dimensiune a abilităţilor kiintilor o sâcâi, când *Oenone* intră pe o orbită de parcare de şase sute de kilometri. Din spaţiu, Jobis semăna cu o planetă terracompatibilă obişnuită, deşi era apreciabil mai mare, cu diametrul de cincisprezece mii de kilometri, cu gravitaţia de 1,2 terestră standard. Avea şapte continente şi patru oceane principale; înclinarea axială era sub unu la sută, ceea ce, în conjuncţie cu o orbită suspicios de circulară în jurul stelei, producea doar variaţii blânde ale climei; nu existau anotimpuri reale.

Pentru o planetă care era căminul unei rase ce putea construi triade, civilizaţia tehnologică era uimitor de puţin vizibilă. Ipoteza principală afirma că tehnologia kiintilor era atât de avansată, încât n-ar fi putut niciodată să semene cu maşinăriile oamenilor şi staţiile industriale, astfel că nimeni nu ştia de fapt ce anume să caute; fie asta, fie că totul era pliat în hiperspaţiu. Şi ei ar fi trebuit totuşi să fi trecut printr-o etapă de inginerie convenţională, o epocă industrială cu ardere de hidrocarburi şi ferme agricole, poluare şi exploatarea resurselor naturale. Nu se zărea însă nicio urmă în privinţa respectivă. Nicio autostradă străveche, fărâmată sub prerii, niciun oraş din beton abandonat pentru a fi înghiţit de jungla lacomă. Fie că kiintii întreprinseseră o restaurare magnifică, fie că-şi atinseseră maturitatea tehnologică cu înspăimântător de mult timp în urmă.

Societatea actuală de pe Jobis era formată din sate şi orăşele, localităţi situate în centrul unor terenuri doar marginal mai puţin sălbatice decât restul peisajului înconjurător. Populaţia era imposibil de estimat, deşi evaluările cele mai bune se refereau la puţin sub un miliard. Domurile kiintilor, care erau unicul tip de clădiri, variau prea mult ca mărime pentru a putea fi înaintată o cifră demnă de încredere.

Syrinx şi Ruben coborâră cu avioneta şi asolizară pe unicul spaţioport de pe Jobis, aflat în apropierea unei aşezări de pe coastă, ale cărei clădiri fuseseră construite în totalitate de oameni. Blocurile de apartamente din piatră albă şi păienjenişul de străduţe înguste care se ramificau de la un port central îl făceau să semene mai degrabă cu o destinaţie de vacanţă, decât

cu unicul avanpost al Confederaţiei de pe această planetă placidă, dar în acelaşi timp atât de evident străină oamenilor.

Rezidenţii erau angajaţi fie la ambasade, fie în companii. Kiintii nu încurajau vizitele neprotocolare. Motivul real pentru care acceptaseră să facă parte din Confederaţie era un adevărat mister, deşi unul dintre cele minore. Unicul lor interes, şi în acelaşi timp activitate comercială, era schimbul de informaţii: cumpărau date despre aproape orice subiect de la oricine dorea să vândă, oferind preţurile cele mai mari pe cercetările de xenobiologie şi jurnalele navelor-cercetaş. În schimbul lor, vindeau date tehnologice. Niciodată nu era ceva inedit sau revoluţionar – nu puteai cere maşinării antigravitaţionale sau un radio superluminic – dar dacă o companie dorea să-şi îmbunătăţească produsul, kiintii ofereau un design care folosea un material de construcţie mai bun sau o modalitate de reconfigurare a componentelor, astfel încât să consume mai puţină energie. Şi aceasta era desigur o aluzie importantă la moştenirea lor tehnologică. Undeva pe Alfa trebuia să existe o bancă de memorie colosală, plină cu şabloanele tuturor maşinilor vechi pe care le inventaseră, le produseseră şi apoi le abandonaseră, Dumnezeu ştie cu cât timp în urmă.

Syrinx nu avu şansa de a explora oraşul. Contactase ambasada edenistă (cea mai mare misiune diplomatică de pe Jobis) în timp ce *Oenone* cobora pe orbita de parcare şi-şi explicase misiunea. Personalul ambasadei solicitase imediat o întrevedere cu o kiintă pe nume Malva, care acceptase.

Ea este contactul nostru cel mai cooperant, explică ambasadorul Pyrus pe când coborau din avionetă. **Ceea ce, recunosc, nu spune multe, dar dacă există vreunul dintre ei care să-ţi răspundă, atunci ea va fi acela. Ai avut experienţă cu kiintii?**

Până acum n-am mai întâlnit niciunul, recunoscu Syrinx.

Câmpul de asolizare îi reamintea de Norfolk: un simplu petic ierbos, conceput pentru primirea vizitatorilor inoportuni. Deşi clima de aici era mai caldă, subtropicală, transmitea aceeaşi senzaţie de temporar. Puţine formalităţi şi chiar mai puţine dotări. Lângă unicul hangar se găseau vreo douăzeci de avionete şi avioane spaţiale. Deosebirea faţă de Norfolk era conferită de celelalte vehicule de pe aerodrom, care staţionau vizavi de aparatele sol-orbită. Erau construite de kiinti şi aduceau cu

variantele mai mici ale avionetelor cu câmp ionic ale oamenilor; ovoidale, totuşi mai puţin aerodinamice.

Atunci de ce ai fost trimisă? întrebă Pyrus, difuzând în gând o uimire politicoasă.

Wing-Tsit Chong a considerat că ar fi o idee bună.

Serios? Nu l-aş putea contrazice, nu?

Mai există altceva ce ar trebui să ştiu înainte să mă întâlnesc cu Malva?

Nu tocmai. Kiintii fie că discută cu tine, fie că nu.

I-ai explicat natura întrebărilor pe care le voi pune?

Pyrus flutură dintr-un braţ, arătând de jur împrejur.

Mi-ai spus-o când ai contactat ambasada. Nu ştim dacă ei pot intercepta modul de angajare-singular, dar cred că o pot face, dacă o doresc. Următoarea întrebare este, desigur, dacă s-ar sinchisi s-o facă? Ai putea s-o întrebi pe Malva cât de importanţi suntem noi pentru ei. Nici asta n-am putut deduce vreodată.

Mulţumesc.

Syrinx îşi pipăi buzunarul superior al tunicii de navă, simţind conturul discului de credit. Înainte de a pleca, Eden îl încărcase cu cinci miliarde de fuzidolari, pentru orice eventualitate.

Crezi că va trebui să plătesc pentru informaţii?

Pyrus făcu un gest spre vehiculul de transport kiint şi materialul fuzelajului curse ca un fluid, deschizând o trapă. Era îndeajuns de aproape de sol pentru a nu avea nevoie de scară. Syrinx nu putea aprecia exact dacă partea ventrală a aparatului stătea pe sol sau plutea.

Malva îţi va spune, răspunse Pyrus. **Te sfătuiesc să fii complet deschisă.**

Syrinx păşi în vehicul. Interiorul era un salon, mobilat numai cu patru scaune late. Ea şi Ruben se aşezară cu grijă, iar trapa se închise cu acelaşi efect de curgere.

Eşti bine? întrebă imediat *Oenone,* neliniştit.

Sigur că da. De ce?

Aţi început să acceleraţi la aproximativ şaptezeci *g* şi actualmente călătoriţi cu 35 Mach.

Glumeşti!?

Chiar pe când gândea asta, împărtăşea mintea lui *Oenone* şi se autopercepu gonind peste un lanţ muntos înalt, la opt sute de kilometri spre uscat de la oraş, cu o viteză uimitoare pentru

deplasarea atmosferică.

Pe planeta asta trebuie să fie foarte toleranţi la bangurile sonice.

Bănuiesc că vehiculul vostru nu produce aşa ceva. Actuala mea poziţie orbitală nu îngăduie observare optimă, însă nu pot localiza nicio turbulenţă în urma voastră.

Potrivit lui *Oenone,* vehiculul deceleră tot la şaptezeci *g,* asolizând la şase mii de kilometri de câmpul spaţioportului. Când Syrinx şi Ruben ieşiră, o briză înmiresmată îi flutură tunica mătăsoasă. Se opriseră într-o vale largă, destul de aproape de un lac lung, cu plajă de prundiş. Aer mai rece cobora dinspre piscurile încununate de zăpadă ce străjuiau linia orizontului şi încreţea suprafaţa apei. Un analog de iarbă verde ca de avocado ridica fire subţiri şi spiralate până la genunchii tinerei. Arbori cu scoarţă uimitor de albastră, ca nişte acadele în curs de topire colonizau valea în sus, până la poalele munţilor. Păsări dădeau roată în depărtare; păreau prea grase pentru a putea zbura în gravitaţia mare.

Un dom kiint se găsea la extremitatea lacului, imediat deasupra plajei. În ciuda aerului răcoros de munte, Syrinx transpiră în interiorul tunicii până când ajunseră acolo, mergând pe jos.

Era probabil foarte vechi, construit din blocuri uriaşe dintr-o piatră alb-gălbuie care aproape se contopiseră. Eroziunea conferise suprafeţei o textură granulată, de care se foloseau din plin analogii locali de iederă. Mănunchiuri largi de floricele coborau din frunzele întunecate, înălţându-şi petalele roz şi violet către soare.

Intrarea era o arcadă largă, ale cărei blocuri laterale purtau simboluri tocite în formă de panaş. În afara ei se găseau doi arbori cu scoarţă albastră, chirciţi de bătrâneţe, cu jumătate dintre crengi moarte, totuşi proiectând o umbră respectabilă peste dom. Malva stătea înăuntru; extinse braţul tractamorfic al cărui vârf se metamorfoză într-o mână omenească. Fantele respiratorii emanară o răsuflare uşor condimentată când Syrinx îşi atinse palma de degetele imposibil de albe.

Îmi extind salutările ţie şi fratelui tău de minte, Syrinx, emise kiinta cu căldură. **Vă rog, intraţi în casa mea.**

Mulţumim.

Syrinx şi Ruben o urmară prin pasajul dinăuntru, spre ceea ce trebuie să fi fost camera centrală a domului. Podeaua era o placă de lemn cu fibra similară marmurei albă şi roşie, şi cobora către bazinul din mijloc, care aburea şi bolborosea lin. Tânăra fu convinsă că podeaua era organică, ba chiar că tot ceea ce exista în încăpere avea bază organică. Banchetele îndeajuns de mari pentru a susţine un kiint adult păreau nişte tufişuri tunse ornamental, dar fără frunze. Altele mai mici fuseseră crescute pentru a primi forme omeneşti. Petice îmbucate de muşchi chihlimbariu şi de culoarea jadului, cu tulpini cristaline, acopereau pereţii curbaţi, întreţesute fiind cu vine dezgolite ce păreau făcute din mercur. Syrinx era sigură că le putea vedea pulsând, cu lichidul argintiu ridicându-se lent. O aură de lumină blândă irizată ricoşa din suprafaţa sclipitoare în şabloane jucăuşe şi în acelaşi timp liniştitoare.

Deasupra ei, blocurile domului alcătuiau chiar plafonul încăperii. Atât doar că dinăuntru erau transparente; se vedea destul de clar structura reticulară geometrică.

Una peste alta, casa Malvei era mai degrabă interesantă decât revelatorie. Cu niţel efort şi mulţi bani, tehnologia umană şi bitekul puteau reproduce orice de aici. Probabil că fusese aleasă pentru a-i relaxa pe vizitatorii din Confederaţie, ori pentru a le diminua lăcomia pentru gadgeturi de înaltă tehnologie.

Malva se lăsă pe o banchetă. **Vă rog să vă aşezaţi. Anticipez că veţi avea nevoie de confort fizic pentru această sesiune.**

Syrinx îşi alese un loc vizavi de gazdă. De acolo putea să vadă câteva petice mici şi sure de pe blana ca zăpada a Malvei, atât de deschise la culoare, încât ar fi putut să fie o iluzie optică provocată de lumină. Oare cenuşiul să indice îmbătrânirea la toate creaturile? **Eşti foarte amabilă. Ambasadorul Pyrus a indicat informaţia pe care o voi solicita?**

Nu. Dar ţinând seama de necazul care vă afectează actualmente rasa, mă aştept să fie din direcţia respectivă.

Da. Am fost trimişi de întemeietorul culturii noastre, Wing-Tsit Chong. Amândoi am căzut de acord că nu-mi poţi spune cum să scăpăm de posedaţi, dar în acelaşi timp el este interesat de multe aspecte ale fenomenului în sine.

Acest strămoş al vostru este o entitate vizionară. Regret că nu l-am întâlnit niciodată.

Vei fi bine venită să vizitezi Jupiter şi să stai de vorbă cu el.

Nu ar avea rost; pentru noi, un construct de memorie nu este entitatea, indiferent cât de sofisticat ar fi simulacrul.

Aha. Aceea era prima mea întrebare: au fost sufletele edeniştilor transferate în straturile neurale ale habitatelor noastre împreună cu memoriile lor?

Nu este încă evident pentru voi? Între viaţă şi memorie există o diferenţă. Memoria nu este decât o componentă a vieţii corporale. Viaţa dă naştere la suflete; ele sunt tiparul pe care simţirea şi conştiinţa de sine îl exercită asupra energiei din interiorul corpului biologic. Într-o accepţie foarte literală: gândeşti, deci exişti.

Prin urmare, viaţa şi memoria sunt separate, şi totuşi formează un întreg?

Da, atât timp cât entitatea rămâne corporală.

Aşadar un habitat ar avea propriul său suflet?

Bineînţeles.

Şi în mod sigur acelaşi lucru poate fi afirmat şi despre şoimii-de-vid.

Ei sunt mai aproape de voi decât habitatele voastre.

Ce minunat! spuse *Oenone.* **Moartea nu ne va despărţi, Syrinx. Nu i-a despărţit niciodată pe căpitani de nave.**

Un zâmbet se ridică pe faţa ei, susţinut de euforia gândurilor şoimului-de-vid. **Nici nu m-am aşteptat la altceva, iubitul meu. Tu ai fost mereu o parte din mine.**

Şi tu din mine, răspunse el adorator.

Mulţumesc, rosti Syrinx către Malva. **Soliciţi plată pentru aceste informaţii?**

Plata este chiar informaţia. Întrebările tale sunt informative.

Ne studiaţi, nu-i aşa?

Toate formele de viaţă sunt oportunităţi de studiu.

Mă gândisem eu. Dar de ce? Aţi renunţat la călătoria interstelară, deşi aceea trebuie să fie modul final de cunoaştere, de satisfacere a unei minţi curioase. De ce vă interesează tocmai acum o rasă străină?

Fiindcă voi sunteţi aici.

Nu înţeleg.

Explică-mi imboldul oamenilor de a juca jocuri de noroc, de a vă risca bogăţia acumulată pe rostogolirea aleatorie a unui zar. Explică-mi imboldul oamenilor de a bea în mod constant o substanţă care degradează procesele gândirii.

Îmi pare rău, spuse Syrinx plină de remuşcări faţă de mustrarea blândă.

Multe împărtăşim. Multe, nu.

Asta ne nedumereşte, pe Wing-Tsit Chong şi pe mine. Voi nu diferiţi chiar atât de mult de noi; calitatea de posesori ai cunoaşterii nu modifică funcţionarea finală a universului. De ce atunci v-ar împiedica să ne spuneţi cum să-i combatem pe posedaţi?

Aceleaşi fapte nu determină aceeaşi înţelegere. Este o realitate valabilă şi între oameni. Cine poate vorbi despre hăul dintre rase?

Voi v-aţi confruntat cu cunoaşterea aceasta şi aţi supravieţuit.

Raţiunea devine tu însuţi.

De aceea aţi renunţat la zborul interstelar? Aşteptaţi pur şi simplu să muriţi, ştiind că nu înseamnă sfârşitul?

Laton a spus adevărul, când v-a zis că moartea rămâne dificilă. Nicio entitate conştientă de sine nu salută evenimentul acela. El vă repugnă în mod instinctiv şi dintr-un motiv perfect valid.

Care motiv?

Îmbrăţişezi ideea de a aştepta sfârşitul universului în lumea de dincolo?

Nu. Asta se întâmplă şi cu sufletele kiintilor?

Lumea de dincolo ne aşteaptă pe toţi.

Iar voi aţi ştiut asta dintotdeauna. Cum puteţi rezista unei asemenea cunoaşteri? Ea împinge omenirea spre disperare.

Teama este adesea tovarăşa adevărului. Va trebui s-o înfruntaţi în felul vostru propriu.

Laton a mai numit moartea şi „începutul marii călătorii”. A spus adevărul şi în cazul acela?

Este o descriere care ar putea fi validă.

Syrinx privi către Ruben în căutare de ajutor, necutezând să folosească modul de angajare-singular. Simţea că progresa cumva, chiar dacă nu era sigură în ce direcţie. Deşi o părticică trădătoare a minţii ei detesta să afle că Laton nu minţise.

Cunoaşteţi şi alte rase care au descoperit lumea de dincolo? întrebă Ruben.

Majoritatea o cunosc.

În gândurile Malvei exista o nuanţă de tristeţe.

Cum? De ce se petrece străpungerea aceasta?

Motivele pot fi multe.

Ştii ce anume a provocat-o pe aceasta?

Nu. Deşi nu credem că a fost pe de-a întregul spontană. Poate să fi fost un accident. În cazul acela, n-ar fi pentru prima dată.

Vrei să spui că n-ar fi trebuit să se fi întâmplat?

Universul nu este chiar atât de ordonat. Ceea ce se întâmplă se întâmplă.

Toate celelalte rase care au descoperit lumea de dincolo au triumfat ca kiintii?

Obiectivul unei asemenea întâlniri nu este neapărat triumful.

Care este atunci?

N-aţi învăţat nimic? Nu pot vorbi pentru voi, Ruben.

Malva, spuse Syrinx, **tu ai de-a face cu mulţi oameni. Ne cunoşti bine. Crezi că putem rezolva criza aceasta?**

Câtă încredere ai în tine, Syrinx?

Nu sunt sigură, de acum nu mai sunt sigură.

Atunci, eu nu sunt aşa de sigură în privinţa rezultatului.

Dar este posibil pentru noi.

Bineînţeles. Toate rasele soluţionează acest moment în istoria lor.

Cu succes?

Te rog, Syrinx. Există doar grade diferite de soluţionare. Cu certitudine ai înţeles că, dintre toate subiectele, acesta nu poate fi un tărâm al absolutului.

De ce nu vreţi să ne spuneţi cum să începem rezolvarea crizei? Ştiu că nu diferim atât de mult între noi. Nu am putea adapta soluţia voastră? Cu siguranţă, filosofia voastră trebuie să vă îngăduie un grad de

abatere… sau ajutorul acordat nouă ar nega complet soluţia?

Problema nu este că nu vă putem spune cum am abordat noi cunoaşterea respectivă, Syrinx. Dacă ar fi de ajutor, atunci cu siguranţă am face-o; dacă am proceda altfel, ar fi un act de cruzime. Nicio fiinţă raţională conştientă de sine nu ar ierta aşa ceva. Nu vă putem oferi un sfat, pentru că răspunsul privitor la natura universului diferă pentru fiecare rasă. Răspunsul acesta se află în voi, prin urmare voi singuri îl puteţi căuta.

Nici chiar o aluzie măruntă…

Persistaţi în a vă referi la răspuns ca fiind o soluţie. Este incorect. Gândurile voastre sunt limitate în arena dezvoltării psihosociale. Tinereţea rasei voastre şi dependenţa de tehnologie vă orbesc. Drept urmare, căutaţi o rezolvare rapidă la orice, chiar şi pentru cazul acesta.

Perfect. Atunci, ce ar trebui să căutăm?

Destinul vostru.

*

Zăvoarele de fixare o prinseră pe *Tantu* în suportul de andocare, scrâşnind mecanic. Lui Quinn nu-i plăcea sunetul acela, era prea final – degete din metal care prindeau baza navei şi o împiedicau să mai plece, până ce nu căpăta permisiunea echipei din spaţioport.

Pe care avea s-o acorde, îşi spuse el. În cele din urmă, avea s-o acorde.

Doişpe-T avusese nevoie de aproape o săptămână pentru a organiza partea sa din afacere. După câteva termene finale încălcate, ameninţări şi insulte, detaliile necesare fuseseră finalmente datavizate la *Tantu,* iar ei coborâseră pe Jesup, un asteroid deţinut de guvernul Noua Georgie. Planul de zbor pe care-l completaseră pentru controlul traficului lui Nyvan prevedea o realimentare criogenică, şi fusese girat şi confirmat de compania de Servicii şi Inginerie Iowell, care câştigase contractul. Întrucât transferul de combustibil nu necesita debarcarea echipajului din *Tantu,* forţele de securitate locale nu trebuiau să verifice semne de posedare. Întreaga operaţiune de rutină putea fi efectuată de personalul lui Iowell.

După ce suportul de andocare coborâse fregata în siloz, o

ecluză pneumatică tubulară şerpui din peretele metalic mat şi se conectă la trapa navei stelare. Pe puntea inferioară, Quinn şi Graper aşteptară stabilirea circuitului ambiental.

Quinn ştia că următoarele cinci minute aveau să fie cruciale. El trebuia să folosească întâlnirea pentru a-şi stabili controlul asupra lui Doişpe-T, în vreme ce şeful de bandă avea neîndoios să caute să-şi afirme superioritatea. Şi cu toate că n-o ştia, Doişpe-T beneficia de avantajul numeric. Quinn bănuia că de cealaltă parte a trapei aveau să fie mulţi soldaţi din bandă, blindaţi cu arme şi plini de sine. Aşa ar fi procedat *el.*

„Am nevoie”, gândi, „de genul de viteză pe care amplificarea o asigură militarilor.” Simţi puterea energetică mişcându-se în interiorul corpului său, clocotindu-i prin muşchi pentru a-i satisface dorinţele. Panourile luminescente din sasul ecluzei începură să pâlpâie nesigur când mantia i se strânse în jurul trupului, eliminând orice fald care s-ar fi putut agăţa de vreo proeminenţă.

O bucurie rece de anticipare i se infiltră în minte, când se pregăti să descătuşeze fiara şarpe asupra duşmanului care aştepta. De foarte mult timp fusese silit să se abţină. Avea să fie minunat să avanseze din nou lucrarea Fratelui Domnului, să vadă cum mândria era zdrobită sub cruzime.

În incinta de recepţie a silozului de andocare, Doişpe-T aşteptă nervos presurizarea ecluzei. Oamenii îi erau dispuşi în jurul încăperii ponosite, ascunşi înapoia nervurilor de susţinere lipsite de luciu, adăpostiţi de cuburi de echipamente, masive, pe jumătate năruite. Toţi aţinteau cu armele trapa rotundă din carbotan sur precum cenuşa, cu senzorii focalizaţi şi programele de control al focului trecute pe declanşatori de reacţie la nivelul milisecundelor.

Căcatul ăla de Quinn n-avusese decât să urle în privinţa întârzierilor, dar Doişpe-T ştia că pusese la punct o operaţiune beton. Afacerea asta avusese nevoie de atingerea maestrului. O fregată, băi, ce pizda mă-sii! Îşi riscase coaiele, aranjând andocarea ei fără ca poliţaii să priceapă ce se-ntâmpla. La urma urmelor, banda avea interese pe toată Noua Georgia şi jumătate din banii săi proveneau din afaceri perfect legale. Companii ca Iowell erau uşor de implicat, un flecuşteţ stabilit cu decenii în urmă; echipa din spaţioport făcea cum îi spunea sindicatul, iar managerii puteau fi convinşi să-şi ia partea.

Aducerea soldaţilor săi la Jesup fusese altă nasuleală. Ca şi el, toţi aveau craniul de argint distinct al bandei: pielea de la sprâncene şi până la ceafă fusese înlocuită de o calotă netedă din flexaliaj de crom. Părţile corpului din metal şi compozit erau tocite ca nişte medalii, arătând câte încasase pentru bandă.

Încearcă acum să strecori douăzeci ca ei în Jesup fără ca poliţaii administraţiei să-i remarce cu interes.

Dar el o făcuse. Şi acum avea să afle ce pizda mă-sii se-ntâmpla de fapt aici. Fiindcă era clar că Quinn Dexter nu era cinstit, tot aşa cum căcaţii plutesc la suprafaţa apei.

Panoul de instrumente de lângă trapă emise un piuit slab.

– Gata, datavizǎ Viny „Norocosu'". Căcat, Doişpe-T, n-am nimic de la senzorii din tub! Au căzut.

– Quinn ar putea face asta?

– Nu-s prea sigur. Locu-ăsta… nu-i tocmai cel mai întreţinut din galaxie, să ştii.

– Bine. Deschide trapa. Lărgi datavizarea pentru a-i include şi pe ceilalţi soldaţi. Ochii mari, băieţi, acu-i acu'.

Etanşarea trapei se deconectă, îngăduind servomotoarelor să-l rabateze spre înapoi. Bezna absolută umplu tubul ecluză.

Doişpe-T îşi întinse gâtul înainte şi ţesuturile cicatricelor se lungiră încordate. Deşi implanturile retinale îi fuseseră comutate pe infraroşu, în tub nu se vedea nimic.

– Băga-mi-aş…

Bezna din centrul tubului se bombă ca un con proeminent care devora fotonii din încăpere. Cinci carabine maser şi un pistol PIT traseră, zdrenţuind din toate direcţiile himera antilumină. Ea se deschise, cu petale de noapte desfăcându-se din centru, şi se izbi de pereţii incintei.

Nanonicele neurale ale lui Doişpe-T începură să cadă. Blocurile prinse la centura lui le urmară în uitare electronică. Ultima datavizare pe care o receptă fu de la carabina maser, care-l anunţa că celulele energetice se goleau. Încercă să apuce pistolul-mitralieră de zece milimetri prins cu velcro de şold, dar constată că braţul îi vibra neputincios; servomotoarele de tip piston cu care-şi înlocuise muşchii antebraţelor erau cuprinse de epilepsie.

Un proiectil compus din umbre strâns spiralate crescu din centrul întunericului înflorit. Prea rapid pentru ca ochii să-l urmărească în timp real (în tot cazul pentru implanturile retinale

ale lui Doişpe-T, care cedau), străbătu camera şi ricoşă.

Primul zbieret îmbâcsi aerul din încăpere. Un soldat se nărui şi corpul îi făcu implozie sub o serie de lovituri rapide. Păru să se estompeze, ca şi cum ar fi fost prins în mijlocul unei nebuloase tenebroase. Apoi ţeasta i se surpă şi incinta fu împroşcată de sânge, fără sunete de agonie.

Un al doilea soldat, o femeie, intră în convulsii de parcă ar fi încercat să-şi vâre capul între fese. Izbuti doar un singur mormăit de surprindere înainte ca şira spinării să-i pocnească.

A treia victimă se înnegri şi hainele începură să-i fumege. Ambele mâini din titan deveniră roşii-vişiniu, strălucind luminos. Când deschise gura ca să urle, dinăuntru răbufni o coloană de aburi trandafirii. Doişpe-T înţelesese deja despre ce era vorba. Un nor translucid apărea întotdeauna în jurul soldaţilor măcelăriţi, o umbră cenuşie care pâlpâia cu viteză subliminală. Braţul lui scos din uz desprinse pistolul-mitralieră de pe velcro şi bărbatul se răsuci cu disperare spre sursa celor mai recente răcnete. Soldaţii săi îşi pierduseră cumpătul. Se repezeau către trapa de ieşire, luptându-se practic între ei în strădania de a scăpa.

Panourile luminescente se transformau în oranj-închis şi începeau să pâlpâie; peste ele se materializaseră grătare din fier negru, ce deveneau tot mai groase. Fum unsuros porni să se reverse. Zumzetul fracturat al ventilatoarelor de condiţionare a aerului se stingea. Globule de sânge oscilau prin aer, cu franjuri unduind aidoma unor sepii agitate. Doişpe-T ştiu că o futuse. Ăsta nu era Quinn Dexter, şoricelul din arcologii, ci lucrul cel mai rău care se putuse întâmpla vreodată.

Nu-i plăcuse niciodată Nyvan, da' ce pizda mă-sii, era planeta lui natală! Acum posedaţii aveau s-o violeze, să subjuge toate corpurile vii. Şi el fusese găozarul complet cretinoid care-i lăsase să intre.

Un alt soldat era tocat mărunt, înconjurat de un halo în penumbra tremurătoare. Furie pură alimentă corpul care funcţiona cu rateuri al lui Doişpe-T pentru un act final de obedienţă. Roti pistolul-mitralieră asupra soldatului macerat şi apăsă trăgaciul. Doar o rafală scurtă. O flacără albastră fu scuipată prin ţeavă, însoţită de un vuiet asurzitor. Fără ajutorul unui program de procedură operaţională a nanonicelor neurale, reculul fu mult mai puternic decât se aşteptase. Tălpile îi fură

desprinse de pe covoraşul adeziv şi bărbatul făcu o tumbă spre spate prin aer, zbierând surprins.

Universul se opri.

– Sfărâmă-te! mugi un glas furios.

Pistolul-mitralieră se conformă şi siliciu-litiul lui rece se fragmentă ca o grenadă cu şrapnel. Aşchii precum ácele sfârtecară adânc în carnea lui Doişpe-T, unele ricoşând din carcasele metalice ale părţilor ce-i fuseseră înlocuite. Acum agita sălbatic din braţ, lăsând evantaie de sânge din mâna ferfeniţită.

– Ţineţi-l, ordonă scurt cineva.

Quinn încetini din starea de viteză şi curenţii energetici coborâră la niveluri de repaus. Pe măsură ce o făceau, restul lumii începu să accelereze. Fusese incredibil să se deplaseze printr-o incintă populată de statui, cu timpul solidificat într-o singură bătaie de inimă. Timpul lor, nu al său. Fratele Domnului îi acordase impunitate împotriva acţiunilor oricăror non-posedaţi. Putea exista un semn mai mare că el era într-adevăr Alesul?

– Mulţumesc, Stăpâne, şopti cu umilinţă.

Acum planetele aveau cu adevărat să se plece în faţa lui, exact aşa cum profeţise Lawrence.

Majoritatea sângelui lovise suprafeţele interioare şi fusese împroşcat, lăţindu-se în mânjeli mari, lipicioase. Cadavre groteşti pluteau paşnic în curenţii de aer cald. Restul bandei era într-o stare jalnică. Cu patru posedaţi care pulsau de putere malignă în incinta ecluzei, părţile artificiale ale corpurilor lor fie că îngheţaseră, fie că scăpaseră de sub control. Şi toţi erau veterani în bătălii, extrem de dependenţi de piesele de schimb, aproape până la nivel de cosmonik. Lawrence şi Graper smulgeau arme din mâini, gheare şi mufe de încheieturi care nu opuneau nicio rezistenţă.

Quinn se împinse din picioare către Doişpe-T. Mantia sa îşi reluă obişnuita croială extravagantă când lunecă prin compartiment.

Doişpe-T asuda din greu. Un soldat ale cărui braţe erau în majoritate ţesuturile organice originale bandaja mâinile distruse ale şefului bandei cu fâşii rupte din propriul său tricou.

– Îţi admir puterea, rosti Quinn. Poate fi strunită pentru a-l sluji pe Fratele Domnului.

– Nu există niciun Dumnezeu, aşa că du-te-n pula mea cu Fra…

Durerea îi străpunse braţul stâng, făcându-l să urle. Pielea îi sfârâi când se ridică în băşici uriaşe.

– Vrei să mă enervezi, spuse Quinn cu blândeţe.

Doişpe-T se încruntă neajutorat. Nu era obişnuit cu atâta durere, niciunul dintre ei nu era. Nanonicele neurale îi protejau întotdeauna. Asta însemna că avea să fie rău, înţelese el, cu adevărat rău. Decât doar dacă…

– Şi n-o să te las să te sinucizi, zise Quinn. Ştiu că la asta te gândeşti. Toţi fac aşa, când pricep ce se va-ntâmpla.

Fâşiile de ţesătură care pansau mâinile lui Doişpe-T se întăriră, transformându-se în nailon strălucitor. Capetele lor flexionară ca nişte şerpi orbi, după care se înnodară lent.

– Eşti foarte aproape de mine, rosti Quinn cu sinceritate. Fiara ta şarpe este aproape eliberată. N-ai fi devenit niciodată ceea ce eşti, fără să-ţi fi dat seama care-ţi este adevărata natură. Nu te-mpotrivi, ci-mbrăţişează-l pe Fratele Domnului. Trăieşte-n Noapte împreună cu noi.

– O să faci tu o greşeală, găozare. Iar eu o să fiu în preajmă, aşteptând-o.

– Eu nu fac greşeli. Eu sunt Alesul.

– Futu-i grijania mă-sii!

– Urmează-mă, Doişpe-T. Predă-te adevăratului tău eu şi află gloria cuvântului Său. Trădează-ţi oamenii pentru lăcomie şi profit. În felul acela nu vei mai cunoaşte nicicând înfrângerea. Discipolii mei fut pe cine vor şi când vor. Ei îşi văd inamicii arzând în chinuri. Bucură-te de răsplăţi pe care nu le-ai mai visat vreodată până acum. Ajută-mă, Doişpe-T. Spune-mi unde-s poliţaii asteroidului. Varsă banii bandei tale în discul meu de credit. Arată-mi unde-s avioanele spaţiale care-mi pot coborî discipolii pe suprafaţă. Fă-o, Doişpe-T.

– N-o s-ajungi pe planetă, mârâi Doişpe-T. Oamenii sunt prea speriaţi de asolizarea posedaţilor. Acolo jos se fac nişte controale de n-ai habar. Poate că mi-ai înfrânt trupele, mare căcat; dar voi, morţilor uşchiţi, n-o să-mi transformaţi planeta într-un parc de distracţii al iadului.

– Nu-nţelegi nimic, clătină Quinn din cap. Mă doare-n pulă de sufletele din lumea de dincolo. Nu mă aflu aici ca să salvez pe cineva şi cu atât mai puţin pe ele. Fratele Domnului m-a ales pe mine să-L ajut să pogoare Noaptea.

– Căca-m-aş să mă cac, scânci Doişpe-T.

Quinn era dus cu sorcova. Un blestemat de ţăcănit de douăzeci şi patru de carate.

– Vreau două lucruri de la planeta asta, spuse Quinn. O navă stelară care să mă poată duce acasă, la Pământ, fiindcă acolo pot face răul cel mai mare Confederaţiei. Va trebui să fie o navă de marfă pe care defensivele Guvcentralului s-o accepte ca fiind inofensivă. Sunt sigur că-n clipa de faţă aici sunt andocate o mulţime, este?

Un muşchi mic zvâcni pe maxilarul lui Doişpe-T.

– Bine, continuă Quinn.

Gândurile şefului bandei îl trădaseră, amărăciunea înfrângerii amestecată cu drojdie de resentimente şi furie.

– Vrei să ştii care-i celălalt lucru, nu-i aşa? E simplu. Doresc ca Nyvan să fie prima planetă pe care Fratele Luminii o poate aduce în Regatul Său. Eu voi aduce Noaptea pe planeta aceasta, Doişpe-T. Noaptea veşnică. Noaptea fără speranţe. Până ce El va sosi din partea cealaltă a lumii de dincolo, pentru a vă mântui.

Străduindu-se să rostească perfect clar fiecare cuvânt, Doişpe-T spuse:

– S-o fuţi pe mă-ta.

Se încordă după aceea, pregătindu-se pentru represalii. Quinn râse uşor.

– Nu-i aşa uşor, cap-de-miel. Ţi-am spus, am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de un şmecher local, care s-aranjeze căcaturile astea cu nava şi cu furişatul discipolilor mei posedaţi pe lângă porcii care păzesc planeta. De cineva care să ştie toate codurile de acces de pe aici. Şi ăla eşti tu, Doişpe-T. Aşa cum El m-a ales pe mine, eu te-am ales pe tine. Se uită la soldaţii bandei: Pe restul jegoşilor ăstora inutili o să-i deschidem pentru posedare, apoi vom converti tot Jesup. După care nimeni de pe planetă nu ne va mai putea rezista.

– Ajută-ne, Iisuse! imploră Doişpe-T. Facă-ţi-se milă!

– Nu există niciun Dumnezeu, îl imită Quinn strâmbându-se feroce. Aşa că El n-are niciun fiu, este?

Râzând, îl apăsă pe Doişpe-T în jos spre punte. Genunchii şefului de bandă se îndoiră, până ce covoraşul adeziv i se lipi de pantaloni. Quinn rămase în picioare în faţa lui şi-i făcu semn lui Lawrence să se apropie.

– Ştiu că eşti un gagiu dur, Doişpe-T. Dacă vei fi posedat, o să-ncerci doar să-ţi păcăleşti noul proprietar, să mă fraiereşti cât

poţi mai bine. Tu şi mândria ta cretină! Nu mai pot îngădui genul ăla de căcănării. Asta-nseamnă c-o să storc eu însumi din tine ceea ce vreau să ştiu, ca să m-asigur că eşti cinstit.

Îngenuncheat în faţa monstrului, cu capul plecat, Doişpe-T zise:

– N-o să te ajut niciodată.

– O s-o faci. Am multe feluri prin care să-mi leg discipolii de mine. La cei mai mulţi este iubire sau frică. Pentru tine voi alege dependenţa.

Îşi puse palmele de o parte şi cealaltă a capului argintiu al lui Doişpe-T, apoi urmă reversul unei încoronări. Quinn înălţă calota de argint de pe craniul şefului bandei cu un gest de blândeţe aproape respectuoasă, desprinzând-o cu un clefăit slab. Osul de dedesubt era acoperit de mucus roşu, cleios. Fluid supură peste faţa lui Doişpe-T, amestecându-se cu lacrimile lipicioase.

Lawrence luă calota de la Quinn, jucând rolul bufonului regal. Un chicotit subţire, dement, scăpă de pe buzele băiatului când o întinse în faţa şefului bandei îngrozit, arătându-i în suprafaţa ei de oglindă decăderea la rangul de vasal impotent.

Mâinile lui Quinn coborâră iarăşi. De data aceasta sunetul fu mai tare, când osul pârâi şi se crăpă. El ridică mult partea de sus a ţestei, surâzând către trofeul însângerat. Creierul dezgolit al lui Doişpe-T sclipea dedesubt, învelit în membrane delicate, cu mărgeluşe de fluid supurând din panglicile de ţesut strâns pliate.

– Acum pot fi cu ochii într-adevăr aproape de ceea ce gândeşti, rosti Quinn.

19

– Prin urmare, grupul vostru nu are o structură organizată? întrebă Alkad.

– Ba suntem organizaţi, insistă Lodi Shalasha. Dar nimic oficial. Suntem oameni care gândesc similar şi care păstrează legătura şi se ajută între ei.

Alkad îşi vârî picioarele în pantalonii costumului cameleonic. Un reziduu de sudoare rece continua să mânjească ţesătura, memento al serii trecute când purtase costumul. Strâmbă dezgustată din nas, totuşi îşi ridică pantalonii pe gambe.

– Aţi spus că aveţi cadre juniori, cei care curăţă asteroidul de păianjeni. Asta mi se pare o ierarhie clară de organizaţie clandestină.

– Nu tocmai. Unii dintre noi lucrează în cluburi de zi, fiindcă aşa ajutăm la păstrarea amintirii Genocidului vie în rândul copiilor. Nimănui n-ar trebui să-i fie îngăduit să uite ce ni s-a făcut.

– Sunt de acord.

– Serios? făcu el pe un ton surprins.

– Da. Se pare însă că refugiaţii iniţiali au uitat. De aceea mă aflu acum în rahatul ăsta.

– Nu te teme, Voy te va scoate din Ayacucho.

– Poate că da.

Alkad se bucura că-i venise ideea cu programul de adormire. Când se trezise de dimineaţă, fata fusese abătută, totuşi funcţională. Durerea provocată de pierderea tatălui ei continua să existe, aşa cum era firesc, dar n-o epuizase.

La micul dejun Alkad explicase care-i erau priorităţile: să plece din Dorado cât mai rapid cu putinţă, acum când agenţiile de contrainformaţii ştiau unde se afla, şi să facă rost de o navă stelară capabilă de luptă (tot nu se putea convinge să menţioneze Alchimistul). Ar fi fost prea mult să spere că echipajul navei va fi format din patrioţi garissani şi s-ar fi mulţumit şi cu un echipaj de mercenari. Ei trei discutaseră diverse opţiuni, iar Voy şi Lodi începuseră să se certe în privinţa numelor, pe cine să contacteze şi pentru ce.

Voy plecase singură pentru a vedea ce putea să facă în privinţa navei. Pentru Alkad ar fi însemnat să se joace cu focul,

dacă ar fi fost văzută din nou cu ea, deoarece, oricât de iscusite ar fi fost costumele cameleonice în ascunderea trăsăturilor lor periferice, erau prea frapante ca pereche.

– Hei, ai ajuns la ştiri! îşi agită entuziast Lodi blocul comunicator. Intrase într-un program de căutare de referinţe pentru a monitoriza outputul media. Accesează studioul Cabral NewsGalactic.

Alkad îşi trase costumul peste umeri, după care datavize procesorului de reţea al încăperii pentru un canal spre studio.

Cabral NewsGalactic prezenta înregistrarea unui abţibild holomorf, care avea o majoretă ce striga:

– Fugi, Alkad, fugi!

– Maică Maria, şopti Alkad. Asta-i opera voastră?

– Nu, jur! Până acum n-am mai văzut aşa ceva. În plus, doar Voy şi cu mine îţi cunoaştem numele. Nimeni dintre ceilalţi nu ştia nici măcar că exişti.

Alkad reveni cu atenţia la studio. Un reporter de teren mergea prin unul dintre principalele spaţii publice din Ayacucho. Abţibildurile erau peste tot. Un mecanoid curăţător încerca să-l îndepărteze pe unul de pe perete, însă spray-ul solvent nu era suficient de puternic. Dâre negre de plastic semidizolvat picurau în jos pe panoul metalic al peretelui.

– Este ca şi cum o plagă ar fi afectat Ayacucho, rosti reporterul plin de voioşie. Primul dintre aceste abţibilduri a apărut acum vreo şase ore. Iar dacă n-aş şti cum stau lucrurile, aş zice că s-au înmulţit ca bacteriile. Poliţia spune că abţibildurile sunt înmânate copiilor, iar detectivii corelează actualmente înregistrările de monitorizare a securităţii pentru a vedea dacă-i poate identifica pe principalii distribuitori. Deşi surse din interiorul Procuraturii publice mi-au spus câte ceva în privinţa acuzaţiilor ce ar putea fi aduse, întrebarea pe care o pun toţi este: cine-i Alkad şi de ce anume fuge?

Imaginea reveni la prezentatorul din studio.

– Investigaţiile companiei noastre au descoperit un posibil răspuns la mister, rosti el cu glas de bas sumbru. La momentul Genocidului, Marina garissană angajase o anume dr. Alkad Mzu într-un proiect defensiv avansat. Se spune că Mzu ar fi supravieţuit Genocidului şi că şi-a petrecut ultimii treizeci de ani sub un nume fals, predând fizica la universitatea Dorado. Acum însă, agenţiile străine de contrainformaţii, acţionând ca răspuns

la propaganda omutană, au început s-o vâneze sub pretextul violărilor ilegale ale tehnologiei. Un membru senior al Consiliului Guvernator Dorado, care a cerut să rămână anonim, a declarat azi: „O asemenea acţiune din partea agenţilor străini constituie o încălcare grosolană a suveranităţii noastre. Este dezgustător că omutanii pot lansa astfel de acuzaţii nefondate împotriva unuia dintre cetăţenii noştri care şi-a dedicat viaţa educării tinerilor cei mai sclipitori. Dacă acesta este comportamentul lor după treizeci de ani de sancţiuni, trebuie să întrebăm cu toată seriozitatea de ce a ridicat Confederaţia sancţiunile respective. Nu pare în niciun caz să fi avut efectul dorit în remedierea naturii agresive a guvernului omutan. Actualul lor cabinet nu este decât o zgardă nouă la acelaşi câine.” Membrul Consiliului a mai afirmat că, dacă Alkad Mzu ar apărea la uşa apartamentului său, i-ar oferi cu siguranţă adăpost şi că orice adevărat cetăţean din Dorado ar proceda la fel. A mai spus că nu va avea odihnă până nu vor fi evacuaţi din asteroid toţi agenţii străini suspecţi.

– Sfântă Maică Maria! icni Alkad.

Anulă canalul şi se lăsă să cadă pe pat, cu gluga costumului atârnând moale pe un umăr.

– Nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă. Maică Maria, mă transformă într-o celebritate media!

– Dacă nu ştiai, ăsta-i unchiu-meu, spuse Lodi. Ai verificat părerile pozitive din reportajele alea? Pe numele Mariei, dacă ne-ar permite vreodată să votăm aici, mâine ai fi aleasă preşedintă.

– Unchiul tău?

El făcu o grimasă.

– Da, aşa-i. Cabral e unchiu-meu. A făcut o avere din exploatarea atitudinii de mic-garissan. Ce naiba, uită-te şi dumneata ce fel de oameni trăiesc aici – înghit totul pe nemestecate!

– Este nebun. Ce crede că obţine, dacă-mi trasează genul ăsta de profil public?

– Mobilizează susţinerea publică în favoarea dumitale. Genul ăsta de propagandă va îngreuna de zece ori activitatea agenţiilor care te urmăresc. Oricine ar mai încerca azi să te scoată din Ayacucho împotriva voinţei tale ar sfârşi prin a fi linşat.

Ea îl fulgeră cu privirea. O faţă înflăcărată care trăda enorm de multă furie interioară, fără să diminueze însă vreodată inocenţa naturală. Copil de revoluţionari rataţi.

– Ai probabil dreptate. Dar lucrurile nu se întâmplă aşa cum mă aşteptasem eu.

– Îmi pare rău. Scoase din dulap o geantă de umăr uzată. Vrei să-ncerci nişte haine din astea?

Îi arătă un şort lung de sport şi un tricou Ayacucho Junior Curveball Team. Intenţionau ca Alkad să iasă din cameră cu înfăţişarea unui adolescent obişnuit pasionat de sport, purtând o perucă tunsă scurt şi costumul cameleonic reprogramat. Un băiat.

– De ce nu?

– Voy o să ne sune-n curând. Ar trebui să fim gata.

– Chiar crezi că ea ne poate scoate din asteroid cu o navă stelară, nu-i aşa?

– Da.

– Lodi, tu ai idee cât de dificil este de aranjat aşa ceva, tocmai într-un moment ca ăsta? Mişcările clandestine trebuie să aibă contacte infiltrate în structura administraţiei locale, oameni devotaţi şi dedicaţi, dispuşi să rişte totul pentru cauză. Voi ce aveţi? Sunteţi nişte puşti bogaţi care au găsit un mod nou de a se revolta împotriva părinţilor lor.

– Da, şi noi putem folosi banii ăia pentru a te ajuta, dacă ne-ai lăsa. Voy ne-a-nvăţat asta. Dacă avem nevoie de ceva – cumpărăm. În felul ăsta, nu există o reţea pe care agenţiile s-o descopere şi în care să se infiltreze. N-am fost demascaţi niciodată. De aceea dumneata ai stat în camera asta toată noaptea, fără ca uşa să-ţi fie dărâmată de un mecanoid de asalt.

– Aici s-ar putea să ai dreptate. Trebuie să recunosc că bătrânii partizani nu s-au descurcat prea bine, adevărat.

Se strâmbă fără chef la gluga costumului cameleonic, apoi începu să-şi netezească părul spre spate, pregătindu-se să şi-o pună pe cap.

*

Joshua înălţă capsula Petri către panoul luminescent al cabinei şi miji ochii la sticla transparentă. Părea complet goală; retinele lui amplificate nu puteau distinge nici măcar particule de praf. Dar în interiorul capsulei aceleia pure din punct de vedere optic se aflau treisprezece spioni nanonici monitorizatori, pe care pachetele medicale le extrăseseră din echipajul lui *Lady Mac* şi gardişti. Erau implanturi subcutanate; agenţii le înfigeau prin atingerea întâmplătoare şi scurtă de o victimă care nu bănuia

nimic.

– Cum se face că eu am avut trei? plânse Ashly.

– Eşti în mod evident un tip subversiv, rosti Sarha. Mai mult ca sigur, gata de orice rele.

– Mulţumesc.

– Toţi sunteţi curaţi, anunţă ea. Programul de analiză medicală nu poate detecta nicio infecţie sau vreun virus neobişnuit. Se pare că n-au fost puşi pe rele.

– De data asta, preciză Joshua.

Imediat ce scanerele din chirurgia navei localizaseră primul spion monitorizator, el îi ordonase Sarhei să ruleze analize biochimice complete pentru tot echipajul. Microbii şi viruşii erau mult mai simplu de introdus decât nanonicele într-o ţintă.

Din fericire, agenţiile fuseseră doar curioase, nu ostile. Însă acesta era cel mai acut memento de până acum al mizei implicate. Deocamdată fuseseră norocoşi, dar norocul acela nu avea să dureze la infinit, gândi tânărul. Şi nu era singurul care înţelesese asta. În cabină exista genul de atmosferă din vestiarul sportiv, după meci, cu o echipă care se simţea foarte uşurată că izbutise să smulgă o remiză.

– S-o luăm de la început, continuă el. Sarha, acum suntem siguri?

– Da. Spionii ăştia nu pot dataviza prin ecranele de protecţie ale lui *Lady Mac.* Ei reprezintă o problemă doar afară.

– Nu ştii însă când am fost înţepaţi?

– Îmi pare rău, asta-i imposibil de ştiut.

– Poate prietena ta, doamna Nateghi, sugeră Melvyn. A fost un episod destul de straniu.

– Ai probabil dreptate, încuviinţă Joshua fără chef. Bun, să presupunem că tot ce am făcut până acum a fost compromis. În primul rând, mai are vreun rost să continuăm? Iisuse, ştim că ea este aici. Blestematele de studiouri de ştiri n-au transmis nimic altceva. Problema noastră este cât de dificil va fi s-o contactăm fără a fi observaţi. Este clar că vor încerca să ne înţepe din nou. Sarha, blocurile noastre de bruiaj electronic acţionează împotriva spionilor ăstora monitorizatori?

– Ar trebui să-i poată destabiliza; când am plecat din Seninătate, ne-am dotat cu sistemele cele mai moderne.

– Perfect. Din clipa asta nimeni nu iese în Ayacucho fără să fie dotat cu aşa ceva. În plus, când ieşim, fiecare dintre noi va fi

însoţit de un gardist. Ione, vreau să purtaţi armele cu proiectile chimice pe care le-am adus.

– Da, Joshua, rosti unul dintre cei patru gardişti din cabină.

Nu-şi putea da seama dacă era cel care-l însoţise mai devreme.

– Mai departe, ce fel de date am adunat până acum? Melvyn?

– Ashly şi cu mine am fost la cei mai importanţi cinci contractori defensivi. Unicele comenzi pe care le-au primit au fost pentru modernizări ale platformelor DS ale asteroidului şi al naibii de puţine. Când ne-am interesat de dotarea lui *Lady Mac* cu sisteme noi, ne-au oferit nişte discounturi magnifice. Sunt absolut disperaţi după orice s-ar găsi de lucru. Mzu n-a comandat nimănui vreun echipament. Şi nimeni nu reechipează nave stelare.

– Bine. Beaulieu?

– Nimic, căpitane. Daphine Kigano a dispărut la cincisprezece minute după de a ajuns aici. Nu are nicio adresă, nicio înregistrare de credit, nicio rezervare de hotel, nicio înregistrare de cetăţenie, niciun fişier de înregistrare publică.

– Am înţeles. În felul ăsta, am rămas numai cu Ikela.

– E mort, Joshua, rosti Dahybi. Nu tocmai cea mai bună pistă.

– Pauline Webb a fost a naibii de hotărâtă să mă oprească să am vreun contact cu managementul T'Opingtu. Înseamnă că asta este direcţia în care să pornim. Am trecut în revistă toţi biţii pe care i-am putut găsi despre Ikela şi T'Opingtu. El a apărut la Dorado cu o grămadă de bani şi a înfiinţat compania. Nicăieri nu-i menţionată provenienţa banilor; potrivit biografiei sale, a lucrat ca manager junior pentru o companie garissană de inginerie. Ceea ce nu prea explică fondurile alea. Dacă ai fi însă Alkad Mzu, urmărită şi având nevoie de o navă stelară care să poată lansa Alchimistul, la cine te-ai duce când ai ajunge aici? Ikela se potriveşte perfect programului de căutare: proprietarul unei companii care produce componente speciale de astroinginerie. Nu uitaţi că Mzu a păcălit agenţiile de contrainformaţii timp de aproape treizeci de ani. Indiferent ce plan ar fi stabilit cu colegii ei după Genocid, a fost bine gândit.

– Dar n-a fost şi perfect, zise Ashly. Altfel steaua Omutei ar fi deja supernovă.

– Posedaţii le-au dat planul peste cap, aia-i! spuse Sarha. Cine ar fi putut anticipa carantina asta?

– Nu contează, zise Joshua. Important este că T'Opingtu a fost înfiinţată probabil pentru a-i oferi lui Mzu mijloacele pentru lansarea Alchimistului. Ikela trebuie să se fi asigurat că politica asta va continua şi în eventualitatea în care el nu va mai apuca să trăiască pentru a o vedea sosind pe Mzu.

– Ceea ce s-a şi întâmplat, spuse Ashly. Probabil că agenţiile l-au ras.

– Nu însă Mzu, zise Melvyn. Campania asta de susţinere a ei a început prea repede după moartea lui Ikela. Cineva ştie că ea este pe aici. Cineva cu al dracu' de multă influenţă, dar care nu are contact cu Mzu. Căpitane, cu opinia publică inflamată în halul ăsta va fi aproape imposibil s-o răpim.

– Adică exact ce se intenţionează, observă Dahybi. Deşi este o acţiune orientată mai degrabă spre agenţiile de contrainformaţii, decât spre noi.

– Ne vom ocupa de problema asta dacă vom ajunge vreodată la ea, încuviinţă Joshua. Momentan prioritatea noastră este să dăm de urma lui Mzu.

– Cum? întrebă Sarha.

– Ikela are o fată; potrivit fişierului său public, n-are altă familie.

– Va fi moştenitoarea, rosti Beaulieu.

– Exact. Se numeşte Voy şi are douăzeci şi unu de ani. Zic că ea este intrarea noastră în orice fel de organizaţie pe care se poate s-o fi clădit tatăl ei în aşteptarea lui Mzu

– Haide, haide! protestă Ashly. Taică-său abia a fost ucis, aşa că ea n-o să accepte întâlniri cu nişte persoane complet necunoscute, cu atât mai puţin să ne spună ceva despre mişcarea garissană clandestină, chiar dacă ar deţine unele date. Ceea ce este nesigur. Eu nu mi-aş implica fiica în aşa ceva. Iar agenţiile vor dori s-o interogheze şi pe ea.

Joshua nu intenţiona să argumenteze. Imediat ce parcursese fişierul public al lui Ikela, ştiuse că Voy era legătura. Ione i-ar fi spus „intuiţia" lui şi poate că ar fi avut dreptate. Vechea furnicătură a convingerii îl pişcase din nou.

– Dacă ne putem apropia de ea, avem o şansă, rosti el ferm. Acum Mzu nu-şi mai poate permite să rămână aici. Va trebui să plece, ba chiar cât mai repede. Cumva, într-un fel sau altul, Voy va fi implicată. Este pista noastră cea mai bună.

– Nu te contrazic, spuse Dahybi. Este o pistă la fel de bună ca

oricare alta. Dar cum dracu' o s-ajungi în apropierea ei?

– N-ai fost atent? întrebă un gardist. Voy este femelă şi are douăzeci şi unu de ani.

Joshua rânji drăceşte spre Dahybi.

– Cred că glumeşti! se holbă specialistul în noduri.

– O să stau pur şi simplu pe spate şi o să mă gândesc la Confederaţie.

– Joshua...

Tânărul izbucni în râs.

– Ce feţe aveţi! Nu te speria, Dahybi, nu sunt chiar aşa de încrezut. Însă ea trebuie să aibă prietene. În asteroizii Dorado există destui întreprinzători bogaţi, ai căror copii se adună în propria lor clică socială. Iar eu sunt un căpitan-proprietar de navă stelară, la urma urmelor. Una dintre fete ne va băga în cercul ăla. Nu-mi rămâne decât s-o găsesc.

Rânji larg echipajului său care-l privea cu un amestec de îndoială şi resemnare şi sfârşi:

– E timpul să petrecem!

*

Prince Lambert fixă legăturile din jurul încheieturilor fetei slăbănoage, apoi activă programul senzambiental. Dormitorul i se dizolvă într-o odaie circulară cu pereţi din piatră, aflată în vârful turnului unui castel, cu patul în mijlocul podelei din dale. Robii lui începură să intre prin uşa ferecată în fier. Zece dintre ei se postară în jurul patului, privind impasibil la forma cu membrele răşchirate.

El luă de sub pernă gulerul de răspunsuri telecomandate şi i-l fixă în jurul gâtului.

– Ce este? întrebă fata şi neliniştea i se ridică prin glas.

Era foarte tânără şi probabil că nu mai auzise până atunci de dispozitiv.

El o sărută în tăcere şi dataviză secvenţa de activare a gulerului. Tehnologia era o variantă a pachetelor nanonice medicale, care expedia filamente pentru a se contopi cu şira spinării ei. O putea utiliza pentru a-i manipula corpul să reacţioneze exact aşa cum dorea, împlinindu-i pe rând toate fanteziile.

– Sper că nu întrerup, rosti cu glas ascuţit de femeie unul dintre robi.

Prince Lambert tresări şi fu cât pe aici să cadă din pat. Fata se

tângui îngrozită, când gulerul începu să i se contopească perfect cu pielea.

El anulă programul senzambiental, revenind la realitatea dormitorului său cufundat în întuneric şi se holbă la silueta înaltă şi slabă care-l înlocuise pe robul cu muşchi ca funiile.

– Pentru numele Mariei, Voy! O să schimb blestematul de cod al uşii apartamentului ăstuia! N-ar fi trebuit niciodată să ţi-l dau.

Miji ochii spre siluetă:

– Voy?

Ea îşi scotea gluga costumului cameleonic, îngăduind coroniţei de codiţe împletite să fluture liberă. Ţinea neglijent în mână o perucă brun-roşcat răvăşită. Purta o salopetă standard de agronom de biosferă.

– Vreau să discutăm.

Gura lui se căscă fără să vrea. Cu o mână o arătă inutil pe fata de pe pat, care trăgea de legături.

– Voy!

– Acum!

Ea reveni în living. Bărbatul înjură, datavizǎ o comandă de închidere spre guler şi începu să desfacă legăturile din jurul încheieturilor.

– Câţi ani are? întrebă Voy când el intră în living.

– Ce contează?

– Pentru Shea poate să conteze. N-a aflat încă despre ciudăţeniile tale?

– De unde până unde interesul ăsta brusc faţă de viaţa mea sexuală? Îi duci dorul?

– Aşa cum statuile duc dorul găinaţului.

– Nu aşa ai spus ultima dată.

– Cui îi pasă?

– Mie. Ne-a fost bine împreună.

– Vorbeşti despre trecut.

– Atunci, de ce te-ai întors în goana mare?

– Am nevoie de ceva de la tine.

– Maică Maria, procedura aia de detoxificare a fost o mare greşeală! Te preferam aşa cum erai înainte.

– Sunt realmente interesată de tot ce spui, PL.

– Ce dracu’ cauţi aici?

– Vreau să pregăteşti *Tekas* pentru zbor şi să mă scoţi pe mine şi pe nişte prieteni din sistem.

– Cum să nu, nicio problemă. Se trânti în fotoliul de piele şi o gratulă cu o privire compătimitoare. Vrei vreo destinaţie anume? Noua Californie? Norfolk? Auzi, poate c-ar fi mai bine să dăm lovitura şi să vedem dacă nu putem trece prin reţeaua DS a Pământului!

– E ceva important. E pentru Garissa.

– Oh, Maria! Revoluţia voastră de cacao.

– Nu-i revoluţie, ci se numeşte onoare. Accesează-ţi fişierul dicţionar.

– N-am aşa ceva. Şi pentru informarea ta, zborurile civile interstelare sunt în carantină. N-aş putea zbura cu *Tekas* nici dacă aş vrea.

– Şi ai vrea?

– Da. Bun, ai unu-zero. Dacă aş fi ştiut din timp despre carantina asta, aş fi plecat. Poate că asteroizii Dorado sunt căminul meu, dar nu cred că reprezintă locul cel mai bun în care să trăieşti cât timp posedaţii bântuie prin jur. Ideea ta este cea bună, Voy, însă a venit prea târziu.

Ea ridică un flek.

– Autorizaţia de zbor a Consiliului Guvernator Dorado; va fi un voiaj oficial.

– Cum dracu'…

– Tata făcea parte din Consiliu, iar eu am codurile lui de acces.

Ispita îl obseda ca un blestem.

– Mai sunt valide?

– Da. Eu şi alţi trei oameni. Batem palma?

– Aş vrea s-aduc câţiva inşi.

– Nu. Te poţi descurca singur cu iahtul ăla, de aia l-am ales. Ăsta nu-i un voiaj de plăcere, PL. Am nevoie de tine pentru nişte manevre mai complexe.

– Ştii bine că *Tekas* nu-i capabil de luptă. Cine sunt „alţii”?

– Vei afla numai în cazul în care va fi absolut necesar să ştii. Şi nu este. Batem palma?

– O să-ncercăm şi sexul în imponderabilitate?

– Dacă vrei să mă fuţi ca să pilotezi iahtul, ia-o-n mână.

– Maică Maria, da' eşti realmente o căţea!

– Batem palma?

– Bine. Lasă-mă o zi să-mi aranjez treburile pe aici.

– Plecăm în trei ore.

– Nici vorbă! Mă-ndoiesc că până atunci aş putea umple măcar rezervoarele criogenice.
– Încearcă, rosti ea şi flutură flekul. Dacă nu – adio autorizaţie.
– Căţeaua dracului!

*

Fata era extravagant de atrăgătoare; puţin peste douăzeci de ani, cu piele de abanos lucios şi păr castaniu, lung până peste fese. Rochia îi era de un albastru-cenuşiu metalic sclipitor, cu tivul doar cu niţel mai jos decât vârfurile pletelor.
Melvyn bănuia că era o puştoaică bogată tipică, nesigură pe ea. Deşi lui Joshua nu părea să-i pese; ei doi erau ocupaţi să se sărute de zor pe ringul de dans din Bar KF-T.
– E dat dracu'! rosti Melvyn ursuz, simţind că trebuia să-i explice lui Beaulieu, care stătea la masă cu el. Pentru mine nu merge niciodată. Vreau să zic că specialist în fuziune nu-i o meserie uşoară. Şi fac parte dintr-un echipaj, ceea ce-i destul de atrăgător, nu? Dar când andocăm, toate dau năvală pur şi simplu peste el. Cred că are feromonii modificaţi genetic împreună cu toate celelalte.
Începu să scotocească printre sticlele de bere de pe masă, căutând una care să mai aibă ceva înăuntru. Erau destul de multe.
– Nu crezi că are vreo legătură cu faptul că-i cu treizeci de ani mai tânăr ca tine? întrebă cosmonika.
– Douăzeci şi cinci! o corectă Melvyn indignat.
– Douăzeci şi cinci.
– În niciun caz.
Cosmonika scană din nou în mod automat Bar KF-T. În mod evident, acţiunea lui Joshua îi deruta pe agenţii de contrainformaţii care erau de serviciu. Melvyn şi Beaulieu identificaseră cinci dintre ei în club, amuzându-se ca la un joc în timp ce beau bere şi-l aşteptau pe Joshua să agaţe o fată. Nu însemna că agenţii aceia ar fi fost rezervaţi; şi ei beau, dansau ori flecăreau cu alţi oameni, dar îi trăda faptul că menţineau o distanţă rigidă faţă de echipajul lui *Lady Mac.*
Joshua îşi luă rămas-bun de la fată, fluturând radios din mână, şi se aşeză cu un suspin satisfăcut la masa lui Melvyn.
– O cheamă Kole şi m-a invitat la o petrecere în seara asta.
– Mă surprinde că se poate abţine atât timp, mormăi Melvyn.
– Mă-ntâlnesc cu ea şi cu prietenii ei la concertul de

binefacere de diseară, după care se merge la o paradeală privată în apartamentul cuiva.

– Un concert de binefacere? întrebă Beaulieu.

– Nişte formaţii StF locale cântă ca să adune bani pentru cheltuielile legale ale lui Mzu, în eventualitatea în care ea va trebui vreodată să lupte împotriva unei cereri de extrădare a Confederaţiei.

– Devine de-a dreptul o religie, observă Melvyn.

– Aşa se pare. Joshua începu să numere sticlele de pe masă: Haideţi, trebuie să ne-ntoarcem în *Lady Mac.*

Îşi trecu braţul pe sub umărul lui Melvyn şi-i făcu semn lui Beaulieu să-l ajute. Împreună îl ridicară în picioare pe specialistul în fuziune care se ameţise serios. Ashly şi Sarha veneau către ei dinspre bar. Toţi patru gardiştii se sculară de la locurile lor.

Niciun agent nu se clinti. Ar fi fost prea bătător la ochi.

O pereche de posedaţi intră în Bar KF-T. Un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi în haine care aproape corespundeau modei curente.

Blocul de război electronic al lui Joshua dataviză o alarmă.

– Jos! răcniră la unison cei patru gardişti.

Programul de răspuns la ameninţări care intrase în mod primar imediat după declanşarea alarmei îl trimise pe Joshua în plonjon printre mese şi scaune. Lovi podeaua şi se rostogoli expert, pentru a absorbi impactul. Două scaune goale zburară prin aer lovite de picioarele lui. Echipajul îl urmă aproape imediat; până şi Melvyn veni, deşi încetinit de alcoolul care-i poluase nervii.

Ţipete răsunară în tot clubul când gardiştii îşi scoaseră pistoalele-mitralieră butucănoase. Agenţii intraseră de asemenea în acţiune şi muşchii lor amplificaţi le transformară mişcările în ceaţă.

Ambii posedaţi icniră înaintea reacţiilor aproape instantanee faţă de sosirea lor. Erau ţintiţi de un număr impresionant de arme, în mijlocul unui haos de clienţi îngroziţi şi derutaţi.

– Nicio mişcare! le ordonă un glas cuadrofonic.

Posedaţii nu aveau nanonice neurale funcţionale pentru a rula programe de luptă, dar instinctele le erau aproape la fel de rapide. Amândoi începură să ridice braţele, cu foc alb ţâşnind din vârfurile degetelor.

Şase pistoale-mitralieră, trei arme semiautomate şi o carabină

deschiseră focul.

Până atunci Joshua nu mai auzise vreodată o armă cu proiectile chimice în acţiune. Focul simultan a zece asemenea arme producea un vacarm mai puternic decât duzele unei rachete cu fuziune. Îşi trânti palmele peste urechi. Canonada nu durase mai mult de două secunde. Riscă să ridice capul.

Doar agenţii (erau de fapt şase – Melvyn îl scăpase pe unul) şi gardiştii stăteau în picioare. Toţi ceilalţi se aflau pe podea, cu membrele răşchirate sau ghemuiţi în poziţia fetus. Mese şi scaune se rostogoleau şi se roteau. Muzica şi hologramele de pe ringul de dans nu se opriseră.

Joshua auzi câteva clicuri mecanice specifice, când încărcătoare noi fură izbite în arme.

Gloanţele zdrenţuiseră peretele din spatele posedaţilor, mestecând lambriurile din compozit. Pete mari de sânge acopereau aşchiile neregulate. Cele două trupuri…

Tânărul se crispă. Din ele nu mai rămăsese mare lucru pentru a fi identificate ca oameni. Un program de suprimare a greţei comută lin în modul primar, deşi nu făcea decât să stopeze simptomele fizice.

Gemete şi ţipete se făcură auzite peste muzică. Câţiva clienţi fuseseră loviţi de ricoşeuri.

– Joshua!

Era Sarha, care avea mâna încleştată pe coapsa stângă a lui Ashly. Sângele îi pătase degetele în stacojiu.

– A fost lovit.

Pilotul îşi privea rana cu interes calm şi morbid.

– Tâmpenia dracului…

Clipi confuz.

– Ione! strigă Joshua. Nanonice medicale!

Un gardist luă un pachet din echipamentul său de la centură. Beaulieu spinteca ţesătura pantalonilor lui Ashly cu o lamă mică de metal, care îi glisase din auxiliarele încheieturii stângi. Un firicel de fluid verde-cenuşiu se prelingea printr-o gaură de glonţ din placa ei pectorală de aramă.

– Fii atentă, murmură Ashly.

După ce rana fu complet expusă, Sarha aşeză pachetul peste ea.

– Haidem! zise Joshua. Beaulieu, ia-l pe Melvyn. Sarha şi cu mine ne ocupăm de Ashly. Ione, acoperă-ne!

– Ia staţi aşa! rosti un agent pe care Joshua îl recunoscu ca fiind unul dintre durii care o însoţiseră pe Pauline Webb. Rămâneţi aici până când soseşte poliţia!

Un barman care-şi revenise îndeajuns de repede pentru a se gândi la posibilităţile financiare începu să înregistreze scena într-o celulă de memorie. Mai târziu în aceeaşi zi şi pe tot parcursul nopţii, companiile de ştiri o reluară aproape constant. Şase bărbaţi înarmaţi într-o confruntare cu un tânăr căpitan de navă stelară (ulterior toţi îşi dădură seama că era chiar „Lagrange” Calvert) şi echipajul său. Căpitanul spunea că nimeni n-avea să-l oprească din a-şi duce prietenul rănit pentru a fi tratat corespunzător. Şi, oricum, ce autoritate aveau ei? Patru cosmoniki identici şi neliniştitor de ameninţători stăteau între Calvert şi bărbaţii înarmaţi. După o pauză scurtă armele tuturor părură să dispară. Echipajul navei stelare ieşi din club, purtându-şi rănitul.

Prezentatorii speculară mult şi pe îndelete asupra posibilităţii ca bărbaţii înarmaţi să fi fost de fapt agenţi de contrainformaţii. Reporterii de teren încercară cu disperare să-i găsească, dar fără succes.

Poliţia confirmă în mod oficial că cei doi indivizi ucişi prin împuşcare de agenţi fuseseră posedaţi (deşi nu dădură niciun fel de detalii despre bazele certitudinii respective). Consiliul Guvernator Ayacucho emise o declaraţie publică, cerându-le tuturor să rămână calmi. Prioritatea totală avea să fie acordată căutării şi identificării de proceduri care să fie implementate pentru localizarea oricăror altor posedaţi din asteroid. Toţi cetăţenii şi rezidenţii erau rugaţi să coopereze.

Nu existase nicio manifestare fizică de panică, nici gloate mânioase care să se adune în caverna biosferă ori să pornească în marş către sala Consiliului. Oamenii se temeau prea mult de ceea ce-i putea aştepta în afara uşilor apartamentelor. Companiile şi birourile ce rămăseseră deschise începură să-şi reducă activitatea sau să-şi deruleze afacerile exclusiv prin reţeaua de comunicaţii; orice care nu implica necesitatea contactelor personale. Părinţii îşi retraseră copiii de la cluburile de zi. Serviciile de urgenţe fură aduse la starea de alertă totală. Personalul companiilor de securitate îi ajută pe poliţişti în căutare.

Până spre sfârşitul după-amiezii, câteva nave stelare căpătară

din partea Consiliului autorizaţia oficială de decolare. Majoritatea duceau consilieri, familiile lor şi asistenţi apropiaţi, la conferinţe sau negocieri defensive cu aliaţi.

– Şi nu-i putem opri, se plânse cu amărăciune Monica.

Stătea în partea din spate a încăperii folosite de edenişti şi sorbea dintr-o cană cu ceai instant. În clipa de faţă nu avea mare lucru de făcut, ceea ce-i agrava iritarea. Toţi informatorii ASE fuseseră activaţi, însă niciunul nu avea idee despre locul unde ar fi fost Mzu şi puţini auziseră măcar de existenţa lui Voy, cu atât mai puţin de vreun grup clandestin cu care să fi avut ea legături.

Localizarea lui Mzu se rezuma acum la operaţiunea de observare a edeniştilor şi la speranţa slabă de a avea noroc.

– Nu s-a îmbarcat în nicio navă stelară, spuse Samuel. În privinţa asta suntem siguri. Ambele incinte axiale au fost sub observare constantă şi nu numai de către noi. Nimeni care să difere cu minimum douăzeci şi cinci la sută din înălţimea şi masa lui Mzu n-a intrat în spaţioporturi fără să fi fost identificat.

– Da, da, încuviinţă Monica iritată.

– Dacă n-o găsim în alte patru ore, va trebui să ne retragem din Ayacucho.

Femeia ştiuse că aşa se va întâmpla, dar asta nu-i diminua neplăcerea.

– Este atât de rău?

– Da. Mă tem că da.

Prin intermediul unui păianjen, Samuel tocmai terminase de urmărit altă posedare petrecută în una dintre secţiunile rezidenţiale. Era apartamentul unei familii obişnuite de cinci persoane, care făcuse exact aşa cum sunaseră recomandările: stătuse în casă şi nu îngăduise nimănui să intre. Până la sosirea poliţiei… Toţi cei trei ofiţeri erau posedaţi; şi după şapte minute acelaşi lucru se întâmplă cu familia.

– Estimăm că până clipa de faţă a fost posedată opt la sută din populaţie. Deoarece toţi locuitorii sunt izolaţi şi nu fac nicio mişcare, posedaţilor le este mai uşor să se răspândească. Au preluat complet forţa poliţienească.

– Nenorociţii! De când Capone a folosit poliţia şi administraţia civilă ca să preia controlul asupra Noii Californii, atacă oficialităţile de fiecare dată.

– Domnul Capone este un bărbat remarcabil de perceptiv.

– Nu cred că emiterea unei avertizări generale ar mai ajuta

acum pe cineva, nu?

– Noi apreciem că nu. Puţine arme sunt disponibile pentru populaţia generală şi majoritatea lor sunt energetice, ceea ce-i mai rău decât inutil. N-am face altceva decât să sporim suferinţele.

– Iar după nenorocita aia de campanie media, nimeni n-ar mai avea încredere în noi.

– Exact.

– Ce facem dacă Mzu nu evadează?

– Depinde de ce se va întâmpla aici. Dacă posedaţii îl scot pe Ayacucho din universul acesta, problema este rezolvată, deşi, desigur, nu foarte satisfăcător. Dacă ei rămân aici, atunci şoimii-de-vid vor impune o blocadă permanentă.

Femeia scrâşni din dinţi, detestând sentimentul crescător de frustrare.

– Am putea încerca să emitem un mesaj către ea, să ne oferim s-o evacuăm.

– M-am gândit la ideea asta şi s-ar putea s-o folosesc ca ultimă măsură înainte de plecare.

– Grozav! Deci acum stăm locului şi ne rugăm ca ea să treacă prin faţa unui păianjen.

– Ai o alternativă?

– Nu. Cred că niciunul dintre noi nu are.

– Poate că nu, deşi continuă să mă nedumerească ce căutau Joshua Calvert şi echipajul lui în clubul acela.

– Se părea că încercau să agaţe nişte fete.

– Nu. Calvert este şmecher. Dacă vrei să ştii părerea mea, el încearcă să o abordeze pe Voy prin intermediul prietenelor ei.

– Nu poate să ştie cine sunt prietenele fetei, nu dispune de resursele necesare. Pe lista noastră nu avem decât trei asemenea prietene şi am avut nevoie de cinci ore ca să le aflăm numele.

– Posibil. Uite însă că el s-a infiltrat în pătura ei socială, cu invitaţia aceea la o petrecere. Şi este un asteroid mic.

– Dacă Voy o ascunde pe Mzu, nu va ieşi la iveală.

– Exact.

Zâmbetul lui era copilăros de ştrengar.

– Ce-i? întrebă Monica iritată.

– Ironia sorţii. De la amator iritant, Calvert a ajuns acum unica noastră pistă.

*

Ashly spuse foarte puţine în timp ce reveneau la spaţioport şi Joshua bănui că programele nanonice neurale ale pilotului erau ocupate cu suprimarea şocului. Sarha nu părea însă foarte îngrijorată şi monitoriza pachetul medical din jurul coapsei bărbatului.

Melvyn se străduia din răsputeri să se trezească rapid. Un gardist îi dăduse un pachet nanonic medical, care îi înconjura acum gâtul ca un guler gros, filtrând toate urmele de alcool din sânge care-i intrau în creier.

Unica nelinişte a lui Joshua era provocată de fluidul care continua să supureze din gaura de glonţ din placa pectorală a lui Beaulieu. Nanonicele medicale ar fi fost complet inutile, pentru că niciun cosmonik nu avea sisteme interne standard; fiecare era unic şi mândru pentru asta. Joshua nu ştia nici măcar dacă Beaulieu era majoritar mecanică sau biologică sub carapacea din aramă.

– Cum merge? o întrebă.

– Glonţul mi-a lezat câteva glande de sinteză nutritivă. Nimic esenţial.

– Ai vreo… ăăă… piesă de schimb?

– Nu. Funcţia respectivă are cópii de rezervă multiplu redundante. Arată mai rău decât este în realitate.

– Nu-mi spune, icni Ashly, o banală rană-n carne.

– Exact.

Uşile liftului de navetă se deschiseră. Doi gardişti ieşiră primii în coridor, verificând dacă între ei şi tubul ecluzei pneumatice al silozului de andocare nu exista vreun posedat.

– Joshua, rosti unul dintre ei.

Blocul său detector nu avea probleme.

– Ce este?

– Te caută cineva.

Tânărul nu desprinse nimic din tonul vocii, aşa că se împinse în picioare şi lunecă afară, în coridor.

– Iisuse Hristoase!

Doamna Nateghi şi cele două gorile de la Tayari, Usoro & Wang aşteptau lângă ecluză. Alt bărbat plutea imediat în spatele lor.

Echipajul îl urmă pe Joshua afară din lift.

– Căpitane Calvert!

Vocea doamnei Nateghi era indecent de încântată.

– N-aţi muls destul de la mine, nu-i aşa? Ce mai este acum? O amendă de un milion de fuzidolari, fiindcă am aruncat hârtii pe jos? Zece ani de muncă silnică, pentru că n-am returnat sticlele goale la bar? Exilul pe o planetă-penitenciar, pentru că m-am băşit în public?

– Umorul este un mecanism defensiv excelent, căpitane Calvert, totuşi te-aş sfătui să prezinţi ceva mai solid la tribunal.

– Tocmai v-am salvat asteroidul de a nu fi preluat de posedaţi. Asta ajunge?

– Am accesat înregistrarea NewsGalactic. Ai zăcut tot timpul pe podea, acoperindu-ţi capul cu mâinile. Căpitane Calvert, am pentru dumneata o citaţie de a te prezenta la o audiere preliminară, prin care să se stabilească procedurile ce vor determina proprietarul navei stelare *Lady Macbeth,* în conformitate cu revendicarea pe care clientul meu a depus-o referitor la numita navă.

Joshua se holbă la ea, prea buimăcit pentru a putea vorbi.

– Proprietar? repetă Sarha. Dar e nava lui Joshua şi aşa a fost dintotdeauna.

– Incorect, rosti doamna Nateghi. A fost nava lui Marcus Calvert. Am o înregistrare multisenzorială a căpitanului Calvert care recunoaşte acest lucru.

– El n-a încercat niciodată s-o nege. Tatăl lui este mort şi înregistrarea proprietăţii lui *Lady Mac* este depusă la BAC. Nu poţi ataca aşa ceva.

– Ba da, eu pot.

Bărbatul care se păstrase în spatele celor două gorile înaintă lent.

– Tu! exclamă Sarha.

– Eu.

Joshua îl privi fix şi un fior foarte neplăcut i se strecură în minte. Chipul de abanos, dăltuit în unghiuri, era… „Iisuse, îl ştiu! Dar de unde?”

– Tu cine dracu’ mai eşti?

– Mă numesc Liol. Mai exact, Liol Calvert. Sunt fratele tău vitreg mai mare, Joshua.

*

Ultimul loc în care Joshua ar fi dorit să-l aducă pe acest… acest *impostor* era cabina căpitanului. Era cabina tatălui său,

pentru numele lui Hristos, deşi majoritatea vechilor dotări şi mementourile personale fuseseră înlăturate la ultima reechipare. Era locul cel mai apropiat de un cămin pe care-l cunoscuse tânărul.

Însă Ashly avea nevoie de pachetele de invaziune profundă din infirmeria lui *Lady Mac* pentru a-i extrage glonţul din coapsă. Scârba scârbelor de Nateghi n-avea să se dea bătută, şi citaţia era absolut reală. În acelaşi timp, el avea de îndeplinit o misiune. Prin urmare revenea la bază.

Imediat ce trapa cabinei se închise în spatele lor, Joshua întrebă:

– Bine, cap-de-miel, zi, cât?

Liol nu răspunse imediat, deoarece privea în jurul cabinei. Chipul său purta o expresie care se apropia de teamă.

– Am ajuns în cele din urmă aici, rosti el tremurător. Cred că totul trebuie să fie foarte straniu pentru tine, Joshua. Pentru mine, aşa este.

– Termină cu rahaturile, cât vrei?

Liol îşi schimbă expresia.

– Cât să vreau… pentru ce?

– Ca să renunţi la revendicare şi s-o ştergi, bineînţeles. Este o şmecherie isteaţă, de acord. În mod normal, aş fi lăsat tribunalul să te facă praf, dar în clipa de faţă sunt cam presat de timp. N-am nevoie de complicaţii. Aşa că numeşte-ţi preţul, însă fă bine să nu sari de cincizeci de miare.

– Ai fost tare, Josh, surâse Liol şi-şi ridică discul de credit Banca Joviană cu faţa argintie în sus.

Cifre verzi străluceau pe suprafaţă. Joshua clipi când citi suma afişată: opt sute de mii de fuzidolari.

– Nu-nţeleg.

– Este foarte simplu: sunt *cu adevărat* fratele tău. Am dreptul cel puţin la proprietate comună.

– Nicio şansă! Eşti un escroc care ştie cum să folosească un pachet de adaptare cosmetică, atâta tot. În clipa de faţă, chipul meu este la fel de faimos ca al Jezzibellei. Ai întrezărit o oportunitate de a fi o pacoste şi ţi-ai remodelat trăsăturile.

– Ăsta-i chipul meu. L-am avut de când m-am născut, adică dinaintea ta. Dacă vrei dovezi, îmi poţi accesa fişierul public.

– Sunt sigur că cineva atât de inteligent ca tine a implantat toate datele cuvenite în nucleele de memorie din Ayacucho. Te-

ai documentat bine şi mi-ai arătat că ai bani ca să cumperi codurile de acces oficiale.

– Serios? Şi tu?

– Ce-i cu mine?

– Tu cum ai ajuns să cumperi nava asta după ce a murit tatăl meu? De fapt, cum a murit? Sau, este realmente mort? Dovedeşte-mi că eşti un Calvert. Dovedeşte-mi că eşti fiul lui Marcus.

– N-am cumpărat-o, ci am moştenit-o. Tata a dorit întotdeauna s-o am eu. Testamentul lui este în fişier, în Seninătate. Oricine îl poate accesa.

– Ce mişcător! Aşadar înregistrările publice ale Seninătăţii sunt mai presus de orice reproş, pe când orice este stocat în Dorado a fost implantat acolo de delincvenţi. Foarte convenabil! În locul tău, n-aş încerca să zic chestia asta în tribunal.

– Este tatăl meu! răcni Joshua furios.

– Şi al meu. Şi o ştii.

– Ştiu că eşti un impostor.

– Dacă ai fi fost un Calvert adevărat, ai fi ştiut.

– Ce vrei să spui?

– Intuiţia... Ce-ţi spune intuiţia despre mine, Josh?

Pentru prima dată în viaţa sa, Joshua simţi ce înseamnă ameţeala. Să te clatini pe muchia unui hău monstruos de adânc.

– Aha! rânji Liol triumfător. Stranietatea asta din familia noastră poate fi uneori realmente descurajatoare. La urma urmelor, am înţeles că eşti fratele meu din clipa în care am accesat reportajul lui Kelly Tirrel. Ştiu de asemenea prin ce treci. Am simţit exact la fel despre tine. Toată furia aia teribilă... refuzul de a crede... în ciuda dovezilor. Suntem mai mult decât fraţi, suntem aproape gemeni.

– Greşit! Nu provenim nici măcar din acelaşi univers.

– De fapt, ce te îngrijorează cel mai mult, Josh? Că sunt fratele tău... sau că nu sunt?

– O s-o sabordez pe *Lady Mac* înainte de a-l lăsa pe altul s-o aibă. Dacă ai într-adevăr intuiţie, ştii cât de adevărată e afirmaţia asta.

– Greşeala mea... Liol mângâie cuşeta de acceleraţie de lângă trapă, cu un dor vădit în ochi. Înţeleg că nava înseamnă pentru tine la fel de mult pe cât înseamnă pentru mine. Nu-i de mirare, fiindcă amândoi avem dorul de hoinăreală Calvert. În mod

inevitabil, atacarea ta în justiţie avea să creeze ostilitate. Însă am aşteptat toată viaţa ca nava asta să andocheze aici. Tata a plecat din Ayacucho înainte să mă fi născut. În mintea mea, *Lady Macbeth* mi-a aparţinut dintotdeauna. Este şi moştenirea mea, Josh. Aparţin navei ăsteia în aceeaşi măsură ca şi tine.

– O navă stelară n-are decât un singur căpitan! Iar tu, un băiat de asteroid, n-ai ce-nseamnă să fii pilot sau căpitan. Nu că ar fi relevant, dar nu vei fi niciodată în stare să zbori cu *Lady Mac.*

– Nu te-mpotrivi, Josh. Eşti fratele meu, nu vreau să te îndepărtez. Hristoase, simplul fapt că am aflat că existai a fost un şoc tare al dracu'! Duşmăniile din interiorul unei familii sunt cele mai nenorocite. Haide să nu-ncepem una din clipa în care ne-am întâlnit. Gândeşte-te ce ar simţi tata, văzându-şi fiii cum se atacă în felul acesta.

– Tu *nu* faci parte din familie.

– Unde a andocat *Lady Macbeth* în 2586, Josh? În ce porturi?

Joshua încleştă pumnii şi un program de atac în imponderabilitate calculă traiectorii posibile pe care s-ar fi putut lansa. Detesta îngâmfarea nenorocitului ăluia arogant. Ar fi fost minunat să-i poată şterge superioritatea aceea cunoscătoare de pe chipul lui urât, plat.

– Dezavantajul unei pieli albe ca a ta, Joshua, este faptul că pot să văd orice îmbujorate. Te trădează imediat. Eu? Câştig întotdeauna la pocher.

Joshua clocoti în tăcere.

– Vrei aşadar să discutăm în mod raţional despre asta? întrebă Liol. Personal, aş detesta să mă confrunt cu doamna Nateghi într-o sală de tribunal.

– Nu cred că impulsul ăsta brusc de a dobândi o navă stelară are vreo legătură cu faptul că asteroidul tău este ocupat de posedaţi…

– Excelent! aplaudă Liol entuziast. Eşti un Calvert, aşa-i! Nu vezi niciodată o centură fără să nu-ţi doreşti să loveşti sub ea.

– Exact. Prin urmare, ne vedem în tribunalul de aici peste o săptămână. Cum ţi se pare?

– Ai fi realmente în stare să-ţi abandonezi propriul frate în mâinile posedaţilor?

– Dacă aş avea unul… probabil că nu.

– Cred c-o să-mi placă totuşi de tine, Josh. Crezusem că ai fi moale; la urma urmelor, tu ai căpătat nava foarte uşor. Dar nu

eşti aşa.

– *Uşor?*

– Prin comparaţie cu mine. Tu l-ai cunoscut pe tata. Pe tine te aştepta moştenirea cea mare. Aş zice c-a fost uşor.

– Eu aş zice „rahat”!

– Dacă nu crezi în propria-ţi intuiţie, un simplu profil ADN îţi va spune dacă suntem înrudiţi. Sunt sigur că infirmeria ta îţi poate rula unul.

Joshua rămase absolut perplex, auzind asta. Ceva din bărbatul acesta cu totul necunoscut era profund tulburător, dar deopotrivă liniştitor în mod obscur. „Iisuse, chiar că seamănă cu mine şi ştie despre intuiţie, iar tata a şters jurnalul pentru 2586. Nu-i cu totul imposibil. Totuşi *Lady Mac* este a mea. N-aş putea s-o-mpart niciodată.”

Îl mai privi pe Liol câteva clipe, după care luă o decizie.

Întregul echipaj se găsea pe punte, împreună cu doamna Nateghi. Niciunul nu îl privi în ochi. Joshua ieşi brusc din cabina căpitanului, se roti nouăzeci de grade şi-şi fixă picioarele pe un covoraş adeziv.

– Sarha, du-l pe oaspetele nostru la infirmerie. Ia-i o mostră de sânge, poţi să foloseşti şi un şiş dacă doreşti, şi rulează un profil ADN. Împunse un deget spre doamna Nateghi: Tu însă pleci. Imediat!

Femeia îl ignoră, izbutind în acelaşi timp să-şi afişeze dispreţul absolut.

– Domnule Calvert, care vă sunt instrucţiunile?

– Abia ţi-am spus… Ah…

– Mulţumesc foarte mult pentru ajutor, rosti Liol cu politeţe impecabilă. Voi ţine legătura cu firma dumneavoastră, dacă voi decide că alte acţiuni legale sunt necesare împotriva fratelui meu.

– Perfect. Tayari, Usoro & Wang va fi încântată să vă ajute. Obligarea recidiviştilor de a-şi recunoaşte responsabilităţile oferă întotdeauna satisfacţie.

Înfrânându-şi amuzamentul, Sarha ridică un deget de avertizare, când chipul lui Joshua se învăpăie ca focul.

– Dahybi, spuse el, condu-o, te rog, pe doamna.

– Am înţeles, căpitane.

Specialistul în noduri gesticulă către trapa din podea şi o urmă pe doamna Nateghi prin ea.

Liol flutură un surâs angajator spre Sarha.

– N-ai folosi totuşi un şiş asupra mea, nu-i aşa?

Ea îi făcu cu ochiul.

– Depinde de circumstanţe.

– Ca să vezi, Joshua, zise unul dintre gardişti când cei doi părăsiră puntea. Sunteţi doi.

Joshua se încruntă spre constructul bitek, după care execută un salt mortal perfect prin aer şi dispăru în cabină.

– Mulţumesc foarte mult, spuse usturător Ashly. Dar nu trebuie să v-agitaţi. Mă simt perfect.

*

Programul tranchilizant al lui Alkad nu era nici pe departe suficient de puternic pentru a ţine claustrofobia la distanţă. În cele din urmă trebuise să se recunoască înfrântă şi comutase pe primar un program de adormire. Singurul ei gând înainte de a cădea în uitare fusese: „Mă-ntreb cine va fi acolo când o să mă trezesc.”

Acţiunea era complexă, ceea ce reducea şansele de succes, dar nici chiar aceea nu constituia principala ei grijă. Marea problemă era să iasă nedetectată din Ayacucho.

Asteroidul avea două spaţioporturi invers rotative, câte unul la fiecare extremitate. Cel principal era utilizat de navele stelare şi vehiculele interorbitale mai mari, în vreme ce al doilea era destinat în principal pentru mărfuri grele şi nave-tanc utilitare care livrau apă şi oxigen lichid pentru biosferă. Constituia de asemenea baza de operaţiuni pentru personalul navetist, VSM-urile şi remorcherele ce făceau legătura între asteroid şi salba sa de staţii industriale.

Ambele se găseau sub supravegherea intensă a agenţilor. Era imposibil să treacă prin incintele axiale şi să meargă cu un lift de navetă până la silozurile de andocare, aşa încât Voy aranjase ca Alkad şi cu ea să iasă în containere de marfă.

Într-un depozit din T'Opingtu, Lodi şi un alt tânăr pe nume Eriba, care afirma că este student în structură moleculară, modificaseră două containere standard, transformându-le în sicrie gros căptuşite şi astfel fasonate încât să poată conţine o persoană în costum IIS. Ambii juraseră că izolaţia va împiedica orice pierderi termice sau electromagnetice. Containerele pentru mărfuri aveau să apară perfect inerte la orice baleiere senzorială.

Pe de altă parte, izolaţia însemna că Alkad nu putea să

datavizeze pentru ajutor, dacă avea vreun necaz şi nimeni nu-i deschidea containerul. Femeia apreciase că-şi păstrase destul de bine sângele rece, în timp ce le îngăduise s-o etanşeze. După aceea nu mai urmase nimic, decât programul tranchilizant pentru cele douăzeci de minute, înainte de a-şi căuta refugiul în somn.

Un remorcher fusese programat să transporte containerele la una dintre staţiile metalurgice ale lui T'Opingtu, de unde aveau să fie transferate într-un vehicul interorbital care se îndrepta către Mapire.

Când se trezi, Alkad se pomeni în imponderabilitate. „Cel puţin am ieşit din asteroid."

Nanonicele neurale o anunţară imediat că receptau o datavizare.

– Stai liniştită, acum desfacem containerul.

Simţi vibraţii prin costum, apoi senzorii din guler îi arătară linii de lumină roşie dansând în jur. Partea superioară a containerului dispăru şi în faţa ei lunecă o persoană în costum IIS şi unitate de direcţionare.

– Salut, sunt eu, Lodi. Ai reuşit, am scăpat.

– Unde-i Voy? dataviză ea.

– Sunt aici. Pe numele Mariei, a fost oribil! Eşti bine?

– Da. Bine, mulţumesc.

Pe lângă uşurarea pe care o simţea pentru sine, era neaşteptat de bucuroasă că fata scăpase nevătămată.

Se asigură că strângea zdravăn raniţa ei veche şi boţită, înainte de a-l lăsa pe Lodi s-o tragă afară din container. Ţinută în faţa tânărului, a cărui unitate de direcţionare proiecta jeturi rapide de gaz, Alkad se afundă într-un *déjà-vu* cu Cherri Barnes remorcând-o spre *Udat.* Atunci, spaţiul cosmic fusese înspăimântător de pustiu, cu atât de puţină lumină, încât senzorii din gulerul ei se chinuiseră să definească ceva. Acum se găsea adânc în interiorul discului lui Tunja, lunecând printr-un viscol care-i înroşea câmpul vizual. Nicio stea nu era vizibilă nicăieri, deoarece particulele erau prea dese. Dimensiunile lor erau incredibil de greu de apreciat: un fir de nisip aflat la un centimetru de nasul ei sau un bolovan de la un kilometru depărtare arătau exact la fel.

În faţă putea distinge nava stelară care îi aştepta. Fuzelajul îi strălucea burgund-pal, mult mai întunecat decât particulele ce

lunecau peste ea aidoma unor tornade de interferenţe într-o proiecţie AV. Două panouri de termopurjare erau extinse şi semănau cu pale de ventilator care se mişcau în ralanti, în jurul cărora se învolburau râuri de praf. Trapa ecluzei era deschisă şi emitea un fascicul binevenit de lumină albă.

Alkad porni în lungul acestuia, bucurându-se de revenirea culorilor normale. Intrară într-o incintă cilindrică cu inele de prindere, mufe utilitare, tuburi luminescente ce străluceau orbitor, grile ambientale şi panouri micuţe cu instrumente distribuite aleatoriu. Nu-şi putea alunga senzaţia de solidificare a realităţii în jurul ei.

Trapa se închise şi ea înhăţă un inel de prindere, când aerul năvăli înăuntru. Costumul IIS reveni la forma şi dimensiunile unui glob care-i atârna de guler şi femeia fu asaltată de sunete.

– Am făcut-o! jubilă Voy. Ţi-am spus că te putem scoate!

– Da, aşa este.

Privi în jur. Voy, Lodi şi Eriba – toţi groaznic de tineri pentru a fi absorbiţi în lumea aceasta de subterfugii, ură şi moarte. Chipuri radioase care-i aşteptau cu disperare aprobarea.

– Şi vreau să vă mulţumesc. Aţi făcut toţi o treabă extraordinară.

Râsetele şi recunoştinţa lor o făcură să clatine din cap uimită. Ce vremuri ciudate!

După cinci minute, Alkad era îmbrăcată în vechea ei uniformă-combinezon, cu raniţa lipită strâns de talie, şi o urma pe Voy în salonul de pe puntea superioară a lui *Tekas.* Iahtul era doar îndeajuns de mare pentru o capsulă de susţinere biotică, cu trei punţi. În ciuda lipsei de volum, accesoriile erau compacte şi elegante; totul se contopea fără îmbinări şi oferea iluzia de spaţiu amplu.

Prince Lambert era afundat într-un scaun rotund şi dataviza un flux constant de instrucţiuni către calculatorul de zbor. *Tekas* pornise şi accelera la o două zecimi de *g,* deşi planul gravitaţional pâlpâia.

– Mulţumesc pentru că ne-ai oferit posibilitatea de a-ţi utiliza nava, rosti Alkad după ce fură făcute prezentările.

Bărbatul o privi cu subînţeles pe Voy.

– Pentru puţin, măcar atâta am putut face pentru o eroină naţională.

Alkad ignoră sarcasmul şi se întrebă ce legătură exista între el

şi Voy.

– Care este situaţia noastră actuală? Te-a urmărit cineva?

– Nu. În privinţa asta sunt destul de sigur. Am zburat un milion de kilometri în exteriorul discului, înainte de a trece prin el. Vehiculul vostru interorbital a făcut aceeaşi manevră, dar de cealaltă parte. Teoretic nimeni nu-şi va da seama că am făcut joncţiune. Nici chiar şoimii-de-vid nu pot percepe ce se-ntâmplă în interiorul discului, în niciun caz de la un milion de kilometri depărtare, fiindcă zona-i prea aglomerată.

„Decât dacă vor să mă urmărească până la Alchimist”, gândi Alkad.

– Un şoim-de-vid stealth nu s-ar putea ascunde imediat în exteriorul discului, sau chiar înăuntrul lui, ca noi? întrebă ea.

– Atunci ne-ar putea prinde în mod clar, replică Prince Lambert. Senzorii noştri sunt buni, dar nu de capacitate militară.

– De acum am fi ştiut dacă am fi fost urmăriţi, zise Voy. Ei ar fi încercat să ne intercepteze imediat ce am fi ajuns la punctul de joncţiune.

– Probabil că da, încuviinţă Alkad. În cât timp putem ieşi din disc şi efectua un salt afară din sistemul acesta?

– Peste patruzeci de minute. O manevră ca asta nu trebuie grăbită; sunt prea multe pietroaie ascuţite pe acolo. Şi aşa va trebui să-nlocuiesc spuma de pe carcasă, fiindcă abraziunea prafului o toceşte până la siliciul gol. Surâse neconvingător spre Alkad: Acum pot afla care-i misiunea?

– Am nevoie de o navă capabilă de luptă, asta-i tot.

– Înţeleg. Presupun însă că are legătură cu activitatea dumitale pentru Marina garissană înainte de Genocid?

– Da.

– Ei bine, scuză-mă, dar eu o să plec de la distracţie înainte s-ajungem pân-acolo.

Alkad se gândi la dispozitivele care-i rămăseseră în raniţă şi la cât de îngustă devenise marja ei de siguranţă.

– Nimeni nu te va sili să faci nimic.

– Mă bucur s-aud asta. Îi aruncă lui Voy altă privire pătrunzătoare. Ar fi, oricum, pentru prima dată.

– Ce coordonate de salt ne oferă cursul acesta? întrebă Alkad.

– Nyvan. Se află la o sută treizeci de ani-lumină depărtare, însă pot obţine o aliniere rezonabilă pe ea fără să consum prea mult combustibil. Voy mi-a spus că doreşti o planetă cu

capacităţi industriale militare şi care să nu pună prea multe întrebări.

*

Când Joshua ieşi din spaţioport, ultima dintre navele stelare cu autorizaţii oficiale de zbor decolase de nouăzeci de minute. Personalul de service şi întreţinere plecase acasă, pentru a fi alături de familii. Ombilicalele utilitare ce alimentau navele stelare rămase deveneau mai puţin demne de încredere.

Trei agenţi îşi treceau timpul în incinta axială, sporovăind pe tonuri scăzute. Erau singurii oameni de acolo şi Joshua flutură plictisit din braţ către ei, când ieşi din liftul de navetă împreună cu escorta sa de trei gardişti.

O agentă se încruntă.

– Te-ntorci acolo? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

– Ia-ncearcă să m-opreşti s-ajung la o petrecere.

Putu auzi discuţiile contradictorii începând în urma lui după ce se închiseseră uşile liftului. Majoretele de pe abţibildurile holomorfe îşi începură scandările în jurul său.

– Dacă este într-atât de îngrijorată, încât să te întrebe în mod direct, înseamnă că posedaţii câştigă teren, spuse un gardist.

– Am mai discutat despre asta. Mă duc doar să văd ce-i cu concertul şi dacă a venit Kole. Dacă n-o găsesc, ne-ntoarcem imediat.

– Ar fi fost mult mai puţin periculos dacă aş fi mers singură.

– Nu cred.

Joshua ar fi spus mai multe, însă probabil că liftul era supraîncărcat cu spioni nanonici. Datavіză reţelei pentru un canal spre *Lady Mac.*

– Da, Joshua? răspunse Dahybi.

– Indivizii de pe aici devin uşor agitaţi în privinţa posedaţilor. Vreau să monitorizezi sistemele interne ale asteroidului: transporturile, alimentarea cu energie, mediul, reţeaua, totul. Vreau să ştiu imediat cum începe să se deprecieze vreunul dintre ele.

– Bine.

Joshua privi chipul rigid, lipsit de expresie, al gardistului cel mai apropiat. În clipa aceasta o dorea cu adevărat pe Ione, căreia să i se destăinuie, pe care s-o poată întreba asupra opiniei ei, cu care să discute. O prejudecată adânc înrădăcinată îl împiedică să le spună ceva gardiştilor.

– Încă ceva, Dahybi. Apelează-l pe Liol şi spune-i să vină imediat la *Lady Mac.* Dă-i o cabină pentru pasageri din capsula C. Nu-l lăsa pe punte. Nu-i da vreun cod de acces la calculatorul de zbor şi ai grijă să-l verifici împotriva posedării la sosire.

– Da, căpitane. O să am grijă.

O datavizare nu putea transmite tonuri emoţionale, dar el îl cunoştea pe Dahybi îndeajuns de bine ca să bănuiască aprobarea amuzată.

– Aşadar îi accepţi pretenţia? întrebă Ione.

– Profilul ADN pare similar cu al meu, zise Joshua fără chef.

– Da, aş zice şi eu că o compatibilitate de nouăzeci şi şapte la sută este aproximativ în zona-ţintă. Nu-i neobişnuit ca echipajele navelor stelare să aibă familii mari, întinse pe câteva sisteme stelare.

– Mulţumesc că mi-ai reamintit.

– Dacă tatăl tău a fost măcar pe departe ca tine, atunci este posibil ca Liol să nu-ţi fie singurul frate.

– Iisuse!

– Nu fac altceva decât să te pregătesc pentru eventualitatea respectivă. Înregistrarea lui Kelly Tirrel ţi-a crescut considerabil ratingul în vizibilitatea publică. Şi alţii te pot căuta în acelaşi fel.

Joshua făcu o strâmbătură ironică.

– N-ar fi grozav? Reuniunea clanului Calvert! Mă-ntreb dacă suntem mai mulţi decât Saldanii.

– Mă-ndoiesc în mod serios în privinţa asta; în niciun caz, dacă i-ai include şi pe nelegitimii noştri.

– Şi pe oile negre.

– Exact. Ce intenţionezi în privinţa lui Liol?

– N-am nicio idee. Oricum n-o să-l las s-o atingă pe *Lady Mac.* Îţi poţi imagina să avem şedinţe ale consiliului de administraţie de fiecare dată când îi decidem următoarea destinaţie? Este opusul a tot ceea ce sunt eu, ca să nu mai amintesc de navă-n sine.

– Probabil c-o să-şi dea seama şi singur de asta. Sunt convinsă că poţi să ajungi la o înţelegere. Pare să fie destul de inteligent.

– Mai degrabă e băgăcios pe sub piele.

– Între voi doi nu-i mare diferenţă.

Liftul îl lăsă într-un spaţiu public la două sute de metri de clubul Terminal Terminus, unde avea loc concertul de binefacere. Nu toţi respectau recomandarea Consiliului Guvernator de a

rămâne în casă. Adolescenţii umpleau locul cu râsete şi strigăte. Toţi purtau eşarfe roşii legate la glezne.

Pentru o clipă Joshua se simţi lipsit de orice legătură cu propria sa generaţie. El avea responsabilităţi (ca să nu mai amintească de probleme), pe când ei erau doar nişte hiperstimulaţi care lunecau pe circuitul lor perpetuu de la un moment plăcut, dar fără conţinut, la următorul, şi care nu înţelegeau deloc universul.

Apoi doi dintre ei îl recunoscură pe „Lagrange” Calvert şi doriră să afle despre salvarea copiilor de pe Lalonde şi dacă în Bar KF-T fuseseră într-adevăr posedaţi. Erau plini de viaţă, iar fetele din grup îi aruncau ocheade. Începu să se destindă; la urma urmelor, barierele nu erau atât de solide.

Terminal Terminus semăna cu un soi de joncţiune abisală între tunele. Maşini uriaşe de minerit erau adăpostite în nişe arcuite, cu mecanismele de perforare conice, tocite, ieşind aidoma unor proeminenţe în sala principală. Mecanoizi vetuşti atârnau de plafon, cu membrele telecomandate ca nişte picioare de păianjeni legănându-se în jos, inerte. Băuturile erau servite pe o secţiune lungă de şenilă de excavator industrial.

O gaură-de-vierme fantezistă se căsca în centru: o coloană negru-strălucitor unduitoare, lată de cinci metri, între podea şi tavan. La interior erau captive nenumărate forme, creaturi nedefinite care zgâriau cu ghearele spre efectul de distorsiune în tentative disperate de evadare; suprafaţa neagră se curba şi se deforma, dar nu se rupea niciodată.

– De bun-gust, ţinând seama de circumstanţe, murmură Joshua spre un gardist.

Între două utilaje miniere fusese instalată o scenă. De fiecare parte a ei se aflau proiectoare AV îndeajuns de puternice pentru a acoperi un stadion.

Un gardist se duse să păzească o ieşire pentru cazuri de urgenţă. Ceilalţi doi rămaseră lângă Joshua.

O găsi pe Kole împreună cu un grup de prieteni, sub un utilaj minier. Îşi întreţesuse părul cu fire de argint şi crom stacojiu, care, la răstimpuri, se deschideau în evantai ca o coadă de păun.

Tânărul se opri pentru o clipă. Părea artificială; bogată, dar fără verva cosmopolită a lui Dominique, şi absolut ţipătoare pe lângă onestitatea simplă a Louisei.

Louise…

Kole îl zări şi chiui fericită, îl sărută şi se frecă de el.

– Ai păţit ceva? Am accesat ce s-a întâmplat după plecarea noastră.

El rânji sigur pe sine, ca o adevărată întrupare a legendei.

– N-am păţit absolut nimic. Ăăă… cosmonikii mei sunt nişte tipi duri. Am văzut şi chestii mai nasoale.

– Serios? Fata îi privi cu respect pe cei doi gardişti: Sunteţi masculi?

– Nu.

Joshua nu putea spune dacă Ione era iritată, amuzată sau pur şi simplu nu-i păsa. Dacă se gândea însă mai bine, probabil că nu era ultima variantă.

Kole îl sărută din nou.

– Haide să-i cunoşti pe ceilalţi. Nu le vine să creadă că te-am agăţat. Maică, mie însămi nu-mi vine să cred că te-am agăţat!

El se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău.

Din locul ei de observaţie, tolănită nepăsător pe o conductă de alimentare cu lichid de răcire aflată în prima treime a unui utilaj minier, Monica Foulkes îl privi pe Joshua salutând grupul de prieteni al Kolei. Tânărul ştia exact ce atitudine să adopte pentru a fi acceptat în câteva secunde. Sorbi din apa minerală cu gheaţă şi retinele ei amplificate scanară chipurile tinere de dedesubt. Îi era foarte cald în costumul cameleonic, dar acesta îi conferea pielii tonul populaţiei de etnie kenyană din Ayacucho; „agenţii străini” erau la fel de puţin populari ca posedaţii. Cu excepţia lui Calvert, desigur, gândi ea iritată, care era salutat ca un mare erou. Programul ei de caracterizare-recunoaştere rulă o comparaţie cu tinerii pe care-i scana şi semnală o potrivire cu probabilitatea de nouăzeci şi cinci la sută.

– La dracu’!

Samuel (cu pielea neagră, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani şi purtând haine sport ţipător de purpurii) ridică ochii de la baza utilajului.

– Ce-i?

– Ai avut dreptate. Kole tocmai i l-a prezentat lui Adok Dala.

– Aha! Am ştiut eu. El a fost prietenul lui Voy până acum optsprezece luni, când fata i-a dat papucii.

– Da, da, pot accesa fişierul şi singură, mulţumesc.

– Poţi auzi ce se spune?

Ea privi în jos dispreţuitor.

– Nicio şansă. Locul s-a umplut şi programele mele de discriminare audio nu pot filtra peste distanţa aceea.

– Monica, coboară, te rog.

Ceva din tonul lui interzicea orice proteste şi femeia se lăsă să lunece pe carcasa din titan scrijelit, vopsit în galben, a utilajului.

– Trebuie să decidem ce să facem. Acum!

Ea se crispă la faţă.

– Oh, Doamne!

– Crezi că Adok Dala ar şti unde-i Voy?

– Nu cred, dar nici nu pot băga mâna-n foc. Iar dacă-l răpim pe Dala acum, nu va conta prea mult în privinţa repercusiunilor oficiale. Nu cred că el se va plânge că este scos din Ayacucho, nu?

– Ai dreptate. Şi-l va împiedica pe Calvert să afle ceva.

Nanonicele neurale ale lui Joshua anunţară un apel din partea lui Dahybi.

– Doi şoimi-de-vid din delegaţia de defensivă tocmai au plecat de pe terasa de andocare, căpitane. Din interiorul silozului, senzorii noştri nu pot vedea mare lucru, dar bănuim că staţionează la cinci kilometri de spaţioport.

– Bine, continuă să-i monitorizezi.

– Nicio problemă. Ar trebui să mai ştii însă că Ayacucho suferă de pe urma unor pene de curent locale. Sunt complet aleatorii şi programele supervizoare nu pot localiza nicio problemă de natură fizică în sistemul de alimentare. Până şi un studio de ştiri a fost deconectat.

– Iisuse! Începe pregătirea de decolare a lui *Lady Mac;* grăbesc lucrurile pe aici şi mă-ntorc la voi în treizeci de minute.

– Am înţeles. A sosit şi Liol. Nu este posedat.

– Minunat.

Kole continua să se lipească magnetic de el. Nimeni dintre tinerii pe care-i prezentase lui Joshua n-o menţionase pe Voy. Ideea lui iniţială fusese să-i întrebe despre moartea lui Ikela şi să le vadă reacţiile, dar acum nu mai avea timp pentru aşa ceva. Privi în jur ca să vadă unde erau gardiştii, sperând că Ione n-avea să facă probleme la auzul plecării. „Ce dracu', am făcut tot ce am putut!”

Prezentatoarea ieşi pe scenă, ridicând braţele pentru a cere tăcere, însă mulţimea gălăgioasă ovaţiona şi striga. Începu prezentarea lui Fuckmasters.

– Ea-i Shea, spuse Kole.

Lui Joshua îi veni greu să zâmbească; Shea era înaltă şi slăbănoagă, aproape la fel ca Voy ca înălţime şi siluetă. Îi dataviză blocului său electronic s-o scaneze, dar era curată. Ceea ce vedea era realitatea, nu un costum cameleonic. Nu era Voy.

– El este Joshua Calvert, se lăudă Kole ridicând glasul pentru a acoperi şuieratul tot mai intens al giganticelor proiectoare AV. E căpitanul meu de navă stelară.

Melancolia lui Shea deveni suferinţă evidentă. Începu să plângă.

Kole o privi uluită.

– Ce s-a-ntâmplat?

Shea clătină din cap, cu buzele strâns lipite.

– Îmi pare rău, zise Joshua simţind realmente simpatie pentru fată. Ce am făcut?

Shea zâmbi curajos.

– Nu-i vorba despre tine. Atât doar că… prietenul meu a plecat în după-amiaza asta. Şi el este căpitan de navă stelară, iar asta mi-a reamintit… Nu ştiu când o să-l mai revăd. N-a vrut să-mi spună.

Intuiţia începu să clocotească în mintea lui Joshua. Prima formaţie StF ieşea pe scenă. Tânărul o cuprinse pe Shea protector cu braţul pe după umeri, ignorând fulgerul de iritare din ochii Kolei.

– Haide să-ţi fac cinste cu ceva de băut şi-mi poţi povesti despre ce-i vorba. Nu se ştie niciodată, poate c-aş putea fi de ajutor. În spaţiu se-ntâmplă lucruri şi mai stranii.

Făcu semne frenetice celor doi gardişti şi se întoarse cu spatele la scenă exact în clipa în care înviară proiectoarele AV. O pâclă deasă de lumină coerentă umplu Terminal Terminus. Deşi nu privea într-acolo, senzaţiile îi goniră în lungul nervilor: semnale fragmentate, saturate cu secvenţe activante primitive. Se simţea bine. Se simţea încins. Se simţea excitat. Se simţea viclean.

O privire aruncată peste umăr îl arătă pe o şa, călărind un penis gigantic pe care-l îndemna înainte.

Puştii din ziua de azi! La începutul tinereţii sale, StF însemna numai urmărirea ameţitoare, felul în care te simţeai când partenerul te adora la rândul său, ori te îmboldea fără motiv cu pintenii. Împrieteniri şi despărţiri. Stările infinite ale inimii, nu

sula.

Puştii din jurul lui râdeau şi chicoteau cu expresii fericite pe feţele lor sceptice, în timp ce orbirea AV li se revărsa prin ochi. Toţi se legănau într-o parte şi-n alta la unison.

– Joshua, avertiză un gardist, se apropie patru edenişti.

Joshua îi putea zări în norul de lumină scânteietoare care cuprinsese publicul. Erau mai înalţi decât toţi ceilalţi, aveau un fel de vizoare peste ochi şi înaintau decis prin mulţimea care se legăna.

O strânse puternic de mână pe Shea.

– Pe aici! şuieră apăsat şi se îndreptă către simulacrul de gaură-de-vierme din centrul clubului.

Un gardist îi deschise o potecă, împingând adolescenţii în lături. Încruntături şi mârâituri îi mărginiră drumul.

– Dahybi, datavizā el, scoate-i rapid pe ceilalţi gardişti din tau-zero! Asigură o rută prin spaţioport din incinta axială până la *Lady Mac.* S-ar putea să am nevoie de ea.

– Am înţeles, căpitane. Cad porţiuni din reţeaua asteroidului.

– Iisuse! Nu-i nimic, dacă o să cadă toată reţeaua, avem afinitatea gardiştilor care să ţină comunicaţiile deschise. Ar fi bine să-l păstrezi pe unul pe punte cu tine.

Ajunse la coloana neagră şi zvârcolitoare şi privi în urmă. Shea era cu răsuflarea tăiată şi confuză, dar nu protesta. Ediniştii nu-l urmăreau pe el.

– Ce…?

În locul unde-i lăsase pe prietenii Kolei izbucnise un soi de conflict. Doi dintre agenţii înalţi târau între ei un trup inert. Era Adok Dala, lipsit de cunoştinţă şi tremurând, victimă a unui paralizator cortical. Ceilalţi doi agenţi, plus încă o persoană, îi ţineau la respect pe nişte puşti scoşi din minţi. Un paralizator cortical fu ridicat şi declanşat.

Joshua întoarse capul puţin prea mult şi simţi gust de sfârc, în timp ce lunecă peste pigmentarea întunecată, de parcă ar fi făcut slalom pe snow-board, lăsând în urmă o dâră uriaşă de salivă sclipitoare. Muşchii gâtului îi zvâcniră două grade spre înapoi, iar ediniştii se retrăgeau, complet neobservaţi de audienţa intrată în transă euforică prin care îşi croiau drum cu forţa. Înapoia lor, prietenii Kolei se strânseseră laolaltă; cei rămaşi încă în picioare plângeau fără să înţeleagă peste cei prăbuşiţi de violenţa care izbise atât de neaşteptat în momentul

lor de extaz erotic.

Shea icni, văzându-i, şi dădu să se repeadă într-acolo.

– Nu! răcni Joshua.

O trase înapoi şi fata tresări violent, la fel de speriată de el ca de agenţi.

– Ascultă-mă, trebuie să ieşim de aici! Se va-nrăutăţi şi mai mult.

– Au venit posedaţii?

– Da. Haide!

Continuând s-o ţină de mână, dădu ocol găurii-de-vierme. O simţi ca pe un cauciuc uscat care-i atinse pielea, flexionând în mişcări dezgustătoare.

– Ieşirea cea mai apropiată, îi spuse gardistului din faţa sa. Hai!

Cu o viteză alarmantă, gardistul începu să deschidă brazdă printre trupurile strâns lipite. Indivizi pierduţi în euforie fură expediaţi într-o parte şi alta, rostogolindu-se. Joshua îl urmă încruntat. Probabil că edeniştii îl doriseră pe Adok Dala pentru acelaşi motiv pentru care el o dorise pe Shea. Oare se alesese cu prietena greşită? La naiba!

Peretele cavernei se vedea acum la numai zece metri în faţa lui, iar un cerc roşu strălucea deasupra unei ieşiri. Blocul de bruiaj şi război electronic dataviză o alarmă.

Iisuse!

– Ione.

– Ştiu! strigă gardistul din frunte şi-şi scoase arma.

– Nu! rosti tânărul. Nu poţi, nu aici, înăuntru.

– Nu sunt inuman, replică silueta mătăhăloasă.

Ajunseră la perete şi se grăbiră în lungul lui, spre ieşire. În clipa aceea îşi dădu seama că erau însoţiţi de Kole.

– Stai aici, îi spuse. Vei fi în siguranţă cu atâţia oameni.

– Nu mă poţi lăsa aici! icni ea implorator. Te rog, Joshua! Ştiu ce se-ntâmplă. Nu mă poţi abandona. Nu vreau să mi se-ntâmple asta. Nu-i poţi lăsa. Ia-mă cu tine, în numele Mariei!

Era o fată, tânără, disperată, al cărei păr flutura sălbatic.

Primul gardist deschise uşa în forţă şi ieşi.

– Eu voi rămâne aici, anunţă al doilea.

Într-o mână ţinea un pistol-mitralieră. Cu cealaltă scoase un pistol automat.

– Ăsta-i un bonus, fiindcă ei sunt ambidextri. Nu-ţi face griji,

Joshua. Vor suferi dacă încearcă să treacă pe lângă mine.

– Mulţumesc, Ione.

Apoi ieşi pe coridor, îmboldindu-le pe cele două fete.

– Dahybi, datavize el, dar nanonicele neurale îl anunţară că nu puteau găsi niciun procesor de reţea. La naiba!

– Ceilalţi gardişti păzesc spaţioportul, îi spuse gardistul, iar *Lady Mac* a fost pregătită de decolare. Totul este gata.

– Grozav.

Blocul de război electronic continua să-şi datavizeze alarma. Joshua îşi scoase pistolul de nouă milimetri din toc. Programul lui de proceduri operative intră în modul primar.

Ajunseră la o răspântie a coridorului şi Joshua irosi o secundă pentru a interoga reţeaua asupra direcţiei pe care o dorea. Blestemând, apelă planul lui Ayacucho pe care-l stocase într-o celulă de memorie. Acum ar fi fost prea riscant să folosească un lift; alimentările cu energie erau nesigure şi cu atât mai mult procesoarele de management al transportului. Nanonicele neurale îi trasară ruta cea mai scurtă până la incinta axială, care părea deprimant de îndepărtată.

– Pe aici, arătă el spre coridorul din stânga.

– Scuză-mă, rosti cineva.

Blocul de război electronic al lui Joshua urlă o ultimă avertizare, apoi se închise. Tânărul se roti. La zece metri depărtare, în celălalt coridor se găseau o femeie şi un bărbat, îmbrăcaţi în jachete şi pantaloni din piele neagră cu un număr incredibil de mare de fermoare şi catarame scânteietoare.

– Fugiţi! ordonă gardistul.

Se poziţionă exact în centrul coridorului şi-şi ridică pistolul-mitralieră compact.

Joshua nu şovăi. Le împinse pe fete şi o luă la goană. Auzi înapoia lui un schimb tensionat de cuvinte. După aceea pistolul-mitralieră trase.

Coti la prima intersecţie, disperat să scape din linia de foc. Imediat, nanonicele neurale îi recalculară ruta. Toate coridoarele erau identice: înalte de trei metri, largi de trei metri şi aparent nesfârşite. Joshua detesta asta – să fie prins într-un labirint şi să fie complet dependent de un program de direcţionare sensibil la prezenţa posedaţilor. Dorea să ştie unde anume se găsea cu exactitate şi s-o poată dovedi. Necunoaşterea poziţiei sale exacte reprezenta o experienţă nouă. Îndoiala omenească lua

locul dibăciei tehnologice.

Privi peste umăr când coti din nou, asigurându-se că fetele ţineau pasul şi că nu se vedea niciun semn de urmărire. Programul de monitorizare a vederii periferice indexă silueta care venea spre el prin coridor cu câteva milisecunde înainte ca nanonicele neurale să-i cadă.

Era un bărbat în veşminte arabe albe. Surâse simplu şi recunoscător când Joshua şi fetele i se opriră în faţă, împleticindu-se.

Joshua roti pistolul, dar lipsa programelor procedurale îl făcu să-i aprecieze greşit greutatea. Curba fu mult prea largă. Înainte să fi putut reveni asupra ţintei, o sferă de foc alb îi lovi mâna.

Tânărul urlă înaintea exploziei de durere teribilă şi pistolul îi căzu dintre degete. Indiferent cu câtă vigoare ar fi scuturat braţul, nu putea desface strânsoarea văpăii aceleia albe şi ucigaşe. Pielea începu să fumege unsuros şi puturos.

– E timpul să-ţi iei rămas-bun de la viaţă, surâse posedatul.

– 'te-n pula mea!

Auzea fetele plângând înapoia lui, ţipete de repulsie şi oroare. Şocul îi diminuă puţin durerea din mână. Simţea voma urcându-i prin gâtlej, pe măsură ce i se carboniza tot mai multă carne. Întregul braţ drept îi devenea rigid. Undeva în spatele atacatorului său, nenumăraţi oameni invizibili şopteau toţi simultan.

– Nu.

Nu fusese un cuvânt coerent, ci doar un mârâit sfidător, denaturat de muşchii contorsionaţi ai gâtului. „Nu voi ceda în faţa lor. Niciodată!”

O cascadă de apă răbufni din plafonul coridorului în zgomotul însoţitor al unei sirene ascuţite. Perimetrul panourilor luminescente se înroşi şi începu să pâlpâie.

Shea râdea în accese de isterie răguşită, când retrase pumnul din panoul pentru alarmă de incendiu. Puncte de sânge îi înfloriseră pe încheieturile crestate. Joshua ridică brusc braţul sub o duză şi mugi triumfător. Flacăra albă dispăru într-o trâmbă de aburi, iar tânărul se prăbuşi în genunchi, tremurând violent din tot corpul.

Arabul îi privi pe cei trei cu un grad de iritare aristocratică, de parcă orice urmă de sfidare ar fi fost ceva fără precedent. Apa curgea pe acoperământul său întunecat de cap şi mantia îi

deveni translucidă, când i se lipi de corp.

Joshua ridică fruntea împotriva torentului îngheţat şi mârâi către inamicul său. Mâna dreaptă îi era moartă acum; un cleşte suprem de ger îi devorase încheietura. Câteva picături de vomă îi ieşiră printre buze înainte de a izbuti să mormăie:

– Aşa, cap-de-miel, acum e rândul meu.

Arabul se încruntă când Joshua vârî mâna stângă în buzunar şi scoase crucifixul micuţ al lui Horst Elwes. Tânărul îl repezi înainte.

– Sfinte Tată, stăpânul cerurilor şi al tuturor celor muritoare, cu umilinţă şi supunere ajută-mă, rogu-te, în actul acesta de sanctificare, prin Iisus Hristosul carele a păşit printre noi pentru a ne cunoaşte slăbiciunile şi dă-mi mie binecuvântarea Ta în lucrarea aceasta!

– Eu sunt musulman sunnit, comentă amuzat arabul.

– Hă?

– Sunt musulman. Nu cred în falsul vostru profet evreu.

Ridică braţele, cu palmele în sus, şi cascada de apă din duze se preschimbă în zăpadă. Toţi fulgii se lipiră de uniforma-combinezon a lui Joshua, mânjindu-l cu un înveliş de zloată. Aproape toată pielea îi era amorţită.

– Eu însă cred, scrâşni tânărul printre dinţi.

Şi aşa era. Revelaţia fu la fel de şocantă ca frigul şi durerea. El ajunsese însă la momentul acela de claritate pură prin intermediul raţiunii şi al încercărilor grele. Tot ce cunoştea, tot ce văzuse, tot ce făcuse îi spunea că în univers exista ordine. Realitatea era prea complexă pentru o evoluţie întâmplătoare.

Profeţii medievali erau o minciună convenabilă, dar ceva dăduse înţeles haosului care existase înainte de începerea timpului. Ceva pornise fluxul timpului în sine.

– Doamne Dumnezeul meu, pleacă-Ţi privirea asupra acestui slujitor al Tău dinaintea mea, căzut pradă unui spirit impur şi pornit pe căi greşite!

– ”Pe căi greşite”? Ochii arabului fulgerară şi pârâiaşe de electricitate statică îi suiră pe veşminte: Păgân cu creier mort! Allah este singurul… Căcat!

Gardistul trase direct în ţeasta arabului.

Joshua se lăsă să cadă moale pe podea.

– Aşa sfârşesc întotdeauna confruntările religioase, nu?

Fu doar vag conştient de gardistul care-l târa de sub potop.

Nanonicele neurale i se reactivară şi începură imediat să ridice blocade axonice. Era o amorţeală de un tip diferit decât cel adus de zăpadă, mai puţin sever. Gardistul îi înveli mâna într-un pachet nanonic medical. Un program stimulator readuse creierul lui Joshua la alertă completă şi tânărul clipi spre cele trei feţe care-l priveau de sus. Kole şi Shea se strângeau una în braţele celeilalte, ambele arătând jalnic, ude leoarcă şi stupefiate. Gardistul încasase destule, arsuri adânci îi brăzdau corpul în toate direcţiile şi sânge extrem de omenesc bolborosea din rănile acoperite cu cruste.

Joshua se sculă încet în picioare. Ar fi dorit să le surâdă liniştitor fetelor, dar pur şi simplu nu avea puterea.

– Eşti bine? îl întrebă pe gardist.

– Sunt mobil.

– Bun. Voi două aţi păţit ceva?

Shea clătină timid din cap, Kole continua să scâncească.

– Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse el lui Shea. Ai gândit iute. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără apă. A fost niţel cam prea aproape de disconfort. Totuşi acum am trecut de ce era mai rău.

– Joshua, rosti gardistul, Dahybi spune că tocmai au sosit trei nave de război ale Organizaţiei Capone.

*

Şapte edenişti în armuri corporale integrale păzeau sala de plecări a terasei de andocare. Monica fu extrem de bucuroasă să-i vadă. Împreună cu Samuel, ea acoperise retragerea din Terminal Terminus şi nu fusese deloc uşor. Pe drum avuseseră trei întâlniri cu posedaţii, iar magicienii aceia metamorfozatori o terifiau. Nervii şi nanonicele neurale îi erau amplificate la maximum. Nu le dăduse nici măcar o singură dată ocazia de a se preda sau retrage. „Localizează şi împuşcă”, aceea era regula generală. Şi observase că, în ciuda demnităţii şi respectului său pentru viaţă, Samuel era cablat aproape la fel.

Panourile luminescente pâlpâiau şi se diminuau când grupul traversă în fugă sala spre uşa ecluzei şi autobuzul personalului de întreţinere care aştepta afară. Monica stătu până ce trapa ecluzei glisă şi se închise, şi abia apoi îşi comută programele de luptă off-line. Puse piedica pistolului-mitralieră şi după aceea îşi lăsă pe spate fără grabă gluga costumului cameleonic. Aerul răcoros din autobuz se simţi minunat de înviorător când se revărsă peste părul ei îmbibat de sudoare.

– Pân-aici a fost uşor, zise ea.

Autobuzul se legăna către *Hoya,* ultimul şoim-de-vid rămas pe terasă. Nimic altceva nu se clintea pe pragul de rocă neagră şi lustruită.

– Din păcate, s-ar putea să ai dreptate, spuse Samuel, care era aplecat peste trupul lipsit de cunoştinţă al lui Adok Dala şi-l controla cu senzorul unui bloc medical. Navele lui Capone sunt aici.

– Poftim?!

– Nu te teme. Consensul Duida a trimis o escadrilă de şoimi-de-vid care să ne ajute. Pericolul de natură fizică este redus pentru noi.

Un impuls prostesc o făcu pe Monica să privească afară prin ferestrele autobuzului în căutarea navelor Organizaţiei. Abia dacă putea distinge spaţioportul non-rotativ; o semilună eclipsată cu pâclă roşie-lugubră a discului se învolbura în jurul perimetrului său.

– Suntem departe de Noua Californie. Este altă invazie?

– Nu, sunt numai trei nave.

– Atunci de ce… Oh, Doamne, doar nu crezi că şi el o caută pe Mzu?

– Este posibilitatea cea mai evidentă.

Ajunseră la şoimul-de-vid şi autobuzul îşi extinse tubul ecluză peste carcasa superioară. În ciuda situaţiei, Monica privi în jur, curioasă, imediat ce ajunse la bord. Ca tehnologie, toroidul pentru echipaj nu diferea chiar aşa mult de capsula de susţinere biotică a unei nave stelare adamiste, însă era mult mai spaţios. Samuel o conduse prin coridorul central spre punte şi o prezentă căpitanului Niveu.

– Mulţumirile mele pentru *Hoya,* rosti ea amintindu-şi eticheta.

– Plăcerea este de partea noastră. Ai reuşit o misiune dificilă în circumstanţe extreme.

– Mie-mi spui? Ce se-ntâmplă cu navele lui Capone?

– Accelerează în jos, în disc, deşi n-au întreprins nicio mişcare ameninţătoare. Escadrila din habitatele Duida este aici şi acum ne deplasăm pentru a face joncţiunea cu ea. Ce se va întâmpla în continuare depinde de navele Capone.

– Am şi pornit? întrebă Monica.

Câmpul gravitaţional era complet nemişcat.

– Da.
– Există senzori electronici pe care să-i pot accesa?
– Bineînţeles.
Nanonicele neurale ale Monicăi receptară o datavizare de la matricea de procesoare bitek a punţii. *Hoya* luneca deja în sus prin periferia discului, aidoma unei păsări care iese dintr-un nor de ploaie. Simboluri purpurii şi verzi conturau cele trei nave ale Organizaţiei Capone, care se aflau la o jumătate de milion de kilometri depărtare şi înaintau cu acceleraţia constantă de 0,3 *g.* Escadrila de şoimi-de-vid era grupată imediat în exteriorul părţii superioare a discului.
– Nu se grăbesc deloc, observă Monica.
– Probabil că nu vor să pară ostili, zise Niveu. Dacă se va ajunge la o bătălie cu noi, vor pierde.
– Le veţi îngădui să andocheze?
Niveu îl privi pe Samuel.
– Consensul nu este decis, spuse Samuel. Nu avem deocamdată suficiente informaţii. Nu aprobăm cu atâta uşurinţă atacarea lor fără motiv.
– Nu pot să fie aici într-o misiune de asalt, zise Niveu. Ayacucho este aproape complet cucerit acum, aşa că atacarea lui ar fi lipsită de sens. Probabil că noii stăpâni ai asteroidului vor saluta o alianţă cu Capone.
– Pe termen lung, rosti Monica, distrugerea lor imediată ar fi cursul cel mai bun pentru noi toţi. Dacă intră acolo, vor putea stoarce toţi biţii de date de la prietenii lui Voy. Iar dacă Voy şi Mzu n-au plecat, atunci chiar că suntem în budă.
– Asta-i o observaţie corectă, încuviinţă Samuel. Trebuie să aflăm tot ce putem. E momentul să vorbim cu musafirul nostru.

*

Doar Sarha, Beaulieu şi Dahybi se aflau pe punte când Joshua pluti în sus prin trapa din podea. Le spusese gardiştilor să le ducă pe ambele fete în capsula C, unde Melvyn, Liol şi Ashly aşteptau în infirmerie.
Expresia Sarhei era un amestec de furie şi îngrijorare când Joshua trecu pe lângă cuşeta ei de acceleraţie.
– Dumnezeule!
– N-am nimic, realmente, îi arătă el nanonicele medicale care-i înfăşuraseră complet mâna dreaptă. Totu-i sub control.
Ea făcu o grimasă, când bărbatul se îndepărtă lăsând în urmă

picături fine de apă rece. O răsucire elegantă prin aer şi se întinse pe cuşeta de acceleraţie, cu plasa de reţinere pliindu-se deasupra.

– Reţeaua a căzut complet, anunţă Dahybi. Nu putem monitoriza sistemele asteroidului.

– Nu contează, răspunse Joshua. Ştiu exact ce se-ntâmplă acolo. De aia şi plecăm.

– Fata ţi-a fost de ajutor? întrebă Beaulieu.

– Nu încă. Vreau în primul rând să scăpăm de aici. Dahybi, există vreun şoim-de-vid prin jur, care să ne destabilizeze nodurile?

– Nu, căpitane, putem executa saltul.

– Bun.

Plin de optimism, Joshua comandă calculatorului de zbor să elibereze clemele de reţinere ale suportului. Fu destul de încântat să le vadă desfăcându-se; în spaţioport mai erau şi procesoare care funcţionau.

Rachetele cu combustibil chimic declanşară şi-i ridicară perfect vertical din siloz. Sarha se strâmbă când metalul monoton al peretelui trecu pe lângă vârfurile bateriilor de senzori, la doar cinci metri depărtare, însă *Lady Mac* nici măcar nu se clătină. Imediat ce ieşiră din siloz, Joshua dezactivă rachetele, lăsând nava să zboare liberă. Bateriile de senzori se retraseră în nişele lor pentru salt. Un orizont de evenimente acoperi carcasa. Efectuară un salt de jumătate de an-lumină. La o secundă după ce reveniră în spaţiu, energia fulgeră din nou prin nodurile configuratoare. De data aceasta saltul fu de trei ani-lumină.

Joshua emise un suspin prelungit.

Sarha, Beaulieu şi Dahybi îl priviră. Tânărul stătea complet nemişcat şi fixa plafonul cu ochii.

– De ce nu te duci în infirmerie? rosti Sarha grijulie. Mâna aia ar trebui să-ţi fie controlată cu atenţie.

– Am auzit, să ştiţi.

Sarha îl privi îngrijorată pe Dahybi. Specialistul în noduri făcu un gest scurt din mână.

– Pe cine ai auzit? întrebă ea.

Plasa de siguranţă i se deschise, îngăduindu-i să se ridice deasupra lui Joshua. Covoraşul adeziv de lângă cuşeta lui îi fixă tălpile.

El nu-i băgă în seamă prezenţa.

– Pe sufletele din lumea de dincolo. Iisuse, sunt reale, cu adevărat, sunt acolo şi-aşteaptă! O manifestare cât de mică de slăbiciune, asta-i tot ce trebuie şi te-au înhăţat.

Degetele femeii îi mângâiară părul plin de apă.

– Pe tine nu te-au înhăţat.

– Nu. Însă ele mint, şi mint întruna despre cum pot ajuta. Am fost furios şi-ndeajuns de prost ca să cred că blestemata de cruce a lui Horst mă va salva. Ridică micul crucifix şi pufni la el: Iisuse, ăla era musulman!

– Nu vorbeşti logic.

El o privi cu ochi injectaţi.

– Scuză-mă. Ştii, posedaţii te pot răni foarte, foarte rău. El abia începuse cu mâna mea, era doar o-ncălzire. Nu ştiu dac-aş fi putut rezista. Mi-am spus că voi putea, sau că nu voi ceda. Cred că singurul mod prin care s-o faci este să mori.

– Dar tu n-ai cedat şi eşti încă viu, iar în interiorul craniului tău eşti tu singur. Ai învins, Joshua.

– Cu noroc, şi rezervoru-i aproape gol.

– N-a fost noroc faptul că ai avut trei gardişti cu tine. A fost paranoia sănătoasă şi planificare bună. Ştiai că posedaţii sunt extrem de periculoşi şi ai ţinut seama de asta. Exact asta vom face şi data viitoare.

Tânărul râse nervos.

– Dacă o să mai reuşesc o „data viitoare”. Să ştii că-i tare al naibii să priveşti drept în abis şi să vezi ce te aşteaptă acolo, într-un fel sau altul, ca posedat sau posesor.

– Ne-am confruntat cu asta şi la Lalonde şi tot mai zburăm.

– Acolo a fost altceva. Atunci eram ignorant. Dar acum ştiu în mod sigur. Vom muri şi suntem condamnaţi să trăim în lumea de dincolo. Toţi! Toate entităţile înzestrate cu raţiune din univers. Chipul i se schimonosi de durere şi mânie. Iisuse, nu pot să cred că asta-i totul: viaţă şi purgatoriu! După zeci de mii de ani, universul dezvăluie finalmente că noi avem suflete, pentru ca apoi splendoarea aceea să ne fie smulsă imediat şi înlocuită cu teroare. Trebuie să existe ceva şi mai mult, trebuie! El nu ne-ar face aşa ceva.

– Cine?

– Dumnezeu... El... Ea... Entitatea... ce-o fi. Tortura asta-i prea... nu ştiu. Personală. De ce pizda mă-sii să construieşti un

univers care le face asta oamenilor? Dacă eşti atât de puternic, de ce nu faci ca moartea să fie finală, sau de ce nu-i faci pe toţi nemuritori? De ce chestia asta? Trebuie să ştim, trebuie să aflăm de ce funcţionează-n felul în care o face. Aşa vom putea şti care-i răspunsul pentru toate astea. Trebuie să găsim ceva care să fie permanent, ceva care să dureze până la sfârşitul timpului.

– Şi cum propui să facem asta? întrebă încetişor Sarha.

– Nu ştiu, se răsti el, pentru ca apoi, la fel de brusc, să cadă iarăşi pe gânduri. Poate kiintii… Ei spun c-au rezolvat toate astea. Nu vor să ne spună direct, dar ar putea cel puţin să mă-ndrepte în direcţia cea bună.

Sarha îi privi uluită expresia intensă. Un Joshua care să privească viaţa cu atâta seriozitate era ciudat, iar un Joshua care să declanşeze o cruciadă era de-a dreptul stupefiant. Pentru o secundă se întrebă dacă nu cumva tânărul fusese totuşi posedat.

– Pe tine? izbuti să spună în cele din urmă.

Toată suferinţa şi anxietatea dispărură de pe chipul cu trăsături ascuţite, şi reapăru vechiul Joshua, care începu să chicotească.

– Mda, pe mine. Poate că mă prinde religia niţel cam târziu în viaţă, dar cei convertiţi recent sunt întotdeauna cei mai antipatici… şi mai zeloşi.

– Cred că-n infirmerie ar trebui să-ţi examineze nu numai mâna.

– Mulţumesc, echipajul meu loial! Plasa de reţinere se desfăcu, îngăduindu-i să se ridice. Cu toate acestea, vom merge să-i întrebăm pe kiinti.

Comandă calculatorului de zbor să ruleze o determinare completă a stelelor şi să le determine poziţia exactă. După aceea rulă o căutare-almanah după fişierul lui Jobis.

– Chiar acum? întrebă Dahybi caustic. O să renunţi pur şi simplu la tot ce ai obţinut în Ayacucho?

– Bineînţeles că nu, contracară Joshua împăciuitor.

– Asta-i bine, fiindcă dacă n-o găsim pe Mzu şi Alchimistul înaintea posedaţilor, probabil că n-o să mai rămână nicio Confederaţie pe care s-o salvezi.

*

Adok Dala îşi recăpătă cunoştinţa cu un strigăt sonor. Privi în jur, înfricoşat, prin infirmeria din *Hoya.* Ceea ce văzu nu-l linişti. Câtuşi de puţin.

Samuel îi îndepărtă pachetul nanonic medical de pe ceafă.

– Uşurel. Aici eşti în siguranţă, Adok. Nimeni nu-ţi va face niciun rău. Şi trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care te-am tratat în club, dar eşti destul de important pentru noi.

– Nu sunteţi posedaţi?

– Nu. Suntem edenişti. Mă rog, cu excepţia ei, a Monicăi; ea este din Regatul Kulu.

Monica se strădui din răsputeri să-i surâdă băiatului agitat.

– Atunci, sunteţi agenţi străini?

– Da.

– N-o să vă spun nimic. Nu v-ajut s-o prindeţi pe Mzu.

– Foarte patriotic din partea ta. Nu ne interesează însă Mzu. Să fiu sincer, sperăm c-a izbutit să fugă la timp de aici. Vezi tu, posedaţii au preluat de acum controlul lui Ayacucho.

Adok gemu îngrozit şi-şi acoperi gura cu palma.

– Pe noi ne interesează Voy, urmă Samuel.

– Voy?

– Da. Ştii unde este?

– N-am mai văzut-o de câteva zile. Ne-a trecut pe toţi în standby. A fost o prostie, trebuia să-i organizăm pe puştii din cluburile de zi s-omoare păianjeni. A zis că Lodi şi-a dat seama că-i utilizaţi pentru a ne spiona.

– Inteligent individ, Lodi ăsta. Despre el ştii unde poate să fie?

– Nu. De două zile nu l-am mai văzut.

– Interesant. Câţi fac parte din acest grup al vostru?

– Vreo douăzeci, douăzeci şi cinci. Nu există o listă reală. Suntem pur şi simplu prieteni.

– Cine l-a început?

– Voy. S-a schimbat de când a ieşit de la detoxificare. Genocidul a devenit o cauză reală pentru ea. Noi am fost pur şi simplu absorbiţi odată cu ea. Aşa se-ntâmplă cu toţi când Voy devine preocupată de o problemă.

Monica datavize o solicitare spre blocul ei procesor şi recuperă o imagine din fişierul pe care înregistrase în Terminal Terminus. Imaginea aceea o obsedase de la bun început. Ultima dată când îl întrezărise pe Joshua Calvert, acesta trăgea după el o fată. Îi arătă lui Adok imaginea mărită.

– O cunoşti?

El clipi obosit către ecranul micuţ. Drogurile pe care Samuel i le administrase pentru a-i dezlega limba îi produceau

somnolenţă.

– E Shea. Îmi place de ea, dar…

– Face parte din grupul vostru?

– Nu tocmai, dar e prietena lui Prince Lambert. El e un fel de membru, iar ea a făcut ocazional unele chestii pentru noi.

Monica se uită la Samuel.

– Ce ştim despre Prince Lambert ăsta?

– O clipă, îşi consultă el blocul procesor bitek. Apare înregistrat ca pilot pentru *Tekas,* un iaht de executivi deţinut de corporaţia familiei lui. Fii atentă – a fost una dintre navele care au plecat azi după-amiază de la Ayacucho.

– La dracu'! izbi ea cu pumnul unul dintre dulăpioarele de lângă cuşeta lui Adok Dala. Voy îl cunoaşte pe Prince Lambert?

Adok surâse fericit.

– Da. Un timp au fost împreună. Din cauza lui a ajuns Voy la detoxifiere.

Ai vreo coordonată de salt pentru *Tekas?* îl întrebă Samuel pe Niveu.

Nu. A zburat în exteriorul domeniului nostru de percepere masică. Niciun şoim-de-vid nu i-a înregistrat saltul. Avem totuşi vectorul de zbor. A fost o rută stranie; când a trecut de noi, nava revenea spre disc. Dacă n-a efectuat nicio manevră drastică de realiniere, există doar trei stele posibile la care să fi zburat: Shikoku, Nyvan şi Torrox.

Mulţumesc. O să le verificăm.

Bineînţeles. O să informez Comanda Defensivei Duida. O să plecăm imediat.

*

Când pluti în infirmerie, Joshua văzu că Shea se schimbase într-o uniformă-combinezon cenuşie. Vorbea în şoaptă cu Liol, dar se întrerupse şi-i zâmbi sfios. Ashly şi Melvyn erau ocupaţi cu strângerea echipamentelor. Un gardist se ţinea de un inel de prindere imediat la interiorul trapei.

– Cum te simţi? o întrebă Joshua.

– Perfect. Ashly mi-a dat un tranchilizant. Cred c-ajută.

– Îmi pare rău că nu mi-a dat şi mie unul.

Surâsul ei se lărgi.

– Cum e mâna ta?

Tânărul o ridică, arătând-o.

– Osul este aproape intact, dar voi avea nevoie de ţesut clonat crescut în cuve pentru a reconstrui degetele. Pachetul nu poate regenera chiar aşa mult.

– Ah… îmi pare rău.

– Seninătatea va plăti totul, rosti el inexpresiv. Unde-i Kole?

– În tau-zero, zise Melvyn.

– Excelentă idee.

– Vrei să intru şi eu? întrebă Shea.

– Cum doreşti. Înainte însă de a decide, am nevoie de niţel ajutor.

– Din partea mea?

– Da. Dă-mi voie să-ţi explic. În pofida afirmaţiilor studiourilor de ştiri, nu sunt un agent străin.

– Ştiu asta, eşti „Lagrange” Calvert.

Joshua zâmbi.

– Ştiam că porecla asta se va dovedi utilă într-o bună zi. Adevărul este c-o căutăm pe Alkad Mzu, dar nu din cauza propagandei omutane.

– Atunci de ce?

El îi prinse o mână între ale sale şi o strânse energic.

– Există un motiv, Shea – este un motiv bun, dar nu foarte frumos. O să ţi-l spun, dacă vrei să-l afli neapărat, fiindcă dacă eşti măcar pe departe persoana care cred eu că eşti, atunci ne vei ajuta s-o găsim când vei afla ce se-ntâmplă de fapt. Dacă ai însă încredere în spusele mele în această privinţă, nu vei dori să ştii. Tu hotărăşti.

– O s-o omori? întrebă fata în şoaptă.

– Nu.

– Promiţi?

– Promit. Nu dorim decât s-o ducem înapoi în Seninătate, unde a locuit de la Genocid încoace. Ca închisoare, habitatul nu-i rău deloc. Şi dacă putem ajunge la timp la ea, vom salva foarte mulţi oameni. Poate o planetă întreagă.

– O să lanseze o distrugătoare de planete împotriva Omutei, nu-i aşa?

– Aşa ceva.

– Mă gândisem eu, murmură Shea. Dar nu ştiu unde se află.

– Eu cred că ştii. Noi credem că este cu Voy.

– Ah, Voy… se întunecă Shea la faţă.

– Da. Îmi pare rău dacă asta sună dureros pentru tine. Nu mi-

am dat seama.

– Ea şi Prince Lambert au avut o relaţie. El încă… pe scurt, s-ar întoarce la ea, dacă l-ar accepta.

– Prince Lambert ăsta este prietenul tău, căpitanul de navă stelară?

– Da.

– Ce navă?

– *Tekas.*

– Şi a plecat azi de la Ayacucho?

– Da. Chiar crezi că Alkad Mzu se afla la bord?

– Mă tem că da.

– El va avea probleme cu autorităţile?

– Nici că-mi pasă de asta, să fiu sincer. Vreau doar s-o localizez pe Mzu. După ce o fac, după ce ea va şti că sunt pe urmele ei şi-i supraveghez toate mişcările, ameninţarea va fi neutralizată. Atunci va trebui să se-ntoarcă cu mine. Îmi poţi spune aşadar unde s-a dus *Tekas?*

– Îmi pare rău, aş vrea să pot fi de ajutor, dar nu mi-a spus unde pleacă.

– Futu-i!

– PL merge cu *Tekas* la Nyvan, rosti Liol şi privi întrebător la chipurile surprinse. Am spus ceva greşit?

– De unde dracu' ştii tu unde merge el? întrebă Joshua.

– PL şi cu mine suntem prieteni buni; am crescut împreună. Quantum Serendipity are contractul pentru service cu *Tekas.* El nu-i pilotul cel mai experimentat şi Voy l-a rugat să facă o manevră bizară. Aşa că l-am ajutat să programeze vectorul de zbor.

20

Când *Răzbunarea lui Villeneuve* se materializă în zona de ieşire alocată, la trei mii de kilometri depărtare de asteroidul Ethenthia, André Duchamp se aşteptase pe jumătate să fie întâmpinat cu foc din partea platformelor DS. În tot cazul, avea multe de explicat comenzii defensive locale, după care aveau să urmeze mărturiile reporterilor din navă. Când căpătă finalmente permisiunea de andocare, presupuse că faimoasa integritate şi impetuozitate Duchamp învinsese din nou.

În realitate, pe când el susţinea de zor că era un fugar din Organizaţia Capone, Erick deschisese un canal către Biroul Marinei Confederaţiei local şi-i ceruse să exercite presiuni asupra autorităţilor locale pentru permisiunea respectivă. Şi aşa autorităţile fură extrem de precaute. Trei platforme DS erau fixate pe *Răzbunarea lui Villeneuve,* când se apropie de spaţioport.

Echipele de securitate care cercetară capsulele de susţinere biotică, căutând un posibil subterfugiu, manifestară o meticulozitate ieşită din comun. André adoptă o expresie de bravură, când panourile de compozit fură sparte şi modulele de echipamente demontate în părţile componente pentru a fi scanate cu înaltă definiţie. Nici înainte cabinele nu fuseseră în formă optimă, dar acum aveau să fie necesare săptămâni pentru a le reasambla astfel încât să satisfacă măcar minimul cerinţelor de zbor ale BAC.

Însă Kingsley Pryor fu luat pe sus de soldaţi cu feţe ca piatra dintr-o divizie fără nume a forţelor defensive. Un credit important acordat echipajului cutezător care fusese mai viclean decât Capone.

Unicul punct slab posibil era Shane Brandes. Ca atare, inginerul de fuziune al lui *Dechal* fu scos din tau-zero în vreme ce se aflau încă în faza de apropiere şi i se dădu un ultimatum simplu: sau cooperezi sau vei fi un membru mort al echipajului, pe care toată lumea îl va jeli. El optă pentru cooperare; simţea că ar fi fost niţel prea confuz să le explice autorităţilor din Ethenthia motivul pentru care-l răpiseră.

La treisprezece ore după ce andocaseră, ultimul ofiţer din securitatea Ethenthiei plecase. André privi posac în jurul punţii.

Consolele erau simple grile de plăci de procesoare, pereţii şi puntea fuseseră jupuite la nivelul metalului gol, conductele ambientale ţiuiau şi trosneau de tensiuni, iar condens murdar se acumula pe toate suprafeţele.

– Am reuşit! Chipul lui de clovn exhibă un surâs autentic când privi de la Erick la Madeleine, şi în cele din urmă la Desmond. Am scăpat!

Madeleine şi Desmond începură să chicotească. Într-adevăr scăpaseră din ghearele posedaţilor.

– Am câteva sticle în cabină, urmă André. Dacă porcul ăla hoţ de sticlete *englezoi* nu le-a furat. Trebuie să sărbătorim! Ethenthia este un loc la fel de bun ca oricare altul în care să stăm pe durata războiului ăstuia. Ne putem ocupa de ceva întreţinere. Sunt convins că putem căpăta asigurarea, ca să plătim pentru o parte din dezastru; la urma urmelor, acum suntem eroi de război. Cine ne va contrazice, eh?

– Poate Tina, rosti Erick.

Glasul lui sec făcu să dispară zâmbetul lui André.

– Cine-i Tina?

– Fata din *Krystal Moon* pe care am omorât-o. De fapt, pe care am ucis-o.

– Oh, Erick… Dragul meu *enfant.* Eşti obosit. Tu ai făcut mai multă treabă decât cei mai mulţi.

– În tot cazul mai multă decât tine. Dar care ar fi noutatea?

– Haide, Erick, rosti Desmond, au fost pentru toţi nişte momente teribile. Poate c-ar trebui să ne odihnim înainte de a decide ce să facem în continuare.

– Este o sugestie bună. Recunosc că încă nu m-am decis ce să fac cu voi.

– Ce să faci *tu* cu *noi?* întrebă indignat André. Cred că modulele medicale îţi funcţionează aiurea, creierul ţi-e alimentat cu substanţe chimice necorespunzătoare. Haide să mergem la culcare şi dimineaţă n-o să mai pomenim nimic despre asta.

– Gura, cretin îngâmfat, spuse Erick.

Indiferenţa dispreţuitoare din glasul său îl şocă pe André în asemenea măsură, încât amuţi.

– Problema mea, urmă Erick, este faptul că le datorez viaţa lui Madeleine şi lui Desmond. Pe de altă parte însă, dacă tu n-ai fi fost o asemenea găoază, Duchamp, niciunul dintre noi n-ar fi fost pus în poziţia tâmpită în care ne aflăm acum. Ăsta-i genul de risc

pe care trebuie să-l admit când accept misiuni ca asta.

– ”Misiuni”?

Lui André nu-i plăcea furia rece care pusese stăpânire pe neaşteptate pe membrul lui de echipaj.

– Da. Sunt ofiţer sub acoperire din SCNC.

– Futu-i! icni Madeleine neajutorată. Erick... Căcat, îmi plăcea de tine.

– Mda. Asta-i şi problema mea. Sunt băgat niţel mai adânc decât m-am aşteptat vreodată. Am făcut o echipă bună când am luptat cu posedaţii.

– Şi-acum? întrebă ea, simţindu-se amorţită. O planetă-penitenciar?

– După toate prin câte am trecut, sunt pregătit să vă fac o ofertă. Cred că vă datorez asta.

– Ce fel de ofertă? întrebă André.

– Un troc. Nu sunt ofiţerul vostru de caz, înţelegi? Eu decid dacă Serviciul vă pune sub acuzare, eu sunt cel care oferă dovada c-am atacat-o pe *Krystal Moon* şi-am ucis o fată de cincisprezece ani fiindcă eşti un căpitan atât de incompetent, încât nu poţi achita plăţile într-o navă care nu merită nici zece fuzidolari.

– Aha! Dragul meu *enfant,* banii nu sunt, bineînţeles, o problemă. Pot să pun o ipotecă pe navă şi o s-o fac pentru tine chiar mâine. În ce valută vrei...

– *Taci!* răcni Madeleine. Taci odată-n pizda mă-tii, Duchamp! Ce-i, Erick? Ce trebuie să facă? Pentru că indiferent despre ce va fi vorba, o va face cu un surâs larg pe moaca lui grasă şi idioată.

– Vreau să ştiu ceva, Duchamp, zise Erick. Şi cred că-mi poţi spune. De fapt sunt sigur că poţi. Pentru că sunt informaţii pe care le cunosc numai căcaţii cei mai ticăloşi şi mai mincinoşi din galaxie.

Pluti până ajunse la câţiva centimetri de căpitan. Duchamp începu să tremure.

– Care-s coordonatele staţiei de antimaterie, André? întrebă el încetişor. Ştiu că le cunoşti.

André păli.

– Nu... nu pot. Asta, nu.

– Chiar aşa? făcu Erick. Madeleine, ştii de ce Confederaţia nu are aproape deloc succes în găsirea staţiilor care produc antimaterie? Motivul este faptul că noi nu putem utiliza nanonice

de interogare asupra oamenilor pe care-i bănuim că ştiu unde sunt. Nu putem utiliza nici droguri, nici chiar tortură. Este din cauza nanonicelor lor neurale, înţelegi? Preţul aflării coordonatelor unei staţii este un set foarte special de nanonice neurale. Cartelul negru le furnizează complet gratuit. Ultima generaţie, indiferent ce marcă ţi-ar plăcea, dar întotdeauna cu o modificare micuţă. Dacă ele detectează că deţinătorul este supus oricărei forme de chestionare, aşa cum sunt nanonicele de interogare, îl transformă în kamikaze. Coordonatele nu pot fi aflate decât printr-un act voluntar. Aşadar, care sunt, Duchamp?

– O să m-omoare, scânci André. Întinse braţul pentru a-l prinde pe Erick de umăr, dar mâna i se încleştă în pumn înainte să facă contact şi se retrase. N-ai auzit? O să m-omoare!

– Zi-i în pizda mă-tii! răcni Madeleine.

– *Non.*

– După proces, nu te va aştepta o planetă-penitenciar, spuse Erick. Te vom duce într-un laborator micuţ şi discret din adâncul lui Trafalgar şi vom încerca să vedem dacă de data asta nu putem învinge mecanismul kamikaze.

– Vor şti. Ei află întotdeauna. Întotdeauna!

– Una dintre staţii îl alimentează pe Capone cu antimaterie. Asta-nseamnă c-a fost deja pierdută în faţa posedaţilor, aşa încât cartelului nu-i va păsa. Dar ţie? Ţie-ţi pasă, vrei ca Al Capone să câştige mereu? Şi dacă ne va-nvinge până la urmă, ce crezi că va face cu tine când te va-nhăţa?

– Şi dacă staţia pe care o cunosc eu nu-i aceea?

– Unica staţie bună de antimaterie este cea care a fost distrusă. Ia zi, ce alegi? Laboratorul SCNC? Cartelul? Pe Capone? Sau să-ncarc în fişierul tău un cod „fără alte acţiuni viitoare”? Hotărăşte-te.

– Te urăsc, *englezoiule!* Mi-aş dori ca scumpa ta Confederaţie să moară drept în faţa ta. Aş vrea ca-ntreaga ta familie să fie posedată şi pusă să se fută cu animale. Aş vrea ca sufletul să-ţi rămână veşnic în lumea de dincolo. Doar atunci mi se va face dreptate pentru ceea ce tu şi cei din tagma ta aţi făcut cu mine şi cu viaţa mea.

– Coordonatele, Duchamp, rosti Erick impasibil.

André îi datavizâ fişierul stelei din almanah.

*

Locotenent-comandorul Emonn Verona, şeful de staţie SCNC

de pe Ethenthia, stătea înapoia biroului său şi-l privea pe Erick cu o expresie aproape de veneraţie.

– Cunoşti numele următorului sistem pe care intenţionează Capone să-l invadeze şi coordonatele unei staţii de antimaterie?

– Da, domnule. Potrivit spuselor lui Pryor, Capone îşi va trimite flota la sistemul Toi-Hoi.

– Doamne Dumnezeule! Dacă am putea prinde-n ambuscadă flota aia, l-am înhăţa pe ticălos. Ar fi terminat!

– Da, domnule.

– Exact. În clipa de faţă, unicul scop al acestui Birou este de a trimite informaţiile tale la Trafalgar. Aici nu staţionează nave ale Marinei, aşa că va trebui să iau legătura cu habitatele edeniste de pe orbita lui Golomo şi să solicit nişte şoimi-de-vid. Asta-i la cincisprezece ore-lumină depărtare.

Îl privi pe căpitanul epuizat, a cărui piele părea să fie alcătuită pe jumătate din pachete nanonice; pe modulele medicale auxiliare prinse la centura lui, clipeau câteva leduri portocalii.

– În şaisprezece ore, ar trebui să avem aici un şoim-de-vid. Asta-ţi va oferi ceva timp pentru o odihnă decentă.

– Mulţumesc. Toţi am fost destul de stresaţi, scotocind nava după bomba aceea nucleară.

– Sunt convins. Eşti sigur că vrei să renunţi la acuzaţiile împotriva lui Duchamp?

– Nu tocmai. Mi-am dat însă cuvântul, deşi asta nu-nseamnă absolut nimic pentru unul ca el. În plus ştie acum că Marina are dosarul lui, ştie că-l vom supraveghea şi nu se va mai încrede niciodată în alt membru de echipaj. Nu va mai putea niciodată să zboare în altă cursă ilegală. Şi ţinând seama de starea navei ăleia, şi de propriile lui abilităţi, nu va izbuti să câştige suficient din cursele charter legale pentru a putea continua. Băncile îi vor confisca *Răzbunarea lui Villeneuve.* Pentru unul ca el, asta-i mai rău ca o planetă-penitenciar sau ca o condamnare la moarte.

– Sper să nu te am niciodată ca acuzator dacă voi fi adus înaintea curţii marţiale, spuse Emonn Verona.

– O merită.

– Ştiu. Ce vrei să faci în privinţa lui Pryor?

– Unde-i acum?

– În arest preventiv. Îi putem pune în cârcă o sumedenie de capete de acuzare. Nu-mi vine să cred că un ofiţer al Marinei Confederaţiei s-a schimbat în felul ăsta.

– Într-adevăr, va fi interesant de aflat motivul. Cred că Kingsley Pryor ascunde mai multe decât ştim noi. Cel mai bine ar fi să-l aduc înapoi la Trafalgar. Acolo poate fi interogat corespunzător.

– Bine. O să sporesc securitatea în jurul Biroului şi nu vreau să-l părăseşti până la sosirea şoimului-de-vid. Există o cameră liberă în care poţi să dormi şi ofiţerul meu executiv te va conduce acolo. Voi organiza de asemenea o echipă medicală care să te examineze înainte de plecare.

– Mulţumesc, domnule.

Erick se sculă, salută şi ieşi.

Emonn Verona activa de cincisprezece ani în Marină, totuşi agenţii sub acoperire ca Erick Thakrar continuau să-l descurajeze.

Panoul luminescent din cameră păli pentru câteva secunde, apoi reveni, pâlpâind iritant, la strălucirea completă. Emonn Verona îl privi resemnat; de două zile, blestemăţia se înrăutăţise tot mai mult. Făcu o însemnare în fişierul general al nanonicelor neurale să cheme un mecanic imediat ce Thakrar pornea în siguranţă la drum.

*

Lui Gerald Skibbow îi displăcuseră din capul locului aşezările asteroidale. Erau mai rele decât arcologiile; coridoarele generau claustrofobie, iar cavernele biosfere aveau o grandoare silită care le diminua considerabil. Impresiile acelea iniţiale preveniseră de la Pinjarra, unde-l lăsase *Quadin.* Acum se afla în Koblat, care, comparativ cu Pinjarra, părea un habitat edenist.

Nu durase mult, nici chiar pentru cineva cu inocenţa lui, să afle că, în ciuda carantinei, la Pinjarra continuau să sosească mărfuri non-guvernamentale din afara sistemului planetar. Ele nu ajungeau totuşi în nave stelare; practic *Quadin* era singura asemenea navă andocată la spaţioportul asteroidului, restul fiind vehicule interorbitale. Orele petrecute în baruri împreună cu echipajele lor îi oferiseră un cadru al operaţiunii şi un nume: Koblat. Un asteroid deschis zborurilor ce sfidau carantina, care acţiona ca nod pentru grupul troienilor. O cuşetă într-o navă interorbitală care revenea goală îl costa cinci mii de fuzidolari.

Gerald dorea însă o navă stelară, al cărei căpitan ar fi putut accepta o cursă charter la Valisk. Avea bani în discul de credit Banca Joviană, aşa că poate modalitatea sa de abordare fusese

cea care-i determinase pe toţi să scuture din capete şi să-i întoarcă spatele. Ştia că era prea anxios, prea insistent, prea disperat. Făcuse progrese în a-şi controla extremele comportamentale: se redusese numărul crizelor de nervi când îi erau refuzate cererile şi se străduia realmente să-şi amintească să se spele, să se bărbierească şi să găsească haine curate. Cu toate acestea, căpitanii îl respingeau. Poate că ei puteau zări fantomele şi demonii ce-i dansau în cap. Ei nu înţelegeau. Pe Marie o condamnau, nu pe el.

De data aceasta se apropiase foarte mult de a zbiera la căpitana care-i zeflemisea implorările. Se apropiase foarte mult de a-şi ridica pumnii, de a o lovi, ca să-şi facă înţeles adevărul şi nevoia.

Apoi ea îl privise în ochi, înţelesese pericolul încătuşat acolo şi zâmbetul i se topise. Gerald ştia că barmanul îl privea cu atenţie, cu o mână sub tejghea gata să prindă instrumentul pe care-l utiliza pentru a pune capăt problemelor. Urmă un moment prelung, pe care-l petrecu privind-o pe căpitană, în vreme ce tăcerea se răspândea în unde circulare dinspre masa ei, cuprinzând Blue Fountain. Bărbatul profită şi se gândi la felul în care dr. Dobbs îi spusese că ar trebui să se focalizeze asupra obiectivelor şi al modului cuvenit pentru a le atinge, cum să-şi păstreze calmul când gândurile îi ardeau de furie.

Posibilitatea violenţei trecu. Gerald se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Afară, roca goală îl apăsă, producându-i o senzaţie de sufocare. Pe coridor erau prea puţine panouri luminescente. Holograme-indicatoare şi proiecţii AV de putere redusă încercară să-l ademenească în alte cluburi şi baruri. Trecu încet pe lângă ele, ajungând în labirintul de coridoare mai mici care deserveau secţiunea rezidenţială. Crezu că odaia pe care o închiriase era aproape, dar indicatoarele de la fiecare intersecţie erau derutante, cifre şi litere amestecate laolaltă, cu care încă nu se obişnuise. Voci uruiau pe coridor, râsete masculine şi glume, iar tonurile erau neplăcute. Veneau dinspre răspântia din faţă. Umbre slabe se mişcau pe pereţi. Aproape că se opri şi se întoarse. După aceea auzi un strigăt de fată, mânios şi în acelaşi timp temător. Dori s-o ia la fugă. Violenţa îl înspăimânta acum. Posedaţii păreau să fie în centrul tuturor conflictelor, al tuturor relelor. Cel mai bine ar fi fost să plece, să-i cheme pe alţii în ajutor. Fata ţipă iarăşi, blestemând, şi Gerald se gândi la Marie,

cât de singură şi de îngrozită trebuia să fi fost când o prinseseră posedaţii. Înaintă încetişor şi trase cu ochiul pe după colţ.

La început, Beth fusese furioasă pe sine. Se mândrea cu dibăcia ei de a se descurca. Koblat era micuţ, dar asta nu-nsemna că avea cine ştie ce spirit comunitar. Ordinea era păstrată doar de poliţiştii companiei, care nu dădeau prea multe bătăi de cap, decât dacă nu-şi încasaseră mitele. Coridoarele puteau deveni dure. Bărbaţi trecuţi de douăzeci de ani, rebelii eşuaţi pe care nu-i mai aşteptau decât optzeci de ani de muncă pentru companie, ieşeau laolaltă în clanuri. Aveau propriul lor teren de acţiune şi Beth ştia prin care coridoare umblau, în care nu era bine să intri oricând.

Nu se aşteptase la niciun necaz când cei trei tineri veniseră spre ea pe coridor. Se găsea la numai douăzeci de metri de apartamentul ei, iar bărbaţii purtau combinezoanele companiei, fiind probabil un fel de echipă de întreţinere. Nu erau membrii unui clan şi nici prieteni care reveneau de la o băută prin cluburi. Tipi obişnuiţi.

Primul dintre ei fluieră admirativ când ajunseră la câţiva metri depărtare şi de aceea Beth le răspunse cu zâmbetul standard inexpresiv şi se apropie de peretele opus al coridorului. După aceea, altul suspină şi arătă glezna fetei.

– Hristoase, şi ea poartă una, e o mortăciune!

– Ieşti lesbi, păpuşa? Vrei să-i dai Kierei o bucăţică, da? Şi io.

Râseră toţi aspru. Beth încercă să treacă mai departe. O mână îi prinse braţul.

– Unde mergi, păpuşa?

Ea încercă să se elibereze, dar bărbatul era prea puternic.

– La Valisk? Vrei s-o frigi pe Kiera? Noi nu suntem destul de buni pentru tine aici? Ai ceva-mpotriva celor ca tine?

– Dă-mi drumul!

Beth începu să se zbată. Şi mai multe mâini o prinseră. Lovi cu braţul liber, dar în zadar. Ei erau mai mari, mai vârstnici, mai puternici.

– Viţeluşo…

– Are sânge-n ea.

– Ţine-o bine pe căţea. Prinde-i braţu-ăla.

Braţele îi fură aduse cu forţa la spate, silind-o să rămână nemişcată. Bărbatul din faţa ei rânji lent, uitându-se cum se zbătea. O prinse brusc de păr şi-i trase capul spre spate. Beth

tresări şi fu cât pe aici să se piardă. Chipul lui era la câţiva centimetri, iar ochii îi străluceau triumfător.

– O să te duc cu noi acasă! şuieră el. O să te-ndreptăm noi odată pentru totdeauna, păpuşă; după ce-o să terminăm cu tine, n-o să mai vrei fete niciodată.

– Sictir! zbieră Beth şi lovi cu piciorul, dar el i-l prinse şi-l ridică în aer.

– Pizdă proastă! Trase de nodul care-i ţinea batista roşie în jurul gleznei: Cred c-asta ar putea fi utilă, băieţi. Are gura cam mare.

– Voi… voi aţi face mai bine s-o lăsaţi în pace.

Toţi patru se holbară la cel care rostise cuvintele acelea.

Gerald stătea în intersecţia coridorului, cu uniforma-combinezon gri mototolită şi murdară, cu părul răvăşit şi trei zile de tuleie adumbrindu-i chipul. Mai alarmant însă decât paralizatorul cortical pe care-l îndrepta spre ei şi pe care-l ţinea cu ambele mâini era felul în care tremura. Clipea repetat, de parcă ar fi avut dificultăţi mari în focalizare.

– Uşurel, amice, rosti bărbatul care ţinea piciorul lui Beth. Să nu ne precipităm.

– *Plecaţi de lângă ea!*

Paralizatorul cortical vibră violent. Piciorul lui Beth fu lăsat jos în grabă. Mâinile îi eliberară braţele. Cei trei potenţiali violatori începură să se retragă pe coridor.

– Plecăm, e-n regulă? Ai înţeles greşit, amice.

– Dispăreţi! Ştiu ce sunteţi. Faceţi parte din tot! Faceţi parte dintre ei. Îi ajutaţi pe *ei!*

Bărbaţii se îndepărtau rapid. Beth privi paralizatorul cortical instabil şi faţa tulburată a bărbatului şi simţi că ar fi fost mai degrabă dispusă să o ia la picior după ei. Se strădui să-şi recapete controlul respiraţiei.

– Mulţumesc, prietene, zise ea.

Gerald îşi supse buza inferioară şi, treptat, se lăsă să lunece în jos pe lângă perete, până când ajunse ghemuit pe vine. Paralizatorul cortical îi căzu dintre degete.

– Hei, nu ţi-e bine? se grăbi Beth către el.

Gerald înălţă un chip mişcător de placid, şi începu să scâncească.

– Iisuse…

Fata privi în jur, pentru a se asigura că atacatorii dispăruseră,

apoi se lăsă pe vine lângă el. Ceva o opri să încerce să-i înhaţe paralizatorul cortical. Era îngrozitor de nesigură cu privire la acţiunile lui viitoare.

– Auzi – probabil că se vor întoarce într-un minut. Unde locuieşti?

Lacrimi îi şiroiau din ochi.

– Crezusem că eşti Marie…

– N-ai avut noroc, prietene. Pe mine mă cheamă Beth. Ăsta-i coridorul tău?

– Nu ştiu.

– Locuieşti pe aproape?

– Ajută-mă, te rog, trebuie s-ajung la ea şi Loren m-a lăsat singur aici. Nu ştiu ce să fac mai departe. Îmi dau cuvântul că nu ştiu.

– Nu eşti unicul, mormăi Beth.

*

– Deci, cine este? întrebă Jed.

Gerald stătea la masa din salonul apartamentului lui Beth şi privea cana cu ceai pe care o ţinea între palme. De zece minute nu se clintise din poziţia aceea.

– Spune că se numeşte Gerald Skibbow, zise Beth. Bănuiesc că-i adevărat.

– Bun. Ia zi, ce-i cu tine? Acum eşti bine?

– Mda. Nemernicii ăia jegoşi au tras o spaimă pe cinste. Nu cred c-o să-i mai revedem.

– Perfect. Ştii, poate c-ar fi mai bine dacă încetăm să purtăm batistele. Pe oameni îi cam irită vederea lor.

– Poftim?! Nici vorbă! Nu acum. Batista aia anunţă ce sunt eu: Morţii Nopţii. Dacă ei nu înghit asta, nu-i problema mea.

– Era cât pe aici să fie.

– Nu se va mai întâmpla.

Fata ridică paralizatorul cortical şi rânji feroce.

– Iisuse! Este al lui?

– Da. A zis că mi-l poate împrumuta.

Jed îl privi pe Gerald, derutat şi uimit.

– La naiba! Tipul trebuie să fie destul de dus cu pluta.

– Hei, îl împunse ea în abdomen cu vârful paralizatorului. Ia vezi ce zici! Poate că este într-adevăr niţel mai ciudat, da’-i prietenul meu.

– *Niţel?* Uită-te la el, Beth, e o budă umblătoare. Văzu cum se

încordă fata şi continuă repede: Bine. Este prietenul tău. Ce vrei să faci cu el?

– Trebuie s-aibă o cameră pe undeva.

– Da, cum să nu, una frumoasă şi liniştită, cu pereţii bine capitonaţi.

– Termină cu asta, da? Cât de mult te-ai schimbat... Noi ar trebui să ne dorim o viaţă în care oamenii să nu sară tot timpul unul la beregata celuilalt. Cel puţin aşa am văzut eu lucrurile. M-am înşelat?

– Nu, mormăi adolescentul.

În ultimele zile, Beth era greu de înţeles. Jed crezuse că fata va aprecia faptul că nu se mai dădea la ea, dar se părea că de fapt comportamentul acela o făcuse şi mai dificilă.

– Bine, bine, adăugă el. O să-mi limpezesc mintea când ajungem în Valisk.

Gerald se răsuci în scaun.

– Ce-ai spus?

– Crezusem că nu mai eşti cu gândul la noi, rosti Beth. Cum te simţi?

– Ce-aţi zis despre Valisk?

– Vrem să mergem acolo, spuse Jed. Noi suntem Morţii Nopţii, înţelegi? Noi credem în Kiera. Vrem să facem parte din universul cel nou.

Gerald se holbă la el, apoi chicoti strâmb.

– O credeţi pe ea? Ea nici măcar nu-i Kiera.

– Eşti la fel ca toţi ceilalţi. Nu vreţi ca noi să avem o şansă, doar pentru că voi aţi ratat-o pe a voastră. Nu-i corect, omule!

– Stai, stai, ridică Gerald braţele în semn de împăciuire. Scuze. N-am ştiut că sunteţi Morţii Nopţii. De fapt, nici nu ştiu ce sunt Morţii Nopţii.

– Morţii Nopţii sunt ce-a spus ea, Kiera. *Aceia dintre noi care au ieşit din noaptea morţilor pot anula restricţiile impuse de societatea aceasta coruptă.*

– Ah, da, chestia aia.

– Ea ne va purta departe de toate astea, zise Beth. Acolo unde găoazele ca ăia trei idioţi nu fac ce au făcut ei. N-or să mai facă. Aşa ceva n-o să mai existe în Valisk.

– Ştiu, spuse Gerald solemn.

– Ce? Faci mişto?

– Nu. Sincer. Am căutat o cale spre Valisk încă de când am

văzut înregistrarea şi am venit aici tocmai de la Ombey, cu unica speranţă că voi găsi o cale. Crezusem că s-ar putea să mă ia o navă stelară.

– Nici vorbă, prietene, zise Jed. Navele stelare n-o vor face. Am încercat. Toţi căpitanii au minţile închise. Ţi-am spus – ei ne urăsc.

– Da.

Jed se uită la Beth, încercând să judece ce gândea ea, dacă ar fi trebuit să rişte.

– Ai probabil o grămadă de bani, dacă ai venit aici de la Ombey, rosti el.

– Mai mult decât suficient ca să-nchiriez o navă charter, spuse Gerald cu amărăciune. Căpitanii nu vor însă pur şi simplu să m-asculte.

– N-ai nevoie de o navă stelară.

– Ce vrei să zici?

– Dacă ne iei cu tine, o să-ţi spun cum s-ajungi la Valisk. Este de zece ori mai ieftin decât felul în care plănuiai tu, dar noi tot nu putem strânge banii respectivi. Şi oricum, trebuie să-nchiriezi o navă întreagă pentru călătorie, aşa că prezenţa noastră la bord nu te va costa nimic în plus.

– Bine.

– O să ne iei?

– Da.

– Promiţi? întrebă Beth cu un glas ce trăda o mulţime de slăbiciuni.

– Îţi promit. Ştiu cum este să fii abandonat, să fii lăsat din braţe. N-aş face asta nimănui, şi-n ultimul rând ţie.

Ea se foi stânjenită, dar în acelaşi timp destul de încântată de spusele lui, de felul părintesc în care vorbise. Nimeni din Koblat nu i se adresase vreodată în felul acela.

– Bine, spuse Jed. Uite cum stă treaba: am orarul şi coordonatele preluărilor de pasageri din sistemul nostru.

Scoase un flek din buzunar şi-l introduse în blocul desktop. Holoecranul blocului afişă un grafic complex.

– Ne arată unde şi când va aştepta o navă stelară din Valisk pentru a lua pe oricine doreşte să meargă acolo. Tot ce trebuie să faci este să-nchiriezi un vehicul interorbital care să ne ducă până la ea.

*

Ca întotdeauna, Syrinx găsi casa Athenei relaxantă. Neîndoielnic, Wing-Tsit Chong şi echipa de psihologi aveau s-o numească „revenirea în uter”. Iar dacă asta i se părea amuzant, îşi spuse tânăra, înseamnă că era practic recuperată.

Revenise de la Jobis cu două zile în urmă. După ce Syrinx îi relatase lui Wing-Tsit Chong tot ce aflase de la Malva, *Oenone* zburase la Romulus, poposind la o dană de alimentare dintr-o staţie industrială.

Bănuiesc că ar trebui să fiu fericită că zbori în misiuni de curierat pentru serviciul nostru de contrainformaţii, spuse Athene. **Probabil că medicii te consideră recuperată.**

Tu nu mă consideri aşa?

Syrinx mergea alături de mama ei prin grădina care părea să devină tot mai sălbăticită, de la un an la altul.

Dacă tu însuşi nu eşti sigură, eu cum aş putea fi, draga mea?

Syrinx surâse, cumva înveselită de percepţia remarcabilă a mamei ei.

Haide, nu exagera! Munca este întotdeauna un analgezic minunat, mai ales dacă iubeşti ceea ce faci. Căpitanii de şoimi-de-vid nu fac nimic altceva.

Eu vreau să zburăm din nou împreună în misiuni, insistă *Oenone.* **Este bine pentru amândoi.**

Pentru o clipă, mama şi fiica fură conştiente de grila de stelaje care o înconjura pe *Oenone.* Tehnicieni lucrau preocupaţi la carcasa inferioară, instalând suporturi de lansare pentru viespile de luptă, tunuri maser şi baterii de senzori de putere militară.

Bine, bine, rosti Athene. **Se pare că sunt în inferioritate numerică.**

Voi fi bine, mamă, zău! Ar fi fost niţel cam intimidant să intru direct în trupele defensive, însă munca de curierat este importantă. Trebuie să acţionăm unitar împotriva posedaţilor; asta-i vital. Şoimii-de-vid joacă un rol important în privinţa asta.

Nu pe mine încerci să mă convingi.

Iisuse, mamă! Toate cunoştinţele mele s-au transformat în psihiatri. Sunt fată mare acum şi creierul mi-a revenit la o formă suficient de bună pentru a lua decizii.

„Isus”?

Ah… Syrinx simţi cum i se învăpăiau obrajii – numai mama era în stare de aşa ceva! **O persoană cu care m-am întâlnit folosea numele ca pe un expletiv şi m-am gândit că este potrivit în zilele astea.**

Da, Joshua Calvert. Sau „Lagrange” Calvert, aşa cum îl numesc toţi acum. Îţi cam plăcea cândva de el, nu-i aşa?

Nu, nu-i aşa! Şi de ce este poreclit „Lagrange” Calvert?

Aproape fără să-i vină să creadă, Syrinx o ascultă pe Athene povestind ce se petrecuse pe orbita Murorei.

Oh, nu, imaginează-ţi edenismul nevoit să-i fie recunoscător! Şi ce cascadorie prostească să sară în interiorul unui punct Lagrange la viteza aceea! I-ar fi putut omorî pe toţi de la bord. Ce lipsă de gândire!

Draga mea, trebuie să fi fost iubire.

Mamă!

Athene râse încântată pentru că izbutise să-şi enerveze fata. Ajunseseră la primul dintre iazurile mari cu nuferi ce formau una dintre laturile grădinii. Era foarte umbrit acum, deoarece şirul de tise aurii crescuse considerabil în ultimii treizeci de ani, întinzându-şi ramurile peste apă. Privi în undele negre. Peşti de culoarea aramei fulgerară către adăpostul frunzelor de nuferi.

Ar trebui să-i pui pe servitorii cimpi să mai taie din tise, spuse Syrinx. **Acoperă prea mult din lumină. Nuferii sunt mai puţini ca înainte.**

De ce oare nu apreciezi ce se întâmplă în mod natural?

Este neîngrijit. Iar un habitat nu este un mediu natural.

Nu-ţi place niciodată să fii învinsă în controverse, nu-i aşa?

Nu-i adevărat. Întotdeauna sunt dispusă să ascult puncte de vedere alternative.

O rafală de scepticism umplu banda de afinitate.

De aceea te-ai întors brusc spre religie? Dintotdeauna m-am gândit că tu ai fi cea mai susceptibilă.

Ce vrei să spui?

Mai ţii minte când Wing-Tsit Chong te-a numit „turistă”?

Da.

A fost un mod politicos de a spune că-ţi lipseşte încrederea în tine pentru a-ţi găsi propriile răspunsuri în viaţă. Tu cauţi mereu, Syrinx, deşi niciodată nu ştii ce

anume cauţi. În mod inevitabil religia avea să te fascineze. Conceptul de mântuire prin credinţă oferă putere celor care se îndoiesc de ei înşişi.

Între religie şi spiritualitate există o diferenţă mare. Asta este ceva ce cultura edenistă va trebui să accepte în cele din urmă; noi, habitatele şi şoimii-de-vid.

Da, aici ai dreptate… Trebuie să recunosc că am fost destul de încântată să ştiu că *Iasius* şi cu mine vom fi reuniţi iarăşi, indiferent cât de teribile ar fi circumstanţele. Viaţa devine realmente mai tolerabilă.

Este într-adevăr un aspect, dar eu gândeam mai degrabă la transferul memoriilor noastre în habitat după moarte. Transferul acesta formează baza societăţii noastre. Noi nu ne-am temut niciodată de moarte la fel de mult ca adamiştii, ceea ce ne-a consolidat întotdeauna raţionalismul. Acum, când ştim că suntem destinaţi lumii de dincolo, întregul proces se transformă mai degrabă într-o parodie. Atât doar că…

Continuă!

Laton, fir-ar el al naibii! Ce-a vrut să zică? El şi marea lui călătorie, şi faptul că nu trebuie să ne temem că vom rămâne captivi pe veci în lumea de dincolo. După care Malva a confirmat că a zis adevărul.

Crezi că-i un lucru rău?

Nu. Dacă interpretăm afirmaţia lui Laton aşa cum trebuie, lumea de dincolo nu înseamnă doar un purgatoriu etern. Asta ar fi minunat.

Sunt de acord.

Atunci de ce nu ne-a spus exact ce anume ne aşteaptă? Şi de ce doar noi am scăpa, nu şi adamiştii?

Poate că Malva a fost mai de ajutor decât ţi-ai dat seama când ţi-a spus că răspunsul se află în interiorul nostru. Dacă răspunsul ţi-ar fi parvenit din exterior, nu l-ai fi găsit singură. Nu l-ai fi înţeles, ci pur şi simplu ai fi aplicat ceva ce ai învăţat.

Şi tocmai Laton trebuia să fie, nu? Singura persoană în care nu ne putem încrede niciodată pe deplin.

Nici tu nu te poţi încrede în el?

Nici chiar eu, în ciuda faptului că-i datorez viaţa. El este Laton, mamă.

Poate că de aceea nici nu ne-a spus, pentru că ştia că nu vom avea încredere în el. Ne-a îmboldit să cercetăm amănunţit subiectul.

Şi deocamdată am dat greş din toate punctele de vedere.

Abia am început, Syrinx. Iar Laton ne-a oferit un indiciu – asupra genului de suflete care s-au întors din lumea de dincolo. Tu le-ai întâlnit, scumpo, tu ai avut experienţa cea mai bogată dintre noi. Ce gen sunt ele?

Nişte ticăloşi. Toţi!

Calmează-te şi spune-mi cum erau.

Syrinx zâmbi scurt înaintea dojenii şi apoi îşi aţinti privirea asupra nuferilor roz, încercând să-şi reamintească de Pernik. Era ceva de care continua să se ferească. **Ţi-am spus adevărul. Erau nişte ticăloşi. N-am văzut chiar atât de mulţi, însă niciunuia nu-i păsa de mine, de cât de mult îmi făcea rău. Nu-i deranja, ca şi cum ar fi fost morţi din punct de vedere emoţional. Presupun că asta se datorează timpului lung petrecut în lumea de dincolo.**

Nu tocmai. Kelly Tirrel a înregistrat o serie de interviuri cu un posedat pe nume Shaun Wallace, care nu era crud sau indiferent. Ba chiar lăsa mai degrabă impresia unui individ trist.

Atunci, nişte ticăloşi trişti.

Eşti superficială. Pune-ţi următoarea întrebare: câţi edenişti sunt nişte ticăloşi trişti?

Nu, mamă, nu pot accepta asta. Tu vrei să spui că este implicat un soi de proces de selecţie. Că ceva îi întemniţează pe păcătoşi în lumea de dincolo şi-i lasă pe virtuoşi să plece în călătoria aceasta finală în lumină. Asta nu poate fi corect. Tu vrei să spui că există un Dumnezeu. Unul care manifestă un interes copleşitor faţă de toate fiinţele omeneşti, căruia îi pasă de felul în care ne comportăm.

Probabil că asta spun. Ar explica în mod cert ce s-a întâmplat.

Nu, n-ar explica! De ce i s-a îngăduit lui Laton să plece în marea călătorie?

Nu i s-a îngăduit. Sufletele şi memoria se separă la moarte, mai ţii minte? Nu sufletul lui Laton, ci

personalitatea lui, care opera în interiorul straturilor neurale ale lui Pernik, te-a eliberat pe tine şi ne-a avertizat pe noi.

Chiar crezi asta?

Nu sunt sigură. Aşa cum spui, o divinitate care să se intereseze în aşa măsură de noi ca indivizi ar fi uluitoare. Athene se întoarse cu spatele la iaz şi-şi trecu braţul pe sub al fiicei sale. **Voi continua să sper că există altă explicaţie.**

Asta-i bine!

Să sperăm că tu o vei găsi pentru mine.

Eu?

Tu eşti cea care hoinăreşte din nou prin galaxie. În felul ăsta ai şanse mai mari decât mine.

Nu vom face altceva decât să preluăm rapoarte de rutină de la ambasade şi agenţi despre posibile infiltrări ale posedaţilor şi despre felul în care fac faţă situaţiei guvernele locale. Tactică şi politică, asta-i tot, nu filosofie.

Ce plictisitor sună. O trase pe Syrinx niţel mai aproape, îngăduind temerii şi grijii din mintea ei să curgă liber prin afinitate. **Eşti sigură că vei fi bine?**

Da, mamă. *Oenone* şi echipajul vor avea grijă de mine. Nu vreau să te mai frământi.

*

După ce Syrinx plecase pentru a urmări ultimele etape ale reechipării lui *Oenone,* Athene se aşeză în scaunul ei favorit de pe patio şi încercă să se reimplice în treburile casnice. O sumedenie de copii trebuiau supravegheaţi, pentru că toţi adulţii erau plecaţi, lucrând cu program prelungit, în principal pentru susţinerea forţei defensive. Atât Jupiter, cât şi Saturn accentuau pregătirile pentru Eliberarea Mortonridge.

N-ar trebui să-ncerci s-o ţii aşa din scurt, zise Sinon. **N-o ajută cu nimic faptul că vede că ai atât de puţină încredere în ea.**

Am toată încrederea în ea, se burzului femeia.

Atunci, arată-i-o. Las-o să plece.

Sunt prea speriată.

Toţi suntem speriaţi. Totuşi, ar trebui să fim liberi pentru a înfrunta noi înşine teama.

Ce simţi tu, atunci, ştiind că sufletul tău continuă să

existe?

Curiozitate.

Doar atât?

Da. Eu exist deja în comuniune cu ceilalţi din multiplicitate. Lumea de dincolo nu diferă prea mult de asta.

Asta-i speranţa ta!

Într-o bună zi vom şti.

Să ne rugăm că ziua aceea va fi mai târziu decât mai devreme.

Aşchia fiicei nu sare departe de trunchiul mamei.

Nu cred că în clipa de faţă am nevoie de un preot. Mai degrabă de un păhărel de tărie.

Păcătoaso! râse el.

Athene privi umbrele care sporeau sub arbori, pe măsură ce tubul de lumină axial producea un amurg roz-auriu.

– Nu poate să existe un Dumnezeu, nu? Nu poate fi adevărat.

*

Nu pare teribil de fericit, zise Seninătatea când prinţul Noton păşi într-una dintre cele zece staţii de tub care deserveau nodul.

Ione îşi deplasă punctul de vedere perceptual într-un cerc complet, ca şi cum ar fi umblat în jurul prinţului. O intriga aerul lui de demnitate încăpăţânată, genul de postură a corpului şi feţei care indicau că bărbatul, deşi se ştia bătrân şi demodat, totuşi insista să interpreteze universul în felul în care dorea s-o facă. Purta uniforma de paradă a unui amiral al Marinei Regale Kulu, cu cinci barete mici de medalii pe piept. Când îşi scoase chipiul după ce intră în vagonet, dezvălui părul rar şi sur, semnul distinctiv pentru un Saldana.

Mă întreb cât de bătrân este? reflectă ea.

O sută şaptezeci de ani. Este fratele exo-uter cel mai mic al regelui David. A condus Corporaţia Kulu timp de o sută trei ani, până în 2608, când a preluat-o prinţul Howard.

Ce ciudat mi se pare... Atenţia ei reveni la crucişătorul Marinei Regale Kulu, care era andocat în spaţioport (prima navă de serviciu activ din Regat care sosise acolo în ultimii o sută şaptezeci şi nouă de ani). O misiune diplomatică de cea mai mare urgenţă, după cum spusese căpitanul ei când solicitase

permisiunea de apropiere. Iar prinţul Noton era însoţit de cinci membri ai Ministerului de Externe. **El face parte din vechea ordine şi este improbabil să avem ceva în comun. Dacă Alastair doreşte ceva de la mine, cu certitudine că ar fi fost mai bine să aleagă pe cineva mai tânăr. Poate chiar o prinţesă.**

Posibil. Deşi ar fi greu să nu-l respecţi pe prinţul Noton. Calitatea lui de senior constituie în sine o parte din mesajul pe care-l trimite regele.

Pentru o clipă Ione simţi un fior de nelinişte. **Ştiu şi eu? Dacă există persoane care să-mi cunoască adevăratele posibilităţi, atunci nu pot fi decât verişorii mei regali.**

Mă îndoiesc că el va întreba ceva dezonorant.

Ione fu nevoită să alerge pe ultimii douăzeci de metri ai coridorului, luptându-se în acelaşi timp cu banda de etanşare de pe flancul fustei. Optase pentru un taior oficial din bumbac verde-junglă tropicală şi o bluză simplă; o ţinută elegantă, totuşi nu arogantă. Bănuia că ar fi pierdut timpul dacă ar fi încercat să-l impresioneze pe prinţul Noton cu îmbrăcăminte care să radieze putere.

Vagonetul tubului sosise deja la staţia Palatul De Beauvoir, reşedinţa ei oficială. Doi gardişti îl escortau pe prinţ şi suita acestuia prin holul central lung. Încălţată doar în ciorapi, Ione traversă în fugă sala de audienţe, se aşeză înapoia biroului central şi-şi puse iute pantofii.

Cum arăt?

Superb.

Ea mârâi înaintea lipsei de obiectivitate şi-şi dădu părul peste cap cu palma.

Ştiam eu că trebuia să mă fi tuns.

Se uită în jur pentru a verifica aranjamentul. În faţa biroului se aflau şase scaune cu spătare înalte. Servitori umani pregăteau un bufet în una dintre sălile oficiale de recepţie (ţinând seama de atitudinea Regatului faţă de bitek, simţea că folosirea cimpicasnicilor ar fi fost o gafă). Schimbă iluminatul.

Jumătate din panourile de sticlă, înalte din podea până în plafon, se întunecară, iar restul îşi modificară unghiul de difracţie. Zece planuri mari de lumină converseră pe birou, înconjurând-o cu o strălucire astrală caldă. **Prea mult… la dracu'.**

Uşile se deschiseră şi Ione se ridică în picioare când prinţul Noton înaintă în sală.

Ocoleşte biroul ca să-l întâmpini. Nu uita că faci parte din familie şi, teoretic vorbind, între noi şi Regat n-a existat niciodată vreo ruptură.

Ione făcu aşa cum i se spusese, arborând un surâs neutru, pe care-l putea schimba însă în farmec ori în gheaţă. Depindea numai de prinţul Noton.

Când îi întinse mâna, bărbatul ezită aproape imperceptibil, după care i-o strânse politicos şi oficial. Ochii lui zăboviră totuşi pe inelul ei cu pecete.

– Bun sosit în Seninătate, prinţe Noton! Sunt foarte măgulită că Alastair m-a onorat cu un sol având senioratul tău. Regret doar că nu ne-am întâlnit în timpuri mai fericite.

Membrii Ministerului de Externe priveau fix înainte, rigid. Dacă n-ar fi ştiut, femeia ar fi zis că se rugau.

După o durată stânjenitor de lungă, prinţul Noton răspunse:

– Este un privilegiu să-mi slujesc regele, prin venirea mea aici.

„Aha!"

– *Touché,* vărule, rosti ea tărăgănat.

Se fixară cu privirile, pe când cei din Ministerul de Externe îi urmăreau cu nervozitate.

– Trebuia să fii femeie, nu-i aşa?

– Evident, deşi a fost complet aleatoriu. Tata n-a avut niciodată copii exo-uter. Aici nu se aplică tradiţia familiei noastre de primogenitură.

– Deteşti atât de mult tradiţia?

– Nu, admir mare parte din tradiţie. Susţin mare parte din tradiţie. Nu voi tolera însă tradiţia de dragul tradiţiei.

– Atunci trebuie să te simţi în elementul tău. Ordinea se prăbuşeşte în toată Confederaţia.

– Asta a fost o lovitură sub centură.

Prinţul încuviinţă ţâfnos.

– Scuze. Nu ştiu de ce regele m-a ales pentru misiunea asta. N-am fost niciodată un blestemat de diplomat.

– Nu ştiu, însă bănuiesc că, de fapt, a ales destul de bine. Ia loc, te rog.

Reveni la propriul ei scaun. Seninătatea îi arătă personalul Ministerului de Externe schimbând priviri uşurate în spatele ei.

– Prin urmare, ce anume doreşte Alastair?

– Pe tipii ăştia, pocni din degete prinţul Noton în direcţia unui gardist. Trebuie să te întreb dacă ne poţi da secvenţa lor ADN.

– Pentru ce?

– Ombey.

Ione îi ascultă tot mai neliniştită pe prinţul Noton şi pe membrii Ministerului de Externe relatând detaliile propusei eliberări Mortonridge.

Crezi că aşa ceva va avea succes?

Nu deţin genul de informaţii disponibile Marinei Regale, aşa că nu pot oferi un răspuns absolut. Totuşi Marina Regală n-ar întreprinde o asemenea acţiune, decât dacă ar fi sigură în privinţa rezultatului.

Nu pot să cred că ăsta-i modul corect pentru salvarea oamenilor care au fost posedaţi. Vor distruge Mortonridge şi foarte mulţi oameni vor fi omorâţi.

Nimeni n-a afirmat vreodată că războiul ar fi curat.

Atunci, de ce se recurge la el?

Pentru obiectivul general, care de obicei este de natură politică. În mod cert, aşa stau lucrurile în cazul de faţă.

Prin urmare, eu l-aş putea opri, dacă refuz să-i dau secvenţa lui Alastair?

Aşa este, poţi să fii glasul raţiunii. Şi cine ţi-ar mulţumi?

În primul rând, oamenii care n-ar fi omorâţi.

Respectivii sunt actualmente posedaţi şi ar fi în stare de orice sacrificiu pentru a fi eliberaţi. Ei nu se bucură de luxul opţiunilor tale morale abstracte.

Nu-i cinstit. Nu mă poţi condamna fiindcă vreau să previn o vărsare de sânge.

Cu excepţia cazului în care poţi oferi o alternativă, aş recomanda să le dai secvenţa. Chiar dacă ai tărăgăna, nu ai stopa campania de eliberare. În cazul cel mai fericit ai amâna-o pentru câteva săptămâni, până ce edeniştii ar secvenţa ei înşişi un servitor-luptător adecvat.

Ştii al naibii de bine că n-am alternativă.

Asta-i politica, Ione; nu poţi să împiedici desfăşurarea eliberării. Ajutându-i, vei încheia alianţe valoroase. Nu ignora aspectul acesta. Ai jurat să-i aperi pe toţi cei care locuiesc în interiorul meu. Pentru asta s-ar putea să avem

nevoie de ajutor.

Nu, n-avem nevoie. Dintre toate habitatele, tu singur eşti sanctuarul final împotriva posedaţilor.

Nici chiar asta nu-i clar. Prinţul Noton are dreptate: vechile ordini, vechile certitudini se năruie peste tot.

Şi atunci ce trebuie şi fac?

Tu eşti Lordul Ruinelor. Decide.

Când îl privi pe prinţul bătrân, cu chip imobil şi gânduri vehemente, Ione ştiu că nu exista opţiune, că de fapt nu existase niciodată. Saldana juraseră să-şi apere supuşii. Şi la rândul lor supuşii credeau că le vor asigura protecţia aceea. În istoria Regatului, sute de mii de oameni muriseră pentru a păstra încrederea aceea reciprocă.

– Bineînţeles că voi oferi secvenţa ADN, rosti Ione. Îmi pare rău că nu pot face mai mult.

*

Printr-o ironie a sorţii pe care Ione o găsi aproape dureroasă, la două zile după ce prinţul Noton plecase spre Kulu cu secvenţa ADN, Parker Higgens şi Oski Katsura o anunţară că localizaseră o memorie laymili a insulei-spaţiale sinucigaşe.

Aproape toate celelalte activităţi de cercetare din campusul Proiectului Laymili încetaseră pentru a permite personalului din toate diviziile să asiste la rularea memoriilor senzoriale decriptate. Cu toate acestea, în ciuda faptului că era focarul principal de activitate, Divizia Electronică nu era mai animată decât fusese la ultima vizită a Ionei. Operaţia de decriptare fusese finalizată şi toate informaţiile din modulul de electronice laymili fuseseră reformatate într-un standard accesibil oamenilor.

– Acum doar procesul de redare în sine frânează progresul, rosti Oski Katsura pe când o conducea pe Ione prin sală. Am izbutit să copiem toate memoriile din modul, astfel încât avem acces permanent. Numai doisprezece la sută din fişiere erau parazitate, ceea ce înseamnă că am rămas cu opt mii două sute douăzeci de ore de înregistrări disponibile. Deşi, desigur, o echipă lucrează şi asupra secvenţelor pierdute.

Modulul de electronice laymili fusese finalmente deconectat de la sursa de alimentare. În jurul sferei sale ambientale transparente, tehnicienii întreprindeau verificări şi o deconectau de la unităţile de climatizare.

– Ce veţi face cu el? întrebă Ione.

– Tau-zero, răspunse Oski Katsura. Din păcate are o vechime prea mare ca să fie expus într-un muzeu. Bineînţeles, dacă nu cumva doreşti ca anterior să-l arăţi publicului pentru scurt timp.

– Nu. Este domeniul tău şi de aceea te-am numit şefa diviziei.

Ione văzu membri ai Biroului Ştiinţific al Marinei Confederaţiei amestecându-se printre membrii obişnuiţi ai proiectului în consolele de cercetare din sală. Nu atrase mai mult de câteva priviri curioase, întâmplătoare, ceea ce era în sine un semn al perioadei agitate pe care o străbăteau.

Parker Higgens, Kempster Getchell şi Lieria stăteau laolaltă, privindu-i pe tehnicienii care pregăteau modulul pentru tau-zero.

– Sfârşitul unei epoci, rosti Kempster când Ione li se alătură; părea să nu-şi dea seama de vreo conotaţie a declaraţiei. De acum nu mai putem continua să depindem de cunoştinţele furate. Spre marea nemulţumire a celor din Marină, desigur, nu există tunuri gigantice cu raze, cu care să se joace. Se pare că va trebui să reîncepem să gândim pentru noi înşine. Veşti bune, nu?

– Cu excepţia cazului în care un posedat îţi ciocăneşte la uşă, replică rece Parker Higgens.

– Dragul meu, să ştii că ocazional şi eu accesez studiourile de ştiri.

– Cum merge căutarea lui Unimeron? se interesă Ione.

– Din punct de vedere al pregătirii tehnice, foarte bine, spuse Kempster entuziast. Am încheiat revizuirea designului pentru satelitul de senzori pe care îl vom utiliza. Tânărul Renato a coborât cu un şoim-negru la banda orbitală pe care intenţionăm s-o acoperim pentru a testa un prototip în condiţii de zbor. Dacă totul merge bine, staţiile industriale vor începe săptămâna viitoare producţia de masă. Până la sfârşitul lunii putem satura banda. Dacă acolo există rezonanţe energetice neobişnuite, ar trebui să le găsim.

Nu avea să fie atât de repede pe cât sperase Ione.

– Aţi făcut o treabă excelentă, se adresă ea bătrânului astronom. Oski mi-a spus că aţi găsit o amintire a sinuciderii insulei-spaţiale.

– Da, doamnă, încuviinţă Parker Higgens.

– Au avut vreo armă pe care s-o utilizeze împotriva posedaţilor?

– Mă bucur să spun că n-a fost una de natură fizică. Au părut excesiv de mulţumiţi de sinucidere.

– Cei din Marină ce cred?

– Au fost dezamăgiţi, dar şi ei sunt de acord că societatea insulei-spaţiale n-a întreprins nicio tentativă de a-i învinge prin mijloace fizice pe laymilii posedaţi care se apropiau dinspre Unimeron.

Ione se aşeză la o consolă de cercetare pustie.

– Perfect. **Arată-mi.**

Nu reuşea să se obişnuiască deloc cu iluzoria contracţie senzorială de intrare într-un corp laymili. De data aceasta, cel în care se găsea îi aparţinea uneia dintre cele două varietăţi de masculi, un producător de ovule. Stătea într-un grup de laymili, familia sa curentă, la marginea celei de-a treia comunităţi maritale a lor. Capetele sale trâmbiţe cântau încetişor, un bocet la care se alăturau sute de gâtlejuri din jur. Melodia lentă se înălţa şi cobora peste panta ierboasă lină. Ecoul ei îi răsuna în minte, adunat de entitatea-mamă din toate comunităţile insulei-spaţiale. Laolaltă îşi cântau lamentaţia, un cântec simplu, la unison cu spiritul vieţii pădurilor şi luncilor, al minţilor-banc ale animalelor, al entităţii-mamă. O incantaţie preluată de toate insulele-spaţiale, pe măsură ce morţii înşelători se apropiau de constelaţia lor.

Eterul rezona de tristeţe, a cărui apăsare se întipărea pe fiecare celulă organică din interiorul insulei-spaţiale. Turle solare coborau spre amurgul lor timpuriu şi final, secătuind culorile vesele cu care masculul trăise toată viaţa. Flori se relaxară, închizându-se, şi petalele lor curbate suspinară după lipsa luminii, în vreme ce spiritele lor plânseră pentru pierderea şi mai mare ce avea să urmeze. Masculul îşi împleti braţele cu perechile şi copiii săi, pregătindu-se să împartă moartea la fel cum împărţiseră şi viaţa: împreună. Familiile îşi împletiră braţele. Sorbeau putere din armonia mai mare. Deveniseră un singur triunghi pe fundul văii. Segmente componente a trei adulţi. La interiorul lor, copiii, protejaţi, preţuiţi. Întregul, un simbol al forţei şi sfidării. Precum minţile, aşa şi corpurile, precum gândurile, aşa şi faptele.

– *Alăturare în răpire,* îşi instrui copiii.

Gâturile lor se împletiră şi capetele se legănară cu imaturitate fermecătoare.

– *Mâhnire. Teamă de eşec. Triumful esenţei-morţii.*

– *Reamintiţi-vă învăţăturile maestrului-esenţă,* îi instrui el.

Specia laymili obligatoriu sfârşire. Cunoaşterea aduce împlinirea dreptului prin naştere. Exultarea eternă aşteaptă intens. Reamintire cunoaştere. Credinţă în cunoaştere.

– *Concordanţă.*

Dincolo de marginea constelaţiei insulelor-spaţiale, navele de la Unimeron ieşiră din beznă. Stele care străluceau roşu cu teribila putere a esenţei-morţii, călărind furcile luminoase ale flăcărilor de fuziune.

– *Cunoaştere adevăr,* cântă spre ele corul masat al insulelor-spaţiale. *Acceptare darul cunoaşterii. Îmbrăţişare libertate.*

Nu avea să fie aşa. Lumina pernicioasă spori, pe măsură ce navele avansară, silenţioase şi letale.

Laymilii din insulele-spaţiale ridicară capetele la verticală şi mugiră o singură şi ultimă notă triumfătoare. Aerul undui sub sunetul acela. Turlele solare se stinseră, îngăduind beznei absolute să înhaţe interiorul.

– *Reamintire putere,* stărui masculul către copiii săi. *Putere realizare prietenie finală.*

– *Confirmare victorie maestrul-esenţei.*

Entitatea-mamă a insulei-spaţiale răcni în vid. Un puls de iubire care penetră până în miezul fiecărei minţi. În adâncul cochiliei sale, celule se rupseră şi convulsionară, propagând fracturi direct prin polip.

Senzaţiile încetară, dar bezna dăinui multă vreme. După aceea Ione deschise ochii.

– Dumnezeule! Aceea a fost unica lor scăpare. Au fost atât de mulţumiţi de ea... Toţi laymilii s-au năpustit în moarte. N-au încercat nicio clipă să scape cu fuga, n-au încercat nicio clipă să lupte. S-au condamnat benevol la lumea de dincolo, pentru a evita să fie posedaţi.

– Nu tocmai, rosti Parker Higgens. În acele ultime momente există câteva implicaţii foarte interesante. Laymilii n-au considerat că pierduseră. Departe de aşa ceva. Ei au dovedit o hotărâre impresionantă. Ştim foarte bine cât de mult venerează viaţa; nu s-ar fi sacrificat niciodată, pe ei şi pe copiii lor, pur şi simplu pentru a-i stânjeni pe laymilii posedaţi, pentru că asta însemna sinucidere. Înainte de a fi recurs la o asemenea măsură extremă, ar fi putut explora foarte multe alte opţiuni. Totuşi masculul ale cărui senzaţii le-am accesat a făcut referiri constante la cunoaştere şi adevăr derivate de la stăpânii-esenţei

lor. Cunoaşterea aceea era cheia pentru „exultarea eternă”. Bănuiesc că stăpânii-esenţei au rezolvat natura lumii de dincolo. Am dreptate, Lieria?

– O deducţie perspicace, directore Higgens, zise kiinta prin intermediul blocului procesor. Şi una care confirmă declaraţia făcută de ambasadorul Roulor înaintea Adunării voastre. Soluţia este unică pentru fiecare rasă. Cu certitudine, nu anticipaţi ca sinuciderea să constituie răspunsul pentru problemele ce confruntă omenirea?

Parker Higgens o privi pe xenoca mare fără să-şi camufleze furia.

– A fost mai mult decât o sinucidere. A fost o victorie. Ei au învins. Indiferent care ar fi fost cunoaşterea pe care au purtat-o cu ei, a însemnat că nu se mai temeau de lumea de dincolo.

– Da.

– Şi voi ştiţi ce a fost.

– Aveţi simpatia noastră şi orice sprijin pe care-l putem oferi.

– La dracu’! Cum îndrăzniţi să ne studiaţi în felul ăsta? Nu suntem animale de laborator. Suntem entităţi înzestrate cu raţiune, avem sentimente, avem temeri. Voi n-aveţi etică?

Ione se apropie de directorul care tremura de mânie şi-şi puse mâna uşor pe umărul lui, în semn de avertisment.

– Ştiu perfect ce sunteţi, directore Higgens, zise Lieria. Şi manifest empatie faţă de nefericirea voastră. Trebuie să repet însă: răspunsul la problema voastră se află în interiorul vostru, nu la noi.

– Mulţumesc, Parker, vorbi Ione. Cred că în felul acesta am stabilit toţi destul de clar pe ce poziţii ne situăm.

Directorul flutură furios din braţ şi se îndepărtă.

Îmi cer scuze pentru izbucnirea lui, spuse Ione kiintei, **dar, aşa cum sunt sigură că ştii, situaţia ne îngrozeşte pe toţi. Este frustrant pentru noi să ştim că voi aveţi o soluţie, chiar dacă nu se poate aplica în cazul nostru.**

Exact aşa stau lucrurile, Ione Saldana. Istoria consemnează că rasa noastră a fost în fierbere când am descoperit lumea de dincolo.

Îmi oferi speranţe. Existenţa voastră este dovada că pentru o rasă înzestrată cu raţiune pot fi găsite soluţii satisfăcătoare diferite de sinuciderea de tip genocid. Asta îmi dă speranţe să continui căutarea pentru propriul

nostru răspuns.

Dacă te ajută cu ceva, kiintii se roagă ca oamenii să aibă succes.

Mulţumesc.

*

Nanonicele neurale îl deşteptară pe Erick. Bărbatul activase în mod rutinier programe care să-i monitorizeze mediul fizic şi electronic imediat înconjurător şi să-l alerteze la orice care ieşea din parametrii nominali.

Când se sculă în capul oaselor în biroul scufundat în întuneric, nanonicele neurale îi raportară o serie de fluctuaţii anormale în sistemele de alimentare cu energie ale Ethenthiei. Când datavizǎ o interogare spre programele de supraveghere, se dovedi că nimeni din serviciul de inginerie civilă al asteroidului nici măcar nu examina problema. O altă cercetare arătă că cincisprezece la sută dintre lifturile secţiunii rezidenţiale erau inoperante. Numărul datavizărilor în reţea se reducea de asemenea.

– Doamne Dumnezeule, nu şi aici!

Îşi coborî picioarele de pe fotoliul lat pe care dormise ghemuit şi un val de greaţă i se înşurubă în lungul şirei spinării. Programele medicale expediară câteva avertizări; echipa pe care o promisese Emonn Verona încă nu venise să-l vadă.

Când datavizǎ e-dresa locotenentului-comandor către procesorul de reţea al biroului, nu căpătă niciun răspuns.

– Fir-ar dracu’ al dracului!

Erick îşi îmbrăcă uniforma-combinezon, trăgând-o cu atenţie peste pachetele medicale. În afara uşii biroului stăteau de pază doi soldaţi înarmaţi cu carabine PIT. Luară poziţia de drepţi imediat ce deschise uşa.

– Unde-i locotenent-comandorul? întrebă Erick.

– A spus că merge la spital, domnule căpitan.

– Rahat! Bine, voi doi veniţi cu mine. O ştergem imediat din asteroidul ăsta.

– Cum… domnule căpitan?

– A fost un ordin, băiete. Dar în cazul în care ai nevoie şi de un imbold suplimentar, posedaţii sunt aici.

Cei doi schimbară priviri îngrijorate.

– Am înţeles, domnule căpitan.

Pe când trecură prin Biroul Marinei şi ieşiră în spaţiul public, Erick începu să acceseze reprezentări ale interiorului

asteroidului. După aceea solicită o listă cu navele stelare andocate în spaţioport. Erau numai cinci, dintre care una era *Răzbunarea lui Villeneuve,* ceea ce-i reducea opţiunile la patru.

Nanonicele neurale îi trasară către incinta axială un traseu care să nu utilizeze nicio formă de transport cu alimentare energetică. Erau şapte sute de metri, din care două sute pe trepte. Cel puţin însă gravitaţia avea să se reducă.

Mergeau în şir indian, cu Erick în centru. Le ordonă ambilor soldaţi să-şi treacă programele de luptă pe modul primar. Oamenii se întoarseră şi se holbară la ei, când mărşăluiră prin mijlocul spaţiului public.

Încă şase sute de metri. Şi prima scară era drept în faţa lor. Panourile luminescente ale sălii începură să pălească.

– Pas alergător! ordonă Erick.

*

Celula lui Kingsley Pryor măsura cinci metri pe cinci. Avea o cuşetă, o toaletă şi o chiuvetă; pe peretele din faţa patului exista o mică lentilă AV, care accesa compania media locală. Toate suprafeţele – ale mobilierului, pereţilor, podelei – erau din acelaşi compozit gri-albastru cu fricţiune redusă. Celula era complet ecranată, împiedicând orice datavizări.

În ultima oră, panoul luminescent de pe plafon pâlpâise întruna şi la început Kingsley crezuse că poliţia proceda aşa în mod deliberat pentru a-l irita. Poliţiştii fuseseră aproape temători când îl escortaseră de la *Răzbunarea lui Villeneuve,* alături de un ofiţer al Marinei Confederaţiei. Un membru al Organizaţiei Capone! Era de aşteptat că vor încerca să-şi restabilească superioritatea prin asemenea trucuri psihologice ieftine, demonstrându-i cine era la putere, totuşi modificările de iluminare fuseseră prea neregulate. Imaginile AV se fragmentau de asemenea, însă nu simultan cu luminile. După aceea bărbatul constată că butonul de apelare nu producea niciun răspuns.

Kingsley înţelese ce se petrecea şi se aşeză răbdător pe cuşetă. După un sfert de oră, ventilatorul grilei de condiţionare încetă să mai zumzăie. Nu putea face absolut nimic în privinţa respectivă. De două ori în următoarele treizeci de minute ventilatorul reporni pentru scurt timp, o dată pentru a sufla în celulă aer care duhnea a canalizare. Apoi panoul luminescent se stinse definitiv. Cu toate acestea, Kingsley aşteptă tăcut.

Când uşa se deschise în cele din urmă, un evantai de lumină

pătrunse direct peste el, evidenţiindu-i postura iritată. Un vârcolac se ghemui în prag, cu sânge picurându-i din colţi.

– Foarte original, comentă Kingsley.

Dinspre creatură se auzi un sunet derutat, aproape ca lătratul unui căţeluş.

– Trebuie să insist să nu te apropii mai mult. Dacă o vei face, amândoi vom sfârşi în lumea de dincolo. Iar tu abia ai ajuns aici, nu-i aşa?

Vârcolacul de afară undui şi dezvălui un bărbat în uniformă de poliţist. Kingsley îl recunoscu pe unul dintre membrii escortei sale. Avea pe frunte o cicatrice trandafirie urâtă, care nu existase acolo anterior.

– Ce tot bolboroseşti acolo? întrebă posedatul.

– O să-ţi explic care-i situaţia noastră şi vreau să-mi percepi gândurile, ca să ştii că spun adevărul. Iar după aceea tu şi noii tăi prieteni mă veţi lăsa să plec. Mai mult chiar, îmi veţi oferi tot ajutorul de care am nevoie.

*

Încă o sută cincizeci de metri până la incinta axială. Ajunseseră aproape în capătul ultimului palier de trepte, când lumina din casa scării se stinse. În mod automat, retinele amplificate ale lui Erick comutară pe infraroşu.

– Sunt aproape! strigă el, avertizându-şi tovarăşii.

O flamă îngustă de foc alb se ridică aidoma unei fântâni arteziene prin centrul casei scării şi se arcui pentru a se revărsa peste soldatul dinapoia sa. Acesta icni de durere şi se roti, trăgând cu carabina PIT în baza văpăii. Scântei purpurii ricoşară din punctul de impact.

– Ajutaţi-mă! răcni el.

O pată de foc alb îi acoperea întregul umăr. Teroarea şi panica negau toate programele de suprimare cu care nanonicele neurale îi scăldaseră creierul. Încetă să mai lovească focul cu mâna liberă.

Celălalt soldat trecu pe lângă Erick şi deschise focul spre scară. Un cerc plat de lumină de smarald sclipitor ţâşni peste podeaua casei scării, după care porni să urce, ca şi cum ar fi fost un fluid. Văpaia de foc alb se retrase sub suprafaţa sa. Imediat sub ea erau vizibile umbre care fulgerau sinuos împrejur.

Soldatul ars se prăbuşise pe trepte. Partenerul său continua să tragă sălbatic în cascada de lumină care avansa. Impulsurile

PIT se preschimbau în suliţe de argint când străpungeau suprafaţa, lăsând în urmă siaje formate din bule de întuneric.

Uşa următoare se afla la opt metri deasupra lui Erick. Ştia că soldaţilor avea să le fie imposibil să reziste înaintea posedaţilor, pe care-i puteau opri în cazul cel mai bun cu numai câteva secunde. Secundele acelea i-ar fi putut îngădui să scape. Informaţiile pe care le deţinea erau vitale, trebuia să ajungă la Trafalgar. Milioane de vieţi nevinovate depindeau de ele, de Erick. Milioane de vieţi. Faţă de numai două…

Erick se răsuci şi se repezi în sus pe ultimele trepte. În urechi putea auzi un glas strigând: „… mi-ai omorât doi oameni din echipaj! Arşi! Tina avea cincisprezece ani!”

Năvăli prin uşă şi gravitaţia de o zecime *g* îl proiectă într-un arc lung şi înalt peste podeaua coridorului, ameninţând să-i spargă capul de plafon. Zgomotele ameninţătoare şi pâcla de lumină verzuie încetară când uşa glisă, închizându-se în urma lui. Atinse podeaua cu tălpile şi se lansă în alt salt prin coridor. Nanonicele neurale îi schiţară traseul ca şi cum ar fi fost vectorul unei nave stelare; un tub de triunghiuri din neon oranj care fulgerau pe lângă el. Coti la dreapta. Iar la dreapta. La stânga.

Gravitaţia devenise neglijabilă când auzi ţipătul din faţă. Până la incinta axială mai avea cincisprezece metri. Doar atât: cincisprezece metri nenorociţi! Iar posedaţii erau înaintea lui. Erick înhăţă un inel de prindere pentru a se opri. Nu avea nicio armă. Nu avea nicio variantă secundară de acces. Iar acum nu-i mai avea nici măcar pe Madeleine şi Desmond la care să apeleze.

Alte zbierete şi implorări se scurseră pe coridor dinspre incinta axială prin care posedaţii îşi urmăreau victimele. În scurt timp unul dintre ei avea să verifice coridorul acesta.

„Trebuie să trec mai departe. Trebuie!”

Apelă din nou planul interior şi studie zona din jurul incintei axiale. După douăzeci de secunde ajunse la trapa ecluzei.

Era o ecluză pneumatică mare, care deservea fusul spaţioportului. În anticamera ei existau zeci de dulăpioare individuale, echipamentele şi sistemele de susţinere necesare pentru întreţinerea hardware-ului spaţial, ba chiar şi cinci mecanoizi zburători autonomi dezactivaţi.

Erick îşi trecu în modul primar programul de decriptare şi-l puse la treabă, spărgând codul primului dulăpior. Pe când

dulăpioarele se deschideau unul câte unul, îşi dezbrăcă uniforma-combinezon. Programele de monitorizare fiziologică îi confirmară tot ce văzuse la desfacerea ţesăturii. Fluid alburiu cu vinişoare sângerii supura din pachetele nanonice medicale, acolo unde marginile i se dezlipeau de piele; pe modulele auxiliare, mai multe leduri roşii pâlpâiau, indicând defecţiuni de funcţionare a sistemului. Noul lui braţ se mişca doar graţie impulsurilor consolidate ce controlau muşchii.

Continua totuşi să se mişte, şi altceva nu conta.

Al cincilea dulăpior conţinea zece costume spaţiale IIS. Imediat ce corpul îi fu etanşat împotriva vidului spaţial, Erick se grăbi în ecluză, purtând o unitate de direcţionare. Nu se mai sinchisi cu ciclul normal, ci acţionă direct supapa de urgenţă. Aerul răbufni afară. Trapa exterioară se dilată în timp ce el îşi fixa unitatea de direcţionare. După aceea jeturile de gaz declanşară puternic şi-l trimiseră, clătinându-se, dincolo de muchia trapei, în spaţiu.

*

André detesta faptul că Shane Brandes se găsea în *Răzbunarea lui Villeneuve.* Iar ca bărbatul să ajute realmente la repararea şi reasamblarea sistemelor navei… *Merde!* Dar aşa cum se întâmpla cu majoritatea evenimentelor din viaţa sa în ultima vreme, André nu prea avea de ales. După revelaţia cu Erick, Madeleine se retrăsese în cabina ei şi refuzase să răspundă la orice rugăminţi. Măcar Desmond îşi executa sarcinile care-i reveneau, deşi fără entuziasm evident. Şi, ostentativ, lucra numai singur.

În felul acesta, doar Shane Brandes îl putea ajuta pe André la treburile ce necesitau mai mult de o pereche de braţe. Fostul inginer de fuziune al lui *Dechal* dorea din tot sufletul să facă impresie bună. Jura că nu avea nicio loialitate faţă de căpitanul său anterior şi nici nu nutrea pică sau ranchiună pe echipajul *Răzbunării lui Villeneuve.* Era de asemenea dispus să lucreze pentru mărunţiş şi era tehnician de gradul al doilea. Nu-ţi prea puteai permite să dai cu piciorul unui cal de dar.

André reinstala conducta principală de putere din peretele salonului punţii inferioare, iar Shane îl alimenta cu cablu când i-o cerea. Cineva lunecă silenţios prin trapa din plafon, ocultând grupul de lumini temporare improvizat de André. Căpitanul nu mai văzu nimic din ce făcea.

– Desmond, de ce trebuie… Se opri şi icni şocat: Tu!
– Salut din nou, căpitane, rosti Kingsley Pryor.
– Ce cauţi aici? Cum ai ieşit din închisoare?
– Ei m-au eliberat.
– Care „ei”?
– Posedaţii.
– *Non,* murmură André.
– Din păcate, aşa este. Ethenthia a căzut.
Cheia dinamometrică pe care o ţinea André părea o armă cu totul jalnică.
– Eşti unul dintre ei acum? N-o să pui niciodată mâna pe nava mea. O să supraîncarc generatoarele de fuziune.
– Aş prefera să n-o faci, datavizā Pryor. După cum poţi vedea, n-am fost posedat.
– Cum? Ei îi iau pe toţi – femei, copii…
– Eu sunt unul dintre ofiţerii de legătură ai lui Capone. Până şi aici, asta are o însemnătate enormă.
– Şi te-au lăsat să pleci?
– Da.
O spaimă apăsătoare se instală în creierul lui André.
– Unde-s ei? Sosesc?
Datavizā calculatorului de zbor o verificare a senzorilor interni (cei care mai rămăseseră – fir-ar să fie de blestemaţi!). Deocamdată niciun sistem nu făcea probleme.
– Nu, spuse Pryor. Ei nu vor intra în *Răzbunarea lui Villeneuve.* Cel puţin până când nu le spun eu.
– De ce faci asta?
„Ca şi cum n-aş şti…”
– Fiindcă vreau să mă scoţi de aici.
– Şi ei ne vor lăsa să plecăm… pur şi simplu?
– După cum am spus, Capone are multă influenţă.
– Ce te face să crezi c-o să te iau? M-ai şantajat anterior. Mi-ar fi simplu să te arunc prin ecluză după ce am scăpat de Ethenthia.
Pryor rânji cu chip de mort.
– Duchamp, ai acţionat întotdeauna exact aşa cum am dorit eu. Din capul locului stabilisem că vei evada de la Kursk.
– Mincinosule!
– Căpătasem alte obiective, mult mai importante decât să am grijă ca o navă de mâna a treia cu un echipaj de mâna a cincea să rămână loială Organizaţiei. De când ai sosit în sistemul Noua

Californie, tu n-ai mai avut niciodată liber-arbitru. Nu-l ai nici acum. La urma urmelor, doar nu crezi cu adevărat că la bord a fost ascunsă doar o bombă, nu?

Erick privi cum *Răzbunarea lui Villeneuve* se ridica de pe suport. Panourile de termopurjare ale navei stelare se extinseră şi rachetele ionice preluară sarcina celor de poziţionare. Se înălţă fără grabă din spaţioport. Când îşi comută la rezoluţie maximă senzorii gulerului, bărbatul putu zări hexagonul negru de pe fuzelaj, acolo unde lipsea placa 8-92-K.

Nu înţelegea. Duchamp nu făcea nicio încercare de a fugi. Era aproape ca şi cum ar fi urmat controlul traficului, plecând calm pe vectorul ce-i fusese alocat. Oare echipajul îi fusese posedat? N-ar fi însemnat cine ştie ce pierdere pentru Confederaţie.

Senzorii gulerului refocalizară pe silozul de andocare de care se apropia el acum: o adâncitură circulară, neagră, în grila exterioară a spaţioportului. Era un siloz de întreţinere, de două ori mai larg decât unul obişnuit, în care nava stelară *Tigara* din clasa Cliper de pe suportul de andocare părea neobişnuit de mică.

Erick declanşă jeturile unităţii de direcţionare pentru a coborî spre *Tigara.* În siloz nu era aprinsă nicio lumină; toate podurile rulante şi braţele multisegmentate erau pliate şi lipite de pereţi. Cordoanele ombilicale utilitare erau cuplate, iar o ecluză pneumatică tubulară fusese conectată la fuzelajul navei, dar altfel nu se zărea niciun semn de activitate.

Carcasa din siliciu dovedea urmele expunerii îndelungate la vid – litere aproape şterse, zgârieturi produse de impacturile micrometeoriţilor, pete de ablaţiune pe stratul de la suprafaţă – toate indicând plăci care ar fi trebuit înlocuite de multă vreme. Bărbatul pluti peste hexagoanele înceţoşate, până ce ajunse deasupra ecluzei AEV şi dataviză procesorului de comandă a trapei să execute ciclul şi s-o deschidă. Dacă la bord se găsea cineva, ar fi trebuit de acum să ştie de prezenţa lui. Nu primi însă nicio întrebare datavizată, nu percepu nicio baleiere senzorială.

Trapa se deschise şi Erick lunecă înăuntru.

Navele stelare din clasa Cliper erau concepute pentru a oferi servicii de mare viteză între sistemele stelare, transportând mărfuri mici, dar foarte valoroase şi de aceea magazia ocupa un volum interior cât mai mare. Exista o singură capsulă de

susţinere biotică, pentru echipajul optim format din trei persoane. Acela era motivul principal pentru care Erick alesese *Tigara.* Teoretic ar fi trebuit s-o poată pilota singur.

Majoritatea sistemelor navei fuseseră trecute în standby. Erick îşi păstră costumul IIS, când trecu prin cele două punţi inferioare cufundate în beznă, îndreptându-se către puntea de comandă. De îndată ce se fixă în cuşeta de acceleraţie a căpitanului, accesă calculatorul de zbor şi ordonă o trecere în revistă completă.

Situaţia putea să fi fost şi mai bună. *Tigara* fusese adusă în silozul de întreţinere pentru o reechipare totală. Unul dintre generatoarele de fuziune nu era operaţional, două noduri configuratoare energetic erau moarte, schimbătoarele de căldură operau periculos de departe de nivelurile cerute şi nenumărate componente cu compensări ale căderilor parţiale fuseseră lăsate să se uzeze sub marjele de siguranţă.

Nu fusese începută nici măcar o singură lucrare de întreţinere. Proprietarii nu fuseseră pregătiţi să investească aşa mulţi bani atât timp cât era în vigoare carantina.

„Doamne Dumnezeule”, gândi Erick, „*Răzbunarea lui Villeneuve* era într-o stare mai bună decât nava asta.”

Datavizã calculatorului de zbor să decupleze ecluza tubulară a silozului, după care iniţie o procedură de pregătire pentru zbor. *Tigara* avu nevoie de mult timp să se reactiveze. La fiecare etapă bărbatul fu nevoit să apeleze la secvenţe de rezervă, să introducă comenzi prioritare peste programele de siguranţă, ori să redirecţioneze alimentările energetice. Nici măcar nu-şi mai bătu capul cu funcţiile de susţinere biotică; nu dorea decât să alimenteze nodurile configuratoare energetic şi tuburile de propulsie secundară.

Imediat ce un generator de fuziune deveni activ, comandă desfăşurarea unor baterii de senzori. O imagine a silozului îi umplu mintea, acoperită de grafice subţiri de stare. Scană spectrul electromagnetic în căutare de trafic, dar nu găsi decât paraziţii de fundal ai radiaţiei cosmice. Nimeni nu discuta cu nimeni. Ar fi dorit să audă pe cineva întrebând Ethenthia ce se întâmpla, de ce ieşise din eter. Vreo navă din apropiere, care să-l fi putut ajuta.

Nimic.

Erick detonă bolţurile de eliberare în caz de urgenţă, care

ţineau clemele de încărcare ale suportului de andocare. Rachetele de poziţionare expediară peste pereţii silozului un potop de gaze fierbinţi, desprinzând bucăţi de izolaţie termică de pe podurile rulante. *Tigara* se ridică un metru de pe suport, trăgând de mănunchiul de furtunuri ombilicale conectate la partea posterioară a fuzelajului. Cuplajele cu autofixare începură să se rupă, lăsând furtunurile să se zvârcolească.

Nava nu avea mult combustibil criogenic şi bărbatul nu-şi putea permite să irosească rezerva de delta-*v* pentru a se alinia pe un vector ideal. Programul de astronavigaţie îi oferi o serie de opţiuni.

Niciuna nu era ceea ce sperase. La urma urmelor, nimic nou sub soare.

Ultimul tub ombilical se rupse şi *Tigara* zvâcni în sus din siloz. Erick comandă calculatorului de zbor să extindă antena de comunicaţii şi s-o alinieze spre Golomo şi habitatele edeniste de pe orbita ei. Bateriile de senzori începură să se afunde în nişele lor, când energia pătrunse în nodurile configuratoare.

Calculatorul de zbor îl alertă că o platformă DS îi baleia nava cu radarul. După aceea îi retransmise în nanonicele neurale un semnal de la controlul traficului.

– Tu eşti, Erick? Bănuim că tu eşti. Cine altul poate fi atât de idiot de curajos? Sunt Emonn Verona şi-ţi spun să n-o faci. Nava aia e complet belită: am în faţă registrele BAC. Nu poate zbura. O să te răneşti sau chiar mai rău.

Erick transmise un singur mesaj spre Golomo, apoi retrase antena de comunicaţii în configuraţia de salt. Platforma DS se fixase pe el. Unele dintre nodurile configuratoare produseseră citiri foarte stranii în rularea de diagnoză de dinaintea saltului. Programe BAC de monitorizare pâlpâiră avertizări de interzicere a saltului. El le deconectă.

– Jocul s-a încheiat, Erick. Fie te-ntorci în silozul de andocare, fie te alături camarazilor tăi din lumea de dincolo. Nu cred că vrei asta. Unde există viaţă, există speranţă, nu? Dintre toţi oamenii, tu trebuie să crezi în asta.

Erick comandă calculatorului de zbor să activeze secvenţa de salt.

21

Şoimul-de-iad *Socratous* era un vehicul spaţial aplatizat, de forma literei V, cu fuzelaj alb-sur alcătuit din sute de carcase de componente diferite, un mozaic veritabil de echipamente care nu se potriveau între ele şi nici măcar nu erau toate astronautice. Două nacele lungi de motor erau fixate la pupa: tuburi transparente umplute cu gaz dens, opac, care strălucea fluorescent, parcurgând spectrul într-un ciclu de trei minute.

Era o imagine impresionantă, când lunecă din câmpul stelar pentru a asoliza pe terasa de andocare a Valiskului. Dacă ar fi fost real, ar fi putut distruge o întreagă escadrilă de nave din Marina Confederaţiei cu armamentul său exotic.

Iluzia dispăru când un autobuz pentru personalul de întreţinere înaintă spre el peste terasă. *Socratous* reveni la forma ovoidală maroniu-murdar, cu toroid pentru echipaj în jurul secţiunii mediane. Rubra abia putea distinge în ultima pătrime posterioară două proeminenţe mici care nu existaseră până atunci acolo. Corespundeau aproximativ cu nacelele fantasticei nave stelare. Se întrebă dacă tumorile aveau să fie benigne. Oare abilitatea energetică împiedica metastaza să explodeze în interiorul corpurilor posedate, când schimbările dorite deveneau mai puţin iluzii, iar celulele se multiplicau pentru a asculta voinţa sufletului dominant? Părea o cerinţă teribil de complexă pentru o asemenea putere brută, modificând structura moleculară a ADN-ului şi îmblânzind procesul de mitoză. Manifestarea aparentă a abilităţii energetice se rezuma la detonarea de găuri prin pereţi solizi şi contorsionarea materiei în forme noi; nu văzuse niciodată demonstraţii de subtilitate.

Poate că problema posedării avea să se autoconsume într-o orgie de cancer ireversibil. Puţine dintre sufletele revenite erau mulţumite cu aspectul fizic al corpurilor pe care le ocupaseră.

„Ce superbă ironie a sorţii”, gândi Rubra, „că vanitatea poate însemna nimicirea entităţilor care au dobândit puteri aproape divine.” Era de asemenea o perspectivă periculoasă, odată ce posedaţii înţelegeau ce se întâmpla. Oamenii rămaşi liberi aveau să devină tot mai valoroşi, iar tentativele de a-i poseda, tot mai disperate. Iar edenismul urma să fie ultimul castel de asediat.

Decise să nu amintească ideea aceea Consensului Kohistan.

Era alt mărunt avantaj privat; nimeni din Confederaţie nu mai avea o poziţie atât de avantajoasă ca el, individuală şi extinsă, din care să-i observe pe posedaţi şi comportamentul lor. Nu era sigur dacă putea exploata cunoaşterea respectivă, însă nu intenţiona să renunţe la ea decât după ce dobândea o certitudine.

O subrutină a personalităţii sale principale fusese concepută pentru a observa melanoamele şi carcinoamele aberante ce se dezvoltau pe posedaţii din habitat. Dacă tumorile deveneau maligne, situaţia curentă s-ar fi modificat în mod drastic în toată Confederaţia.

Autobuzul de întreţinere părăsise *Socratous* şi se întorcea peste terasă. Kiera şi patruzeci de posedaţi din anturajul ei se înghesuiau într-un salon de recepţie. Când autobuzul andocă, din el se revărsară vreo treizeci de puşti Morţii Nopţii, tineri entuziaşti şi îmbătaţi de fericire, cu batiste roşii purtate cu mândrie la glezne şi cu uimire în ochi, pentru că ajunseseră după atâtea greutăţi la tărâmul făgăduinţelor.

La dracu', trebuie să opriţi zborurile astea, se plânse Rubra către Consensul Kohistan. **Săptămâna asta au fost aproape două mii de victime. Trebuie să puteţi face ceva.**

Noi nu putem interzice toate zborurile şoimilor-de-iad. Obiectivul lor nu afectează balanţa generală a evenimentelor strategice şi este relativ inofensiv.

Nu şi pentru puştii ăştia!

De acord, dar nu putem fi custozi pentru toată lumea. Efortul şi riscul implicate în aranjarea de operaţiuni clandestine de rendez-vous pentru a-i prelua pe Morţii Nopţii sunt disproporţionate faţă de răsplată. Cu alte cuvinte, atât timp cât şoimii-de-iad sunt ocupaţi cu asta, ei nu pot provoca probleme altundeva.

Corect. Din păcate.

Şi îmi ziceaţi mie „ticălos fără inimă”.

Toţi suferă de pe urma efectelor posedării. Până ce nu vom găsi o soluţie pentru întreaga problemă, nu putem spera decât la reducerea ei la un minimum absolut oriunde este posibil.

Exact! Aş dori să atrag atenţia că atunci când Kiera va atinge numărul magic, eu voi fi cel care va suferi.

Mai este până atunci. Aşezările asteroidale au fost

alertate în vederea acestor zboruri clandestine pentru rendez-vous. Pe viitor ar trebui să fie şi mai puţine.

Am ştiut al dracu' de bine că nu mă pot încrede niciodată în voi.

Rubra, nu noi am atras asupra ta toate nefericirile acestea. Iar dacă s-ar părea că Kiera Salter se pregăteşte să-l mute pe Valisk din univers, eşti binevenit să te transferi în straturile neurale ale unuia dintre habitatele noastre.

O să ţin minte. Nu cred însă c-ar trebui să vă ascuţiţi dinţii-n privinţa asta. Dariat este aproape pregătit. Odată ce va trece de partea mea, Kiera va trebui să fie cea pe care s-o îngrijoreze locul unde-l voi muta eu pe Valisk.

Încercarea ta de subversiune este o strategie riscantă.

Aşa am construit Magellanic Itg, prin curaj şi tupeu. Din acelaşi motiv v-am respins pe voi. Voi n-aveţi aşa ceva.

Aşa nu ajungem nicăieri.

Dacă funcţionează, voi fi în stare să contraatac la un nivel pe care nu-l puteţi concepe. Riscul te face să trăieşti, asta-i ceea ce voi nu înţelegeţi niciodată. Asta-i diferenţa dintre noi. Şi nu-ncercaţi să vă vârâţi pe sub pielea mea! Eu sunt cel care am avut ideea, care beneficiază de o şansă. Aveţi alte sugestii, o alternativă?

Nu.

Exact! Aşa că nu-mi faceţi morală.

Te sfătuim totuşi să fii prudent. Te rugăm.

Vă sfătuiesc să mă lăsaţi în pace.

Rubra întrerupse cu dispreţul său obişnuit legătura de afinitate. Poate că circumstanţele l-ar fi putut sili la o alianţă cu vechea lui cultură, dar reînnoirea contactului nu făcuse decât să-l convingă câtă dreptate avusese să-i respingă cu secole în urmă.

Comută către interior atenţia rutinei sale primare. Grupul de Morţii Nopţii nou-sosiţi fusese divizat şi dus să fie deschis pentru posedare. Un sat temporar apăruse la baza calotei nordice: corturi extravagante şi căsuţe mici şi intime în care locuiau posedaţii. O versiune la scară redusă a taberelor ce înconjurau recepţiile zgârie-stelelor la jumătatea drumului spre interior. Echipele pe care Kiera le pusese la treabă pentru a curăţa zgârie-stelele şi a le face sigure pentru locuit avansau cu destulă

dificultate şi oricum posedaţii nu aveau completă încredere în zonele respective. Rubra nu-şi încetase nicio clipă hărţuielile. Aproape zece la sută din populaţia de servitori fusese ucisă, când o trimisese în ambuscade, totuşi izbutise să elimine zilnic câte doi posedaţi.

Separaţi de companionii lor, Morţii Nopţii erau copleşiţi imediat. Zbieretele jalnice şi rugăminţile atârnau peste sat aidoma smogului.

Una dintre cele mai noi rutine de monitorizare ale lui Rubra îl alertă asupra unei minuscule discrepanţe electrice în interiorul turnului zgârie-stele în care se ascundea Tolton. El descoperise că electricitatea era cheia pentru localizarea lui Bonney Lewin când aceasta îşi utiliza abilitatea energetică pentru a-i păcăli observaţiile vizuale. Mai multe rutine foarte sensibile, care-i monitorizau acum propriile şabloane bioelectrice, puteau detecta uneori un posedat pe baza siajului lăsat de puterea sa energetică. Practic, întreaga structură polip devenise un detector de război electronic. Nu era foarte fezabil, totuşi Rubra rafina permanent rutinele.

Urmări acum prezenţa spectrală până la vestibulul de la nivelul douăzeci şi şapte, unde înainta către uşa din membrană musculară a casei scării. Privit în spectrul vizual, vestibulul era pustiu. Cel puţin potrivit subrutinelor sale autonome locale. Curentul dintr-un cablu conductor organic îngropat în spatele peretelui fluctua subtil.

Rubra reduse energia, păstrând doar celulele electrofosforescente ce acopereau plafonul din polip. Imaginea vizuală rămase aceeaşi vreme de două secunde, apoi plafonul se întunecă. Ar fi trebuit s-o fi făcut însă instantaneu. Cauza perturbării electrice încetase să se mai mişte.

Rubra deschise un canal spre blocul procesor al lui Tolton.

– Dă-i drumul, băiete. Ei vin după tine.

Tolton se rostogoli din patul în care moţăise. Stătea de cinci zile în apartamentul acela. Răscolise garderobele ocupantului iniţial în căutarea unei ţinute noi, accesase o sumedenie de flekuri StF şi pornovizări şi degustase toate delicatesele importate, ajutându-le cu vinuri fine şi Lacrimile Norfolk. Pentru un poet social care suferea, se adaptase cu multă uşurinţă la hedonism. De aceea nu era de mirare că pe chipul lui apăru o strâmbătură lipsită de graţie, când îşi înhăţă pantalonii din piele

şi-şi strecură în ei trupul mătăhălos.

– Unde sunt?

– La zece etaje deasupra ta, îl linişti Rubra. Nu te teme, ai timp destul. Ţi-am pregătit ruta de ieşire.

– M-am gândit că poate-ar trebui să mă-ndrepţi spre vreun arsenal. Aş putea începe să mai rad câţiva dintre ei.

– Să ne concentrăm asupra elementelor esenţiale, da? În plus, dacă eşti îndeajuns de aproape de un posedat pentru a putea utiliza o armă, înseamnă că eşti îndeajuns de aproape pentru ca el s-o întoarcă împotriva ta.

– Crezi că nu pot face faţă? vorbi Tolton către tavan.

– Îţi mulţumesc pentru ofertă, fiule, dar ei sunt pur şi simplu prea mulţi. Faptul că tu rămâi liber este victoria mea împotriva lor şi nu vreau să mi-o ratezi!

Tolton îşi prinse blocul procesor la centură şi-şi strânse părul răvăşit într-o coadă de cal.

– Mulţumesc, Rubra. Ne-am înşelat toţi în privinţa ta. Ştiu că probabil nu-nsemn nici cât un rahat pentru tine, dar când se va termina totul, o să spun întregii Confederaţii ce ai făcut.

– Să ştii că ăla va fi un album StF pe care o să-l cumpăr. Primul după multă vreme.

Tolton se opri în faţa uşii apartamentului, inspiră ca un maestru yoga, îşi flexionă umerii ca un sportiv profesionist la încălzire, încuviinţă scurt şi spuse:

– Bine, haide să ne grăbim.

Rubra simţi un fior de simpatie aspră şi, în mod ciudat, de mândrie, când poetul ieşi în vestibul. Când Kiera îşi începuse preluările, el presupusese că Tolton va rezista două zile. Acum era unul dintre cei doar optzeci de non-posedaţi rămaşi. Unul dintre motivele pentru care rezistase fusese faptul că urmase întocmai instrucţiunile; pe scurt, se încredea în Rubra. Iar Rubra avea să facă tot posibilul ca Bonney să nu pună mâna pe el.

Invizibila volbură energetică se deplasa din nou, coborând prin casa scării. Rubra începu să modifice outputul celulelor electrofosforescente din plafon.

SALUT, BONNEY, scrise el. AM O PROPUNERE PENTRU TINE.

Volbura se opri iarăşi.

HAIDE, VORBEŞTE CU MINE. CE AI DE PIERDUT?

Aşteptă. O coloană de aer tremură argintiu, ca şi cum o gogoaşă gigantică ar fi ieşit din polip. Rubra o percepu majoritar

ca pe o reducere a presiunii în subrutinele locale; o presiune de care până atunci nici măcar nu fusese conştient. Apoi aerul argintiu îşi pierdu strălucirea şi se întunecă spre kaki. Bonney Lewin stătea pe scară, cu puşca Lee Enfield pregătită.

– Ce propunere?

ABANDONEAZĂ-ŢI VICTIMA CURENTĂ. O SĂ-ŢI DAU UNA MAI BUNĂ.

– Mă-ndoiesc.

KIERA NU-L MAI VREA PE DARIAT?

Bonney privi gânditoare literele sclipitoare.

– Încerci să mă fraiereşti.

NU. ESTE O PROPUNERE REALĂ.

– Minţi! Dariat te urăşte şi este decis să te bată de să-ţi sune apa în cap. Dacă îl ajutăm, va reuşi.

ATUNCI DE CE N-A VENIT LA VOI PENTRU AJUTOR?

– Pentru că este... un tip straniu.

NU. PENTRU CĂ FOLOSINDU-SE DE VOI PENTRU A MĂ ÎNFRÂNGE AR ÎNSEMNA SĂ FIE NEVOIT SĂ ÎMPARTĂ PUTEREA CARE AR REZULTA DIN DOMINAŢIA LUI ASUPRA STRATURILOR NEURALE. EL VREA TOTUL. A PETRECUT TREIZECI DE ANI AŞTEPTÂND O OCAZIE CA ASTA. CREZI CĂ VA RENUNŢA LA EA? ŞI DUPĂ MINE, URMĂTOAREA VA FI KIERA. APOI, PROBABIL TU.

– Deci ni-l dai pe mână. Rămâne un gest lipsit de sens; oricum ar fi, tot te radem.

DARIAT ŞI CU MINE JUCĂM PROPRIUL NOSTRU JOC. NU M-AŞTEPT SĂ-NŢELEGI. TOTUŞI, NU INTENŢIONEZ SĂ PIERD ÎN FAŢA LUI.

Ea îşi roase o unghie.

– Nu ştiu...

EL VA FI GREU DE PRINS CHIAR ŞI CU AJUTORUL MEU. TE TEMI DE EŞEC?

– Nu-ncerca vraja asta cu mine – e jalnică.

PERFECT. AŞADAR, ACCEPŢI?

– Dificilă decizie. De fapt, n-am încredere în tine. Însă ar fi o vânătoare superbă, aici m-ai nimerit. Până acum nu l-am adulmecat nici măcar o dată pe băieţaşul ăla şmecher şi-ncerc de destul timp.

Îşi puse puşca pe umăr şi adăugă:

– Bine, batem palma. Nu uita însă, dacă-ncerci să mă bagi în cine ştie ce cablu de putere de zece mii de volţi, tot pot să mă-

ntorc. Înregistrarea Kierei atrage mii de dobitoci. Voi reveni în unul dintre ei şi dup-aia o să-ţi doreşti să nu fi avut altă grijă cu excepţia lui Dariat.

AM ÎNŢELES. CAUTĂ UN BLOC PROCESOR ŞI COMUTĂ-L PE RUTINELE DE BAZĂ, ASTA AR TREBUI SĂ-L MENŢINĂ FUNCŢIONAL. TE VOI ŢINE LA CURENT CU PRIVIRE LA POZIŢIA LUI.

*

Dariat mergea în lungul ţărmului rezervorului circular de apă sărată, când tubul de lumină axial păli într-un galben-portocaliu spectaculos. Înapoia golfului se ridica o faleză de pământ sfărâmicios, care încununa avalanşa de iarbă roz aborigenă de pe Tallok ce se revărsa pe nisip. Excrescenţele curbate ale plantei xenoc semănau cu o linie neregulată lăsată de flux, care-i dădea impresia că mergea pe un banc de nisip între două mări de culori diferite. Nu se auzeau decât clipocelile apei pe nisip şi ţipetele păsărilor care zburau înapoi spre uscat pentru a înnopta.

El mersese de multe ori pe acolo în copilărie. O vreme în care singurătatea însemnase fericire. Acum saluta din nou solitudinea: îi oferea spaţiul mental pentru a gândi, a formula noi rutine subversive pe care să le insereze în straturile neurale; şi scăpase de Kiera, de lăcomia şi de ambiţiile ei meschine. Acel al doilea factor devenea dominant. Posedaţii îl căutaseră imediat după ce edeniştii distruseseră staţiile industriale. Beneficiind atât de cunoaşterea habitatului, cât şi de afinitatea amplificată energetic, îi era absurd de uşor să le scape. Puţini se aventurau vreodată spre rezervorul vast, preferând să se menţină la nivelul taberelor din jurul recepţiilor zgârie-stelelor. Fără tuburi, era o călătorie lungă peste câmpuri, pe care creaturi servitori maligne pândeau, aşteptându-i pe cei neglijenţi.

Probleme, anunţă Rubra.

Dariat îl ignoră. Se putea ascunde cu destulă uşurinţă de posedaţi. Niciunul dintre ei nu ştia destule despre afinitate pentru a accesa corespunzător straturile neurale. Drept urmare, el nu se mai sinchisea de acum să se ascundă de Rubra şi nici nu se mai obosea cu personajul în costum de in. Ar fi fost prea stresant. Preţul eliberării sosea sub forma tachinărilor şi jocurilor de nervi ce emanau dinspre Rubra cu o regularitate lipsită de imaginaţie.

Te-a găsit, Dariat, vine după tine. Şi să ştii că-i

şucărită rău.

Convins că va regreta, Dariat întrebă:

Cine?

Bonney. Sunt nouă oameni care se-ndreaptă direct spre tine în două camioane. Cred că Kiera zicea ceva despre revenirea lor cu capul tău. Se pare că ataşarea lui de corp era considerată opţională.

Dariat îşi deschise legătura de afinitate cu straturile neurale pe o lărgime doar atât de mare cât să se lege de subrutinele observaţionale. Aşa era, două dintre camioanele robuste utilizate de poliţiştii lefegii goneau peste întinderea de iarbă trandafirie.

– Căcat…

Se îndreptau direct către golfuleţ, până la care mai aveau vreo cinci kilometri. **Cum dracu' m-a găsit?**

Habar n-am.

Dariat privi drept în faţă, urmărind linia coastei care se curba înapoia tubului de lumină axial.

Este posibil ca deasupra mea să fie cineva cu senzori de înaltă rezoluţie?

Dacă este, nu-l pot detecta. Şi-n tot cazul mă-ndoiesc că senzorii ar funcţiona pentru posedaţi.

Dar un binoclu? La dracu', nici nu mai contează.

Încă nu putea să vadă cu propriii săi ochi camioanele, deoarece erau ascunse de iarba înaltă, iar mintea lui nu putea percepe gândurile posedaţilor care se găseau prea departe. Atunci cum îl găsiseră?

În capătul golfului este o staţie de tub, zise Rubra. **În ea nu te vor putea prinde niciodată. Te pot transporta oriunde în habitat.**

Mulţumesc. Şi-n acelaşi timp o să poţi băga o mie de volţi în mine, imediat ce sui într-un vagonet. Sau ai uitat?

Nu vreau să fii aruncat în lumea de dincolo. Ştii asta. Ţi-am făcut o ofertă şi rămâne valabilă. Intră în straturile neurale. Alătură-ţi mintea mie. Împreună îi vom anihila.Valisk poate fi purjat. Îi vom duce în dimensiuni în care simpla existenţă va fi o agonie pentru ei. Ne vom răzbuna amândoi.

Eşti nebun.

Hotărăşte-te. Te pot ascunde pentru o vreme, cât decizi. Eu sau Kiera?

Dariat continua să recepteze de la celulele senzitive imaginea camioanelor. Se clătinau nebuneşte peste solul neregulat, conduse de şoferi cu viteză maximă.

Cred că va dura niţel mai mult până mă decid.

Dariat începu să alerge spre staţia de tub. După un minut, camioanele virară pentru a-i tăia calea. „La dracu'!" Corpul lui Horgan se găsea într-o formă fizică satisfăcătoare, însă avea numai cincisprezece ani. Imaginaţia lui Dariat îl dotă cu picioare de atlet, funii groase de muşchi strâns împletite sub pielea care strălucea parcă unsă cu ulei, şi viteza i se mări.

Mă întreb în ce fel îţi epuizează asta nivelul de zahăr din sânge. Vreau să spun că puterea asta trebuie să provină de undeva. În niciun caz nu converteşti revărsarea energetică din lumea de dincolo direct în proteine.

Lasă seminarul de biologie pentru mai târziu.

Putea să vadă staţia înaintea lui: o structură circulară şi scundă din polip la marginea falezei, ca un fel de rezervor de stocare pe jumătate îngropat în nisip. Camioanele ajunseseră la un kilometru de el. Bonney stătea în picioare lângă şofer în vehiculul din faţă, ochindu-l peste parbriz cu puşca Lee Enfield. Licurici de foc alb loviră nisipul în jurul lui Dariat, care se gârbovi pe ultimii cincizeci de metri, folosind faleza ca paravan, pe când alerga spre intrarea staţiei.

La interior, două escalatoare late se răsuceau în spirală unul în jurul celuilalt, cu treptele mişcându-se încet, ca sedate. O hologramă tubulară, ţipător colorată, străbătea centrul puţului, cu reclamele lunecând în jos prin ea. Dariat sări pe scara care cobora şi sprintă nesăbuit, abia atingând balustrada cu mâinile.

Ajunse jos exact în clipa în care camioanele frânau afară; Bonney se năpusti către intrare. În staţie aştepta un vagonet ca un glonţ din aluminiu alb, lucitor. Dariat se opri, gâfâind, şi privi uşa deschisă.

Intră!

Vocea mintală a lui Rubra conţinea o sugestie accentuată de alarmă, în care Dariat nu se putea încrede complet.

Dacă mă frigi, o să mă-ntorc. O să mă făgăduiesc lui Anstid pentru a-mi îndeplini o unică dorinţă.

Nici nu ştii ce-ngrozit sunt! Ţi-am mai spus, am nevoie de tine intact şi cooperant. Suie!

Dariat închise ochii şi făcu un pas înainte, direct în vagonet. Uşa glisă în urma lui, închizându-se, apoi urmă o vibraţie slabă când vagonetul acceleră pe şine. Deschise ochii.

Vezi? îl tachină Rubra. **La urma urmelor, nu sunt chiar bau-bau.**

Dariat se aşeză şi inspiră de câteva ori profund, ca să-şi calmeze inima care galopa. Folosindu-se de celulele senzitive, o văzu pe Bonney Lewin în pragul apoplexiei, sărind de pe peronul pustiu pentru a trage cu puşca în lungul tunelului întunecat. Răcnea obscenităţi. Ceilalţi vânători rămăseseră mult în spate. Una dintre cizmele ei era pe şina de ghidare magnetică.

Frige-o, spuse Dariat. **Acum!**

Ah, nu! Aşa-i mult mai amuzant. În felul ăsta pot afla dacă morţii pot suferi atacuri de cord.

Eşti un ticălos absolut.

Exact. Şi pentru a o dovedi, o să-ţi spun acum secretul Anastasiei. Singurul lucru pe care nu ţi l-a arătat niciodată.

Dariat deveni imediat extrem de precaut.

Alte minciuni.

Nu şi de data asta. Să nu-mi spui că nu vrei să afli. Te cunosc, Dariat. Complet. Te-am cunoscut dintotdeauna. Ştiu ce-nseamnă ea pentru tine. Ştiu cât de mult înseamnă ea pentru tine. Amintirile tale despre ea au fost îndeajuns de puternice pentru a alimenta o ranchiună timp de treizeci de ani. Asta-i aproape inuman. Te respect enorm, dar în felul ăsta eşti complet deschis pentru mine. Pentru că tu vrei să ştii, nu-i aşa? Există ceva ce eu posed sau am auzit sau am văzut… însă nu şi tu. O părticică din Anastasia Rigel pe care tu n-o ai. Nu vei putea trăi cu ştiinţa respectivă.

O voi putea întreba în curând. Sufletul ei mă aşteaptă în lumea de dincolo. După ce voi termina cu tine, mă voi duce la ea şi vom fi din nou împreună.

„În curând” va fi prea târziu.

Eşti incredibil, ştii asta?

Bine. Te voi duce acolo.

Cum doreşti.

Dariat îşi alungă oboseala înapoia gândurilor, arătând cât de nepăsător era. Înapoia indiferenţei aceleia, pitit departe de

bravură şi de încrederea proiectată spre exterior, eul său adolescentin se ghemuia îngrijorat. Acelaşi eu care o idolatriza atât de mult pe Anastasia. Acum apăruse şansa, posibilitatea foarte îndepărtată, ca imaginea respectivă să fie imperfectă, mai puţin decât onestă. Îndoiala îl cresta, slăbind miezul de hotărâre care-l susţinuse atâta vreme.

Anastasia nu i-ar fi ascuns niciodată nimic. Sau i-ar fi ascuns? Ea îl iubea, i-o spusese, fusese ultimul lucru pe care-l spusese vreodată, pe care-l scrisese vreodată.

Rubra conduse vagonetul tubului la staţia din recepţia unui zgârie-stele şi deschise uşa.

Aşteaptă la nivelul al treizeci şi doilea.

Dariat privi prudent afară, în staţia micuţă şi pasajul larg care ducea în recepţia propriu-zisă. Mintea lui putea percepe gândurile posedaţilor care campaseră în exteriorul recepţiei. Niciunul nu arătă vreun interes faţă de el. Traversă grăbit sala către grupul de lifturi din centru şi ajunse la ele neobservat.

Liftul îl lăsă în vestibulul nivelului al treizeci şi doilea. O secţiune rezidenţială perfect normală: douăzeci şi patru de uşi mecanice care duceau spre apartamente şi trei membrane musculare pentru casele scărilor. O uşă mecanică glisă, deschizându-se într-un salon cufundat în beznă.

Dariat percepu pe cineva înăuntru, o minte care moţăia, cu curenţii mintali placizi. Când încercă să utilizeze subrutinele observaţionale pentru dormitor, constată că-i era imposibil – Rubra le ştersese.

Nu, băiatul meu, intră direct şi înfruntă-ţi soarta ca un bărbat.

Dariat tresări. Înăuntru era însă un non-posedat nepregătit. Cât de rău putea fi? Intră în apartament şi comandă intensitate maximă celulelor electrofosforescente. Din fericire, acestea îi răspunseră.

Pe patul mare era întinsă o femeie, acoperită cu o pătură coborâtă atât încât să-i dezvăluie umerii. Avea pielea foarte neagră, cu ridurile fine ce anunţau instaurarea vârstei mijlocii şi începutul problemelor ponderale pentru oricine ai cărui strămoşi nu avuseseră parte de multe modificări genetice. O încâlceală de păr negru ca tăciunele, împletit în şuviţe foarte subţiri, se răsfira în evantai peste perne; fiecare şuviţă se termina printr-o mărgea albă ca pulberea selenară.

Gemu somnoros la aprinderea luminii şi se întoarse. În ciuda celulitei care-i buhăia chipul, avea un năsuc mititel.

NU! Pentru o clipă oroarea paraliză simţurile lui Dariat. Femeia semăna incredibil cu Anastasia. Trăsăturile, culoarea pielii, până şi vârsta erau aproape aceleaşi. Dacă o echipă medicală ar fi mers în cort, ar fi putut reanima corpul, poate că un spital ar fi putut utiliza terapie genetică extinsă pentru regenerarea celulelor cerebrale moarte. Era posibil, iar efortul respectiv ar fi fost întreprins pentru Preşedintele Guvcentralului sau pentru moştenitorul lui Kulu. Dar nu şi pentru o fată din Puntea-stelară, privită ca un parazit de către personalitatea habitatului în care locuia ea. Şocul îngheţat dispăru.

Indiferent cine ar fi fost, femeia zbieră imediat ce-l văzu.

– E-n regulă, spuse Dariat.

Nu-şi putea auzi nici măcar propria voce peste ţipetele ei disperate.

– Rubra! Unu' din ei este aici! Rubra, ajutor…

– Nu, spuse Dariat, nu sunt aşa ceva. Deşi…

– Rubra! RUBRA!

– Te rog, imploră Dariat.

Cuvintele acelea o reduseră la tăcere.

– N-o să-ţi fac niciun rău, urmă bărbatul. Şi eu fug de ei.

– Hă?

Privirea ei se întoarse iute către uşă.

– Vorbesc serios. Tot Rubra m-a adus aici.

Cuvertura fu rearanjată. Brăţări subţiri din bronz şi argint zornăiră, când femeia se mişcă.

Fiorul îl cuprinse din nou pe Dariat. Era exact acelaşi tip de brăţări pe care le purta Anastasia.

– Eşti din Puntea-stelară?

Ea încuviinţă din cap, cu ochii holbaţi.

N-a fost cea mai bună întrebare, comentă Rubra. **Întreab-o cum o cheamă.**

Dariat se detestă. Se detestă pentru că ceda, pentru că juca după regulile lui Rubra.

– Cum te cheamă?

– Tatiana, înghiţi femeia un nod. Tatiana Rigel.

Râsetul batjocoritor, triumfător, al lui Rubra îi vibră ţeasta pe dinăuntru.

Ai priceput, băiete? Fă cunoştinţă cu surioara mai mică

a Anastasiei.

*

Altă zi, altă conferinţă de presă. Cel puţin tehnologia aceasta nouă progresase dincolo de bliţurile cu magneziu; în epoca din Chicago, Al îi detestase pe fotografi. Nu numai o dată fusese fotografiat, ridicând o mână pentru a se feri de exploziile strălucitoare de lumină; poze pe care ziarele le publicau cu regularitate, deoarece el arăta ca şi cum ar fi încercat să se ascundă, confirmându-şi vinovăţia.

Ţinuse conferinţa de presă în sala de bal a Hiltonului din Monterey, stând la o masă mare, cu spatele la fereastră. Ideea era ca reporterii să vadă formaţia de nave victorioase, care tocmai reveniseră de la Arnstadt şi staţionau la cinci kilometri de asteroid. Leroy Octavius spusese că va fi un fundal impresionant pentru anunţarea veştilor spectaculoase.

Atât doar că navele stelare nu se găseau tocmai în coordonatele cuvenite, astfel încât erau vizibile doar atunci când rotaţia le aducea în câmpul vizual; era nevoie ca reporterii să se uite în jurul mesei pentru a le vedea. Şi toţi ştiau că Organizaţia cucerise Arnstadt şi Kursk, nu era ceva nou, deşi în felul acesta victoria se oficializa.

Spectacol şi impact, acela era unicul scop, aşa încât Al stătea aşezat la masa lungă cu vazele de flori atât de nepotrivite cu restul; Luigi Balsmao de o parte şi doi căpitani de navă de cealaltă parte. Le povesti reporterilor cât de uşor fusese să spargă reţeaua DS a lui Arnstadt şi despre dorinţa populaţiei de a accepta Organizaţia ca guvern după ce posedaseră un „număr minim” de persoane-cheie din administraţie. Despre felul în care se schimba economia sistemului stelar.

– Ai utilizat antimateria, Al? întrebă Gus Remar.

De acum un veteran obosit al acestor conferinţe, Remar aprecia că ştia ce libertăţi îşi putea asuma. Capone acţiona într-adevăr după un simţ ciudat al onoarei; nu ataca pe nimeni care încerca să-şi tragă ceva pe propria spuză, însă opoziţia făţişă îşi atrăgea dezaprobarea lui imediată.

– Asta-i o întrebare idioată, amice, replică Al păstrându-şi strâmbătura pe chip. De ce vrei să-ntrebi asta? Avem o grămadă de chestii interesante despre felul în care Organizaţia vindecă tot felul de probleme medicale cu care non-posedaţii vin la locotenenţii noştri. Voi, ziariştii, căutaţi întotdeauna numai părţile

rele. Parc-aţi avea dracului o adevărată obsesie.

– Antimateria este cea mai mare oroare cunoscută în Confederaţie, Al, şi este normal ca oamenii să fie interesaţi de zvonuri. Unele echipaje de navă spun că au lansat viespi de luptă alimentate cu antimaterie, iar staţiile industriale de aici produc sisteme pentru restricţionarea antimateriei. Voi aveţi o staţie de producţie?

Leroy Octavius, care stătea înapoia lui Al, se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. O undă de amuzament reapăru pe chipul împietrit al lui Capone.

– Nu pot nici să confirm, nici să neg că Organizaţia are acces la arme invincibile.

Asta nu-i opri să întrebe din nou şi din nou. Din clipa aceea scăpă din mână conferinţa de presă. Nu mai avu nicio ocazie de a citi materialul pregătit de Leroy despre bonificaţiile medicale şi despre felul în care preveniseră pe Arnstadt genul de crize alimentare despre care se anunţase că ar fi afectat alte planete posedate.

Când fu întrebat dacă plănuia altă invazie, Al se mulţumi să mormăie „Aşteptaţi şi o să vedeţi”, apoi ieşi din sală.

– Nu-ţi face griji, zise Leroy când luară un lift pentru a coborî la subsolul hotelului, o să punem embargo pe toată conferinţa.

– Ar trebui să dea dovadă dracu’ de ceva respect, mârâi Al. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi fost posedaţi şi ar fi zbierat în interiorul propriilor lor capete. Ticăloşii ăştia nu se schimbă niciodată.

– Vrei să le dăm o lecţie mică? întrebă Bernhard Allsop.

– Nu. Asta ar fi o prostie. Unicul motiv pentru care companiile de ştiri ale Confederaţiei ne preiau reportajele este faptul că sunt realizate de non-posedaţi.

Al îl detesta pe Bernhard când încerca să fie dur şi să-şi demonstreze loialitatea. „Ar fi trebuit să-l fi lichidat, devine realmente enervant.”

Lichidarea oamenilor nu mai era însă atât de simplă. Ei aveau să revină în alt corp şi să poarte o râcă mare cât muntele Washington.

La *dracu’,* problemele nu încetau să se reverse asupra lui!

*

Uşile liftului se deschiseră în subsolul hotelului, un nivel fără ferestre, ocupat exclusiv de maşinării ambientale, pompe uriaşe şi rezervoare pe care se prelingeau picături de condens. În

centru fusese instalat un ring de box, înconjurat de obişnuitele echipamente de antrenament, biciclete staţionare, scăriţe, greutăţi şi saci de box: sala de sport a lui Malone.

Ori de câte ori dorea să se destindă, Al cobora aici. Pe timpul când fusese în Chicago îi plăcuseră sporturile; pe atunci vizionarea meciurilor reprezenta în sine un eveniment căruia îi ducea dorul. Dacă putuse readuce la viaţă Organizaţia, muzica şi dansurile din epoca aceea, de ce n-ar fi putut readuce şi sporturile?

Avram Harwood rulase o verificare a profesiunilor enumerate în fişierele Organizaţiei şi-l descoperise pe Malone, care susţinea că ar fi activat ca antrenor de box profesionist în New York, în anii 1970.

Al intră în zona sălii de sport, urmat de cinci locotenenţi seniori, Avram Harwood şi alţi câţiva plicticoşi ca Bernhard. În subsol era oricum gălăgie, din cauza pompelor care duduiau, iar în sala de sport, cu muzica răsunând şi bărbaţii izbind în sacii de box, trebuia să strigi ca să te faci auzit. Aşa trebuia să fie: mirosul de piele şi sudoare, icniturile, când loviturile sparing-partenerilor îşi nimereau ţinta, răcnetele lui Malone către elevii săi.

– Cum merge? îl întrebă Al pe antrenor.

Malone strânse din umeri şi chipul lui masiv trădă disperare absolută.

– Oamenii din ziua de azi s-au înmuiat, Al. Nu mai vor să se lovească unul pe celălalt; consideră că-i imoral sau aşa ceva. Pe planeta asta n-o să-i găsim nici pe Ali, nici pe Cooper. Am totuşi nişte puşti care au tras tare şi care merg bine. Un deget gros îi indică pe cei doi tineri din ring: Joey şi Gulo ar putea avea calităţile necesare.

Al îi privi pe cei doi boxeri care dansau în ring. Amândoi erau flăcăi înalţi, bine făcuţi, care purtau echipamente de protecţie viu colorate. El ştia suficiente despre elementele de bază ale boxului ca să vadă că se ţineau bine, deşi se concentrau prea mult asupra apărării.

– O să mă uit niţel, îi spuse lui Malone.

– Sigur că da, Al. Fă-te comod. Hei, Gulo, strânge cu stânga, cu stânga, cur băşit!

Joey întrevăzu deschiderea din gardă şi trimise o dreaptă zdravănă în faţa lui Gulo. Acesta se repezi să-l prindă în braţe şi

amândoi ricoşară din corzi.

– Break, break! strigă arbitrul.

Al îşi trase un taburet şi privi mulţumit.

– Bun, ce program avem azi? Ia bagă, Avvy.

Observă că ticurile nervoase ale fostului primar se înrăutăţeau. Iar unele răni tot nu-i dispăruseră, în ciuda a două încercări de vindecare ale locotenenţilor posedaţi. Lui Al nu-i plăcea ca atâtea resentimente şi ostilitate să-i clocotească în apropiere. În acelaşi timp însă Avram Harwood se pricepea la management; înlocuirea lui acum ar fi fost ceva îngrozitor.

– Până acum au sosit cincisprezece delegaţii din exteriorul sistemului, spuse Avram Harwood, şi toţi vor să stea de vorbă cu tine.

– Din exteriorul sistemului, da? Interesul vag al lui Al se deşteptă brusc. Ce vor?

– Practic ajutorul tău, răspunse Avram fără să-şi ascundă nemulţumirea.

Al îi ignoră tonul.

– Pentru ce?

– Toţi sunt din aşezări asteroidale, rosti Patricia Mangano. Primii sosiţi sunt din Toma, care-i în sistemul Kolomna. Problema lor este că asteroidul are o populaţie de numai nouăzeci de mii şi ar avea astfel suficientă putere energetică pentru a-l scoate destul de uşor din universul ăsta. Au înţeles însă că petrecerea restului eternităţii în două caverne biosfere de dimensiuni modeste şi complet dependente de tehnologie nu va fi tocmai distracţia cea mai mare. Mai ales când aproape o treime din posedaţi provin din epoci preindustriale.

– La dracu', asta le-am zis întruna! exclamă Al expansiv. N-are rost să dispară planete întregi, până când nu radem Confederaţia.

Câţiva dintre boxerii care se antrenau se apropiaseră de el. Ca şi cum ar fi simţit creşterea interesului, Joey şi Gulo îşi înteţiră eforturile reciproce de a se scoate din luptă. Îndrumările mitraliate monoton de Malone se intensificară.

– Bun, şi ce legătură are asta cu mine? întrebă Al.

– Cei din Toma vor să-i mute pe toţi în Kolomna.

– Ii-suse!

– Ei doresc să-i ajutăm cu flota noastră. Dacă alegem Kolomna ca următoarea ţintă de invazie, vom primi întreaga lor cooperare

atât timp cât o doreşti. Toate staţiile industriale din sistem se vor dedica susţinerii flotei, toate navele stelare capturate vor fi transformate pentru transportul de armament sau trupe şi vor aduce populaţia planetei la ordine, în conformitate cu directivele Organizaţiei. Spun că vor să se înroleze ca locotenenţi ai tăi.

Al se simţi încântat; vestea aceea îi schimba toată ziua.

În ring, ambii boxeri asudau din greu. Sânge se prelingea din gura lui Gulo. Ochiul stâng al lui Joey se învineţea. Ovaţii şi fluierături se ridicau dinspre spectatori.

– Riscant, comentă Luigi. Kolomna este planeta natală a Primului-amiral Aleksandrovici. Probabil că nu va privi acţiunea cu ochi buni. În locul lui, eu n-aş face-o. În plus, noi încă abia aranjăm lucrurile pentru Toi-Hoi.

Al se legănă spre spate pe taburet şi materializă o havană deja aprinsă.

– Eu nu-mi fac prea multe griji că amiralul ăla o să se şucărească pe mine, în niciun caz cu ce am pregătit pentru el. Există vreo posibilitate să divizăm flota, să trimitem nişte nave la Kolomna?

– Îmi pare rău, şefu', da' asta face parte din veştile proaste, zise Luigi. Confederaţia ne hărţuieşte rău de tot la Arnstadt. Şoimi-de-vid zboară deasupra ambilor poli şi aruncă bombe invizibile peste platformele DS de pe orbită. Stealth – aşa-i zic nenorociţii. În fiecare zi pierdem un căcălău de hardware. Iar populaţia non-posedată opune rezistenţă, ba chiar însemnată. Noii locotenenţi pe care i-am numit trebuie să aplice multă forţă pentru a ne impune autoritatea. Asta le dă un sens de independenţă, aşa că trebuie să folosim platformele DS ca să le băgăm minţile în cap. Atât doar că Confederaţia distruge platformele una câte una, şi-n locul lor trebuie să folosim nave stelare, iar ele sunt la fel de vulnerabile.

– Mă fut în ele, Luigi! izbucni Al. Îmi spui c-o să pierdem?

– Nici vorbă! protestă Luigi indignat. Lansăm propriile noastre patrule deasupra polilor. Îi hărţuim şi noi, Al, dar e nevoie de cinci-şase nave de-ale noastre ca să blocheze un blestemat de şoim-de-vid de-al lor.

– Ne-au împotmolit acolo, spuse Silvano Richmann, şi-n plus pierdem nave la asteroizii colonizaţi de la Arnstadt. Şoimii-de-vid atacă pe neaşteptate, lansează o duzină de viespi de luptă şi o şterg înainte ca noi să fi putut face ceva. Genul ăsta de luptă e

de tot căcatul, Al, nimic nu mai e pe faţă!

– Flotele moderne sunt construite în jurul conceptului de asalt tactic rapid, explică Leroy. Scopul lor este să provoace distrugeri pe un front larg, astfel ca să te silească să-ţi întinzi defensiva excesiv de mult şi s-o rarefiezi. Ei au adoptat o politică de gherilă ca să încerce să ne uzeze flota.

– Felul de a se lupta al unor laşi de căcat, mârâi Silvano.

– Va fi tot mai rău, avertiză Leroy. După ce au văzut cât de eficient este la Arnstadt, vor proceda la fel şi aici. Noua reţea DS a Californiei este la fel de vulnerabilă faţă de minele stealth. Avantajul nostru este că Organizaţia există deja şi funcţionează pe planetă. Nu trebuie s-o aplicăm cu forţa, aşa cum facem pe Arnstadt. Cred că săptămâna trecută n-am utilizat decât de zece ori atacurile la sol.

– De douăsprezece ori, îl corectă Emmet. Avem totuşi o capacitate industrială mare pe orbită şi nu mi-ar plăcea să pierd mare parte din ea din cauza atacurilor stealth. Aşezările noastre asteroidale din exteriorul sistemului nu ne alimentează de fapt cu materiile prime cu care ar trebui – pur şi simplu, producţia nu-i pe măsura capacităţii.

– Asta pentru că, în esenţă, avem aceeaşi problemă ca şi delegaţiile din exteriorul sistemului, spuse Leroy.

– Dă-i drumul, făcu Al posac.

Răsucea absent trabucul între degete, cu vârful întunecat îndreptat în jos, dar nu-şi desprinsese ochii de la meciul de box. Joey era gârbovit de acum şi se clătina ameţit, pe când sângele de pe faţa lui Gulo îi şiroia pe piept, de unde picura pe podeaua ringului. Nu avea să răsune niciun gong; meciul se termina doar prin căderea unuia dintre ei.

– Toţi posedaţii doresc să trăiască pe o planetă, zise Leroy, pentru că asteroizii nu au o bază adecvată de populaţie pentru a susţine veşnic o civilizaţie. Am început să vedem multe nave interorbitale care vin spre Noua Californie de la aşezări. Iar pentru fiecare posedat care a pornit deja, există alţi zece care aşteaptă nava următoare.

– La dracu’! răcni Al. Când găozarii ăia de doi bani o s-ajungă aici, o să-i trimiţi înapoi de unde au venit. Fabricile din asteroizi trebuie să lucreze la putere maximă. Ai auzit?

– O să înştiinţez Comanda DS, spuse Leroy.

– Asigură-te că o să-nţeleagă că eu nu glumesc, în pula mea!

– Aşa o să fac.

Al îşi reaprinse trabucul printr-o privire iritată.

– Mai departe: Luigi, când putem începe cucerirea sistemului Toi-Hoi?

Luigi înălţă din umeri.

– O să fiu deschis cu tine, Al. Graficul nostru iniţial n-arată prea grozav.

– De ce?

– Crezusem că ne vom dubla flota cu navele de la Arnstadt, şi aşa s-a-ntâmplat, dar pe de altă parte avem nevoie de multe nave pentru a menţine ordinea acolo, iar echipaje demne de încredere sunt greu de găsit. Apoi Kursk… Am greşit cu planeta aia, Al, nu merită nici măcar un scuipat. Ţărănoii ăia de fermieri necioplişi nu vor pur şi simplu să cedeze.

– Mickey este chiar acum acolo, rosti Silvano. Încearcă să organizeze o ofensivă care să-i strivească, însă nu-i uşor. Afurisiţii s-au refugiat în zonele rurale. Se ascund în copaci şi prin peşteri, într-o grămadă de locuri unde nu-i pot detecta senzorii sateliţilor. Iar Confederaţia ne-o trage la greu cu armele alea stealth, ca şi cum Arnstadt n-ar fi fost decât repriza de-ncălzire. Zilnic pierdem trei-patru nave.

– Cred că Luigi a avut dreptate când a spus c-am făcut o greşeală invadând Kursk, interveni Emmet. Ne costă enorm şi beneficiile sunt zero. Eu propun să retragem flota şi să-i lăsăm pe posedaţii de la sol s-aibă grijă de planetă în ritmul lor.

– Asta va-nsemna că Organizaţia nu va avea nicio influenţă acolo, zise Patricia. După ce vor fi toţi posedaţi, o vor scoate din universul ăsta.

– Singurul lucru bun pe care ni l-a adus a fost propaganda, spuse Leroy. Nu mai putem acţiona exclusiv în direcţia asta. Emmet are dreptate. Nu cred că ar trebui să ne orientăm spre planete aflate sub etapa IV; ca minimă cerinţă, ne trebuie una care să ne poată înlocui pierderile.

– Asta mi se pare o propunere solidă, încuviinţă Al. Nu-mi place s-o pierd pe Kursk, dar din prezentarea voastră nu văd c-aş avea cine ştie ce posibilităţi de alegere. Luigi, recheamă-l pe Mickey şi spune-i să ia toate navele şi cât de mulţi dintre soldaţii noştri este posibil. Vreau s-atac Toi-Hoi imediat ce le puteţi reechipa. Altfel oamenii vor gândi că ne-am împotmolit şi nimic nu-i mai important decât să menţinem ritmul.

– Aşa-i, şefu'. Aş vrea să-l trimit pe Cameron Leung ca mesager, dacă nu-l foloseşti. Va fi modul cel mai rapid, ne-ar mai reduce din pierderi.

– Sigur că da, nicio problemă. Trimite-l *pronto.* Al suflă un colac de fum spre tavanul îndepărtat: Altceva?

Leroy şi Emmet schimbară priviri resemnate.

– Se fac multe şmecherii financiare, rosti Emmet. Bănuiesc că i-ai putea spune „falsificare".

– Ii-suse, crezusem că voi, savanţii rachetelor, aţi rezolvat deja chestia asta!

– Ai zis c-o să fie perfect sigură, rânji diabolic Silvano.

– Aşa ar fi trebuit, încuviinţă Emmet. O cauză este modul de implementare. Soldaţii noştri nu sunt complet oneşti în privinţa duratei pe care posedaţii o dedică restituirii datoriilor lor energetice. Oamenii au început să se plângă. Pe planetă se acumulează multă agitaţie, Al. Va trebui să le subliniezi locotenenţilor cât de importantă este respectarea regulilor. Economia pe care am înjghebat-o este deja destul de şubredă fără a mai suferi şi de criza asta de încredere. Dacă eşuează, vom pierde controlul şi planeta o va lua razna, cum a făcut Kursk. Nu poţi folosi platformele DS pentru a-i rade pe toţi care nu-s de acord cu noi; trebuie să fim subtili în privinţa felului în care să ţinem la respect majoritatea.

– Bine, bine, flutură Al din mână iritat de tonul dăscălitor al lui Emmet.

– Bazându-mă pe ce am văzut până acum, nu sunt sigur că o populaţie de posedaţi neorganizată ar fi în stare măcar să se hrănească. În mod cert oraşele vor trebui abandonate imediat ce colapsează infrastructura de aprovizionare. Pentru susţinerea unui oraş ca San Angeles, trebuie să cultivi suprafeţe întinse.

– Vrei să termini cu căcaturile astea? Am înţeles în pula mea, da? Vreau să ştiu doar atât – ce intenţionaţi să faceţi în privinţa asta?

– A sosit timpul să te-ntâlneşti din nou cu locotenenţii de la sol, Al, zise Leroy. Putem bate şaua pe întoarcerea flotei, să le arătăm cât de uniţi suntem aici, sus, cum ei n-ar fi nimic fără noi… Să-i facem să se alinieze.

– Iisuse Hristoase, alt turneu de căcat! Abia m-am întors!

– Al, rosti Leroy pe un ton degajat, tu conduci două sisteme stelare. Unele chestii trebuie făcute cu orice preţ.

Al se strâmbă. Managerul cel gras avea dreptate, ca-ntotdeauna fir-ar al naibii! Ăsta nu era un joc la care să se întoarcă doar atunci când avea chef, fiindcă diferea mult faţă de ce fusese înainte. Pentru ca să avanseze în Chicago, el suise pe spinările celor din structura de putere; acum el însuşi era structura respectivă. În clipa aceea înţelese finalmente responsabilitatea şi enormitatea a ceea ce crease.

Dacă Organizaţia se prăbuşea, milioane de oameni – vii şi înviaţi – aveau să cadă alături de el, cu speranţele zdrobite de bolovanii intransigenţei lui egoiste. Alcatraz fusese rezultatul ultimului său contact cu hybrisul. Alcatraz ar fi fost beatitudine prin comparaţie cu suferinţele focalizate asupra lui, dacă s-ar fi prăbuşit din nou.

Meciul de box care se târa spre final nu mai reprezenta acum centrul atenţiei; majoritatea posedaţilor din sala de sport îl priveau cu expresii nesigure pe Capone. Puteau să-i vadă zăpăceala şi oroarea din minte. Leroy şi Avram aşteptau, derutaţi de tăcerea bruscă, tulburătoare.

– Sigur că da, Leroy, spuse Al pe un ton subjugat. Ştiu ce conduc. Şi nu m-a speriat niciodată să fac ceea ce trebuie făcut. Nu uita asta! Aşa că pune la punct turneul ăla. Ai înţeles?

– Da, domnule.

– Este o schimbare-n pula mea. Gata, băieţi, ştiţi toţi ce aveţi de făcut. Treceţi la treabă!

Gulo lansă o lovitură finală în stomacul lui Joey, care-l împletici pe acesta spre înapoi, după care colapsă într-un colţ. Malone sări peste corzi ca să-l examineze pe bărbatul căzut. Gulo rămase lângă ei, nesigur ce să facă în continuare. Sângele îi picura de pe bărbie.

– Gata, puştiule, zise Malone. Ajunge pentru azi.

Al îşi azvârli cât colo trabucul şi se apropie de corzi. Îi făcu semn lui Gulo să se apropie.

– Te-ai descurcat al naibii de bine, băiete. De cât timp te antrenezi?

Gulo scoase din gură proteza dentară însângerată.

– De nouă zile, domnule Capone, bolborosi el.

Stropi minusculi de sânge împroşcară sacoul lui Al, când tânărul horcăi chinuitor.

Al îi prinse capul cu o mână şi-l răsuci într-o parte şi-n cealaltă, examinând vânătăile şi tăieturile din interiorul căştii de

antrenament. Se concentra intens şi simţi un fior rece care-i străbătu braţul, până ajunse la faţa boxerului prin intermediul vârfurilor degetelor sale. Sângerarea încetă şi vânătăile tumefiate se dezumflară niţel.

– O să te descurci bine, decise Al.

*

Jezzibella stătea tolănită pe patul circular. Un holoecran mural îi arăta o imagine din sala de sport transmisă de un senzor din plafonul înalt. Emmet, Luigi şi Leroy erau strânşi laolaltă şi discutau în tonuri sumbre; murmurele lor amplificate umpleau dormitorul.

– Ai avut o zi grea la birou, iubitule? întrebă femeia.

Era o personalitate dură, care adăpostea o inimă plină de iubire. Faţa îi era foarte serioasă, iar trăsăturile fine erau uşor îmbujorate. O tunsoare bob mai lungă îi încadra obrajii.

– Ai văzut, răspunse bărbatul.

– Da.

Îşi descolăci picioarele şi se sculă, luptându-se cu ţesătura halatului lung, alb şi mătăsos. Nu avea cordon şi era deschis până în talie, îngăduind să se întrevadă abdomenul plat şi ombilicul proeminent.

– Vino-ncoace, scumpule. Întinde-te.

– Cea mai bună propunere pe care am primit-o toată ziua.

Al se simţea deranjat de propria-i lipsă de entuziasm.

– Nu mă gândeam la chestia aia; acum trebuie să te relaxezi.

Bărbatul mormăi dezaprobator, dar făcu aşa cum i se spusese. După ce se întinse pe spate, încrucişă palmele la ceafă şi se încruntă către tavan.

– O nebunie! Dintre toţi oamenii, eu ar fi trebuit să fi ştiut primul ce-o să se-ntâmple cu banii. Toţi dau la spate şi toţi ciugulesc. Ce m-a făcut să cred că soldaţii mei vor fi drepţi şi cinstiţi?

Jezzibella îşi puse tălpile de o parte şi cealaltă a şoldurilor lui, apoi se aşeză. Ţesătura halatului trebuie să fi avut o încărcătură de electricitate statică a dracului de mare, reflectă Al, pentru că nu exista alt motiv pentru care să se lipească de pielea ei în toate zonele strategice. Degetele femeii i se afundară în baza gâtului şi cele mari apăsară adânc.

– Hei, ce-i asta?

– Încerc să te fac să te relaxezi, ai uitat? Eşti groaznic de-

ncordat.

Degetele i se mişcau în cercuri acum, aproape cântând pe corzile lui musculare încinse.

– E bine, încuviinţă el.

– Ca să fie perfect, ar fi trebuit să fi folosit nişte uleiuri aromate.

– Vrei să-ncerc să imaginez aşa ceva?

Nu era foarte sigur că putea materializa mirosuri, la fel de bine pe cât o făcea cu formele.

– Nu. Improvizaţia poate fi amuzantă, fiindcă niciodată nu ştii ce descoperi. Întoarce-te şi scoate-ţi cămaşa.

Al se întoarse, căscând sonor. Îşi rezemă bărbia pe dosul palmelor, în timp ce Jezzibella începu să-şi plimbe vârfurile degetelor în lungul şirei spinării sale.

– Nu ştiu ce urăsc mai mult, spuse bărbatul. Retragerea de la Kursk, ori recunoaşterea că grăsanul ăla căcăcios de Leroy a avut dreptate?

– Kursk a fost o retragere strategică.

– Fuga rămâne fugă, păpuşă. Nu contează cum o împopoţonezi.

– Cred c-am găsit ceva care te-ar putea ajuta cu Arnstadt.

– Ce anume?

Ea se aplecă peste noptieră, ridică un bloc procesor mic şi tastă iute.

– Am văzut înregistrarea asta abia azi. Leroy ar fi trebuit să mi-o fi adus mai devreme. Se pare că-i în toată Confederaţia. Am primit-o de la una dintre delegaţiile din exteriorul sistemului, care au sosit să apeleze la tine.

Holoecranul comută de la sala de sport la Kiera Salter întinsă pe stânca ei.

– Da, asta cu siguranţă mă-nviorează, comentă Al înveselit.

Jezzibella îl pocni peste fese.

– Comportă-te cum trebuie, Al Capone! Nu te mai holba la ţâţele ei, ci ascultă ce spune!

El ascultă promisiunile ispititoare.

– Este chiar bună, comentă Jezzibella. Mai ales ţinând seama de faptul că-i numai AV, fără activanţi senzoriali şmecheri, care să imprime mesajul. Sigur că da, l-aş fi putut face mai bine, dar eu sunt profesionistă. Însă înregistrarea asta îi atrage pe puştii nemulţumiţi din toate aşezările asteroidale care au primit o

copie. Ei îi spun „Morţii Nopţii”.

– Şi? Valisk e unul dintre habitatele alea al dracu’ de uşchite. Indiferent câţi oameni s-ar duce acolo, ea nu va fi niciodată o ameninţare pentru noi.

– Pe mine mă interesează felul în care ajung ei acolo. Kiera a izbutit să preia şoimii-negri ai Valiskului. Acum li se spune şoimi-de-iad.

– Da?

– Da. Ei nu fac altceva decât să-i transporte pe puştii idioţi la habitat. Se confruntă cu aceeaşi problemă ca toate aşezările asteroidale posedate. Nu sunt genul de locuri în care să doreşti să-ţi petreci eternitatea. Bănuiala mea este că Kiera încearcă să sporească populaţia din Valisk, astfel încât cei aflaţi deja acolo să nu insiste să coboare pe o planetă. Este logic. Dacă ar pleca din universul ăsta, Kiera n-ar mai fi şefa.

– Şi? N-am spus niciodată c-ar fi vreo proastă.

– Exact. Este organizată. Nu la scara la care eşti tu, dar e isteaţă şi-nţelege politica. Ar fi o aliată excelentă. Am putea s-o alimentăm cu oameni mult mai rapid decât obţine ea prin zboruri clandestine. Iar în schimbul lor ne-ar putea împrumuta două escadrile de şoimi-de-iad, de care flota are nevoie disperată. Şoimii ăia ar stopa în scurt timp atacurile stealth ale Confederaţiei.

– La dracu’!

Al se roti între picioarele femeii şi o văzu deasupra sa, cu mâinile în şolduri şi un zâmbet mulţumit pe buze.

– Asta-i o idee tare bună, Jez. Ba nu, nu este, e de-a dreptul sclipitoare-n pula mea! Ce dracu’, tu n-ai nevoie de mine, ai putea conduce Organizaţia asta de una singură.

– Nu fi prostuţ. Eu nu pot face ce-mi faci tu mie – nu de una singură.

El mormăi flămând şi se întinse către halat. Faţa aurie a Mariei Skibbow surâdea deasupra, pe măsură ce tot mai multe dintre hainele lor dispăreau, unele topindu-se pur şi simplu, altele transformându-se în fâşii de ţesătură.

*

Primul-amiral aşteptă până ce căpitanul Khanna şi amirala Lalwani se aşezară în faţa biroului său, apoi dataviză procesorului desktop un nivel de securitate I de conferinţă senzambientală. Şase oameni aşteptau în jurul mesei ovale în

încăperea emisferică albă şi lipsită de caracteristici care se formă în jurul lor. Drept în faţa lui Samual Aleksandrovici se găsea Olton Haaker, preşedintele Adunării Confederaţiei, însoţit de consiliera sa principală Jeeta Anwar. Ambasadorul Kulu, sir Maurice Hall, era în stânga ei, acompaniat de lordul Elliott, subsecretar în Ministerul de Externe Kulu. Ambasadorul edenist Cayeaux şi dr. Gilmore ocupau celelalte două scaune.

– Domnule amiral, începu preşedintele Haaker, astăzi nu este tocmai obişnuita noastră şedinţă de informare asupra situaţiei. Regatul Kulu a cerut în mod oficial ajutor militar.

Samual Aleksandrovici ştia că faţa îi trăda surprinderea, dar imaginea lui senzambientală păstra o expresie demnă.

– Nu ştiusem că vreuna dintre planetele Kulu ar fi sub ameninţare.

– Nu ne confruntăm cu evenimente noi, domnule amiral, rosti sir Maurice. Marina Regală se dovedeşte foarte eficientă în protejarea planetelor noastre împotriva oricăror atacuri ale navelor stelare posedate. Până şi şoimii-de-iad din Valisk au încetat să mai apară în sistemele noastre pentru a-şi infiltra blestematele subversiuni Morţii Nopţii. Iar forţele noastre planetare au stopat cu destul succes toate incursiunile. Cu excepţia regretabilă a lui Mortonridge, desigur. Acesta este motivul pentru care vă solicităm cooperarea şi asistenţa. Intenţionăm să organizăm o operaţiune de eliberare, pentru a-i scăpa pe cetăţenii care au fost posedaţi.

– Imposibil, spuse Samual. Nu avem nicio metodă viabilă de a purja o personalitate posedatoare dintr-un corp. Dr. Gilmore?

– Din păcate, Primul-amiral are dreptate, încuviinţă savantul Marinei. Aşa cum am descoperit, este foarte dificil să silim un suflet revenit din lumea de dincolo să elibereze corpul pe care l-a ocupat.

– Poate fi introdus în tau-zero, zise lordul Elliot.

– Pe Mortonridge există însă peste două milioane de oameni, aminti Samual. Nu-i putem pune pe toţi în tau-zero.

– De ce nu? Este doar o chestiune de scară.

– Veţi avea nevoie de…

Samual se opri şi mai multe programe tactice îi intrară în stare primară în nanonicele neurale.

– Ajutorul Marinei Confederaţiei, concluzionă lordul Elliot. Exact! Trebuie să deplasăm la Ombey un număr mare de trupe

de sol şi materiale. Voi aveţi nave stelare de transport şi asalt care nu sunt implicate în aplicarea carantinei asupra zborurilor civile interstelare, pe care le-am dori realocate campaniei. Resursele combinate ale propriilor noastre forţe militare, aliaţii noştri şi Marina Confederaţiei ar trebui să fie suficiente pentru a elibera Mortonridge.

– Trupe de sol?

– Iniţial vom oferi Regatului jumătate de milion de soldaţi bitek, zise ambasadorul Cayeaux. Aceştia ar trebui să-i poată stopa pe posedaţi şi să-i silească să intre în module tau-zero. Desfăşurarea lor va asigura menţinerea la minimum a pierderilor de vieţi omeneşti.

– O să ajutaţi Regatul?

Samual nu se mai sinchisi să-şi filtreze surprinderea din întrebare. Dar… o aliere a edeniştilor cu Regatul! La un nivel era încântat, prejudecăţile pot fi abandonate dacă stimulentul este suficient de mare. Totuşi, păcat că acela a trebuit să fie stimulentul.

– Da.

– Înţeleg.

– Soldaţii bitek edenişti vor trebui susţinuţi de un număr considerabil de soldaţi obişnuiţi, care să menţină controlul terenului ocupat, spuse sir Maurice. Am dori de asemenea să alocaţi campaniei două brigăzi de puşcaşi marini ai Confederaţiei.

– N-am nicio îndoială că evaluările voastre tactice v-au convins asupra plauzibilităţii acestei eliberări, zise Samual, însă doresc să se consemneze că mă opun ei şi în niciun caz nu doresc să-mi dedic trupele unei acţiuni care se va dovedi finalmente inutilă. Dacă se vor întreprinde genul acesta de eforturi combinate, ar trebui cel puţin să fie direcţionate către un obiectiv care să merite.

– Maiestatea Sa a afirmat că va recurge la orice eforturi pentru a-şi elibera supuşii de suferinţele ce sunt abătute asupra lor, rosti lordul Elliot.

– Obligaţiile sale se extind doar asupra celor vii?

– Domnule amiral! îl avertiză Haaker.

– Îmi cer scuze. Trebuie totuşi să ţineţi seama de faptul că am o responsabilitate faţă de planetele Confederaţiei ca un tot.

– Şi de care v-aţi achitat perfect până acum.

– Până acum?

– Domnule amiral, ştiţi bine că statu-quoul din interiorul Confederaţiei nu poate fi menţinut la infinit, zise Jeeta Anwar. Noi nu ni-l putem permite.

– Va trebui să ţinem seama de obiectivele politice ale acestui conflict, spuse Haaker. Îmi pare rău, Samual, dar logica şi tacticile optime nu sunt singurii factori ce intră în calcul aici. Trebuie să se vadă că Confederaţia face ceva. Sunt convins că recunoşti asta.

– Şi aţi ales Mortonridge să fie acel „ceva”?

– Este un obiectiv pe care Regatul şi edeniştii cred că-l pot atinge.

– Da, însă ce se va întâmpla după aceea? Propuneţi să atacăm în mod similar toate planetele şi asteroizii posedaţi? Cât va dura? Cât va costa?

– Sper cu toată sinceritatea că repetarea unui asemenea proces nu va fi necesară, zise Cayeaux. Trebuie să utilizăm timpul necesar eliberării lui Mortonridge pentru a căuta altă abordare a problemei. Dacă nu va exista totuşi niciun răspuns, atunci poate fi necesar să organizăm campanii similare.

– Şi acela este motivul pentru care prima campanie trebuie să aibă succes, spuse Haaker.

– Îmi ordonaţi să-mi redesfăşor forţele? întrebă Samual.

– Te informăm asupra solicitării primite de la Regatul Kulu şi edenişti. Este o solicitare legitimă făcută de doi dintre cei mai puternici susţinători ai noştri. Dacă ai o propunere alternativă, voi fi încântat s-o ascult.

– Bineînţeles că nu am o alternativă.

– Atunci nu cred că ai vreun motiv pentru a-i refuza.

– Înţeleg. Domnule ambasador Cayeaux, te pot întreba de ce Consensul vostru a fost de acord cu solicitarea aceasta?

– Am fost de acord de dragul speranţei pe care o va oferi tuturor fiinţelor vii din Confederaţie. Nu înseamnă că o şi aprobăm.

– Samual, ai făcut până acum o treabă magnifică, zise Lalwani. Noi ştim că eliberarea aceasta nu-i decât un intermezzo, dar ne va câştiga un sprijin politic important. Iar în săptămânile viitoare vom avea nevoie de absolut toată susţinerea pe care o putem găsi.

– Foarte bine.

Samual Aleksandrovici făcu o pauză, nemulţumit.

Îl supăra cel mai mult faptul că le înţelegea argumentul. Imaginea devenise motivaţia primordială, felul în care toate războaiele erau purtate pentru politicieni. „În privinţa asta nu difer însă cu nimic de comandanţii militari de-a lungul secolelor; pentru a da adevărata bătălie, noi am fost nevoiţi întotdeauna să evoluăm în interiorul arenei politice. Mă-ntreb dacă iluştrii mei predecesori s-au simţit atât de mânjiţi?”

– Căpitane Khanna, cere, te rog, Marelui Stat-Major să întocmească ordinele de reamplasare a flotei, bazate pe solicitarea ambasadorului Regatului Kulu.

– Da, domnule amiral.

– Domnule ambasador, doresc numai succes regelui dumitale.

– Mulţumesc, domnule amiral. Nu dorim să vă subminăm operaţiunile navale curente. Regele Alastair înţelege importanţa rolului pe care-l jucaţi.

– Mă bucur. Ne aşteaptă pe toţi unele decizii dificile, iar sprijinul său va fi esenţial. Aşa cum am spus de la început, situaţia aceasta necesită o soluţie finală care nu poate fi niciodată pur militară.

– Aţi analizat propunerea lui Capone? întrebă sir Maurice. El pare a fi singurul posedat care poate fi văzut în termenii unui inamic convenţional. Şi corpurile bitek ar putea funcţiona în condiţiile respective?

– Am examinat-o, răspunse Maynard Khanna, şi în termeni practici este complet nefezabilă. Cifrele sunt imposibile. O estimare conservatoare a populaţiei actuale din Confederaţie este de nouă sute de miliarde, ceea ce înseamnă în medie puţin peste un miliard de fiecare sistem stelar. Chiar dacă am presupune numai câte zece morţi pentru fiecare om viu, în lumea de dincolo ar trebui să existe aproximativ zece trilioane de suflete. Dacă fiecare ar căpăta un corp bitek, unde vor locui ele? Ar trebui să le găsim între trei şi cinci mii de noi planete terracompatibile. În mod clar, o sarcină imposibilă!

– Aş pune sub semnul întrebării cifra aceea, spuse Cayeaux. Laton a afirmat destul de clar că nu toate sufletele rămân întemniţate în lumea de dincolo.

– Chiar dacă ar fi şi un singur trilion, asta tot ar însemna să localizăm câteva sute de planete pentru ei.

– Informaţia lui Laton mă interesează, rosti dr. Gilmore. Noi

am presupus tot timpul că este obligatoriu să oferim o soluţie finală, însă dacă sufletele pot progresa din lumea de dincolo la altă stare de existenţă, atunci în mod clar depinde de ele s-o facă.

– Şi cum le putem determina? întrebă Haaker.

– Nu sunt sigur. Am putea progresa mult mai mult dacă am putea găsi măcar pe unul dintre ei care să accepte să coopereze; cineva ca personajul acela Shaun Wallace care a fost intervievat de Kelly Tirrel. Toţi cei pe care-i avem aici, în Trafalgar, sunt ostili în mod activ faţă de investigaţia noastră.

Samual se gândi să facă un comentariu despre tratament şi comportament, totuşi Gilmore nu merita mustrări publice.

– Bănuiesc că am putea încerca o iniţiativă diplomatică. Există câteva aşezări asteroidale izolate care au fost posedate şi care n-au părăsit deocamdată universul acesta. Am putea începe cu ele; să le expediem un mesaj în care să le întrebăm dacă sunt de acord să discute cu noi.

– O propunere excelentă, încuviinţă Haaker. Ar costa foarte puţin, şi dacă obţinem un răspuns favorabil, sunt gata să-mi ofer întreaga susţinere unui proiect de cercetare comun.

*

Şedinţa senzambientală se sfârşi, lăsându-l pe dr. Gilmore singur în cabinetul său. Rămase nemişcat câteva minute, rederulând prin minte ultima parte a întâlnirii. Fiind un individ care se mândrea cu natura sa organizată, o adevărată întrupare a metodei ştiinţifice, nu era furios pe sine, ci simţea doar o uşoară iritare fiindcă nu dedusese singur ideea respectivă. Dacă Laton avea dreptate în privinţa sufletelor care treceau mai departe, atunci lumea de dincolo nu era mediul static pe care-l presupusese anterior. Iar asta deschidea o sumedenie de opţiuni noi.

Dr. Gilmore intră în sala de examinare a Jacquelinei Couteur şi găsi întregul personal într-o pauză prelungită. Ambele matrice de senzori cu semnătură cuantică lipseau de pe braţele telecomandate de deasupra. Laboratorul de electronică le reconstruia într-un proces aproape permanent de rafinare, în timp ce căutau nedesluşita interfaţă transdimensională.

Jacqueline Couteur era hrănită. O masă cu rotile fusese adusă lângă patul chirurgical şi de pe ea se ridica un furtun gros care atârna imediat deasupra gurii femeii. Gulerul negru care-i

susţinea capul fusese slăbit puţin, îngăduindu-i să alterneze între cele două tetine; una pentru apă, cealaltă pentru o pastă de came.

Dr. Gilmore se opri lângă patul chirurgical. Ochii ei îl urmăriră.

– Bună dimineaţa, Jacqueline, cum merge azi?

Ochii femeii se mijiră dispreţuitor. Firicele subţiri de abur se ridicau de sub electrozii ce-i apăsau pielea. Deschise gura şi linse cu limba mamelonul din plastic.

– Bine, mulţumesc, dr. Mengele. Aş dori să vorbesc cu avocatul meu, te rog.

– Asta-i interesant. De ce?

– Pentru c-o să te dau în judecată şi o să cer ca daune toţi fuzidolarii pe care-i ai, după care să fii trimis pe o planetă-penitenciar într-o capsulă numai dus. Tortura este ilegală în Confederaţie. Citeşte Declaraţia Drepturilor.

– Dacă nu te simţi bine, ar trebui să pleci. Amândoi ştim că o poţi face.

– În clipa asta nu discutăm opţiunile mele. Acţiunile tale sunt cele puse sub semnul întrebării. Pot acum să dau telefonul la care am dreptul?

– Nu ştiam că un suflet nemuritor are drepturi civile. În niciun caz nu le îngăduiţi prea multă autonomie victimelor voastre.

– Tribunalul este cel care-mi va decide drepturile. Refuzându-mi acces la apărare legală într-un astfel de caz inedit, nu faci decât să-ţi amplifici gravitatea delictului. Totuşi, dacă asta-i ceea ce te îngrijorează, te pot asigura că Kate Morley ar dori să discute cu un avocat.

– Kate Morley?

– Co-gazda acestui corp.

Dr. Gilmore surâse nesigur. Situaţia nu se desfăşura deloc conform planului.

– Nu te cred.

– Îţi asumi din nou rolul tribunalului. Chiar crezi că lui Kate îi place să fie legată de o masă şi electrocutată? Îi încalci drepturile umane elementare.

– Aş dori s-o aud pe ea cerând un avocat.

– Tocmai a făcut-o. Dacă nu mă crezi, încearcă să rulezi o analiză a amprentei vocale. Ea a spus-o.

– E absurd.

– Vreau un avocat! Glasul îi crescu în volum: Tu, puşcaşule, ai

jurat să aperi drepturile cetăţenilor Confederaţiei! Vreau un avocat. Adu-mi unul.

Căpitanul gărzii de puşcaşi îl privi pe dr. Gilmore, aşteptând instrucţiuni. De cealaltă parte a partiţiei din sticlă, toţi se holbau la ei.

Dr. Gilmore se relaxă şi zâmbi.

– Bine, Jacqueline. Dacă o să cooperezi cu noi, vom coopera cu tine. Voi prezenta problema consilierilor juridici ai Primului-amiral, pentru a vedea dacă ei apreciază că ai dreptul la reprezentare legală. Mai întâi însă vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

– Acuzatul are dreptul să tacă.

– Nu te acuz de nimic.

– Inteligent, doctore. Totuşi nu mă insulta, cerându-mi să mă autoincriminez.

– Când a murit corpul tău?

– În anul 2036. Îmi primesc avocatul acum?

– Şi ai fost conştientă în tot timpul pe care l-ai petrecut în lumea de dincolo?

– Da, idiotule.

– Mulţumesc.

Jacqueline Couteur îl privi extrem de suspicios.

– Asta a fost tot?

– Da. Deocamdată.

– În ce fel te-a ajutat asta?

– Timpul se scurge în lumea de dincolo. Asta înseamnă că se supune entropiei.

– Şi?

– Dacă continuumul vostru se deteriorează, atunci entităţile din interiorul lui pot muri. Mai precis, pot fi omorâte.

– *Ce* vrea? întrebă Maynard Khanna.

Dr. Gilmore făcu o grimasă.

– Un avocat.

– Asta-i o glumă, nu?

– Mă tem că nu, suspină fără chef bărbatul. Problema este că, deşi în mod obişnuit aş fi ignorat o asemenea cerere ca fiind un nonsens absolut, ea a deschis un soi de controversă în rândul cercetătorilor. Ştiu că Serviciul de Informaţii are puteri vaste, care suprimă Declaraţia Drepturilor, dar interogările de

personalitate sunt conduse în mod obişnuit de altă divizie. Nu spun că nu-i necesar ceea ce le facem lui Couteur şi celorlalţi, ci aş dori doar să stabilesc că ordinele noastre au fost întocmite corect, adică legal. Evident nu doresc să-l deranjez în asemenea momente pe Primul-amiral cu astfel de fleacuri. De aceea ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea prezenta problema înaintea oficiului Judecătorului General. Doar pentru clarificare, înţelegi?

*

Ca aspect exterior, Golomo nu diferea în niciun fel de alte gigante gazoase descoperite în sistemele stelare ale Confederaţiei. Avea diametrul de o sută treizeci şi două de mii de kilometri, banda inelelor ceva mai densă decât uzual şi benzile de furtuni un amestec ţipător de volburi vermillon şi azur-pal, stropite cu spirale de fuioare albe de felul celor care se formează în ceaşca de cafea. Anomalia pentru care era renumită pândea la câteva sute de kilometri dedesubtul suprafeţei brăzdate de făgaşe a stratului exterior de nori, unde densitatea şi temperatura creşteau considerabil. Acolo localizaseră viaţă edeniştii, ale căror habitate colonizau spaţiul orbital de deasupra: o zonă îngustă în care presiunea reducea viteza turbulenţei şi gazele stranii de hidrocarburi dezvoltau cu uşurinţă vâscozitate. Acolo puteau supravieţui celule individuale, aidoma unor amibe aeriene, dar de mărimea pumnului unui om, care se grupau în colonii mari ce semănau cu bancuri de moruni albi. Nimeni nu putuse deduce motivul pentru care procedau aşa, deoarece niciuna dintre celule nu era specializată, ci toate erau independente. În acelaşi timp însă era neobişnuit să găseşti celule izolate, cel puţin în zonele observate de sonde, care, într-adevăr, reprezentau un procentaj minuscul din planetă.

Cu oricare altă ocazie, lui Syrinx i-ar fi plăcut teribil de mult să viziteze siturile de cercetare. Vechea ei curiozitate încă o furnica, atunci când *Oenone* lunecă din gaura-de-vierme deasupra gigantei gazoase.

Alte zile, alte priorităţi, o tachină şoimul-de-vid.

Syrinx simţi o mână care o atinse uşor; afinitatea era plină poate nu tocmai de înţelegere, dar cu certitudine de toleranţă. Îl privi amuzată pe Ruben şi strânse din umeri.

Bine, altă dată.

Împrumută puternicul glas în afinitate al şoimului-de-vid pentru a se identifica înaintea Consensului Golomo; senzorii DS

erau deja aţintiţi asupra lor.

Rutina pentru fiecare sistem pe care-l vizitau era aceeaşi: comunicarea unei sinteze a dispoziţiilor strategice ale Confederaţiei, urmată de relatări ale celor mai recente evenimente din sistemele vecine şi enumerarea planetelor şi asteroizilor ce se confruntau cu posibilitatea preluării. În schimb, Consensul oferea actualizarea informaţiilor despre sistemul local. *Oenone* putea să viziteze zilnic două, uneori trei sisteme stelare. Deocamdată, tabloul general care se contura era deprimant. Habitatele edeniste izbuteau să controleze situaţia, rămânând loiale politicii etichetate „izolare şi restricţionare". Populaţiile adamiste erau mai puţin stricte. Peste tot unde ajungeau, auzeau plângeri legate de dificultăţile derivate din carantină, griji edeniste provocate de Marina locală care nu-şi îndeplinea sarcinile trasate şi poveşti despre zborurile ilegale de nave stelare, pârâiaşul constant de asteroizi ce cădeau în mâinile posedaţilor, manevrele politice şi schimburile reciproce de avantaje.

În general noi respectăm legea într-o măsură mai mare decât adamiştii, spuse Oxley. **Iar ei sunt mai numeroşi decât noi. Asta va produce în mod inevitabil un dezechilibru.**

Nu le găsi scuze, zise Cacus.

Lipsa de educaţie şi frica, zise Syrinx. **Astea sunt motivele. Cred că va trebui să fim îngăduitori. În acelaşi timp însă atitudinea lor va fi o problemă reală pe termen lung. Ba chiar ar putea însemna ca pentru ei nici să nu mai existe „termen lung".**

Cu excepţia Regatului Kulu şi a una sau două dintre societăţile mai disciplinate.

Sugestia lui Ruben era plină de ironie.

Tânăra întârzie cu răspunsul, întrucât devenise conştientă de o nelinişte tot mai mare în Consensul Golomo. Şoimi-de-vid din forţa defensivă locală ieşeau şi intrau în găuri-de-vierme, umplând banda de afinitate cu un zumzet aţâţat.

Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

S-a confirmat posedarea aşezării asteroidale Ethenthia, îi informă Consensul pe *Oenone* şi echipajul său**. Tocmai am primit un mesaj de la Biroul Marinei Confederaţiei despre sosirea căpitanului SCNC Erick**

Thakrar de la Kursk. Potrivit şefului Biroului, Thakrar deţine informaţii foarte importante. Un şoim-de-vid a fost solicitat pentru a-l transporta pe căpitan şi pe prizonierul său la Trafalgar. Din păcate, întârzierea faţă de Ethenthia este de cincisprezece ore şi se pare că în timpul respectiv posedaţii…

Împreună cu toţi cei acordaţi la Consens, Syrinx şi echipajul ei fură imediat conştienţi de mesajul care sosea. Simţurile habitatului îl percepură ca pe un punct stelar violet de microunde ce strălucea direct spre Golomo de la Ethenthia.

– Sunt Erick Thakrar, căpitan SCNC: cel despre care v-a spus Emonn Verona… sau cel puţin aşa sper c-a făcut. Dumnezeule! Oricum, principalul este că posedaţii au preluat Ethenthia. Probabil c-o ştiţi deja. Am izbutit să mă-mbarc în nava stelară *Tigara,* dar vin după mine. Atenţie: informaţiile pe care le deţin sunt vitale. Nu le pot transmite printr-o legătură de comunicaţii neprotejată; vor deveni inutile, dacă ei află că le ştiu. În chiar clipa de faţă problema mea este însă că nava asta-i complet futută şi nici eu nu-s într-o stare mult mai bună. Am o aliniere parţială pe sistemul Ngeuni, totuşi potrivit almanahului ăstuia nu m-aşteaptă mare lucru. Cred că-i o colonie de etapa I. Dacă nu mă voi putea transfera acolo într-o navă stelară de Doamne-ajută, voi încerca să utilizez un efect de praştie ca s-ajung aici. Dumnezeule, platforma DS se fixează pe mine! Gata, efectuez saltul…

Ngeuni este o colonie de etapa I, răspunse imediat *Oenone.*

Syrinx fu instantaneu conştientă de poziţia planetei-colonie, la unsprezece ani-lumină depărtare. Corelată cu poziţia curentă a lui Ethenthia, alinierea era într-adevăr foarte delicată. Dacă nava lui Thakrar se găsea într-o stare atât de rea pe cât implica…

Colonia continuă să fie în etapa de pornire, urmă *Oenone.* **Este totuşi posibil să fie disponibile nişte nave stelare.**

Asta-i ceva ce ar trebui să urmăresc, spuse Syrinx către Consens.

Suntem de acord. Va mai trece o zi până ce Thakrar ajunge aici, presupunând că nava lui rămâne aptă de zbor.

Vom verifica Ngeuni, să vedem dacă a ajuns acolo.

Chiar pe când vorbea, energia curgea prin celulele configuratoare ale şoimului-de-vid.

*

Stephanie auzi un scrâşnet puternic, urmat de urletul asurzitor al unei sirene. Surâse larg către copiii aşezaţi în jurul mesei din bucătărie.

– Se pare că unchiul Moyo ne-a găsit un mijloc de transport.

Veselia îi păli însă când ajunse pe veranda din faţă a bungaloului. Autobuzul staţionat pe drum revărsa lumină în toate spectrele, iar caroseria era o masă ticsită de desene de flori ce se ridicau de pe o pajişte verde. Pe flancuri, IUBIRE, PACE şi KARMA fulgerau din neoane de cluburi de noapte. Zonele cele mai întunecate erau capacele strălucitor cromate ale roţilor.

Moyo coborî din cabină, cu un aer foarte preocupat, dar în acelaşi timp radiind stinghereală. Uşa din spate a autobuzului şuieră şi se deschise, glisând, iar dinăuntru coborî alt bărbat. Stephanie nu mai văzuse niciodată pe cineva cu atâta păr.

Copiii se înghesuiau în jurul ei, privind cu interes arătarea aceea veselă, care părea desprinsă dintr-un carnaval.

– El ne va duce într-adevăr la graniţă?

– Cum îl faci să lumineze?

– Te rog, Stephanie, pot să mă urc înăuntru?

Femeia nu-i putea refuza, aşa că le făcu semn să urce printr-o fluturare nepăsătoare a braţului. Copiii se revărsară peste mica peluză din faţă ca să examineze minunăţia.

– E clar în ce fel ar trebui asta să ne ajute să evităm orice atenţie nedorită, îi spuse ea lui Moyo. Ai înnebunit de tot?

Un deget vinovat îl indică pe noul său tovarăş.

– El e Cochrane şi m-a ajutat cu autobuzul.

– Deci a ta fost ideea?

– Sigur că da. Cochrane făcu o plecăciune adâncă: Nenicuţă, dintotdeauna mi-am dorit o maşinuţă ca asta.

– Bun. Ei bine, acum c-ai avut-o, ia-ţi rămas-bun de la ea. Eu trebuie să-i scot pe copiii ăştia de aici şi nu vor pleca în chestia asta. O vom schimba cu ceva mai adecvat.

– Nu te va ajuta cu nimic.

– Serios?

– Are dreptate, spuse Moyo. Nu ne putem furişa, în niciun caz pe aici, şi o ştii bine şi tu. Acum toţi pot simţi orice de pe Mortonridge.

– Ăsta nu-i totuşi un motiv ca să folosim… să folosim…

Indică exasperată cu braţul spre autobuz.

– Va fi ca un moment Zen mobil pentru cei cu gânduri impure, spuse Cochrane.

– Haide, scuteşte-mă!

– Nu, nu, vorbesc foarte serios. Orice şmecheros care o să vadă autobuzul ăsta va fi nevoit să-şi confrunte eul interior, înţelegi? Este perfecţiunea absolută, un suflet care priveşte în propriul său suflet. Cu el emiţi non-stop bunătate pe Radio Divinitatea; este o misiune de compasiune, care le face pe mame să plângă după copiii lor pierduţi. Autobuzul meu Cruciatul Karmic îi va ruşina pe toţi şi astfel vă vor lăsa să treceţi. Însă dacă daţi peste militari duri, de pildă peste un raid ostil infiltrat în spatele liniilor inamice, toate vibraţiile alea bune clădite de karma voastră vor fi irosite. Ţărămbeţilor care bântuie pe acolo, şi care nu-s deloc *cool* pe plan cosmic, le va veni mai uşor să-ngreuneze drumul pentru noi.

– Hmm…

Fără prea mare chef, Stephanie recunoscu că individul era logic, într-un sens straniu al cuvântului. Moyo ridică plin de speranţe din umeri spre ea, cu o loialitate care-i transmise căldură şi plăcere femeii.

– Bine, cred c-am putea să-ncercăm pentru câţiva kilometri. După aceea îl privi suspicios pe Cochrane: Ce vrei să spui prin „noi”?

El zâmbi şi deschise larg braţele. Un curcubeu miniatural îi trecu dintr-o palmă în cealaltă, arcuindu-i-se peste cap. Copiii râseră şi bătură din palme.

– Eu am fost la Woodstock, să ştiţi! Timp de trei zile, am ajutat la conducerea lumii. Aveţi nevoie de genul de influenţă paşnică pe care-l exercit. Sunt prietenul tuturor creaturilor vii, iar acum şi al celor ne-vii.

– Oh, fir-ar al dracu’!

*

Erick încă nu activase sistemele ambientale interne ale capsulei de susţinere biotică. Era prea îngrijorat de posibilul efect al consumului de energie asupra unicului generator de fuziune rămas funcţional al navei stelare. În celulele de rezervă ale matricei electronice nu era stocată în niciun caz suficientă energie pentru alimentarea nodurilor de salt.

Steaua lui Ngeuni era un punct alb-albastru sever, aflat la un sfert de an-lumină depărtare. Nu îndeajuns de luminos pentru a proiecta o umbră pe carcasă, totuşi mult peste magnitudinea 1, dominând câmpul stelar. Peste imaginea primită de la senzori se suprapuneau elemente grafice de navigaţie, un tunel de cercuri portocalii ce păreau s-o ghideze pe *Tigara* la câteva grade sud de stea. După cinci salturi încă nu făcuse corespondenţa cu delta-*v.*

Din fericire, propulsia cu fuziune a cliperului era capabilă de o acceleraţie de şapte *g* şi nu avea nicio încărcătură, ceea ce însemna că dispunea de suficient combustibil pentru o aliniere cuvenită. Problema avea să fie însă revenirea la Golomo.

Calculatorul de zbor îl anunţă că manevra de aliniere era aproape completă. *Tigara* gonea spre coordonatele de salt cu nouăsprezece kilometri pe secundă. Erick începu să reducă acceleraţia şi comandă generatorului de fuziune să alimenteze nodurile. Imediat ce fluxul de plasmă crescu, începu să primească datavizări de avertizări ce-i solicitau prudenţa. Câmpul restrictiv care ţinea departe de fuzelaj jetul de ioni cu temperatura de zece milioane de grade fluctua alarmant.

Erick încărcă prompt în calculatorul de zbor o comandă de purjare de urgenţă şi o legă de un senzor de monitorizare. Dacă câmpul restrictiv cădea sub cinci la sută, generatorul avea să se dezactiveze şi să purjeze.

Dintr-un motiv greu explicabil, nu simţea nicio încordare. Apoi îşi dădu seama că programul medical pâlpâia, solicitându-i atenţia. Când îl accesă, văzu că pachetele îi filtrau un potop de toxine şi neuro-chimicale din sânge, eliberând în acelaşi timp supresori chimici.

Rânji sălbatic, crispându-şi buzele în jurul tubului de oxigen al costumului IIS. Îi castra reflexele exact în momentul când avea cea mai mare nevoie de ele. Prea mulţi factori se cumulau împotriva lui. Şi totuşi nu se sinchisea aproape deloc, aşa cuibărit confortabil cum era în miezul hibernării sale seminarcotice.

Calculatorul de zbor anunţă că se apropiau coordonatele de salt. Senzorii şi panourile de termopurjare începură să se afunde în nişele lor. Propulsia principală reduse acceleraţia la zero. Erick acţionă rachetele ionice, menţinând *Tigara* pe curs.

După aceea nodurile configuratoare energetic fură complet încărcate. Bărbatul simţi în sfârşit o senzaţie îndepărtată de uşurare şi reduse outputul generatorului de fuziune. Câmpul

restrictiv tensionat vibră violent când fluxul de plasmă se reduse cu nouăzeci la sută în numai o jumătate de secundă. Avariate, componentele cu compensări ale căderilor parţiale nu răspunseră în timp util. O oscilaţie se propagă în lungul incintei tokamak, sfâşiind fluxul de plasmă.

Tigara efectuă saltul.

Se materializă în interiorul sistemului Ngeuni, sub forma unei sfere perfect inerte pentru o fracţiune de secundă. Echilibrul fu sfărâmat în clipita următoare, când plasma dezlănţuită pulveriză izolaţia tokamakului şi perforă carcasa, expediind în toate direcţiile săbii incandescente de ioni. Rezervoarele criogenice şi matricele electronice detonară, stârnind o reacţie în lanţ de explozii secundare. Nava se dezintegră în mijlocul unei revărsări de gaze radioactive şi sfărâmături neregulate şi topite. Capsula de susţinere biotică ieşi rotindu-se din nucleul exploziei: o sferă argintie a cărei suprafaţă era brăzdată de vene de carbon negru, acolo unde rafalele de energie şi fragmente minuscule împroşcaseră spuma nultermică lustruită.

Rachetele de avarie declanşară îndată ce ieşi dintre gazele clocotitoare şi opriră rostogolirea sălbatică a capsulei printr-un şoc puternic care aduse stabilitatea. Baliza începu să-şi emită apelul ascuţit de ajutor.

22

Precum majoritatea proiectelor lansate de guvernele şi instituţiile de pe Nyvan, asteroidul Jesup suferea de o lipsă cronică de finanţe, resurse inginereşti şi personal calificat. Principalele sale rezerve de minereu fuseseră exploatate cu mult timp în urmă şi în mod obişnuit veniturile ar fi fost investite în dezvoltarea industriei astroinginereşti a asteroidului, însă guvernul Noua Georgia folosise neaşteptatele venituri iniţiale pentru a plăti proiecte de pe planetă, mai imediate şi mai atrăgătoare pentru electorat.

După ce minereurile fuseseră epuizate, Jesup petrecuse următoarele decenii şchiopătând atât economic, cât şi industrial. Companiile manufacturiere neexperimentate se micşoraseră, transformându-se în auxiliare pentru service şi mici corporaţii locale de armament. Infrastructura sa tot mai veche era menţinută doar cu puţin deasupra dezintegrării. Dintre cele trei caverne biosfere planificate, numai una fusese terminată, în schimb în asteroid existau un număr mare de imense cavităţi pustii plasate strategic, care ar fi trebuit să fie nuclee de noi activităţi miniere.

Quinn simţi prima prezenţă indefinită pe când mergea prin unul dintre interminabilele tuneluri de rocă necăptuşită ce legau cavităţile abandonate. Se opri atât de brusc, încât Lawrence aproape că se izbi de el.

– Ce-a fost asta?

– Ce anume? întrebă Lawrence.

Quinn se roti în cerc complet, scanând lent piatra incrustată cu praf a tunelului larg. Firicele de condens curgeau pe pereţii curbi şi plafon, săpând canale mici şi ramificate prin pulberea de abanos şi generând stalactite miniaturale fragile. Părea ca şi cum tunelului i-ar fi crescut o blană din ţepi de cactus. Nu exista însă niciun loc în care s-ar fi putut ascunde cineva, ci doar zonele de întuneric dintre panourile luminescente foarte distanţate.

Alaiul său de discipoli aşteptă cu răbdare neliniştită. După două zile de ceremonii de iniţiere convingător de brutale, asteroidul îi aparţinea, totuşi Quinn era dezamăgit de numărul adevăraţilor posedaţi convertiţi. Crezuse că tocmai ei, dintre toţi oamenii, aveau să-i dispreţuiască pe Isus, Allah, Buddha şi

celelalte false divinităţi pentru că-i condamnaseră la un purgatoriu agonizant. Ar fi trebuit să fie uşor să le arate calea către Aducătorul Luminii, dar ei continuau să demonstreze o rezistenţă surprinzătoare faţă de învăţăturile lui. Ba existau chiar unii care interpretau revenirea din lumea de dincolo ca pe o formă de mântuire.

Quinn nu putu găsi nimic în tunel, deşi era sigur că prinsese un crâmpei de gând care nu aparţinea niciunuia din alai. Fusese însoţit de o mişcare aproape imperceptibilă: gri pe fundal negru. Prima lui reacţie fusese că cineva se furişa în spatele lor.

Iritat de distragere, porni mai departe şi mantia i se ridică, lunecând deasupra podelei de piatră murdară. În tunel era rece, şi răsuflarea i se transforma în vapori ca de zăpadă chiar în faţa ochilor. Sub tălpi începură să scrâşnească particule de gheaţă.

O rafală de aer tăios îl mătură, foşnind audibil. Mantia îi flutură.

Se opri din nou, de data aceasta furios.

– Ce pula mea se-ntâmpl-aici? În tunelu-ăsta nu există conducte ambientale.

Ridică o mână pentru a simţi aerul care era acum perfect nemişcat.

Cineva râse.

Quinn se roti fulgerător, însă discipolii se priveau unul pe celălalt, derutaţi. Niciunul n-ar fi cutezat să-şi bată joc de deruta sa. Pentru o clipă se gândi la silueta necunoscută din spaţioportul de pe Norfolk şi la volbura intensă de văpăi pe care o dezlănţuise. Dar episodul acela se petrecuse la ani-lumină depărtare şi nimeni altul nu mai scăpase de pe planetă, cu excepţia fetei Kavanagh.

– Tunelurile astea se comportă întotdeauna ciudat, rosti Bonham.

Era unul dintre noii convertiţi şi poseda corpul lui Viny „Norocosu'" pe care-l răsucea în formă de vârcolac, decolorând pielea, ascuţind dinţii şi dilatând ochii. Ţepi groşi de păr de animal îi răsăreau din ţeasta argintie. Afirma că se născuse într-o familie de aristocraţi veneţieni la sfârşitul secolului al XIX-lea şi că fusese omorât înainte să fi împlinit douăzeci şi şapte de ani, în Primul Război Mondial, dar numai după ce gustase atât decadenţa, cât şi cruzimea oarbă a epocii. Un gust care devenise un apetit vorace. Nu avusese nevoie de convingere pentru a

îmbrăţişa doctrina lui Quinn.

– L-am întrebat pe un flăcău de la întreţinere şi a zis că-i din cauză că în tuneluri nu există conducte de ventilaţie care să le aerisească aşa cum trebuie. Apar tot felul de fenomene şi supratensiuni ciudate.

Quinn nu fu satisfăcut. Era convins că percepuse pe cineva care îi spiona. Mormăi nemulţumit şi porni din nou la drum.

Nimic straniu nu se mai întâmplă până când ajunseră în cavitatea în care lucra una dintre echipe. Era o incintă aproape sferică, cu podea mică şi plată care juca rolul de răspântie pentru şapte tuneluri largi. Din apexul ei atârna un singur tub metalic gros, care zăngănea sonor în timp ce sufla un curent de aer cald şi uscat. Quinn făcu o grimasă într-acolo, după care se apropie de grupul de cinci bărbaţi care fixau de podea bomba de fuziune. Învelişul metalic al acesteia era un con cu vârful bont, înalt de şaptezeci de centimetri. Câteva blocuri procesoare fuseseră conectate cu cabluri optice la baza sa. Bărbaţii se opriră din lucru şi luară poziţie de drepţi la apropierea lui Quinn.

– A trecut cineva pe aici mai devreme?

Îl asigurară că nu trecuse nimeni. Unul dintre ei era non-posedat, un tehnician din Forţa Defensivă Noua Georgie. Asuda abundent şi gândurile îi erau un amestec de spaimă şi revoltă.

Quinn i se adresă direct:

– Totul merge bine?

– Da, murmură supus tehnicianul care arunca întruna priviri către Doişpe-T.

Şeful bandei arăta jalnic. Jeturi minuscule de aburi răbufneau din părţile mecanice ale corpului său. Cruste urduroase se acumulau în jurul marginilor osului în care i se afla creierul, aidoma cerii de lumânare care dădea pe afară. Membrana care-i învelea creierul se îngroşase (aşa cum dorise Quinn), dar căpătase o tentă verzuie nesănătoasă. Bărbatul clipea şi mijea ochii întruna, de parcă s-ar fi luptat cu durerea.

Quinn urmări cu încetineală deliberată privirea non-posedatului.

– Ah, da! Cel mai temut gangster de pe planetă. Un şmecher dur de tot, care nu vrea să creadă-n Fratele Domnului, indiferent ce i-aş face. Destul de idiot, de fapt. Chestia însă este că mi-e util. Aşa că-l las să trăiască. Atât timp cât nu se-ndepărtează prea mult de mine, continuă să trăiască. Este ca un fel de

metaforă, înţelegi? Ia zi, tu o să fii şmecher?

– Nu, domnule Quinn.

– Eşti deştept, în pula mea.

Capul lui Quinn ieşi puţintel de sub umbra glugii, îngăduind unei raze slabe de lumină să-i atingă pielea cenuşie. Tehnicianul închise ochii ca să nu-l vadă şi buzele murmurară o rugăciune.

– Ia zi, bomba asta o să funcţioneze?

– Da, domnule Quinn. Este un focos de război de o sută de megatone, toate-s aşa. După ce vor fi legate la reţeaua asteroidului, le putem detona secvenţial. Atât timp cât în preajma lor nu se află posedaţi, vor funcţiona corespunzător.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta. Discipolii mei nu vor fi aici când Noaptea îşi iţeşte zorii pe cer.

Se întoarse către tunel, îl examină suspicios şi percepu din nou senzaţia de mişcare, un pâlpâit nu mai puternic decât bătaia unei aripi de pasăre şi de două ori mai rapid. Era sigur că cineva privise scena. O urmă de trepidaţie spânzura în aer ca parfumul unei flori de vară.

Când se opri la intrare, zări linia de panouri luminescente ce se micşorau în depărtare, înainte de a dispărea după o curbă. Din tunel nu răzbătea decât zgomotul slab al picăturilor de apă. Aproape că se aştepta să vadă aceeaşi siluetă omenească lipsită de trăsături care apăruse în hangarul de pe Norfolk.

– Dacă te ascunzi, atunci eşti mai slab decât mine! se adresă el coridorului aparent pustiu. Asta-nseamnă că vei fi găsit şi adus înaintea mea, pentru a fi judecat. Ar fi mai bine să vii acum.

Nu primi niciun răspuns.

– Cum vrei, cap-de-miel. Ai văzut ce se-ntâmplă cu oamenii care nu-mi plac.

*

Quinn petrecu restul zilei dând instrucţiuni ce aveau să determine căderea Nopţii pe planeta inocentă de dedesubt. Acum comanda reţeaua DS a Noii Georgia şi avea să fie simplu pentru platforme să interfereze cu celelalte două reţele funcţionale ale lui Nyvan şi cu diverşii sateliţi naţionali de senzori. La adăpostul barajului aceluia de bruiaj electronic, avioanele spaţiale aveau să coboare nedetectate către suprafaţă. Fiecare naţiune avea să primească vizita unui grup de posedaţi din Jesup. Iar blestemul antagonismului naţionalist al lui Nyvan avea să împiedice o reacţie unificată la nivel planetar,

care ar fi fost unicul tip de răspuns cu ceva şanse.

Posedaţii aveau să cucerească planeta probabil mai uşor decât pe oricare alta din Confederaţie. Ei formau o singură forţă, care nu ştia nimic despre frontiere şi limite.

Quinn îi alese cu mare atenţie pe cei care urmau să fie trimişi pe planetă. Câte doi devotaţi pentru fiecare avion spaţial, pentru a se asigura că-şi urmau vectorii de zbor şi asolizau în zona alocată, însă restul erau dintre cei pe care numai frica şi propria lui proximitate îi menţineau loiali: necredincioşii. Alegerea fusese deliberată. Scăpaţi de subjugarea lui Quinn, aveau să facă ceea ce făcuseră întotdeauna şi aveau să încerce să posede cât mai mulţi oameni puteau.

Lui nu-i păsa că n-avea să fie acolo, să umble printre ei şi să aducă cuvântul Fratelui Domnului. Norfolk îi arătase că aşa ceva constituia o eroare. Convertirea individuală era complet nepractică în cazul populaţiilor planetare.

Sarcina lui Quinn şi a discipolilor săi era aceeaşi ca a tuturor sacerdoţilor; ei existau pur şi simplu pentru a pregăti terenul pe care să păşească Fratele Domnului, să ridice templele şi să prepare sacramentul. Mesajul final urma să fie adus de El, care avea să arate lumina.

Avioanele spaţiale reprezentau doar jumătate din plan. Quinn era pregătit să trimită nave interorbitale comandate de ciracii săi cei mai de încredere către cei trei asteroizi abandonaţi. Bolovanii aceia lipsiţi de valoare deveniseră pietre de temelie în planurile de avansare a Nopţii.

*

Trecuse de miezul nopţii când Quinn reveni în tunel. De data aceasta era singur. Rămase nemişcat sub intrarea arcuită vreme de un minut întreg, îngăduindu-i celui care exista acolo să-l observe. După aceea ridică o mână şi expedie o singură salvă de foc alb către cablul electric care trecea pe sub plafon. Toate panourile luminescente se stinseră.

– Acum vom şti care dintre noi este stăpânul beznei! răcni el în întuneric.

Înaintă, căutând numai cu mintea, percepând roca sub forma unui tub gri-deschis lipsit de substanţă în jurul său. Era tot ceea ce exista într-un univers fără atribute.

Zefire slabe de aer rece îi mângâiară mantia. Un bâzâit slab, la limita percepţiei, spori; era similar cu Babelul din lumea de

dincolo, dar mult mai slab.

Nu simţea teamă, nici chiar curiozitate faţă de confirmarea fenomenului aceluia nepământean. Stăpânii care se înfruntau între ei pentru inima universului şi a locuitorilor săi acţionau în moduri pe care nu le-ar fi putut înţelege niciodată. El nu deţinea decât propria-i putere şi ştiinţa că se cunoştea pe sine. Indiferent ce s-ar fi petrecut, n-ar fi bătut niciodată în retragere.

– V-am prins acum, lăbarilor, şopti spre glasurile tremurătoare.

Parcă drept răspuns, aerul deveni mai rece şi agitaţia i se intensifică. Quinn se concentră, străduindu-se să-şi focalizeze vederea supranaturală chiar asupra curenţilor de aer. Erau fuioare indefinite ce se răsuceau şi minţii lui îi venea greu să le prindă. Insistă totuşi, căutând punctele în care căldura părăsea moleculele de gaze.

Pe măsură ce se afundă tot mai mult în valurile convolute de energie, un flux de lumină începu să se materializeze în aerul din jur, trimiţând licăriri slabe de culoare ce dansau prin tunel. Era ca şi cum atomii atmosferei se extinseseră în globule vaste şi vide, care goneau unele în jurul celorlalte într-o agitaţie frenetică. Când îşi repezi muchia palmei către una dintre formele acelea luminescente şi lunecătoare, mâna i se văzu ca o pată negru-mat care trecu fără efort prin apariţia înceţoşată. Degetele i se închiseră, dar nu apucară nimic.

Globul de ceaţă strălucitoare îşi schimbă direcţia şi fugi printre celelalte de felul său, îndepărtându-se de Quinn.

– Întoarce-te! răcni el furios şi slobozi o rafală de foc alb în direcţia în care dispăruse.

Talazul aerian se retrase dinaintea salvei de energie.

În clipa aceea Quinn îi văzu pe oamenii ghemuiţi laolaltă în întunericul din tunel. Iluminate de descărcarea energetică, chipurile li se zăreau împietrite, speriate. Toţi se holbau la el.

Salva de energie dispăru şi odată cu ea şi viziunea. Quinn privi bancul nebulos care se legăna agitat. Globulele se depărtau constant de el, sporindu-şi viteza.

Crezu atunci că ştia ce erau. Un grup de posedaţi care descoperiseră cum să se facă invizibili. Propria lui putere energetică începu să-i clocotească prin corp, copiind tiparele din interiorul aerului efervescent. Era incredibil de dificil, necesitând aproape toată puterea sa. Când energia pârâi în jurul lui în noua

configuraţie, înţelese ce se petrecea: era un efect similar celui căutat de posedaţii sălbatici în încercarea lor de a scăpa din acest univers – silirea deschiderii uneia dintre nenumăratele fisuri din realitatea cuantică.

Quinn persevera, străduindu-se din răsputeri, trăgând cu mâinile şi ghearele de deschiderea imprecisă. La urma urmelor, dacă ei o puteau face, atunci şi el, Alesul, putea atinge aceeaşi stare. Se năpusti după spectrele care fugeau prin tunel spre cavitatea unde fusese plasată bomba. Scăparea de sub control sau din vedere a unui grup întreg de suflete era ultimul lucru pe care l-ar fi putut îngădui.

Ieşirea sa în noul tărâm fu gradată. Contururile adumbrite de materie pe care le percepea mintea lui începură să capete mai multă substanţă, devenind mai puţin translucide. Pielea îi furnică, de parcă ar fi trecut printr-o membrană de electricitate statică. Apoi ajunse acolo. Greutatea era diferită, trupul i se simţea ca şi când ar fi fost mai uşor decât o picătură de ploaie, şi îşi dădu seama că nu respira. Inima i se oprise de asemenea, totuşi, cumva, corpul continua să-i funcţioneze. Bănuia că asta se petrecea pur şi simplu prin puterea voinţei.

Intră în cavitate şi-i găsi pe toţi: vreo două sute de oameni, bărbaţi, femei şi copii. Un grup mare era adunat în jurul bombei de fuziune; dacă nu le-ar fi văzut groaza evidentă, ar fi putut crede că i se rugau. Se întoarseră cu feţele către el şi se auzi un suspin colectiv de teamă. Copiii se strânseră lângă părinţi. Câţiva ridicară mâini tremurătoare, parcă în semn de apărare.

– Bau! făcu Quinn. Vă văd, găozarilor.

Ceva era în neregulă; între ei şi el exista o diferenţă. Propriul lui corp strălucea de la puterea energetică pe care o exercita, proiectând o imagine viguroasă. Prin contrast, ei erau uniform de palizi, aproape monocromi. Irosiţi.

– Frumoasă încercare, urmă Quinn, însă de Fratele Domnului nu vă puteţi ascunde nicăieri. Acum vreau ca toţi să vă-ntoarceţi la realitate cu mine. N-o să fiu prea dur; în noaptea asta am învăţat un truc util.

Îşi fixă ochii asupra unui adolescent cu păr fluturător şi-i zâmbi.

Băiatul clătină din cap.

– Nu ne putem întoarce, se bâlbâi el.

Quinn înaintă rapid cinci paşi şi dădu să-l înhaţe de braţ.

Degetele lui nu reuşiră să-l prindă, totuşi încetiniră când îi trecură prin mânecă. Braţul adolescentului se învăpăie brusc de culori scânteietoare şi băiatul ţipă şocat, împleticindu-se înapoi.

– Nu, Quinn! îl imploră el. Te rog. Mă doare.

Quinn îi cercetă faţa strâmbată de durere, destul de încântat de ceea ce vedea.

– Aşadar îmi cunoşti numele.

– Da. Te-am văzut sosind. Te rugăm, lasă-ne-n pace. Nu vă putem face niciun rău.

Quinn înaintă în lungul şirului din faţă al grupului, privindu-i pe rând pe membrii săi strânşi laolaltă, care tremurau speriaţi. Toţi etalau aceeaşi deprimare şi puţini îi puteau susţine privirea.

– Vrei să zici că atunci când am sosit eu, voi eraţi deja aşa?

– Da, răspunse adolescentul.

– Cum? Eu am fost primul care i-a adus pe posedaţi aici. Ce pula mea sunteţi voi?

– Noi suntem… Adolescentul privi în jur către cei asemenea lui, cerându-le aprobarea: Noi suntem stafii.

*

Apartamentul hotelului era la două niveluri deasupra solului, ceea ce-i oferea un câmp gravitaţional aproximativ de o cincime din cel cu care Louise se obişnuise pe Norfolk. Fetei i se părea încă şi mai neplăcut decât imponderabilitatea. Fiecare mişcare trebuia bine gândită în avans. Nici Genevieve şi nici Fletcher nu păreau să fie foarte încântaţi.

Apoi aerul, mai exact lipsa lui. Ambele caverne biosfere din Phobos erau menţinute la presiune scăzută. Era o valoare intermediară, dublă faţă de cea de pe Marte, pentru a-i ajuta să se aclimatizeze pe călătorii aflaţi în drum spre planetă. Louise era fericită că nu cobora pe suprafaţă; fiecare răsuflare însemna un efort real de a inspira suficient oxigen.

Însă asteroidul era o minunăţie vizuală… după ce te obişnuiai cu solul care ţi se curba deasupra capului. Balconul oferea o vedere excelentă peste parc şi câmpuri şi Louisei i-ar fi plăcut să se plimbe prin păduri; mulţi arbori erau bătrâni de secole, iar demnitatea lor o liniştea, făcând ca microlumea aceea să pară mai puţin artificială. Din locul în care se găsea pe balcon, putea zări câţiva cedri, ale căror straturi distinctive de ramuri verde-cenuşii ieşeau în evidenţă pe fundalul frunzişului verde mai intens. Nu avusese însă timp pentru asemenea activităţi de

relaxare. Imediat ce debarcaseră din *Tărâmul Îndepărtat,* Endron îi cazase aici (deşi apartamentul fusese plătit cu banii ei). După care plecaseră la cumpărături, ceva despre care fata crezuse că-i va face plăcere, însă, din păcate, Phobos nu semăna deloc cu Norwich. Nu existau magazinele universale şi buticurile exclusiviste din capitala Norfolkului. Toate hainele lor fuseseră achiziţionate din depozitul de produse generale ES, care era pe jumătate magazin, pe jumătate antrepozit, dar, bineînţeles, niciuna nu i se potrivea ei sau lui Gen. Corpurile lor aveau o formă complet diferită faţă de ale locuitorilor marţieni şi selenari ai asteroidului şi tot ce alegeau trebuia să fie adaptat. Urmaseră după aceea blocurile procesoare (toţi cei din Confederaţie le utilizau, explică Endron, şi în primul rând călătorii). Genevieve alesese unul cu un proiector AV de putere mare, pe care-l încărcă prompt cu peste cincizeci de jocuri din nucleul de memorie centrală al depozitului. Louise îşi luase unul care-i putea controla pachetul nanonic medical din jurul încheieturii, îngăduindu-i să-şi monitorizeze propria stare fiziologică.

Astfel echipată, şi cu aspectul oricărui turist normal din Confederaţie, Louise îl însoţise apoi pe Endron în hostelurile frecventate de membrii echipajelor navelor stelare. Era o rederulare a tentativelor ei de cumpărare a biletelor de plecare de pe Norfolk; de data aceasta însă avea mai multă experienţă şi Endron se descurca fără probleme prin Phobos. Avură nevoie de numai două ore pentru a găsi *Jamrana,* o navă de marfă interorbitală care pleca spre Pământ, şi să cadă la înţelegere la un preţ global pentru Louise şi ceilalţi.

Mai rămânea astfel problema paşapoartelor.

Louise îmbrăcă o fustă tartan (cu ţesătura rigidizată pentru a o împiedica să se ridice în gravitaţia scăzută), ciorapi negri şi un top verde, cu guler rotund pe lângă gât. Hainele erau precum calculatoarele, gândi ea; după ce utilizase calculatorul de zbor din *Tărâmul Îndepărtat,* n-ar mai fi putut reveni niciodată la terminalele idioate operate prin tastatură de pe Norfolk, iar acum dispunea de un milion de stiluri de vestimentaţie, dintre care niciunul nu fusese creat după conceptul absurd al *cuviinţei...*

Ieşi în salon. Genevieve se afla în dormitor; prin uşa închisă răzbăteau sunetele slabe de muzică şi dialoguri înăbuşite ce anunţau rularea altui joc prin blocul ei procesor. Louise n-o aproba pe de-a-ntregul, dar obiecţiile ar fi părut răutăcioase

acum, iar pe de altă parte jocurile o făceau pe mezină să mai uite de situaţia în care se găseau.

Fletcher stătea pe unul dintre cele trei fotolii pentru două persoane, capitonate cu piele albastru-purpurie, care alcătuiau zona de conversaţie din salon, întors cu spatele la fereastra din sticlă. Louise se uită la el, apoi la panorama pe care o ignora.

– Ştiu, lady Louise, rosti el încetişor. Mă crezi un nebun. La urma urmelor, am făcut o călătorie printre stele, într-o corabie care înota prin aer cu graţia unui peşte în ocean.

– În univers există lucruri şi mai stranii decât aşezările asteroidale, rosti ea înţelegător.

– Ca întotdeauna, ai dreptate. Aş vrea să pot înţelege motivul pentru care pământul de deasupra noastră nu cade pentru a ne îngropa. Este ceva păgân, o sfidare a ordinii naturale.

– Nu, nu-i vorba decât despre forţa centrifugă. Vrei să mai accesezi o dată textul educaţional?

El îi surâse ironic.

– Cel pe care învăţătorii vremurilor acestora l-au pregătit pentru copiii de zece ani? Cred că mă voi cruţa de repetarea umilinţei, lady Louise.

Fata îşi privi ceasul de aur, aproape ultimul obiect personal care supravieţuise de pe Norfolk.

– Endron ar trebui să ajungă aici dintr-un minut în altul. În câteva ore ar trebui să putem părăsi Phobos.

– Despărţirea noastră nu mă bucură, lady.

Era unicul subiect pe care ea nu-l menţionase niciodată din ziua în care intraseră în *Tărâmul Îndepărtat.*

– Aşadar continui să vrei să cobori pe Pământ?

– Da, aşa este. Deşi inima mea se teme de ceea ce mă aşteaptă acolo, nu mă voi abate de la misiunea pe care am găsit-o pentru noul meu corp. Planurile lui Quinn trebuie zădărnicite.

– Probabil că el este deja acolo. Dumnezeule, e posibil ca tot Pământul să fie posedat până când ajungem la Haloul O'Neill!

– Chiar dacă aş şti asta mai presus de orice îndoială, tot nu mi-aş îngădui să dau îndărăt. Îmi pare cu adevărat rău, lady Louise, dar calea îmi este statornicită. Nu-ţi face însă griji fără rost, fiindcă voi rămâne alături de voi până ce veţi găsi o navă spre Seninătate. Şi mă voi asigura că la bordul ei nu există posedaţi, înainte de a porni la drum.

– Nu încercam să te opresc, Fletcher, ci cred că sunt uşor

temătoare în privinţa loialităţii tale. În epoca aceasta oamenii par întotdeauna să se pună pe sine pe primul loc. Eu aşa fac.

– Dragă Louise, tu pui pruncul tău pe primul loc şi dârzenia aceasta ţi-o admir. Unicul meu regret este că, îmbarcându-mă în propria-mi aventură nesăbuită, nu-ţi voi cunoaşte probabil niciodată logodnicul, pe acest Joshua despre care vorbeşti. Mi-ar face mare plăcere să-l văd pe bărbatul demn de iubirea ta – trebuie să fie un prinţ între prinţi.

– Joshua nu-i un prinţ. Acum ştiu că nu-i nici pe departe perfect. Dar… are totuşi câteva puncte bune. Palmele îi atinseră pântecul. Va fi un tată bun.

Ochii li se întâlniră şi Louise avu impresia că până atunci nu mai văzuse niciodată atâta singurătate. În toate textele de istorie pe care le parcurseseră, el avusese întotdeauna grijă să evite tot ce i-ar fi putut spune ce se întâmplase cu familia pe care o lăsase pe insula Pitcairn.

Ar fi fost foarte uşor pentru ea să se aşeze lângă Fletcher şi să-l cuprindă în braţe. Cu certitudine o persoană atât de singură ar fi meritat puţină alinare. Emoţiile fetei erau înrăutăţite de faptul că ştia că el îi putea percepe nesiguranţa.

Procesorul uşii anunţă că Endron aştepta. Louise trecu peste momentul acela cu un surâs plin de viaţă şi plecă s-o cheme pe Genevieve din camera ei.

– Trebuie să mergem chiar toţi? îl întrebă reticentă Genevieve pe Endron. Ajunsesem la nivelul al treilea din Castele-celeste. Caii înaripaţi soseau s-o salveze pe prinţesă.

– Ea va fi tot acolo când ne-ntoarcem, zise Louise. Poţi continua jocul în navă.

– El are nevoie de tine acolo pentru o scanare imagistică integrală, spuse Endron. Mă tem că nu poate fi evitată.

Genevieve părea complet dezgustată.

– Bine.

Endron îi conduse prin unul dintre spaţiile publice. Încet, Louise începuse să stăpânească arta mersului în câmpul gravitaţional slab al asteroidului. Nu puteai face nimic pentru a nu părăsi solul la fiecare pas, aşa că era mai bine să te împingi puternic în degetele de la picioare, pe care le îndoiai astfel încât să te proiecteze pe o traiectorie cât mai orizontală. Ştia însă că indiferent cât de mult ar fi exersat nu avea să meargă niciodată la fel de fluid ca marţienii.

– Voiam să te-ntreb ceva, zise Louise după ce intrară într-un lift. Dacă voi sunteţi comunişti, cum poate echipajul *Tărâmului Îndepărtat* să vândă aici Lacrimile Norfolk?

– De ce n-ar putea? Este unul dintre avantajele de a fi membru de echipaj. Singurul lucru pe care nu dorim să-l aducem aici este plata taxelor de import. Şi deocamdată n-am făcut-o.

– Dar de ce nu deţineţi toţi toate bunurile? De ce trebuie să plătiţi pentru ele?

– Tu te gândeşti acum la comunismul superortodox. Oamenii de aici îşi păstrează bunurile personale şi banii. Nicio societate n-ar putea supravieţui fără conceptul ăsta; la sfârşitul zilei trebuie să poţi arăta că ai lucrat ceva. Asta-i natura umană.

– Aşadar aveţi şi latifundiari pe Marte?

Endron chicoti.

– Nu mă refer la genul acela de proprietate. Noi ne păstrăm doar bunurile personale. De pildă, apartamentele sunt proprietatea statului care plăteşte pentru ele. Colectivelor agricole li se alocă terenuri.

– Şi voi acceptaţi asta?

– Da. Pentru că sistemul funcţionează. Statul are putere şi bogăţie enormă, dar noi votăm în privinţa folosirii acestei puteri şi bogăţii. Suntem dependenţi de stat, dar îl şi controlăm. Suntem de asemenea foarte mândri de el. Nicio altă cultură sau ideologie n-a fost vreodată în stare să terraformeze o planetă. Vreme de cinci secole Marte ne-a absorbit avuţia totală a naţiunii. Extraplanetarii nu au habar de nivelul de dedicaţie necesar pentru aşa ceva.

– Asta pentru că de pildă nu înţeleg de ce aţi făcut-o.

– Am fost prinşi în capcana istoriei. Strămoşii noştri şi-au modificat corpurile pentru a trăi într-un câmp gravitaţional selenar înainte de construirea propulsiei TTZ. Ei şi-ar fi putut trimite copiii să colonizeze nenumărate planete terracompatibile, dar copiii aceia ar fi avut nevoie de modificări genetice pentru a se readapta la „norma” umană. Părintele şi copilul ar fi fost separaţi la naştere; n-ar mai fi fost descendenţi, ci doar fraţi vitregi într-un mediu străin. De aceea am decis să ne facem singuri o lume a noastră.

– Dacă am urmărit corect acest dialog, zise Fletcher, aţi petrecut cinci secole, transformând Marte dintr-un deşert într-o grădină?

– Exact.

– Sunteţi cu adevărat într-atât de puternici încât să puteţi rivaliza cu lucrarea Domnului nostru?

– Cred că El a avut nevoie doar de şase zile. Noi mai avem mult înainte să-l putem egala. De altfel, nici nu vom mai repeta încercarea.

– Întreaga naţiune selenară emigrează acum aici? interveni Louise, nerăbdătoare să oprească întrebările lui Fletcher.

Îl surprinsese pe Endron aruncându-i priviri nedumerite în timpul călătoriei. Pe viitor trebuia să fie atentă la momentele respective; fata se obişnuise cu naivitatea posedatului şi aproape că n-o mai băga în seamă. Alţii nu erau la fel de generoşi.

– Asta a fost ideea iniţială, dar actualmente majoritatea locuitorilor oraşelor selenare şovăie în a pleca. Cei care vin totuşi aici ca să rămână sunt în principal din generaţia mai tânără. În felul acesta mutarea este gradată.

– După ce nu vei mai zbura cu navele stelare, vei trăi pe Marte?

– M-am născut pe Phobos şi cerurile nu mi se par ceva natural. Doi dintre copiii mei trăiesc în Thoth City. Îi vizitez când pot, dar nu cred că m-aş adapta acolo. După atât timp, naţiunea noastră începe finalmente să se schimbe. Nu foarte repede, însă este vizibil.

– Cum? În ce fel se poate comunismul schimba?

– Cu bani, bineînţeles. Proiectul de terraformare nu mai absoarbe acum toţi fuzidolarii câştigaţi de industriile noastre de stat şi există mai multe lichidităţi care încep să se infiltreze în economie. Generaţia mai tânără adoră blocurile AV importate, albumele StF şi hainele; pune foarte multă valoare pe aceste simboluri de stare, ignorând produsele propriei noastre naţiuni pur şi simplu de dragul diferenţei, pe care o vede ca însemnând originalitate. Şi are o planetă întreagă pe care să colinde; unii dintre noi ne facem realmente griji că ar putea să plece în sălbăticie şi să ne respingă total. Cine ştie? Nu m-ar deranja însă dacă ne-ar abandona într-adevăr dogmele. La urma urmelor, este planeta lor. Noi am construit-o pentru ca ei să-i poată cunoaşte libertatea. Ar fi o prostie absolută să încercăm să le impunem vechile restricţii. Evoluţia socială este vitală dacă se doreşte supravieţuirea unei naţiuni etnice; iar cinci secole este un timp cam îndelungat pentru a rămâne statici.

– Aşadar, dacă oamenii vor revendica terenurile, nu veţi încerca să le confiscaţi?

– Să le confiscăm? Ai vorbit cam maliţios. Asta spun că vor face comuniştii de pe planeta ta?

– Da, ei vor să redistribuie echitabil averea lui Norfolk.

– Ei bine, spune-le din partea mea că nu va merge! Dacă încearcă să schimbe lucrurile acum, nu vor face decât să genereze şi mai multe conflicte. Nu poţi să impui ideologii oamenilor care nu le îmbrăţişează cu toată inima. Naţiunea selenară funcţionează pentru că aşa a fost planificat din clipa în care oraşele şi-au câştigat independenţa faţă de companii. Conceptul este acelaşi ca în cazul Norfolkului, diferenţa fiind că întemeietorii voştri au optat pentru o Constituţie pastorală. Comunismul funcţionează aici pentru că toţi îl susţin şi reţeaua ne-a permis să eliminăm majoritatea formelor de corupţie din serviciile civile şi consiliile de guvernare locală care au nenorocit majoritatea tentativelor anterioare. Dacă oamenilor nu le place sistemul, ei pleacă pur şi simplu, nu încearcă să-l strice pentru toţi ceilalţi. Nu asta se întâmplă pe Norfolk?

Louise se gândi la cele ce-i spusese Carmitha.

– Este greu pentru cei din Uniunea Terenurilor. Zborul stelar este scump.

– Aşa cred. Aici avem noroc, Haloul O'Neill îi preia pe toţi nemulţumiţii – unii asteroizi au niveluri întregi de gravitaţie scăzută locuite de emigranţi de pe Lună. Guvernul nostru îţi va cumpăra până şi biletul. Poate că ar trebui să încercaţi asta pe Norfolk. Ideea de diversitate a Confederaţiei este de a oferi toate genurile posibile de culturi etnice. Nu există o nevoie reală pentru conflict intern.

– Asta-i o idee bună. Ar trebui s-o amintesc tatei când mă întorc. Sunt sigură că un bilet doar dus la bordul unei nave stelare ar fi mai ieftin decât ţinerea aceleiaşi persoane în lagărele de muncă arctice.

– De ce să-i spui tatălui tău? De ce să nu faci tu însăţi campanie?

– Pe mine nu m-ar asculta nimeni.

– Nu vei rămâne toată viaţa la vârsta asta.

– Mă refer la faptul că sunt femeie.

Endron se încruntă derutat.

– Înţeleg. Poate că ăsta ar fi un subiect mai potrivit pentru

care să faci campanie. Din prima zi ai avea de partea ta jumătate din populaţie.

Louise izbuti un surâs stingher. Nu-i plăcea să fie nevoită să-şi apere de sarcasme planeta natală; oamenii ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă politeţe. Necazul era că ei înseşi îi venea greu să pledeze în favoarea unora dintre obiceiurile de pe Norfolk.

Endron îi duse la unul dintre cele mai de jos niveluri locuite: un coridor de serviciu larg, care cobora din caverna biosferă adânc în interiorul asteroidului. Era rocă goală, cu un perete alcătuit din straturi suprapuse de cabluri şi conducte. Podeaua era foarte netedă şi uşor concavă. Louise se întrebă cât de veche trebuia să fie pentru ca tălpile oamenilor s-o fi tocit într-atât.

Ajunseră la o uşă metalică lată, verde-măsliniu, şi Endron datavizǎ un cod spre procesorul ei. Nu se întâmplă nimic. Fu nevoit să datavizeze codul de încă două ori înainte ca uşa să se deschidă. Louise nu riscă să arunce vreo privire către Fletcher.

La interior se afla o sală de mărimea unei catedrale, plină cu trei rânduri de transformatoare electrice de mare tensiune. Bucle uriaşe de cabluri groase, negre, ieşeau din deschideri aflate sus pe pereţi şi se întindeau deasupra culoarelor într-o ţesătură complicată care le lega de cilindrii groşi, cu nervuri sure. În aer se simţea iz pătrunzător de ozon.

Pe peretele îndepărtat, o scară cu trepte metalice suia la oficiul mic, tăiat în rocă, al unui manager de întreţinere. Două ferestre înguste aveau vedere spre culoarul central, iar când merseră pe acesta distinseră la interior o siluetă omenească. Alarma lui Fletcher faţă de energia care zumzăia sălbatic împrejurul lor era evidentă în sudoarea de pe fruntea şi palmele lui, ca şi în paşii mărunţi şi precis controlaţi.

Oficiul avea un birou mare cu un terminal de calculator aproape la fel de primitiv ca modelele pe care Louise le utilizase pe Norfolk. Un ecran ocupa mare parte din peretele din spate şi afişa reţeaua de energie a aşezării în simboluri viu colorate.

Înăuntru îi aştepta un marţian: un bărbat cu păr foarte lung, alb ca neaua, pieptănat peste cap, care purta costum din mătase oranj-strălucitor şi cămaşă neagră ca noaptea. În mâna stângă ţinea o servietă cenuşie, subţire, fără semne particulare.

Faurax nu ştiu pur şi simplu ce să înţeleagă despre cei trei clienţi noi; dacă n-ar fi fost cu Endron, nici măcar nu i-ar fi lăsat

să intre în oficiu. Acestea nu erau vremuri pentru obişnuitele lui ocupaţii secundare. Din cauza actualei crize din Confederaţie, poliţia din Phobos devenise destul de nerezonabilă în privinţa procedurilor de securitate.

– Dacă nu vă deranjează că vă întreb, rosti el după ce Endron făcuse prezentările, de ce nu aveţi propriile voastre paşapoarte?

– A trebuit să plecăm în grabă de pe Norfolk, răspunse Louise. Posedaţii bântuiau prin oraş. Nu aveam timp să solicităm paşapoarte de la Ministerul de Externe. În acelaşi timp însă nu exista niciun motiv pentru care să nu ni le fi eliberat, deoarece niciunul dintre noi nu are cazier sau aşa ceva.

Explicaţia suna perfect rezonabil, iar Faurax putea ghici genul de pachet financiar pe care echipajul *Tărâmului Îndepărtat* l-ar fi solicitat pentru transportul lor. În etapa aceasta nimeni nu dorea întrebări.

– Trebuie să-nţelegeţi, rosti el, că am fost nevoit să întreprind un volum considerabil de cercetări pentru a obţine codurile de autentificare ale guvernului Norfolk.

– Cât? întrebă Louise.

– Cinci mii de fuzidolari. Pentru fiecare.

– Perfect.

Fata nu păruse nici măcar surprinsă, cu atât mai puţin şocată. Ceea ce stârni curiozitatea lui Faurax; ar fi dorit foarte mult să-l întrebe pe Endron cine era ea. Apelul pe care-l primise de la Tilia, prin care fusese stabilită întâlnirea, fusese foarte sărac în privinţa detaliilor.

– Bine, încuviinţă el.

Puse servieta pe birou şi datavіză spre ea un cod. Suprafaţa superioară se deschise, glisând în ambele părţi, şi dezvălui două blocuri procesoare şi câteva flekuri. Bărbatul luă un flek ştanţat cu un leu de aur: simbolul naţional al lui Norfolk.

– Astea sunt! Am încărcat toate informaţiile primite de la Tilia: numele, adresa, vârsta, detaliile de felul ăsta. Nu vă mai trebuie acum decât o imagine şi o scanare bioelectrică completă a corpului.

– Ce trebuie să facem? întrebă Louise.

– Mă tem că mai întâi vreau banii.

Ea hohoti găunos şi scoase un disc de credit Banca Joviană din poşetuţă. După ce banii fuseseră transferaţi în discul lui Faurax, marţianul zise:

– Ţineţi minte să nu purtaţi hainele acestea când veţi trece prin oficiul de imigrare al Haloului. Se presupune că imaginile au fost luate pe Norfolk înainte de plecarea voastră şi hainele sunt noi. Ba chiar, vă sfătuiesc să le aruncaţi.

– Aşa vom face, încuviinţă Louise.

– Bine.

Introduse primul flek în blocul procesor şi citi pe ecran:

– Genevieve Kavanagh?

Fetiţa surâse larg.

– Treci acolo, scumpo, departe de uşă.

Ea făcu aşa cum i se ceruse şi privi solemn către lentilele senzorilor. După ce obţinu imaginea vizuală, bărbatul folosi al doilea bloc procesor pentru a o scana, astfel încât să-i poată înregistra şablonul bioelectric. Ambele fişiere fură încărcate în paşaportul ei şi criptate cu codul de autentificare Norfolk.

– Nu-l pierde, îi spuse fetiţei şi-i înmână flekul.

Următoarea fu Louise şi Faurax se pomeni dorindu-şi ca ea să fi fost o marţiană. Avea chipul frumos, însă trupul îi era cu totul diferit de al semenilor săi.

Imaginea lui Fletcher fu încărcată după aceea în flekul său paşaport şi Faurax trecu senzorul bioelectric peste el. Se încruntă la display şi mai rulă o scanare. Dură mult până ce neliniştea lui îngheţată să se transforme în consternare totală. Icni şi ridică brusc capul de la bloc, holbându-se la Fletcher:

– Eşti un…

Nanonicele neurale i se prăbuşiră, împiedicându-l să datavizeze o alarmă. Aerul i se solidifică înaintea ochilor; îl văzu realmente curgând ca un tremur de căldură densă, după care se contractă într-o sferă de zece centimetri, care-l izbi drept în faţă. Auzi cum îi trosneşte piramida nazală, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Genevieve ţipă speriată când Faurax se prăbuşi pe podea, cu sângele curgându-i din nas.

Endron se uită şocat la Fletcher, prea stupefiat ca să se poată măcar clinti. Nanonicele neurale i se închiseseră şi panoul luminescent din oficiu pâlpâia epileptic.

– Doamne Dumnezeule… Nu! Nu tu!

Aruncă o privire spre uşă, apreciindu-şi şansele.

– Nu încerca să fugi, domnule, rosti Fletcher sever. Voi face orice va fi necesar pentru a le proteja pe aceste doamne.

– Fletcher! gemu Louise îngrozită. Aproape că terminasem.

– Maşinăria lui a expus adevărata mea natură, lady Louise. Nu am putut face nimic altceva.

Genevieve se repezi la Fletcher şi-l îmbrăţişă strâns deasupra taliei. El o mângâie uşor pe păr.

– Ce-o să facem acum? întrebă Louise.

– Doar nu eşti şi tu? scânci Endron.

– Nu sunt posedată, răspunse ea învăpăiată de indignare.

– Atunci ce…?

– Fletcher ne-a protejat împotriva posedaţilor. Doar nu crezi că le-aş fi putut face faţă singură, nu?

– Dar este unul dintre ei…

– Unul dintre cine, domnule? Mulţi oameni sunt ucigaşi şi briganzi, dar înseamnă asta oare că toţi suntem la fel?

– Nu poţi aplica argumentul ăsta. Eşti un posedat. Eşti inamicul oamenilor.

– În acelaşi timp, domnule, nu mă consider inamicul vostru. Unica mea vină, fiindcă aşa pare a fi, este faptul că am murit.

– Şi te-ai întors! Ai furat corpul bărbatului ăstuia. Cei ca tine vor să procedeze la fel cu mine şi cu toţi ceilalţi.

– Ce ai fi vrut să facem? Nu sunt atât de brav, încât să pot rezista înaintea eliberării din tortura lumii de dincolo. Poate că, domnule, consideri că o asemenea slăbiciune este adevărata mea vină. În cazul acesta, mă declar vinovat pentru o astfel de conduită infamă. Este bine totuşi să ştii că aş profita de o asemenea evadare de fiecare dată când mi s-ar oferi, deşi ştiu bine că este cel mai imoral dintre furtişaguri.

– El ne-a salvat, protestă Genevieve cu ardoare. Quinn Dexter era pe punctul să-mi facă mie şi Louisei lucruri cu adevărat bestiale, dar Fletcher l-a oprit. Nimeni altul n-a putut. Nu-i un om rău, nu trebuie să spui aşa ceva. Şi nu te voi lăsa să-i faci nimic rău. Nu vreau ca el să fie nevoit să se-ntoarcă în lumea de dincolo.

Îl strânse pe Fletcher cu şi mai multă putere.

– Bine, rosti Endron. Poate că nu eşti ca Organizaţia Capone, sau ca ăia de pe Lalonde, totuşi nu te pot lăsa să umbli liber pe aici. Ăsta-i căminul meu, la dracu'! Poate că-i incorect şi nemeritat că ai suferit în lumea de dincolo. Rămâi însă un posesor, realitatea asta nu poate fi schimbată de nimic. Noi suntem opuşi, este fundamental pentru fiinţa noastră.

– Atunci dumneata, domnule, ai o problemă presantă. Trebuie

să ştii că sunt juruit să le duc în siguranţă pe doamnele acestea la destinaţia lor.

– Stai, spuse Louise şi se răsuci către Endron. Nu s-a schimbat nimic. Noi dorim în continuare să plecăm din Phobos, iar tu ştii că Fletcher nu-i un pericol pentru tine, ori pentru concetăţenii tăi. Chiar tu ai spus-o.

Endron făcu un gest spre forma inertă a lui Faurax.

– Nu pot, rosti el cu disperare.

– Dacă Fletcher vă deschide corpurile pentru sufletele din lumea de dincolo, cine ştie cum vor fi oamenii care vor sosi de acolo, urmă Louise. Nu cred că ei vor fi la fel de reţinuţi ca Fletcher, în niciun caz, dacă pot judeca după cei pe care i-am întâlnit eu. Tu ai fi cauza pentru care Phobos ar cădea în mâinile posedaţilor. Asta doreşti?

– Tu ce dracu' crezi? M-aţi înghesuit cu spatele la zid.

– Nu, nu-i adevărat. Pentru noi toţi există o cale simplă de ieşire din situaţia asta.

– Care?

– Să ne ajuţi, bineînţeles. Termină înregistrarea paşaportului lui Fletcher, apoi găseşte un modul tau-zero în care să-l ţii pe Faurax până când se va termina totul. Şi vei şti cu certitudine că noi am plecat şi că asteroidul tău este în siguranţă.

– Asta-i o nebunie! N-am încredere în voi şi aţi fi de-a dreptul nebuni s-aveţi încredere-n mine.

– Nu tocmai, zise fata. Dacă ne vei zice că o vei face, Fletcher va şti dacă ne spui adevărul. Iar după plecarea noastră, n-o să te răzgândeşti, fiindcă n-ai putea explica niciodată poliţiei de ce ai făcut ceea ce ai făcut.

– Poţi să citeşti gândurile?

Consternarea lui Endron se adâncise.

– Voi şti într-adevăr orice trădare care-ţi adumbreşte inima.

– Şi ce intenţionaţi să faceţi după ce ajungeţi în Seninătate?

– Eu vreau să-mi găsesc logodnicul. Alte planuri n-avem.

Endron îi mai aruncă o privire scurtă lui Faurax.

– Nu cred că am multe opţiuni, nu-i aşa? Dacă veţi opri efectul ăsta de bruiaj electronic, o să trimit un mecanoid de marfă să-l ducă pe Faurax în *Tărâmul Îndepărtat.* Pot utiliza unul dintre modulele tau-zero de la bord, fără ca nimeni să pună întrebări. Dumnezeu ştie ce o să spun când se va termina totul! Bănuiesc că mă vor arunca în spaţiu printr-o ecluză.

– Îţi salvezi lumea, zise Louise. Vei fi un erou.

– Cumva mă-ndoiesc de chestia asta.

*

Peştera înainta mult în stânca de polip, ceea ce-i îngăduia lui Dariat să aprindă un foc fără teama că va fi reperat. Pentru refugiul de azi alesese plaja de la baza calotei polare. Cel puţin aici el şi Tatiana aveau să fie în siguranţă. Peste rezervorul circular nu existau poduri şi dacă Bonney venea după ei, trebuia să utilizeze fie o ambarcaţiune, fie un vagonet de tub (oricât de improbabil ar fi fost). Ceea ce însemna că măcar de data aceasta aveau să beneficieze de o avertizare suficient de timpurie.

Abilitatea vânătoresei de a se apropia înainte de a fi localizată de el sau de Rubra era neliniştitoare. Până şi Rubra părea realmente îngrijorat. Dariat nu putea înţelege în primul rând cum îi detecta femeia. Era însă clar că o făcea. De când o întâlnise pe Tatiana, nu trecuse nici măcar o zi în care Bonney să nu vină după ei.

Bănuia că abilitatea ei perceptuală era mult mai mare decât a celorlalţi, îngăduindu-i să vadă minţile tuturor din habitat. În cazul acesta ajungea la o distanţă extraordinară; el nu putea percepe nimic dincolo de maximum un kilometru, iar zece metri de polip solid îl blocau complet.

Tatiana termină de curăţat cei doi păstrăvi pe care-i prinsese tot ea şi-i înveli în folie. Ambii fură vârâţi în groapa puţin adâncă de lângă foc.

– În vreo jumătate de oră, ar trebui să fie gata, anunţă femeia.

Dariat zâmbi fără veselie, amintindu-şi focurile pe care le făcuseră el şi Anastasia, mesele pe care i le pregătise ea. Pe atunci gătitul la un foc în aer liber era un concept bizar pentru el. Obişnuit cu pliculeţele cu autoîncălzire, fusese întotdeauna impresionat de mâncărurile pe care ea le preparase din astfel de aranjamente primitive.

– A spus vreodată ceva despre mine? întrebă el.

– Nu mare lucru. N-am mai prea văzut-o după ce a devenit ibovnica lui Thoale. În plus, cam tot pe atunci începusem şi eu să descopăr băieţii.

Chicoti răguşit. Cu excepţia asemănării fizice, orice altă legătură între Tatiana şi Anastasia era greu de acceptat. Era incredibil că frumoasa lui iubită ar fi putut vreodată ajunge ca femeia aceasta veselă şi indolentă, cu glas excesiv de sonor.

Anastasia şi-ar fi păstrat demnitatea discretă, umorul pieziş, spiritul generos.

Îi venea greu să simtă prea multă simpatie pentru Tatiana, şi încă şi mai greu să-i tolereze comportamentul, ţinând seama mai ales de situaţia lor. Insista totuşi, ştiind că dacă o părăsea acum ar fi dat dovadă de nevrednicie, ar fi însemnat o trădare a propriei sale iubiri.

Blestemat fie Rubra fiindcă ştia toate astea!

– Indiferent ce ar fi zis ea, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune.

– Da, bănuiesc că-ţi datorez măcar atât. Se instală mai confortabil pe pătura subţire de nisip şi brăţările îi zornăiră încetişor. A zis că noul ei băiat – adică tu – era mult diferit. A mai zis că fuseseşi rănit de Anstid încă din ziua în care te născuseşi, dar că ea putea să distingă omul adevărat îngropat sub durere şi singurătate. Credea că te-ar putea elibera de robia aceea. Ciudat, însă o credea realmente; ca şi cum ai fi fost un fel de pasăre rănită pe care o salvase. Nu cred că şi-a dat seama ce greşeală făcuse. Decât abia la sfârşit. De aceea a făcut-o.

– Îi sunt credincios. I-am fost mereu.

– Am văzut… Treizeci de ani de planuri…

Fluieră prelung.

– O să-l ucid pe Anstid! Acum am puterea.

Tatiana începu să râdă – un huruit sonor, care pornea din pântec şi-i scutura toată rochia largă din bumbac.

– Da-da-da, înţeleg de ce i-a plăcut de tine. Atâta sinceritate şi memorie! Cupidon şi-a înmuiat săgeţile într-o poţiune puternică în ziua în care v-aţi cunoscut voi doi.

– Nu ne lua peste picior.

Râsetul ei dispăru instantaneu şi în clipa aceea bărbatul putu zări asemănarea cu Anastasia, pasiunea din ochii ei.

– Dariat, nu mi-aş lua niciodată sora peste picior. O compătimesc pentru festa pe care i-a jucat-o Tarrug. Era prea tânără ca să te întâlnească pe tine, prea al naibii de tânără. Dacă ar mai fi avut parte de câţiva ani în care să acumuleze înţelepciune, atunci ar fi înţeles că tu eşti dincolo de orice mântuire posibilă. Era însă tânără, şi proastă, aşa cum suntem toţi la vârsta aia. N-a putut rezista provocării de a face bine, de a-ţi aduce puţină lumină în temniţă. Când ajungi la vârsta mea, ocoleşti la mare depărtare cauzele pierdute.

– Eu nu sunt pierdut, nici lui Chi-ri, nici lui Thoale. Îl voi ucide pe Anstid. Iar asta mulţumită Anastasiei, fiindcă ea a fărâmat vraja Stăpânului aceluia asupra mea.

– Vai, vai, vai, ia ascultaţi-l! Încetează să mai citeşti ce scrie, Dariat, şi învaţă cu inima ta. Doar pentru că Anastasia ţi-a spus numele Stăpânilor şi Stăpânelor noastre nu înseamnă că tu îi cunoşti. Nu-l vei ucide pe Anstid. Rubra nu-i un Stăpân al tărâmurilor, ci un tipar de memorie vechi şi belit. Sigur că da, mintea lui care a luat-o razna îl face amar şi răzbunător, aşa cum este şi aspectul lui Anstid, dar el nu-i autentic. Ura nu va dispărea din univers, doar pentru că arunci în aer un habitat. Poţi să-nţelegi asta, nu?

Da, băiete, răspunde la întrebare. Mă interesează.

Du-te-n pizda mă-tii!

Păcat că n-ai urmat universitatea; şcoala străzii nu-i niciodată suficientă când trebuie să stai pe propriile tale picioare în arena dezbaterilor intelectuale.

Dariat se sili să se calmeze, conştient de viermişorii de lumină ce-i roiau peste haine. Un surâs timid îi înflori pe buze.

– Da, pot să-nţeleg asta. În plus, fără ură n-ai putea şti niciodată cât de dulce este dragostea. Avem nevoie de ură.

– Aşa da! începu ea să aplaude. O să facem totuşi din tine un Punte-stelară.

– E prea târziu pentru aşa ceva. Şi tot o să-l detonez pe Rubra.

– Sper că nu înainte s-o şterg de aici.

– O să te scot eu.

Şi de al cui ajutor o să ai nevoie pentru asta?

– Cum? întrebă Tatiana.

– Să fiu sincer, nu ştiu. Dar voi găsi o cale. Măcar atât îţi datorez ţie şi Anastasiei.

Bravo, Sir Galahad! Până una-alta, au sosit trei nave.

Şi?

Păi, sunt din Noua Californie: o fregată şi două nave comerciale capabile de luptă. Cred că actualul nostru statu-quo s-ar putea schimba.

*

Şoimii-de-vid aflaţi în misiune de observare percepură cele trei nave stelare adamiste care ieşiră din salturile TTZ la douăsprezece mii de kilometri de Valisk. După ce panourile de termopurjare, bateriile de senzori şi antenele de comunicaţii se

depliară, şoimii-de-vid începură să recepteze transmisiuni pe microunde de lăţime de bandă mare. Navele emiteau ştiri şi reportaje în tot sistemul Srinagar, spunându-le tuturor celor interesaţi cât de bine se descurca Organizaţia şi cum prospera Noua Californie. Câteva reportaje destul de lungi povesteau despre posedaţi care vindecau rănile şi oasele fracturate ale non-posedaţilor.

Singurul lucru pe care nu-l putură intercepta şoimii-de-vid fu semnalul dintre nave şi Valisk. Indiferent ce anume s-ar fi comunicat, avu drept rezultat sosirea a opt şoimi-de-iad, care escortară navele stelare de la Noua Californie la spaţioportul habitatului.

Alarmat de implicaţia extinderii influenţei lui Capone în sistemul Srinagar, Consensul îi ceru lui Rubra să monitorizeze îndeaproape evenimentele. Pentru prima dată, el nu se împotrivi.

*

Kiera o aşteptă pe Patricia Mangano la capătul pasajului care suia la incinta axială aflată la trei kilometri deasupra ei. Fără vagonetele tubului, toate urcările şi coborârile se făceau cu piciorul. Începând de la incinta axială, pasajul conţinea o scară verticală pe primul kilometru, care lăsa locul unei scări normale, în pantă, pe ultimii doi kilometri, pe măsură ce curbura devenea mai pronunţată. Se sfârşea la doi kilometri deasupra bazei calotei polare, ieşind de pe carcasa din polip pe un platou de tip terasă, la care se ajungea pe un drum cu serpentine.

Din fericire, platouri similare dispuse în jurul calotei polare le ofereau acces la saloanele teraselor de andocare. Ceea ce însemna că toţi încetaseră să mai utilizeze spaţioportul invers rotativ.

Dacă pe Patricia o iritau timpul şi efortul fizic necesare coborârii, sentimentele ei erau ascunse mai profund decât putea discerne Kiera. Când ieşi în lumină, trimisa lui Capone zâmbi, pur şi simplu încântată, privind în jur. Kiera fu nevoită să admită că platoul micuţ era un punct de observaţie excelent. Benzile distincte de culoare ce cuprindeau interiorul Valiskului străluceau coerent în emisia neîncetată a tubului de lumină axial.

Patricia îşi feri ochii cu o palmă şi cercetă lumea micuţă.

– Nimic din ce ţi-ar fi spus cineva nu te-ar fi putut pregăti pentru aşa ceva.

– Pe vremea ta nu aveaţi habitate? întrebă Kiera.

– Nici vorbă! Eu sunt o fată care n-a depăşit secolul XX. Al ne preferă pe noi ca locotenenţi, fiindcă în felul ăsta ne înţelegem mai bine unii pe ceilalţi. Cu unii dintre cei moderni, abia dacă pricep un cuvânt din zece.

– Eu sunt din secolul al XXIV-lea. N-am pus în viaţa mea piciorul pe Pământ.

– Eşti norocoasă.

Kiera făcu semn către camioneta neacoperită care staţiona la capătul drumului. Bonney stătea pe bancheta din spate, cu ochii în patru.

Kiera porni motorul şi începu să şofeze pe drum.

– Te previn din capul locului: Rubra aude orice spui în loc deschis. Credem că el le transmite edeniştilor cam tot ce se-ntâmplă aici.

– Ceea ce am de spus este secret, rosti Patricia.

– Mă gândisem eu. Nu-ţi face griji, avem şi nişte camere „curate”.

Pentru Rubra nu fu prea dificil să se infiltreze în turnul rotund de la baza calotei polare nordice. Trebuia doar să fie atent. Posedaţii puteau detecta oricând animalele mici, ca şoarecii şi liliecii, şi le distrugeau printr-o salvă de foc alb. De aceea trebuia să recurgă la servitori mai puţin obişnuiţi.

În adâncurile cavernelor calotei polare sudice existau incubatoare pentru creştere de insecte, ale căror ADN-uri fuseseră stocate, nefolosite de pe timpul germinării Valiskului: miriapode şi albine cu afinităţile controlate individual de subrutine.

Albinele zburară drept în caverna principală, unde hoinăriră printre taberele temporare ridicate în jurul recepţiilor zgârie-stelelor. Acoperirea nu era perfectă, dar Rubra căpătă mai multe informaţii despre cele ce se întâmplau în corturi şi căsuţe, acolo unde erau blocate percepţiile sale uzuale.

Miriapodele fură transportate de păsări şi depozitate pe acoperişul turnului şi pe alte clădiri înalte. Aidoma păianjenilor pe care agenţia de contrainformaţii edenistă îi utiliza pentru a se infiltra la ţintele aflate sub observare, ele se deplasau pe conducte de ventilaţie şi cabluri, ascunzându-se imediat înapoia grătarelor şi mufelor, de unde puteau examina interiorul.

Desfăşurarea lor le îngădui lui Rubra şi Consensului Kohistan să o vadă pe Kiera aducând-o pe Patricia Mangano în sala de

şedinţe a Magellanic Itg. Pe Patricia o însoţea un asistent, în timp ce Kiera îi adusese pe Bonney şi pe Stanyon. La discuţii nu mai participa nimeni din noul consiliu conducător al Valiskului.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Patricia, după ce se aşezase pe un scaun la masa cea mare.

– În ce privinţă? răspunse precaut Kiera.

– Haide, haide! Şoimii voştri de iad bântuie prin Confederaţie cu misiunea de a aduce înapoi corpuri vii. Iar habitatul pare o tabără de refugiaţi din Lumea a Treia, rămasă din secolul meu. Voi trăiţi aici în Epoca Fierului. Este lipsit de sens. Bitekul este unica tehnologie care continuă să funcţioneze în prezenţa noastră. Ar trebui s-o impuneţi în apartamentele zgârie-stelelor.

– Pot să-ţi răspund printr-un singur cuvânt la întrebarea „Ce s-a-ntâmplat?”, spuse Kiera amar. Rubra! Este tot în straturile neurale. Unicul expert în afinitate pe care-l aveam şi care l-ar fi putut scoate de acolo a... eşuat. Asta înseamnă că trebuie să înaintăm prin zgârie-stele centimetru cu centimetru pentru a le curăţa şi a le face sigure pentru noi. O s-ajungem şi acolo. Va dura ceva timp, dar, la urma urmelor, avem o eternitate la dispoziţie.

– Aţi putea să plecaţi de aici.

– Nu cred.

Patricia se lăsă pe spate şi rânji larg.

– Ah, da! Asta ar însemna să coborâţi pe o planetă, iar acolo nu ţi-ai mai putea menţine poziţia şi autoritatea.

– Aş putea proceda la fel ca Al Capone. Oamenii au nevoie de guverne, de organizare. Rasa noastră este foarte orientată social.

– Atunci, de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că aici ne descurcăm foarte bine. Vrei să zici că ai bătut atâta cale doar pentru înţepăturile astea ieftine?

– Câtuşi de puţin. Mă aflu aici ca să-ţi ofer un târg.

– Aşa?

– Antimaterie în schimbul şoimilor-de-iad.

Kiera îi privi pe Bonney şi pe Stanyon; chipul celui din urmă se luminase de interes.

– Ce crezi c-am putea face noi cu antimateria?

– Ceea ce am făcut şi noi, zise Patricia. Să faceţi praf reţeaua DS a lui Srinagar. După aceea veţi putea pleca din mizeria asta. Planeta vă va fi larg deschisă. Şi întrucât veţi conduce invazia,

veţi putea modela societatea care se va naşte printre posedaţii de acolo. Aşa procedează Organizaţia. Noi începem, noi conducem. Succesul vostru aici va depinde de cât sunteţi de buni. Organizaţia Capone este cea mai bună.

– Dar nu-i perfectă.

– Voi aveţi problemele voastre, noi le avem pe ale noastre. Şoimii-de-vid edenişti fac o mulţime de necazuri flotei noastre. Pentru a lupta cu ei avem nevoie de şoimii-de-iad. Câmpurile lor de distorsiune pot localiza bombele stealth cu care suntem atacaţi.

– Interesantă propunere.

– Te rog nu-ncerca să te târguieşti. Ar fi insultător. Noi avem o problemă iritantă, în vreme ce pe voi vă pândeşte un dezastru potenţial.

– Dacă nu te ofensează prea mult întrebarea, câtă antimaterie oferiţi?

– Atât cât este necesar, plus navele cu care s-o utilizaţi, cu condiţia de a vă respecta partea de înţelegere. Câţi şoimi-de-iad puteţi oferi?

– Unii sunt plecaţi pentru preluarea puştilor Morţii Nopţii, însă probabil că vă pot da şaptezeci.

– Crezi că pot fi ţinuţi sub control şi făcuţi să asculte ordinele?

– Ah, da.

– Cum?

Kiera surâse încântată.

– Este ceva ce voi nu veţi putea reproduce niciodată. Noi putem da corpuri umane sufletelor care posedă şoimii-de-iad, direct. Asta-i tot ce-şi doresc, şi asta le vom da, dacă vor fi supuşi.

– Abil. Atunci batem palma?

– Nu încă. Voi merge personal la Noua Californie şi voi discuta cu Capone. În felul acesta amândoi vom şti cât de mult ne putem încrede unul în celălalt.

*

Kiera rămase în sală după plecarea Patriciei.

– Asta schimbă totul, se adresă ea lui Bonney. Chiar dacă nu căpătăm suficientă antimaterie pentru a cuceri Srinagar, ne va oferi ameninţarea necesară pentru a împiedica alt atac al şoimilor-de-vid.

– Aşa se pare. Crezi că te poţi bizui pe Capone?

– Nu sunt sigură. Trebuie să aibă al naibii de multă nevoie de şoimii-de-iad, altfel nu ar fi oferit antimateria. Nici dacă ar deţine o staţie de producţie n-ar fi chiar din abundenţă.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Vârful limbii îi linse buzele, o mişcare rapidă printr-un şfichi de carne despicată. Fie că vom pleca de aici pe Srinagar, fie că voi trata cu Capone să ne ofere destule corpuri ca să umplem habitatul. Indiferent ce vom face, nu mai avem nevoie de rahatul ăla de Dariat. Ocupă-te de asta.

– Să fii convinsă.

Puteţi opri plecarea şoimilor-de-iad? întrebă Rubra.

Nu, dacă sunt şaptezeci, răspunse Consensul Kohistan. **Sunt totuşi înarmaţi cu un număr considerabil de viespi de luptă convenţionale.**

Futu-i!

Dacă Kiera va obţine într-adevăr de la Capone viespi de luptă cu antimaterie, nu credem că vom putea asigura un nivel adecvat de consolidare a reţelei de Defensivă Strategică a lui Srinagar. Este posibil să cucerească planeta.

Atunci chemaţi Marina Confederaţiei. Srinagar şi-a plătit taxele, nu?

Da. Nu există însă nicio garanţie că Marina va răspunde. Şi-a desfăşurat resursele pe o zonă întinsă.

Atunci apelaţi la Jupiter. Ei trebuie să aibă escadrile de rezervă.

Vom vedea ce se poate face.

Daţi-i drumul. Între timp trebuie luate unele decizii importante. De către mine şi Dariat, laolaltă. Şi nu cred că Bonney Lewin ne va mai acorda mult timp.

*

Erick era convins că explozia, urmată de manevra la fel de violentă de stabilizare a capsulei, îi smulsese unele pachete nanonice medicale. Simţea linii distincte de presiune acumulându-se sub costumul IIS, care nu puteau fi altceva decât scurgeri de fluide. Fie sânge, fie substanţe nutritive pentru ţesuturile artificiale, provenite de la pachete şi suplimentele lor – nu era sigur care anume. Mai bine de jumătate nu-i mai răspundeau la datavizări.

Cel puţin asta însemna că nu puteau contribui la sentinţele

teribile ale programului medical cu privire la starea lui fiziologică actuală. Braţul drept nu-i răspundea la niciun soi de impulsuri nervoase şi nici nu recepta senzaţii de la el. Unicul factor pozitiv era confirmarea că sângele continua să circule în interiorul noilor muşchi şi al ţesuturilor artificiale.

Nu putea face mare lucru pentru rectificarea situaţiei. Matricele electronice de rezervă ale capsulei nu aveau suficientă energie ca să activeze sistemul de susţinere biotică intern. Atmosfera rarefiată atinsese deja temperatura de minus zece grade şi scădea rapid. Iar pentru a răsuci şi mai mult cuţitul în rană, un dulăpior cu echipamente de supravieţuire în cazuri de urgenţă, care conţinea pachete nanonice medicale sterile, se deschisese în plafon deasupra lui, revărsându-şi conţinutul peste tot.

Se aprinseseră şi luminile de avarie, proiectând în compartiment o strălucire albastru-palid slabă. Pe majoritatea suprafeţelor se forma chiciură, care acoperea puţinele holoecrane ce rămăseseră active. Diverse piese fuseseră smulse şi desprinse de la locurile lor şi se roteau aleatoriu prin aer, azvârlind umbre aviare peste cuşetele de acceleraţie.

Problema potenţială cea mai neplăcută o reprezentau căderile intermitente ale datavizărilor calculatorului de zbor. Erick nu era pe deplin convins că se putea încrede în afişajul său de stare. Calculatorul răspundea totuşi la comenzi simple.

Întrucât situaţia sa personală era stabilă pentru moment, comandă desfăşurarea senzorilor capsulei. Trei dintre cei cinci răspunseră şi tuburile aidoma unor pistoane glisară afară din învelişurile de spumă nultermică. Începură să scaneze de jur împrejur.

Programele de astronavigaţie corelară încetişor câmpul stelar înconjurător. Dacă funcţionau corect, atunci *Tigara* se materializase la aproximativ cincizeci de milioane de kilometri de coordonatele pe care le dorise. Ngeuni era doar o stea verde-albastră deloc remarcabilă, de o parte a primarei sale A2 strălucitoare.

Bărbatul nu ştia dacă semnalul de ajutor al capsulei avea să fie detectat. Coloniile de etapa I nu aveau sateliţii de comunicaţii cei mai sofisticaţi. Comandă reţelei de antene în fază a capsulei să focalizeze pe planeta îndepărtată, dar nu primi niciun răspuns. Repetă instrucţiunea, cu acelaşi rezultat.

Calculatorul de zbor rulă un diagnostic care-i afişă un cod „Sistem Nefuncţional”. Fără a ieşi din capsulă pentru a examina reţeaua, nu putea preciza ce se întâmplase.

Era singur.

Izolat.

La cincizeci de milioane de kilometri de o posibilă salvare.

La ani-lumină de locul unde trebuia, neapărat, să fie.

Acum nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Începu să deconecteze toate echipamentele, cu excepţia rachetelor de poziţionare a sistemului de ghidare care le comanda, şi a calculatorului în sine. Judecând după frecvenţa declanşărilor rachetelor, capsula înregistra scăpări de gaze. Ultima baleiere de diagnoză înainte de închiderea senzorilor interni nu putu detecta ce anume.

După ce reduse la minimum consumul de energie, Erick apăsă comutatorul de dezactivare al plasei sale de fixare. Până şi aceasta păru să aibă probleme de funcţionare, abia pliindu-se dedesubtul părţii laterale a capitonajului. Când se ridică de pe cuşetă, Erick percepu deplasarea unor fluide peste abdomenul său. Dacă se mişca foarte lent, efectul respectiv (poate şi pericolul) era moderat.

Instruirea intră în acţiune şi Erick începu să indexeze echipamentul pentru situaţii de urgenţă, care se desfăşurase din plafon. În clipa aceea îl izbi în plin şocul emoţional. Pe neaşteptate se pomeni tremurând violent şi se prinse cu disperare de o dinghi din silicon programabil, pentru patru persoane.

Îşi indexa poziţia! Ca orice bun cadet din anul întâi…

Un râset spart bolborosi pe lângă tubul respirator al costumului IIS. Siliconul negru-lucios care-i acoperea ochii deveni permeabil pentru a purja fluidul sărat ce-i ardea pleoapele strânse puternic.

În viaţa lui nu se simţise atât de neajutorat. Chiar şi atunci când posedaţii intraseră în *Răzbunarea lui Villeneuve,* el fusese în stare să facă ceva. Să se lupte, să-i lovească… când se deplasase pe orbită în jurul Noii Californii, cu Organizaţia gata să-i distrugă la prima mişcare suspectă, fusese capabil să stocheze majoritatea imaginilor senzorilor. Întotdeauna existase ceva, o modalitate de a fi constructiv.

Acum însă era umilitor de conştient de faptul că mintea i se

năruia, urmându-i corpul bătrân şi zdrenţuit. Teama crescuse şi voia să-l înghită, curgând iute din cotloanele întunecate ale punţii. Îi cauza o cefalee mult mai acută decât ar fi putut produce vreodată o rană fizică.

Muşchii care-i mai funcţionau nu ţineau seama de nicio urmă de dorinţă care ar mai fi putut dăinui, astfel încât rămăsese degradant de încleştat de dinghi. Absolut toate rezervele de determinare şi fermitate îi fuseseră secătuite. Nici măcar programele ubicui nu-i mai puteau sprijini capacitatea intelectuală.

Era prea slăbit pentru a continua să trăiască şi prea înspăimântat pentru a muri; Erick Thakrar ajunsese la capătul liniei.

*

La opt kilometri vest de Poarta-stâncoasă, Cochrane apăsă claxonul autobuzului Cruciatul Karmic şi părăsi şoseaua. Celelalte trei vehicule din convoi se legănară peste acostamentul ierbos şi se opriră în urma sa.

– Puştameţilor! răcni Cochrane spre copiii care se hârjoneau peste scaune. Haide, ieşirea pentru marea-ntunericime!

Apăsă butonul roşu de pe bord şi uşile fâsâiră, deschizându-se. Copiii se revărsară dinăuntru ca un torent dintr-un dig spart.

Cochrane îşi puse ochelarii purpurii pe ochi şi coborî din autobuz. Stephanie şi Moyo se apropiară de el, braţ la braţ.

– Este un loc bun, rosti femeia.

Convoiul se oprise în capul unei văi line, complet acoperită de pătura uruitoare de nor stacojiu, astfel încât piscurile munţilor erau invizibile.

– Călătoria asta pe drumuri necunoscute e miştoacă rău de tot.

– Aşa este.

Cochrane materializă o ţigară groasă.

– Poşteşti?

– Nu, mulţumesc. Ar fi mai bine să mă apuc să le pregătesc ceva pentru cină.

– Cool! Nu simt niciun fel de vibraţii nasulii pe aici. Aş vrea să stau de veghe, să m-asigur că nazgulii nu dau roată pe deasupra.

– Perfect.

Stephanie îi surâse cu drag şi se duse în partea din spate a autobuzului, unde se afla compartimentul mare pentru bagaje.

Moyo începuse să scoată ustensilele pentru gătit.

– Până mâine seară ar trebui s-ajungem la Podul-de-lanţuri, rosti bărbatul.

– Da. Ştii, nu-i tocmai la ceea ce mă aşteptam când am pornit la drum.

– Predictibilitatea este plictisitoare, zise el şi aşeză pe sol grătarul mare de camping, ajustându-i picioarele din aluminiu pentru a fi perfect orizontal. În plus, cred c-a ieşit foarte bine.

Stephanie privi în jurul taberei improvizate şi încuviinţă; aproape şaizeci de copii erau risipiţi în jurul vehiculelor oprite. Misiunea lor privată de ajutorare a câtorva copii pierduţi crescuse rapid într-un efect de avalanşă.

În prima zi fuseseră opriţi de patru ori de diverşi indivizi, care le spuseseră pe unde se ascundeau copii non-posedaţi. În a doua zi în autobuz erau înghesuiţi peste douăzeci de copii; atunci se oferise Tina Sudol să-i însoţească. Rana şi Mcphee li se alăturaseră în ziua a treia, adăugând încă un autobuz.

Acum erau patru vehicule şi opt adulţi posedaţi. Nu mai mergeau drept către graniţa de la capătul lui Mortonridge, ci parcurgeau mai degrabă un traseu în zigzag, vizitând cât de multe aşezări puteau, pentru a culege copii. Oamenii lui Ekelund, care dezvoltaseră pe Mortonridge ceva similar unui guvern, menţineau reţeaua de comunicaţii între localităţile mai mari, deşi la o capacitate considerabil mai redusă decât anterior. Veştile despre înaintarea Stephaniei se răspândiseră şi în unele locuri copiii aşteptau deja autobuzele, ba chiar, în două rânduri, fuseseră îmbrăcaţi frumos şi avuseseră pacheţele cu mâncare de la posedaţii care-i îngrijiseră. Asistaseră la câteva despărţiri pline de lacrimi.

După ce copiii mâncaseră, se spălaseră şi fuseseră duşi în corturi, Cochrane şi Franklin Quigley retezară ramuri din copaci şi începură să facă un foc de tabără. Adulţii se instalară în jurul său, bucurându-se de lumina galbenă a flăcărilor, care alunga iluminarea rubinie permanentă a norilor.

– Cred c-ar trebui să renunţăm la ideea de a ne întoarce într-un oraş după ce terminăm cu copiii, spuse Mcphee. Ne-nţelegem bine între noi, aşa c-ar trebui să-ncercăm o fermă. Oraşele au început de acum să ducă lipsa alimentelor. Am putea cultiva, pentru a le vinde recolta. În felul ăsta ne-am ocupa timpul cu ceva.

– Nu s-a-ntors decât de o săptămână şi deja s-a plictisit, mormăi Franklin Quigley.

– Plic-ti-si-tor, zise Cochrane şi suflă prin nări fuioare gemene de fum.

Acestea descriseră spirale prin aer şi loviră aidoma unor cobre nasul lui Mcphee.

Scoţianul uriaş făcu un gest scurt din mână şi fumul se veşteji, se preschimbă în gudron şi căzu pe pământ.

– Nu m-am plictisit, însă trebuie să facem ceva. Este logic să gândim spre viitor.

– Poate că ai dreptate, zise Stephanie. Nu cred că mi-ar plăcea să locuiesc în vreuna dintre aşezările prin care am trecut până acum.

– După cum văd eu lucrurile, rosti Moyo, posedaţii se dezvoltă în două grupuri.

– Te rog, nu mai folosi cuvântul ăsta, interveni Rana.

Stând cu picioarele încrucişate lângă Tina Sudol care era flamboaiant de feminină, Rana părea extrem de androgină cu părul tuns scurt şi puloverul albastru, larg.

– Care cuvânt? întrebă Moyo.

– ”Posedare.” Îl consider jignitor şi dăunător.

– Aşa-i, păpuşică! chicoti Cochrane. Noi nu suntem posesori, ci doar un fel de dezavantajaţi dimensional.

– Poţi numi cum doreşti situaţia noastră de situare intercontinuumuri, replică femeia prompt, dar nu poţi camufla peiorativul termenului. Complexul industrial militar al Confederaţiei îl utilizează pentru a ne demoniza, astfel încât să poată justifica creşterea cheltuielilor cu programele de înarmare.

Stephanie îşi lipi faţa de braţul lui Moyo pentru a-şi înăbuşi chicotul.

– Haide, haide, făcu Franklin, nici noi nu suntem chiar în tabăra sfinţilor.

– Percepţia moralităţii comune este întărită exclusiv de circumstanţele societăţii dominate de masculi. Circumstanţele noastre actuale, noi şi unice, ne cer să reevaluăm moralitatea aceea iniţială. Întrucât este clar că în cadrul rasei umane nu există suficiente corpuri vii, proprietatea senzorială ar trebui distribuită pe o bază echitabilă. Nu are rost ca viii să protesteze în privinţa noastră. Avem aceleaşi drepturi ca şi ei la input senzorial.

Cochrane scoase ţigara de marijuana din gură şi o examină cu tristeţe.

– Nenicuţă, mi-aş dori să pot materializa rătăcirile din capul tău.

– Ignoră-l, scumpo, vorbi Tina Sudol către Rana. Este un exemplu perfect de brutalitate masculină.

– Bănuiesc aşadar că nici nu poate fi vorba de un futai la noapte, nu-i aşa?

Tina îşi supse teatral obrajii şi-l fulgeră cu privirea.

– Pe mine mă interesează doar bărbaţii.

– Şi aşa a fost dintotdeauna, şopti Mcphee fără subtilitate.

Cu degetele unei mâini cu manichiură impecabilă, Tina îşi dădu pe spate părul strălucitor şi perfect coafat.

– Voi, bărbaţii, sunteţi animale, toţi – pur şi simplu, duhniţi a hormoni. Nu-i de mirare că am vrut să scap din temniţa aceea de carne în care am trăit.

– *Cele două grupuri,* reluă Moyo, par a fi cei care doresc să rămână pe loc, de pildă proprietarii de cafenele, şi cei fără astâmpăr – ca noi, presupun, deşi noi suntem o excepţie. Grupurile se completează perfect. „Nomazii” merg de colo-colo, jucând rolul turiştilor, absorb imagini şi experienţe şi oriunde ar ajunge se întâlnesc cu „staţionari”, cărora le povestesc despre călătoriile lor. În felul acesta ambele tipologii capătă ceea ce doresc. Ambele există pentru a se bucura de experienţe noi; unora le place să umble în căutarea lor, altora le place să le fie aduse.

– Crezi că aşa se va-ntâmpla de acum înainte? întrebă Mcphee.

– Da. Încep să cred că ăsta este tiparul în care ne vom stabili.

– Dar pentru câtă vreme? Dorinţa de a vedea şi a simţi nu-i decât o reacţie adusă din lumea de dincolo. După ce ne vom face plinul, natura umană va reveni. Oamenii doresc să ducă o viaţă stabilă, să aibă o familie. Procrearea este imperativul nostru biologic, însă noi n-o vom putea face niciodată. Vom fi întotdeauna frustraţi.

– Mi-ar plăcea să-ncerc, rosti Cochrane. Eu şi Tina putem face oricând copilaşi în cortul meu.

Tina îi aruncă o singură privire dezgustată şi se cutremură.

– Dar copiii n-ar fi ai tăi, îi atrase atenţia Mcphee. Ăsta nu-i corpul tău şi în niciun caz nu-i ADN-ul tău. Tu nu vei mai avea

niciodată un copil – nu un copil care să fie cu adevărat al tău. Etapa aceea a vieţilor noastre s-a terminat şi nu poate fi recâştigată, oricât de multă abilitate energetică am cheltui.

– În plus, zise Franklin, uitaţi de al treilea tip de posedaţi care umblă printre noi. „Tipul” Ekelund, pe care-l cunosc bine. Am fost cu ea în primele două zile. Părea să ştie ce face. Aveam „obiective” şi „misiuni-ţintă” şi „structuri de comandă”… şi să-l ferească Dumnezeu pe cel care nu-i asculta pe fasciştii ăia. Ekelund este pur şi simplu o obsedată de putere, stăpânită de un complex napoleonic. Are mica ei armată de aspiranţi duri, care bântuie peste tot în uniforme de camuflaj şi se visează renaşterea brigăzilor de Forţe Speciale. Îi vor hărţui întruna pe puşcaşii marini regali de dincolo de graniţă, până ce Prinţesa se va sătura în asemenea măsură de noi, încât va rade Mortonridge cu bomba nucleară, până la roca de bază.

– Situaţia aceea nu va dura, spuse Mcphee. Peste o lună, peste un an, Confederaţia se va prăbuşi. Voi n-ascultaţi şoaptele din lumea de dincolo? Capone îşi mobilizează serios forţele. Nu va trece mult până ce flota Organizaţiei va efectua un salt la Ombey, iar atunci Ekelund nu va avea cu cine să se mai lupte şi structura ei de comandă va dispărea pur şi simplu. După aceea nimeni nu va mai face ce ordonă ea, pe vecie.

– Eu nu vreau să trăiesc pe vecie, zise Stephanie. Vorbesc foarte serios. Mi se pare ceva aproape la fel de înfricoşător ca întemniţarea în lumea de dincolo. Noi nu suntem făcuţi pentru a trăi o eternitate, nu putem face faţă la aşa ceva.

– Relaxează-te, păpuşă, interveni Cochrane. Pe mine nu m-ar deranja să-ncerc niţel eternitatea; reversul ei este naşparlia cea mare.

– Ne-am întors de o săptămână şi deja Mortonridge se destramă. Abia dacă mai există alimente… nimic nu funcţionează cum trebuie…

– Acordă-i o şansă, spuse Moyo. Toţi suntem încă şocaţi, nu ştim cum să controlăm puterea asta nouă pe care o avem, iar non-posedaţii vor să ne vâneze şi să ne azvârle înapoi. În asemenea circumstanţe este greu să te aştepţi la civilizaţie instantanee. Vom găsi o cale de adaptare. De îndată ce restul lui Ombey va fi posedat, vom scoate planeta complet din universul ăsta. Iar după aceea lucrurile vor fi altfel. O să vezi; asta nu-i decât o etapă intermediară.

Îşi puse braţul în jurul femeii, care se rezemă de el şi îl sărută uşor, cu mintea strălucind de preţuire.

– Aşa-i, iubăreţilor, rosti Cochrane. În timp ce voi o să vă regulaţi toată noaptea ca iepuraşii-n călduri, cine se duce-n oraş să caute ceva de haloimes?

*

Am detectat o baliză, anunţă Edwin cu mintea înfierbântată de triumf.

Pe puntea lui *Oenone,* nivelul comun de încordare se reduse cu un suspin mintal puternic. Sosiseră pe orbita lui Ngeuni cu douăzeci de minute în urmă. Toţi senzorii extinşi. Echipajul în stare de alertă I. Armele activate. Pregătiţi pentru orice. Să-l recupereze pe Thakrar… Să lupte cu nave stelare posedate care-l capturaseră pe Thakrar…

Şi nu se întâmplase nimic. Pe orbită nu exista nicio navă, iar micuţa tabără-avanpost a companiei de dezvoltare de pe planetă nu le răspundea la apeluri.

Oenone acceleră pe o orbită polară înaltă şi Edwin activă toţi senzorii pe care-i aveau.

Un soi de semnal al unei capsule de salvare, foarte slab. Totuşi codul de identificare este clar al *Tigarei.* Probabil că nava s-a dezintegrat.

Fixează-te pe el, te rog, spuse Syrinx.

Conştientiza datele de astronavigaţie ale senzorilor care se revărsau în matricea de procesoare bitek. Pe baza lor, ea şi *Oenone* înţelegeau exact unde se afla sursa semnalului în raport cu şoimul-de-vid.

Dă-i drumul!

Şoimul-de-vid înghiţi printr-o gaură-de-vierme aproape lipsită de lungime internă. Lumina stelei dopplerizǎ spre albastru când se răsuci într-o rozetă strânsă, care sărută carcasa şi apoi se extinse. O capsulă de susţinere biotică se rotea leneş la zece kilometri depărtare în faţa terminusului, când *Oenone* ţâşni afară. Spaţiul cosmic local abunda în sfărâmături produse de sfârşitul violent al *Tigarei.* Syrinx putea simţi în propria-i minte masa capsulei, care atârna în câmpul de distorsiune al lui *Oenone.* Senzori şi antene de comunicaţie din modulele de pe carcasa inferioară se poziţionară către sfera ponosită.

Niciun răspuns de la capsulă, zise Edwin. **Detectez la interior nişte circuite energetice active, dar sunt foarte**

slabe. Şi-şi purjează atmosfera.

Oxley, Serina, plecaţi cu VSM-ul acolo, comandă Syrinx. **Aduceţi-l aici.**

*

Prin intermediul senzorilor din costumul-armură al Serinei, echipajul lui *Oenone* văzu cum femeia se târî prin punţile capsulei de susţinere biotică în căutarea căpitanului Thakrar. Interiorul era un talmeş-balmeş, cu echipamente smulse de pe batardouri, trape înţepenite, dulapuri ale căror uşi se rupseseră şi lăsaseră haine vechi şi felurite mărunţişuri să plutească în imponderabilitate. Aerul nu mai exista, iar unele ţevi plesniseră şi eliberaseră globule de fluid, care după aceea îngheţaseră bocnă. Serina fu nevoită să utilizeze un cuţit de fisiune de înaltă putere asupra zăvoarelor ultimei trape, înainte de a se putea strecura pe punte. La început nici măcar nu recunoscu silueta în costum IIS încleştată de un container cu provizii şi echipamente de urgenţă de pe plafon. Granule de chiciură se solidificaseră peste ea, aşa cum făcuseră de altfel pe toate suprafeţele, sclipind sur prăfos sub razele aruncate de proiectoarele căştii. În poziţia aceea fetală, Thakrar semăna cu o gigantică larvă mumificată.

Cel puţin şi-a pus costumul, zise Oxley. **Detectezi vreo emisie de infraroşii?**

Verifică mai întâi blocul electronic, spuse Syrinx.

Negativ în privinţa emisiilor de bruiaj electronic. Nu-i posedat. Însă este viu. Costumul are două grade peste temperatura ambientală.

Eşti sigură că nu-s pur şi simplu reziduuri termice de căldură naturală din partea corpului? Costumele acelea sunt foarte bine izolate. Dacă-i viu, atunci nu s-a mai clintit de când s-a format chiciura pe el. Asta trebuie să fi fost cu ore în urmă.

Blocul procesor bitek al Serinei îi converti glasul afinitate în datavizare directă.

– Căpitane Thakrar? Recepţionezi? Suntem edenişti de la Golomo; ţi-am primit mesajul.

Silueta acoperită de gheaţă nu se clinti. Femeia aşteptă un moment, apoi înaintă către ea.

Tocmai am datavizat spre procesorul costumului, cerând o actualizare de stare. Încă respiră. Oh, la naiba!

Toţi văzură în acelaşi timp modulele medicale suplimentare ancorate de Thakrar prin tubuleţe din plastic, care treceau prin materialul costumului IIS. Pe două module, sub învelişul de chiciură străluceau leduri roşii, celelalte erau complet negre. Toate tubuleţele erau îngheţate solid.

Adu-l înapoi, rosti Syrinx. **Cât poţi de iute, Serina.**

*

Cacus aştepta cu o targă imediat lângă ecluza VSM-ului. *Oenone* încetase să mai genereze câmp gravitaţional în toroidul echipajului, astfel încât Serina şi Oxley să poată remorca fără greutate forma inertă a lui Thakrar prin tubul îngust. Picături erau împroşcate în urma ofiţerului SCNC pe când înaintau; stratul de chiciură se topea în aerul cald. Îl aşezară pe targă şi *Oenone* readuse imediat gravitaţia în toroid, coborând din nou echipajul pe punte. Oxley ţinea modulele medicale moarte, în vreme ce alergau pe coridorul central către infirmerie.

Dezactivează costumul, te rog, îi ceru Cacus Serinei, după ce împinseră targa sub scanerul de diagnoză.

Femeia transmise comanda la procesorul de control al costumului, care examină mai întâi ambientul extern şi abia apoi se conformă. Siliconul negru se retrase de pe epiderma lui Thakrar, lunecându-i de pe extremităţi şi glisând lin spre gât. Fluide întunecate începură să păteze targa. Syrinx strâmbă din nas înaintea mirosului şi-şi acoperi nările cu palma.

Este bine? întrebă *Oenone.*

Încă nu ştiu.

Te rog, Syrinx, el este cel rănit, nu tu. Te rog, nu-ţi reaminti asta.

Scuză-mă. Nu ştiusem că a fost atât de evident.

Pentru ceilalţi poate că nu.

Mă face şi pe mine să-mi reamintesc, nu neg. Totuşi rănile lui sunt mult diferite.

Durerea rămâne durere.

Durerea mea este doar o amintire, recită tânăra; în mintea ei, vorbise glasul lui Wing-Tsit Chong. **Amintirile nu dor, ci doar influenţează.**

Cacus făcu o grimasă la vederea corpului care fu dezvelit. Braţul drept al lui Thakrar era nou, asta măcar era evident. Pachetele medicale care-l înveliseră de jur împrejur fuseseră mişcate de la locul lor şi deschiseseră spintecături largi în pielea

imatură, translucidă. Muşchii din ţesuturile artificiale erau vizibili; membranele lor care se uscau căpătaseră o tentă septică urâtă. Cicatricele şi grefele epidermice de pe picioare şi trunchi se conturau roşu-livid pe fondul pielii albe ca omătul. Restul pachetelor păreau să se fi vestejit; suprafeţele verzi se zbârciseră precum cauciucul îmbătrânit şi-şi ridicaseră marginile de pe carnea pe care ar fi trebuit s-o vindece. Fluide nutritive cu iz acru picurau din racordurile de intrare smulse.

Pentru o clipă Cacus nu putu decât să se holbeze cu stupoare revoltată. Pur şi simplu nu ştia de unde să înceapă.

Pleoapele vineţii ale lui Erick Thakrar se deschiseră încetişor. Pe Syrinx o alarmă cel mai mult lipsa de confuzie a ochilor bărbatului.

– Erick, poţi să m-auzi? întrebă Cacus cu glas exagerat de sonor. Eşti în perfectă siguranţă acum. Suntem edenişti şi te-am recuperat. Te rog să nu-ncerci să te mişti.

Erick deschise gura şi buzele îi tremurară.

– Te vom trata imediat. Blocurile de axoni îţi mai sunt funcţionale?

– Nu!

Fusese foarte clar, foarte ferm.

Cacus luă un spray anesteziant de pe masă.

– Programul este de vină, sau nanonicele neurale ţi-au fost afectate?

Erick ridică braţul sănătos şi-l trecu pe dinapoia lui Cacus, apăsându-i spinarea cu încheieturile falangelor.

– Să nu m-atingeţi, dataviză el. Am un implant nervos de detonare şi o să-l ucid odată cu mine.

Spray-ul căzu dintre degetele lui Cacus şi zăngăni pe punte.

Syrinx abia putu înţelege ce se petrecea. Mintea i se deschise instinctiv spre Cacus, oferind susţinere gândurilor îngrozite. Tot echipajul procedă la fel.

– Căpitane Thakrar, sunt căpitanul Syrinx, iar acesta este şoimul meu de vid, *Oenone.* Te rog, dezactivează-ţi implantul. Cacus nu intenţiona să-ţi facă niciun rău.

Erick râse, un horcăit neregulat care-i scutură tot corpul.

– Ştiu asta. Nu vreau să fiu tratat. Nu mă mai întorc, nu mai merg acolo. Nu din nou.

– Nimeni nu te va trimite nicăieri.

– O vor face. O fac întotdeauna. Aşa sunteţi voi, cei din

Marină. Întotdeauna o ultimă misiune, o ultimă informaţie vitală care trebuie obţinută, apoi totul va lua sfârşit. Niciodată nu se-ntâmplă însă aşa. Niciodată!

– Înţeleg.

– Mincinoaso.

Tânăra arătă contururile pachetelor medicale, vizibile prin tunica ei.

– Să ştii că am habar cu adevărat prin ce ai trecut. Pentru scurt timp am fost în mâinile posedaţilor.

Erick o privi speriat.

– Ei vor învinge. Dacă ai văzut de ce sunt în stare, o ştii şi tu. Noi nu putem face nimic.

– Cred că putem. Cred că trebuie să existe o soluţie.

– Vom muri. Vom deveni ei. Ei sunt noi, noi toţi.

Căpitane? Am linie de tragere directă pe el.

Syrinx era conştientă de Edwin care se afla în coridorul central, cu carabina maser ridicată. Ţeava era îndreptată către spatele lui Erick Thakrar. Un flux de la procesorul de ochire al armei îi arăta că ţintea exact şira spinării bărbatului. Microundele coerente i-ar fi retezat fasciculul nervos înainte de a putea folosi implantul.

Nu, spuse ea. **Nu încă. Merită eforturile noastre de a-l convinge să n-o facă.**

Pentru prima dată după mult timp se înfuria pe un adamist fiindcă era exact asta – un adamist. O minte închisă, zăvorâtă etanş în ţeasta ei. Lipsită de orice cale prin care să ştie ce gândeau alţii, necunoscând niciodată cu adevărat iubirea, bunătatea sau simpatia. Ea nu-i putea spune în mod direct adevărul simplu. Nu în modul cel mai uşor.

– Ce vrei să facem noi? îi datavíză.

– Am informaţii, datavíză Erick. Sunt informaţii strategice.

– Ştim. Mesajul tău către Golomo spunea că sunt importante.

– Vi le voi vinde vouă.

O rafală colectivă de surprindere se înălţă din rândul echipajului.

– Bine, spuse Syrinx. Dacă am la bord preţul cerut, îl vei căpăta.

– Tau-zero, rosti Erick şi chipul îi deveni implorator. Spune-mi că aveţi un modul la bord. Pentru numele Domnului!

– Avem mai multe.

– Bun. Vreau să fiu băgat înăuntru. Ei nu pot pătrunde acolo.

– Bine, Erick. Te vom pune în tau-zero.

– Pentru totdeauna.

– Poftim?

– Pentru totdeauna. Vreau să rămân în tau-zero pentru totdeauna.

– Erick…

– M-am gândit la asta, m-am gândit mult şi s-ar putea să meargă. Realmente s-ar putea. Habitatele voastre pot rezista posedaţilor. Navele stelare adamiste nu funcţionează pentru ei, cel puţin nu la parametrii corespunzători. Capone este singurul care are nave militare şi nu le va putea menţine în funcţiune mult timp. Vor avea nevoie de întreţinere, de piese de schimb. În cele din urmă, nu le va mai putea utiliza. Atunci nu vor mai exista invazii, ci doar infiltrări. Iar voi nu vă veţi coborî garda. O vom face noi, adamiştii, dar nu şi voi. Peste o sută de ani, din rasa umană nu veţi rămâne decât voi. Cultura voastră va dăinui pe vecie. Voi mă puteţi ţine în tau-zero pe vecie.

– Nu-i nevoie de asta, Erick. Îi putem învinge.

– Nu! zbieră el. Nu putem, nu putem, nu putem!

Efortul de a vorbi îl făcu să tuşească chinuitor.

Răsuflarea îi era de acum horcăită.

– Eu n-o să mor, dataviză el. N-o să fiu unul dintre ei; n-o să fiu ca micuţa Tina. Draga şi micuţa de Tina… Dumnezeule, n-avea decât cincisprezece ani! Acum e moartă. Da' în tau-zero nu mori. Eşti în siguranţă. Este singura cale. Nici viaţă, dar nici lumea de dincolo. Ăsta-i răspunsul.

Foarte, foarte încet, îşi desprinse mâna de pe spinarea lui Cacus.

– Îmi pare rău, urmă el. Să ştii că nu ţi-aş fi făcut niciun rău. Vă rog, trebuie să faceţi asta pentru mine. Vă pot spune unde va invada Capone data viitoare. Vă pot da coordonatele unei staţii de antimaterie. Atât doar să-mi dai cuvântul tău de edenistă, de căpitan de şoim-de-vid; să-mi dai cuvântul că-mi vei duce modulul într-un habitat şi că mă veţi ţine de-a pururi în tau-zero. Dă-mi cuvântul, te rog, nu-ţi cer mare lucru!

Ce să fac? îşi întrebă tânăra echipajul.

Minţile li se contopiră, străbătute de compasiune şi nelinişte. Răspunsul, simţi Syrinx, era inevitabil.

Se apropie şi luă palma rece şi umedă a bărbatului între

mâinile ei.

– Bine, Erick, rosti ea încetişor dorindu-şi o dată în plus măcar o secundă de comunicare autentică. Te vom pune în tau-zero, dar vreau în schimb să-mi promiţi ceva.

Ochii lui Erick se închiseseră. Răsuflarea îi devenise extrem de superficială. Cacus radie îngrijorare faţă de afişajul scanerului de diagnoză.

Grăbeşte-te! o îndemnă.

– Ce anume? întrebă Erick.

– Vreau acceptul tău de a te scoate din tau-zero dacă găsim o soluţie corespunzătoare.

– N-o să găsiţi.

– Dar dacă o găsim?

– Este o prostie.

– Nu, nu este. Edenismul a fost bazat pe speranţă, pe speranţa pentru viitor, pe credinţa că viaţa poate fi mai bună. Dacă ai încredere în cultura noastră că te vom păstra de-a pururi, atunci trebuie să crezi în asta. Iisuse, Erick, trebuie să crezi în ceva!

– Eşti o edenistă foarte ciudată.

– Sunt o edenistă tipică. Ceilalţi pur şi simplu n-o ştiu încă.

– Perfect, batem palma.

– Voi vorbi cu tine în curând, Erick. Eu voi fi cea care te va trezi şi-ţi va spune.

– La sfârşitul universului, poate. Până atunci…

23

Alkad nu mai văzuse zăpadă de când plecase de pe Garissa. Pe vremea aceea nu se sinchisise niciodată să-şi indexeze amintirea iernii în nanonicele neurale. De ce să irosească spaţiu de stocare? Anotimpul sosea anual, spre marea încântare a lui Peter şi acceptarea ei mai degrabă morocănoasă.

Cea mai veche dintre toate înţelepciunile omeneşti: până când nu pierdem ceva, nu ştim ce am avut.

Acum, din apartamentul ei pe două niveluri din hotelul Mercedes, femeia privea ninsoarea căzând peste Harrisburg ca o cascadă silenţioasă, pe atât de inexorabilă, pe cât era de blândă. Imaginea aceea o făcea să-şi dorească să se alăture copiilor pe care-i putea zări zbenguindu-se în parcul de vizavi.

Fulguiala începuse în timpul nopţii, imediat după ce asolizaseră în spaţioport, şi nu încetase în cele şapte ore trecute de atunci. Jos, pe străzi, nervii se încingeau pe măsură ce traficul încetinea şi pavajele deveneau alunecoase de zloată. Mecanoizi municipali vechi, dublaţi de echipe formate din oameni înarmaţi cu lopeţi, se străduiau să înlăture nămeţii înalţi ce blocau arterele principale.

Tabloul nu era tocmai încurajator. Dacă economia naţiunii Tonala era atât de jalnică, încât să utilizeze forţă de muncă umană pentru a curăţa străzile capitalei…

Deocamdată Alkad izbutise să rămână focalizată asupra obiectivului. Era mândră de asta; după toate obstacolele ce-i fuseseră ridicate în cale, se dovedise îndeajuns de plină de resurse pentru a păstra vie speranţa. Chiar şi când fusese la bordul lui *Tekas,* se gândise că în scurt timp va recupera Alchimistul.

Nyvan contribuise mult la a-i înrăutăţi starea de spirit şi încrederea. La asteroizii de pe orbită erau andocate nave stelare, şi companiile locale de astroinginerie îi puteau asigura probabil echipamentul dorit, dar în acelaşi timp decăderea planetei şi suspiciunea nativă a locuitorilor ei îi trezeau îndoieli. O dată în plus, sarcina îi luneca printre degete. Dificultăţile se cumulau împotriva femeii şi acum nu mai avea poziţii pe care să se retragă. Ea, Voy, Lodi şi Eriba rămăseseră pe cont propriu şi unica lor resursă o constituiau banii. Ţinându-se de cuvânt,

Prince Lambert plecase cu *Tekas* imediat după debarcarea lor. Spusese că mergea la Mondul, unde exista o Marină puternică şi avea cunoştinţe.

Alkad izbuti să se oprească din a-şi accesa funcţia temporală. Probabil că Prince Lambert efectuase deja al treilea salt TTZ şi alt risc potenţial de securitate dispăruse.

– Asta-i ceva nou, anunţă Eriba.

Era întins pe lungimea fotoliului pentru două persoane şi-şi bălăngănea picioarele desculţe peste braţul său, abia putând să zărească holoecranul de pe peretele opus pe care se derula o emisiune de ştiri.

– Ce anume? întrebă Alkad.

Din clipa sosirii lor, tânărul se afundase în ştiri, comutând întruna între holoecran şi nucleele informative ale reţelei de comunicaţii.

– Tonala tocmai a decretat închiderea tuturor graniţelor. Cabinetul susţine că acţiunile Noii Georgia sunt făţiş ostile şi că nu se poate avea încredere în alte naţiuni. Reţelele DS continuă să se bombardeze reciproc cu impulsuri de război electronic.

Alkad făcu o grimasă. La sosirea lui *Tekas,* înfruntarea respectivă fusese în plină desfăşurare.

– Mă întreb în ce fel ne afectează pe noi. Este vorba despre graniţele de la sol, ori au de gând să interzică şi zborurile spaţiale?

– Nu s-a precizat.

Uşa piui şi Voy intră în salonul mare, dezbrăcându-şi pardesiul gros bleumarin şi scuturând pe mocheta albă picături murdare de zăpadă topită.

– Am stabilit o întâlnire pentru azi după-amiază la ora două. Am anunţat Ministerul Industriei că am venit să cumpărăm echipamente defensive pentru asteroizii Dorado şi mi-a fost recomandată compania Opia. Lodi a rulat o căutare prin nucleele de date locale şi a aflat că Opia deţine două staţii industriale asteroidale, plus un serviciu subsidiar pentru nave stelare.

– Sună promiţător, răspunse Alkad pe un ton reţinut.

Lăsase toată organizarea în seama lui Voy. Agenţiile aveau s-o caute pe Mzu, astfel încât deplasările prin oraş ar fi însemnat o invitaţie deschisă la necazuri. Folosirea paşaportului Daphine Kigano fusese şi aşa un risc, însă ea nu avusese altele pregătite.

– Promiţător? Pe numele Mariei, este o lovitură drept în ţintă.

Ce doreai – Corporaţia Kulu?

– N-a fost o critică.

– În tot cazul, aşa a sunat.

În timpul călătoriei, Voy revenise încetişor la temperamentul ei iniţial, însă Alkad nu era sigură dacă fata iritabilă recupera după moartea tatălui sau dacă reacţiona faţă de ea.

– Lodi a găsit vreo navă stelară potrivită pentru angajare?

– Mai caută. Până acum a localizat peste cincizeci de vehicule comerciale blocate în interiorul sistemului din cauza carantinei. Majoritatea sunt andocate la staţii pe orbită joasă şi la porturile asteroidale. El rulează comparaţii de performanţe pe baza cerinţelor pe care ni le-ai dat. Sper doar să ne poate găsi una într-un hangar din Tonala. Ai auzit despre restricţiile de la graniţe? Se închid până şi punctele de interfaţă cu reţelele celorlalte naţiuni.

– Aceea este o problemă minoră, comparativ cu găsirea echipajului pentru navă.

– Ce vrei să spui?

– Zborul nostru nu face parte din categoria misiunilor pe care le atribui în mod normal mercenarilor. Nu sunt sigură că banii vor garanta loialitatea pentru misiunea asta.

– De ce nu spui aşa, atunci? Pe numele Mariei, Alkad, cum să te pot ajuta, dacă te plângi întruna după ce faptele au avut loc? Fii mai cooperantă.

– O să ţin minte, zise Alkad încetişor.

– Ar mai trebui să ştim şi altceva?

– Nu-mi trece nimic prin minte, dar dacă va fi cazul vei fi prima pe care s-o anunţ.

– Bine. Am aranjat ca o maşină să ne ducă la sediul Opia. Compania de securitate de la care am închiriat-o ne pune la dispoziţie şi bodyguarzi. Vor fi aici într-o oră.

– Bine gândit, rosti Eriba.

– Elementar gândit! se răsti Voy. Suntem nişte străini sosiţi aici în toiul unei carantine impuse de Adunarea Confederaţiei. Nu-i nici pe departe un scenariu optim, de vizibilitate redusă. Vreau să micşorez la minimum riscurile noastre.

– Atunci bodyguarzii ar trebui să fie de ajutor, rosti Alkad. Ar fi bine dacă te-ai odihni înainte să mergi la Opia. N-ai închis ochii de când am asolizat. La negocieri am nevoie să fii proaspătă.

Voy încuviinţă neîncrezător şi intră în dormitorul ei.

Alkad şi Eriba schimbară priviri şi zâmbiră în acelaşi timp.

– A zis cu adevărat „scenariu de vizibilitate redusă”? întrebă tânărul.

– Mie aşa mi s-a părut.

– Pe numele Mariei, terapia aia de detoxificare a fost o idee proastă!

– Cum era Voy înainte?

– Cam la fel, recunoscu el.

Alkad reveni cu privirea la fereastră şi la ninsoarea care edulcora contururile clădirilor.

Uşa piui din nou.

– Ai comandat ceva la room-service? îl întrebă ea pe Eriba.

– Nu. Tânărul privi neliniştit uşa: Crezi că sunt bodyguarzii angajaţi de Voy?

– Dacă sunt ei, au sosit foarte devreme; iar dacă sunt profesionişti, ne-ar fi datavizat în prealabil.

Îşi luă poşeta şi selectă un dispozitiv dinăuntru. Când datavieză procesorului de reţea din apartament să acceseze videocamera din coridor, nu primi niciun răspuns. Luminile murale din cristale faţetate începură să pâlpâie.

– Stai! îi spuse lui Eriba, care-şi scosese pistolul laser. N-are niciun efect împotriva posedaţilor.

– Crezi…?

Nu-şi sfârşi întrebarea, deoarece Voy reapăru brusc în salon. Strângea cu putere în mână o carabină maser.

Uşa de la intrarea în apartament se deschise larg. Pe coridorul întunecat stăteau trei persoane cu trăsături neclare.

– Nu intraţi! rosti Alkad cu glas sonor. Armele mele vor funcţiona chiar şi împotriva voastră.

– Eşti sigură, dr. Mzu?

Secţiuni din nanonicele neurale ale lui Alkad încetau să mai funcţioneze. Ea datavieză un cod de amorsare către sfera mică pe care o ţinea în palmă, înainte de a pierde până şi abilitatea respectivă.

– Destul de sigură. Vreţi să fiţi primi subiecţi experimentali?

– Nu te-ai schimbat; dintotdeauna ai fost sigură că ai dreptate.

Alkad se încruntă. Era o voce feminină, dar n-o putea identifica. Nanonicele neurale rămase funcţionale nu aveau puterea de procesare pentru a rula un program de comparare

audio.

– Te cunosc?

– M-ai cunoscut cândva. Putem intra, te rog? Nu am venit aici cu scopul de a-ţi face rău.

De când începuseră posedaţii să spună „te rog”? Alkad reflectă o clipă asupra circumstanţelor, după care zise:

– Pentru discuţii, este suficient să intre doar unul dintre voi. Iar dacă nu reprezentaţi o ameninţare, încetaţi să-mi mai afectaţi electronica.

– Ultima solicitare este dificilă, dar vom încerca.

Nanonicele neurale ale lui Alkad începură să se reactiveze. Femeia stabili rapid controlul complet asupra dispozitivului.

– Apelez poliţia, datavіză Voy. Poate trimite o echipă tactică. Până îşi vor da seama posedaţii, va fi prea târziu.

– Nu. Dacă doreau să ne facă rău, ar fi acţionat până acum. Cred că vom asculta ce are de spus.

– N-ar trebui să te expui unui context de securitate personală negativ. Tu eşti unica legătură pe care o avem cu Alchimistul.

– Mai taci din gură, rosti Alkad cu glas tare. Bine, intră.

Tânăra care păşi în apartament trecuse cu puţin de douăzeci de ani. Avea pielea cu câteva nuanţe mai deschisă decât a lui Alkad, deşi părul îi era negru ca noaptea, iar chipul era rotunjit de prea multă celulită ca să fie frumos; purta o expresie fixă de perpetuă indignare timidă. Purta un taior de vară lung cu model tartan, a cărui fustă în stil kilt fusese la modă pe Garissa în anul Genocidului.

Alkad îşi rulă prin celulele de memorie un program de comparaţie vizuală.

– Gelai? Gelai, chiar tu eşti?

– Sufletul meu, da, încuviinţă ea. Nu şi corpul meu. Aceasta este doar o iluzie, bineînţeles.

Pentru o clipă mirajul solid dispăru, dezvăluind o adolescentă orientală cu cicatrice neregulate, foarte recente, pe picioare.

– Maică Maria! icni Alkad.

Sperase că rapoartele despre torturi şi atrocităţi nu erau decât propaganda Confederaţiei.

Aspectul cunoscut al lui Gelai reapăru. Pâlpâirea de expunere fusese atât de rapidă, încât determină mintea lui Alkad să-şi dorească să creadă că aceea era forma adevărată; decenţa o respingea pe fata maltratată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alkad.
– O cunoşti? făcu Voy indignată.
– Oh, da! Gelai mi-a fost studentă.
– Îmi pare rău că trebuie să precizez că n-am fost printre studenţii cei mai buni.
– Din câte îmi aduc aminte, te descurcai bine.
– Ne-am alungat stresul, rosti Voy, dar nu ne-ai spus de ce te afli aici.
– Am fost ucisă în atacul distrugătoarei de planete, zise Gelai. Campusul universităţii a fost la numai cinci sute de kilometri de punctele de impact. Cutremurul l-a distrus. Eu mă aflam în holul căminului în clipa respectivă. Fulgerul termic a incendiat jumătate de clădire. După aceea a sosit seismul; doar Maria ştie cât de puternic a fost. Cred c-am fost norocoasă. Am murit în prima oră. A fost rezonabil de repede. Oricum, prin comparaţie cu mulţi alţii.
– Îmi pare foarte rău, spuse Alkad. Rareori se simţise atât de inutilă; tocmai se confruntase cu dovada teribilă a celui mai mare eşec posibil. Nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor voastre. Am înşelat aşteptările tuturor.
– Cel puţin ai încercat, zise Gelai. Eu n-am fost de acord la momentul respectiv. Am participat la toate demonstraţiile pentru pace. Am organizat pichete de veghe în faţa Parlamentului continental, am cântat imnuri... Însă mass-media au spus că eram laşi şi trădători. Oamenii ne-au scuipat realmente pe stradă. Eu am continuat totuşi, nu mi-am încetat protestele. Am crezut că dacă ne-am putea determina guvernul să discute cu omutanii, atunci militarii ar înceta să se mai atace reciproc. Pe numele Mariei, cât de naivă am fost!
– Nu, Gelai, n-ai fost naivă, ci ai fost curajoasă. Dacă destui dintre noi s-ar fi ridicat în apărarea principiului aceluia, poate că guvernul ar fi încercat mai susţinut să găsească o soluţie paşnică.
– Dar n-a făcut-o, nu-i aşa?
Alkad urmări obrajii lui Gelai cu degetul, atingând trecutul despre care crezuse că rămăsese atât de departe în urma ei, cauza prezentului. Simţea că pielea aceea erzaţ era tot ce-i trebuia pentru a şti că avusese dreptate să facă ceea ce făcuse cu treizeci de ani în urmă.
– Intenţionam să vă protejez. Crezusem că-mi voi vinde

propriul suflet, pentru ca voi toţi să fiţi în siguranţă. Nu-mi păsa de asta. Credeam că meritaţi sacrificiul; voi, toate minţile tinere şi sclipitoare, atât de pline de speranţele cele mai prosteşti şi de idealurile cele mai mândre. Aş fi făcut-o, de asemenea, pentru voi. Aş fi distrus steaua Omutei, cea mai mare crimă din galaxie. Iar acum din noi n-au mai rămas decât unii ca ei. Flutură moale din braţ către Voy şi Eriba: Doar câteva mii de puşti care trăiesc în bolovani ce le aiuresc minţile. Nu ştiu care dintre voi a suferit soarta mai teribilă. Cel puţin tu ai simţit gustul a ceea ce ar fi izbutit poporul nostru, dacă ar fi supravieţuit. Generaţia asta nouă este alcătuită doar din rămăşiţele sărmane a ceea ce ar fi putut să fie.

Gelai îşi ţuguie buzele şi-şi pironi privirea în podea.

– N-am fost sigură ce voi face când voi ajunge aici. Nu ştiam dacă te voi avertiza, ori te voi ucide.

– Şi acum?

– Nu mi-am dat seama de ce ai făcut-o, de ce te-ai dus să-i ajuţi pe militari… Erai o profesoară distantă, a cărei inteligenţă aproape că o veneram cu toţii. Te respectam atât de mult, încât nu ţi-am atribuit niciodată motive omeneşti; te consideram un bulgăre de bitek rece cu picioare. Văd că m-am înşelat, deşi continui să cred că ai greşit construind ceva atât de rău ca Alchimistul.

Alkad se încordă.

– De unde ştii despre Alchimist?

– Din lumea de dincolo, noi putem vedea universul acesta. Este foarte vag, dar vizibil. Am văzut Marina Confederaţiei străduindu-se să-i evacueze pe garissani înainte ca radiaţiile să-i ucidă. Am văzut şi asteroizii Dorado. Ba te-am văzut chiar şi pe tine, de câteva ori, în Seninătate. Mai există apoi amintirile pe care le smulgem unul de la altul. Un suflet pe care l-am întâlnit acolo ştia despre tine. Poate că erau mai multe, habar n-am. N-am ţinut niciodată socoteala; n-o mai ţii, când faci asta de sute de ori pe zi. Aşa am aflat ce ai construit, deşi nimeni nu ştie ce conţine. Şi nu sunt singura; Capone ştie şi el, şi destui alţi posedaţi.

– Oh, Maică Maria, gemu Alkad.

– Ei au strigat în lumea de dincolo, înţelegi? Le-au promis corpuri tuturor sufletelor care vor coopera pentru găsirea ta.

– Vrei să spui că sufletele ne privesc şi-n clipa asta? întrebă

Voy.

Gelai surâse visător.

– Da.

– Căcat!

Mzu privi uşa apartamentului, care era închisă înaintea celor doi tovarăşi ai lui Gelai.

– Câţi posedaţi există pe Nyvan?

– Câteva mii. În mai puţin de o săptămână, ne va aparţine.

– Asta nu ne lasă prea mult timp, spuse Alkad.

Voy şi Eriba începură să pară panicaţi.

– Uită de Alchimist, rosti agitată Voy. Trebuie să ieşim din sistem.

– Da. Însă mai dispunem de o perioadă de graţie de câteva zile şi în felul ăsta ne putem asigura în privinţa evadării, pentru că acum nu ne mai putem permite nicio greşeală. Vom închiria o navă, aşa cum intenţionasem din capul locului: serviciul subsidiar al lui Opia poate face asta pentru noi. Nu cred totuşi că va fi destul timp pentru a construi transportorul. Nu contează, dacă se va ajunge la asta, putem oricând încărca Alchimistul într-o viespe de luptă.

– Îl poţi încărca într-o viespe de luptă? Dar cât de mare este?

– Nu trebuie să ştii.

Fata înaltă se strâmbă.

– Gelai, mă vei avertiza dacă se apropie vreun posedat?

– Da, dr. Mzu, măcar asta vom face. Timp de două zile, oricum, până ce găseşti o navă. Intenţionezi realmente să utilizezi Alchimistul după atâta vreme?

– Da, aşa intenţionez. N-am fost niciodată atât de sigură ca acum în privinţa asta.

– Nu ştiu dacă doresc sau nu s-o faci. Nu pot accepta niciodată că răzbunarea la o asemenea scară ar fi corectă. Ce ar putea ea realiza, decât să-i facă să se simtă mai bine pe câţiva refugiaţi bătrâni şi înăcriţi? Pe de altă parte, dacă nu-l utilizezi împotriva Omutei, altcineva îl va lua de la tine şi-l va declanşa împotriva altei stele. Aşa că dacă trebuie lansat, bănuiesc că aş prefera mai degrabă să fie spre Omuta. Interesant cum toţi ne pierdem principiile în cele din urmă, nu crezi?

– Tu nu ţi le-ai pierdut, îi spuse Alkad. Deşi ai fost ucisă de omutani, deşi ai petrecut treizeci de ani în lumea de dincolo, tot ai dorit să-i cruţi. Societatea care te-a produs a fost un miracol.

Distrugerea ei a însemnat un păcat mai presus de orice ar fi comis anterior umanitatea.

– Cu excepţia poate a posedării.

Alkad îşi trecu braţele în jurul fetei tulburate şi o îmbrăţişă.

– Va fi în regulă. Cumva, conflictul acesta teribil se va încheia fără ca noi să ne autodistrugem. O să vezi că Maica Maria nu ne va condamna pe vecie la lumea de dincolo.

Gelai se desprinse din îmbrăţişare şi-i studie chipul.

– Aşa crezi?

– Da, deşi pare ciudat pentru o semiatee. Eu cunosc însă structura universului mai bine decât majoritatea oamenilor; eu am întrezărit ordine acolo, Gelai. Dintotdeauna a existat o soluţie la problemele cu care ne confruntam. De fiecare dată. Cazul de faţă nu va fi diferit.

– O să te ajut, spuse Gelai. O să te ajut cu adevărat. Ne vom asigura că voi patru veţi pleca nevătămaţi de pe planetă.

Mzu o sărută pe frunte.

– Mulţumesc. Spune-mi acum despre cei doi care te-au însoţit. Şi ei sunt tot garissani?

– Ngong şi Omain? Da. Însă nu din aceeaşi perioadă ca mine.

– Mi-ar plăcea să-i cunosc. Spune-le să intre şi apoi putem decide ce să facem în continuare.

*

– Ce dracu’ de viaţă de-naltă societate? izbucni Joshua. Fii atent, eu am riscat totul – inclusiv propriile mele coaie – ca să câştig banii pentru reechiparea lui *Lady Mac.* N-o să mă vezi târându-mă la bănci şi companii finanţatoare, aşa cum ai făcut tu. Adevăraţii Calvert sunt independenţi. Eu sunt independent.

– Felul în care ne-am impus s-a datorat exclusiv circumstanţelor, replică Liol. Unica mea posibilitate a provenit de la bursele Agenţiei de Dezvoltare Dorado. Şi, Dumnezeule, am profitat de ea! Quantum Serendipity a fost construită de la zero. M-am realizat prin propriile mele puteri şi sunt mândru de asta, nu m-am născut cu genul tău de privilegii.

– Privilegii? Tata nu mi-a lăsat decât o navă stricată şi optsprezece ani de taxe de andocare neplătite. N-aş zice că asta-nseamnă un plus.

– Rahat! Simplul fapt că trăieşti în Seninătate este un privilegiu la care visează jumătate din Confederaţie. Paradisul unui plutocrat care pluteşte în mijlocul unei mine de aur xenoce.

Nici vorbă să nu te-mbogăţeşti niciodată. Tot ce trebuia să faci era să-ntinzi mâna ca să-nhaţi o pepită-două.

– Au încercat să mă omoare în căcatu-ăla de Inelul Ruinelor!

– Atunci n-ar fi trebuit să fi fost atât de neglijent, da? Câştigarea unei averi reprezintă întotdeauna doar jumătate din problemă. S-o păstrezi, aia-i greutatea. Ar fi trebuit să-ţi iei nişte precauţii.

– Sigur că da, toarse Joshua. În tot cazul, am învăţat ceva din lecţia aia. Acum m-agăţ de ceea ce am.

– N-o să te opresc din a fi căpitanul lui *Lady Mac.* Dar…

– *Dacă interesează pe cineva,* anunţă sonor Sarha, am ieşit în mijlocul unui mediu ostil electronic. Două reţele DS ale lui Nyvan ne solicită autorizaţia de zbor şi în acelaşi timp ne saturează senzorii cu impulsuri de supraîncărcare.

Joshua mormăi dezaprobator şi reveni cu atenţia la displayurile datavizate de calculatorul de zbor. Se mustră pentru neatenţie, fiindcă nu-i stătea în fire să ignore secvenţa de ieşire din salt. Însă când ai un aşa-zis frate cu o conştiinţă lunecoasă…

Sarha avusese dreptate. Spaţiul dintre Nyvan şi asteroizii de pe orbita sa era supus unei abundenţe de efecte intense de subminare electronică. Senzorii şi programele de discriminare ale lui *Lady Mac* erau îndeajuns de sofisticate pentru a străpunge majoritatea forfotei; reţelele DS ale lui Nyvan utilizau tehnici vechi, aşa că adevărata problemă o reprezenta wattajul lor.

Cu ajutorul Sarhei, Joshua izbuti să localizeze centrele de comandă ale reţelei şi să transmită codul de identificare standard al lui *Lady Mac,* urmat de autorizaţia oficială de zbor de la Seninătate. Doar Tonala şi Nangkok răspunseră, acordându-i permisiunea de a se apropia de planetă. Reţeaua DS a Noii Georgia, cu baza la Jesup, rămase tăcută.

– Continuă s-o apelezi, îi spuse Joshua Sarhei. Ne vom apropia oricum. Beaulieu, cum merge cu urmărirea lui *Tekas?*

– Mai lasă-mă un minut, căpitane, te rog. Planeta asta are o arhitectură de comunicaţii foarte ciudată, iar interfeţele obişnuite par să fie căzute azi. Probabil din cauza bruiajelor electronice. Va trebui să accesăm câteva reţele naţionale diferite, pentru a afla dacă nava a sosit.

Aflat în partea opusă a punţii faţă de cosmonikă, Ashly pufni amar:

– Băi, capete-tari, pe planeta asta blestemată nimic nu se

schimbă vreodată. Se laudă-ntruna cât de diferiţi sunt între ei, însă eu n-am observat asta niciodată.

– Când ai fost aici ultima dată? întrebă Dahybi.

– Cred că prin 2400.

Joshua îl privi pe Liol care întoarse încet capul pentru a se uita la pilot; sprâncenele îi erau arcuite în neînţelegere întrebătoare.

– Când? întrebă Liol.

– În 2400, îmi amintesc destul de bine. Pe tronul lui Kulu era încă regele Aaron. Între ţările de pe Nyvan exista un soi de dispută, deoarece Regatul vânduse uneia nişte nave de război vechi.

– Exact, încuviinţă Liol care aştepta în continuare poanta glumei.

Echipajul lui *Lady Mac* schimba expresii impasibile de o parte şi cealaltă a punţii.

– Am găsit o referinţă, anunţă Beaulieu. *Tekas* a sosit ieri. Potrivit nucleului public de informaţii Tonala, a avut o autorizaţie de zbor oficială emisă de Consiliul Guvernator Dorado. A andocat la una dintre staţiile lor naţionale de orbită joasă, Spiritul Libertăţii, şi a plecat după o oră, cu un plan de zbor completat pentru Mondul. Au debarcat patru persoane: Lodi, Voy, Eriba şi Daphine Kigano.

– Bingo! rânji Joshua.

Dataviză controlului traficului pentru un vector de apropiere de Spiritul Libertăţii. După a opta încercare prin bruiaje, controlul traficului confirmă contactul şi-i dădu un vector.

*

Spiritul Libertăţii era principalul spaţioport civil de orbită joasă al Tonalei, la şapte sute cincizeci de kilometri deasupra Ecuatorului: o grilă hexagonală cu diametrul de doi kilometri şi groasă de o sută de metri. Rezervoare, saloane, tuburi coridoare, panouri de termopurjare şi silozuri de andocare erau suprapuse în stil sendviş între cadrele de traverse din aliaj alb-cenuşiu; turle conice se ridicau din toate colţurile, terminate printr-un grup de tuburi de propulsie cu fuziune, care să menţină stabilă poziţia structurii.

Pe lângă faptul că era port pentru navele stelare şi avioanele spaţiale de marfă, era de asemenea nodul de zboruri al remorcherelor uriaşe care aduceau metalele extrase din asteroidul Floreso. Când *Lady Mac* se apropie, câteva vehicule

grele staţionau pe lângă Spiritul Libertăţii: piramide din grinzi cu zăbrele deschise, cu un mănunchi de zece tuburi mari de propulsie cu fuziune în vârf, şi puncte de ataşare pentru încărcare în fiecare colţ.

Fuseseră concepute pentru a coborî pe planetă câte patru fierberguri fiecare. Şaptezeci şi cinci de mii de tone din oţel spongios: metal incredibil de pur, spumat cu azot pe când era încă în stare topită. Echipele industriale ale lui Floreso îl solidificau într-o formă de pară bondoacă, cu o bază festonată de douăzeci şi cinci de muchii uşor rotunjite. După aceea fierbergurile erau ataşate de remorchere pentru o călătorie de trei săptămâni, coborând în spirală pe o orbită uşor eliptică de două sute de kilometri. În ultimele două săptămâni ale călătoriei, motoarele electrice din punctele de ataşare pentru încărcare le aduceau la o rotaţie pe minut. Practic deveneau cele mai mari giroscoape din galaxie, precesia lor ţinându-le perfect aliniate în vreme ce zburau libere pe porţiunea finală a traiectoriei.

Injectarea fierbergurilor în atmosferă era o operaţiune extrem de dificilă pentru remorchere, necesitând precizie extremă. Fiecare fierberg trebuia să se găsească în poziţia corectă şi să-şi urmeze cu exactitate ruta desemnată de zbor, astfel încât baza lui boantă să poată atinge atmosfera superioară sub un unghi care să creeze forţă de aerofrânare maximă. Odată ce viteza începea să-i scadă, gravitaţia îl trăgea în jos sub o curbă tot mai abruptă, care crea şi mai multă decelerare, grăbind procesul. Fluxul hipersonic de aer în jurul bazei festonate îi perpetua de asemenea rotaţia, menţinând stabilitatea şi păstrându-l pe traiectorie.

Dacă totul mergea bine – dacă echipajele din asteroid echilibraseră corect distribuţia masei interne, dacă punctul de injectare era corect – fierbergul era aero-frânat la viteză subsonică la aproximativ cinci kilometri deasupra oceanului. După aceea nu mai conta nimic, nicio forţă din univers nu putea afecta o masă atât de mare care atârna în cer într-un câmp gravitaţional standard. Cădea drept în jos cu viteza maximă, intrând în apă în mijlocul unei explozii de aburi care semăna cu norul-ciupercă al unei mici bombe nucleare. Apoi plutea pe valuri, întrucât interiorul spongios era suficient de flotabil pentru a nu avea nevoie de ajutoare.

După ce toate cele patru fierberguri ale unui remorcher

căzuseră în ocean, sosea flota de recuperare. Fierbergurile erau duse la un port metalurgic, gata pentru dezintegrare şi alimentare în cuptoarele lacome ale Tonalei. O rezervă abundentă de metal ieftin, obţinut fără perturbări ecologice, care constituia un activ sănătos pentru economia naţiunii.

De aceea nici războiului electronic haotic care se derula între reţelele DS nu i se îngăduia să întrerupă operaţiunile. Remorcherele din jurul Spiritului Libertăţii continuau să fie întreţinute conform graficelor regulate. Echipe de mecanici în costume IIS se târau peste traversele lungi, în vreme ce VSM-uri şi nave-cisternă pluteau în imediata apropiere. Aparatele de service erau singurele vehicule care mai zburau, cu excepţia lui *Lady Mac.* Joshua execută o apropiere fără probleme, într-un timp excelent. Când trecură peste staţie, senzorii îi arătară alte unsprezece nave stelare cuibărite în silozurile de andocare.

Tânărul se aşteptase la meticulozitatea inspecţiei vameşilor care urmă: îi verificară pe toţi de la bord pentru posedare, după care trecură cu blocuri electronice hipersensibile la bruiaj prin capsulele de susţinere biotică şi prin cele două vehicule auxiliare pentru a se asigura că nu existau căderi inexplicabile. După ce terminară, Joshua primi un salut oficial datavizat din partea Ministerului Industriei Tonala, cu invitaţia de a discuta despre necesităţile lui şi despre felul în care l-ar fi putut ajuta firmele locale. Primi de asemenea autorizaţia să coboare cu avionul spaţial al lui *Lady Mac* pe planetă, la Harrisburg.

– O să iau doi gardişti, pe Dahybi şi pe Melvyn, anunţă Joshua. Şi pe tine, Ashly, dar tu vei rămâne în avionul spaţial, pentru eventualitatea în care va trebui să plecăm rapid. Sarha şi Beaulieu, menţineţi pe *Lady Mac* la starea „gata de decolare”. Aceeaşi procedură ca mai-nainte, putem fi nevoiţi să plecăm în grabă, aşa că monitorizaţi permanent solul. Vreau să fiu anunţat dacă şi când se întâmplă ceva alarmant.

– Pot să vin cu tine, zise Liol. Ştiu ce am de făcut, dacă iese cu scandal.

– Ai încredere în aprecierile mele în calitate de căpitan?

– Bineînţeles.

– Bine. Atunci rămâi pe orbită. Fiindcă eu apreciez că nu-mi vei urma comenzile.

*

În caverna biosferă din Jesup era beznă: un perpetuu

crepuscul sumbru. În plus, era frig. Quinn poruncise asta. Tuburile solare întinse în lungul podului rulant axial produceau o strălucire opalescentă slabă, al cărei unic scop era de a le arăta oamenilor pe unde să meargă.

Drept urmare, o toamnă anterior imposibilă se abătuse asupra vegetaţiei tropicale luxuriante. După o căutare zadarnică, în care se răsuciseră pe codiţe în căutarea luminii, frunzele începuseră să se îngălbenească. În multe locuri, cădeau deja, cu marginile scorojite şi înnegrite de la aerul geros. Filigranul ordonat de pâraie frumoase se înfunda cu o masă vâscoasă, canalele de revărsare erau blocate, iar bălţile inundau solul din jur.

Quinn savura experienţa ruinării accelerate. Îi demonstra puterile asupra ambientului. Aceasta nu era o disfuncţie a realităţii, care transforma obiectele în ceva diferit atât timp cât nu clipeai, ci o schimbare concretă, solidă, ireversibilă. Potentă. Stătea în picioare înaintea altarului din piatră care fusese construit în parc şi studia corpul legat de crucea răsturnată. Era un bătrân, ceea ce era bine din unele puncte de vedere. În felul acesta Quinn îşi confirma absenţa totală a compasiunii; doar copiii aveau un statut asemănător.

Discipolii loiali formau un cerc în jurul său; şapte dintre ei purtau mantii de culoarea sângelui. Chipuri la fel de strălucitoare ca minţile, alimentate de lăcomie şi de dorinţe rău prevestitoare.

Doişpe-T era prezent de asemenea, gârbovit sub formidabila povară a simplei rămâneri în viaţă. Capul maltratat îi era acum permanent plecat. Niciun posedat nu-i impunea vreo schimbare, totuşi devenea aproape neanderthalian în postură.

În exteriorul coteriei elitei, acoliţii formau un semicerc larg. Toţi purtau mantii cenuşii, cu glugile lăsate pe spate. Feţele le erau iluminate de rugurile nenatural de încinse ce flancau altarul, o lumină de topaz pâlpâitoare, care le mângâia pielea cu expresii false.

Quinn putea percepe printre ei câteva stafii. Înspăimântate şi demoralizate ca întotdeauna; şi, aşa cum descoperise el, difereau de toţi ceilalţi oameni. Quinn dorea ca stafiile să înţeleagă că el n-avea să ezite niciodată să le producă orice fel de rele, dacă optau să nu i se supună.

Satisfăcut, Quinn intonă:

– Noi suntem prinţii Nopţii…

– Noi suntem prinţii Nopţii, repetară în cor acoliţii.
Era un sunet similar ameninţării tunetului.
– Când falsul dumnezeu îşi va conduce ciurdele spre uitare, noi vom fi aici...
– Noi vom fi aici.
Bătrânul tremura acum, mişcându-şi buzele în rugi. Era un preot creştin şi de aceea îl şi alesese Quinn. O dublă victorie. Victoria asupra falsului dumnezeu şi victoria fiarei şarpe. Luarea unei vieţi pentru simplul motiv că o doreai, pentru durerea pe care avea s-o provoace altora.
Sacrificiile de felul acela focalizaseră întotdeauna pe autoritate şi pe impunerea ei. Un spectacol care să-i constrângă pe cei slabi. În epocile preindustriale, ritul respectiv ar fi putut invoca magia neagră, dar în epoca tehnologiei nanonice, omenirea depăşise de mult magia, neagră ori albă. Secta cunoscuse şi încurajase valoarea imaginii, psihologia brutalităţii precise. Şi avusese succes.
Cine dintre cei prezenţi s-ar mai fi ridicat acum să-l înfrunte? Era mai degrabă o hirotonisire, care-i confirma dreptul la domnie.
Întinse un braţ şi Lawrence îi puse pumnalul în palmă. Mânerul era din abanos lucrat cu grijă, însă lama era carbotan simplu, foarte ascuţită.
Preotul răcni când Quinn împinse vârful pumnalului în abdomenul său burduhănos. Strigătul se transformă treptat în scâncet, pe când Quinn recita:
– Acceptă viaţa aceasta ca semn al iubirii şi devoţiunii noastre.
– Te iubim şi ne dedicăm ţie, Stăpâne, mârâiră acoliţii.
– Dumnezeu să te mântuiască, fiule, icni preotul.
Sângele curgea în jos pe braţul lui Quinn, picurând pe altar.
– Căcat.
Lawrence râse încântat de suferinţa preotului. Quinn era extrem de mândru de băiat; nu mai cunoscuse pe nimeni care să se ofere atât de lipsit de reţinere Fratelui Domnului.
Preotul murea în ovaţiile răguşite ale acoliţilor. Quinn îi putea simţi sufletul care se ridica din corp, unduind aidoma fumului în cerul agitat, pentru a dispărea apoi printr-o fisură a realităţii. Se întinse înainte, pentru a linge cu lăcomie fuiorul efemer cu o limbă neagră, îngustă, extaziat.
După aceea alt suflet se împinse în jos prin şuviţa de energie,

pătrunzând în corp.

– Cap-de-miel! scuipă Quinn. Trupu-ăsta nu-i pentru tine. Este sacramentul nostru. Ieşi în pizda mă-tii!

Pielea de pe faţa preotului atârnat cu capul în jos începu să curgă ca melasa. Trăsăturile se distorsionară cu o sută optzeci de grade, astfel încât gura se suprapuse frunţii. După care pielea se solidifică din nou şi ochii se deschiseră brusc.

Quinn se retrase un pas, surprins. Era propriul lui chip, care-l fixa cu privirea.

– Bun venit în lumea de dincolo, puţifelnicule, rosti chipul plăsmuit, apoi rânji cu răutate: Mai ţii minte partea asta?

Un jet de foc alb răbufni din cuţitul care fusese împlântat adânc în pieptul preotului. Izbi braţul drept al lui Doişpe-T şi sfredeli încheietura din crom şi oţel. Mâna mecanică se prăbuşi fumegând pe podea, cu degetele agitându-se de parcă ar fi cântat pe clapele unui pian. Articulaţia încheieturii fu redusă la nivelul unei brăţări de metal zdrenţuit, din care ţâşnea fluid hidraulic verde, deasupra capătului rupt al unui cablu de putere.

– Fă-o! urlă chipul plăsmuit.

Doişpe-T se repezi către Quinn, întinzându-şi braţul rupt. Un rânjet dement îi despică faţa.

– Nu! zbieră Lawrence şi se aruncă în calea lui Doişpe-T.

Articulaţia frântă a încheieturii îi pătrunse ca un berbec în beregată. O scânteie strălucitoare de electricitate licări la capătul cablului de putere când atinse pielea tânărului.

Lawrence ţipă ascuţit şi întregul corp îi detonă silenţios în strălucire solară. Încremeni cu braţele încă întinse înainte, cu o expresie ieşită din minţi întipărită pe chip. Lumina era atât de intensă, încât devenise translucid. Un înger despuiat, scăldându-se în inima unei stele. După aceea extremităţile începură să i se zbârcească, înnegrindu-se. Avu timp să mai urle o dată, înainte ca focul interior să-l consume.

Lumina oribilă se micşoră fulgerător, dezvăluind un petic de pământ ars şi grămăjoare de cenuşă albă, fină. Doişpe-T zăcea alături, acolo unde se împiedicase şi căzuse; şocul impactului cu solul îi aruncase creierul afară din jumătatea de craniu, aidoma vinului dintr-un pocal. Acum se rostogolea pe iarbă.

– Eh, asta e, rosti chipul plăsmuit. Cred că de data asta am pierdut amândoi. Ne mai vedem noi, Quinn.

Faţa începu să se inverseze, revenind la rictusul morţii

preotului. Sufletul invadator se retrase şi pieri în lumea de dincolo.

– ÎNTOARCE-TE! răcni Quinn după el.

Nu se auzi decât un ultim râset ironic.

În ciuda forţei şi puterii sale, Quinn nu putea să facă nimic. Absolut nimic. Impotenţa lui era o umilinţă agonizantă. Zbieră şi altarul se sparse, aruncând cât colo corpul maltratat al preotului. Acoliţii o luară la fugă. Quinn şută cu piciorul în creierul lui Doişpe-T şi organul hidos se sparse, împroşcându-i pe discipolii terifiaţi cu fragmente de ţesut cenuşiu. Apoi se răsuci şi descărcă o salvă de foc alb pârjolitor în rămăşiţele preotului. Trupul se aprinse instantaneu, însă flăcările nu erau decât o copie jalnică a căldurii incendiare care-l incinerase pe Lawrence.

Discipolii se retraseră, în vreme ce Quinn trimise rafală după rafală de foc alb în rug, transformând în magmă radiantă corpul şi pietrele sfărâmate. Când ajunseră la marginea luminii revărsate dinspre ruguri, discipolii porniră în fugă după acoliţi.

Doar stafiile rămaseră, aflate în siguranţă în tărâmul lor izolat şi fără viaţă, înaintea furiei siluetei în mantie neagră. După o vreme, o văzură căzând în genunchi şi făcându-şi pe piept semnul crucii inversate.

– Nu-ţi voi înşela aşteptările, Stăpâne, vorbi încet Quinn. Voi grăbi sosirea Nopţii, aşa cum am făgăduit. Ca preţ al sufletului meu nu-ţi cer decât ca, atunci când va pogorî, să mi-l aduci pe nenorocitul care a făcut asta.

Se ridică şi ieşi din parc. De data aceasta era cu adevărat singur. Până şi stafiile se retrăseseră dinaintea gândurilor îngrozitoare ce-i ardeau în interiorul ţestei.

*

Hoya fu primul dintre cei patru şoimi-de-vid care se materializară pe orbita lui Nyvan. Niveu şi echipajul său începură imediat să scaneze mediul local în căutarea ameninţărilor.

– Nicio navă pe o rază de douăzeci de mii de kilometri, rosti el, dar reţelele DS poartă război electronic între ele. S-ar părea că naţiunile sunt în obişnuita lor stare de conflict.

Monica accesă suita de senzori din carcasa inferioară a şoimului-de-vid şi câmpul stelar care îi fu proiectat în minte învie cu pictograme viu colorate. Alţi doi şoimi-de-vid se iviră la o sută de kilometri depărtare. Pe când privea, se deschise un terminus de gaură-de-vierme din care apăru al patrulea şoim-de-vid.

– Platformele ne ochesc? întrebă ea.

Aprecia felul în care edeniştii vorbeau în mod consecvent cu voce tare în prezenţa ei, ţinând-o la curent cu datele cele mai recente. Totuşi simbolurile de pe displayurile lor difereau mult de cele utilizate de Marina Regală, iar ea încă nu stăpânea programul respectiv.

– Ţintele specifice sunt foarte puţine, răspunse Samuel. Reţelele par concentrate asupra bruierii şi subminării tuturor procesoarelor de pe orbite geosincrone.

– Este prudent să ne apropiem?

Niveu ridică din umeri.

– Da. Deocamdată. Vom monitoriza ştirile locale pentru a afla ce se-ntâmplă. Dacă apare vreo indicaţie de avansare a ostilităţilor la o etapă activă, voi reexamina situaţia la momentul respectiv.

– Serviciul vostru are vreo staţie pe planetă? îl întrebă ea pe Samuel.

– Avem agenţi, dar niciunul activ. Nu avem nici măcar ambasadă. În sistemul acesta nu există planete gigante gazoase, deoarece a fost colonizat cu mult înainte ca prezenţa lor să fie considerată strict necesară pentru dezvoltarea unei economii industrializate. Ca să fiu sincer, costurile necesare importului de He_3 explică, parţial, starea actuală a lui Nyvan.

– În acelaşi timp înseamnă că nu avem susţinere, observă Niveu.

– Deschide-mi un circuit de comunicaţie, spuse Monica. Noi avem două ambasade şi câteva consulate. Ele ar trebui să monitorizeze traficul navelor stelare.

Stabilirea contactului dură mult. După ce fuseseră supuşi atâtea ore la descărcările platformelor DS, sateliţii civili naţionali de comunicaţie erau acum aproape neoperativi. În cele din urmă izbutiră să ocolească problema, aliniind o antenă a lui *Hoya* direct pe oraşele dorite, ceea ce-i limita la cele de pe emisfera planetară din faţa lor.

– Mzu este aici, rosti Monica în cele din urmă. Am ajuns la Adrian Redway, şeful staţiei noastre din ambasada Harrisburg. *Tekas* a sosit ieri. A andocat la principala staţie de orbită joasă Tonala şi patru persoane au coborât cu avionul spaţial la Harrisburg. Printre ele se numărau Voy şi Daphine Kigano.

– Excelent! spuse Samuel. *Tekas* mai este aici?

– Nu. A plecat după o oră. Şi de atunci n-a mai plecat nicio altă navă stelară. Mzu este încă pe planetă. Am găsit-o.

– Trebuie să coborâm, îi zise Samuel lui Niveu.

– Înţeleg, dar trebuie să ştii că mai multe guverne susţin că Noua Georgia a căzut în mâinile posedaţilor. Noua Georgia neagă, bineînţeles, deşi se pare că şi-a pierdut asteroidul Jesup. Jesup ar fi trimis nişte nave interorbitale la cei trei asteroizi abandonaţi şi acţiunea a fost anunţată ca o încălcare a suveranităţii, ceea ce, desigur, este privită aici cu foarte multă seriozitate.

– Este posibil ca în navele acelea să se afle posedaţi din Jesup? întrebă Monica.

– Cred că da, deşi nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care cineva ar putea considera asteroizii aceia ca fiind un refugiu; au fost serios afectaţi în conflictul din ’32. Nimeni nu s-a sinchisit nici măcar să recupereze echipamentele din ei. În scurt timp, însă, ar trebui să ştim ce fac navele de la Jesup, fiindcă guvernele care deţin asteroizii abandonaţi şi-au trimis propriile nave să investigheze.

– Situaţia se va deteriora rapid dacă se dovedeşte că navele de la Jesup au echipaje formate din posedaţi, zise Samuel. Este improbabil ca restul guvernelor să vină în ajutorul Noii Georgia.

– Foarte adevărat, încuviinţă Monica gânditoare. Este mult mai probabil să arunce bombe nucleare în toată ţara.

– Bănuiesc că nu vom sta mult, spuse Samuel. Vom avea oricum avionetele, astfel încât vom putea evacua în câteva minute.

– Da, sigur că da. Mai este ceva.

– Ce anume?

– Redway a spus că după plecarea lui *Tekas* a mai sosit o navă. *Lady Macbeth* este andocată la principala staţie de orbită joasă Tonala.

– Interesant! În mod evident, Lordul Ruinelor a ştiut ce face când l-a ales pe „Lagrange” Calvert.

Monica fu sigură că în glasul edenistului exista o notă de admiraţie.

Cei patru şoimi-de-vid accelerară spre Nyvan. După ce primiră permisiunea controlului traficului, intrară pe o orbită de şase sute de kilometri, adoptând o formaţie rombică. Patru avionete cu câmp ionic îşi părăsiră hangarele şi coborâră pe traiectorii curbe

către planetă, pătrunzând în volbura gigantică de nori furioşi care acoperea majoritatea Tonalei.

*

Centrul de Control al Defensivei Strategice Jesup fusese sfredelit în rocă, adânc înapoia secţiunii rezidenţiale. Era citadela finală a Noii Georgia; ferită de orice atac extern care nu ar fi despicat practic Jesup, echipat cu suficiente sisteme de securitate pentru a ţine la distanţă o revoltă deschisă a populaţiei asteroidului şi dotat cu un circuit ambiental complet independent. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Jesup şi cu guvernul Noii Georgia, ofiţerii DS puteau continua să lupte săptămâni la rând.

Quinn aşteptă deschiderea uşii monolitice interioare, afişând o seninătate torturatoare pentru cei din jur. Doar Bonham îl însoţea acum, când umbla prin asteroid, fiindcă ceilalţi discipoli erau prea temători.

În centrul de control nu se întreprinseseră prea multe modificări. Tehnologia consolelor decăzuse considerabil; în majoritatea cazurilor, procesoarele şi proiectoarele AV se reduseseră la un simplu aparat telefonic. Un şir întreg de maşinării negre şi argintii se înşiruiau în lungul unui perete, unde zăngăneau neîncetat. Un grup de ofiţeri în uniforme cenuşii scrobite ridicau receptoarele pe cât puteau de repede. Înaintea lor, o masă mare şi pătrată avea suprafaţa acoperită de imaginea lui Nyvan şi a asteroizilor săi. Cinci tinere deplasau pe ea marcatoare din lemn, folosindu-se de bastoane lungi.

Hărmălaia alimentată de adrenalină se reduse brusc la intrarea lui Quinn. În interiorul glugii sale nu existau semnele vreunui chip; lumina care cădea în deschiderea ovală nu se reflecta. Doar mâinile alb-perlat care-i ieşeau din mâneci sugerau că acolo se afla un om.

– Continuaţi, le spuse el.

Glasurile reveniră, mult mai sonor decât înainte, parcă pentru a-şi demonstra loialitatea şi devotamentul.

Quinn se apropie de postul comandantului: un podium aidoma unui amvon, care domina masa tactică.

– Care-i problema?

Shemilt, conducătorul centrului de control, îl salută energic. Purta o uniformă Luftwaffe din al Doilea Război Mondial, cu o mulţime de decoraţii, imaginea perfectă a războinicului teuton

aristocrat.

– Regret să vă informez, domnule, dar au fost trimise nave pentru a ne intercepta echipele din ceilalţi asteroizi. Prima navă va face contact în patruzeci de minute.

Quinn studie masa tactică aglomerată. Patru vulturi erau grupaţi laolaltă imediat deasupra planetei. Platformele DS ale Noii Georgia erau piramide incrustate cu diamante. Pentagoane rubinii indicau platformele rivale. Trei marcatoare cu steguleţe roşii erau împinse lent peste harta stelară.

– Sunt nave de război?

– Staţiile noastre de observaţii au multe probleme în mediul afectat de bruiaj electronic, dar nu credem asta. Oricum, nu sunt fregate. Mă aştept totuşi să aibă trupe la bord; în mod clar, sunt destul de mari pentru aşa ceva.

– Nu te lăsa purtat de val, Shemilt.

Shemilt luă poziţia de drepţi.

– Am înţeles, domnule.

Quinn indică un steguleţ roşu.

– Platformele noastre DS pot lovi navele astea?

– Da, domnule. Shemilt desprinse un clipboard de pe un cârlig din interiorul postului său de comandă şi răsfoi iute paginile tipărite. Două dintre ele se găsesc în bătaia laserelor cu raze X, iar a treia poate fi distrusă cu viespi de luptă.

– Perfect. Radeţi-i pe căcăţei!

– Da, domnule. Shemilt ezită: Dacă vom face asta, probabil că celelalte reţele vor trage în noi.

– Atunci răspundeţi-le la foc şi angajaţi toate ţintele la care puteţi ajunge. Vreau o confruntare completă.

Activitatea în jurul mesei încetini, când operatorii ridicară privirile spre Quinn. Resentimentul creştea în gândurile lor, încununat, ca întotdeauna, de frică.

– Cum vom mai ieşi, domnule? întrebă Shemilt.

– Aşteptăm. În spaţiul cosmic, războiul este foarte rapid şi foarte distructiv. Până la sfârşitul zilei de azi, pe orbita lui Nyvan nu va mai rămâne niciun tun laser funcţional sau vreo viespe de luptă. Vom încasa nişte lovituri, dar, mă fut!, pereţii ăştia sunt groşi de doi kilometri. Ăsta-i mama tuturor adăposturilor antibombardament. Făcu un gest spre masa tactică şi toate marcatoarele luară foc, flăcărui galbene ca de lumânare care scuipau fum negru. Apoi, când se va termina, putem pleca în

perfectă siguranţă.

Shemilt încuviinţă imediat, folosind rapiditatea pentru a dovedi că nu se îndoise niciodată.

– Îmi cer scuze, este realmente evident.

– Mulţumesc. Acum, distruge navele alea.

– Da, domnule.

Quinn părăsi centrul de control, cu Bonham grăbindu-se după el, dar rămânând mereu la depărtare de câţiva paşi. Uşa gigantică glisă în urma lor, închizându-se, şi huruiturile ei de bas reverberară în lungul coridorului larg.

– Există destule nave pentru evacuarea tuturor? întrebă Bonham.

– Mă-ndoiesc. Şi chiar dacă ar exista, spaţioportul va fi printre ţintele primare.

– Atunci… unii dintre noi ar trebui să plece mai devreme, nu?

– Eşti iute, Bonham, foarte iute! Probabil de-aia ai ajuns unde ai ajuns.

– Mulţumesc, Quinn.

Grăbi pasul; vocea lui Quinn se auzea niţel mai slab.

– Desigur, dacă ei m-ar vedea plecând acum, ar şti că i-am abandonat. Disciplina s-ar duce drept în pizda mă-sii.

– Quinn?

Abia dacă mai putea auzi silueta întunecată.

– La urma urmelor, nu-i poţi lega…

Bonham miji ochii către forma după care aproape că alerga pentru a o ajunge. Quinn părea să lunece lin peste podeaua din rocă, fără să-şi mişte picioarele. Mantia neagră se decolorase spre gri. De fapt era aproape translucidă.

– Quinn?

Această ultimă demonstraţie îl speria mai mult decât orice altceva la care asistase până acum. Furia şi setea de răzbunare radiate de Quinn cu atâta uşurinţă erau simplu de înţeles, aproape liniştitoare prin comparaţie. Bonham nu ştia însă dacă fenomenul la care asista era opera lui Quinn, sau dacă era exercitat din exterior asupra acestuia.

– Ce-i asta, Quinn?

Quinn devenise complet transparent şi doar o foarte vagă unduire a conturului suprapus rocii îi trăda poziţia; până şi gândurile i se evaporau din percepţia celuilalt. Bonham se poticni şi se opri, cuprins de panică. De acum Quinn nu mai era prezent

nicăieri în coridor.

– Sfinte Hristoase… şi acum?

O răsuflare de aer rece îi lovi faţa. Se încruntă.

Un trăsnet de foc alb îl izbi în ceafă. Două suflete fură proiectate afară din cadavru când colapsă pe podea şi ambele scânciră de groază înaintea destinului care le aştepta.

– Ai greşit divinitatea.

Un chicotit pluti prin coridorul pustiu.

*

Când Joshua asoliză după amiază, potrivit orei locale, zvonurile acopereau Harrisburg cu o pătură la fel de groasă precum cea de omăt. Părea să fie unica armă din arsenalul posedaţilor care se păstra identică în toată Confederaţia. Cu cât oamenii auzeau mai multe, cu atât ştiau mai puţine şi cu atât deveneau mai temători. O unică răbufnire aberantă de mitologie urbană putea împinge populaţii întregi fie spre paralizie, fie spre regres direct la starea de „asediu” a supravieţuirii.

Pe majoritatea planetelor, asigurările oferite de guverne şi reporterii de teren aflaţi în locurile respective izbuteau să repornească motoarele vieţii cotidiene. Oamenii reveneau încetişor şi stingheri la muncă şi aşteptau următoarea întrupare a lui Ginghis Han călare pe un Panzer.

Nu şi pe Nyvan însă, deoarece aici guvernele erau cele care lansau cu încântare acuzaţii sălbatice la adresa vechilor adversari. Un răspuns global coordonat faţă de asolizarea posedaţilor nu era nici măcar luat în seamă, fiind o imposibilitate în politica reală.

Imediat ce asolizară, Joshua încărcă o solicitare de căutare în nucleul de date comerciale al oraşului. Numărul de paznici înarmaţi şi absenţa zborurilor de pe spaţioport îi alertau intuiţia. Ştia că nu dispuneau de mult timp; aici n-ar fi funcţionat niciodată o abordare discretă, cu întrebări, contacte, bani…

Închiriară un automobil şi porniră pe „drumul hotelurilor”, o şosea cu şase benzi presărată de gropi, care lega spaţioportul de oraşul aflat la zece kilometri depărtare. Doar două benzi erau curăţate de zăpadă, iar traficul era aproape inexistent.

Dahybi îşi utiliză blocul detector de bruiaj electronic pentru a baleia cabina cu opt locuri în căutare de microfoane.

– Pare curat, îi anunţă pe ceilalţi.

– Bine, încuviinţă Joshua. Probabil că tehnologia procesoarelor

noastre este mai avansată decât cea locală, dar nu vă bizuiţi pe asta pentru un avantaj permanent. Trebuie s-o găsesc pe Mzu cât mai repede, ceea ce va însemna sacrificarea subtilităţii.

Pe când se apropiau de hotelul la care făcuseră rezervare, Joshua dataviză o actualizare în procesorul de control al vehiculului. Maşina trecu pe lângă intrarea hotelului, îndreptându-se către oraş.

– S-a dus avansul plătit, se plânse Melvyn.

– Ceva nu-mi place, replică Joshua. Ione, suntem urmăriţi?

Un gardist stătea pe bancheta din spate a maşinii, cu un mic senzor circular îndreptat spre înapoi prin fereastră.

– O maşină, posibil două. Cred că în prima sunt trei persoane.

– Probabil că-i poliţia sau forţa de securitate locală, decise Joshua. Aş fi surprins dacă în momentele astea nu i-ar urmări pe extraplanetari.

– Ce facem atunci? întrebă Dahybi.

– Absolut nimic. Nu vreau să le ofer un pretext să intervină. Accesă procesorul de reţea al vehiculului şi stabili o legătură criptată cu avionul spaţial. Care-i situaţia la tine, Ashly?

– Deocamdată, este bine. Matricele electronice vor fi complet reîncărcate peste trei minute şi asta ne va extinde opţiunile.

– Perfect. De acum înainte ţinem un canal deschis cu tine. Dacă reţeaua oraşului începe să cadă, vii să ne iei. Acela va fi momentul nostru de oprire.

– Am înţeles, căpitane. *Lady Macbeth* tocmai a coborât sub orizont, aşa c-am pierdut contactul. Toţi sateliţii de comunicaţii civili sunt acum scoşi din funcţiune.

– Dacă situaţia navei se modifică, îşi va modifica orbita şi va restabili o legătură. Sarha ştie ca să facă.

– Sper din toată inima. Înainte să fi pierdut contactul, Beaulieu mă anunţase de sosirea a patru şoimi-de-vid. Se îndreptau spre orbită joasă.

– Probabil c-au venit de la Dorado, decise Joshua. Când *Lady Mac* revine on-line, spune-i Sarhei să-i monitorizeze cât poate de bine. Şi anunţă-mă dacă asolizează vreunul dintre avioanele lor spaţiale.

*

Ninsoarea se înteţise considerabil până ce maşina lui Joshua ajunse la adresa pe care i-o identificase programul de căutare. Zăpada reducea Harrisburg la o succesiune de străzi mizerabile

de granit, greu de deosebit între ele. Nimic nu mişca acum, cu excepţia pietonilor, înfofoliţi în haine impermeabile care îşi târşâiau picioarele prin zloata de pe trotuare. Panourile de holograme şi firmele de neon rămăseseră singurele neafectate de vreme, pâlpâind şi metamorfozându-se ca întotdeauna.

– Ar fi trebuit să-l fi luat şi pe Liol, murmură Joshua pe jumătate pentru sine. Spunea că dorea să simtă gustul unor planete exotice.

– În cele din urmă va trebui să ajungi la o înţelegere cu el, rosti Melvyn.

– Poate… Iisuse, dacă n-ar fi atât de agresiv! Ione, nu-i poţi spune să se mai destindă? Tu vorbeşti mult cu el.

– Până acum n-a mers, spuse un gardist.

– I-ai zis deja?

– Să spunem că am parcurs procedura ceva mai devreme. Nu-i singurul care trebuie să se destindă, Joshua. În felul în care vă purtaţi, niciunul dintre voi nu va reuşi vreun progres.

El ar fi dorit să explice. Cum stăteau lucrurile… Faptul că el nu se mai simţea de acum chiar atât de singur şi asta îl tulbura… Cum ar fi dorit să-şi primească fratele cu braţele deschise, dar în acelaşi timp îl cunoştea atât de bine, încât nu se încredea în el… Onestitatea faţă de el ar fi fost percepută ca o slăbiciune. Liol era impostorul şi el trebuia să facă primul gest. „I-am salvat curul din Dorado. Eu am fost cel onorabil, şi cu ce mulţumiri mă aleg?”

Când privi prin maşină, ştiu că orice ar fi spus, şi care ar fi fost pe muchia adevărului, l-ar fi făcut să sune capricios. „Acum un an, le-aş fi zis tuturor s-o şteargă. Iisuse, viaţa era mai simplă atunci, când nu existam decât eu!”

– O să fac tot ce pot, acceptă fără chef.

Taxiul ieşi de pe stradă şi coborî într-un garaj subteran. Clădirea pe care o deservea era un bloc cu zece niveluri, cu magazine mici la parter (jumătate erau goale) şi birouri la etaj.

– Acum o să ne spui unde suntem? întrebă Dahybi când coborâră din maşină.

– Simplu, răspunse Joshua. Când ai nevoie ca o trebuşoară să-ţi fie realizată rapid şi eficient, te duci la profesionişti.

Sediul companiei Kilmartin & Elgant, Specialişti în Securitatea Datelor, se afla la nivelul al şaptelea. Înapoia biroului din recepţie nu se găsea nimeni. Joshua se opri pentru o clipă, aşteptându-se să fie interogaţi de un program de secretariat, dar procesorul

desktop nu era activat. Uşa interioară glisă, deschizându-se, când se apropie de ea.

Într-un avânt de bravado optimist, care însoţise lansarea companiei, Kilmartin & Elgant închiriase pe durata a cincizeci de ani spaţiu suficient pentru cincisprezece oameni. În oficiul cel mare, neîmpărţit în cubiculumuri, continuau să existe cincisprezece birouri; şapte dintre ele aveau huse antistatice peste procesoarele ce păreau dubioase chiar şi potrivit standardelor de pe Nyvan; pe patru birouri se zăreau doar nişele unde fuseseră procesoarele, iar un petic de mochetă arăta urmele picioarelor unui birou dispărut între timp.

Un singur birou avea un grup decent de blocuri procesoare moderne, pe aceeaşi tăblie cu un ghiveci în care o plantă murise de mult. La biroul acela stăteau doi bărbaţi, care priveau concentraţi în aura ceţoasă a unei coloane AV. Unul dintre ei era înalt, tânăr şi cu umeri laţi, cu părul blond strâns în coadă lungă legată cu o cureluşă colorată din piele. Purta un costum negru scump, croit pentru a oferi libertate maximă de mişcare. Fără a părea impulsiv, radia o aură care-i făcea pe oameni să se gândească de două ori înainte de a-l ataca. Al doilea trecuse binişor de vârsta a doua şi purta un sacou gri-maroniu decolorat; smocurile de păr castaniu îi erau zburlite. Arăta ca şi cum locul i-ar fi fost în oficiul de reclamaţii al unei instituţii de taxe locale.

Se uitară uşor surprinşi la Joshua şi la tovarăşii săi ciudaţi.

Joshua privi de la unul la celălalt, niţel nesigur, în timp ce intuiţia îi furnica în fundul minţii. După aceea pocni din degete cu un aer decis şi se adresă bărbatului mai tânăr:

– Pun prinsoare că dumneata eşti expertul în date, iar amicul dumitale se ocupă de rutinele de luptă. Elegantă deghizare!

Aura dinspre coloana AV păli, când tânărul împinse scaunul spre înapoi şi-şi încrucişă mâinile la ceafă.

– Inteligent. Te aşteptam cumva, domnule…?

Pe chipul lui Joshua flutură o umbră de surâs.

– Asta să mi-o spui dumneata.

– Bun. Ce doreşti, căpitane Calvert?

– Acces rapid la nişte informaţii. O poţi face?

– Sigur că da. Avem acces pe reţea în toată naţiunea, indiferent ce fişier ai dori. De acord, ştiu cum arată locul ăsta. Ignoră-i aspectul. Talentul nu-i ceva care să se poată vedea cu ochiul liber. Iar deocamdată eu sunt atât de sus deasupra

tuturor, încât sufăr de hipoxie. Dacă programul de căutare al cuiva îmi localizează fişierul public, o ştiu înainte să fi aflat chiar curiosul respectiv. Ai debarcat din *Lady Macbeth* acum o oră. Un membru al echipajului dumitale a rămas în avionul spaţial. Vrei să afli cu cât te fură compania de service pentru reîncărcarea matricei electronice? Ai venit exact unde trebuia.

– Nu mă interesează. Banii cred sunt o problemă secundară.

– Bun, aici cred c-am ajuns la interfaţă.

Se întoarse către colegul său şi murmură ceva. Vârstnicul îi aruncă o privire nemulţumită, după care strânse din umeri. Ieşi din sală privindu-i cu interes pe cei doi gardişti.

– Richard Keaton. Tânărul atletic se apleca peste birou, surâzând larg şi întinzând mâna: Spune-mi Dick.

– Aşa o să fac.

Îşi strânseră mâinile.

– Scuză-mă-n privinţa lui Matty, arătă Keaton în direcţia uşii. Are suficiente implanturi ca să facă chiseliţă un pluton de puşcaşi marini. Devine însă excesiv de protector şi acum n-am nevoie de el să se-nvârtă pe aici. Isteţ din partea ta să ne ghiceşti specializările. Nu cred că cineva a mai reuşit asta până acum.

– Nu voi destăinui nimănui secretul.

– Prin urmare, ce pot face pentru tine, căpitane Calvert?

– Trebuie să găsesc pe cineva.

Keaton ridică un deget arătător.

– Scuză-mă că te-ntrerup. Mai întâi trebuie să discutăm despre onorariul meu.

– N-o să mă târguiesc. Ba aş putea chiar să-ţi dau o bonificaţie.

Unul dintre gardişti bătu apăsat cu vârful piciorului pe mocheta uzată.

– Mă bucur s-aud asta. Perfect atunci – onorariul meu este un loc la bordul lui *Lady Macbeth* când părăseşti planeta. Destinaţia: nu mă interesează.

– Este un onorariu… neobişnuit. Există vreun motiv anume?

– Cum am spus, ai venit în locul potrivit. Poate că nu-i compania cea mai mare din oraş, însă eu pescuiesc prin pâraiele de date. Pe Nyvan există posedaţi. Au preluat deja Jesup, n-a fost o simplă propagandă din partea guvernului nostru integru. Barajul de bruiaj electronic de pe orbită? Un paravan care să-i ajute să coboare aici. În Tonala nu sunt prea mulţi deocamdată…

oricum, asta potrivit Biroului de Investigaţii Speciale. Dar se răspândesc prin celelalte ţări.

– Aşadar vrei să părăseşti planeta.

– Exact. Şi mă gândesc că nici voi nu veţi fi aici când ajung ei la Harrisburg. Îmi dau cuvântul că nu voi face niciun fel de probleme la bord. Ce dracu', băgaţi-mă-n tau-zero, nu mă supăr!

Joshua nu avea timp pentru controverse. În plus, dacă îl luau pe Keaton, reduceau realmente riscul de a fi demascaţi. Un pasager de pe Nyvan nu era un preţ chiar aşa mare.

– Iei cu tine doar ce ai asupra ta: nu te aştept să te duci acasă şi să-ţi faci bagajele. În profilul misiunii nu avem prevăzuţi timpi morţi.

– Am bătut palma!

– Perfect, atunci, bun sosit la bord, Dick. Persoana pe care vreau s-o cauţi se numeşte dr. Alkad Mzu, alias Daphine Kigano. A sosit azi-noapte în nava stelară *Tekas,* împreună cu alte trei persoane. Nu ştiu unde este sau pe cine ar putea încerca să contacteze; tot ce ştiu este că se va strădui să stea ascunsă.

Îi datavіză un fişier vizual.

– Găseşte-o!

*

La douăzeci de mii de kilometri deasupra lui Nyvan, fregata *Urschel* aparţinând Organizaţiei se materializă din saltul TTZ. Fu urmată imediat de *Raimo* şi *Pinzola.* Nu se aflau nici pe departe în preajma unei zone de ieşire desemnate, însă numai cei patru şoimi-de-vid le percepură sosirea. Niciunul dintre sateliţii de detectare a distorsiunilor gravitonice nu funcţiona, deoarece valurile de asalturi de război electronic îi avariaseră mai presus de orice posibilitate de reparare.

După cinci minute de evaluare a situaţiei locale, propulsiile cu fuziune se activară, împingând fregatele spre un punct de injectare pe orbită joasă. Odată ce porniră, Oscar Kearn, comandantul micii flotile, se concentră asupra glasurilor veşnice şi imploratoare ce-i plângeau în minte.

Unde-i Mzu? le întrebă.

Posedaţii din echipaj, printre care se număra şi Cherri Barnes, se alăturară linguşirilor lui mieroase, sporind promisiunile viclene pe care le făcuse. Psalmodierea lor multiplă zumzăia prin lumea de dincolo, o armonie care trecea între toate sufletele disperate. Le agita, fiind tantalică prin însăşi existenţa ei; intrigile şi

planurile reprezentau un memento torturant a ceea ce exista de cealaltă parte a continuumului lor oribil, a universului din care puteau face parte iarăşi, cu singura condiţie de a da o mână de ajutor.

Unde-i Mzu?

Ce face?

Cine-i cu ea?

Există corpuri care aşteaptă gazdele merituoase. Milioane de corpuri, aici, afară, unde sunt lumină şi aer şi experienţe, pregătite pentru prietenii lui Capone. Unul ar putea fi al vostru, dacă…

Unde-i Mzu? Exact!

Aha!

Când ajunseră pe o orbită de cinci sute de kilometri, fiecare fregată lansă câte un avion spaţial. Cele trei forme triunghiulare negre pătrunseră în atmosfera lui Nyvan, cu boturile conice aliniate spre Tonala, care era ascunsă de curba planetei la şapte mii de kilometri în faţă.

Oscar Kearn comandă fregatelor să manevreze din nou şi începură să-şi ridice orbita.

*

– Asta chiar că n-arată bine, zise Sarha. Senzorii spun că sunt trei. Nu cred că transponderele lor răspund staţiei.

– Nu „crezi”? repetă Beaulieu.

– Cine poate şti? Porcăriile alea de platforme DS n-au încetat. Mă-ndoiesc c-am putea recepta un impuls EM prin tot bruiajul ăsta.

– Cum sunt evacuările propulsiilor? întrebă Liol.

Sarha ignoră afişajele datavizate din interiorul ţestei, atât cât să-i azvârle o privire dezgustată. Ei trei erau singuri pe puntea lui *Lady Mac.* Toţi ceilalţi gardişti se aflau în capsula B, unde păzeau tubul ecluzei.

– Poftim?

Existau momente când bărbatul semăna niţel prea mult cu Joshua, adică te scotea realmente din pepeni.

– Dacă la bord se află posedaţi, atunci ei afectează sistemele navei, recită Liol. Propulsiile vor fluctua, înregistrările Lalonde ne-au învăţat asta. Mai ţii minte?

Sarha nu avu încredere în sine pentru a-i răspunde direct. Da, era exact ca Joshua; avea dreptate în tot timpul şi în mod

exasperant.

– Nu ştiu dacă programele noastre discriminatorii sunt de mare folos de la distanţa asta. Nu pot obţine o fixare radar ca să le determin viteza.

– Vrei să-ncerc eu?

– Nu, mulţumesc.

– Când Joshua a spus să nu-mi îngădui acces la calculatorul de zbor, nu cred că s-a referit la faptul că n-ar trebui să v-ajut să supravieţuiţi unui asalt al posedaţilor, rosti Liol insinuant.

– Îl vei putea întreba în scurt timp, spuse Beaulieu. Peste alte nouăzeci de secunde ar trebui să fim deasupra orizontului lui Ashly.

– Este clar că navele astea sunt pe curs convergent cu Spiritul Libertăţii, zise Sarha. Imaginea optică este îndeajuns de bună pentru o analiză vectorială rudimentară.

– Aş dori să atrag atenţia că cele trei nave similare care au apărut la asteroizii Dorado înainte de plecarea noastră erau din Noua Californie, spuse Liol.

– Ştiu asta, mârâi Sarha.

– Mă bucur. Aş detesta să fiu posedat de o persoană necunoscută.

– Ce fac şoimii-de-vid? întrebă Beaulieu.

– Nu ştiu. Sunt de cealaltă parte a planetei.

Sarha se simţea inconfortabil de conştientă de transpiraţia care-i îmbiba uniforma-combinezon. Datavizǎ către grila de climatizare de deasupra ei, în căutare de aer rece şi uscat – mai rece şi mai uscat. „Şi când te gândeşti că l-am invidiat mereu pe Joshua pentru că se află la comanda unei nave stelare…”

– Deconectez ecluza, îi anunţă pe ceilalţi doi. Personalul din staţie ar putea încerca să vină la bord odată ce-şi va da seama că navele acelea stelare se îndreaptă încoace.

Era o acţiune logică. Iar faptul în sine că întreprindea ceva concret o făcea să se simtă mult mai bine.

– Recepţionez semnalul avionului spaţial, zise Beaulieu.

– Aşadar, mai sunteţi intacţi? datavizǎ Ashly.

– Da, replică Sarha pe acelaşi ton, suntem tot aici. Care-i situaţia voastră?

– Stabilă. În spaţioport nu se mişcă mare lucru. Cele patru avionete edeniste au sosit acum o jumătate de oră şi staţionează la două sute de metri de mine. Am încercat să le datavizez, dar

nu răspund. Imediat după asolizare, un grup de oameni a pornit spre oraş. Erau aşteptaţi de maşini.

Calculatorul de zbor semnală că Joshua era on-line.

– Sunt ceva semne de posedare pe planetă? întrebă tânărul.

– Trebuie să spun că da, căpitane, răspunse Beaulieu. Reţelele naţionale suferă căderi considerabile, totuşi nu se poate vorbi despre vreun şablon real. În unele ţări nu există nici măcar o singură eroare de funcţionare.

– Nu pentru mult timp, dataviză Joshua.

– Joshua, trei nave adamiste au apărut acum o oră, dataviză Sarha. Credem că au trimis avioane spaţiale sau avionete pe planetă; se aflau pe orbita potrivită pentru aşa ceva. Liol crede că sunt aceleaşi nave ale Organizaţiei care au fost la asteroizii Dorado.

– Ah, bun, dacă o spune expertul în zboruri stelare…

– Josh, fregatele acelea se îndreaptă către staţia asta, dataviză Liol.

– Iisuse! Bine, îndepărtaţi-vă de staţie. Şi, Sarha, încearcă să obţii o identificare clară.

– O s-o fac. Cum stau lucrurile la voi?

– Promiţător, cred.

– Aşteptaţi ca… azi, indiferent… rezultat…

– Pierd legătura, avertiză Beaulieu. Interferenţe masive focalizate direct pe noi.

– Josh, dă-mi autoritate de acces pentru calculatorul de zbor. Sarha şi Beaulieu sunt supraîncărcate aici, pentru numele lui Hristos! Pot să fiu de ajutor.

– … cred… Băieţelul mamei… în nava mea… cat… fiindcă o să… primul… încredere…

– L-am pierdut, spuse Beaulieu.

– Fregatele au început să ne bruieze în mod direct, zise Sarha. Ştiu că suntem aici.

– Paralizează staţia în vederea unui asalt, spuse Liol. Daţi-mi codurile de acces, o pot pilota pe *Lady Mac* de aici.

– Nu, l-ai auzit pe Joshua.

– A spus că are încredere în mine.

– N-aş zice.

– Uite care-i treaba, voi două trebuie să operaţi sistemele de la bord, să monitorizaţi bătălia electronică, iar acum trebuie să fiţi cu ochii-n patru şi după fregate. Dacă decolăm în clipa asta,

ar putea crede că dorim să apărăm staţia. O puteţi pilota pe *Lady Mac* şi în acelaşi timp să vă luptaţi ca toţi ceilalţi?

– Beaulieu? întrebă Sarha.

– Decizia n-o iau eu, dar are dreptate. Trebuie să plecăm imediat.

– Sarha, Joshua are probleme emoţionale când vine vorba despre mine. De acord, nu l-am tratat aşa cum trebuia. Nu poţi totuşi pune în pericol viaţa lui şi vieţile noastre pe baza unei singure decizii neinspirate luate din ignoranţă. Voi face aici tot ce pot mai bine. Ai încredere în mine. Te rog!

– Bine! La dracu'! Dar autoritate numai în privinţa propulsiei cu fuziune. Nu faci niciun salt, nicăieri.

– Perfect.

Şi visul se împlini, aşa cum ştiuse dintotdeauna că se va întâmpla. Calculatorul de zbor al lui *Lady Mac* i se deschise şi toate sistemele erau active, umplându-i mintea cu revărsări glorioase de culoare. Se potriveau perfect. Concepu meniurile de proceduri de care avea nevoie, aducând rachetele şi tuburile propulsiilor la starea de zbor activ. Beaulieu şi Sarha lucrau perfect laolaltă, activând celelalte sisteme. Tuburile ombilicale se retraseră din fuzelaj şi suportul începu să-i ridice din silozul de andocare puţin adânc. Câmpul de vedere pe care i-l dataviza calculatorul de zbor se extinse pe măsură ce tot mai multe dintre bateriile de senzori ale lui *Lady Mac* se ridicară peste margine. Trei stele strălucitoare, care creşteau întruna, erau încercuite în roşu duşmănos, în timp ce înaintau încet peste curba orizontului albastru sclipitor.

Liol declanşă rachetele pentru a se desprinde de suport, fără să-i pese dacă celelalte două îi puteau vedea surâsul tâmp de pe chip. Pentru o clipă, toată amărăciunea şi invidia reveniră, ranchiuna iraţională pe care o simţise când aflase de existenţa lui Joshua, un frate uzurpator care era căpitanul navei care-i aparţinea lui de drept. Fiorul acesta de incitare era al său. Puterea de a traversa galaxia.

Într-o bună zi, trebuia ca el şi Joshua să rezolve chestiunea asta.

Dar nu azi. Azi el trebuia să-şi dovedească valoarea în faţa fratelui său şi a echipajului. Azi începea să trăiască viaţa despre care ştia că era a sa.

Când ajunseră la o sută de metri deasupra silozului de

andocare, Liol declanşă propulsia secundară, selectând o acceleraţie de 0,3 *g. Lady Mac* porni imediat pe vectorul pe care-l pregătise. Introduse după aceea în calculatorul de zbor o comandă rapidă de corecţie, modificând unghiul de eşapare, dar supracompensă.

– Ho, băga-mi-aş!

Plasa cuşetei de acceleraţie îl strânse mai puternic.

– Hangarul avionului spaţial este gol, rosti apăsat Sarha. Asta-nseamnă că distribuţia masei noastre este descentrată. Poate catadicseşti să activezi programele de calibrare a echilibrului de nivelul şapte?

– Scuze.

Bâjbâi disperat prin meniurile comenzilor de zbor şi găsi programul cuvenit. *Lady Mac* vibră şi reveni la vectorul original.

– Joshua o să m-arunce prin ecluză, decise Sarha.

*

Lodi avusese nevoie de ceva timp pentru a se obişnui cu prezenţa lui Omain în apartamentul lui din hotel. Un posedat, în numele Mariei! Omain se dovedi însă tăcut şi politicos (ba chiar niţel trist, ca să fie sincer) şi nu-i stătea în cale. Treptat, Lodi izbuti să se destindă, deşi episodul acesta era cu siguranţă cel mai straniu din viaţa lui. Nimic nu l-ar fi putut întrece în bizarerie.

La început tresărea incontrolabil de câte ori Omain spunea ceva. Acum era relativ indiferent. Blocurile procesoare îi erau întinse pe una dintre mese, îngăduindu-i să trimită programe de „pescuit” în fluxurile din reţea, culegând informaţii relevante. La asta se pricepea cel mai bine, aşa că Voy îl lăsase singur, în timp ce ea, Mzu şi Eriba merseră la Opia. În clipa aceasta principala lui grijă era monitorizarea situaţiei civile după închiderea graniţelor de către guvern. Voy dorea să se asigure că aveau să primească permisiunea de a reveni pe orbită. Deocamdată se părea că era posibil. Existase chiar şi un moment norocos; primul de când sosiseră la Nyvan. O navă stelară cu numele *Lady Macbeth* andocase la Spiritul Libertăţii şi era exact din genul dorit de Mzu.

– Întreabă de ea, rosti Omain.

– Hă?

Lodi anulă afişajele datavizate şi clipi iute, alungând din minte imaginile remanente ale elementelor grafice.

– Oamenii lui Capone sunt pe orbită, continuă Omain. Ei ştiu că Mzu este aici. Se interesează de ea.

– Adică tu ştii ce se-ntâmplă pe orbită? Pe numele Mariei! Eu n-o pot face din cauza interferenţelor de la platformele DS.

– Nu-ţi pot zice cu exactitate. Ăsta-i un zvon şoptit, distorsionat de sufletele numeroase prin care a trecut. Eu am doar o noţiune foarte vagă despre faptele reale.

Lodi era fascinat. Odată ce începuse să vorbească, Omain arătase că ştia multe lucruri foarte interesante. Trăise pe Garissa şi era dispus să-şi împărtăşească impresiile. (Lodi nu-şi adunase niciodată curajul de a o întreba pe Mzu cum fusese planeta lor de origine.) Din descrierea melancolică a lui Omain, suna ca un loc plăcut pentru a trăi. Lodi era sigur că garissanii nu-şi pierduseră doar planeta natală; toată cultura li se schimbase acum, devenind prea zgârcită şi orientată spre etniile occidentale.

Un bloc procesor dataviză o avertizare în nanonicele neurale ale lui Lodi.

– Oh, futu-i!

– Ce este?

Era nevoie să vorbească cu glas tare, aproape să strige unul la celălalt. Omain stătea în colţul salonului cel mai îndepărtat de Lodi, întrucât acela era unicul mod în care blocurile să rămână funcţionale.

– Cineva a accesat procesorul central al hotelului. A încărcat un program de căutare pentru noi trei şi are şi o referire vizuală la Mzu.

– În niciun caz nu pot fi posedaţii, spuse Omain. Nanonicele neurale nu funcţionează pentru noi.

– Poate că sunt navele Organizaţiei. Ba nu! Ele n-ar fi în stare să acceseze reţeaua Tonalei de pe orbită, în niciun caz cât timp platformele continuă războiul. Stai aşa, să văd ce pot afla.

Lodi se simţi aproape fericit când începu să recupereze programe de urmărire din flekurile de memorie pe care le adusese. Probabil că şefii reţelelor din oraşul ăsta aveau o experienţă de zece ori mai mare decât obţinuse el din iscodirile prin circuitele de comunicaţii din Ayacucho, însă programele lui erau capabile să gonească prin joncţiuni, refăcând traseele spre originea căutătorilor.

Răspunsul îi apăru în minte exact când procesorul central al hotelului se prăbuşi.

– Uau, ce mai program de pază! Am pus însă mâna pe ei. Ştii ceva despre o firmă locală numită Kilmartin & Elgant?

– Nu, dar n-am stat mult timp aici… în întruparea asta.

– Aşa-i. Lodi izbuti să schiţeze un zâmbet: O să văd ce… Ciudat!

Omain se ridicase din scaun şi se încrunta către uşa dublă a apartamentului.

– Ce s-a-ntâmplat?

– A căzut procesorul de reţea al apartamentului.

Uşa piui.

– Ai… începu Lodi.

Ceva masiv izbi în uşă, curbându-i panourile spre interior. Cadrul ei trosni.

– Fugi! urlă Omain.

Rămase în faţa uşii, cu ambele braţe întinse cu palmele la exterior. Chipul îi era încordat de efort. Aerul se învolbură agitat, declanşând o minivijelie.

Altă lovitură bubui uşa şi Omain se împletici către înapoi. Lodi se întoarse s-o ia la fugă spre dormitor. O făcu la timp pentru a vedea un şarpe gros şi lung de trei metri, lunecând în sus prin exteriorul ferestrei. Capul uriaş al reptilei se trase îndărăt şi se opri, fixându-l cu privirea. Fălcile se deschiseră, dezvăluind colţi mari cât degetul. După aceea se repezi înainte, transformând sticla în cioburi.

*

De la poziţia sa aflată mai sus în postul de comandă, Shemilt studie masa tactică de dedesubt. O fată se aplecă şi împinse un marcator cu steguleţ roşu mai aproape de asteroidul părăsit.

– În raza de acţiune, domnule, anunţă ea.

Shemilt aprobă şi încercă să nu arate prea multă stupoare. Toate cele trei nave interorbitale ajunseseră acum în raza de acţiune a reţelei DS a Noii Georgia. Iar Quinn nu mai apăruse pentru a-şi schimba ordinele. Ordine care fuseseră foarte explicite.

„Dacă n-am fi atât de al naibii de îngroziţi de el…”, gândi Shemilt. Continua să i se facă greaţă de fiecare dată când îşi reamintea de modulul tau-zero care-l conţinea pe căpitanul Gurtan Mauer. Quinn îl deschisese în decursul a două ceremonii de liturghie neagră.

„Dacă ne-am grupa toţi…” Dar, desigur, de acum moartea nu mai însemna sfârşitul. Azvârlirea lui Mesia întunecat în lumea de dincolo n-ar fi rezolvat nimic.

În postul lui de comandă exista un singur telefon roşu. Ridică receptorul.

– Foc! comandă.

*

Două dintre cele trei nave interorbitale care porniseră să afle ce făceau echipele din Jesup în asteroizii părăsiţi fură lovite de lasere cu raze X. Fasciculele sclipiră viu şi traversară capsulele de susţinere biotică şi carcasele propulsiilor cu fuziune. Ambele echipaje muriră instantaneu. Electronicele se evaporară în bliţuri. Sistemele de propulsie fură sfârtecate. Două epave se rostogoliră prin spaţiul cosmic, cu carcasele strălucind oranj-închis, cu jeturi de vapori răbufnind din rezervoarele fisurate.

A treia navă intră în vizorul unei perechi de viespi de luptă.

Ofiţerii celorlalte două reţele naţionale DS le văzură ţâşnind de pe platforma Noii Georgia şi gonind spre neajutorata navă interorbitală. Solicitară şi primiră coduri de autorizare pentru deschiderea focului. Viespile de luptă atacatoare începuseră deja să-şi lanseze dronele submuniţii. Ţinte false străluciră în infraroşu aidoma unor micronove prin bancurile de eşapări de propulsii; impulsuri de război electronic zbierară către senzorii de pe toate platformele DS aflate pe o rază de cinci mii de kilometri. Ofensiva era o tactică validă; viespile de luptă care fuseseră lansate pentru a încerca să protejeze ultima navă fură derutate pentru câteva secunde. O durată care era critică în conflictele spaţiale.

Un stol de pulsatoare cu încărcătură unică ajunse finalmente suficient de aproape pentru a declanşa spre ultima navă interorbitală supravieţuitoare, lichidând-o imediat, însă asta nu opri proiectilele cinetice să sosească la ea cu acceleraţia de 35 *g.* Şi nici ca submuniţiile cu focoase nucleare să detoneze după ce intrară în raza de acţiune.

Senzorii lui *Lady Mac* receptară cea mai mare parte a bătăliei fulgerătoare, deşi potopul dinspre submuniţiile de război electronic care se suprapuse peste asaltul general desfăşurat de platformele DS generă câteva căderi prin supraîncărcare.

– Locul ăsta devine al naibii de riscant, mormăi Sarha.

Imaginea de la senzorii externi tremura ca şi cum ceva ar fi scuturat nava cu totul. Cercuri artificiale verzi, albastre şi galbene se deschideau brusc pe fundalul câmpului stelar, ca graffiti de picături de ploaie. Printre ele începură să apară văpăi

alb-albastre intense.

– S-a ajuns la nucleare, rosti Beaulieu. Nu cred c-am mai văzut până acum distrugeri la scara asta.

– Ce dracu' se-ntâmpl-acolo? întrebă Sarha.

– Nimic bun, răspunse Liol. Un posedat ar fi trebuit să fie foarte determinat ca să facă o călătorie până la unul dintre asteroizii ăia abandonaţi; acolo n-au mai rămas biosfere, ceea ce înseamnă că vor fi foarte dependenţi de tehnologie.

– Cum reacţionează navele Organizaţiei? întrebă Sarha.

Cele trei fregate andocară la douăzeci de minute după ce *Lady Mac* părăsise Spiritul Libertăţii. După încă un sfert de oră încetaseră toate comunicaţiile cu staţia. *Lady Mac* se afla acum pe orbită la opt sute de kilometri în faţa Spiritului Libertăţii, ceea ce oferea senzorilor o rezoluţie acceptabilă.

– Două dintre ele decolează, spuse Liol. Ba stai, toate decolează! Coboară pe o orbită mai joasă. La naiba, păcat că nu putem vedea ce fac şoimii-de-vid!

– Înregistrez activitate în suita de senzori a defensivei staţiei, zise Beaulieu. Ne baleiază.

– Liol, mai îndepărtează-ne cu cinci sute de kilometri.

– Nicio problemă.

Sarha consultă displayul orbital.

– Peste treizeci de minute vom fi deasupra Tonalei. O să-i recomand lui Joshua retragerea.

– O sumedenie de nave au început să se mişte pe jos, spuse Beaulieu. Alte două staţii de orbită joasă lansează nave; ele sunt cele pe care le putem vedea.

– Rahat, mormăi Sarha. Bine, treci pe poziţie de activare defensivă.

Bateriile de senzori standard ale lui *Lady Mac* se retraseră în nişele lor; senzorii de luptă, mai mici şi bulbucaţi, se înălţară lin pentru a le înlocui, lentile de aur şi crom ce reflectau ultimele pâlpâiri ale exploziilor de pe orbitele înalte. Tuburile de lansare ale viespilor lui de luptă se deschiseră.

De jur împrejur, Marina şi platformele DS naţionale comutau pe aceeaşi stare.

*

Din clipa în care sosise la Jesup, Dwyer petrecuse aproape fiecare moment ajutând la modificarea sistemelor punţii din cliperul de marfă *Delta Muntelui.* Întrucât pregătirea lui tehnică

era minimă, îşi petrecea timpul supraveghindu-i pe tehnicienii non-posedaţi care executau majoritatea instalărilor.

Compartimentul punţii era ticsit, ceea ce însemna că doar două persoane puteau lucra simultan în interiorul său. Dwyer devenise realmente expert în a se feri de plăcile de circuite şi capacele de console care zburau liber peste tot. Era totuşi satisfăcut de rezultat, care era mult mai puţin grosolan decât modificările pe care i le făcuseră lui *Tantu.* Graţie stocului imens de componente de rezervă disponibile în spaţioport, consolele arătau de parcă ieşiseră de pe liniile de producţie cu numai câteva ore în urmă. Toate procesoarele lor erau acum de grad militar, capabile să funcţioneze chiar şi sub efectul energetic al posedaţilor. Iar calculatorul de zbor fusese amplificat până ce devenise capabil să piloteze nava urmând cele mai simple comenzi verbale.

De data aceasta nu mai exista niciun efect de tip sculptură neagră, ci toate suprafeţele erau standard. Capsula de susţinere biotică a cliperului, insistase Quinn, trebuia să facă faţă inspecţiilor la sosirea pe Pământ. Dwyer era încrezător că atinsese respectivul obiectiv.

Acum se afla imediat deasupra micii nişe a cambuzei de pe puntea mijlocie, urmărind o tehniciană care înlocuia duzele de hidratare vechi cu modelul cel mai recent. O hotă sanitară portabilă plutea deasupra umărului ei, cu ventilatorul bâzâind nerăbdător pe când ingera ocazionalele globule urât mirositoare ce bolboroseau din tuburile pe care le deşuruba femeia.

Zumzetul aparatului crescu brusc, devenind strident. O pală de aer rece atinse faţa lui Dwyer.

– Cum merge? întrebă Quinn.

Atât Dwyer, cât şi tehniciana strigară, speriaţi. Ecluza cliperului se găsea în puntea inferioară, iar trapa din podea era închisă.

Dwyer se roti şi se prinse de traversele de susţinere pentru a-şi readuce inerţia sub control. Cu siguranţă Quinn coborâse prin trapa din plafon, venind de pe punte. Gluga mantiei îi era lăsată pe spate, lipită de umeri ca şi când s-ar fi găsit în propriul său câmp gravitaţional. Pentru prima dată după multe zile, nuanţa pielii bărbatului era aproape normală. Rânji voios către Dwyer.

– Pe Fratele Domnului, Quinn! Cum ai făcut asta?

Dwyer privi peste umăr, pentru a mai verifica o dată şi trapa

din podea.
– Ştii cum e cu stilul, zise Quinn. Unii dintre noi îl au, alţii…
Făcu cu ochiul tehnicienei şi lansă un fulger de foc alb drept în tâmpla ei.
– Căcat! icni Dwyer.
Cadavrul ricoşă în nişa cambuzei. Sculele i se desprinseră din mâini aidoma unor fluturi din fier.
– După ce plecăm, o s-o evacuăm prin ecluză, spuse Quinn.
– Plecăm?
– Da. Imediat. Şi nu vreau să ştie nimeni.
– Dar… ce facem cu echipa de mecanici din centrul de control al silozului? Ei trebuie să direcţioneze retragerea ombilicalelor.
– Nu mai există nicio echipă. Putem transmite instrucţiunile de lansare spre calculatorul de management prin intermediul reţelei de date a silozului.
– Cum spui tu, Quinn.
– Haide, o să-ţi placă pe Pământ. Ştiu că mie o să-mi placă.
Execută un salt prin aer şi plonjă în ralanti în sus, prin trapă.
Dwyer rămase o clipă locului pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine, încleştându-şi mâinile astfel încât să nu i se vadă tremurul degetelor; după aceea îl urmă pe Quinn sus, pe punte.

*

Mânia şi grijile o izolară pe Alkad de prozaismul călătoriei de întoarcere la hotel. Nu mai gândise aşa intens şi de rapid de pe timpul când lucra la teoria Alchimistului. Opţiunile i se închideau în jur, precum bufnetele unor uşi de închisoare ce se zăvorau.
Întâlnirea cu cei doi vicepreşedinţi ai Opia fusese una tipică din categoria „o să vă căutăm noi”. Totul fusese foarte cordial, dar rezultatele fuseseră minime. Conveniseră asupra ideii ca Opia să-i găsească o navă stelară şi echipaj, care, la o dată ce urma să fie specificată, avea să fie echipată cu sisteme defensive de nivel specialist, concepute pentru misiuni în trupele defensive Dorado.
Unicul atu pe care Alkad îl avea asupra lor era posibilitatea ca aceasta să fie prima comandă din partea Consiliului Dorado; iar dacă totul mergea bine, aveau să urmeze mai multe. Posibil chiar foarte multe.
Lăcomia îşi înfipsese adânc ghearele. Femeia văzuse reacţia aceea de multe ori până atunci, la industriaşii care echipaseră Marina garissană.

Ei aveau să-i îndeplinească solicitarea, ignorând bizareria situaţiei. Era convinsă în această privinţă. Pentru ca apoi, tocmai spre sfârşitul întâlnirii, guvernul tonalan să anunţe starea de urgenţă. Platformele DS ale Noii Georgia deschiseseră focul asupra a trei nave, dintre care una aparţinuse Tonalei. O asemenea acţiune, insista ministrul Apărării, dovedea mai presus de orice îndoială faptul că posedaţii capturaseră Jesup, că guvernul Noii Georgia minţea şi că era posibil ca şi membrii săi să fie posedaţi.

O dată în plus facţiunile naţionale de pe Nyvan se războiau între ele.

Executivii Opia îşi încărcară în nanonicele neurale un program pentru o expresie de dezamăgire. Ne pare rău, dar contractul va trebui să rămână în suspensie. Temporar. Doar până ce puterea tonalană va domni triumfătoare.

Maşina opri sub porticul larg al hotelului Mercedes şi Ngong coborî primul, cercetând strada largă după ameninţări. Acum îl aveau pe el şi pe Gelai pentru protecţie, aşa încât Alkad renunţase la firma de securitate pe care o angajase Voy, deşi îi păstrase automobilul, blindat şi cu circuite de securitate.

Traficul stradal era redus. Oamenii care curăţaseră zăpada dispăruseră, lăsându-i pe mecanoizii rablagiţi să se lupte singuri cu troienele. Ngong aprobă din cap şi le făcu semn să-l urmeze. Alkad se ridică de pe banchetă şi se grăbi către uşa rotativă a recepţiei, cu Gelai permanent la un pas înapoia ei. Pe drumul de întoarcere, îi povestiseră despre navele Organizaţiei şi Alkad rămase nedumerită cu privire la felul în care Capone auzise despre ea. În acelaşi timp însă tulburarea tot mai mare a lui Gelai era cât se putea de evidentă.

Cei cinci se înghesuiră în liftul care se ridică lin spre apartamentul pe două niveluri. Doar pâlpâitul iritant al panoului luminescent trăda adevărata natură a lui Gelai şi Ngong.

Alkad îl ignoră. Starea de urgenţă era periculoasă. Nu avea să treacă mult până ce Tonala să declanşeze represalii împotriva reţelei DS a Noii Georgia. Navele acelea stelare andocate deasupra lui Nyvan aveau să fie rechiziţionate de militari, în cazul în care căpitanii lor nu ignorau pur şi simplu carantina şi plecau. În scurtă vreme ea urma să rămână captivă aici, fără niciun mijloc de transport şi cu Organizaţia Capone strângând întruna laţul. Dacă nu întreprindea rapid ceva, avea să aparţină

posedaţilor într-un fel sau altul, iar odată cu ea şi Alchimistul.

Mintea îi era obsedată acum de temerile legate de ce putea face dispozitivul acela dacă ar fi fost utilizat împotriva altei ţinte decât steaua Omutei. Dacă ar fi fost folosit împotriva lui Jupiter? Habitatele edeniste ar fi murit şi Pământul ar fi fost lipsit de He_3, fără de care n-ar fi putut supravieţui. Sau dacă ar fi fost utilizat chiar împotriva Soarelui Pământului? Dacă ar fi fost comutat pe funcţia nova?

Până atunci posibilitatea respectivă nici măcar nu fusese pusă în discuţie. „Eu am deţinut mereu controlul. Maică Maria, iartă-mi aroganţa!”

Trase cu ochiul într-o parte, la Voy, care arăta la fel de iritată ca întotdeauna, de data aceasta pe viteza liftului. Voy n-ar fi fost niciodată de acord cu vreo schimbare în priorităţile misiunii lor. Pentru ea nu exista conceptul de eşec.

„Ca mine la vârsta ei. Trebuie să plec de pe planetă”, înţelese brusc Alkad. „Trebuie să redeschid opţiunile. Nu pot îngădui finalul ăsta.”

Indicatorul de niveluri al liftului arăta că se găseau la trei etaje sub apartament, când Gelai şi Ngong schimbară o privire întrebătoare.

– Ce s-a-ntâmplat? spuse Voy.

– Nu-i putem simţi nici pe Omain, nici pe Lodi, răspunse Gelai.

Alkad încercă imediat să-i datavizeze lui Lodi. Nu căpătă niciun răspuns. Comandă liftului să se oprească.

– Acolo sus este cineva?

– Nu, răspunse Gelai.

– Eşti sigur?

– Da.

Abilitatea de percepţie o fascina cel mai mult pe Alkad, care abia începuse să examineze mecanismul posedării. Conceptul în sine ar fi însemnat în cele din urmă restructurarea completă a cosmologiei cuantice. Deocamdată făcuse foarte puţine progrese teoretice.

– I-am spus să stea locului, rosti Voy indignată.

– Dacă nanonicele lui neurale nu răspund, atunci cred că-i ceva mult mai serios decât o simplă plecare de acolo, zise Alkad.

Voy se strâmbă fără convingere.

Alkad comandă liftului să pornească.

Gelai şi Ngong stătură în faţa uşilor, când acestea se

deschiseră spre vestibulul apartamentului. Pârâiaşe de electricitate statică le alergară peste haine, arătând că erau pregătiţi pentru orice probleme i-ar fi întâmpinat.

– Pe numele Mariei! exclamă Eriba.

Uşile duble ale apartamentului fuseseră sparte.

Gelai le făcu semn celorlalţi să rămână în urmă şi înaintă precaută în salon. Alkad o auzi inspirând şuierat.

Pe unul dintre fotoliile mari pentru două persoane zăcea întins corpul pe care-l posedase Omain, acoperit cu semne adânci de arsuri. Ninsoarea pătrundea printr-o gaură care se căsca în fereastră.

Ngong verifică iute celelalte camere.

– Niciun trup, le spuse. Lodi nu-i aici.

– Maică Maria, ce-o să mai urmeze? făcu Alkad. Gelai, tu ai vreo idee despre cine a făcut asta?

– Nu. Cu excepţia faptului evident că a fost opera unor posedaţi.

– Ei ştiu despre noi, zise Voy. Iar acum, după ce Lodi a fost posedat, ştiu prea multe despre noi. Trebuie să plecăm imediat.

– Da, încuviinţă Alkad fără chef. Cred că aşa-i. Ar fi mai bine să mergem direct la spaţioport şi să vedem dacă putem aranja ceva cu vreo navă de acolo.

– Nu vor şti c-o să-ncercăm să facem asta? spuse Eriba.

– Ce altceva putem face? Planeta asta nu ne mai poate ajuta.

Un bloc procesor de pe masă emise un piuit. Proiectorul său AV scânteie.

Alkad privi drept în el. Şi privi în ochii unui bărbat îmbrăcat în port tradiţional de cazac.

– Mă poţi auzi, dr. Mzu? întrebă el.

– Da. Cine eşti?

– Numele meu este Baranovici, fără însă ca asta să conteze prea mult. Important este faptul că am fost de acord să lucrez pentru Organizaţia domnului Capone.

– Căcat! gemu Eriba.

Baranovici surâse şi ridică o oglinjoară rotundă. Alkad văzu reflectată în suprafaţa ei chipul înspăimântat al lui Lodi.

– După cum vezi, urmă Baranovici, nu i-am făcut niciun rău camaradului vostru. Ceea ce receptezi acum este datavizarea lui. Dacă ar fi fost posedat, n-ar fi putut face aşa ceva. Nu? Spune ceva, Lodi.

– Voy? Dr. Mzu? Îmi pare rău… N-am putut… Să ştiţi că nu sunt decât şapte! Omain a-ncercat…

Ceva şuieră sonor în spatele lui. Imaginea se înceţoşă. Apoi el clipi.

– Un băiat curajos, îl bătu Baranovici pe umăr. Organizaţia are nevoie de indivizi cu asemenea integritate. Nu mi-ar plăcea să văd pe altcineva că vine să folosească corpul ăsta.

– S-ar putea să n-ai alternativă, rosti Alkad. Nici măcar nu mă pot gândi să salvez un singur om în schimbul Alchimistului, indiferent cât de bine l-aş cunoaşte pe omul respectiv. S-au făcut sacrificii mult mai mari pentru ca eu să ajung până în punctul acesta şi ar însemna să-i trădez pe cei care s-au sacrificat. Nu voi putea face asta niciodată. Îmi pare rău, Lodi. Realmente…

– Dragă dr. Mzu, spuse Baranovici, nu-l ofeream pe Lodi al vostru în schimbul Alchimistului. Pe el îl folosesc pur şi simplu ca pe un instrument convenabil prin intermediul căruia să pot negocia cu tine şi, eventual, să-ţi demonstrez intenţiile noastre.

– Nu am de ce să negociez cu voi.

– Scuză-mă, dr. Mzu, dar cred că lucrurile nu stau tocmai aşa. Nu vei părăsi planeta asta decât atunci când Organizaţia te va lua de aici. Cred că de acum o ştii prea bine. La urma urmelor, nu doreai chiar în clipa de faţă să te-ndrepţi rapid spre spaţioport?

– N-am de gând să discut cu tine despre intenţiile mele de plecare.

– Bravo, dr. Mzu! Rezistenţă până la sfârşit. Respectele mele! Te rog totuşi să înţelegi că circumstanţele în care te afli s-au modificat radical de când ţi-ai început drumul spre răzbunare. Nu va mai exista o răzbunare împotriva Omutei. Ce rost ar avea? Peste câteva luni, Omuta, aşa cum este azi, nu va mai exista. Indiferent ce ai putea face tu, acţiunea aceea nu va depăşi posedarea. Nu-i aşa, dr. Mzu?

– Ba da.

– Prin urmare, acum eşti preocupată numai de propria-ţi persoană şi de ceea ce ţi se va întâmpla în viitor. Organizaţia îţi poate oferi un viitor decent. Milioane de persoane rămân neposedate alături de noi şi-şi păstrează slujbele. Poţi să fii una dintre ele, dr. Mzu. Eu deţin autoritatea de a-ţi oferi un loc printre noi.

– În schimbul Alchimistului.

Baranovici strânse din umeri generos.

– Ăsta-i târgul. Te vom lua pe tine – şi pe prietenii tăi, de asemenea, dacă-i doreşti – chiar azi de pe planeta asta, înainte de exacerbarea bătăliei orbitale. Nimeni altul n-o va face. Fie vei rămâne aici şi vei deveni posedată, petrecând o eternitate în umilinţa restricţiilor fizice şi mentale, fie vei veni cu noi şi-ţi vei duce restul vieţii în modul cel mai fructuos cu putinţă.

– Cel mai distructiv cu putinţă, vrei să spui.

– Mă îndoiesc că Alchimistul va trebui folosit de multe ori, în niciun caz dacă-i pe atât de bun pe cât se zvoneşte. Da?

– N-ar avea nevoie de multe demonstraţii, încuviinţă Alkad încet.

– Alkad! protestă Voy.

Baranovici zâmbi încântat.

– Excelent, dr. Mzu, văd că înţelegi adevărul! Viitorul tău este alături de noi.

– Mai există ceva ce trebuie să ştiţi, zise Mzu. Codul de activare al Alchimistului este stocat în nanonicele mele neurale. Dacă sunt ucisă şi mutată în alt corp în tentativa de a mă face mai maleabilă, nu voi mai putea să-l accesez. Dacă sunt posedată, posesorul nu-l va putea accesa. Şi, Baranovici, nu există o copie a codului.

– Eşti o femeie prudentă.

– Dacă voi da curs ofertei voastre, tovarăşilor mei li se va asigura transportul pe planeta pe care şi-o vor alege.

– Nu! strigă Voy.

Alkad se întoarse de la proiecţie şi i se adresă lui Gelai:

– Fă-o să tacă.

Voy se zbătu neajutorată, când posedata îi strânse braţele la spate. O membrană de piele groasă i se materializă peste buze.

– Astea sunt condiţiile mele, urmă Alkad spre Baranovici. Mi-am petrecut majoritatea vieţii pentru a-mi atinge obiectivul. Dacă nu sunteţi de acord cu condiţiile mele, nu voi şovăi să vă înfrunt în unicul fel care mi-a mai rămas. Am determinarea respectivă, este unica armă reală pe care am deţinut-o permanent. M-aţi încolţit în poziţia asta şi să nu vă îndoiţi că n-o voi folosi.

– Te rog, dr. Mzu, asemenea vehemenţă nu-i necesară. Vom fi încântaţi să-ţi ducem tinerii prieteni într-un loc sigur.

– Bine. Am căzut la înţelegere.

– Excelent! Avioanele noastre spaţiale vă vor prelua pe toţi de

la topitoria de fierberguri din afara oraşului. Noi vom aştepta la Remiza de Dezasamblare IV împreună cu Lodi. Să fiţi acolo în nouăzeci de minute.

24

Amiralul Motela Kolhammer şi Syrinx sosiră la cabinetul Primului-amiral, tocmai când ieşea Judecătorul General. Umblând cu capul în jos şi încruntat, acesta aproape că se izbi de ei. Kolhammer căpătă un mormăit scurt de scuze, după care Judecătorul General se îndepărtă, urmat de trei asistenţi la fel de agitaţi. Amiralul privi intrigat în urma lor, apoi intră în cabinet.

Căpitanul Maynard Khanna şi amirala Lalwani stăteau aşezaţi în faţa biroului Primului-amiral. Alte două scaune din oţel albăstrui se dilatau din cercurile de argint de pe podea.

– Ce-a fost asta? întrebă Kolhammer.

– Avem o mică problemă juridică cu unul dintre oaspeţii noştri, răspunse sec Lalwani. Este doar o chestiune de proceduri, nimic mai mult.

– Avocaţi afurisiţi, murmură Samual Aleksandrovici şi le făcu semn lui Kolhammer şi căpitanului şoimului-de-vid să ia loc.

– Este ceva asociat cu informaţiile primite de la Thakrar? întrebă Kolhammer.

– Din fericire, nu. Samual surâse scurt în chip de salut spre Syrinx: Îi mulţumesc lui *Oenone* pentru un zbor aşa de rapid.

– Mă bucur că am putut fi de folos, domnule, rosti Syrinx. Călătoria noastră de la Ngeuni a durat optsprezece ore.

– Este foarte bine.

– Suficient de bine? întrebă Kolhammer.

– Aşa credem, zise Lalwani. Potrivit operaţiunii noastre de supraveghere de la Noua Californie, Capone abia începe să-şi realimenteze şi să-şi reînarmeze flota.

– Cât de actuală este informaţia respectivă? se interesă Kolhammer.

– Un şoim-de-vid pleacă zilnic către noi de la Consensul Yosemite, aşa că în cazul cel mai rău avem o întârziere de treizeci de ore. În conformitate cu afirmaţiile Consensului, flota Organizaţiei va putea pleca peste maximum o săptămână.

– Probabil spre Toi-Hoi, reflectă Kolhammer. Îmi pare rău că par ca Toma Necredinciosul, dar cât de demn de crezare este acest căpitan Thakrar?

Syrinx nu putu decât să schiţeze un gest de lehamite. „Dacă le-aş putea transmite în vreun fel intensitatea, devotamentul lui

Erick…”

– Nu am nicio îndoială că informaţiile căpitanului Thakrar sunt autentice, domnule amiral. Cu excepţia nefericitului său colaps de la sfârşitul misiunii, a făcut cinste SCNC-ului. Într-adevăr, Capone intenţionează să invadeze Toi-Hoi.

– Accept informaţia ca fiind exactă în esenţă, spuse Lalwani. În sfârşit vom fi în stare să interceptăm flotila Organizaţiei.

– Ceea ce va elimina complet problema Capone, zise Maynard Khanna. După dispariţia lui, nu vom mai avea decât grija carantinei.

– Şi în plus, eliberarea aceea idioată a lui Mortonridge, pe care ne-a băgat-o pe gât Regatul, se plânse Kolhammer.

– Din punct de vedere psihologic, eliminarea flotilei lui Capone va fi considerabil mai importantă, spuse Lalwani. Cetăţenii din Confederaţie îl consideră pe Capone o ameninţare mult mai activă…

– Mda, mulţumită blestematelor de mass-media, zise Kolhammer.

– … aşa că atunci când vor vedea că nu mai sunt şanse ca flotila lui să apară pe cerurile lor şi că Marina a reuşit asta pentru ei, vom avea o influenţă mult mai mare asupra Adunării când se va ajunge la implementarea politicii noastre.

– Şi care este aceasta? întrebă sardonic Samual Aleksandrovici. Da, da, Lalwani. Ştiu. Pur şi simplu nu salut ideea de a ne uni forţele, în timp ce ne rugăm ca Gilmore şi toţi ceilalţi ca el să poată găsi o soluţie pentru noi; miroase a inactivitate.

– Cu cât ne împotrivim mai mult lor, cu atât mai mult ne putem aştepta ca ei să coopereze în găsirea unei soluţii, spuse amirala.

– Foarte optimist, făcu Kolhammer.

Samual dataviză o solicitare în procesorul său desktop şi cilindrul AV gros care atârna din mijlocul plafonului începu să scânteieze.

– Aceasta este actuala noastră dispunere strategică, zise el când scaunele îşi rotiră ocupanţii cu feţele spre proiecţie.

Priveau stelele Confederaţiei de sus şi din direcţia sudului galactic; pictogramele situaţiei tactice descriau orbite în jurul sorilor planetelor locuite aidoma unor sateliţi multicolori. În centru, forţele armate ale Pământului erau reprezentate prin suficiente simboluri pentru a forma un inel de proporţiile unei

gigante gazoase.

– Motela, rosti încetişor Primul-amiral, îţi vei primi ocazia dorită. Escadrila Flotei 1 pe care ai alcătuit-o pentru a-l contracara pe Laton este unica forţă posibilă pe care să i-o opunem lui Capone. Nu mai avem timp să mobilizăm altceva.

Kolhammer studie proiecţia.

– La cât estimează Consensul Yosemite mărimea actuală a flotei lui Capone?

– Aproximativ şapte sute de nave, răspunse Lalwani. Numeric vorbind, înseamnă ceva mai puţin decât la ultimul atac. Arnstadt le blochează o mulţime dintre navele de capacitate medie. Au pus totuşi mâna pe un număr neliniştitor de mare de nave ale Marinei lui Arnstadt. Consensul evaluează că flota va conţine minimum trei sute douăzeci de nave de război de linia întâi. Restul sunt traderi capabili de luptă şi nave civile modificate pentru a purta viespi de luptă.

– Şi înarmate cu antimaterie, completă Kolhammer. Escadrila mea are maximum două sute de nave. Lalwani, amândoi am urmat aceeaşi academie şi ştii că pentru garantarea succesului ai nevoie de un avantaj de doi la unu. Iar asta vorbind doar teoretic.

– Echipajele Organizaţiei nu sunt extrem de motivate ori eficiente, replică femeia. De asemenea, navele sale nu funcţionează la capacitate maximă, deoarece posedaţii de la bord le destabilizează sistemele.

– Nimic din toate astea nu va conta absolut deloc pentru blestematele lor de viespi de luptă de patruzeci *g,* odată ce vor fi lansate. Ele funcţionează perfect.

– Îţi voi aloca jumătate dintre navele Flotei 1 existente aici, la Avon, rosti Primul-amiral. În felul acesta vei dispune de patru sute treizeci de nave, incluzând optzeci de şoimi-de-vid. În plus, Lalwani a sugerat să solicităm sprijin din partea tuturor Consensurilor edeniste aflate pe o rază de şaptezeci de ani-lumină de Toi-Hoi.

– Chiar dacă ne-ar da numai zece la sută din şoimii lor de vid, asta ar însemna aproape trei sute cincizeci, zise amirala.

– Una peste alta, şapte sute optzeci de nave de război, concluzionă Kolhammer. O forţă atât de mare este foarte greoaie.

Lalwani se întoarse de la proiecţie şi-i azvârli o privire de

reproş. Bărbatul îi surâdea larg şi deschis.

– Cred totuşi că pot să mă descurc.

– Tacticienii noştri doresc să utilizeze Seninătatea ca punct de rendez-vous, spuse Khanna. Se află la numai optsprezece ani-lumină de Toi-Hoi, ceea ce înseamnă că puteţi ajunge acolo în cinci ore, odată ce ştiţi că flota Organizaţiei a pornit.

– O singură navă are nevoie de cinci ore, însă avem de-a face cu aproape opt sute. Nu am glumit când am spus că o forţă atât de mare este greoaie. De ce nu vor tacticienii să ne folosim chiar de Toi-Hoi?

– În mod cert este ţinută sub observaţie de Capone. Dacă va vedea sosirea unei asemenea forţe navale, va abandona pur şi simplu misiunea şi va alege altă ţintă, iar atunci vom reveni la punctul de start. Seninătatea se află aproape şi nu este o bază militară evidentă. După ce operaţiunea noastră de recunoaştere va confirma plecarea flotei Organizaţiei spre Toi-Hoi, un şoim-de-vid va zbura direct la Seninătate pentru a vă alerta. Veţi putea ajunge la Toi-Hoi înaintea navelor lui Capone şi le veţi putea distruge pe măsură ce se materializează din salturi.

– O tactică perfectă, murmură Kolhammer aproape pentru sine. Peste cât timp restul navelor din Flota 1 se pot alătura escadrilei?

– Am emis deja ordinele de rechemare, zise Primul-amiral. Grosul va ajunge la Trafalgar în cincisprezece ore. Restul poate zbura direct la Seninătate.

Kolhammer consultă din nou proiecţia AV, apoi datavizǎ o serie de solicitări în procesorul desktop. Scara se modifică, mărindu-se, iar punctul de vedere se deplasă şi aduse Toi-Hoi în centru.

– Factorul critic aici este securitatea Seninătăţii. Trebuie să împiedicăm plecarea oricărei nave şi de asemenea să ne asigurăm că nu se află sub observaţie stealth înainte de sosirea noastră.

– Sugestii? întrebă Samual.

– Vor trece patru zile şi jumătate înainte ca forţele să ajungă la Seninătate. În acelaşi timp însă escadrila lui Meredith Saldana continuă să se afle la Cadiz, corect?

– Da, domnule, încuviinţă Khanna. Navele erau andocate la o bază de alimentare a Flotei VII. Guvernul Cadiz a solicitat rămânerea lor pentru susţinerea forţelor locale.

– Prin urmare, un şoim-de-vid poate să ajungă la Cadiz în…

Aruncă o privire întrebătoare spre Syrinx.

– De la Trafalgar? În şapte-opt ore.

– Iar Meredith poate ajunge la Seninătate în alte douăzeci de ore. Ceea ce i-ar asigura aproape trei zile să verifice spaţiul local în privinţa oricăror tipuri de activitate de supraveghere clandestină şi în acelaşi timp să împiedice plecarea navelor locale.

– Întocmeşte ciornele ordinelor, se adresă Primul-amiral lui Khanna. Căpitane Syrinx, aş fi recunoscător dacă le-ai putea duce la Cadiz pentru mine.

Ăla zic şi eu zbor, rosti *Oenone* incitat.

Syrinx îşi camuflă propria încântare faţă de entuziasmul şoimului-de-vid.

– Evident, domnule amiral.

Samual Aleksandrovici anulă proiecţia AV. Simţea acelaşi tip de anxietate care-l asaltase în ziua în care întorsese spatele propriei sale familii şi planete, pentru a-şi dedica viaţa Marinei. Era provocată de asumarea responsabilităţii. Deciziile importante se luau întotdeauna în solitudine; iar aceasta era cea mai importantă din cariera sa. Nu-şi putea aminti pe altcineva care să fi trimis până atunci aproape opt sute de nave stelare într-o singură misiune de luptă. Era un număr înfricoşător; dispunea de o putere de foc capabilă să distrugă câteva planete. Şi se părea că Motela începea să înţeleagă realitatea aceea. Schimbară surâsuri nervoase.

Samual se ridică şi întinse mâna.

– Avem nevoie de reuşita asta. Foarte, foarte mult.

– Ştiu, spuse Kolhammer. Nu te vom dezamăgi.

*

Nimeni din spaţioportul lui Koblat nu observă alaiul de adolescenţi care se strecura în tăcere prin tubul ecluzei pneumatice în silozul WJR-99, unde era andocată *Leonora Cephei.* Nici oficialităţile portuare, nici celelalte echipaje (care ar fi privit cu superioritate charterul căpitanului Knox) şi în niciun caz poliţia companiei. Pentru prima dată în viaţa lui Jed, lucrurile se mişcau în direcţia sa.

Sistemele de securitate internă ale spaţioportului erau decuplate, jurnalele BAC de andocare în silozuri fuseseră dezactivate şi personalul vamal se găsea în concediu prelungit.

Niciun fişier de memorie n-avea să existe vreodată despre navele stelare care veniseră şi plecaseră de la începutul carantinei; de asemenea, nu avea să existe nicio înregistrare de impozitare a bonificaţiilor pe care le câştigau toţi.

Chiar şi aşa, Jed nu-şi asuma niciun risc. Micul clan pe care şi-l alesese se adună în clubul de zi, unde el şi Beth îi verificară pe toţi, punându-i să-şi scoată batistele roşii, înainte de a-i expedia spre spaţioport la intervale neregulate.

Morţii Nopţii în care el şi Beth aveau încredere că vor păstra secretul erau optsprezece, iar asta însemna extinderea la limita teoretică a capacităţii de susţinere biotică a *Leonorei Cephei.* Socotindu-se pe sine şi pe Beth, mai rămăseseră patru, când sosi Gari. Aranjaseră detaliul acela din timp; dacă amândoi ar fi lipsit toată ziua din apartament, mama s-ar fi putut întreba ce intenţii aveau. Nu existase însă niciun aranjament în privinţa lui Navar, care o urma pe Gari.

– Vin şi eu! rosti Navar sfidător când îl văzu pe Jed întunecându-se la faţă. Nu mă poţi opri. Glasul ei era acelaşi lătrat îngâmfat pe care băiatul ajunsese să-l deteste în ultimele luni; nu numai tonul în sine, ci felul în care obţinea întotdeauna ceea ce dorea.

– Gari! protestă el. Ce-ai făcut, păpuşă?

Buzele surorii lui se strânseră laolaltă, ca un preludiu al izbucnirii în plâns.

– M-a văzut strângându-mi lucrurile… A zis c-o să mă spună lui Digger…

– O s-o fac, jur! rosti Navar. Eu nu rămân aici, în niciun caz când pot să plec şi să trăiesc în Valisk. Vin, fără discuţii!

– Bine. Jed îşi trecu braţul în jurul umerilor tremurători ai lui Gari: Nu-ţi mai face griji. Ai făcut ceea ce trebuia.

– Nici vorbă! exclamă Beth. La bord nu mai este loc pentru altcineva.

Gari izbucni în plâns. Navar încrucişă braţele pe piept, etalându-şi expresia cea mai încăpăţânată.

– Mulţumesc, spuse Jed peste capul surorii sale.

– Nu mă lăsa aici cu Digger! hohoti Gari. Te rog, Jed, nu mă lăsa!

– N-o să te lase nimeni, îi promise băiatul.

– Şi cum facem atunci? se încruntă Beth.

– Nu ştiu. Cred că Knox va trebui să mai găsească loc pentru

încă unul.

O fulgeră din priviri pe eterna duşmană a lui Gari. Cât de tipic pentru afurisită să strice totul chiar şi acum, exact când el credea că va scăpa pentru totdeauna de blestemul lui Digger. În mod normal, ar fi trebuit să-i tragă o scatoalcă şi s-o încuie într-o toaletă. Dar în lumea pe care le-o făgăduise Kiera, toate animozităţile aveau să fie uitate şi iertate. Chiar şi o pacoste ca Navar. Era un ideal pe care Jed dorea cu disperare să-l atingă. Abandonarea ei aici nu l-ar fi făcut nedemn de Kiera?

Văzându-i indecizia, Beth izbucni:

– Hristoase, cât de inutil eşti!

Se răsuci spre Navar şi paralizatorul cortical îi apăru brusc în mână. Rânjetul celeilalte fete păli, când se văzu înfruntată de cineva care de data aceasta n-avea să se lase manipulat sau ameninţat.

– Dacă aud un singur cuvânt din partea ta, o singură plângere, o singură dovadă a răutăţii tale obişnuite – ţi-am băgat ăsta-n fund înainte să-ţi fac vânt prin ecluză! Ai priceput?

Paralizatorul cortical fu apăsat pe nasul lui Navar pentru mai multă convingere.

– Da, chiţăi fata.

Părea la fel de jalnică şi de speriată ca Gari. Jed nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată atât de deconcertată.

– Perfect, zise Beth. Paralizatorul cortical dispăru într-un buzunar şi ea aruncă o încruntătură derutată spre Jed: Nu pricep de ce ai lăsat-o să-ţi facă atâtea mizerii tot timpul? Nu-i decât o puştoaică cu caş la gură.

Jed îşi dădu seama că se înroşise la faţă probabil la fel de mult ca Gari. Explicaţiile ar fi fost lipsite de sens acum, ca să nu mai amintească de dificultatea lor.

Îşi scoase de sub masă geanta de umăr. Era dezamăgitor de uşoară, gândindu-se că avea înăuntru tot ce considera esenţial pentru viaţa lui.

Căpitanul Knox îi aştepta în salonul de la capătul tubului ecluzei. Era un bărbat scund, cu trăsăturile aplatizate ce anunţau descendenţa de pe o insulă din Pacific, însă cu pielea albă şi părul blond-cenuşiu pe care unul dintre strămoşi le cumpărase când îşi modificase genetic familia pentru anduranţă în imponderabilitate. Tenul deschis la culoare îi sublinia evident furia.

– Am fost de acord doar cu cincisprezece, rosti el când Beth şi Jed plutiră prin trapă. Va trebui să-i trimiteţi pe câţiva înapoi; minimum trei.

Jed încercă să-şi prindă pantofii de un covoraş adeziv. Nu-i plăcea imponderabilitatea, care-i agita stomacul, îi tumefia faţa şi-i înfunda sinusurile. În plus nu era foarte priceput la deplasarea prin agăţarea de inele de prindere şi folosirea încheieturilor pentru a-şi orienta corpul sub diverse unghiuri. Inerţia i se împotrivea oricăror mişcări, trimiţându-i cuţite fierbinţi prin tendoane. Când izbuti să-şi atingă tălpile de covoraş, adeziunea fu minimă. Era vechi şi uzat, ca totul din nava interorbitală.

– Nimeni nu pleacă înapoi, zise el.

Gari se prinsese de un braţ şi masa corpului ei plutitor îl trăgea puternic, încercând să-l desprindă de covoraşul adeziv. El nu dădu drumul inelului de prindere.

– Atunci, nu plecăm, anunţă Knox simplu.

Jed îl zări pe Gerald Skibbow în partea din spate a salonului; era neatent, ca întotdeauna, holbându-se cu ochi sticloşi la batardou. Adolescentul începu să se întrebe dacă nu cumva acela era de-a dreptul un obicei.

– Gerald… Flutură din braţ: Gerald!

Knox mormăi ceva în barbă când Gerald se deşteptă în etape lente, cu corpul zvâcnindu-i.

– Pentru câţi pasageri ai autorizaţia? întrebă Beth.

Knox o ignoră.

– Ce-i? întrebă Gerald.

Clipea des, ca şi cum lumina ar fi fost prea intensă.

– Pasagerii sunt prea mulţi, spuse Knox. Trebuie să renunţaţi la câţiva.

– Eu trebuie să plec, zise Gerald încet.

– Nimeni nu zice că tu n-o să pleci, Gerald, interveni Beth. Sunt banii tăi.

– Dar nava e a mea, interveni Knox, iar eu nu plec cu atâţia pasageri.

– Perfect, aprobă Beth. O să întrebăm atunci oficiul BAC pentru câţi pasageri ai autorizaţia.

– Nu fi idioată!

– Dacă nu vrei să ne transporţi, dă-ne banii înapoi şi o să găsim altă navă.

Knox îl privi cu disperare pe Gerald, care părea la fel de derutat.

– Ai zis că numai trei sunt în plus? întrebă Beth.

Simţind că lucrurile se derulau în sfârşit în favoarea sa, Knox zâmbi.

– Da, numai trei. După aceea voi putea face altă cursă pentru prietenii voştri.

Ceea ce era o minciună sfruntată, Beth o ştia perfect. Pe el îl interesa doar pielea lui preţioasă. O navă care opera atât de aproape de marjele de siguranţă ar fi avut realmente dificultăţi cu nouăsprezece Morţi ai Nopţii, plus echipajul. Era prima dată când Knox dovedise cea mai măruntă îngrijorare faţă de zbor. Unicul interes pe care li-l arătase până atunci se limitase la capacitatea lor de plată. Ceea ce Gerald o demonstrase, ba chiar cu mult peste suma cerută. Nu meritau să fie trataţi în felul acela.

Însă Gerald era lipsit de orice argumente. Revenise la una dintre deprimările lui semicomatoase. Iar Jed… În ultima vreme, Jed era focalizat asupra unui singur lucru. Beth tot nu decisese dacă asta o irita sau nu.

– Atunci, pune trei în capsula de salvare, spuse ea.

– Poftim? făcu Knox.

– N-ai capsulă de salvare?

– Ba da, bineînţeles.

Fata ştia că acela era locul în care el şi preţioasa lui familie aveau să se adăpostească în cazul în care apărea vreo problemă.

– Îi vom pune acolo pe cei mai tineri. Oricum, ei ar fi salvaţi primii în caz de pericol, nu?

Knox o sfâşie din priviri. În cele din urmă însă banii învinseră. Skibbow plătise dublul preţului unei curse charter obişnuite, chiar şi la cursul inflaţionist al zborurilor actuale de la şi spre Koblat.

– Perfect, rosti posac căpitanul.

Dataviză calculatorului de zbor să închidă trapa ecluzei. Controlul de zbor al lui Koblat îi semnala deja să părăsească silozul de andocare. Potrivit planului de zbor pe care-l anunţase, trebuia să fi decolat de cinci minute şi altă navă aştepta.

– Dă-i coordonatele, se adresă Beth lui Jed.

Îl luă pe Gerald de braţ şi începu să-l remorcheze cu blândeţe către cuşeta lui.

Jed îi înmână flekul lui Knox, întrebându-se cum se făcuse că

Beth ajunsese brusc la conducere.

Leonora Cephei se ridică iute din silozul de andocare; era o capsulă standard de susţinere biotică în formă de tambur, separată de propulsia cu fuziune printr-o tijă de treizeci de metri. Patru panouri de termopurjare se depliară din compartimentul posterior al echipamentelor, semănând cu aripioarele cruciforme din coada avioanelor atmosferice. Rachetele ionice declanşară în jurul bazei şi botului navei. Fără marfă, manevrele se executau mult mai rapid şi mai uşor. *Leonora Cephei* se roti nouăzeci de grade, după care propulsia secundară intră în acţiune şi o împinse dincolo de marginea spaţioportului. Înainte să fi străbătut cinci kilometri, *Răzbunarea lui Villeneuve* coborî pe suportul care aştepta în silozul WJR-99. Căpitanul Duchamp dataviză companiei de service a spaţioportului o cerere de alimentare completă cu deuteriu şi He_3. Anunţă că nivelul său de combustibil era sub douăzeci la sută şi-l aştepta o călătorie lungă.

*

Deasupra Podului-de-lanţuri, norii formau un nod staţionar compact de carmin întunecat printre torentele rubinii care curgeau şi se învolburau peste restul cerului. Stând înapoia lui Moyo, care şofa autobuzul spre oraş, Stephanie putea simţi minţile la fel de întunecate, strânse printre clădiri. Numărul lor era mai mare decât ar fi trebuit; Podul-de-lanţuri nu era totuşi decât un sătuc ambiţios.

Moyo manifesta aceeaşi îngrijorare ca femeia. Talpa i se ridică de pe acceleraţie.

– Ce vrei să faci?

– Nu avem prea multe opţiuni. Podul este acolo, iar vehiculele trebuie realimentate.

– Să trec prin el?

– Da. Nu pot să cred că cineva le va face vreun rău copiilor acum.

Străzile din Podul-de-lanţuri erau blocate cu vehicule oprite, jeepuri militare şi maşini de teren ale rangerilor sau transportoare semiblindate de infanterie. Posedaţii erau tolăniţi indolent printre ele, reamintindu-i lui Moyo de revoluţionarii vechi şi luptătorii de gherilă, în uniformele de camuflaj cu pete şi cu puştile de pe umăr.

– Hopa! spuse Moyo.

Ajunseseră în piaţa aşezării, o zonă cu caldarâm, străjuită de arbori-de-paie aborigeni înalţi. Două tanchete uşoare blocau strada de-a curmezişul. Erau incredibil de vechi, cu blindaje din plăci de fier şi motoare huruitoare care scuipau fum diesel. Însă aceeaşi soliditate primitivă le conferea un aspect ameninţător unic şi incontestabil.

Cruciatul Karmic se oprise deja, iar culorile sale efervescente păreau absurde pe lângă blindajul solid al tanchetei. Moyo frână înapoia sa.

– Tu rămâi aici, spuse Stephanie strângându-l de umăr. Copiii au nevoie de cineva. Asta-i sperie.

– Mă sperie şi pe mine, bombăni bărbatul.

Stephanie coborî pe caldarâm. Ochelari de soare i se lăţiră de pe flancurile nasului aidoma unui fluture care-şi deschide aripile.

Cochrane se certa deja cu doi soldaţi care stăteau în faţa tanchetelor. Stephanie veni dinapoia lui şi le zâmbi plăcut.

– Aş dori să vorbesc cu Annette Ekelund, vă rog. Vreţi să-i spuneţi că sunt aici?

Unul dintre ei se uită la Cruciatul Karmic şi copiii care-şi lipiseră chipurile curioase de parbriz. Încuviinţă şi dispăru îndărătul tanchetelor.

Peste două minute, Annette Ekelund apăru din primărie. Purta un taior gri elegant, a cărui jachetă din piele era tivită cu mătase stacojie.

– O-ho-ho, rosti Cochrane la apropierea ei. Da-i chiar doamna Hitler.

Stephanie mârâi spre el.

– Am auzit că veniţi, rosti Annette Ekelund cu glas obosit.

– Atunci de ce ai blocat drumul? întrebă Stephanie.

– Pentru că pot, bineînţeles. Voi chiar nu-nţelegeţi nimic?

– Bun, ai demonstrat că eşti şefa. Accept asta. Niciunul dintre noi n-are nici cea mai mică intenţie să te conteste. Acum putem trece mai departe, te rog?

Annette Ekelund clătină din cap cu uimire derutată.

– A trebuit neapărat să vă văd cu propriii mei ochi. Ce credeţi că faceţi cu copiii ăştia? Credeţi că-i salvaţi?

– Să fiu sinceră, da. Îmi pare rău dacă asta-i prea simplu pentru tine, dar realmente ei sunt tot ceea ce mă interesează.

– Dacă ţi-ar fi păsat cu adevărat, i-ai fi lăsat în pace. Pe termen lung, ar fi fost mai blând pentru ei.

– Sunt copii, iar acum sunt singuri şi speriaţi. Chestiunile abstracte nu-nseamnă cine ştie ce prin comparaţie cu asta. Iar voi îi speriaţi.

– Nu în mod intenţionat.

– Atunci la ce slujeşte toată beligeranţa asta marţială? Ca să ne ţii sub control?

– Nu prea arăţi multă recunoştinţă, nu-i aşa? Am riscat totul ca să aduc sufletele pierdute înapoi în lumea asta, inclusiv pe al tău.

– Şi crezi că asta îţi conferă mai multe drepturi de a ne fi împărăteasă. N-ai riscat absolut nimic, ai fost constrânsă la fel ca noi toţi. Ai fost pur şi simplu prima, nimic mai mult.

– Am fost prima care a înţeles ce trebuie făcut. Prima care a organizat. Prima care a luptat. Prima care a revendicat victoria. Prima care a avut pretenţii la teritoriul nostru. Roti un braţ spre o grupă de soldaţi care ocupaseră o cafenea de pe trotuarul din partea opusă a pieţei: De aceea ei mă urmează. Fiindcă eu am dreptate, fiindcă eu ştiu ce trebuie făcut.

– Oamenii ăştia au nevoie de un sens în viaţă. Mortonridge este pe ducă. N-a mai rămas mâncare, nici electricitate şi nimeni nu ştie ce să facă. Odată cu autoritatea vine şi responsabilitatea. Sigur că da, cu excepţia cazului în care eşti o regină de bandiţi. Însă dacă eşti o conducătoare adevărată, trebuie să-ţi aplici abilităţile de lider acolo unde vor face cel mai mult bine. Ai început cu ceva: ai menţinut funcţională reţeaua de comunicaţii şi ai oferit majorităţii aşezărilor un fel de primării. Ar trebui să dezvolţi în direcţia asta.

Annette Ekelund rânji larg.

– Cu ce te-ai ocupat tu înainte? Mi s-a spus c-ai fost o simplă gospodină.

– Nu contează, făcu Stephanie iritată de discuţia aceea. Ne laşi să trecem?

– Dacă nu v-aş lăsa, aţi găsi până la urmă altă cale. Bineînţeles că puteţi trece. Avem chiar câţiva copii care dau târcoale satului şi pe care i-aţi putea lua cu voi. Vezi? Nu sunt un monstru absolut.

– Mai întâi, autobuzul trebuie să reîncarce.

– Evident. Ekelund oftă şi-i făcu semn unui soldat să se apropie: Dane vă va arăta unde este un punct energetic. Te rog să nu cereţi de mâncare, pentru că n-am suficient de dat şi

altora. Şi aşa am probleme cu aprovizionarea propriilor mele trupe.

Stephanie privi tanchetele; dacă se concentra intens, putea distinge înapoia blindajelor formele ca nişte fantasme ale mecanoizilor tractoare agricole.

– Ce faci cu armata ta aici?

– Crezusem că-i evident. Mi-am asumat responsabilitatea aceea pe care o preţuieşti tu atât de mult. Protejez Mortonridge pentru voi. Ne găsim la numai treizeci de kilometri de parafocul pe care l-au ars de-a curmezişul peninsulei; iar de partea cealaltă, Prinţesa Saldana se pregăteşte. Nu ne vor lăsa în pace, Stephanie Ash. Ne urăsc şi se tem de noi. Este o combinaţie împuţită. Aşa că-n vreme ce te-nvârţi de colo-colo, făcându-ţi faptele bune, nu uita cine-i ţine-n loc pe barbari. Dădu să revină la tanchete, apoi se opri: Să ştii că-ntr-o bună zi va trebui realmente să decizi de partea cui îţi sunt loialităţile. Ai spus că te-ai lupta ca să-i opreşti să te-arunce înapoi; ei bine, dacă o vei face, va fi alături de mine.

– Ho-ho, o doamnă cu buci de fier, murmură Cochrane.

– În mod clar, încuviinţă Stephanie.

Dane sui în Cruciatul Karmic alături de Cochrane şi le arătă drumul spre un şir de antrepozite ce deserveau cheiul. Toate acoperişurile lungi erau construite din panouri solare colectoare. După ce autobuzele fură conectate la alimentare, Stephanie îşi adună oamenii şi le povesti ce spusese Ekelund.

– Dacă vreunul dintre voi doreşte să aştepte aici în timp ce autobuzele merg spre parafoc, îl voi înţelege, zise ea. Militarii Regatului pot deveni nervoşi la vederea a patru vehicule mari care vin către ei.

– Nu vor trage în noi fără avertizare, spuse Mcphee. În niciun caz atât timp cât nu vom traversa linia. Vor fi curioşi.

– Crezi? făcu Tina neliniştită.

Apăsa peste buze o batistă mare din dantelă.

– Eu am fost acolo într-o misiune de recunoaştere, interveni Dane. M-am uitat cum mă urmăreau. Nu vor declanşa un conflict. Aşa cum a spus prietenul tău, vor fi curioşi.

– Aproape c-am ajuns, continuă Stephanie cu un surâs fix care-i trăda agitaţia. Mai sunt doar câteva ore, asta-i tot.

Se întoarse spre autobuze şi afişă o expresie voioasă, când flutură din braţ către copiii ce stăteau cu feţele lipite de ferestre.

Toţi împrumutaseră aura mohorâtă a norilor negri de deasupra.

– Mcphee, Franklin, vreţi să-mi daţi o mână de ajutor? Să-i lăsăm să-şi dezmorţească picioarele şi să meargă la toaletă.

– Sigur că da.

Stephanie îl lăsă pe Moyo s-o strângă scurt în braţe. Bărbatul o sărută pe frunte.

– Nu te-nmuia tocmai acum.

Ea surâse sfios.

– Nu, nu. Poţi să te uiţi prin antrepozite pentru mine, să vezi dacă poţi găsi vreo toaletă funcţională? Dacă nu, va trebui să ne descurcăm cu şerveţele şi cu râul.

– Mă duc chiar acum.

Uşile mari şi glisante ale antrepozitului cel mai apropiat erau deschise. Locul era utilizat pentru depozitarea de ţevi, care fuseseră stivuite rânduri-rânduri, din podea până în tavan. Înăuntru nu ardea nicio lampă, dar prin uşi pătrundea suficientă lumină solară cu tente trandafirii pentru ca Moyo să se poată orienta la interior. Începu să caute birourile.

Mecanoizi tăcuţi cu încărcătoare cu furcă stăteau pe culoare, ţinând mănunchiuri de ţevi care fuseseră destinate livrărilor urgente. Moyo se gândi că n-ar fi fost nevoie de mari eforturi pentru a-i repune în mişcare. Dar în ce scop s-o fi făcut? O societate a posedaţilor avea nevoie de fabrici şi ferme? Desigur, o infrastructură era necesară, dar cât de mult şi din ce tip? Ceva simplu şi eficient, şi care să dăinuie foarte, foarte mult timp. În sinea lui se simţea fericit că nu trebuia să ia el genul acela de decizii.

O piramidă de ţevi îl ecranase pe bărbat de percepţia lui Moyo. Cel puţin aşa se convinse el ulterior. Indiferent care ar fi fost motivul, nu-l observă decât după ce ocoli un colţ şi-l văzu la nici cinci metri depărtare. Şi nu era un posedat. Moyo îi cunoştea pe cei la fel cu el, recunoştea sclipirea interioară a celulelor excitate de revărsarea energetică. Curenţii bioelectrici ai bărbatului acestuia erau aproape negri, în timp ce gândurile îi erau iuţi şi tăcute. Aspectul îi era perfect banal; purta pantaloni verde-pal, cămaşă în carouri şi o jachetă fără mâneci pe al cărei buzunar stâng scria DataAxis.

Moyo încremeni sub un val de panică. Orice non-posedat care se furişa aici trebuia să fie un spion, ceea ce însemna că ar fi fost înarmat – cel mai probabil cu o armă îndeajuns de puternică

pentru a lichida fără mare bătaie de cap un posedat. Foc alb ţâşni din palma lui Moyo, într-o reacţie instinctivă.

Jetul clocotitor se sparse de faţa bărbatului şi curse în jurul său, lovind ţevile din spate. Moyo icni neîncrezător. Bărbatul stătea pur şi simplu locului, ca şi cum ar fi fost vorba doar despre nişte apă care curgea peste el.

Focul alb păli şi rămăşiţele sale se retraseră în mâna lui Moyo, care scânci, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău. „Voi fi azvârlit înapoi, în lumea de dincolo. Ei au descoperit un mod prin care să ne neutralizeze puterea energetică. Am pierdut! De acum există doar lumea de dincolo. Pentru vecie!”

Închise ochii şi gândi: Stephanie. Un gând mărginit de dor şi dragoste.

Nu se întâmplă nimic. Redeschise ochii. Bărbatul îl privea cu o expresie uşor stânjenită. Înapoia lui, metal topit picura pe latura stivei de ţevi.

– Cine eşti? întrebă Moyo răguşit.

– Mă numesc Hugh Rosler. Am locuit în Exnall.

– Ne-ai urmărit până aici?

– Nu. Deşi am asistat la plecarea autobuzului vostru din Exnall. Prezenţa mea aici este pur şi simplu o coincidenţă.

– Aha, rosti Moyo precaut. Aşadar nu eşti un spion.

Se părea că Rosler găsea destul de amuzantă întrebarea aceea.

– Nu pentru Regatul Kulu, în niciun caz.

– Cum se face că nu te-a afectat focul alb?

– Am o rezistenţă încorporată. S-a considerat că ar trebui să dispunem de ceva protecţie pentru asemenea momente. Iar abilitatea disfuncţiei realităţii s-a dovedit foarte utilă de-a lungul anilor. La vremea mea, am fost în unele situaţii extrem de dificile; din pură neglijenţă, trebuie să precizez. N-ar trebui să ies în evidenţă.

– Prin urmare, eşti un agent. Pentru cine lucrezi?

– Termenul *agent* implică un rol activ. Eu doar observ, nu fac parte din nicio facţiune.

– ”Facţiune”?

– Regatul… Confederaţia… Adamiştii… Edeniştii… Posedaţii… Facţiuni.

– Aha. O să mă-mpuşti atunci, sau altceva?

– Cerurilor, nu! Ţi-am spus, mă aflu aici strict în misiune de

observare.

Cuvintele pe care le auzea, aparent perfect sincere, nu-l ajutau deloc pe Moyo să se calmeze.

– Pentru care facţiune?

– Ah… Mă tem că asta-i secret. Teoretic nici n-ar fi trebuit să-ţi fi spus toate astea. Însă circumstanţele s-au schimbat de la începerea misiunii mele. Asemenea lucruri nu mai sunt chiar atât de importante azi. Încerc pur şi simplu să te destind.

– Nu merge.

– Nu eşti om, nu-i aşa?

– Sunt nouăzeci şi nouă la sută om. Cu siguranţă asta-i suficient, nu?

Moyo se gândi că ar fi preferat ca Hugh Rosler să se fi lansat într-o negare indignată.

– Şi unu la sută ce este?

– Îmi pare rău. Strict secret.

– Xenoc? Asta-i? O rasă necunoscută? Dintotdeauna au existat zvonuri de contacte pretehnologice, de bărbaţi răpiţi pentru a se împerechea.

Hugh Rosler chicoti.

– Oh, da, bătrânul şi bunul Roswell! Aproape că uitasem de el; ziarele au vuit timp de decenii după aceea. Nu cred totuşi că s-a întâmplat vreodată cu adevărat. Cel puţin n-am detectat niciodată vreun OZN când am fost pe Pământ – şi am stat destul timp acolo.

– Ai fost…? Dar…?

– Ar fi bine să plec. Prietenii tăi vor începe să se întrebe ce-i cu tine. În antrepozitul următor este o toaletă pe care o pot folosi copiii. Rezervorul este alimentat gravitaţional, aşa că mai funcţionează.

– Stai! În ce scop ne observi?

– Ca să văd ce se-ntâmplă, bineînţeles.

– Ce se-ntâmplă? Adică atunci când o s-atace Regatul?

– Nu, acţiunea aceea nu-i realmente importantă. Vreau să văd care-i finalul pentru întreaga voastră rasă, acum când v-a fost relevată lumea de dincolo. Trebuie să mărturisesc că posibilităţile mă incită. La urma urmelor, am aşteptat asta de foarte mult timp. Este funcţia care mi-a fost repartizată.

Moyo se holbă pur şi simplu, iar uimirea şi indignarea luară locul fricii.

– De cât timp? izbuti el să şoptească.

– De optsprezece secole.

Rosler ridică un braţ într-un salut plin de voioşie şi se îndepărtă spre umbrele din partea din spate a antrepozitului, care părură că-l înghit.

– Ce-i cu tine? întrebă Stephanie când Moyo apăru încet, parcă împleticit, în lumina sumbră a norilor uruitori.

– Să nu râzi, dar cred că tocmai l-am întâlnit pe fratele mai mic al lui Matusalem.

*

Louise auzi deschizându-se trapa salonului şi bănui cine era. Cartul lui se încheiase cu cincisprezece minute în urmă. Suficient cât să arate că nu ardea chiar de nerăbdare s-o vadă.

Necazul cu *Jamrana,* gândi ea, era structura internă. Dotările cabinei erau de calitatea celor din *Tărâmul Îndepărtat,* dar în locul celor patru capsule de susţinere biotică dispuse piramidal, vehiculul de marfă interorbital avea una singură, cilindrică, amplasată deasupra ranforsării pentru mărfuri. Punţile erau suprapuse aidoma straturilor dintr-un tort. Pentru a găsi pe cineva, nu trebuia decât să începi de sus şi să cobori pe scara centrală. Nu exista scăpare.

– Salut, Louise!

Ea îşi căută un zâmbet politicos.

– Salut, Pieri!

Pieri Bushay abia împlinise douăzeci de ani şi era mijlociul din trei fraţi. Ca majoritatea navelor interorbitale, *Jamrana* era o afacere de familie: toţi cei şapte membri de echipaj erau Bushay. Louisei i se păreau stranii familia aceea extinsă şi fragilitatea relaţiilor ei interne; era mai degrabă o companie decât o familie pe care s-o fi înţeles. Fratele mai mare al lui Pieri plecase pentru a-şi satisface stagiul în Marina Guvcentralului, astfel că în navă se aflau tatăl său, mamele gemene, fratele mai mic şi doi veri.

Deloc surprinzător că o pasageră tânără ar fi reprezentat o asemenea atracţie pentru Pieri. Era fermecător de timid şi nesigur; nimic de felul arogantei siguranţe pe sine a lui William Elphinstone.

– Cum te simţi?

Obişnuita lui întrebare de deschidere.

– Perfect. Louise ciocăni cu degetul în pachetul nanonic micuţ dinapoia urechii: Minunile tehnologiei Confederaţiei!

– Peste douăzeci de ore o să ne răsucim în jurul axei. Atunci vom fi la jumătatea distanţei până acolo. După care vom zbura cu curu... hm, vreau să zic cu fundul spre Pământ.

Pe fată o nemulţumea faptul că zborul de şaptezeci de milioane de kilometri între planete avea să dureze mai mult decât cel între stele. Cel puţin însă propulsia cu fuziune era programată să funcţioneze doar o treime din călătorie. Pachetele medicale nu trebuia să lucreze atât de intens pentru a-i anula greaţa.

– Asta-i bine.

– Eşti sigură că nu vrei să datavizez la Haloul O'Neill, ca să aflu dacă nu pleacă vreo navă către Seninătate?

– Nu. Fusese prea tăioasă. Mulţumesc, Pieri, dar dacă pleacă, pleacă, iar dacă nu pleacă, tot nu pot face nimic. Asta-i soarta.

– Da, sigur, înţeleg. Zâmbi nesigur: Dacă va trebui să rămâi în Halo până vei găsi o navă stelară, mi-ar face plăcere să-ţi arăt locurile de pe acolo. Eu am călătorit la sute de pietroaie şi ştiu care-s mai prima, ce-i de văzut şi ce-i de neglijat. Ar fi interesant.

– Sute?

– Minimum cincizeci. Şi toate cele importante, inclusiv Nova Kong.

– Scuză-mă, Pieri, dar toate astea nu-nseamnă mare lucru pentru mine. N-am auzit niciodată de Nova Kong.

– Serios? Nici chiar pe Norfolk?

– Nu. Singurul pe care-l cunosc este High York, iar asta numai fiindcă ne-ndreptăm spre el.

– Să ştii că Nova Kong este faimos; unul dintre primii asteroizi care a fost adus pe orbita Pământului şi făcut locuibil. Fizicienii din Nova Kong au inventat propulsia TTZ, iar Richard Saldana i-a fost cândva preşedinte; l-a folosit ca sediu pentru a plănui colonizarea Kulu.

– Ce fabulos! Nu-mi pot imagina realmente o vreme când Regatul să nu fi existat, fiindcă pare atât de... substanţial. De fapt întreaga istorie a Pământului dinaintea zborurilor stelare îmi sună ca un basm. Ia spune, tu ai mai vizitat High York până acum?

– Da, acolo este înregistrată *Jamrana.*

– Aşadar este chiar căminul vostru?

– Acolo andocăm de cele mai multe ori, însă adevăratul meu cămin este nava. N-aş schimba-o cu nimic altceva.

– La fel ca Joshua. Voi, spaţialii, sunteţi toţi la fel. Aveţi sânge nomad.

– Probabil.

Chipul i se încordă la menţionarea lui Joshua; logodnicul înger păzitor pe care Louise izbutise să-l menţioneze în fiecare conversaţie.

– High York este foarte bine organizat?

Tânărul păru derutat de întrebare.

– Da... Bineînţeles... Trebuie să fie. Asteroizii nu seamănă deloc cu planetele, Louise. Dacă mediul nu-i întreţinut cum se cuvine, te-ar paşte catastrofa. Nu-şi pot permite să nu fie bine organizaţi.

– Ştiu asta. De fapt, voiam să mă refer la guverne. Aveţi politici foarte stricte de aplicare a legilor? Phobos mi s-a părut destul de relaxat.

– Ăia sunt comunişti sinceri; sunt foarte încrezători. Tata spune că ei pleacă întotdeauna de la prezumţia de nevinovăţie.

Îi confirma temerile. Când ei patru ajunseseră la *Jamrana* cu două ore înainte de plecare, Endron înmânase flekurile lor paşapoarte unicei lucrătoare de la Oficiul Imigrări. O ştia pe femeie şi pălăvrăgiseră vesel. Ea râsese când introdusese flekurile în blocul procesor, abia privind imaginile stocate. Trei extraplanetari aflaţi în tranzit, care aveau documente oficiale şi în plus erau prieteni cu Endron... Ba chiar îi îngăduise lui Endron să-i însoţească la bord.

Acela fusese momentul când marţianul o trăsese pe Louise de o parte.

– N-o să reuşiţi, ştii asta, nu? o întrebase.

– Am ajuns până aici, replicase ea tremurător.

Deşi avea îndoieli. Se întâlniseră cu foarte mulţi oameni pe când înaintaseră chinuitor spre spaţioport cu mecanoidul de marfă care ascundea corpul lipsit de cunoştinţă al lui Faurax. Îl aduseseră totuşi pe falsificator la bordul *Tărâmului Îndepărtat* şi-l băgaseră fără incidente într-un modul tau-zero.

– Până acum aţi avut foarte mult noroc şi niciun obstacol real. Toate astea vor lua sfârşit imediat ce *Jamrana* intră în spaţiul controlat de Guvcentral. Louise, tu nu-nţelegi cum va fi. Este imposibil să intraţi vreodată în High York. Trebuie să ştii că unicul motiv pentru care aţi reuşit să intraţi în Phobos a fost faptul că v-am strecurat noi în mod clandestin şi că nimeni nu s-a sinchisit

să inspecteze *Tărâmul Îndepărtat.* Aţi ieşit de aici, fiindcă nimănui nu-i pasă de navele care pleacă. Iar acum vă-ndreptaţi direct către Pământ, care are cea mai mare populaţie din Confederaţie şi dispune de cea mai mare forţă militară mobilizată vreodată. O forţă militară care, alături de liderii ei, este extrem de paranoică în clipa asta. Trei paşapoarte false n-o să vă aducă înăuntru. Vor rula toate testele la care se pot gândi, crede-mă, Louise! Fletcher n-are cum să treacă prin spaţioportul High York.

Aproape că o implorase.

– Veniţi cu mine şi povestiţi guvernului nostru ce s-a-ntâmplat. Nu-i vor face niciun rău, eu voi depune mărturie că nu reprezintă un pericol. Iar după aceea vă putem găsi o navă spre Seninătate în care să vă-mbarcaţi toţi.

– Nu. Tu nu-nţelegi, îl vor trimite în lumea de dincolo. Am văzut la ştiri; dacă pui un posedat în tau-zero, îl sileşti să părăsească trupul pe care-l foloseşte. Nu-l pot preda pe Fletcher, în niciun caz dacă intenţionează să-l silească să revină acolo. A suferit timp de şapte secole. N-ajunge?

– Dar persoana al cărui corp îl posedă?

– Nu ştiu! ţipase ea. Nu-i vina mea că s-au întâmplat toate astea. Toată planeta mea a fost posedată.

– Bine. Iartă-mă. Însă a trebuit să ţi-o spun. Este mult mai rău decât dacă te-ai juca acum cu focul.

– Da. Îl prinsese cu o mână de umăr pentru a-şi menţine echilibrul şi-şi atinsese buzele de obrazul lui: Mulţumesc. Sunt sigură că ne-ai fi putut demasca, dacă ai fi dorit-o cu adevărat.

Văpaia din obrajii lui îi confirmase spusele.

– Mda, bine. Poate că am învăţat de la tine că nimic nu-i tocmai alb şi negru. În plus, Fletcher ăla, este atât de…

– Decent.

Louise îi aruncă lui Pieri genul de privire care-i spunea tânărului că era imens de interesată de fiecare cuvinţel al lui.

– Deci ce se va întâmpla când vom sosi la High York? Vreau să ştiu totul dinainte.

Pieri începu să-şi acceseze toate amintirile despre spaţioportul High York fişate în nanonicele neurale. Cu noroc şi exces de detalii putea face ca asta să dureze o oră şi mai bine.

*

Consiliul Magistraturii era tribunalul suprem al Confederaţiei şi

era alcătuit din douăzeci şi cinci de judecători, numiţi de Adunare pentru a soluţiona violările cele mai grave ale legilor Confederaţiei. Majoritatea proceselor implicau echipajele navelor stelare reţinute de Marină sub acuzaţia de piraterie sau deţinere de antimaterie. Mai puţin obişnuite erau procesele crimelor de război, rezultate în mod inevitabil din strădaniile pentru independenţă ale asteroizilor. Pentru cei găsiţi vinovaţi de Magistratură existau numai două sentinţe posibile: moartea sau deportarea pe o planetă-penitenciar.

Consiliul Magistraturii în plen avea de asemenea autoritatea de a judeca guverne suverane. Ultima asemenea sesiune determinase, *in absentia,* vinovăţia de genocid a Omutei şi ordonase executarea guvernului şi conducerii sale militare.

Mandatul final al Consiliului era autoritatea de a declara o persoană, guvern sau întreg popor ca Inamic al Omenirii. Laton primise o astfel de condamnare, ca şi membrii sindicatelor negre ce produceau antimaterie, diverşi terorişti şi dictatori înfrânţi. O proclamare de felul acela era în esenţă o sentinţă la moarte care autoriza oficialităţile Confederaţiei să-l urmărească pe renegat peste toate frontierele naţionale şi să beneficieze de cooperarea tuturor guvernelor locale.

Aceea era sentinţa pe care Judecătorul General intenţiona s-o declare împotriva posedaţilor. Graţie ei, SCNC ar fi fost liberă să facă orice ar fi vrut cu Jacqueline Couteur şi ceilalţi deţinuţi din cuşca diavolului. Dar mai întâi trebuia stabilit statutul legal al femeii, indiferent dacă urma să fie clasificată ca prizonier ostil potrivit termenilor ce defineau starea de urgenţă, sau ca victimă nevinovată. În ambele cazuri, avea dreptul la un avocat.

Pentru audierile preliminare fusese aleasă sala nr. 3 de maximă securitate din Trafalgar. Nu avea nimic din ornamentele sălilor publice de tribunal, ci păstra doar dispunerea boxei acuzaţilor, meselor acuzării şi apărării, podiumului judecătorului şi a unei mici galerii pentru observatori. Nu existau locuri prevăzute sau permise pentru mass-media sau public.

Maynard Khanna sosi cu cinci minute înainte de ora programată pentru începerea audierilor şi se aşeză în faţa galeriei. Ca individ obişnuit cu rigoarea vieţii militare, nutrea o neîncredere şi o neplăcere intensă faţă de reprezentanţii aparatului legal. Avocaţii aboliseră conceptul simplu de bine şi rău, transformându-l în grade de vinovăţie. Şi procedând în felul

acela, îşi asigurau onorarii ce se exprimau în multipli ai salariului unui căpitan de navă.

Acuzaţii aveau dreptul la apărare, Maynard era de acord cu asta, totuşi nu avea să înţeleagă niciodată felul în care avocaţii lor evitau să se simtă la fel de vinovaţi atunci când îi făceau scăpaţi.

Locotenentul Murphy Hewlett se aşeză în spatele lui Maynard, netezindu-şi cu un aer nefericit vestonul uniformei. Se aplecă în faţă şi murmură:

– Nu pot să cred că se-ntâmplă aşa ceva.

– Nici eu, mormăi Maynard, însă Judecătorul General spune că ar trebui să fie o formalitate. Niciun tribunal din galaxie n-o va lăsa pe Jacqueline Couteur să iasă pe uşă.

– Pentru Dumnezeu, Maynard, n-ar trebui să fie lăsată nici măcar afară din cuşca diavolului! Ştii asta.

– Sala asta de judecată este sigură şi nu-i putem oferi avocatului ei ocazia unui apel făcut pe temeiuri procedurale.

– Avocaţi nenorociţi!

– Aici ai perfectă dreptate. Oricum, ce cauţi aici?

– O să depun mărturie pentru Judecătorul General. Va trebui să spun că pe Lalonde am fost într-o situaţie de război, ceea ce face perfect legală capturarea lui Couteur, potrivit regulilor de angajare în război ale Adunării. Asta pentru cazul în care avocatul ei pledează pentru o încadrare necorespunzătoare.

– Să ştii că asta-i prima dată când am fost în dezacord cu Primul-amiral. Am spus că ar trebui s-o ţinem pur şi simplu în cuşca diavolului şi să le dăm dracului de rahaturi juridice! Din cauza asta, Gilmore pierde zile întregi de cercetare.

Murphy şuieră dezgustat şi se trase înapoi. Pentru a opta oară în dimineaţa aceea, îşi trecu mâna peste tocul armei. Conţinea un pistol semiautomat de calibrul 9 mm, încărcat cu gloanţe dum-dum. Deschise capacul tocului şi îngădui degetelor să se odihnească pe plăsele. Cu o seară în urmă petrecuse două ore în poligonul pentru ofiţeri, antrenându-se fără folosirea programelor nanonicelor neurale. Pentru orice eventualitate…

O grupă de opt puşcaşi marini şi sergentul lor, toţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră, îi aduseră pe cei patru deţinuţi în sală. Jacqueline Couteur intră prima, îmbrăcată într-un taior gri elegant. Fără cătuşele din carbotan, ar fi fost imaginea vie a respectabilităţii din clasa mijlocie. O brăţară îngustă cu senzori îi

fusese plasată în jurul încheieturii mâinii drepte şi îi monitoriza fluxul de energie prin corp. Femeia se uită în jur şi-i văzu pe puşcaşii marini care păzeau cele trei uşi. După aceea îl zări pe Murphy Hewlett, care avea o grimasă pe chip, şi-i surâse generos.

– Căţeaua dracului! mârâi el în barbă.

Puşcaşii o instalară pe Jacqueline în boxă şi-i prinseră cătuşele de un lanţ. Ceilalţi trei posedaţi, Randall, Lennart şi Nena, fură aşezaţi pe bancă lângă ea. După ce asigurară şi cătuşele lor, puşcaşii ocupară poziţii imediat îndărătul lor. Sergentul dataviză blocului său procesor să verifice funcţionarea brăţărilor cu senzori, apoi încuviinţă scurt din cap spre aprod.

Intrară cei patru avocaţi ai apărării şi Jacqueline îşi fixă pe faţă un zâmbet politicos de salut. Era pentru a treia oară că-l vedea pe Udo Dimarco; avocatul nu era pe de-a întregul încântat că-i fusese numit apărător, i-o recunoscuse în mod deschis, totuşi adăugase că va fi cât putea de profesional.

– Bună dimineaţa, Jacqueline, rosti el şi se strădui, deşi vizibil nervos, să-i ignore pe puşcaşii marini dinapoia ei.

– Salut, Udo. Ai reuşit să obţii înregistrările?

– Da, am adresat Curţii o solicitare oficială în această privinţă. S-ar putea să mai dureze, deoarece Marina susţine că cercetările Serviciului său de Contrainformaţii sunt strict secrete şi exceptate de la Legea Accesului General din 2503. Voi contesta asta, bineînţeles, dar, aşa cum am spus, va mai dura ceva.

– M-au torturat, Udo! Judecătorul trebuie să vadă înregistrările acelea. Dacă adevărul va fi cunoscut vreodată, voi fi eliberată în câteva secunde.

– Jacqueline, aceasta nu-i decât o audiere preliminară, care să stabilească dacă au fost respectate toate procedurile cuvenite de arestare şi să clarifice statutul legal al reţinerii tale.

– N-am fost arestată, ci răpită.

Udo Dimarco suspină şi continuă:

– Echipa Judecătorului General va susţine că, în calitate de „posesor”, ai comis o răpire şi ca atare eşti infractoare, ceea ce îi va oferi un fundament pentru a te ţine în arest. Va mai susţine de asemenea că puterea ta energetică reprezintă o nouă şi periculoasă tehnologie de armament, ceea ce va valida investigaţiile Serviciului de Contrainformaţii. Nu te aştepta să pleci liberă din sală în dimineaţa asta.

– Bun, sunt convinsă că vei face tot ce poţi.

Femeia îi zâmbi încurajator.

Udo Dimarco strânse stingher din umeri şi se retrase pe banca apărării. Unica lui alinare era interzicerea prezenţei mass-media; nimeni n-avea să ştie că el apăra un posedat. Dataviză către blocul său procesor şi trecu în revistă fişierele pe care le asamblase. Ca o ironie a sorţii, putea construi o pledoarie destul de bună pentru eliberarea lui Couteur, dar, la numai cinci minute după ce dosarul îi fusese trântit în braţe, luase decizia că avea doar să simuleze că o apăra. Jacqueline n-avea să ştie niciodată, însă Udo Dimarco avea multe rude pe Noua Californie.

Aprodul se sculă în picioare şi anunţă:

– Vă rog să vă ridicaţi pentru judecătoarea Roxanne Taynor. Începe şedinţa Consiliului Magistraturii.

Judecătoarea Taynor apăru prin uşa dinapoia podiumului şi toţi se sculară, inclusiv cei patru posedaţi. Mişcarea lor necesită schimbarea unghiului sub care puşcaşii marini îşi aţinteau armele. Pentru o clipă concentrarea acestora nu fu chiar absolută. Nanonicele neurale ale tuturor oamenilor din sală căzură. Panourile luminescente deveniră incandescente. Patru sfere de foc alb explodară în jurul pistoalelor-mitralieră, transformându-le într-o cascadă de fragmente topite.

Murphy Hewlett urlă un blestem fără cuvinte şi-şi smuci pistolul, deblocându-i siguranţa cu degetul mare. Ca majoritatea celor din sală, fusese prins la jumătatea ridicării în picioare, într-o poziţie stângace. O lumină brutal de albă îl făcu să strângă din pleoape; implanturile retinale avură nevoie de mult timp pentru a filtra şi elimina excesul de fotoni. Detunăturile pistoalelor-mitralieră erau audibile deasupra strigătelor de surprindere. Roti pistolul, pentru a-l îndrepta asupra lui Couteur. Puşcaşii marini urlau, cu mâinile şi antebraţele ferfeniţite odată cu armele lor. Luminile se stinseră.

Trecerea de la strălucire orbitoare la beznă totală însemnă prea mult pentru ochii lui. Nu putu să vadă nimic. Un pistol-mitralieră trase. Focurile de la gura ţevii emiteau lumină portocalie pâlpâitoare.

Toţi posedaţii se mişcau. Rapid. Focurile de arme le transformau mişcările în licăriri fulgerătoare. Trecuseră direct prin boxă, pulverizând compozitul dur. Fragmente din material se rostogoleau prin aer.

Două fascicule de foc alb ţâşniră şi loviră doi puşcaşi marini. Avocaţii se repeziră spre uşa cea mai apropiată. Roxanne Taynor fugise deja, refugiindu-se în cabinetul ei. Un puşcaş marin stătea în uşa prin care ieşise şi-şi rotea pistolul-mitralieră într-un arc rapid, încercând să ochească un posedat.

– Închideţi uşile! urlă Murphy. Etanşaţi locul!

Un pistol-mitralieră trase din nou şi lumina focului alb păli. Oamenii ţipau, se aruncau pe jos şi se împleticeau către posibile adăposturi. Ricoşeuri zumzăiau letal prin întuneric.

În reprizele de iluminare radiate de altă rafală de foc automat, Murphy o întrezări pe Couteur. Întoarse pistolul într-acolo şi trase cinci focuri, anticipându-i direcţia pentru ultimele două. Gloanţele dum-dum bubuiră, anunţând impact. Murphy se lăsă în genunchi şi se rostogoli iute în lateral. O pulsaţie de foc alb sfâşie locul în care stătuse în picioare.

– Căcat!

O ratase.

Auzi o sirenă urlând în exteriorul sălii. Modulele senzoriale de pe pereţi începură să ardă, emiţând limbi lungi de flăcări turcoaz care se dizolvară într-o fântână de scântei. Alte trei salve de foc alb vâjâiră peste locurile galeriei. Răsunară bufnete surde de corpuri care izbeau podeaua.

Când riscă să arunce o privire iute peste spătarele scaunelor, Murphy îi văzu pe Nena şi Randall, care alergau ghemuiţi, în zigzag, spre ieşirea dindărătul lui. Pentru o clipită zări uşa dintr-o parte a boxei distruse: cei trei puşcaşi marini stăteau în jurul ei în formaţiune defensivă şi aproape că azvârleau un avocat în coridorul de afară. Totuşi uşa din spatele lui Murphy rămăsese deschisă. Încerca să gliseze pentru a se închide, dar o împiedica trupul unui puşcaş.

Murphy nu avea opţiuni. Nu le putea îngădui să iasă în Trafalgar, era de neconceput. Sări peste scaune chiar în clipa în care o rozetă stranie de foc alb se roti suind dinapoia podiumului judecătorului. Lovi plafonul şi ricoşă, extinzându-se rapid într-o coroană formată din flăcări zvârcolitoare ce se încolăceau unele în jurul celorlalte. Cei trei puşcaşi care păzeau uşa traseră în ea, când se repezi în direcţia lor şi gloanţele sfâşiară bule violete care erupseră în explozii stelare licăritoare. Murphy începu să tragă cu pistolul către Randall care sprintase spre uşă, apăsând disperat trăgaciul. Văzu cum gloanţele dum-dum rupseră bucăţi

din pieptul posedatului şi ochi puţin în lateral. Jumătate din gâtul lui Randall dispăru într-un jet de sânge şi aşchii de os. Zbierând, Nana făcu un salt mortal înapoi, panicată, cu membrele zvâcnind lipsite de control.

Coroana de foc alb agitat căzu în jurul unui puşcaş aidoma unui lasou incendiar şi se contractă cu un pocnet înspăimântător, retezându-i perfect pelvisul. Pistolul-mitralieră al bărbatului continua să tragă, când trunchiul îi căzu în faţă, împroşcând toată sala cu gloanţe. Puşcaşul încercă să spună ceva, însă şocul îi paralizase întregul sistem nervos. Nu se auzi decât un icnet, când capul îi izbi pardoseala. Ochi stinşi se holbau la propriile sale picioare, care rămăseseră verticale deasupra lui şi zvâcneau spasmodic în vreme ce genunchii li se înmuiau treptat.

Ceilalţi doi puşcaşi marini încremeniră de groază. Apoi unul dintre ei vomită.

– Închide-o! hârâi Murphy. Pentru Hristos, ieşi şi-nchide-o!

Ochii îi erau încinşi şi lipicioşi de fluid roşu. Lovi ceva cu piciorul şi se împiedică pe jumătate, năpustindu-se către uşa întredeschisă. Ateriză peste puşcaşul mort şi se rostogoli mai departe. Siluete alergau în capătul îndepărtat al coridorului, mişcări confuze care se înceţoşau laolaltă. Foc alb îi cuprinse glezna.

– Te doare? Te putem ajuta.

– Nu, futu-vă-n oase!

Se ridică într-un cot, ţinti cu pistolul înapoi prin uşa deschisă şi trase cu sălbăticie. Durerea din gleznă făcea ca mâna să-i tremure violent. Fum înecăcios sfârâia, suind prin faţa lui.

După aceea nişte mâini îl prinseră de umeri şi-l traseră îndărăt pe podea. În jur se auzeau răcnete optimiste. Bubuitul distinct al unei puşti Bradfield îi lovi timpanele, răsunând mai sonor ca tunetul pe coridorul închis. Un puşcaş marin în armură completă de luptă stătea deasupra lui şi trăgea în sala de judecată cu arma de calibru greu. Un altul târa cadavrul care bloca uşa.

Nanonicele neurale ale lui Murphy începură să se reactiveze. Programe medicale stabiliră blocaje de axoni. Uşa sălii glisă şi se închise ermetic cu o bufnitură surdă. Un stingător de incendiu împroşcă gaz alb, dens, pe pantalonii lui Murphy, care ardeau mocnit. Bărbatul se lăsă să cadă pe pardoseala coridorului, prea stupefiat pentru a spune ceva pentru o vreme. Când se uită în

jur, văzu trei persoane pe care le recunoscu din sala de tribunal, toate pământii la faţă şi năucite, rezemate de pereţi. Puşcaşii se ocupau de două dintre ele, acordându-le primul ajutor. Abia în clipa aceea Murphy îşi dădu seama că pardoseala coridorului era mânjită de sânge. Peste ea se rostogoleau cartuşele goale de la pistolul său.

Fu apucat şi îndepărtat de uşa sălii, pentru a permite grupei de puşcaşi marini să instaleze două Bradfield pe trepiede, aţintite către siliciul gri ranforsat.

– Nu te mişca, i se adresă o femeie în uniformă de medic de campanie.

Începu să-i taie pantalonii; un infirmier ţinea pregătit un pachet nanonic medical.

– A ieşit vreunul dintre ei? întrebă Murphy fără putere.

Oameni tropăiau în sus şi în jos pe coridor, fără să-i acorde niciun pic de atenţie.

– Nu ştiu, răspunse doctoriţa.

– Căcat, află!

Ea îl privi cu atenţie.

– Te rog?

Chemă un puşcaş.

– Toate celelalte uşi sunt închise, îi spuse el lui Murphy. Am scos câţiva oameni, dar posedaţii sunt închişi înăuntru. Toate ieşirile sunt etanşate. Căpitanul aşteaptă o echipă SCNC care să-l consilieze despre ce să facă în continuare.

– Câţiva oameni? repetă Murphy. Au ieşit doar câţiva oameni?

– Da. Nişte avocaţi… judecătoarea… personal din tribunal… cinci puşcaşi marini. Suntem mândri de rezistenţa pe care aţi opus-o, domnule – dumneavoastră şi ceilalţi. Ar fi putut să fie mult mai rău.

– Şi restul?

Puşcaşul îşi întoarse casca-cochilie mată spre uşă.

– Îmi pare rău.

*

Vuietul armelor se sfârşi, lăsând doar zbieretele şi scâncetele să supureze prin sala de tribunal cufundată în beznă. Maynard Khanna îşi auzea propriile gemete slabe contribuind la mocirla de suferinţă. Nu putea face aproape nimic pentru a le împiedica, întrucât cea mai măruntă mişcare îi expedia prin ţeastă săgeţi de durere care-l făceau să vomite. O rafală de foc alb îl lovise la

câteva secunde după începerea conflictului şi se înfăşurase în jurul piciorului său ca un şarpe învăpăiat, doborându-l instantaneu. Se lovise cu tâmpla de un scaun şi aproape că-şi pierduse cunoştinţa, după care zgomotele şi fulgerele de lumină ce roiseră în jurul său nu reuşiseră să-l smulgă din starea de izolare faţă de agitaţia înconjurătoare.

Acum focul alb dispăruse, lăsându-l singur cu teribilele sale urmări. Carnea de pe picior i se topise, însă oasele rămăseseră intacte, perfect albe. Putea să-şi vadă piciorul scheletic zvâcnind lângă cel întreg, cu oscioarele articulate laolaltă ca într-un manual anatomic.

Resturile aşchiate ale boxei acuzaţilor ardeau cu strălucire nenaturală, proiectând pe perete umbre jucăuşe. Maynard întoarse capul şi ţipă, când steluţele roşii lăsară locul unui întuneric ameninţător. După ce lacrimile involuntare i se scurseră din ochi, văzu că uşa masivă de pe peretele îndepărtat al sălii era închisă.

Ei nu scăpaseră!

Respiră de câteva ori, neînţelegând pentru moment ce căuta în bezna aceea; valurile de durere păreau să-i împiedice fluxul gândurilor. Zbieretele amuţiseră, ca de altfel toate celelalte sunete, cu excepţia pocnetelor sonore ale flăcărilor. Paşi trosniră peste sfărâmături. Trei forme întunecate apărură deasupra lui; umanoizi, poate, însă orice faţetă de umanitate care mai dăinuise fusese eliminată cu generaţii în urmă.

Şoaptele începură, suind lunecos dintr-un hău fără fund, pentru a-l alina cu sinceritatea unui iubite infidele. Apoi sosi adevărata durere.

*

Dr. Gilmore studie imaginea datavizată pe care o recepta direct de la ochii căpitanului Rhodri Peyton. Acesta stătea în mijlocul unei grupe de puşcaşi marini, întinşi pe unul dintre coridoarele ce duceau la sala nr. 3 de maximă securitate. Pistoalele lor mitralieră şi Bradfieldurile îi acopereau pe inginerii genişti care aplicau grijulii ventuze senzoriale pe uşă.

Când încercă să apeleze blocurile procesoare ale ofiţerilor, dr. Gilmore nu primi niciun răspuns. Se aflau prea aproape de posedaţii din sala de judecată.

– Au întreprins vreo tentativă de ieşire? întrebă el.

– Nu, domnule, datavizǎ Rhodri Peyton şi ochii îi aţintiră liniile

maronii de arsură de pe pereţi, imediat din exteriorul uşii. Semnele acelea au rămas de la schimbul de focuri purtat de locotenentul Hewlett. De atunci – nimic. Sunt perfect închişi.

Gilmore accesă calculatorul central din Trafalgar şi solicită planul sălii. În apropiere nu existau tuneluri de întreţinere, iar conductele pentru climatizare nu erau îndeajuns de mari pentru a permite deplasarea prin ele. Era, la urma urmelor, o sală de tribunal de maximă securitate. Din păcate nu fusese concepută împotriva posedaţilor. Ştia că era doar o chestiune de timp până ce aceştia aveau să iasă. Iar atunci s-ar fi dezlănţuit cu adevărat iadul pe pământ.

– Aţi confirmat numărul de oameni din sală?

– Lipsesc douăsprezece persoane, domnule. Ştim însă că minimum patru sunt moarte, iar celelalte au fost rănite în diverse grade. De asemenea, Hewlett afirmă că ar fi lichidat un posedat – Randall.

– Înţeleg. Asta înseamnă că acum ne vom confrunta cu minimum unsprezece posedaţi. Potenţialul energetic respectiv este extrem de periculos.

– Toată zona este etanşată, domnule, şi am câte o grupă la fiecare uşă.

– Sunt convins, căpitane. O clipă, te rog.

Îi datavіză Primului-amiral şi-i expuse un rezumat concis.

– Recomandarea mea este să nu trimitem puşcaşii înăuntru. Ţinând seama de mărimea sălii şi de numărul posedaţilor, estimez că pierderile în rândul puşcaşilor vor fi de minimum cincizeci la sută.

– De acord, datavіză Primul-amiral. Puşcaşii nu vor intra. Eşti sigur însă că toţi dinăuntru sunt acum posedaţi?

– Cred că este o concluzie inevitabilă, domnule amiral. În mod evident, solicitarea aceasta pentru reglementarea statutului legal a fost planul lui Couteur pentru a obţine un cap de pod aici. Un număr atât de mare de posedaţi constituie o ameninţare importantă. Bănuiala mea este că vor încerca să iasă, sfredelind pur şi simplu un tunel spre exterior. Mă aştept să fie capabili să dizolve roca din jurul lor. Trebuie neutralizaţi pe cât de repede posibil. Putem obţine oricând alţii pe care să-mi continui cercetările.

– Dr. Gilmore, îţi reamintesc că înăuntru se află un căpitan din personalul meu şi mai mulţi civili. Trebuie să facem măcar o

încercare de asalt. Studiezi capabilitatea energetică de destule săptămâni, ar trebui să fii în stare să sugerezi ceva.

– Există o posibilitate, domnule amiral. Am accesat raportul lui Thakrar, care a utilizat decompresia împotriva posedaţilor, când au încercat să deturneze *Răzbunarea lui Villeneuve.*

– Ca să-i omoare.

– Exact, dar asta indică o slăbiciune. Intenţionasem să recomand purjarea aerului din sala de judecată, pentru că în felul acela nu riscam deschiderea unei uşi pentru a trage înăuntru, indiferent cu ce tip de armament. Acum însă mă gândesc să utilizăm mai întâi gaze împotriva lor. Posedaţii pot modela materia în forme noi, dar cred că alterarea unei structuri moleculare ar fi mai presus de puterile lor. Nu trebuie nici măcar să fie o armă chimică, ci am putea pur şi simplu să creştem raportul de azot până când îşi pierd cunoştinţa. După ce sunt imobilizaţi, pot fi plasaţi în tau-zero.

– Cum ai şti dacă gazele au efect? Au distrus senzorii şi nu putem vedea înăuntru.

– În sală au mai rămas diverse sisteme electronice; dacă posedaţii sunt afectaţi de gaze, sistemele respective ar trebui să se reactiveze. Indiferent însă cum vom proceda, domnule amiral, la un moment dat tot va trebui să deschidem uşa pentru a confirma starea în care se află ei.

– Perfect, atunci vom încerca mai întâi gazele. Măcar atât le datorăm lui Maynard şi celorlalţi.

*

– Nu vom beneficia de mult timp pentru a ieşi, rosti Jacqueline Couteur.

Perez, care sosise cu câteva minute în urmă în corpul lui Maynard Khanna, se străduia să-şi păstreze fluxul lucid al gândurilor sub torentul de durere care îl muşca din toate părţile noii lui structuri. Izbuti să se concentreze asupra unora dintre zonele cele mai afectate şi văzu cum hemoragia se opri şi carnea sfâşiată şi vineţie reveni la un aspect mai sănătos.

– Mamaie, ce i-aţi făcut tipului ăstuia?

– L-am învăţat să nu fie încăpăţânat, răspunse Jacqueline fără pic de emoţie în glas.

Bărbatul se ridică în coate şi făcu o grimasă. În ciuda eforturilor sale intense, piciorul rănit se simţea ca şi cum ar fi fost sfredelit de viermi din foc. Şi-l putea închipui întreg şi

perfect, ba chiar să vadă cum imaginea respectivă se forma în jurul realităţii, totuşi nu era suficient pentru ca membrul să devină ca atare.

– Bun, şi acum ce facem?

Privi în jur. Nu era mediul cel mai primitor care să-l întâmpine la întoarcerea din lumea de dincolo. Cadavre zăceau printre mobilele distruse ale sălii, focuri mici, portocalii, devorau lacom bucăţi zdrenţuite de compozit, iar ura radia prin toate uşile aidoma unor raze X emoţionale.

– Nu cine ştie ce, recunoscu Jacqueline, dar trebuie să căutăm un avantaj. Ne aflăm chiar în centrul rezistenţei organizate de Confederaţie împotriva noastră. Trebuie să existe ceva ce să putem face pentru a-i ajuta pe Capone şi pe ceilalţi. Sperasem că le vom putea localiza armele nucleare. Distrugerea bazei ar însemna o lovitură însemnată împotriva Confederaţiei.

– Poţi renunţa la ideea asta, puşcaşii ăia marini au fost ai naibii de buni, mormăi morocănos Lennart, care stătea în faţa podiumului judecătorului şi-şi freca bărbia cu o palmă în timp ce scruta concentrat pardoseala. La vreo douăzeci de metri sub noi se află un fel de cameră sau coridor.

Placările pardoselii începură să unduiască iute sub tălpile lui, curgând într-o parte şi alta şi dezvelind piatra de dedesubt.

– Cred că n-ar dura mult dacă am sfărâma roca asta împreună.

– Poate că nu, răspunse Jacqueline, dar ei vor şti c-o facem. De acum Gilmore ne-a înconjurat cu senzori.

– Şi atunci, ce facem? întrebă altul dintre cei pe care-i aduseseră din lumea de dincolo. Pentru numele lui Hristos, nu putem sta locului şi aştepta ca puşcaşii Confederaţiei să doboare uşa! Eu abia m-am întors. Nu renunţ la corpul ăsta după nici zece minute. N-aş putea suporta aşa ceva.

– Hristos? repetă Jacqueline muşcător.

– Poţi fi nevoit oricum să te-ntorci, zise Perez. Noi toţi am putea sfârşi înapoi în lumea de dincolo.

– De ce crezi asta? întrebă Jacqueline.

– Khanna ăsta ştie despre o ambuscadă pe care Marina Confederaţiei o plănuieşte împotriva lui Capone. Este încrezător că va distruge flota Organizaţiei. Fără Capone care să cucerească noi sisteme stelare, vom fi blocaţi. Khanna este convins că în urma carantinei, posedaţii vor fi împiedicaţi să se

răspândească pe planete noi.

– Atunci trebuie să-l anunţăm pe Capone, spuse Jacqueline. Noi toţi, împreună, trebuie să strigăm vestea asta în lumea de dincolo.

– Perfect, încuviinţă Nena. O s-o facem. Dar cum rămâne cu noi? Cum vom scăpa de aici?

– În clipa de faţă, asta-i o grijă secundară pentru noi.

– Ba pentru mine nu-i deloc secundară.

Când Jacqueline se încruntă spre ea, văzu broboane de sudoare pe fruntea femeii. De asemenea, Nena se clătina uşor. Şi unii dintre ceilalţi păreau epuizaţi, cu ochii strălucindu-le mat. Jacqueline însăşi era conştientă de faptul că-şi simţea corpul mai greu ca înainte. Adulmecă suspicioasă aerul şi constată că era contaminat cu izul uşor lipicios de ozon al sistemelor de climatizare.

– Mai exact, ce vrea Marina să-i facă lui Capone? întrebă ea.

– Se ştie că va ataca Toi-Hoi. Marina va ascunde o flotă la Seninătate şi-l va intercepta după sosire.

– Trebuie să ţinem minte asta, rosti ferm Jacqueline şi-i fixă pe rând cu o privire ţintuitoare. Capone trebuie să afle. Faceţi legătura cu el.

Ignoră totul şi-şi dori numai ca aerul din sala de judecată să fie pur şi proaspăt, sosit direct dintr-un lanţ muntos virgin. Simţi aroma vagă de pin.

Un posedat se aşeză greoi. Ceilalţi gâfâiau toţi.

– Ce se-ntâmplă? întrebă cineva.

– Mă aştept la radiaţii, răspunse Jacqueline. Probabil că ne bombardează cu raze gama, pentru a nu fi nevoiţi să intre şi să se confrunte cu noi.

– S-aruncăm o uşă-n aer, zise Lennart. Să-i atacăm. Câţiva dintre noi ar putea străpunge încercuirea.

– O idee bună, aprobă Jacqueline.

Bărbatul îndreptă un deget cu vârful oscilând ca ameţit către uşa dinapoia podiumului judecătoarei. Un pârâit slab de foc alb se scurse din el. Izbuti să mânjească uşa cu o pată de funingine, dar nimic mai mult.

– Ajutaţi-mă. Haideţi – toţi!

Jacqueline închise ochii, imaginându-şi că tot aerul curat din sală se strângea numai în jurul ei. Un curent slab îi flutură hainele.

– Nu vreau să mă-ntorc, se tângui Perez. Nu acolo!

– Trebuie, zise Jacqueline. Respira mai lesne acum. Capone îţi va găsi un corp. Te va primi cu braţele deschise. Te invidiez pentru asta.

Alţi doi posedaţi se prăbuşiră. Lennart căzu în genunchi, încleştându-şi mâinile pe beregată.

– Marina nu trebuie să afle niciodată ce am descoperit noi, rosti Jacqueline răguşit.

Perez ridică ochii spre ea, prea slăbit ca să mai implore. Oricum, înţelese el, n-ar fi avut niciun rost, împotriva tonului aceluia mintal. Încărcătura de plastic exploziv cu electroni străbătu fără dificultate uşa sălii de judecată, cu o scăpărare ca de fulger. Grupa de puşcaşi marini ghemuiţi la cincisprezece metri depărtare pe coridor aproape că nu simţi suflul exploziei.

– Acum! răcni căpitanul Peyton în chiar clipa detonării.

Blocul comunicator al costumului său armură era comutat pe audio, pentru eventualitatea că posedaţii ar mai fi fost activi.

Zece proiectile de supraîncărcare senzorială fură lansate prin deschidere, în timp ce uşa ruinată se învârtea în jurul axei aidoma unei monede scăpate pe jos. O rafală feroce de lumină şi sunet ricoşă înapoi prin coridor. Grupa se năpusti înainte, pe urmele potopului.

Asaltul era sincronizat. Toate cele trei uşi ale sălii fură aruncate în aer în acelaşi moment. Trei seturi de proiectile de supraîncărcare senzorială loviră simultan. Trei grupe de puşcaşi marini pătrunseră în sală.

Dr. Gilmore continua să fie conectat la nanonicele neurale ale lui Peyton, receptând imagini direct de la senzorii căştii-cochilie a căpitanului. Avu nevoie de câteva clipe pentru a interpreta scena care-l întâmpină. Flame tot mai slabe coborau lent prin aer, iar razele înguste de lumină ale costumelor formau un păienjeniş dement care ţopăia peste mobilierul distrus al încăperii. Peste tot zăceau trupuri. Unele erau victime ale schimbului de focuri anterior, dar zece fuseseră executate. Nu exista altă explicaţie. Toate fuseseră ucise de salve de foc alb care le traversaseră creierul.

Peyton îşi croia loc printr-un cerc de aproape douăzeci de puşcaşi marini format în mijlocul sălii. Jacqueline Couteur stătea în centru, cu forma înceţoşată de o tornadă cenuşie care se strânsese în jurul ei. Părea într-un cocon alcătuit din fuioare

solide de aer. Tornada emitea un ţiuit ascuţit şi unduia lent într-o parte şi-n alta.

Braţele Jacquelinei Couteur erau ridicate în aer. Femeia privi armele aţintite asupra ei cu o detaşare aproape sublimă.

– Bine, vorbi ea, aţi câştigat. Şi cred că s-ar putea să am din nou nevoie de avocatul meu.

25

Mulţimea strânsă în exteriorul recepţiei turnului zgârie-stele era alcătuită din aproape trei mii de oameni. Majoritatea arătau destul de iritaţi de faptul că fuseseră chemaţi, totuşi nimeni nu obişnuia să argumenteze cu locţiitorii lui Bonney când veneau să-i convoace. Doreau o viaţă liniştită. Dacă s-ar fi găsit pe o planetă, ar fi putut să se refugieze pur şi simplu în sălbăticie, dar aici opţiunea respectivă nu exista.

O parte din plafonul boltit lin al recepţiei se năruise în urma unei bătălii anterioare în decursul preluării de către ei a habitatului. Bonney începu să suie pe mormanul de sfărâmături. Ţinea în mână un bloc procesor, pe care-l învârtea astfel ca să poată vedea ecranul.

– Ultima şansă, Rubra, zise ea. Zi-mi unde-i băieţaşul, sau încep să trec la chestii serioase.

Ecranul blocului rămase stins.

– Ai auzit ce-a zis Patricia. Ştiu că tu ai făcut-o, pentru că eşti un găinaţ care trage cu urechea. M-ai manipulat de ceva timp. Îmi spui mereu unde-i el, dar când ajung acolo, a dispărut de fiecare dată. Îl ajuţi la fel de mult cât mă ajuţi pe mine, nu-i aşa? Probabil că-ncerci să-l sperii, ca să coopereze cu tine. Asta a fost? Ei bine, de acum nu mai este cazul, fiindcă Patricia a schimbat totul; de acum jucăm după regulile băieţilor mari. Nu trebuie să fiu atentă, nu trebuie să-ţi respect structura delicată şi preţioasă. A fost amuzant să-i vânez unul contra unul pe nemernicii ăia mititei pe care i-ai dosit peste tot. Mi-a făcut plăcere. Dar tu trişai în tot timpul ăla. Interesant este faptul că Dariat ne-a avertizat despre asta din capul locului.

Ajunse la plafon şi merse către marginea de deasupra mulţimii.

– O să-mi spui?

Ecranul afişă: FETIŢELE MORŢII NOPŢII CARE AU VENIT AICI. TE-NCÂNTĂ REALMENTE CE FACI CU ELE, NU-I AŞA, LESBIANO?

Bonney azvârli blocul procesor ca şi cum ar fi fost o bucată de hârtie igienică folosită.

– Stop joc, Rubra! Ai pierdut. O să folosesc bombele nucleare, ca să te rup în două.

Dariat, cred c-ar fi bine s-asculţi asta.

Ce mai este?

Bonney, ca de obicei. Însă situaţia a căpătat o turnură neplăcută. Nu cred că Kiera ar fi trebuit s-o fi lăsat nesupravegheată.

Dariat se conectă la rutinele de observare la timp pentru a o vedea pe Bonney înălţând braţele pentru a cere linişte. Mulţimea ridică ochii spre ea, aşteptând.

– Avem puterea duhurilor din o mie şi una de nopţi, spuse femeia. Vă puteţi împlini orice dorinţă aţi vrea. Şi totuşi trebuie să trăim tot ca nişte câini în aşezările astea din cocioabe, înşfăcând orice hrană putem găsi, cravaşaţi ca să nu ieşim din rând, avertizaţi unde putem şi unde nu putem merge. Rubra ne-a adus în starea asta. Avem nave stelare, ce pizda mă-sii! Putem ajunge în alt sistem stelar în răstimpul unei bătăi de inimă. Dar dacă aţi vrea să mergeţi la calota polară, ar trebui să umblaţi pe jos. De ce? Fiindcă căcatul de Rubra n-o să ne lase să folosim tuburile. Iar până acum noi i-am îngăduit să-şi facă de cap. Ei bine, s-a terminat!

Pasională femeie, rosti Dariat uşor neliniştit.

Mai degrabă, psihopată femeie. Ei n-o s-o contrazică, n-ar avea curaj. O să-i adune şi-o să-i trimită după tine. Nu te pot feri de un habitat întreg de posedaţi care te vânează. De data asta, băiete, chiar nu te mint.

Da, îmi dau seama.

Dariat reveni la focul din fundul peşterii. Aproape că se consumase, lăsând o piramidă de cărbuni acoperiţi cu o pulbere de cenuşă sură, fină. Rămase privind-o şi simţind căldura tihnită care radia din tăciunii trandafirii. „Trebuie să decid. Nu-l pot învinge pe Rubra. Şi Rubra va fi distrus de Kiera, când ea se va-ntoarce. Vreme de treizeci de ani aş fi salutat asta. Treizeci de ani de căcat... Toată viaţa mea. Totuşi el este dispus să-şi sacrifice integritatea mentală, să contopească gândurile mele cu ale lui. Va abandona două secole de credinţă că poate merge singur mai departe."

Tatiana se foi pe pătură, apoi se ridică în capul oaselor şi brăţările îi zornăiră zgomotos. Pe chip i se citea derută somnoroasă.

– Ce vis ciudat...

Îi aruncă bărbatului o căutătură vicleană.

– Însă şi vremurile în sine sunt ciudate, nu-i aşa?

– Ce ai visat?

– Eram într-un univers care era jumătate lumină, jumătate întuneric. Iar eu cădeam din partea cu lumină. După aceea Anastasia m-a prins şi am început să zburăm împreună înapoi.

– Pare ca şi cum ar fi mântuirea ta.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Lucrurile se schimbă. Asta-nseamnă că trebuie să hotărăsc ce să fac. Şi nu vreau s-o fac, Tatiana. Am petrecut treizeci de ani fără să iau decizii. Treizeci de ani în care mi-am spus că ăsta-i momentul pe care-l aşteptam. Timp de treizeci de ani am fost un copil.

Tatiana se ridică şi veni lângă el. Dariat refuză să-i întâlnească privirea, aşa că femeia îşi lăsă mâna uşor pe umărul lui.

– Ce trebuie să decizi?

– Dacă să-l ajut pe Rubra; dacă să mă alătur lui în straturile neurale şi să transformăm habitatul în unul posedat.

– El vrea asta?

– Nu cred. Însă lucrurile pe care le putem face nu sunt prea multe. Jocul s-a sfârşit şi ni se termină şi prelungirile.

Ea îl mângâie absent.

– Indiferent ce ai decide, nu vreau să ţii seama de mine. Sunt prea multe chestii în joc, chestii importante. Indivizii în sine nu contează cine ştie ce şi eu m-am distrat copios fugind de Bonney. Am enervat-o rău, este? M-am simţit bine.

– Ba indivizii contează. Şi mai ales tu. Ciudat... Am senzaţia că am închis un cerc. Anastasia îmi spunea mereu cât de preţioasă este o singură viaţă. Acum trebuie să decid soarta ta. Şi nu te pot lăsa să suferi, aşa cum se va întâmpla dacă Rubra şi eu îi atacăm împreună pe posedaţi. Sunt răspunzător pentru moartea ei... nu pot avea şi moartea ta pe mâinile mele. Cum aş mai putea-o privi vreodată, cu greutatea aceea pe inimă? Trebuie să-i fiu credincios. O ştii şi tu.

Lăsă capul pe spate şi ridică glasul, furios:

– Crezi c-ai învins?

Până la apariţia posedaţilor, nici măcar n-am ştiut că noi doi ne luptam, rosti Rubra trist. **Ştii ce speranţe nutream pentru tine în trecut, chiar dacă nu le-ai împărtăşit vreodată. Ştii că n-am dorit niciodată ca visurile mele pentru tine să fie stricate de ceva, de orice.**

Tu erai prinţul de aur, alesul. Soarta te-a oprit să-ţi primeşti moştenirea. Asta a fost Anastasia, pentru tine şi pentru mine. Soarta. Tu ai spune c-a fost un act al lui Thoale.

Crezi într-adevăr că toate astea au fost destinate să se-ntâmple?

Nu ştiu. Ştiu doar că uniunea noastră este ultima şansă pe care fiecare dintre noi o are de a mai salva ceva de tot rahatul ăsta. Aşa că acum tu trebuie să-ţi pui întrebarea: viii au dreptul de a trăi, sau morţii conduc universul?

Ce bine-ţi seamănă întrebarea asta – încărcată de subînţelesuri.

Sunt ceea ce sunt.

Nu pentru foarte mult timp.

O vei face?

Da.

Vino atunci, o să te primesc în straturile neurale.

Nu încă. Mai întâi vreau s-o scot de aici pe Tatiana.

De ce?

Poate că noi vom fi practic omnipotenţi după ce eu voi intra în straturile neurale, dar Bonney şi şoimii-de-iad deţin încă potenţialul de a afecta foarte rău învelişul habitatului. Mă îndoiesc că-i vom putea potoli instantaneu, iar ei îşi vor da seama instantaneu ce intru în straturile neurale. Ne va aştepta o bătălie şi nu vreau ca Tatiana să fie rănită.

Perfect, voi cere Consensului Kohistan s-o evacueze un şoim-de-vid.

Ai o metodă?

Am o metodă posibilă, dar nu promit nimic. Ar fi bine ca voi doi să porniţi spre spaţioportul invers rotativ înainte ca Bonney să-şi înceapă vânătoarea.

*

Bonney nu organiza o simplă acţiune de vânătoare. Era perfect conştientă de faptul că Dariat putea oricând să fugă, utilizând vagonetele tubului, în vreme ce ea era silită să utilizeze camionetele deschise ale poliţiştilor lefegii. Pentru a-l prinde pe Dariat, trebuia mai întâi să-i reducă mobilitatea.

Mulţimea pe care o adunase fu împărţită în echipe, care primiră instrucţiuni specifice şi fură trimise să le aplice. În fiecare

echipă exista câte unul dintre locţiitorii ei, care să aibă grijă ca nimeni să nu bată în retragere.

Toate vehiculele funcţionale din habitat porniră de la recepţia turnului zgârie-stele, mergând pe făgaşele croite prin iarba abundentă. Majoritatea merseră direct la celelalte tabere din jurul recepţiilor zgârie-stelelor, silindu-le ocupanţii să intre în planul lui Bonney. Era un efect de tip bulgăre de zăpadă, care se propagă rapid în jurul secţiunii mediane a Valiskului.

Kiera nu dorise să intervină asupra tuburilor, astfel ca sistemul de transport să poată fi reactivat pentru a-i sluji pe ei după ce aveau să scoată Valiskul din univers. Bonney nu avea aceleaşi inhibiţii. Posedaţii intrară şovăitor în recepţiile zgârie-stelelor, după care coborâră în staţiile de la partere. Acolo îşi combinară puterile energetice şi începură să distrugă sistematic tunelurile tuburilor. Hălci imense de polip fură smulse din pereţi şi plafoane şi se prăbuşiră peste şinele de ghidare magnetică. Cablurile electrice fură rupte şi scurtcircuitate. Vagonetele fură incendiate şi adăugate la blocaje, expediind vălătuci groşi de fum negru ce pătrunseră adânc în tuneluri. Blocurile procesoare de management fură transformate în zgură, dezvelindu-şi interfeţele cu fibrele nervoase din Valisk. Valuri după valuri de descărcări statice fură pompate după aceea în ele, expediind în straturile neurale ceea ce posedaţii sperau să fie pulsaţii de durere pură.

Impulsionaţi de succesul vandalismelor şi de aparenta inabilitate a lui Rubra de a răspunde prin represalii, posedaţii începură să ocupe în masă zgârie-stelele. Trimiseră înaintea lor valuri de putere energetică, anihilând sistemele mecanice sau electrice, distrugând artefacte şi dotări. Toate camerele, coridoarele şi casele scărilor fură scotocite în căutarea de non-posedaţi. Coborâră etaj cu etaj, regăsind incitarea ameţitoare şi spiritul preluării iniţiale. Unitatea le conferea intensitate. Indivizii începură să se metamorfozeze în monştri fantastici şi eroi legendari de pe Pământ. Nu aveau doar să-i purjeze în spaţiul cosmic pe inamicii trădători, ci aveau să procedeze cu rafinament maliţios.

Şoimi-de-iad se ridicară de pe terasele de andocare şi începură să descrie spirale în jurul zgârie-stelelor circulari aidoma unui stol venit din infern, care iscodea cu simţurile potente prin ferestrele ovale strălucitoare, ajutându-şi tovarăşii

dinăuntru.

Laolaltă aveau să-l purjeze pe Rubra. De acum era numai o chestiune de timp.

*

Dariat stătea vizavi de Tatiana în vagonul pe care-l luaseră de la calota sudică.

– Te vom pune într-o capsulă de lansare de urgenţă a spaţioportului, îi spuse bărbatul. La început nu va fi uşor, fiindcă lansarea se face cu vreo doisprezece *g,* ca să se îndepărteze cât mai rapid. Asta va dura însă numai opt secunde. Poţi rezista. O escadrilă de şoimi-de-vid de la Kohistan se găseşte în apropiere şi te va prelua imediat.

– Şi posedaţii? întrebă femeia. N-o să-ncerce să m-oprească, să tragă-n mine sau altceva?

– N-o să-nţeleagă ce naiba se petrece. Rubra va lansa simultan toate cele două sute de capsule. Şoimii-de-vid îţi vor lua capsula înainte ca şoimii-de-iad să ştie măcar că eşti în spaţiu.

Un surâs superior de îndoială amuzată flutură pe chipul Tatianei.

– Dacă spui tu… Sunt mândră de tine, Dariat. Te-ai descurcat atunci când a contat cu adevărat, ţi-ai arătat personalitatea adevărată. Şi este o personalitate bună. Şi Anastasia ar fi fost mândră de tine.

– Ooo, mulţumesc!

– Ar trebui să te bucuri de victoria ta, să te îmbărbăteze. Stăpâna Chi-ri îţi va zâmbi diseară. Răsfaţă-te în căldura aceea.

– Încă n-am câştigat.

– Tu ai câştigat, nu vezi? După toţi anii de strădanii, l-ai învins în cele din urmă pe Anstid. Nu el a dictat ceea ce faci tu acum. Actul acesta nu-i motivat de ură şi de răzbunare.

Dariat zâmbi larg.

– Nu-i vorba de ură. Dar în tot cazul mă bucur să i-o trag reginei-vrăjitoare Bonney.

Tatiana izbucni în râs.

– Şi eu!

Dariat fu nevoit să se prindă de marginile scaunului său, când vagonul frână brusc. Tatiana icni şi se agăţă de unul dintre stâlpii verticali, strângându-se cu disperare în timp ce luminile începură să pălească.

– Ce se-ntâmplă? întrebă ea.

Vagonul se opri, zguduindu-se. Luminile se stinseră, apoi se reaprinseră lent, la activarea matricei electronice de rezervă a vehiculului.

Rubra?

Ticăloşii distrug staţia spre care vă-ndreptaţi. Au tăiat curentul pentru liniile magnetice şi n-am izbutit să cuplez circuitele de rezervă.

Dariat se conectă la rutinele de observare ale straturilor neurale pentru a examina stricăciunile. Staţia din zgârie-stele era scena unor devastări violente. Bucăţi fumegătoare de polip erau desprinse din tunel prin lovituri invizibile de energie; şina de ghidare unduia şi flexiona, zbierând ascuţit când mişcările îi smulgeau propriile pitoane de fixare din podea; cabluri electrice retezate se legănau de pe conductele rupte de deasupra, împroşcând scântei. Râsete şi ţipete încântate răsunau peste hărmălaia violenţelor.

Trecu rapid în revistă celelalte staţii şi văzu cât de extinsă era distrugerea.

Fir-ar al dracu'!

Exact, încuviinţă Rubra. **Bonney a injectat o supradoză de furie, dar o foloseşte cu inteligenţă.**

O reprezentare a reţelei de tuburi apăru în mintea lui Dariat.

Au rămas destule variante pentru accesul la fus.

Deocamdată mai sunt variante, aşa-i, dar va trebui să vă întoarceţi două staţii, înainte de a vă putea comuta în alt tunel. Nu pot restabili electricitatea în şinele din tunelul vostru, fiindcă au belit releele. Vagonul va trebui să-şi folosească acumulatorul de rezervă şi cred c-aţi ajunge mai repede dacă aţi merge pe jos. Iar până veţi ajunge, posedaţii vor fi distrus şi alte staţii. Bonney a gândit bine acţiunea asta; după cum izolează fiecare porţiune de tunel, în alte patruzeci de minute va scoate din funcţiune toată reţeaua.

Atunci cum dracu' o s-ajungem la fus?

Drept înainte. Mergeţi spre staţie şi treceţi prin ea. Pot aduce alt vagon în tunel de cealaltă parte a staţiei şi aşa veţi ajunge direct la calota polară.

Să trecem prin staţie? Cred că glumeşti!

După terminarea actelor de vandalism, în fiecare staţie au mai rămas doar câte doi posedaţi care s-o păzească.

Doi n-ar însemna o problemă.

Bine, aşa facem.

Luminile păliră din nou când vagonul avansă lent.

– Ce este? întrebă Tatiana.

Dariat începu să-i explice.

Zgârie-stelele formau nodurile majore în reţeaua de tuburi a habitatului; fiecare avea câte şapte staţii dispuse în jurul recepţiei, care permiteau vagoanelor să ajungă în orice parte a interiorului. Staţiile erau identice: săli cu plafoane dublu boltite şi cu un peron central lung de douăzeci de metri care deservea două tuburi. Pereţii din polip erau bleu, cu benzi de celule electrofosforescente, paralele cu şinele şi deasupra lor. La fiecare capăt al peronului exista câte o scară: una suia în recepţia turnului zgârie-stele, iar cealaltă era ieşirea de urgenţă spre parc.

În staţia din faţa lui Dariat, posedaţii îşi terminaseră distrugerile demente şi porniseră în sus pe scară pentru a începe căutarea prin zgârie-stele. Aşa cum prezisese Rubra, lăsaseră pe doi dintre ei să supravegheze cele patru guri de tuneluri. Fumul se stratificase în aer şi flăcările continuau să lingă în jurul grămezilor mari de bucăţi neregulate de polip ce blocau capetele fiecărui tunel. Câteva reclame holografice pâlpâiau deasupra capetelor; un proiector deja avariat care suferea din cauza proximităţii posedaţilor transforma imaginile într-o revărsare de culori lipsită de sens.

Ţinând seama de faptul că incendiul se stingea de la sine, cei doi posedaţi fură oarecum derutaţi când, la şapte minute după plecarea tuturor, se declanşă pe neaşteptate sistemul automat de stropire în caz de incendiu al staţiei.

Dariat se afla la trei sute de metri depărtare în tunelul tubului şi o ajuta pe Tatiana să iasă din trapa anterioară pentru situaţii de urgenţă. Tunelul era vag iluminat, doar prin strălucirea albăstruie slabă provenită de la două benzi electrofosforescente înguste de pe pereţi. Se curba lin în faţă, astfel că între el şi staţie exista destul polip solid pentru a nu fi perceput de posedaţii rămaşi de pază.

Tatiana sări jos pe ultima jumătate de metru şi se clătină, recăpătându-şi echilibrul.

– Gata? întrebă Dariat.

Se folosea deja de celulele senzitive ale habitatului pentru a

studia mormanul de polip pe care trebuia să-l escaladeze pentru a ajunge în staţie. Nu părea foarte dificil, deoarece sub tavan era un spaţiu înalt de cel puţin un metru şi jumătate.

– Gata.

Să-i dăm drumul, zise Dariat.

Cei doi paznici posedaţi renunţaseră la încercările de a se feri de torentul de apă care se revărsa din duzele de stropire şi se retrăgeau spre adăpostul scărilor. Hainele li se preschimbaseră în hanorace zdravene, pe care şiroiau pârâiaşe sclipitoare. Absolut toate suprafeţele erau acoperite acum de apă: pereţii, peronul, şinele, maldărele de polip.

Rubra comută pe comanda prioritară peste controlorii circuitelor ce furnizau curent electric pentru tub, după care şuntă treisprezece mii de volţi înapoi în şina inductivă. Era limita absolută pentru conductorii integral organici ai habitatului şi de trei ori mai mult decât utilizau vagoanele. Şina de ghidare ruptă sări pur şi simplu de pe sol, aşa cum făcuse când o torturaseră posedaţii şi lumină albă orbitoare ţâşni din cuplajele magnetice când se despică. Era ca şi cum cineva ar fi declanşat o propulsie cu fuziune în interiorul staţiei. Picăturile de apă împroşcate de duzele de deasupra căpătară culoarea violet-fluorescent şi se vaporizară. Suprafeţele de metal irupseră în jeturi tânguitoare de scântei.

În centrul haosului învăpăiat, două corpuri se aprinseră, strălucind chiar mai puternic decât aerul clocotitor.

Acţiunea aceea nu avu loc însă într-o singură staţie, deoarece ar fi atras atenţia lui Bonney precum senzorul de ţintire al unei viespi de luptă. Rubra lansă simultan zeci de atacuri. Majoritatea erau de natură electrică, dar existară de asemenea asalturi în masă ale animalelor servitori şi ale mecanoizilor reactivaţi, care spintecară împrejur fără discriminare cu aparate de sudură laser şi lame cu fisiune, când interferenţele energetice le prăbuşiră procesoarele.

Rapoartele despre evenimente curseră în recepţia turnului zgârie-stele în care Bonney îşi stabilise cartierul operativ. Locţiitorii ei strigau avertizări în walkie-talkie-urile puternice pe care le utilizau pentru a păstra legătura între ei.

Imediat ce explozia de lumină albă străluci în tunel, Dariat porni în fugă într-acolo. O ţinea de mână pe Tatiana, trăgând-o după el. Un miorlăit sonor reverberă în lungul tunelului.

– Ce le face Rubra? strigă femeia peste vacarm.
– Ceea ce trebuie.
Lumina torturantă muri şi sunetele se stinseră. Dariat putea să vadă acum mormanul de polip la optzeci metri în faţă. Era încununat de o semilună de lumină, care se infiltra din staţia aflată mai departe.
Picioarele începură să plescăie prin pârâiaşele de apă ce curgeau prin tunel. Tatiana făcu o grimasă când ajunseră la poalele barierei şi-şi ridică poalele fustei.
Bonney ascultă răcnetele agitate din jurul ei, numărând incidentele şi numărul de victime. Scăpaseră uşor. Ştiu atunci că era în neregulă.
– Linişte! zbieră ea. Câte staţii au fost atacate? Totalul!
– Treizeci şi două, spuse un locţiitor.
– Şi cu totul au fost peste cincizeci de atacuri. Însă în staţii am pierdut doar şaptezeci-optzeci de oameni. Rubra n-a făcut altceva decât să scape de santinelele pe care le postasem. Dacă ar fi vrut să ne lovească cu adevărat rău, ar fi făcut-o când echipele de demolare erau acolo jos.
– Să fie o diversiune? Dariat să fie altundeva?
– Nu, spuse ea. Nu tocmai. Ştim că el se foloseşte de tuburi pentru deplasare. Pun pariu că găinaţul este într-unul chiar acum. Trebuie să fie! Atâta doar că noi l-am blocat deja. Rubra elimină santinelele pentru ca Dariat să se poată furişa. De aceea a declanşat atâtea atacuri peste tot, ca noi să credem că-i un asalt în masă.
Se răsuci cu faţa către un pilastru din polip simplu şi rânji cu maliţie triumfătoare:
– Asta-i, nu-i aşa, băieţaş? Asta faci tu. Dar încotro merge el, eh? Zgârie-stelele sunt chiar în centru. Clătină din cap nemulţumită: Bine, atenţie toată lumea! Vreau să coborâţi în toate staţiile pe care le-a atacat Rubra. Şi vreau s-o faceţi imediat. Cei care coboară să aibă grijă să nu calce în apă şi să fie cu ochii-n patru după servitori. Dar să coboare imediat!
Imaginea ei zbierând ordine către locţiitori clocoti în mintea lui Dariat aidoma unei mahmureli foarte accentuate. Tocmai ajunsese în vârful movilei de polip şi se strecura pe sub plafon. Staţia era plină de ceaţă albă şi densă, care reducea vizibilitatea la sub cinci metri. Condensul pătrunsese peste tot, făcând periculos de instabilă panta opusă a mormanului de polip.

Deşteaptă potaia, comentă Rubra. **Nu m-am aşteptat la asta.**

Îi poţi întârzia?

În staţia asta nu pot. N-am niciun servitor în preajmă şi toate cablurile au ars. Va trebui să fugiţi.

Imaginea retransmisă a unui locţiitor cu un walkie-talkie apăsat pe ureche, care se grăbea prin recepţia de deasupra.

– Am pornit! Am pornit! zbiera el în microfon.

– Tatiana, mişcă! urlă Dariat.

Femeia abia se târa pe burtă, străduindu-se să treacă peste vârful mormanului.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Vine cineva.

Ea se împinse din nou şi-şi eliberă picioarele. Împreună se repeziră în jos pe movilă, declanşând o miniavalanşă de prundiş îmbibat cu apă.

– Pe aici, arătă Dariat prin pâclă.

Percepţia sa alcătui prin fuioarele de vapori reci contururile cenuşiu-sticlos ale pereţilor staţiei, îngăduindu-i să vadă intrarea tunelului. Celulele senzoriale ale Valiskului îi arătară vagonetul care aştepta la o sută cincizeci de metri mai departe. Îi arătară de asemenea şi pe locţiitorul care apăruse în vârful scării.

– Aşteaptă aici, rosti Dariat şi sări pe peron.

Aspectul i se modifică drastic; salopeta simplă căpătă consistenţa unei uniforme purpurii elaborate, completată cu fireturi aurii. Personajul cel mai important care-i dominase tinereţea: colonelul Chaucer. Un serial AV săptămânal despre un ofiţer renegat al Confederaţiei, care juca rolul unui răzbunător nemilos.

Rubra îi chicotea încet în minte.

Locţiitorul se afla la jumătatea scării când începu să încetinească. Îşi ridică walkie-talkie-ul.

– Aici este cineva.

Dariat ajunse la baza scării.

– Doar eu sunt! strigă el voios.

– Cine dracu' eşti?

– Tu trebuie să răspunzi primul. Asta-i staţia mea.

Mintea locţiitorului îi dezvălui deruta, iar Dariat porni spre el cu paşi puternici şi încrezători. Nu era defel acţiunea cuiva care încerca să se ascundă.

Dariat deschise gura larg şi scuipă o minge de foc alb direct către capul locţiitorului. Două suflete urlară îngrozite când dispărură în lumea de dincolo. Corpul se rostogoli pe lângă Dariat.

– Ce se-ntâmplă?

Walkie-talkie-ul reveni la aspectul de bloc comunicator standard, când zăngăni pe trepte.

– Ce se-ntâmplă? Raportează! Raportează!

Alţi patru au pornit spre voi de la parter, spuse Rubra. **Bonney i-a trimis în staţie imediat ce locţiitorul a anunţat că simţise pe cineva.**

Căcat! N-o să reuşim s-ajungem la vagon. Ei o pot prinde pe Tatiana fără eforturi.

Cheam-o la tine. O să v-ascund în zgârie-stele.

Ce?

Dă-i drumul!

– Tatiana! Sus, imediat!

Percepu deschiderea tuturor uşilor de lifturi din recepţie. Cei patru posedaţi ajunseseră la baza scării de la parter. Tatiana porni în fugă pe peron. Aruncă o privire iute şi îngrozită către cadavru.

– Haide!

Dariat o prinse de mână şi o trase cu putere. Pe faţa ei se putea citi o expresie de nemulţumire, dar tulburarea crescândă din vocea bărbatului o impulsionă. Porniră împreună în goană pe scări în sus.

Lumina zilei strălucea prin pereţii de sticlă ai recepţiei circulare. Suferise foarte puţine avarii; urmele de arsuri de pe coloanele de polip şi sticla crăpată erau unicele dovezi ale sosirii posedaţilor pentru a cerceta turnul.

Dariat putea auzi mulţi paşi distincţi tropăind în sus pe una dintre scările aflate în partea opusă a recepţiei, ascunsă de grupul central de lifturi. Percepţia lui începu să le înregistreze minţile care apăreau dinapoia paravanului protector de polip. Ceea ce însemna că şi ei îi puteau simţi acum.

O luă în braţe pe Tatiana, ignorându-i strigătul de surprindere, şi sprintă spre lifturi. Muşchi uriaşi îi pompară picioarele într-un ritm lipsit de efort. Femeia nu cântărea absolut nimic.

Viteza fenomenală cu care se mişca el însemna că nu avea absolut nicio şansă de a încetini odată ce trecea de uşa liftului;

pentru a se opri ar fi fost necesară o distanţă de zece metri. Se izbiră direct de peretele din spate al cabinei şi Tatiana ţipă, când îl lovi în plin cu umărul, coastele şi piciorul, purtată de inerţia imensă a lui Dariat. Apoi faţa bărbatului luă contact cu metalul argintiu şi nu mai există soluţie energetică înaintea exploziei de durere care-i străpunse creierul. Sângele îi răbufni pe nas şi mânji peretele. Pe când cădea, fu vag conştient că uşile liftului glisau, închizându-se. Lumina din exterior devenea incredibil de strălucitoare.

Dariat se întoarse fără putere, strângându-se de cap, ca şi cum simpla presiune a degetelor sale ar fi putut duce la dispariţia contuziilor. Durerea pieri treptat, ceea ce-i îngădui să se concentreze pentru a o alunga complet.

– Băga-mi-aş să-mi bag!

Se rezemă greoi de un perete şi-i permise respiraţiei să se calmeze. Tatiana zăcea pe jos în faţa lui, apăsându-se pe flancul corpului cu ambele palme; fruntea îi era scăldată într-o transpiraţie rece.

– Ţi-ai rupt ceva? o întrebă.

– Nu cred. Mă doare însă groaznic.

El se lăsă în patru labe şi se apropie.

– Arată-mi unde.

Femeia indică locul şi Dariat îşi puse palma acolo. Cu ajutorul minţii putea să vadă că şablonul clar şi strălucitor al cărnii vii era distorsionat şi spart sub degetele sale, cu fisuri ce se extindeau adânc. Îşi concentră voinţa spre revenirea configuraţiei la starea sa neafectată.

Tatiana şuieră uşurată.

– Nu ştiu ce-ai făcut, da-i mai tare ca nanonicele medicale.

Liftul se opri la nivelul cincizeci.

Ce facem acum? întrebă Dariat.

Rubra îi arătă.

Eşti un ticălos nemernic.

Oh, mulţumesc, băiete!

*

Stanyon îi conducea pe posedaţi prin zgârie-stele, în urmărirea lui Dariat. Începuse cu treizeci şi cinci sub comanda sa şi numărul lor creştea rapid, întrucât Bonney îi trimitea în ajutor tot mai mulţi din zgârie-stelele vecine. Anunţase că pornise ea însăşi într-acolo, aşa că Stanyon se străduia din răsputeri să-l

găsească pe Dariat înainte de sosirea ei. Se excita numai când se gândea la laudele (şi alte chestii) cu care Kiera avea să-l răsplătească pe cel care avea s-o elimine din habitat pe acea *bête noire* a femeii.

Opt echipe de posedaţi căutau, fiecare pe câte un etaj. Coborau constant, demolând toate dispozitivele mecanice şi electrice din cale.

Stanyon ieşi din casa scării în vestibulul de la nivelul treizeci şi opt. Dintr-un motiv necunoscut, Rubra nu mai opunea niciun fel de rezistenţă. Uşile din membrană musculară se deschideau supuse, luminile rămâneau aprinse, nicăieri nu se zărea vreun servitor. Bărbatul privi în jur, fericit de ceea ce vedea. Oficiul de utilităţi mecanice al nivelului fusese vandalizat şi interiorul fusese transformat în zgură, împiedicând astfel utilizarea duzelor de stropire în caz de incendiu. Uşile apartamentelor, barurilor şi oficiilor comerciale fuseseră sparte şi mobilierul şi dotările ardeau cu o ferocitate nenaturală. Cercuri mari din podeaua de polip crăpau sub căldura intensă şi suprafaţa de marmură albă granulată se înnegrea. Din colţuri se ridicau sfârâind fuioare de aburi murdari.

– Mori! mârâi Stanyon. Mori, încetul cu încetul. Mori, chinuindu-te din plin!

Mergea către uşa de la casa scării când walkie-talkie-ul pârâi:

– L-am prins! E aici, jos.

Stanyon smulse aparatul de la centură.

– Unde? Cine-i? La ce nivel eşti?

– Sunt Talthorn Picior-verde, la etajul patruzeci şi nouă. E imediat sub noi. Îl simţim toţi.

– Aţi auzit – toţi? răcni Stanyon încântat. Etajul cincizeci! Mişcaţi-vă cururile acolo!

Sprintă spre casa scării.

*

– Vin, rosti Dariat.

Tatiana îi aruncă o privire îngrijorată, dar curajoasă, şi termină de înnodat ultima coardă în jurul pernei ei. Se găseau într-un apartament rezidenţial de mult scos din uz; salonul îi era dominat de mese în formă de potcoave şi fotolii-căuş enorme. Scaunele fuseseră transformate în cuibuşoare capitonate, pentru a adăuga o notă de confort. Spuma folosită la umplerea pernelor era plastic foarte uşor, format în proporţie de nouăzeci şi cinci la

sută din bule cu azot.

Pernele erau, aşa cel puţin jurase Rubra, perfect flotante.

Dariat îşi mai încercă o dată harnaşamentul. Corzile pe care le rupsese din ţesătura bălţată a capitonajelor îi fixau o pernă de piept şi alta de spate. Rareori se mai simţise atât de ridicol.

Probabil că îndoiala i se citea pe chip.

Dacă ceva merge, nu-ncerca să-l îmbunătăţeşti, spuse Rubra.

Ce să-ţi zic – asta din partea cuiva care şi-a dedicat existenţa amestecării în vieţile altora.

Joc, set şi meci, nici măcar nu voi face apel la sentinţă. Vreţi să vă grăbiţi?

Dariat utiliză rutinele de observare ale turnului zgârie-stele pentru a vedea unde ajunseseră posedaţii. Erau doisprezece, la etajul de deasupra. Un troll cu piele de piatră conducea ceata, urmat de o pereche de ciber-ninja în jachete negre antiglonţ, un umanoid xenoc care era în totalitate un exoschelet chihlimbariu strălucitor şi arăta de parcă ar fi fost în stare să rupă metal cu ghearele, un prinţ din basme îmbrăcat în tunică de vânătoare şi cu un arc lung într-o mână şi un walkie-talkie în mâna cealaltă, trei-patru oameni de Neanderthal excesiv de hirsuţi, şi soldaţi obişnuiţi în uniforme din diverse epoci.

– În seara asta demenţii au pornit pe poteca războiului, murmură Dariat în barbă. Ai terminat? o întrebă pe Tatiana.

Ea îşi aranjă perna din faţă şi strânse o ultimă curea de fixare.

– Sunt gata.

Uşa din membrană musculară a băii se deschise silenţios. Interiorul era în verde-smarald. Cada era rotundă, cu design vag egiptean, asortat cu chiuveta, bideul şi vasul de toaletă. Toate continuau să fie în condiţie perfectă, doar instalaţiile se degradaseră. Apa picura din capul de alamă al duşului de deasupra căzii; de-a lungul anilor, produsese o pată mare şi portocalie pe fund. Chiuveta era ticsită cu calupuri de săpun, de acum atât de vechi şi uscate, încât începuseră să se fărâmiţeze şi fulgii de săpun curgeau peste margini.

Dariat se opri în prag, cu Tatiana lipită de el şi privindu-i nerăbdătoare peste umăr.

– Ce ar trebui să se întâmple? întrebă ea.

– Fii atentă.

Un trosnet de bas se auzea dinspre vasul de toaletă. Crăpături

îi apărură în jurul bazei şi se măriră repede spre exterior. Apoi întregul vas săltă în sus, rotindu-se precar înainte de a se răsturna. În jurul său, un cerc cu raza de doi metri de pardoseală se ridica aidoma unei erupţii vulcanice miniaturale. Polipul se transforma în aşchii în mijlocul unui vacarm de pârâituri ascuţite. Un jet subţire de apă fu pulverizat prin conducta de evacuare fracturată.

– Pe Stăpânul Tarrug, ce faci? întrebă Tatiana.

– Ăsta nu-i Tarrug, ci Rubra, îi spuse Dariat. Nu-i implicată niciuna dintre artele negre.

Afinitatea cu subrutinele locale îi îngăduia să simtă muşchiul sfincter al toaletei încordându-se, pe când se contorsiona în direcţii pe care proiectanţii săi nu le intenţionaseră niciodată, rupând învelişul subţire al podelei din polip. În cele din urmă se opri, complet extins. Conul pe care-l produsese vibră puţin, după aceea încetă. Dariat se apropie grăbit de el. În centru exista un crater care cobora într-o beznă impenetrabilă. Ţesutul muscular al interiorului era carne roşu-negricioasă, tare, acum sfâşiată. Fluid galben-deschis supura din sfârtecări şi dispărea în spaţiul nevăzut de dedesubt.

– Calea noastră de evadare, rosti Dariat reproducând mândria lui Rubra.

– O toaletă? holbă ea ochii, nevenindu-i să creadă.

– Exact. Te rog, nu fi mofturoasă acum!

Se aşeză pe marginea sfincterului şi-şi trecu picioarele peste muchia craterului. Până la tubul de canalizare de dedesubt era un tobogan de trei metri. După ce îi atinse fundul cu tălpile, îngenunche şi întinse un braţ. Pielea începu să-i strălucească cu lumină trandafirie intensă, care dezvălui tubul ce se întindea în faţa sa: un tunel circular cu diametrul puţin mai mare de un metru, uşor descendent.

– Aruncă pernele jos, zise el.

Tatiana le aruncă şi privi peste marginea craterului cu o expresie extrem de şovăitoare. Dariat împinse cele două harnaşamente în tub şi începu să se târască după ele.

– După ce am intrat, vii şi tu, da?

Nu-i lăsă ocazia de a-i răspunde. Înaintarea era greoaie, pentru că trebuia să împingă pernele în faţă, apoi să se târască după ele şi să repete acţiunea. Polipul cenuşiu era lunecos de apă şi şlam de fecale. O auzi pe Tatiana mormăind şi bolborosind

înapoia sa, când descoperi ce erau reziduurile care mânjeau laturile.

La fiecare patru metri, tubul era înconjurat de încreţituri – benzi de muşchi peristaltici care ajutau curgerea obişnuită a apei. Deşi Rubra le desfăcuse cât putuse de mult, formau îngustări neplăcute, prin care Dariat trebuia să se împingă cu toată forţa. Tocmai trecuse de al treilea inel, când Rubra spuse:

Au ajuns la nivelul cincizeci. Îi poţi simţi?

Nici vorbă. Teoretic aşadar, nici ei nu mă vor putea găsi.

Ei ştiu direcţia generală şi se-ndreaptă către apartament.

Dariat era prea concentrat asupra târâşului ca să mai examineze imaginile.

Şi restul?

Coboară. Casele scărilor sunt realmente ticsite. Parcă sunt nişte vite în care a dat strechea.

Bărbatul se strecură prin altă bandă musculară. Lumina emanată de mâna sa arăta că pereţii tubului se terminau la doi metri în faţă. Un inel gros de membrană musculară îi înconjura capătul. După aceea urma spaţiu gol. În beznă se auzea răpăit constant de ploaie.

– Am reuşit! strigă el.

Primi drept răspuns altă salvă de înjurături icnite.

Dariat împinse peste margine pernele murdărite şi corzile lor încâlcite şi le auzi plescăind pe apă. Apoi lunecă şi el în gol.

Traiectul principal de ingerare în care se vărsa tubul de canalizare era vertical pe întreaga înălţime a turnului zgârie-stele. Colecta reziduurile umane, materiile organice evacuate şi apa murdară de la toate nivelurile şi le ducea la uriaşele organe de purificare de la baza turnului. Acestea filtrau componentele organice, care erau pompate înapoi în principalele organe nutritive din interiorul calotei polare sudice, prin intermediul propriei lor reţele de tuburi specializate. Toxinele şi substanţele periculoase erau purjate direct în spaţiul cosmic. Apa era recirculată spre rezervoarele de stocare ale habitatului şi râurile din parc.

În mod normal, traiectul principal de ingerare era o cascadă permanentă, dar acum Rubra închisese canalele de aducţiune şi inversase fluxul dinspre organele de purificare, îngăduind apei să

suie prin traiect până la nivelul cincizeci.

Suprafaţa rece se închise deasupra capului lui Dariat, care îşi simţi tălpile părăsind tubul. Două lovituri rapide din picioare şi ieşi la suprafaţă, împroşcând pe gură o jerbă de picături. Din fericire, apa aceasta era curată – relativ.

Ridică un braţ în aer şi o flacără albastră strălucitoare îi licări din vârful degetelor. Lumina ei arătă interiorul traiectului: diametrul de douăzeci de metri, cu pereţi din polip gri-neutru care avea la suprafaţă aceeaşi textură cutată ca granitul. Ieşirile tuburilor formau portaluri negre de jur împrejur, cu marginile membranelor musculare flexionându-se ca boturi de peşti. Pernele pluteau, legănându-se, la câţiva metri depărtare.

Tatiana îşi trecuse umerii prin membrana musculară a tubului şi întorsese capul pentru a examina ce se găsea în jur. Înălţimea traiectului copleşea iluminarea oferită de flăcăruia lui Dariat, dezvăluind abia cincisprezece metri din pereţi deasupra nivelului apei.

O cascadă deasă se prăbuşea din întunericul care-i acoperea, mitraliind suprafaţa apei cu încreţituri dese.

– Haide, ieşi odată, îi spuse Dariat.

Înotă până la ea şi o ajută prin deschidere. Femeia icni sub îmbrăţişarea îngheţată a apei şi pentru o clipă agită disperată din braţe.

Dariat recuperă cele două seturi de perne şi se fixă în harnaşament. Trebui să-i lege el însuşi corzile Tatianei, fiindcă frigul amorţise degetele femeii. Când termină, toate tuburile de canalizare începură să se închidă silenţios.

– Şi acum unde mergem? întrebă nervos Tatiana.

– Drept în sus, zâmbi el larg. Rubra va pompa apă proaspătă în baza traiectului. În vreo douăzeci de minute ar trebui să ajungem în vârf. Ne putem aştepta însă şi la întreruperi.

– Da?

– Da, da.

*

Când ajunse la etajul cincizeci, Stanyon îl găsi fremătând de agitaţie. Vestibulul era ticsit de posedaţi surescitaţi. Niciunul nu părea să ştie ce se întâmpla.

– L-a văzut cineva? răcni Stanyon.

Nimeni nu-l văzuse pe Dariat.

– Căutaţi cu atenţie, trebuie să găsiţi vreo urmă. Vreau ca

echipele care au căutat la etajele treizeci şi opt şi treizeci şi nouă să coboare la cincizeci şi unu şi să-l verifice.

– Ce se-ntâmplă? se auzi din walkie-talkie glasul lui Bonney, întrerupt de pârâituri statice abundente.

Stanyon îşi apropie aparatul de buze şi-i extinse mai mult antena.

– S-a ascuns din nou. Ştim însă că-i aici. O să-l găsim dintr-un minut în altul.

– Asigură-te de respectarea procedurilor. Nu uita că nu ne confruntăm doar cu Dariat.

– Nu eşti singurul membru al consiliului rămas aici. Ştiu ce am de făcut.

– Sunt la un minut de recepţie. Sosesc cât pot de repede.

Bărbatul privi cu dezgust walkie-talkie-ul, apoi îl închise.

– Grozav…

– Stanyon, strigă cineva din capătul opus al vestibulului, am găsit ceva!

Erau trollul, prinţul din basm şi ambii ciber-ninja, care pătrunseseră în apartament şi acum aşteptau lângă uşa băii. Stanyon se împinse nerăbdător pe lângă ei.

Laturile sfincterului rupt al toaletei se lăsaseră în jos, supurând şi mai mult fluid galben, care curgea pe exteriorul conului, mânjind duna înconjurătoare din aşchii de polip. Pe podea plescăia apă din conducta fracturată.

Stanyon înaintă şi privi cu precauţie peste buza craterului. Nu văzu şi nu percepu nimic. Îl indică pe cel mai mic ciber-ninja.

– Intră şi vezi unde duce.

Ciber-ninja îl privi. Pe vizorul său, leduri roşii pâlpâiră lent, o clipire indolentă care oglindea gândurile dinapoia sa.

– Dă-i drumul! făcu Stanyon nerăbdător.

După un scurt moment de rebeliune, ciber-ninja îşi dematerializă jacheta antiglonţ şi coborî în tubul de canalizare.

*

Dariat fusese îngrijorat în privinţa curenţilor de sub suprafaţă, dar se dovedi că grijile îi fuseseră neîntemeiate. Se ridicau iute prin traiectul gigantic şi doar ocazional câte un vârtej de bule se răsucea în jurul lor. Continua să plouă puternic, totuşi procesul era straniu de silenţios.

El menţinu în vârful degetelor flăcăruia ce ardea rece, în primul rând pentru Tatiana. Nu era nimic de văzut deasupra,

doar bezna goală. Lunecau lin şi cu regularitate monotonă pe lângă cerculeţele intermitente de tuburi închise, care constituiau unica lor măsură reală a înaintării.

Lui Dariat îi era suficient de cald, deoarece îşi circula căldura prin piele pentru a ţine departe cleştele amorţitor al apei, însă îl neliniştea Tatiana. Femeia nu mai vorbea, şi clănţănitul dinţilor i se distingea clar. În felul acesta el rămăsese singur cu propriile sale gânduri despre ceea ce avea să urmeze. Şi cu şoaptele damnaţilor, care erau întotdeauna acolo.

Rubra, ai auzit vreodată de cineva pe nume Alkad Mzu? întrebă bărbatul.

Nu. De ce?

Capone este foarte interesat s-o găsească. Cred că-i un fel de expertă în armament.

De unde dracu' ştii ce vrea Capone?

Pot să aud. Sufletele din lumea de dincolo întreabă de ea. Sunt de-a dreptul disperate s-o găsească pentru Organizaţie.

Afinitatea îi oferi brusc o senzaţie de spaţiu care i se deschise în jur. După aceea, din nou-ivita depărtare apăru o prezenţă uimitor de hotărâtă. Dariat fu simultan temător şi uluit de credinţa în sine a entităţii aceleia, o mulţumire care era aproape opusul hybrisului; se cunoştea şi se accepta prea bine pentru a fi arogantă. Deţinea în acelaşi timp o nobleţe pe care el n-o simţise niciodată, în niciun caz în timpul vieţii pe care o dusese. În acelaşi timp Dariat ştia cu exactitate ce anume era.

Salut, Dariat, rosti entitatea.

Consensul Kohistan. Sunt măgulit.

Este ciudat pentru noi să comunicăm cu tine. Discuţia cu un non-edenist e o ocazie rară, iar tu eşti simultan un posesor.

Profită cât poţi, fiindcă nu voi mai exista mult timp.

Acţiunea pe care o întreprindeţi tu şi Rubra este onorabilă şi vă aplaudăm curajul. Nu poate să fi fost uşor pentru niciunul dintre voi.

Am fost realişti.

Răspunsul îi fu însoţit de ironia emisă de Rubra.

Dorim să-ţi punem o întrebare, spuse Consensul. **De fapt, mai multe.**

Despre natura posedării, presupun. Mi se pare corect.

Actualul tău punct de vedere este unic şi foarte important pentru noi.

Va trebui să aşteptaţi un minut, interveni Rubra. **Au găsit toaleta.**

*

Ciber-ninja intrase în tubul de canalizare şi înainta acum, târându-se pe burtă. Tonul minţii sale era de dezgust absolut. Lumină violetă slabă pornea din lentilele ochelarilor săi integrali cu amplificare de fotoni, proiectând o strălucire slabă peste polipul din faţa sa.

– Au trecut pe aici! strigă el înapoi, peste umăr. Căcatul ăsta-i întins peste tot.

– Este! Stanyon izbi cu pumnul în uşa din membrană musculară: Coboară, i se adresă celui de-al doilea ciber-ninja. Ajută-l!

Ciber-ninja se conformă, aşezându-se pe marginea craterului şi trecându-şi picioarele peste ea.

– Ştie cineva unde duc conductele astea? întrebă Stanyon.

– N-am fost niciodată în vreuna, rosti detaşat prinţul din basm. În cele din urmă, se va goli la etajul cel mai de jos. Poţi încerca să cauţi pe acolo. Dacă nu cumva, bineînţeles, a ieşit pur şi simplu prin buda altcuiva şi de acolo afară.

Stanyon privi iritat conul surpat. Nu suporta ideea ca Dariat să meargă fără probleme prin conductele habitatului pentru a evada apoi, pierzându-se în mulţime. Însă deoarece toţi îşi purtau formele iluzorii, avea să fie teribil de uşor să-l depisteze. „De ce noi nu ne putem *organiza* niciodată aşa cum trebuie?”

Reactivă fără chef walkie-talkie-ul.

– Bonney, recepţie, te rog.

Rubra deschise muşchiul sfincter de sub toate toaletele de la nivelurile patruzeci şi nouă, cincizeci şi cincizeci şi unu. Fu o acţiune nebăgată în seamă de nimeni. Pe acele trei etaje se înghesuiau peste o sută optzeci de posedaţi, şi tot mai mulţi soseau. Unii căutau supuşi prin încăperi, însă majoritatea se găseau acolo pur şi simplu pentru posibilitatea vreunei lupte.

Întrucât nu exista niciun plan organizat, nimeni nu nutri vreo suspiciune când toate uşile rămase întregi ale apartamentelor glisară, deschizându-se. În acelaşi timp, uşile de urgenţă pentru controlul incendiilor izolară silenţios puţurile lifturilor.

Dariat o trase pe Tatiana la pieptul său şi o ţinu strâns,

încrucişându-şi degetele la spatele ei.

– Stai aici, îi spuse.

Suprafaţa apei abia se ridica peste tuburile de canalizare ale etajului douăzeci şi unu.

Bonney ajunse la etajul doisprezece cu mult înaintea celor cinci locţiitori care o însoţeau. Le auzea tropăiturile prin casa scării, deasupra. Concurau cu bubuiturile inimii ei în cutia toracică. Deocamdată nu simţea nicio oboseală, dar ştia că în curând trebuia să micşoreze viteza. Avea nevoie de peste douăzeci de minute ca să ajungă la etajul cincizeci.

– Bonney, se auzi din walkie-talkie, recepţie, te rog!

Porni pe scară spre etajul treisprezece şi ridică walkie-talkie la buze.

– Da, Stanyon.

– A dispărut în conducte. Am trimis câţiva oameni după el, dar nu ştiu unde a mers. Este posibil să-ncerce să ne păcălească şi să se-ntoarcă pe propriile-i urme. Poate c-ar fi bine să lăsăm nişte paznici în recepţie.

– Cretinoidule! Bonney încetini şi se opri, când deruta îi copleşi furia iniţială: Ce conducte?

– De canalizare. Sub podele sunt kilometri întregi de tubulatură. Am găsit un closet făcut praf. Aşa a intrat în ele.

– În conductele de canalizare?

– Da.

Bonney aţinti cu privirea peretele. Putea percepe rutinele de gândire lunecând prin stratul neural la un metru înapoia polipului neacoperit. În felul său aparte, Rubra o privea de asemenea. Era mulţumit.

Ea nu ştia nimic despre conductele de canalizare, decât doar că erau perfect evidente când gândeai retrospectiv. Iar Rubra deţinea controlul absolut asupra tuturor detaliilor ambientale ale habitatului. Iar Dariat fusese reperat pentru câteva secunde, ceea ce-i trimisese pe toţi în goana mare după el. Pentru ca apoi să dispară. Dacă se putea ascunde într-adevăr atât de bine în canalizare, n-ar fi trebuit să poată fi văzut niciodată.

– Afară! răcni ea în walkie-talkie. Plecaţi de acolo! Stanyon, mişcă, futu-i maica mă-sii!

Rubra deschise marginile membranelor musculare ale tuburilor de canalizare ce deserveau etajele patruzeci şi nouă, cincizeci şi cincizeci şi unu. Presiunea exercitată de coloana de

apă înaltă de treizeci de niveluri care umplea traiectul de ingerare reprezenta o forţă cu adevărat irezistibilă.

Stanyon îl văzu pe ciber-ninja zburând afară din conul de muşchi distruşi şi izbindu-se de tavan. Jetul de aer care-l trimise într-acolo fu urmat de un pumn masiv de apă care mugi ascendent şi-l lovi în plin pe bărbatul cu membrele răşchirate. Vuietul său avu aproape intensitatea unei unde sonice de supraîncărcare senzorială. Epiderma lui Stanyon se acoperi de băşicuţe stacojii, când capilarele se rupseră. Înainte de a fi putut măcar să urle, camera de baie fu umplută cu ploaie de mare viteză, care-l doborî precum o rafală de gloanţe de cauciuc. Căzu pe spate în cadă, unde un jet subţire de apă, rectiliniu ca o rază laser, izbucnise din orificiul pentru evacuare. Ar fi putut la fel de bine să fi fost o drujbă.

În cele trei etaje condamnate, în toate băile, bucătăriile şi toaletele publice avea loc aceeaşi erupţie letală de apă. Luminile se stinseseră şi în noaptea aceea bruscă năvăli apa, valuri îngheţate şi înspumate ce străbăteau camerele şi vestibulurile aidoma unei ghilotine orizontale.

Tatiana ţipă speriată când apa începu să coboare. Ei doi porniră să descrie ocoluri în jurul circumferinţei traiectului de ingerare; întâi lent, după aceea mărindu-şi treptat viteza. Vălurele unduiau înainte şi înapoi, izbindu-se între ele şi producând spirale tremurătoare. Un gâlgâit sonor crescu în intensitate, pe măsură ce apa cobora tot mai rapid.

Dariat privi uluit înclinarea suprafeţei. Centrul traiectului era vizibil mai jos decât imediat lângă pereţi. Începuseră să descrie o spirală către centrul acela. Gâlgâitul se înteţi încă şi mai mult.

Rubra!

Nu te-ngrijora. Încă treizeci de secunde, doar atât.

Bonney era neajutorată în faţa torentului de suferinţă din jurul ei – sufletele care se înălţau din cei prinşi dedesubt şi părăseau universul, ale căror suspine de amărăciune şi teamă o izbeau chiar mai violent decât o lovitură fizică. Se aflau prea aproape şi erau prea puternice pentru a le evita; emoţii primare amplificate la niveluri insuportabile.

Căzu în genunchi, cu toţi muşchii încordaţi. Lacrimi îi curgeau întruna din ochi. Propriul ei suflet se găsea în pericol de a fi tras odată cu ele într-o migraţie care pretindea participare. Îşi încleştă pumnii şi lovi treapta din polip. Durerea nu fu decât un

fior slab pe lângă dorinţa nestăpânită de a se realătura damnaţilor. Aşa că izbi iarăşi, mai tare. Şi iarăşi.

În cele din urmă carnajul luă sfârşit, cu cele trei etaje umplute complet cu apă. Jeturi înguste în formă de evantaie ţâşneau din etanşările marginilor câtorva uşi de control al incendiilor de la lifturi, umplând puţurile goale cu o bură fină; totuşi, uşile în sine rezistară presiunii. La fel ca şi uşile din membrane musculare de la casa scării de la etajul cincizeci şi doi, care împiedicară inundarea jumătăţii inferioare a turnului zgârie-stele. Corpurile pulverizate care fuseseră presate de plafoane se scufundară lent, în vreme ce buzunare de aer le ieşeau prin răni, lăsând în urmă panglici de sânge.

*

Traiectul de ingerare al turnului zgârie-stele acţiona straniu asupra gâlgâitului produs de apa înspumată, canalizându-l în armonici ca de orgă, ce vibrară oasele Tatianei. Femeia fu nespus de fericită când începură să dispară. Dariat gemea slab în îmbrăţişarea ei, de parcă ar fi suferit de dureri teribile. Flăcăruia pe care o produsese se stinsese, lăsându-i în beznă absolută. Deşi Tatiana nu putea vedea nimic, ştia că apa încetinea, că suprafaţa îi redevenea perfect plană. Frigul îi provoca o durere de cap bubuitoare.

Dariat începu să tuşească.

– Fir-ar al dracu'…

– Eşti bine? întrebă ea.

– O să supravieţuiesc.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu mai eşti urmărită, răspunse el sec.

– Ce se va-ntâmpla acum?

– Rubra va reîncepe să pompeze apă în traiect. În cincisprezece minute, ar trebui s-ajungem în vârf. Ridică braţul şi reaprinse flăcăruia albastră: Crezi că poţi rezista atât?

– Pot.

*

Bonney ieşi încet din recepţia turnului zgârie-stele, încă dârdâind, în ciuda aerului înmiresmat din parc, care-i adia prin jacheta kaki. O duzină de posedaţi se aflau afară, pe iarbă. Se strânseseră laolaltă, în grupuri mici, şi vorbeau încetişor, cu tonuri îngrijorate. Când o văzură, toate conversaţiile încetară. Se uitară la ea cu gânduri dominate de resentimente, cu chipuri

dure, neiertătoare. Era sâmburele revoluţiei.

Femeia îi privi rece şi sfidător. Ştia însă că ei nu aveau să-i mai asculte niciodată ordinele. Autoritatea consiliului Kierei se înecase în urma ei, în zgârie-stele. Dacă mai dorea să plece în urmărirea lui Dariat şi Rubra, trebuia s-o facă pe cont propriu. Unul contra unul, cea mai bună vânătoare cu putinţă. Ridică o mână spre faţă şi linse zgârieturile însângerate care-i brăzdau încheieturile falangelor. Surâsul ei îl făcu pe posedatul cel mai apropiat să bată un pas în retragere.

Lângă recepţie se găseau câteva camionete. Bonney sui în prima dintre ele şi ambală violent. Roţile se învârtiră iute şi smulseră cicatrice lungi de iarbă, când ea smuci de volan, întorcând vehiculul. Apoi se îndepărtă de recepţie, pornind către calota polară nordică.

Walkie-talkie-ul emise un piuit.

– Ce mai vrei acum? întrebă Rubra. Haide, a fost o vânătoare minunată, dar ai pierdut. Du-te la un bar decent şi bea ceva. Fac cinste.

– Încă n-am pierdut, spuse ea. El este încă pe acolo, pe undeva. Asta-nseamnă că pot câştiga.

– Ai pierdut totul. Aşa-zişii tăi colegi evacuează zgârie-stelele. Consiliul tău nu mai există. Din micul imperiu al Kierei nu va mai rămâne nimic, cu şleahta asta scăpată de sub control.

– Aşa-i, nu mai rămâne nimic. Doar eu şi băieţaşul. O să-l prind înainte să poată evada. Am dedus-o deja. Îl ajuţi s-ajungă la spaţioport. Dumnezeu ştie de ce, totuşi îţi pot strica jocul, la fel cum mi-ai făcut şi tu. Asta-nseamnă justiţie. Şi-n plus e amuzant.

*

E nebună de legat, comentă Dariat.

În acelaşi timp însă e un pericol real. Întotdeauna a fost, spuse Rubra.

Şi se pare că va continua. Mai ales dacă ajunge înaintea mea la fus. Ceea ce este o posibilitate reală.

Apa era acum la etajul doi. Dariat putea zări vârful traiectului de ingerare; tubul negru se termina printr-o bulă de lumină roz ceţoasă.

Alte nouăzeci de secunde îl aduseră la nivelul podelei incintei-rezervor. Ieşise în centrul unei caverne emisferice mari, ai cărei pereţi erau străpunşi de şase ieşiri uriaşe de conducte. Panglici

de apă încă şiroiau peste podeaua înclinată către buza traiectului.

Începu să înoate viguros spre margine, remorcând-o pe Tatiana. Femeia era aproape inconştientă; frigul îi pătrunsese adânc în corp. Chiar şi beneficiind de puterea sa energetică, lui Dariat îi fu foarte greu s-o tragă afară din apă. După aceea se lăsă să cadă lângă ea, dorind să fie uscaţi şi încălziţi. Aburi începură să li se ridice din haine.

Tatiana legăna capul într-o parte şi alta, gemând ca şi cum ar fi fost prinsă într-un coşmar. Se sculă în capul oaselor cuprinsă de spasme musculare şi cele câteva brăţări care-i rămăseseră zornăiră sonor. Vapori continuau să-i sfârâie din veşminte şi codiţele subţiri împletite. Clipi spre ei, uluită.

– Mi-este cald, rosti apoi uimită. N-am crezut că-mi va mai fi vreodată cald.

– Măcar atât am putut face.

– Acum s-a terminat?

Tonul ei copilăros şi plin de speranţă îl făcu pe bărbat să strângă din buze cu regret.

– Nu tocmai. Tot trebuie s-ajungem la spaţioport; există o rută prin conductele astea care ne va duce în cele din urmă la un tunel pentru tuburi şi nu va mai trebui să ieşim la suprafaţă. Însă Bonney a supravieţuit. Va-ncerca să ne oprească.

Tatiana îşi rezemă bărbia în palme.

– Stăpânul Thoale ne pune la-ncercare mai mult decât pe majoritatea oamenilor. Sunt convinsă că are motivele sale.

– Eu nu sunt convins. Dariat se sculă cu greu în picioare şi desfăcu harnaşamentul de perne: Îmi pare rău, dar trebuie să pornim.

Femeia încuviinţă jalnic.

– Vin.

*

Echipele de căutare organizate de Bonney şi locţiitorii ei se îndepărtau de zgârie-stelele din Valisk. Şocul inundării era vădit în paşii târşâiţi şi în ochii îngroziţi. Posedaţii ieşeau din recepţii, consolându-se unii pe alţii în măsura în care puteau.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, fu gândul care răsună printre ei aidoma unui Consens Edenist. Reveniseră la realitatea mântuitoare. Ei erau cei aleşi, norocoşii, binecuvântaţii. Viaţa eternă şi darul preţios al senzaţiilor le fuseseră la îndemână.

Rubra le arătase însă cât de fragilă era revendicarea aceea.

O putuse face deoarece ei rămăseseră într-un univers în care puterile sale erau pe măsura puterilor lor. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Planete întregi scăpaseră de cerurile deschise şi de represaliile Confederaţiei, în timp ce ei rămăseseră pe loc pentru a momi corpuri noi. Ideea Kierei... şi fusese o idee bună, îndrăzneaţă şi viguroasă. Veşnicia petrecută între limitele unui singur habitat ar fi fost grea, iar ea întrezărise o cale de înaintare.

De aceea se supuseseră conducerii ei şi a consiliului pe care-l înfiinţase, fiindcă avusese dreptate. La început. Acum însă ei îşi sporiseră numărul, Kiera plecase să le negocieze participarea într-un război periculos şi Bonney îi asmuţise împotriva lui Rubra pentru a-şi satisface vendeta personală.

Gata! Se terminase cu riscurile. Se terminase cu aventurile prosteşti. Se terminase cu sălbăticiile bolnave ale vânătorii. Sosise timpul să lase în urmă toate astea.

*

Camioneta gonea pe făgaşele bătătorite de nenumărate roţi peste câmpia semiaridă ce înconjura calota polară nordică a Valiskului. Bonney ambalase la maximum şi motoarele axiale erau suplimentate de puterea ei energetică. Bolovanii şi şanţurile puţin adânci ce-i brăzdau drumul trimiteau vehiculul prin aer în salturi lungi, puţin înalte.

Bonney nici măcar nu sesiza zgâlţâiturile, ce ar fi produs leziuni interne oricărui non-posedat care ar fi stat alături de ea. Mintea îi era concentrată complet asupra calotei polare a cărei bază se afla la cinci kilometri în faţă. Îşi imagina cum camioneta ei veche şi greoaie depăşea capsula aerodinamică de tub care luneca pe şină magnetică prin tunelul de dedesubt. Cea în care ştia că ar fi fost Dariat.

Abia putea distinge hăt în faţă linia întunecată a drumului în serpentine, care suia până la platoul mic aflat la doi kilometri deasupra câmpiei. Dacă ar fi putut ajunge la intrarea în pasaj înainte ca Dariat să fi ieşit din tunelurile de canalizare şi să se fi îmbarcat într-un vagonet de tub, ar fi putut într-adevăr să ajungă înaintea lui la incinta axială.

Un sentiment de mulţumire începu să i se infiltreze în minte. O insinuare perfidă, care-i cerea să răspundă, să-şi genereze propria satisfacţie visătoare, s-o dedice întregului.

– Ticăloşii!

Izbi furioasă cu palma în volan şi mânia o izolă de îmbrăţişarea iubitoare ce creştea împrejurul ei. Începuseră – începuseră adunarea puterii, partajarea, reuniunea dorinţelor. Cedaseră, *capitulaseră* înaintea temerii lor de laşi. În scurt timp Valiskul avea să navigheze calm în afara acestui univers, ferindu-i de orice ameninţare posibilă, dedicându-i unei existenţe de plictiseală veşnică.

Ei bine, nu şi pentru ea! Un şoim-de-iad o putea lua de aici, ducând-o departe, acolo unde existau lupte şi incitare. Însă asta numai după ce avea să se ocupe de Dariat. Avea să fie timp. Trebuia să fie.

Camioneta îşi spori viteza. Insistenţa încăpăţânată a femeii devia o fracţiune din prodigioasa disfuncţie a realităţii care se coagula în jurul habitatului. Himera absolută devenea realitate concretă.

Bonney râse încântată în timp ce vehiculul gonea pe drumeag, ridicând în urmă un nor învolburat de praf ocru des, în vreme ce în jurul ei, pâlcurile micuţe de iarbă, cactuşi şi licheni deschideau muguri mari de flori adventive. Deşertul banal se transforma în mod discret şi miraculos într-o grădină bogată şi dezlănţuită de culori, pe când noii stăpâni ai Valiskului se pregăteau să-şi pună în scenă viziunea asupra paradisului.

*

Consensul Kohistan avea o mie şi una de întrebări despre natura posedării şi a lumii de dincolo. Dariat stătea liniştit în vagonetul de tub care-l ducea spre incinta axială şi încerca să ofere răspunsuri la cât putea de multe. Îi lăsă chiar şi să asculte strigătele teribile ale sufletelor pierdute care-i infestau fiecare gând, astfel încât să ştie şi ei, să înţeleagă constrângerea teribilă care-i mâna pe toţi posesorii.

Mă simt bizar, anunţă Rubra. **Este ca şi cum aş fi beat sau ameţit. Cred că ei încep să-mi pătrundă în rutinele de gândire.**

Nu, spuse Dariat. El însuşi conştientiza acum disfuncţia realităţii care penetra în polipul învelişului. În depărtare un cor de minţi cânta un imn de fericire adresat înălţării. **Ei se pregătesc să părăsească universul. Nu mai dispunem de mult timp.**

Putem confirma asta, interveni Consensul. **Şoimii noştri**

de vid aflaţi în misiune de observare anunţă că pe carcasa ta, Rubra, apar pete mari de lumină roşie. Şoimii-de-iad par foarte agitaţi. Îşi părăsesc piedestalele de andocare.

Nu lăsa să se-ntâmple asta, băiete, zise Rubra. **Vino-n mine, te rog, transferă-te acum. Putem învinge, îi putem opri să ducă Valiskul în limanul lor nenorocit. Încă-i mai putem beli.**

În niciun caz cu Tatiana aici. N-o voi condamna la aşa ceva. Mai avem timp.

Bonney aproape c-a ajuns la platou.

Iar noi aproape c-am ajuns la baza calotei polare. Vagonetul ăsta poate sui direct până la incinta axială. Ea trebuie să urce trei kilometri pe scări. O vom întrece cu uşurinţă.

*

Fum albastru răbufni din cauciucurile camionetei când Bonney frână, derapând, în exteriorul intrării întunecate a pasajului. Sări de pe locul şoferului, cu dinţii superiori ascuţiţi coborâţi peste buza inferioară într-un rânjet sălbatic permanent. Ochii tiviţi cu roşu mijiră în fante letargice şi femeia privi în sus la stânca abruptă de polip cenuşiu din faţă, parcă derutată de apariţia ei. Toate mişcările aveau lentoarea unui nătâng. Răsuflarea îi şuiera zgomotos pe nări.

Ignoră pasajul şi rămase perfect nemişcată, coborându-şi braţele şi aducându-le în faţă, astfel încât palmele i se încrucişară peste vintre. Capul i se plecă mult şi ochii se închiseră complet.

*

Ce dracu' mai face? întrebă Dariat. **Pân-acum a fost disperată s-ajungă sus.**

Pare ca şi cum s-ar ruga.

Cumva mă-ndoiesc în privinţa asta.

Vagonul tubului ajunse la baza calotei polare şi porni să urce panta spre butuc. Un ţiuit ascuţit pătrunse la interior. Dariat simţi că încetiniră, apoi accelerară din nou.

La naiba, am căderi energetice prin tot habitatul. Mă refer la acele secţiuni ale mele pe care încă le mai pot percepe. Mă micşorez, băiete, există locuri în care gândurile mele au încetat. Ajută-mă!

Disfuncţia realităţii se consolidează. Cinci minute! Mai

rezistă cinci minute!

*

Costumul kaki al lui Bonney se întuneca şi simultan textura sa căpăta un aspect lucios. Începea să se gârbovească, iar picioarele i se crăcănară şi subţiară. Urechi ascuţite apărură din părul tot mai scurt de pe ţeastă. De acum nu mai exista costum, ci doar o blăniţă neagră.

Ridică brusc capul de rozător şi emise un ţipăt asurzitor prin gura rotundă ticsită de colţi. Ochii sclipeau roşu drăcesc. Depărtă fostele braţe şi-şi deschise larg aripile noi. Membrana pieloasă era îndeajuns de subţire pentru a fi translucidă, dezvăluind o dantelă de vinişoare negre minuscule sub suprafaţa chihlimbariu-închis.

Futu-i! exclamă Rubra. **Nu se poate, tu-i maica mă-sii! Nu-mi pasă cum arată, dar are greutate prea mare ca să poată zbura.**

Asta nu va mai conta, spuse Dariat. **Disfuncţia realităţii e-ndeajuns de puternică pentru a o susţine; acum ne găsim într-un univers de legendă. Dacă vrea să zboare, va zbura.**

Bonney alergă câţiva paşi pe platou, după care aripile îi coborâră o dată, iute, şi ea se înălţă în aer. Bătu întruna din aripi, ridicându-se repede şi ţipătul ei triumfător răsună peste polipul orb. Zborul i se transformă într-o curbă strânsă pe măsură ce câştigă înălţime, evoluând într-o spirală, odată cu fâlfâiturile mai line şi în acelaşi timp mai apăsate.

Mă va prinde, rosti Dariat îngrozit. **Va ajunge înaintea mea la incinta axială. N-o s-o pot scoate pe Tatiana de aici.**

– Anastasia! strigă el. Iubirea mea, nu se poate sfârşi aşa! Nu din nou. Nu se poate să-ţi înşel iarăşi aşteptările.

Tatiana îl privi speriată, neînţelegând.

Fă ceva, imploră el.

Ce?

Glasul mintal al lui Rubra era slab şi lipsit de interes.

Aminteşte-ţi de clasici, zise Consensul Kohistan. **Până azi Icar şi Dedal au fost singurii oameni care au zburat vreodată cu propriile lor aripi. Numai unul a supravieţuit. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu Icar.**

Bonney se afla deja la trei sute de metri deasupra platoului,

plutind în sus pe un curent termic furtunos, când observă schimbarea. Lumina se modifica, ceva ce nu se putea întâmpla niciodată într-un habitat. Îşi deplasă echilibrul, răsucindu-se pe vârful unei aripi, şi zbieră înaintea încântării pure produse de vântul care-i lovea faţa. Peisajul cilindric se întindea înaintea ei, presărat de mânjeli curbe de nori roşii. Scânteierea vie dinspre rezervorul circular absenta pentru prima dată. Toată banda de apă părea întunecată; femeia abia dacă putea distinge vreo trăsătură pe calota polară sudică. În acelaşi timp însă lumina sporea de jur împrejur. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Ambele calote polare erau menţinute permanent într-o umbră pestriţă, un efect care se datora naturii tubului de lumină axial: o plasă din conductori organici în formă de cilindru subţire care copia forma habitatului în sine. Plasa se îngusta la ambele capete, transformându-se într-un mănunchi aproape solid de cabluri ce suspendau segmentul principal între cei doi butuci. La opt sute de metri de butuc în sine, plasma pe care o conţinea se diminua la nivelul unei pâcle uşor violete.

Bonney putea acum să vadă cornul acela din ioni retrăgându-se din butucul sudic, pe măsură ce Rubra creştea energia care trecea prin cablurile din capătul respectiv. Câmpul magnetic se extindea pentru a comprima plasma în lungul tubului. În capătul nordic, Rubra opri complet energia dintr-o secţiune precisă a plasei. Plasma răbufni prin orificiul acela, dilatându-se strălucitor când se eliberă din liniile de flux restrictive.

Din locul în care se afla Bonney, păru ca şi cum o mică bombă cu fuziune detonase deasupra ei, expediindu-şi în jos norul în formă de ciupercă ce se lăţea rapid.

– Toate astea, strigă ea nevenindu-i să creadă, doar pentru mine?!

Aerul prins în căuşul calotei polare fu sfâşiat de plasma care gonea şi o rostogoli nebuneşte pe femeie, cu aripile rupte, învelindu-i trupul ca o mantie de catifea. Apoi frontul de undă din atomi mistuitori o mătură aidoma răsuflării unui zeu solar furios. Nu avea nimic din mânia şi puterea unei explozii de fuziune autentice; până ajunse la ea, plasma nu mai era decât o ceaţă rarefiată încărcată electric care-şi pierdea rapid coeziunea. Cu toate acestea se deplasa de cinci ori mai rapid decât orice tornadă naturală şi avea temperatura de zeci de mii de grade. Corpul femeii se dezintegră în aşchii de lumină arămie ce lăsară

în urmă dâre de fum negru, până jos de tot, pe deşertul plin de splendoare.

*

O sirenă începu să fluiere imediat ce Dariat rupse sigiliul trapei; jumătate din panourile luminescente de pe coridor se înroşiră şi pâlpâiră agitat. El ignoră vacarmul şi pluti prin mica ecluză metalică.

Capsula de salvare era o sferă simplă cu diametrul de patru metri, cu o singură punte pe care douăsprezece cuşete de acceleraţie gros capitonate erau dispuse ca petalele dintr-o corolă. Dariat ieşi dintr-o trapă dispusă în centrul lor. Exista un singur panou de comenzi şi instrumente, însumând practic o serie de comutatoare de alimentare cu energie. Le deschise pe toate şi văzu cum indicatoarele de stare se înverzesc.

Tatiana se trase cu grijă prin ecluză, părând periculos de aproape de a vomita. Codiţele împletite îi roiau în jurul capului, iar mărgelele lor clincăneau încetişor când se loveau între ele.

– Aşează-te în oricare cuşetă, o instrui Dariat. Sistemele navetei se activează.

Femeia se roti precaut într-o cuşetă. Plasele de siguranţă se depliară din ambele părţi şi o cuprinseră.

Dariat se aşeză în cuşeta din faţa ei, astfel încât picioarele îi erau orientate către picioarele Tatianei.

Celelalte capsule sunt armate?

Da. Majoritatea. Dariat, eu nu mai exist de acum de cealaltă parte a zgârie-stelelor; nu văd nimic, nu simt nimic, nici măcar nu gândesc acolo.

Încă un minut, asta-i tot.

Se ridică şi tastă secvenţa de lansare. Trapa ecluzei coborî.

– Eu voi pleca în curând, Tatiana, şi Horgan îşi va recăpăta controlul asupra trupului său. Ai grijă de el, n-are decât cincisprezece ani. Va suferi.

– Sigur că da.

– Eu... eu ştiu că Rubra ne-a silit practic să fim împreună pentru a pune presiune pe mine. Mă bucur totuşi că te-am cunoscut.

– Şi eu mă bucur. În felul ăsta s-au domolit o mulţime de demoni. Mi-ai arătat că mă-nşelasem.

– În ce fel?

– Crezusem că ea a greşit cu tine. N-a fost aşa. Atât doar că

tratamentul a durat foarte mult. Va fi mândră de tine când vei ajunge finalmente la ea.

Două treimi din carcasa Valiskului strălucea fluorescent în stacojiu scânteietor; lumină roşiatică orbitoare sclipea prin ferestrele zgârie-stelelor. La interior posedaţii erau uniţi şi puteau percepe acum întregul habitat. Curgerea fluidelor şi gazelor sale prin reţeaua de tuburi şi conducte le era la fel de familiară ca şi sângele care le era pompat prin vene şi artere. Deveniseră de asemenea vizibile şi rutinele de gândire ale lui Rubra, care trosneau prin straturile neurale ca nişte rafale de perdele de fulgere. Gândurile lui încetineau şi se diminuau, retrăgându-se prin lungimea cilindrului, pe măsură ce devenea dominantă voinţa posedaţilor de a-i alunga blestemul din vieţile lor.

Ei ştiau acum despre toţi non-posedaţii supravieţuitori pe care Rubra îi ascunsese prin interior. Douăzeci şi opt scăpaseră de vânătoarea lui Bonney şi tremurau în nişe şi alcovuri obscure ce presărau structura carcasei; erau speriaţi şi în acelaşi timp nesiguri faţă de strălucirea rubinie care ieşea din polip. Posedaţii nu mai erau însă interesaţi de soarta lor. Strădaniile anterioare de a-i găsi luaseră sfârşit. Îi percepeau până şi pe Dariat şi Tatiana care zăceau răstigniţi în cuşetele de acceleraţie din capsula de salvare, aşteptând calculatorul să numere secundele până la lansare. Nimeni nu obiecta dacă ei doreau să plece.

Modificări profunde se propagau în exteriorul habitatului. Interstiţii de dimensiuni nanonice se deschideau pe neaşteptate, doar pentru a se închide după câteva milisecunde. Spuma necontenită de fluctuaţii crea valuri de distorsiune similare celor generate de şoimii-de-vid. Le lipsea totuşi orice fel de ordine sau focalizare. Haosul vizitase continuumul spaţio-temporal local, slăbindu-i ţesătura în jurul carcasei. Şoimi-de-iad furioşi roiau deasupra calotei polare nordice. Harpii şi nave stelare hiperspaţiale se roteau şi se învârteau una în jurul celeilalte cu viteze extrem de riscante. Traiectoriile le erau periculos de instabile, deoarece efectele masive de distorsiune le izbeau ca pe nişte frunze prinse în furtună.

Corpurile! răcneau ei spre posedaţii protejaţi din interior care erau capabili de afinitate. **Kiera ne-a promis corpurile din tau-zero! Dacă plecaţi acum, nu le vom mai avea niciodată. Ne condamnaţi la existenţă în construcţiile**

astea.

Ne pare rău, era unicul răspuns stingherit, dar ferm.

Senzori de luptă fură activaţi, când setea de răzbunare reverberă prin banda de afinitate. Coduri de activare fură încărcate în viespi de luptă.

Dacă ni se neagă eternitatea în formă umană, atunci vă veţi alătura nouă în acelaşi abis.

Unicele rutine de gândire funcţionale care-i rămăseseră lui Rubra erau cele din calota polară nordică. În rest, totul era invizibil pentru el, simţurile îi fuseseră amputate. Câteva imagini misterioase continuau să-i parvină de la procesoarele bitek care interfaţau cu arhitectura electronică a spaţioportului invers rotativ. Imagini sepia tremurătoare de coridoare goale, capsule de tranzit staţionare şi secţiuni grile-externe pustii. Odată cu ele soseau fluxurile de date de la reţeaua de comunicaţii a spaţioportului.

Şi Rubra pierduse aproape orice interes faţă de ele. „Dariat”, se gândea, „a amânat prea mult transferul; băiatul este prea împotmolit în obsesiile şi sentimentele lui de vinovăţie. A sosit sfârşitul, noaptea mă eclipsează finalmente după atâtea secole. Păcat! Mare păcat. Cel puţin, însă, ei îşi vor reaminti numele meu cu un blestem, în timp ce vor vegeta pentru eternitate.”

Lansă toate capsulele de salvare din spaţioport.

Acum, suspină Dariat.

Doisprezece *g* îl izbiră în cuşeta de acceleraţie. Vederea îi dispăru într-o scânteiere purpurie. Şi după treizeci de ani straturile neurale nu i se mai împotriviră.

Două entităţi – două ego-uri – se ciocniră. Memorii şi şabloane de personalitate fuzionară la un nivel fundamental. Ostilitate, antipatie, furie, regret, ruşine, toate se revărsară abundent din ambele părţi, iar acum nu te mai puteai ascunde de ele. Straturile neurale vibrară de momente colective de iritare scandalizată când secrete de mult tăinuite fură dezvăluite scrutărilor pârjolitoare. Însă indignarea se domoli când cele două fire distincte de gândire începură procesul de împletire şi integrare într-un tot funcţional.

O jumătate aduse în împerechere mărimea fizică, uriaşele straturi neurale, vii, totuşi inerte sub vraja disfuncţiei realităţii; din cealaltă jumătate sosi efectul energetic, mic într-un singur om, dar cu potenţial nelimitat. În primele cinci secunde ale

transferului, esenţa lui Dariat operă într-o secţiune cu volumul de numai câţiva metri cubi din straturile neurale. La nivelul acela era suficient pentru a opri disfuncţia realităţii posedaţilor să paralizeze şi mai mult din straturile neurale. Pe măsură ce integrarea progresă şi rutinele de gândire se amalgamară şi se multiplicară, începu să se extindă. Porţiuni tot mai mari din straturile neurale se treziră pentru a o găzdui.

Oripilaţi, posedaţii văzură, realmente literal, cum visurile li se spărgeau de jur împrejur.

Gata, lăbarilor, rosti noua personalitate a Valiskului. ***BAIRAMUL S-A TERMINAT.***

O sută de şoimi-de-vid de la Consensul Kohistan se materializară imediat după lansarea capsulelor de salvare. Apariţia lor la zece kilometri de spaţioportul invers rotativ al Valiskului îi luă prin surprindere pe şoimii-de-iad deja agitaţi. Vidul cosmic dintre cele două roiuri duşmane de nave stelare bitek fu brăzdat de lasere de ţintire şi impulsuri radar.

Nu angajaţi nicio ţintă, ordonară şoimii-de-vid. **Habitatul trebuie lăsat intact, capsulele de evadare nu trebuie vătămate.**

Doi şoimi-de-iad lansară imediat o salvă de viespi de luptă. Rachetele cu combustibil solid abia le îndepărtaseră de suporturile lor de lansare, înainte de a fi lovite de laserele cu raze X ale şoimilor-de-vid. Fu o demonstraţie perfectă a dezavantajului de care sufereau şoimii-de-iad în orice situaţie de luptă la distanţă mică. Efectul energetic le reducea sistemele electronice la o inferioritate jalnică.

Interstiţii de găuri-de-vierme se deschiseră şi şoimii-de-iad plonjară în ele, evitând alte confruntări, abandonându-şi vechiul sălaş într-un siaj de obscenităţi şi ameninţări.

Peste două sute de capsule de salvare se îndepărtau de spaţioportul Valiskului. Rachete cu combustibil solid ardeau topaz strălucitor, dăruind grilajului sur şi mohorât al spaţioportului un răsărit de zori fără egal. Când trenele dilatate de flăcări şi fum muriră, un pâlc de cinci şoimi-de-vid se repezi pentru a intercepta o singură capsulă.

Tatiana ştia că Dariat dispăruse; corpul i se micşorase cumva, nu ca mărime, dar cu certitudine ca prezenţă. Părea ca şi cum teribila strivire a acceleraţiei îl lăsase în urmă, diminuând adolescentul de pe cuşetă. Horgan începu să se tânguie. Femeia

se eliberă din plasele de reţinere şi pluti spre el, uitând de propria-i greaţă provocată de imponderabilitate înaintea cuiva ale cărui suferinţe erau încă şi mai teribile.

– Gata, gata, şopti Tatiana strângându-l la piept. S-a terminat acum. Te-a părăsit pentru totdeauna.

Fu ea însăşi surprinsă faţă de nota de regret care i se strecurase în voce.

Şoimii-de-vid făcură joncţiunea cu capsula Tatianei, îi recuperară ocupanţii, apoi se îndepărtară de habitat cu şapte *g.* Valisk găzduia acum un război de lumini. Fluorescenţa roşie iniţială era asediată de o pâlpâire purpurie viguroasă care baleia carcasa începând de la calota polară nordică. Odată cu creşterea în mărime, zona purpurie sporea şi în intensitate.

La zece minute după lansarea capsulelor de salvare, ultima sclipire de roşu fu stinsă. În momentul acela şoimii-de-vid se aflau la şapte sute de kilometri depărtare şi continuau să se îndepărteze cu doi *g.* Nimeni nu ştia cu exactitate care ar fi fost o distanţă sigură. După aceea câmpurile lor de distorsiune detectară reducerea masei Valiskului. Ultima imagine a habitatului pe care o primiră blisterele lor senzoriale fu a unei microstele alb-purpurie care lucea rece. În miezul rupturii fotonice, spaţiul în sine fu perforat sub tensiunea incredibilă exercitată de tipare energetice bizare.

Când strălucirea se micşoră şi spaţiul îşi regăsi echilibrul, nu mai exista niciun indiciu al existenţei habitatului. Oricât de amănunţit investigară, şoimii-de-vid nu putură descoperi reziduuri de energie sau particule mai mari decât un grăunte de praf. Valisk nici nu se vaporizase, nici nu se pulverizase, ci pur şi simplu părăsise complet universul.

*

Dariat făcu unicul lucru pe care nu se mai aşteptase să-l facă vreodată. Deschise ochii şi privi în jur. Propriii săi ochi în propriul său corp; aşa gras şi respingător cum era, îmbrăcat în obişnuita lui togă jegoasă.

Priveliştea care-l întâmpină era familiară: una dintre numeroasele văi puţin adânci ce brăzdau câmpiile cu iarbă trandafirie din Valisk. Dacă nu se înşela profund, era aceeaşi zonă pe care o ocupase tribul Anastasiei în ziua când murise femeia.

– Asta-i viaţa de apoi? întrebă el cu glas tare.

Nu se putea să fie aşa. Exista de asemenea o amintire evazivă, uşoara ameţire a visului care te părăseşte la deşteptare. Ceva despre o separare, despre smulgerea din…

Fuzionase cu Rubra şi ei doi deveniseră o singură entitate, înfrângând inamicul prin ducerea Valiskului pe un tărâm, sau într-o dimensiune, ori într-o stare despre care intuiseră că ar fi fost intrinsec adversă sufletelor posedate. Poate că ei creaseră pur şi simplu locul acesta nou, dorindu-i existenţa. După care timpul o luase razna.

Privi împrejurimile cu mai multă atenţie. Era Valiskul, neîndoielnic. Marea circulară se afla la patru kilometri depărtare, cu pâlcurile sale de atoli uşor de recunoscut. Când se întoarse în cealaltă parte, zări o cicatrice neagră şi lată care cobora pe două treimi din calota polară nordică.

Tubul de lumină axial strălucea mai slab decât ar fi trebuit, chiar şi ţinând seama de pierderea de plasmă. Radia un soi de crepuscul, însă sur, nu ca magnificul amurg auriu pe care Dariat îl văzuse în fiecare zi a vieţii. Câmpia ierboasă era neplăcut de apatică, aidoma unui ecou al acelei atmosfere bolnăvicioase. Insectele încremeniseră în hibernare; păsările şi rozătoarele se furişaseră tăcute în cuiburi şi vizuini, ba până şi florile îşi pierduseră luciul natural.

Dariat se aplecă să culeagă un mac moleşit. Iar mâna lui durdulie trecu prin tulpina florii. Se holbă la ea uluit, văzând pentru prima dată că era vag translucid.

În cele din urmă şocul eliberă înţelegerea. Un loc ostil posesorilor, un loc care să-i exorcizeze din gazdele lor înrobite, care să le nege puterea energetică. Aceea era destinaţia spre care el şi Rubra îndreptaseră habitatul.

– Oh, Thoale, ticălosule nemernic! Sunt o fantomă…

26

Ambasada Kulu se găsea în imediata vecinătate a cartierului guvernamental central al Harrisburgului: o clădire cu cinci niveluri în tradiţia civică, cu ziduri din blocuri de granit şi ferestre elaborat cioplite. Turnuleţe zvelte şi sculpturi retro-moderniste se înşiruiau pe acoperiş în încercarea de a conferi un grad de interes faţadei dezolante. În zadar însă, deoarece granitul ubicuu din Harrisburg reducea până şi arhitectura cea mai ornată la nivelul unei fortăreţe neo-gotice. Nu ajuta cu nimic nici măcar locul în care se afla: unul dintre cartierele cele mai bogate, cu parcuri, străzi largi şi arbori bătrâni de secole. Un paralelipiped cu birouri rămânea un paralelipiped cu birouri, indiferent cu câte cosmetice ar fi fost fardat.

Printre vecinii săi se numărau firme bogate de avocatură, sediile din capitală ale unor companii mari şi blocuri mici cu duplexuri scumpe. Chiar de vizavi, dintr-un birou care afirma că ar fi aparţinut unui broker pentru închirieri de curse aeriene, poliţia de securitate din Tonala urmărea non-stop toate persoanele care intrau sau ieşeau. Cu patruzeci de minute în urmă, trecuse la starea de alertă III galben (acţiune secretă străină iminentă), când cinci limuzine ecranate aparţinând misiunii diplomatice coborâseră în garajul subteran al ambasadei. Niciunul dintre agenţii de serviciu nu era sigur dacă starea aceea de alertă se aplica situaţiei prezente; potrivit colegilor lor de la spaţioportul oraşului, limuzinele erau pline cu edenişti.

Sosirea lui Samuel şi a echipei sale atrăsese de asemenea interes considerabil din partea personalului ambasadei. Feţe curioase, uşor neliniştite, priviră aproape prin toate uşile cum Adrian Redway îi conduse pe Monica Foulkes şi noii ei aliaţi prin clădire. Coborâră cu liftul la opt niveluri sub pământ, până la un etaj care nu figura pe niciunul dintre planurile stocate în calculatorul de construcţii civile al consiliului municipal.

Adrian Redway se opri la uşa centrului operativ al staţiei ASE şi-l privi stânjenit pe Samuel. Ochii lui trecură peste umerii edenistului înalt spre ceilalţi şase edenişti care aşteptau răbdători pe coridor.

– Uitaţi care-i treaba, rosti el apăsat. Nu vreau să fiu bădăran,

dar ăsta-i locul din care noi conducem şi corelăm toată reţeaua de agenţi Tonala. Nu cred că este nevoie să intraţi toţi, nu?

Sprâncenele îi vibrară plin de speranţă.

– Bineînţeles că nu, zise Samuel cu amabilitate.

Monica emise un suspin nemulţumit. Îl cunoştea de acum suficient de bine pe Samuel ca să nu aibă nevoie de afinitate pentru a şti că era nedumerit de ciudăţenia conceptului. Dacă un singur edenist intra într-o încăpere, atunci teoretic ei toţi intrau acolo. Flutură din palmă către el, un gest uşor stingher. Bărbatul îi răspunse, făcându-i cu ochiul.

Centrul operativ semăna perfect cu sediul oricărei companii comerciale de mărime mijlocie. Beneficia de aer condiţionat, deşi degaja în acelaşi timp o senzaţie stranie de îmbâcsire, avea birouri standard cu blocuri procesoare (mai sofisticate decât de obicei), ecrane murale mari, coloane AV montate pe plafon şi oficii laterale cu pereţi din sticlă fumurie. Unsprezece agenţi ASE stăteau în scaune mari capitonate cu piele şi monitorizau ceea ce puteau din actuala situaţie militară şi politico-strategică a planetei. Informaţiile deveneau o resursă preţioasă, deoarece reţeaua de comunicaţii a Tonalei începuse să sufere căderi; singura certitudine câştigată din examinarea tabloului general era gradul de apropiere de o confruntare universală pe orbită.

Starea de urgenţă a Tonalei fusese imitată de celelalte naţiuni. Apoi cu douăzeci de minute în urmă, înaltul comandament Tonala confirmase că pierduse staţia Spiritul Libertăţii în faţa unor elemente străine necunoscute. Drept răspuns, cinci nave de război fuseseră trimise pentru a le intercepta pe *Urschel, Raimo* şi *Pinzola,* ca să încerce să afle ce se întâmplase. Toate celelalte guverne se plânseseră că decolarea lor în momentul acela constituia o acţiune deliberat provocatoare.

Adrian îi conduse pe Monica şi pe Samuel într-o sală de conferinţe aflată în partea opusă a centrului operativ.

– Analistul meu şef estimează că dispunem de maximum două ore până la începerea reală a ostilităţilor, rosti el posac după ce se aşeză în capul mesei.

– Detest s-o spun, replică Monica, dar problema aceasta este secundară pentru misiunea noastră. Noi trebuie s-o protejăm pe Mzu. Ea nu poate fi ucisă sau capturată, deoarece ar fi un dezastru pentru Confederaţie.

– Da, am accesat raportul, încuviinţă Adrian pe acelaşi ton posomorât. Alchimistul este în sine un lucru rău, dar în mâinile posedaţilor…

– Un detaliu pe care încă poate că nu-l ştiaţi, interveni Samuel. Fregatele *Urschel, Raimo* şi *Pinzola* aparţin Organizaţiei. Capone ştie probabil că dr. Mzu se află aici, iar reprezentanţii lui nu vor dovedi nici reţinere, nici subtilitate. Acţiunile lor ar putea declanşa foarte bine războiul.

– Iisuse, după sosire au trimis la sol nişte avioane spaţiale! Nimeni nu ştie unde dracu' – acoperirea senzorială a planetei a fost rasă.

– În ce stare se află acoperirea defensivă aeriană locală a oraşului? întrebă Monica.

– Este rezonabil de intactă. Kulu a furnizat hardware-ul acum unsprezece ani; nu-i nici pe departe de mâna întâi, dar continuă să fie funcţional. Ambasada are un flux informaţional neoficial din cartierul general al Forţei Defensive Tonala.

– Aşadar, dacă avioanele spaţiale se apropie de Harrisburg, vei fi în stare să ne avertizezi?

– Nicio problemă!

– Bun, asta ar trebui să ne câştige un respiro de vreo două minute. Întrebarea următoare: aţi găsit-o pe dr. Mzu?

Adrian se prefăcu jignit.

– Bineînţeles, rânji el larg. Noi suntem ASE, aţi uitat?

– Nu, n-am uitat; adevărul este întotdeauna mai oribil decât zvonurile. Unde-i?

Adrian dataviză agentului care rula misiunea de supraveghere a lui Mzu.

– S-a cazat la hotelul Mercedes, mai exact Voy a făcut-o, imediat după sosire. Au întreprins foarte puţine eforturi de a-şi acoperi urmele; Voy a utilizat un disc de credit înregistrat sub un alias, însă care are şablonul ei bioelectric. Mai amatori decât atât nu se poate!

– Nici măcar nu-s amatori, ci doar nişte puşti, spuse Samuel. În asteroidul lor i-am scăpat, fiindcă acţionam în contratimp. Aici însă sunt complet lipsiţi de apărare în faţa unor agenţii profesioniste.

– Voy a contactat totuşi o firmă de securitate locală, zise Adrian, dar până la urmă n-a mai angajat-o. Solicitarea ei de bodyguarzi a fost anulată. Pe de altă parte se pare că sunt în

legătură cu nişte localnici. Nu ştim siguri cine sunt respectivii. În tot cazul, pe Nyvan nu există partizani garissani.

– Despre câţi localnici este vorba? se interesă Monica.

– Credem că trei sau patru. Nu ştim cine sunt, aşa că-i greu să fim siguri.

– Şi-au manifestat interesul şi alte agenţii?

– În sistemul calculatorului hotelului au fost lansate trei programe-sondă. Nu am putut depista originea niciuneia. Indiferent cine ar fi, au programe de blocare de mâna-ntâi.

– Mzu mai este în Mercedes? întrebă Monica.

– Nu în clipa aceasta, dar se îndreaptă spre hotel, revenind de la o întâlnire la compania Opia. Cei din grupul ei se dau drept reprezentanţi ai Forţei Defensive Dorado, ceea ce le oferă un motiv valid pentru a cumpăra armament. Dintr-o clipă în alta agentul nostru din companie ar trebui să ne trimită un raport despre întâlnirea respectivă.

– Excelent, zise Monica. O vom intercepta la hotel.

– Foarte bine. Adrian o privi nervos: Poliţia locală nu va aprecia asta.

– Trist, dar irelevant. Poţi încărca o autorizaţie de prioritate pentru zbor în reţeaua aeriană defensivă a oraşului?

– Sigur că da, deţinem codurile de autoritate finală.

– Perfect, atunci fii pregătit s-o faci pentru avionetele edeniste. Le vom utiliza pentru evacuare, imediat după ce o reţinem pe Mzu.

– Dacă faceţi o manevră ca asta, spuse Adrian, probabil că Regatul va fi expulzat din întregul sistem. Naţiunile de pe Nyvan se urăsc de moarte între ele, dar îi urăsc şi mai mult pe cei din exteriorul sistemului.

– Mzu dorea un loc care să fie suficient de necinstit şi lacom pentru a-i furniza arme fără să pună întrebări. Dacă planeta aceasta şi-ar fi dezvoltat o civilizaţie decentă, atunci ea nici măcar n-ar fi aici. Nu se pot învinui decât pe ei înşişi. Pentru numele lui Dumnezeu, au avut la dispoziţie cinci secole!

Samuel gemu dojenitor.

Adrian tăcu câteva clipe fără s-o privească pe femeie.

– Tocmai a raportat conducătorul celei de-a doua echipe de supraveghere. Îl urmăreşte pe Calvert acela, aşa cum aţi cerut.

– Şi?

– Imediat după asolizare, căpitanul Calvert a contactat un

expert în securitatea datelor, un anume Richard Keaton, care se pare că a făcut treabă bună pentru el. Ba chiar probabil că unul dintre programele-sondă din calculatorul hotelului îi aparţine. Actualmente ei se găsesc într-un automobil care se îndreaptă în direcţia generală a hotelului Mercedes. Vor ajunge acolo înainte voastră.

– Căcat! Blestematul ăla de Calvert…

– Vrei să-l eliminăm?

– Nu, interveni Samuel şi opri răbufnirea Monicăi cu o privire fermă. În clipa de faţă orice acţiune în hotel va aduce poliţia acolo înainte de sosirea noastră. Şi aşa reţinerea lui dr. Mzu nu va fi simplă.

– Bine, mârâi femeia.

– Echipa mea o poate reţine pe Mzu pentru voi, zise Adrian.

Monica fu ispitită de ideea aceea – orice, numai să rezolve o dată cazul!

– Câţi oameni ai acolo?

– Trei maşini şi şapte agenţi.

– Mzu este însoţită de minimum patru oameni, spuse Samuel.

– De acord, făcu Monica pe un ton de regret. Sunt prea mulţi, şi Dumnezeu ştie cu ce sunt înarmaţi, mai ales localnicii aceia necunoscuţi. Avem nevoie de garanţia succesului de la prima tentativă. Adrian, cere-i echipei tale să continue supravegherea. O să ne alăturăm ei imediat ce putem.

– Crezi că Mzu se va împotrivi? întrebă Adrian.

– Sper să n-o facă, răspunse Samuel. La urma urmelor, nu-i idioată; trebuie să ştie că situaţia de pe Nyvan se deteriorează de la un minut la altul. Asta poate să ne uşureze acţiunile. Ar trebui să începem cu propunerea deschisă de a o scoate din sistemul ăsta. După ce-şi va da seama că trebuie să plece împreună cu noi, fie voluntar, fie silită, ar fi logic să capituleze.

– Să ne „uşureze”? îi aruncă Monica o privire compătimitoare. Misiunea asta?

*

– Maică Maria, *de ce?* întrebă Voy imediat ce ei cinci se înghesuiră înapoi în liftul duplexului. Nu poţi schimba tabăra acum. Gândeşte-te la toate prin câte ai trecut… pe numele Mariei, gândeşte-te la toate câte am făcut noi pentru tine! Nu-i poţi da Alchimistul lui Capone!

Izbucnirea ei pasională încetă brusc, când Alkad se întoarse şi

o fixă cu privirea.

– Să nu mai comentezi niciodată deciziile mele.

Până şi Gelai şi Ngong fură impresionaţi de ton, însă ei puteau în acelaşi timp să perceapă gândurile care îi dădeau forţă femeii.

– Aşa cum Baranovici a subliniat destul de clar, opţiunea omutană îmi este acum închisă, urmă Alkad. Poate că el nu-i decât un gunoi mizerabil, dar întâmplător are dreptate. Nici măcar nu-ţi poţi imagina cât de mult detest asta, fiindcă înseamnă că singurul lucru la care nu mi-am îngăduit niciodată să mă gândesc în treizeci de ani s-a transformat în realitate. Răzbunarea noastră a devenit irelevantă.

– Prostii! zise Voy. Încă-i mai poţi lovi pe omutani înaintea posedaţilor.

– Te rog, nu-ţi mai afişa ignoranţa în public – este neplăcut.

– Ce ignoranţă?! Pe numele Mariei, tu vrei să-i dai Alchimistul lui Capone. Să i-l dai! Crezi c-o să-mi ţin gura-n privinţa asta?

Alkad îşi îndreptă umerii şi, cu un efort imens, se adresă cu glas egal fetei furioase:

– Nu eşti decât o copilă imatură, cu o fixaţie la fel de copilărească. Nu te-ai gândit niciodată la consecinţele împlinirii dorinţei tale, la suferinţele pe care le-ar cauza. Timp de treizeci de ani eu nu m-am gândit la nimic altceva. Eu am creat Alchimistul, fie ca Maica Maria să aibă milă de mine! Eu înţeleg realitatea a ceea ce poate face. Responsabilitatea pentru maşinăria aceea îmi revine numai mie. Nu m-am sustras şi nu mă voi sustrage niciodată de la ea. Dacă aş face-o, ar însemna să divorţez complet de ceea ce mi-a mai rămas din umanitate. Iar consecinţele obţinerii ei de către posedaţi sunt într-adevăr foarte rele. De aceea voi accepta oferta lui Baranovici de a părăsi planeta aceasta sortită pieirii. Voi conduce forţele lui Capone la Alchimist. Iar după aceea îl voi activa. Nu va mai fi niciodată disponibil, nimănui, pentru studiere şi duplicare.

– Dar… Voy îi privi pe ceilalţi, căutând susţinere: Dacă îl activezi, atunci…

– Voi muri. Da. Şi odată cu mine va muri singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Am fost separaţi vreme de treizeci de ani şi încă îl iubesc. Relaţia aceea pur umană nu contează. Ba chiar îl voi sacrifica pentru asta. Acum înţelegi dedicaţia şi responsabilitatea mea? Poate că voi reveni ca posesoare sau poate că voi rămâne în lumea de dincolo. Indiferent care mi-ar fi

soarta, nu va diferi cu nimic de a oricărei alte fiinţe umane. Mă tem de ea, dar n-o resping. Nu sunt îndeajuns de arogantă ca să cred că pot trişa destinaţia noastră finală. Gelai şi Ngong mi-au dovedit că ne păstrăm personalitatea de bază. Asta-i bine, fiindcă dacă voi reveni în corpul altcuiva, decizia îmi va rămâne intactă. *Nu voi construi* alt Alchimist. Motivul existenţei sale a dispărut, astfel că şi el trebuie să dispară.

Voy îşi flexă uşor genunchii, astfel încât ochii îi ajunseră mai aproape de ai lui Alkad, ca şi cum în felul acela ar fi căpătat o pătrundere mai profundă în mintea fizicienei.

– Chiar ai de gând s-o faci, nu-i aşa? Să te sinucizi.

– Cred că termenul mai adecvat ar fi „kamikaze”. Nu te teme, n-o să vă târăsc şi pe voi după mine. Nu consider nici măcar că aceasta ar fi lupta voastră, n-am gândit asta niciodată. De fapt, voi nu sunteţi garissani; nu aveţi niciun motiv pentru a vă mânji mâinile într-atât cu sânge. Acum taci şi roagă-te Maicii Maria să putem salva ceva din rahatul ăsta, şi ca voi doi şi Lodi s-o ştergeţi de aici. Nu-ţi face iluzii, continui să te consider sacrificabilă pentru obiectivul meu.

Se întoarse la Gelai:

– Dacă vreunul dintre voi are vreo obiecţie faţă de ceea ce intenţionez, vă rog s-o spună acum.

– Nu, dr. Mzu, zise Gelai cu o urmă de surâs pe buze. N-am nicio obiecţie. Dimpotrivă, sunt destul de mulţumită că Alchimistul nu va fi utilizat împotriva vreunei planete, de către tine sau Capone. Totuşi, crede-mă, n-ai vrea să te sinucizi; după ce ajungi să cunoşti lumea de dincolo, presiunea pe care o poate exercita Capone prin promiterea unui trup va fi enormă.

– Ştiu, încuviinţă Alkad, totuşi, alegerea n-a jucat niciodată un rol important în viaţa mea.

*

Starea de urgenţă din Tonala redusese drastic volumul traficului rutier în capitală. În mod obişnuit, circulaţia de după-amiază ar fi preschimbat zăpada în terci pe care l-ar fi împroşcat peste pietoni. Acum însă fulgii mari începuseră să se acumuleze pe drumuri. Mecanoizii civici din Harrisburg pierdeau bătălia de îndepărtare a zăpezii.

Departamentul Transport analiză efectele pe care o asemenea pătură îngheţată l-ar fi avut asupra timpilor de reacţie de frânare şi ordonă reducerea generală a vitezei în vederea

evitării accidentelor. Ordinul fu datavizat în procesoarele de control ale vehiculelor individuale.

– Vrei să neutralizez ordinul pentru maşina asta? întrebă Dick Keaton, văzându-l pe Joshua care se foia nemulţumit.

Răspunsul era „da”, însă el zise oricum „nu”, deoarece ar fi fost realmente o idioţenie să accelereze când era un străin suspect într-o naţiune aflată în pragul războiului şi în plus urmărit de două maşini de poliţie.

Mulţumită absenţei generale a vehiculelor, urmăritorii săreau în ochi, păstrându-se exact la cincizeci de metri în spate. Prezenţa lor nu avea cine ştie ce efect asupra lui Joshua şi a tovarăşilor săi. Cei doi gardişti erau la fel de vigilenţi ca nişte mecanoizi, în timp ce Melvyn privea pierdut oraşul acoperit de mantia sură, rece şi fragilă, spre deosebire de Dahybi, care stătea ghemuit pe locul său, cu mâinile încleştate şi fără să acorde vreo atenţie împrejurimilor, aproape ca şi cum ar fi fost cufundat în rugăciune. Pe Dick Keaton îl încânta călătoria – o surescitare preadolescentină pe care Joshua o găsea iritantă. El încerca să echilibreze priorităţile misiunii şi în acelaşi timp repeta ce avea să-i spună lui Mzu. O invitaţie sinceră, dar insistentă, de a reveni în Seninătate, sublinierea rahatului în care se găsea fiziciana şi precizarea că dispunea de o navă stelară care aştepta. Joshua era priceput la vorbe, însă cele de acum erau al naibii de importante. Cum să-i spui proprietarului semipsihopat al unui dispozitiv declanşator de cataclism să te urmeze tăcut şi fără scandal?

Blocul său comunicator acceptă datavizarea protejată de la Ashly şi i-o direcţionă în nanonicele neurale.

– Un eveniment nou, raportă Ashly. Avionetele edeniste tocmai şi-au activat câmpurile ionice.

– Pleacă?

– Deocamdată nu se întrevede nimic în direcţia respectivă. Sunt tot la sol, dar în starea de reacţie rapidă. Probabil că agenţii lor s-au apropiat de Mzu.

– Fir-ar al naibii! Noutăţi de pe orbită?

– Nimic. *Lady Macbeth* va apărea deasupra orizontului abia peste opt minute, dar senzorii avionului spaţial n-au detectat activităţi de arme pe orbită joasă.

– Bine. Rămâi pe fază, ne apropiem de hotel. S-ar putea să am nevoie urgentă de tine.

– O să fac tot ce pot. Totuşi dacă avionetele astea nu vor să mă lase să decolez, s-ar putea ca situaţia să devină dificilă.

– *Lady Mac* este ultima ta soluţie. Le poate anihila. Dacă-i nevoie, foloseşte-te de ea.

– Am înţeles.

Dahybi se aplecă înainte pentru a întrezări hotelul Mercedes, când maşina intră pe ultimii două sute de metri până la clădire.

– Parcul ăla ar fi un loc de asolizare bun pentru Ashly, comentă Melvyn.

– De acord, spuse Joshua.

Miji ochii prin parbriz, când automobilul coti pe curba care ducea în faţa porticului larg al hotelului. În faţa uşilor staţiona altă maşină.

Joshua datavivă un ordin de oprire spre procesorul de control al vehiculului lor, după care îl direcţionă într-un loc de parcare din exteriorul porticului. Cauciucurile trosniră pe zăpada virgină.

Cele două maşini de poliţie se opriră pe stradă.

– Ce este? întrebă Dick Keaton aproape în şoaptă.

Joshua arătă cu degetul automobilul de sub portic. Câteva persoane suiau în el.

– Aceea este Mzu, anunţă un gardist.

După ce o urmărise atâta vreme, după ce suferise atât de multe, Joshua încercă o senzaţie apropiată de reverenţă când o văzu în cele din urmă. Mzu nu se schimbase mult faţă de fişierul vizual stocat în nanonicele lui neurale cu ocazia unicei şi scurtei lor întâlniri. Trăsăturile şi părul arătau la fel şi era înfofolită într-un palton gros, bleumarin, dar renunţase la ţinuta de profesor distrat. Afişa o încredere în sine letală.

Dacă se îndoise vreodată de existenţa Alchimistului şi a legăturii sale cu Mzu, orice nesiguranţă pieri acum definitiv.

– Ce vrei să faci? întrebă Dahybi. Îi putem opri automobilul. Ne putem prezenta oferta acum.

Joshua ridică o mână, cerând tăcere. Tocmai îi văzuse pe ultimii doi oameni care suiau în vehicul cu Mzu. Dinspre ei nu sosi o premoniţie, ci mai degrabă o frică ce-i sfredelea în mod direct creierul.

– Iisuse…

Blocurile de bruiaj electronic ale lui Melvyn emiseră o avertizare. Bărbatul accesă displayul.

– Ce dracu’?

– Nu vreau să v-alarmez, rosti Dick Keaton, dar cei din maşina de alături ne privesc aproape cu ostilitate.

– Poftim? făcu Joshua şi se uită într-acolo.

– În plus au îndreptat spre noi un senzor de multibandă, adăugă Melvyn.

Joshua îi privi cu aceeaşi neplăcere pe cei doi agenţi ASE din maşina oprită lângă ei.

– Băga-mi-aş picioarele să-mi bag!

– Pleacă, anunţă un gardist.

– Iisuse, mormăi Joshua. Melvyn, ai blocat senzorul ăla?

– Bineînţeles.

Le oferi agenţilor un zâmbet larg, arătându-şi toţi dinţii.

– Bine, o urmărim pe Mzu. Să sperăm că merge într-un loc unde putem purta o discuţie politicoasă.

*

Gonind spre hotel, cele cinci limuzine ale ambasadei în care se aflau Monica, Samuel şi o echipă mixtă de agenţi ASE şi edenişti ignorară complet noua limitare municipală a vitezei. Poliţia de securitate nu făcea altceva decât să urmărească şi să observe; o interesa să vadă unde duceau toate astea.

Mai aveau un kilometru până la hotelul Mercedes, când Adrian Redway îi dataviză Monicăi pentru a o anunţa că Mzu plecase din nou.

– De data asta e clar însoţită de numai patru persoane. Echipa de observare a lansat o sondă aeriană în exteriorul hotelului. Se pare că-n apartamentul duplex s-a dat un fel de luptă. Vrei acces?

– Te rog.

Imaginea transmisă de la micuţa pasăre sintetică aflată în plutire deasupra parcului îi umplu creierul. Aripile ei din ţesut artificial fâlfâiau constant pentru a o menţine locului în mijlocul viscolului, producând un zgâlţâit neplăcut. Un senzor optic pe lungime de undă vizuală scana ferestrele largi ale apartamentului duplex. Una dintre ele avea în mijloc o gaură mare, cu margini neregulate.

– Văd multe cioburi pe mochetă, datavиză Monica. Ceva a intrat prin fereastră, nu a ieşit.

– Dar ce anume? întrebă Adrian. Este totuşi etajul douăzeci şi cinci.

Monica îşi continuă examinarea. Uşile salonului fuseseră

dărâmate. În cea care zăcea pe podea fuseseră săpate urme lungi şi negre de arsură.

Focaliză după aceea asupra unui fotoliu pentru două persoane. Peste braţul său atârna un picior.

– Nu-i de mirare că Mzu se grăbea să plece din nou, comentă ea. Posedaţii i-au dat de urmă.

– Maşina ei nu se-ndreaptă către spaţioport, spuse Samuel. S-ar putea ca şi cei doi localnici care o însoţesc să fie tot posedaţi?

– Posibil, încuviinţă femeia şovăind. Totuşi echipa de observare a spus că se părea că Mzu conducea grupul. Nu aprecia c-ar fi fost prizonieră.

– Calvert a început s-o urmărească, dataviză Adrian.

– Bun. Haideţi să vedem unde sunt toţi atât de nerăbdători s-ajungă.

Monica dataviză procesorului de control al vehiculului să prindă din urmă automobilele echipei de observare.

*

– Ni s-a mai alăturat cineva, spuse Ngong şi tonul glasului îi era împărţit între amuzament şi surprindere. Acum sunt mai bine de o duzină de maşini.

– Şi sărmanul Baranovici mi-a cerut să vin singură, zise Alkad. El este în vreuna dintre maşini?

– Nu ştiu. În una se găsesc în mod clar posedaţi.

– Asta nu te nelinişteşte? întrebă Voy.

Alkad se afundă mai mult în locul ei, găsindu-şi o poziţie cât mai confortabilă.

– Nu tocmai. Pentru mine, asta-i ca pe timpuri.

– Şi dacă ne opresc?

– Gelai, ce gândesc poliţiştii?

– Sunt curioşi, dr. Mzu. Mai precis, foarte curioşi.

– E-n regulă atunci; atât timp cât nu ne vor opri, suntem în siguranţă. Ştiu cum gândesc agenţiile, vor dori să ştie încotro mergem şi abia apoi vor acţiona.

– Şi Baranovici…

– Agenţii sunt problema lui, nu a noastră. Dacă nu vrea să fiu urmărită, rămâne în seama lui să întreprindă ceva.

*

Maşina lui Alkad străbătu străzile pustii din Harrisburg, respectând cu încăpăţânare viteza legală. Înainta totuşi binişor şi lăsă în urmă clădirile dese din centrul oraşului, intrând în

suburbiile mai degrabă industriale. După treizeci de minute de mers, trecu şi de ultima aglomerare urbană. Şoseaua uşor ridicată traversa rectiliniu o câmpie aluvionară plană, complet deschisă până la marea aflată la optzeci de kilometri depărtare. Era o întindere vastă de pârloage imense, de pe care mecanoizii tractoare şi insectele modificate genetic eradicaseră toate formele neautorizate de vegetaţie. Arborii erau pipernicţi şi aplecaţi de vântul care sufla dinspre ţărm, cocârjaţi în lungul canalelor de drenaj ce fuseseră săpate pentru a îmblânzi solul negru şi mănos.

Nimic nu se clintea pe şosea, nici animale, nici vehicule. Călătoreau printr-un deşert de zăpadă. Vântul proiecta orizontal fulgii mari şi duri, punând la încercare garanţia de transparenţă permanentă a parbrizului de fricţiune redusă. Asta nu-i împiedica totuşi să vadă cele cincisprezece vehicule care-i urmau acum: un convoi care nu făcea nicio încercare de a se ascunde.

*

Adrian Redway se instală într-un scaun din centrul operativ ASE şi dataviză procesorului desktop un program-filtru prin care să acceseze fluxurile de informaţii ce soseau la staţie. Până şi cu filtrul acela, era aproape copleşit de cantitatea de date disponibile. Nanonicele neurale atribuiau grade de prioritate. Subrutinele preluau capacitatea naturală a minţii sale de a indexa încrucişat, lăsându-i conştientul liber pentru a absorbi detalii relevante.

Focaliză asupra lui Mzu, în principal prin intermediul echipei de observare, apoi defini o cheie de activitate periferică, care să-l alerteze despre orice factori nou-sosiţi care ar fi afectat situaţia femeii. Viteza de evoluţie a evenimentelor de pe Nyvan făcea improbabil s-o poată avertiza cu mult timp înainte pe Monica, dar, ca veteran de douăzeci şi opt de ani în ASE, ştia că până şi secundele puteau schimba rezultatul unei operaţiuni pe teren.

– Este probabil complexul topitoriei de fierberguri, dataviză el Monicăi după ce merseseră de douăzeci de minute peste terenurile agricole.

– Aşa credem şi noi, răspunse femeia. Platformele de asolizare ale topitoriei sunt echipate cu balize de semnalizare şi dirijare? Dacă Mzu va fi preluată de un avion spaţial, vor avea nevoie de îndrumări de la sol în condiţiile astea meteo.

– Cu excepţia cazului în care sunt dotaţi cu senzori de nivel

militar. Însă da, platformele topitoriei au balize. Pe de altă parte nu le pot garanta fiabilitatea. Mă îndoiesc c-au mai fost întreţinute după ce au fost instalate.

– Poţi rula o căutare de date despre topitorie? Ar fi foarte utilă şi o trecere în revistă a senzorilor de securitate, dacă-i poţi accesa. Aş dori să ştiu dacă pe Mzu o aşteaptă cineva acolo.

– Nu cred că-nţelegi exact ce soliciţi – complexul ăla este uriaş. Voi pune totuşi doi analişti la treabă. Nu te aştepta însă la mari rezultate.

– Mulţumesc. Femeia îi aruncă lui Samuel o privire îngrijorată: S-a-ntâmplat ceva?

Edenistul le accesase schimbul de replici prin intermediul blocului său procesor bitek.

– Îmi reamintesc de momentul când a plecat Mzu din Seninătate. Toţi o supravegheam aproape ca acum şi ştim ce s-a petrecut atunci. Poate că noi ar trebui să preluăm iniţiativa. Dacă destinaţia lor este topitoria, se poate ca Mzu să aibă deja implementată o cale de evadare.

– S-ar putea, însă unicul mod prin care s-o oprim acum este să tragem în maşină. Asta ar duce la intervenţia imediată a poliţiei.

Samuel accesă calculatorul centrului operativ ASE şi examină stadiul desfăşurării poliţiei de securitate.

– Suntem departe de întăririle lor şi am putea aduce avionetele aici în câteva minute. Rănirea sentimentelor guvernului tonalan este irelevantă prin comparaţie cu obţinerea Alchimistului. Mzu ne-a făcut o favoare, venind într-un loc atât de izolat.

– Mda. Ei bine, dacă tu eşti dispus să-ţi aduci avionetele pentru a ne evacua, atunci şi eu sunt pregătită să-mi angajez oamenii. Dispunem de suficientă putere pentru a stopa poliţia, dacă…

Se opri când Adrian datavize din nou.

– Reţeaua de defensivă aeriană a oraşului tocmai a localizat avioanele spaţiale ale Organizaţiei Capone despre care nu se mai ştia nimic, anunţă bărbatul. Vin exact spre voi, Monica; sunt trei şi zboară cu Mach 5 peste mare. Se pare că ai avut dreptate şi că topitoria este zona de preluare.

– Dumnezeule, Mzu se vinde lui Capone! Căţeaua!

– Aşa se pare.

– Poţi dirija reţeaua oraşului pentru a doborî avioanele

spaţiale?

– Da, dacă se vor apropia, însă deocamdată sunt în afara razei noastre de acţiune.

– La topitorie vor fi în raza de acţiune? întrebă Samuel.

– Nu. Reţeaua nu are proiectile materiale, ci numai arme cu fascicul. Tonala se bizuie pe platformele DS pentru distrugerea oricăror ameninţări sosite din exteriorul graniţelor sale.

– Avionetele, rosti Monica spre Samuel. Ele pot intercepta?

– Da. Lansare, vă rog, le transmise piloţilor.

Monica îi datavizǎ procesorului de management al costumului-armură să ruleze un diagnostic de pregătire, apoi îşi coborî casca-cochilie şi o etanşă. Ceilalţi agenţi începură să-şi verifice propriile arme.

*

– Joshua, datavizǎ Ashly, pleacă toate avionetele.

– Tocmai eram curios, răspunse Joshua. Suntem la vreo zece kilometri de topitoria de fierberguri. Probabil că Mzu a aranjat să fie preluată de acolo. Dick a rulat nişte verificări şi ne-a spus că secţiuni întregi din electronicele topitoriei au probleme funcţionale. Este posibil ca acolo să se afle posedaţi.

– Vreţi să vă evacuăm?

Joshua privi în interiorul automobilului. Melvyn şi Dahybi erau inexpresivi, iar Dick Keaton doar curios.

– Deocamdată nu suntem în pericol, răspunse un gardist.

– Nu, dar dacă va fi ceva, atunci va fi rapid, şi nu suntem în poziţia cea mai bună.

– Nu vă puteţi retrage acum. Suntem prea aproape.

– Mie-mi spui? murmură el. Bine, deocamdată ne ţinem după ea. Dacă ne putem apropia îndeajuns pentru a face oferta, perfect! Dacă însă agenţiile încep să se manifeste agresiv, ne-am retras imediat. Ai înţeles, Ione?

– Da.

– Aş putea să v-ajut cu ceva, interveni Dick Keaton.

– Aşa?

– Toate maşinile din convoi sunt modele locale. Am nişte comenzi de programe care le-ar putea provoca neplăceri în procesoarele de control. Asta ne-ar putea ajuta să ne apropiem de ţinta voastră.

– Dacă le vom face asta agenţiilor, vor utiliza propriile lor capacităţi de război electronic împotriva noastră, rosti Melvyn.

Asta în eventualitatea în care nu vor trage în noi cu carabine PIT. Toţi ştiu care-i miza.

– Nu vor şti că noi am fost autorii, insistă Dick Keaton.

– Asta speri tu, clătină Melvyn din cap. Tipii sunt buni, Joshua. Nu vreau să-l jignesc pe Dick, dar agenţiile au departamente întregi de profesori în ştiinţa calculatoarelor, care le scriu software negru.

Pe Joshua îl încânta ideea de a sabota celelalte vehicule, totuşi înaintarea lor într-o regiune izolată era un factor important. Aici nu se mai aplicau regulile normale de vizibilitate minimă ale agenţiilor. Probabil că Melvyn avea dreptate în privinţa reacţiei pe care ar fi stârnit-o dacă perturbau statu-quoul. Ceea ce-şi dorea el realmente era ca *Lady Mac* să fie deasupra orizontului pentru a-i asigura susţinere de foc, deşi până şi senzorii navei s-ar fi chinuit să distingă ceva prin viscol şi oricum urma să apară abia peste patruzeci de minute.

– Dick, vezi ce poţi să faci pentru a proteja procesoarele maşinii noastre împotriva software-urilor agenţiilor. Voi folosi ideea ta, dacă se pare că Mzu se îndepărtează de noi.

– Sigur că da.

– Ashly, oare te poţi lansa fără să trezeşti atenţie nedorită?

– Aşa cred. Probabil că cineva este cu ochii pe mine, dar nu receptez niciun fel de acţiuni de senzori activi.

– Perfect, lansează-te şi menţine un tipar de vizibilitate redusă la zece kilometri de complex. O să ţipăm după tine.

*

Cele patru avionete edeniste accelerară când virară pe lângă periferia Harrisburgului şi atinseră Mach 2 la treizeci de kilometri de coastă. Boturile lor rotunjite aerodinamic se aţintiră spre topitoria de fierberguri. Fulgii de zăpadă ce le treceau prin câmpul magnetic coerent scânteiau albastru-intens în jurul fuzelajului, apoi se vaporizau în jeturi purpurii fluorescente. Pentru oricine aflat dedesubtul traiectoriilor lor părea ca şi cum patru comete explodate din soare mugeau prin atmosferă.

Faptul că nu se puteau ascunde de senzorii de detecţie reprezenta unul dintre eşecurile tehnologiei de câmp ionic a lui Kulu. Cele trei avioane spaţiale ale Organizaţiei care se apropiau de peste mare le observară imediat după ce decolaseră de pe spaţioport. Fură activate matrice de bruiaj electronic, pentru a încerca să orbească avionetele cu un baraj pe spectru integral.

Rachete aer-aer ieşiră din compartimentele lor situate în aripi şi ţâşniră la Mach 10.

Avionetele edeniste le văzură venind prin ecourile electronice parazite. Se îndepărtară una de cealaltă şi descriseră prin văzduh manevre complexe de eschivare. Panglici antiradar şi ţinte false se revărsară din ele. Maserele ochiră dronele ce se apropiau şi le bombardară cu impulsuri continue.

Explozii bubuiră nevăzute deasupra terenurilor agricole. Unele rachete fură nimicite de masere, pe când altele îşi urmară programele şi detonară după şabloane preîncărcate. Nori de şrapnele cinetice ridicară blocade letale în lungul vectorilor despre care previzionau că vor fi utilizaţi de avionete. Rămăseseră totuşi prea puţine pentru a crea o zonă eficientă de nimicire.

Avionetele goniră mai departe.

Totul ar fi trebuit să se fi sfârşit atunci: un duel între arme cu raze energetice şi blindaje de fuzelaje, cu cei doi oponenţi atât de îndepărtaţi, încât probabil că n-aveau nici măcar să se zărească unul pe celălalt. Însă zăpada împiedică finalul acela; absorbind energia maserelor şi a inducţiei termice, reduse raza de acţiune efectivă a ambelor tabere la nici cinci sute de metri. Avionetele şi avioanele spaţiale trebuiră să se apropie unele de altele, descriind spirale, lupinguri şi vrile, picând şi suind. Agresori disperaţi să-şi menţină fasciculele pe acelaşi loc al fuzelajului ţintei lor; ţinte disperate să nu se oprească, rotindu-se pentru a dispersa inputul energetic. Bătălia aeriană semăna cu cele de pe timpul monoplanelor terestre, cu piloţii orbiţi de zăpadă şi nori, depinzând de senzorii hărţuiţi de neîncetate impulsuri de bruiaj electronic. Ţinând seama de faptul că atât avionetele, cât şi avioanele spaţiale erau vehicule multirol, manevrelor le lipseau orice inovaţii acrobatice reale. Programele de predicţie erau adevăraţii cavaleri ai cerurilor, întrucât le îngăduiau piloţilor să menţină ochirea oponentului. Abilitatea superioară a avionetelor începu să-şi spună cuvântul. Avioanele spaţiale erau limitate de legile străvechi ale portanţei aerodinamice şi stabilităţii, restrângându-şi tacticile la manevre aeriene clasice, pe când avionetele se puteau deplasa în orice direcţie doreau, cu condiţia ca generatoarele lor de fuziune să aibă suficientă energie.

Organizaţia avea să piardă toate înfruntările de felul acela.

Unul câte unul, avioanele spaţiale avariate se rostogoliră din cer. Două se zdrobiră de solul îngheţat din exteriorul complexului topitoriei, iar al treilea căzu în mare.

Deasupra, avionetele refăcură formaţia şi porniră să descrie cercuri peste complexul vast al topitoriei, în anticiparea revendicării trofeului.

Urschel şi *Pinzola* apărură deasupra orizontului. Avertizate de zbieretele sufletelor târâte înapoi în lumea de dincolo, ştiau ce să caute. Laserele cu raze X loviră de patru ori în jos, cu puterea neafectată de nori uriaşi sau de cristale rotitoare de gheaţă.

*

Suportul de andocare se ridică din silozul spaţioportului, expunând fuzelajul *Deltei Muntelui* unei revărsări de lumină solară. În această etapă a unei decolări normale, o navă stelară şi-ar fi extins panourile de termopurjare înainte de a ieşi din siloz. Quinn îi ceru lui Dwyer să comute circuitele de transfer termic pe stocare interioară. Tuburi ombilicale se retraseră de la cuplajele din carcasa inferioară, după care se dezactivară şi clemele de menţinere.

– Du-ne cincizeci de kilometri în lungul axei de rotaţie a lui Jesup, zise Quinn. După aceea, menţine-ne acolo.

Dwyer activă laringofonul căştilor şi murmură instrucţiuni către calculatorul de zbor. Rachete ionice ridicară nava de clasa Cliper din siloz, apoi fu activată propulsia secundară. *Delta Muntelui* acceleră la o cincisprezecime de *g* şi descrise un arc perfect deasupra spaţioportului invers rotativ.

Quinn folosi holoecranele ce-i înconjurau cuşeta de acceleraţie pentru a afişa imagini provenite de la suita de senzori externi. Nimic altceva nu se mişca în jurul asteroidului gigantic. Staţiile industriale înconjurătoare fuseseră închise de multe zile şi acum pluteau în derivă, părăsindu-şi aliniamentul. O flotă inertă de navete personale, VSM-uri, vehicule de marfă interorbitale şi nave-cisternă era andocată la spaţioportul invers rotativ al lui Jesup, ocupând aproape toate silozurile.

Imediat ce nava stelară se îndepărtă de apexul spaţioportului, Quinn comută senzorii optici pentru a examina ceilalţi asteroizi. Dwyer privi în tăcere ecranele pe care apărură cei trei asteroizi părăsiţi. De data aceasta se distingeau mişcări, steluţe ce se apropiau cu viteze foarte mari de bolovanii întunecaţi.

– Exact la timp, se pare, rosti Quinn. Naţiunile sunt iritate că-

şi pierd navele.

Vorbi scurt în laringofon, instruind calculatorul de zbor.

Patru comunicatoare prin laser de grad militar se extinseră din fuzelajul navei stelare. Unul era orientat în urmă, spre Jesup, pe când celelalte trei se fixau pe asteroizii abandonaţi. Fiecare lansă câte o rază ultravioletă către ţinta sa, solicitând răspuns prin cod criptat. În acelaşi timp, patru raze ultraviolete similare ţintiră de asemenea *Delta Muntelui.* Imposibil de interceptat sau de interferat, ele îl legau pe Quinn la echipamentele instalate de oamenii săi.

Diagrame licăriră pe ecranele punţii când informaţiile modulate porniră să curgă înapoi în lungul razelor. Quinn introduse o serie de coduri şi privi mulţumit cum echipamentele îi recunoscură autoritatea de comandă.

– Nouăzeci şi şapte de bombe nucleare on-line, rosti el. După cum se pare, pregătesc alte cinci chiar în timp ce vorbim. Găozari cretinoizi!

– Ajunge? întrebă Dwyer.

Probabil că loialitatea n-ar fi reprezentat nicio apărare, dacă lucrurile nu aveau să se desfăşoare conform planului. În acelaşi timp, ar fi dorit să ştie şi el care era planul.

Rânjetul lui Quinn era jucăuş.

– Păi, haide s-aflăm, nu?

– Niciun supravieţuitor, rosti Samuel. Niciunul.

Chipul lui demn trăda o tristeţe profundă, înăsprită de lumina cenuşie a peisajului învăluit de zăpadă.

Pierderea era amplificată pentru Monica de distanţa care-i separase de eveniment în sine. Câteva licăriri iuţi şi difuze de lumină, pierdute pe cerul acoperit de deasupra convoiului, ca şi cum aurora boreală ar fi luminat prin viscol. Ei nu văzuseră şi nu auziseră nimic de avionetele care se prăbuşiseră pe latura estică a complexului topitoriei.

Îi avem pe piloţi în siguranţă, spuse *Hoya* lui Samuel şi celorlalţi edenişti. **Din fericire, blindajele avionetelor au rezistat îndeajuns pentru încheierea transferului.**

Mulţumesc, asta-i o veste excelentă, spuse Samuel.

– Dar nu şi sufletele lor, şopti el încet după aceea.

Monica îl auzi şi-l privi drept în ochi. Minţile lor erau un unison de durere, mai puţin decât afinitatea, însă împărtăşind cu

siguranţă conştientizarea tragediei.

– Detalii tehnice, spuse nefericit bărbatul.

– Da.

Maşina se zgudui pe neaşteptate, când frânele angajară brusc, apoi dezactivară. Toţi cei dinăuntru fură proiectaţi în centurile de siguranţă.

– Bruiaj electronic! strigă expertul ASE în electronică, care-i însoţea. Ne perturbă procesorul.

– Posedaţii? întrebă Monica.

– Nu. Soseşte în mod evident prin reţea.

Vehiculul frână din nou. De data aceasta roţile rămaseră blocate câteva secunde şi începură să derapeze pe şoseaua cu gheaţă semitopită, înainte de a fi eliberate de un program de urgenţă.

– Treci pe manual! ordonă Monica.

Vedea că şi alte maşini din convoi se răsuceau şi patinau pe banda opusă a şoselei. Un vehicul de poliţie izbi bariera de protecţie şi se răsturnă în jos pe taluz într-un şanţ îngheţat, ridicând jerbe de zăpadă. O limuzină mare a ambasadei izbi spatele maşinii Monicăi, boţindu-i caroseria. Impactul îi trimise într-un derapaj necontrolat. Costumul-armură al femeii se rigidiză, când ea fu scuturată dintr-o parte în alta.

– N-o afectează pe Mzu, observă Samuel. Se îndepărtează de noi.

– Scoate din circulaţie maşinile de poliţie, se adresă imediat Monica expertului în electronică. Şi pe nemernicul ăla de Calvert!

Simţi o satisfacţie sincer neprofesionistă când dădu ordinul respectiv, dar era perfect legitim. Separându-se pe ea şi pe Mzu de poliţie şi de Calvert, reducea posibilitatea unor imixtiuni în obiectivul misiunii.

Şoferul lor păru să stăpânească finalmente complexitatea comenzilor manuale ale maşinii şi acceleră, zigzagând printre celelalte vehicule dezorientate.

– Adrian? datavizǎ Monica.

– Aici. N-am putut determina care este sursa atacului electronic.

– Nu mai contează, controlăm situaţia.

– Calvert este în faţa noastră, spuse şoferul, şi imediat în urma lui Mzu. N-a fost deloc afectat.

– Căcat!

Monica îşi instrui senzorii căştii-cochilie să comute pe infraroşu şi abia întrezări prin ninsoare pata roz a maşinii lui Calvert la o sută douăzeci de metri în faţa lor. În spatele ei, două limuzine ale ambasadei se îndepărtau deja de vehiculele de poliţie încremenite, pe când alta înainta foarte încet în lungul acostamentului, încercând să le ocolească.

– Adrian, vom avea nevoie de o evacuare. Rapid!

– Nu-i uşor.

– Ce pizda mă-sii vrei să zici? Unde-s avioanele utilitare ale Marinei Regale? Pentru Dumnezeu, ar trebui să fie pe fază!

– Ambele sunt în legătură cu forţa defensivă locală. Ar fi fost suspicios dacă le-aş fi rechemat.

– Fă-o *acum!*

– Am început deja. În douăzeci de minute, unul ar trebui s-ajungă acolo.

Monica izbi în scaun cu pumnul învelit în armură, rupând capitonajul. Maşina gonea mai departe prin zăpadă, surprinzător de stabilă pentru un vehicul controlat manual. În urma lor erau vizibile patru seturi de faruri şi o examinare rapidă datavizată o informă pe femeie că toate erau limuzinele ambasadei, ceea ce-i oferi un pic de satisfacţie.

Lăsă arma automată din mână, luă o carabină maser şi-şi desfăcu centura de siguranţă.

– Ce vrei să faci? întrebă Samuel, când femeia se aplecă înainte pentru a vedea mai bine prin parbriz.

– Joshua Calvert, ţi-a sunat ceasul!

– Hopa, rosti expertul în electronică şi ridică ochii în mod reflex.

*

Ashly se apropie de complexul topitoriei de fierberguri dinspre vest, la cinci minute în urma avionetelor edeniste. Suita anterioară de senzori pasivi ai avionului spaţial îi arătase esenţa lansării de rachete şi bătălia aeriană. Apoi laserele cu raze X trăseseră de pe orbită. Bărbatul îşi ţinu răsuflarea când senzorii raportară o rază radar de microunde care îi baleie peste fuzelaj. Provenea de la navele stelare aflate la şapte sute de kilometri deasupra.

„Nu-i un moment bun pentru a muri. Mai ales că ştiu ce m-aşteaptă dacă mor. Kelly avea dreptate, dă-le-n mă-sa de soartă şi destin, să ne petrecem pur şi simplu restul vieţii în tau-zero!

Cred c-aş putea încerca asta, dacă scap de aici.”

Nu se întâmplă nimic.

Ashly expiră cu un tremurat prelung şi descoperi că palmele îi asudau.

– Mulţumescu-Ţi, Doamne, rosti el cu glas tare.

Cu sistemele sale stealth de înaltă tehnologie activate şi urmând o hartă subsonică de zbor la douăzeci de metri deasupra solului, avionul spaţial era probabil invizibil pentru orice senzori de pe Nyvan sau de pe orbită. Unica lui grijă fusese o amprentă infraroşie, dar ninsoarea deasă o acoperise.

Ordonă calculatorului avionului spaţial să deschidă un canal protejat spre reţeaua Tonalei, sperând că nimeni dintre cei dotaţi cu armament greu nu avea să detecteze semnalul minuscul.

– Joshua? datavizǎ el.

– Iisuse, Ashly, crezusem c-ai fost lovit!

– Nu în aparatul ăsta.

– Unde eşti?

– La treizeci de kilometri de topitorie. Mă pregătesc să intru pe circuit de aşteptare. Ce se-ntâmplă jos?

– Un idiot a lansat un atac electronic asupra maşinilor. Noi suntem bine, Dick ne-a ranforsat programele, însă poliţia este scoasă pentru moment din cursă. Continuăm s-o urmărim pe Mzu. Cred că-n urma noastră sunt două maşini ale ambasadei, poate mai multe.

– Mzu merge tot spre topitorie?

– Aşa se pare.

– Păi, dacă n-apare cavaleria de după deal, s-ar părea că suntem singurii care o mai putem salva. În raza senzorilor mei nu zboară nimic.

– Decât poate tot nişte aparate stealth.

– Întotdeauna trebuie tu să vezi partea neplăcută a lucrurilor, nu-i aşa?

– Sunt pur şi simplu precaut.

– Păi, dacă sunt stealth, eu…

Ashly se opri când calculatorul de zbor îl avertiză asupra altei baleieri radar dinspre navele stelare. De data aceasta însă raza era configurată diferit, pe un profil de scanare a solului.

– Joshua, vă vânează. Ieşiţi! Ieşiţi din maşină!

*

Toate blocurile de război electronic din limuzina ambasadei

datavizau frenetic alerte.

Suntem ţintiţi de fregate ale Organizaţiei, spuse Samuel către *Hoya* şi Niveu.

Nu putea face aproape nimic pentru a-şi ascunde panica tot mai mare. Cândva, ştiinţa faptului că memoria îi va fi ţinută în siguranţă în *Hoya* ar fi fost îndeajuns pentru el. Acum nu avea siguranţa că asta era tot ce conta.

Trebuie să le opriţi. Dacă o omoară pe Mzu, s-a terminat.

Cerul acoperit de viscol dinapoia maşinii străluci purpuriu.

După zeci de kilometri de urmărire total pasivă peste ţinutul agrar care semăna acum cu o tundră, poliţia de securitate Tonala fusese afectată serios de neaşteptatul atac electronic. Dintre toate vehiculele, ale lor se comportaseră cel mai prost, oprindu-se pe ambele sensuri ale şoselei, în timp ce suspecţii pe care-i supravegheau îi ocoleau de parcă n-ar fi fost decât nişte borne plicticoase. Avură nevoie de timp pentru regrupare, procesoarele trebuiră decuplate pentru a permite activarea comenzilor manuale, iar poliţiştii din maşinile care trecuseră peste taluz sau se izbiseră de barieră sprintară către automobilele rămase funcţionale, îndepărtând cu palmele de pe costume bucăţi uriaşe de spumă din capitonajele antişoc. După ce se reorganizară, porniră cu viteză maximă după vânatul lor.

Asta însemna că maşinile continuau să le fie grupate laolaltă, oferind navelor stelare ale Organizaţiei ţinta cea mai mare. Nesigur în privinţa celei în care se afla Mzu, Oscar Kearn decise să înceapă cu ele şi să le elimine câte una pe rând, până când sufletul fizicienei era anunţat în lumea de dincolo. În felul acela, ei ar fi câştigat. Tot ce conta era s-o aducă înapoi, într-un fel sau altul. După distrugerea avioanelor spaţiale, ea trebuia să moară. Din fericire, ca fost militar, bărbatul îşi pregătise şi planuri de rezervă. Deocamdată, Mzu se dovedise uimitor de abilă în a scăpa, sau pur şi simplu norocoasă. El era decis să pună capăt situaţiei aceleia.

Preluarea din complexul topitoriei de fierberguri fusese plănuită în detaliu cu Baranovici, locul şi momentul fiind esenţiale – deşi Oscar Kearn nu-i menţionase noului aliat cazac cât de esenţiale, şi nici de ce. Era însă mulţumit că, dacă lucrurile aveau să meargă prost pentru Organizaţie pe sol, Mzu n-avea să mai supravieţuiască.

În primul rând, fregatele aveau să fie deasupra, capabile să iniţieze o lovitură spre sol. Iar dacă femeia ar fi scăpat, cine ştie cum…

Cât timp fuseseră andocate la Spiritul Libertăţii, navele stelare ale Organizaţiei câştigaseră acces de comandă asupra remorcherelor ce trimiteau fierbergurile Tonalei în ocean. O modificare mică fusese întreprinsă asupra traiectoriei unui remorcher.

Hăt deasupra oceanului lui Nyvan, în vestul Tonalei, un fierberg luneca deja prin ionosferă. De data aceasta n-avea să mai fie necesară nicio flotă de recuperare. Nicio navă n-avea să fie utilizată pentru a-l remorca în călătoria lungă de o săptămână spre topitorie.

Mergea pe ruta directă.

Prima salvă a laserului cu raze X lovi maşina de poliţie care se răsturnase peste taluz şi stătea cu capota înfiptă în şanţ. O vaporiză într-o undă de şoc violentă, ridicând în văzduh picături de metal topit, pământ ars şi abur supraîncălzit. Pe o rază de două sute de metri, toată zăpada fu înălţată de pe sol înainte ca temperatura s-o preschimbe iarăşi în apă. Cealaltă maşină abandonată pe şosea efectuă mai multe tumbe peste cap, spărgându-şi toate geamurile şi proiectându-şi roţile prin aer.

*

Prima explozie o făcu să tresară pe Alkad. Se uită afară prin geamul din spate şi văzu o corona portocalie care se micşora lent, coborând spre drum.

– Ce dracu-a făcut asta? întrebă Voy.

– Nu noi, spuse Gelai. N-a fost un posedat, ba nici chiar o duzină de posedaţi. Nu avem atâta putere.

Răsună o a doua explozie, care zgâlţâi violent maşina.

– Eu sunt cauza, rosti Alkad. Pe mine mă vor.

Altă explozie lumină cerul. De data aceasta unda de presiune le trimise vehiculul în derapaj lateral înainte ca procesorul de control să poată compensa.

– Se apropie! ţipă Eriba. Maică Maria, ajută-ne!

– Ea nu poate face prea multe acum pentru noi, zise Alkad. Depinde numai de agenţii.

*

Cei patru şoimi-de-vid se aflau pe o orbită ecuatorială standard de parcare, la cinci sute de kilometri deasupra lui

Nyvan, când *Hoya* receptă apelul disperat al lui Samuel. Poziţia lor le îngăduia să urmărească fregatele Organizaţiei, care erau înşiruite în lungul unei orbite de înclinaţie mare. La momentul acela numai *Urschel* şi *Pinzola* se găseau deasupra orizontului topitoriei de fierberguri; *Raimo* le urma la două mii de kilometri.

Deşi aflaţi la patru mii de kilometri de *Urschel* şi *Pinzola,* senzorii lui *Hoya* putură detecta descărcarea purpuriu-strălucitor în norii de sub fregatele Organizaţiei când acestea traseră asupra celei de-a patra maşini. Şoimul-de-vid începu să accelereze la şapte *g,* urmat de cei trei veri ai săi. Toţi patru intrară în stare completă de alertă de luptă. O salvă de cincisprezece viespi lunecă din suporturile carcasei inferioare a lui *Hoya* şi toate ţâşniră în direcţii opuse cu acceleraţia de treizeci *g,* lăsând şoimul-de-vid în centrul unui nimb de plasmă de evacuare care se dilata, diminuându-şi strălucirea. După cinci secunde dronele descriseră o curbă şi se aliniară pe fregatele Organizaţiei.

Urschel şi *Pinzola* n-avură alternativă decât să se apere. Timpul lor de reacţie nu fu nici pe departe optim, dar din fiecare fregată plecară câte douăzeci şi cinci de viespi de luptă pentru a le răspunde atacatorilor, iar propulsiile lor cu antimaterie le aduseră rapid la patruzeci *g.* Fregatele îşi opriră atacurile asupra automobilelor de pe sol şi-şi realiniară laserele cu raze X, pregătindu-se pentru inevitabilul roi de submuniţii.

Raimo îşi lansă propria salvă de viespi de luptă în sprijinul tovarăşelor sale, deschizând un unghi nou de atac împotriva şoimilor-de-vid. Doi dintre ei răspunseră cu salve defensive.

Peste o sută de viespi de luptă fură lansate în mai puţin de douăzeci de secunde. Strălucirea propulsiilor li se reflectă de pe norii de noapte de dedesubt, într-o radianţă care depăşea cu mult lumina naturală a oricărui satelit.

În ciuda emisiei permanente de bruiaj electronic a platformelor DS, niciuna dintre reţelele de senzori de pe orbită nu putu rata spectacolul letal. Programele de analiză a ameninţărilor ce controlau reţelele iniţiară nivelul de răspuns pe care-l estimară ca adecvat.

*

Complexul topitoriei de fierberguri al Tonalei se întindea în mod oficial pe optsprezece kilometri în lungul coastei, pătrunzând în interiorul uscatului între opt şi zece kilometri, în funcţie de relief. Cel puţin aceea era zona pe care guvernul o

prevăzuse iniţial pentru proiect, în anul 2407, cu un optimism pe măsura celui prevalent în timpul sosirii lui Floreso pe orbita lui Nyvan cu trei ani mai devreme. Cu excepţia cavernei biosferă a asteroidului, topitoria deveni cel mai de seamă proiect de construcţii civile al Tonalei.

Începuse destul de promiţător. Mai întâi fusese construit un port de coastă mic, care adăpostea remorcherele ce recuperau fierbergurile după amerizare. În acelaşi timp, constructorii începură să sape un canal uriaş cu apă de mare, paralel cu linia ţărmului. Lat de o sută douăzeci de metri şi adânc de treizeci de metri, fusese conceput pentru fierberguri, permiţându-le să fie remorcate în remizele de dezasamblare, ce urmau să fie nucleul complexului. Canalul principal se ramifica de douăzeci de ori, întinzând braţe lungi de un kilometru care se terminau în remize.

După terminarea primelor şapte remize de dezasamblare, un audit efectuat de Trezoreria tonalană dezvălui că naţiunea nu necesita capacitatea de producţie a metalului care fusese deja construită. Finanţarea celorlalte remize de dezasamblare fu suspendată până când economia avea să se dezvolte într-atât încât să fie necesare. Asta se întâmplase în anul 2458. De atunci cele treisprezece ramificaţii neutilizate fuseseră treptat năpădite de buruieni şi mâl până ce, finalmente, deveniseră mlaştini cu apă sărată mari, perfect dreptunghiulare. În anul 2580, departamentul Biologie al Universităţii Harrisburg le declarase cu succes parte din rezervaţia parc natural.

Remizele de dezasamblare care fuseseră terminate erau cuburi masive cu latura de trei sute de metri şi foarte simple. Peste capătul fiecărui canal-ramificaţie fusese ridicată câte o imensă structură scheletică, fiind placată după aceea cu panouri din compozit. Deasupra canalului, o uşă-petală verticală permitea intrarea fierbergului. La interior, lame cu fisiune puternice, montate la extremităţile unor braţe rulante, executau o disecţie preprogramată, tăind fierbergul în segmente de câte o mie de tone, ca pe un gigantic fruct din metal.

O a doua reţea de canale, mai mici, lega remizele de dezasamblare de clădirile topitoriei propriu-zise, îngăduind segmentelor masive de oţel spongios să plutească direct până la cuptoare. Terenul dezolant dintre remizele de dezasamblare, clădirile topitoriei şi canale era brăzdat de un labirint de drumuri, unele fiind pur şi simplu din pământ bătătorit, pe când altele

erau aproape şosele, al căror beton începuse deja să se fărâmiţeze, construite pentru transportul de utilaje grele în primele zile ameţitoare ale începerii proiectului. Niciuna nu avea cabluri moderne de direcţionare şi urmărire; echipelor din topitorie nu le păsa de aşa ceva, deoarece cunoşteau rutele şi şofau manual. Asta însemna că aproape toţi vizitatorii care se aventurau în adâncul complexului greşeau invariabil drumul, cotind pe unde nu trebuia. Desigur însă că le-ar fi fost greu să se rătăcească, întrucât giganticele remize de dezasamblare erau vizibile de la zeci de kilometri, ridicându-se din câmpia aluvionară plană aidoma unor blocuri din care o zeitate locală uitase să sculpteze munţi la crearea lui Nyvan. Erau nişte ajutoare perfecte pentru navigaţie. În condiţii normale.

*

Şoseaua era veche de peste optzeci de ani; iernile de pe coastă spălaseră solul de sub ea şi îngheţaseră suprafaţa, flexionând-o în sus şi în jos până când crăpase. Nicăieri nu mai exista nici măcar o porţiune plană, un amănunt camuflat de troienele de omăt sculptate bizar de vânt. Maşina lui Alkad înainta greoi, doar ceva mai rapid ca mersul la pas al unui om, iar suspensia legăna caroseria într-o parte şi-n alta.

Intraseră în complex cu viteza periculos de mare pe care o atinseseră pe şosea. Un al cincilea vehicul fusese spulberat în urma lor, după care salvele de energie din spaţiul cosmic păruseră că se opresc. Alkad dataviză procesorului de control al maşinii să cotească la prima răspântie. Potrivit hărţii pe care o încărcase în celula de memorie nanonică neurală, remizele de dezasamblare se întindeau în cvadrantul nordic al complexului.

Dar, aşa cum descoperea cu mare rapiditate, harta nu este totuna cu teritoriul.

– Nu pot să văd naibii nimic, zise Voy. Nu ştiu nici măcar dacă mai suntem pe vreun drum.

Eriba scrută cu atenţie terenul din faţă, aproape atingând parbrizul cu nasul.

– Remizele trebuie să se vadă pe acolo pe undeva. Sunt imense.

– Procesorul de dirijare spune că ne-ndreptăm spre nord, rosti Alkad. Continuă să fii cu ochii-n patru.

Se uită pe fereastra din spate şi văzu maşina care-i urmărea zgâlţâindu-se violent, cu razele farurilor sfârtecând prin viscol.

– Îl poţi simţi pe Baranovici? o întrebă pe Gelai.

– Vag, da. Femeia flutură uşor din mână spre înainte şi puţin în stânga: Este acolo şi are mulţi prieteni cu el.

– Câţi?

– Vreo douăzeci… poate mai mulţi. Este dificil de precizat de la distanţa asta… şi ei sunt în mişcare.

Voy inspiră sonor pe gură.

– Prea mulţi!

– Lodi este cu ei?

– Posibil.

Un utilaj masiv zăcea lângă drum, o fosilă metalică din epoca ambiţiilor mai mari. Odată ce trecură de ea, o radianţă roşu-aurie intensă se revărsă peste automobil. Un vuiet slab vibra geamurile.

– Unul dintre cuptoare, spuse Ngong.

– Ceea ce-nseamnă că remizele de dezasamblare sunt de partea asta, indică Voy încrezătoare.

Drumul deveni mai lin şi maşina îşi mări viteza. Cauciucurile ei începură să ridice jerbe de stropi din zăpada fleşcăită, care se topise sub radianţa cuptorului. Acum puteau zări silueta clădirii furnalului: un dreptunghi lung şi negru, cu uşile ca de hangar complet deschise prin care se vedeau opt şuvoaie de metal topit strălucitor ce curgeau din cuptorul imens în canale înguste, care dispăreau, şerpuind, în clădire. Jeturi groase de abur răbufneau prin răsuflătorile din acoperiş. Trecând prin ele, fulgii de zăpadă se transformau în ploaie acidă.

Alkad ţipă speriată şi datavizǎ o comandă de oprire de urgenţă spre procesorul de control al vehiculului. Se opriră, zgâlţâindu-se din toate încheieturile, la numai doi metri de canal. Un segment de fierberg luneca netulburat chiar atunci prin faţa lor, semănând cu o banană mat-argintie a cărei coajă era presărată de milioane de cratere mici, negre.

Cerul de deasupra deveni argint strălucitor, imprimând pe retina lui Alkad o imagine alb-negru a canalului şi a segmentului de fierberg.

– Sfântă Maică Maria! icni ea.

Lumina teribilă păli.

– Mi-a căzut blocul procesor, anunţă Eriba, care-şi rotea capul de jur împrejur, străduindu-se să descopere sursa de lumină. Ce-a fost asta?

– Trag din nou în maşini, zise Voy.

Alkad dataviză spre procesorul de control al vehiculului şi nu fu surprinsă când nu i se răspunse. Confirma cauza: un impuls EM.

– Aş vrea să fi fost doar asta, le spuse minunându-se trist de inocenţa lor.

Nici chiar acum nu pricepeau enormitatea implicaţiilor, cât de departe erau în stare ceilalţi să meargă. Întinse mâna sub torpedo şi răsuci eliberarea comenzii manuale a volanului. Din fericire, tija acestuia se ridică în faţa lui Eriba, care tresări surprins.

– Şofează! îl instrui ea. Peste un minut, o să vină un pod sau aşa ceva. Tu condu.

*

– Fir-ar dracu-al dracului! mormăi Sarha. Iar începe.

Bateriile de senzori de luptă ai lui *Lady Mac* îi transmiteau în nanonicele neurale o imagine extrem de clară a spaţiului de deasupra lui Nyvan. Cu zece secunde în urmă totul fusese clar şi calm. Diversele platforme DS îşi continuau neabătute războiul electronic lipsit de sens. Nave se deplasau spre cei trei asteroizi abandonaţi; două escadrile de fregate din naţiuni diferite se apropiau de Jesup, în timp ce escadrila de orbită joasă a Tonalei pornise pe curs de interceptare a navelor Organizaţiei. Jocul acesta de şah orbital între naţiuni ar fi putut dura multe alte ore, dându-le lui Joshua şi celorlalţi suficient timp pentru a ajunge înapoi la navă şi, de asemenea, timp pentru a efectua un salt cât mai departe de planeta nebună.

Apoi fregatele Organizaţiei începură să tragă. Şoimii-de-vid accelerară şi-şi părăsiră orbita staţionară. Iar spaţiul era plin de viespi de luptă.

– Confirmare acceleraţie! lătră Beaulieu. Peste patruzeci *g.* Propulsie cu antimaterie.

– Hristoase! rosti Liol. Ce facem acum?

– Nimic! se răsti Sarha. Deocamdată bătălia era mult în faţa lor şi la altitudine ceva mai mare. Pregătiţi-vă pentru impulsul EM.

Dataviză calculatorului de zbor un ordin procedural de stand-by.

– La dracu', dacă Joshua ar fi fost cu noi, ne-ar fi putut scoate de aici şi cu ochii-nchişi!

Liol îi aruncă o privire rănită.

Patru roiuri de viespi de luptă gravau fire orbitoare de lumină peste continentele şi oceanele întunecate. Începură să-şi lanseze submuniţiile şi totul deveni mult prea complicat pentru a putea fi urmărit de mintea omului. Simboluri irupseră peste afişajul asigurat de nanonicele neurale ale Sarhei, când femeia ceru programului de analiză tactică o interpretare simplificată.

Faţa întunecată a lui Nyvan încetase să mai fie acoperită de noapte, animată de sute de jeturi de evacuare incandescente, care se contopeau laolaltă pe măsură ce se angajau reciproc. Primele detonară bombele de fuziune, după care explodă o încărcătură de antimaterie.

În faţa lui *Lady Mac* spaţiul luă foc. Niciun senzor nu era capabil să străbată prin descărcarea aceea incredibilă de energie.

Din punct de vedere tactic, nu fusese cea mai bună acţiune. Explozia distruse toate submuniţiile viespilor de luptă, prieteni şi duşmani deopotrivă, pe o rază de o sută de kilometri, iar impulsul ei EM scoase din funcţiune un număr şi mai mare.

– Raport de avarii, ceru Sarha.

– Câţiva senzori au fost avariaţi, răspunse Beaulieu. Rezervele intră on-line chiar acum. Nicio străpungere a fuzelajului.

– Liol!

– Cum? Ah... Da. Sistemele de zbor intacte, generatoarele activate. Poziţia stabilă.

– Platformele DS lansează, avertiză Beaulieu. Au înnebunit cu adevărat. Asalt de saturare!

– Vă pot scoate de aici, spuse Liol. În două minute, am efectuat un salt de schimbare a altitudinii.

– Nu, zise Sarha. Dacă ne mişcăm, ne vor ţinti. În clipa de faţă suntem inerţi şi cu capul la fund. Nu lansăm şi nu emitem. Dacă ne ocheşte ceva, îl distrugem cu maserele şi contramăsuri în locul de origine al lansării. După aceea ne schimbi înclinarea cu trei grade în sus sau în jos, dar nu altitudinea. Ai înţeles?

– Am înţeles.

Glasul bărbatului era ascuţit şi înfierbântat.

– Relaxează-te, Liol, au uitat toţi de noi. Trebuie să rămânem intacţi pentru a-l prelua pe Joshua, asta-i misiunea noastră şi nu facem nimic altceva. Vreau să fii calm, pentru a reacţiona perfect când va sosi momentul. Şi va sosi. Dacă este nevoie, utilizează

un program stimulator.
– Nu, acum sunt în regulă.
Altă explozie de antimaterie ocultă o parte vastă a universului. Submuniţii dezintegrate apărură din epicentrul ei, rostogolindu-se scăpate de sub control.
– Suntem ochiţi, anunţă Beaulieu. Trei submuniţii. Una cinetică, două nucleare. Aşa cred; concordanţa cu catalogul este de şaizeci la sută. Numai douăzeci *g,* nişte geriatrice.
– Bine, spuse Sarha mândră să vadă cât de calmă era. A sosit timpul şuturilor în cur.

*

Un potop de lumină revărsat de a doua explozie de antimaterie dezvălui remizele de dezasamblare pentru toate maşinile care goneau prin complexul topitoriei. Un şir de pătrate bidimensionale, fără trăsături distinctive, care se pierdea spre orizont.
– Calc-o! rosti Alkad.
Eriba împinse înainte acceleraţia. Ninsoarea se mai domolise acum, astfel că era vizibilă o porţiune mai mare din terenul din faţă, ceea ce-i dădea încredere. Furnale străluceau în depărtare, corone de dragoni adormiţi mânjiţi de rafale de fulgi suri. Drumul avariat îi purtă pe lângă câmpuri de mult uitate de beton-carbon, pe care şiruri de macarale decolorate de soare stăteau ca monumente ridicate utilajelor şi clădirilor avortate din cauza realităţii financiare. Conducte îndeajuns de largi pentru a înghiţi automobilul se ridicau din solul pietros aidoma unor viermi metalizaţi, cu capetele încununate de grile ruginite din care răbufneau vapori straniu de grei. Analogi de lupi singuratici bântuiau printre carcasele tehnologice mizere, adăpostindu-se în umbre de câte ori se apropiau farurile vehiculului.
Văzând că maşinile celelalte rămăseseră în urmă, Eriba se îndreptă către un pod mobil care traversa următorul minicanal. Roţile automobilului se desprinseră de pe suprafaţa de rulare, când trecu peste apexul celor două segmente şi Alkad fu proiectată spre înainte la aterizarea pe cealaltă pantă.
– Asta-i remiza VI, rosti Voy cu nerăbdare privind pe un geam lateral. Mai avem un canal.
– O să reuşim! zbieră Eriba.
Era complet absorbit de cursă, iar fluxul de adrenalină conferea un tăiş provocator lumii prin care gonea.

– E bine, rosti Alkad.

Orice altceva ar fi spus ar fi părut o impoliteţe.

Norii de iarnă de deasupra complexului se sfâşiau încet, dezvelind porţiuni neregulate din cerul serii. Era iluminat de flăcări de plasmă, jeturi de evacuare ale propulsiilor şi explozii, care se contopeau şi se extindeau într-o singură pătură irizată, animată de fluxuri şi refluxuri interne, mărunte.

*

Joshua lăsă capul mult pe spate, pentru a vedea cât mai mult. Maşina se hurduca, parcă hotărâtă să-i refuze o imagine neîntreruptă. După ce impulsul electromagnetic al primei bombe cu antimaterie distrusese electronica vehiculului, Dahybi şofase manual şi călătoria era zdruncinată.

Norii rămaşi deveniră transparenţi sub altă explozie de antimaterie. Implanturile retinale ale lui Joshua împiedicară vătămarea ochilor săi, dar tânărul fu silit să clipească repede pentru a îndepărta imaginea remanentă sclipitor de purpurie.

– Iisuse, sper că ei n-au păţit nimic, sus!

– Sarha ştie ce face, zise Melvyn. În plus, *Lady Mac* va fi deasupra orizontului peste douăzeci de minute, pe când explozia asta a fost aproape direct deasupra noastră.

– Da, aşa-i.

– Ţineţi-vă bine! avertiză Dahybi.

Maşina ţâşni peste un pod mobil şi se desprinse de pe suprafaţa lui când ajunse în vârf. Reveni cu un bufnet pe calea de rulare şi derapă în lateral, până ce bara amortizoare din spate se izbi de bariera care mărginea podul. Până ce Dahybi izbuti să redreseze, scrâşnete neplăcute îi anunţară că mai pierduseră ceva din carcasă.

– Mzu se îndepărtează, atrase atenţia Melvyn, cu calm.

– Tu te-ai descurca mai bine-n pula mea?! zbieră Dahybi.

Joshua nu-şi putea reaminti când îl mai văzuse atât de iritat pe netulburatul specialist în noduri. O bubuitură metalică în urma lor anunţă că prima limuzină a ambasadei trecuse peste vârful podului.

– Ţine-te pe urmele ei, îi spuse. Te descurci foarte bine.

– Unde dracu’ s-o duce? se miră Melvyn cu glas tare.

– Întrebarea mai interesantă, replică Joshua, este de ce nu-i pasă c-o urmăreşte toată trena asta de circ? Trebuie să fie al naibii de-ncrezătoare în cel cu care se va întâlni.

– Tu crezi că Alchimistul ar putea fi ascuns pe aici? şuieră Melvyn. Uită-te şi tu – prin locul ăsta poţi să rătăceşti o escadrilă de nave stelare.

– Să nu ne imaginăm lucrurile mai rele decât sunt, spuse Joshua. Grija mea principală o reprezintă cei doi posedaţi care o însoţesc.

– Ar trebui să le pot face faţă, rosti un gardist şi-şi atinse una dintre armele prinse la centură.

Joshua izbuti un surâs strâmb. Îi venea tot mai greu să-i asocieze pe gardiştii experţi în situaţii de luptă cu Ione cea dulce şi sexy.

– Ce-i Alchimistul? se interesă Dick Keaton.

Când se întoarse către pasagerul lor, Joshua fu uimit de curiozitatea care emana dinspre bărbat. Era aşa cum îşi imaginase el că ar fi afinitatea edenistă. Emoţiile dominau.

– Îmi pare rău, e secret.

Dick Keaton păru că revine cu greu la obişnuita lui ţinută ţanţoşă şi blazată. Dintr-un motiv necunoscut, Joshua era profund tulburat. Pentru prima dată întrezărise ceva ascuns îndărătul măştii. Ceva în neregulă şi foarte adânc tăinuit.

– Au schimbat direcţia! anunţă Dahybi.

Maşina lui Mzu părăsise drumul îngust dintre podurile mobile şi intrase pe un drum mai lat, care ducea la remiza de dezasamblare IV. Dahybi trase la maximum tija volanului, aproape pe punctul de a rata bifurcaţia când cotiră după fiziciană.

După ce rezistaseră la două secole de coroziune datorată apei sărate, întreţinerii ieftine şi de mântuială, excrementelor de păsări, algelor şi, într-un caz cu totul memorabil, prăbuşirii unui avion mic, zidurile şi acoperişul remizei se găseau într-o stare jalnică. Scara structurii continua totuşi să fie impresionantă, aproape intimidantă. Joshua văzuse clădiri mai mari, însă nu izolate ca aceasta.

– Joshua, spuse un gardist, uită-te la ultima maşină.

Convoiul urmăritorilor era format din alte cinci maşini. Patru erau limuzine mari de la ambasada Kulu: caroserii negre, aerodinamice, geamuri opace şi faruri puternice, ale căror raze se desfăceau în evantai. A cincea plecase la drum ca un automobil obişnuit, vopsit în verde-închis, pentru ca acum să fie o monstruozitate primitivă, colorată în stacojiu ţipător şi

acoperită de abţibilduri vulgare. Şase faruri rotunde erau fixate de o reţea din zăbrele metalice ce acoperea grila frontală. Poate că anterior fusese un vehicul primitiv, dar acum se apropia rapid de ultima limuzină a ambasadei; cauciucurile late îi ofereau tracţiune excelentă pe zăpada amestecată cu gheaţă topită.

– Iisuse, sunt şi-n faţă, şi-n spate!

– Cred c-ar fi momentul potrivit să ne retragem cu fruntea sus, zise Melvyn.

Joshua privi înainte. Ajunseseră deja în umbra proiectată de remiza de dezasamblare IV. Maşina lui Mzu frâna deja la baza zidului colosal.

Propunerea era foarte ispititoare. În acelaşi timp tânărul era neliniştit de soarta lui *Lady Mac.*

– Probleme! spuse Dick Keaton şi ridică un bloc procesor pe care-l roti lent pentru a încerca să localizeze ceva. Un soi de distorsiune electronică se focalizează pe noi. Nu-i cunosc natura, însă este mai puternică decât impulsul EM.

Joshua le ordonă nanonicelor sale neurale să ruleze o diagnoză. Programul nu mai apucă să termine.

– Posedaţi!

Intuiţia îi zbiera pur şi simplu în minte.

– Afară, toţi, ieşiţi! Adăpostiţi-vă!

Dahybi acţionă brutal frânele. Portierele se deschiseră chiar înainte ca maşina să se fi oprit. Vehiculul lui Mzu staţiona, gol, la cincisprezece metri în faţa lor.

Joshua se repezi afară din automobil, făcu doi paşi iuţi şi se trânti cu faţa în jos pe zăpada înmuiată. Un gardist ateriză cu un bufnet lângă el.

Un jet gigantic de foc alb ţâşni din remiză. Baleie acoperişul maşinii şi expedie tentacule lacome care se curbară în jos, pătrunzând prin portierele deschise. Sticla geamurilor fu pulverizată şi interiorul se aprinse instantaneu, arzând cu furie sinistră.

Ione ştia exact ce avea de făcut – o singură conştiinţă care manipula două corpuri. Îndată ce primul val de căldură se dilată deasupra capetelor, trecu în poziţia ghemuit. Patru braţe ridicară patru arme diferite. Întrucât de fiecare parte a maşinii se afla câte un gardist, putea triangula perfect sursa atacului energetic: două ferestre deschise din şirul gri-murdar aflat la treizeci de metri înălţime pe zidul remizei.

Începu să tragă într-acolo. Prioritatea o constituia blocarea posedaţilor, copleşirea lor în asemenea măsură, încât să nu mai aibă timp să-şi continue propriul asalt. Două dintre armele ei erau pistoale-mitralieră cu foc rapid, capabile să tragă peste o sută de gloanţe pe secundă. Le utiliză în rafale de câte o jumătate de secundă, măturând în arcuri scurte. Sub gloanţele sălbatice, ferestrele, panourile din jur, tijele de presiune şi traversele structurale secundare se dezintegrară într-o avalanşă de aşchii ascuţite. Urmară apoi carabinele de calibru greu, ale căror gloanţe cu vârfuri explozive mestecară feroce marginile spărturilor iniţiale. După aceea trase în panourile înapoia cărora estima că se afla pasarela folosită de posedaţi.

– Fugiţi! răcni ea din ambele gâturi. Intraţi, acolo vă puteţi adăposti!

Joshua se rostogoli, se ridică şi o luă la goană. Melvyn îl urma îndeaproape. Nimic nu se putea auzi peste duduiturile carabinelor care-ţi vibrau toate oasele din corp – nici tropăituri de alergare, nici strigăte de alarmă. Alergă fără să se oprească.

Un jet de foc alb sfârâi prin văzduh peste el, greu de distins în lumina care deborda de la bătălia orbitală. Complexul topitoriei era copleşit de o strălucire de două ori mai mare decât a soarelui la amiază, amplificată la rândul ei de omăt.

Ione văzu focul năpustindu-se spre ea pe jumătate din câmpul vizual şi întoarse carabina şi pistolul-mitralieră într-acolo. Menţinu trăgaciurile ambelor arme apăsate, iar gloanţele licăriră indigo ca nişte trasoare. Focul alb izbi, şi ea anulă nervii tactili ai gardistului, alungând durerea. Încărcătorul pistolului-mitralieră se golise, dar continuă să tragă cu carabina, menţinând-o neabătută, deşi focul îi devoră ochii împreună cu pielea.

După care conştiinţa ei rămase doar în una dintre construcţiile bitek; văzu conturul învăpăiat al celeilalte prăbuşindu-se pe pământ. Umbre pâlpâiau acum în negura dinapoia găurii largi pe care o căscase în zid. Introduse alt încărcător în pistolul-mitralieră şi înălţă ambele ţevi.

Joshua tocmai trecuse de maşina lui Mzu, când glonţul exploziv trosni la numai câţiva centimetri de ţeasta lui. Tresări şi ridică reflex braţele. În faţa lui, o uşiţă din zidul remizei se dezintegră. Avu nevoie de o încredere uriaşă, însă nu se opri. Ione îi deschisese drumul. Înăuntru trebuia să existe un soi de refugiu.

*

Alkad Mzu nu considera că interiorul remizei de dezasamblare IV ar fi fost un refugiu, totuşi fu recunoscătoare când ajunse acolo. Maşinile continuau s-o urmărească, iar derapajele sinucigaşe la viteză maximă de-a latul drumului îi dovedeau neclintirea ocupanţilor lor. Cel puţin, la interiorul remizei îşi putea alege singură oponenţii.

În clipa în care Ngong închise uşiţa, fiziciana întrezări maşinile de poliţie rămase funcţionale trecând peste vârful podului mobil, cu girofarurile pâlpâind albastru şi roşu. Zăpada era încinsă de lumina iradiată de bătălia spaţială şi strălucirea sporea întruna. Ngong trânti uşa cu putere şi-i trase ivărele grele.

Alkad rămase locului şi aşteptă ca implanturile retinale să se adapteze la bezna sumbră. Avură nevoie de mai mult timp decât ar fi fost normal, iar nanonicele neurale îi erau total inactive. Baranovici era pe aproape.

Înaintară printr-o pădure de coloane din metal. Structura remizei se extindea destul de mult de la peretele din panouri pe care-l susţinea, cu nenumărate traverse şi zăbrele contopindu-se în joncţiuni asimetrice. Privind drept în sus, nu era posibil să distingi acoperişul, ci doar împletirea labirintică de metal negru care forma o barieră impenetrabilă. Toate grinzile şi ţevile străluceau ude de la picăturile de condensare, pe care forţa de gravitaţie le alungea în jos până le desprindea. Deoarece instalaţia de climatizare a remizei fusese decuplată, în interior burniţa permanent.

Alkad îi conduse pe ceilalţi înainte, ieşind de sub stâlpii grosolani. În bazinul gigantic din mijlocul remizei nu exista niciun fierberg, astfel că apa clipocea lin, lovindu-se de margini. Podurile rulante, braţele de macarale cu uriaşele lor lame cu fisiune, platformele mobile de inspectare – toate atârnau tăcute şi nemişcate în jurul laturilor sălii centrale înalte. Aici sunetele nu stârneau ecouri, ci erau absorbite de blana ţepoasă de metal dinăuntrul pereţilor. Frânturi de lumină scăpau prin fisuri din contraforturile acoperişului, producând un păienjeniş de raze albe ce păreau să dispară de fiecare dată înainte să fi atins solul. Păsări marine mari fâlfâiau prin aer, schimbându-şi întruna stinghiile de poposit, ca şi cum ar fi căutat poziţia perfectă.

– Aici sus, dr. Mzu! strigă un glas.

Ea se răsuci, lăsă capul pe spate şi ridică palma în semn de

salut şi în acelaşi timp pentru a-şi proteja faţa de ploaia blândă. Baranovici stătea pe o pasarelă la patruzeci de metri deasupra solului, rezemat cu nonşalanţă de balustradă. Costumul colorat de cazac strălucea splendid în penumbre. În semiîntunericul din spatele lui se distingeau câteva siluete.

– În regulă, zise femeia. Am sosit. Unde-i vehiculul cu care voi pleca de pe planetă? După cum văd, în clipa de faţă există nişte dificultăţi pe orbită.

– Nu fi ironică, dr. Mzu. Organizaţia nu va fi distrusă de o ciorovăială între platforme DS.

– Lodi este şi el acolo, sus, rosti încet Gelai. Maşinile care se apropie îi agită pe ceilalţi posedaţi.

– Aşa cred şi eu! strigă Alkad spre Baranovici. Înţelegerea noastră rămâne atunci valabilă. Voi îi daţi drumul lui Lodi şi eu vă urmez.

– Înţelegerea, dr. Mzu, a fost să vii singură. Eu sunt însă un individ rezonabil. Voi avea grijă să ajungi la Organizaţie. Bun, uite-l şi pe Lodi.

Lodi fu azvârlit peste balustrada de protecţie exact în clipa în care armele Ionei începură să demoleze ferestrele şi panourile. Zbieretele bărbatului se pierdură în mugetul proiectilelor explozive. Braţele i se rotiră cu disperare patetică, cu mişcările încremenite în stop-cadre sub efectul stroboscopic al exploziilor. Trupul său lovi betonul-carbon cu un bufnet greţos, semilichid.

– Vezi, dr. Mzu? I-am dat drumul.

Alkad se holbă la corpul tânărului, respingând cu disperare ceea ce văzuse. Şocată, îşi dădu seama că fusese pentru prima dată martoră la omorârea cuiva. La asasinarea cuiva.

– Maică Maria, nu era decât un puşti…

Voy scânci îndărătul ei.

Baranovici râdea. Cei aflaţi lângă el pe pasarelă îşi uniră mâinile. Un penaj de foc alb ţâşni în jos către Alkad.

Gelai şi Ngong o prinseră simultan de braţe. Când focul alb o lovi, fu ca un şuvoi de apă călduţă, ameţitoare. Fiziciana se clătină spre înapoi, ţipând mai degrabă de surprindere decât de durere. Şuvoiul devie, lăsând în urmă o furnicătură generalizată pe tot corpul.

– Daţi-vă la o parte! răcni Baranovici furios. Ea ne aparţine.

Gelai rânji cu răutate şi ridică un braţ, de parcă ar fi vrut să-l salute. Pasarela de sub tălpile lui Baranovici se despică cu un

trosnet metalic sonor. Bărbatul urlă descumpănit şi se întinse disperat să se prindă de balustradă.

– Fugi! o îndemnă Gelai.

Alkad şovăi o clipă, uitându-se iarăşi la trupul lui Lodi în căutarea oricărui posibil semn de viaţă. Balta de sânge care se lăţea sub el era prea mare pentru aşa ceva. Împreună cu ceilalţi, se retrase în siguranţa relativă a stâlpilor metalici de susţinere.

– Nu pot să mor, rosti ea scoasă din minţi. Mai întâi trebuie s-ajung la Alchimist. Trebuie – este singura cale.

Un bărbat apăru în faţa ei.

– Dr. Mzu, presupun? rosti Joshua. Mă mai ţii minte?

Femeia se holbă, amuţită de neîncredere. Alţi trei bărbaţi se vedeau înapoia lui Joshua; doi dintre ei îi ţineau sub ameninţarea armelor, deşi în mod clar neliniştiţi, pe Gelai şi Ngong.

– Cine-i *ăsta?* întrebă Voy, complet derutată.

Alkad emise un hohot scurt de râs apropiat de isterie.

– Căpitanul Calvert, din Seninătate.

Joshua pocni din călcâie şi făcu o plecăciune scurtă.

– La momentul potrivit, dr. Mzu. Sunt măgulit. Iar *Lady Mac* se află pe orbită, gata să te readucă acasă. Lordul Ruinelor este destul de iritat pe dispariţia ta, însă a spus că te va ierta, cu condiţia ca micul şi periculosul tău secret să rămână secret pentru vecie.

– Lucrezi pentru Ione Saldana?

– Da. Într-un minut, ea însăşi va fi aici, într-un gen de întrupare, pentru a confirma oferta. În chiar clipa aceasta totuşi, prioritatea mea este să te scot pe tine şi pe prietenii tăi de aici. Îi privi cu subînţeles pe Gelai şi pe Ngong: Pe unii dintre prietenii tăi. Nu ştiu care-i treaba cu ei doi, dar în niciun caz n-o să…

Cerculeţul rece şi inconfundabil al capătului ţevii unui pistol îl apăsă ferm în ceafă.

– Mulţumesc, căpitane Calvert, toarse triumfător vocea Monicăi. De aici însă preluăm cazul noi, profesioniştii.

*

La bordul lui *Urschel* aerul era îmbâcsit de gaze rău mirositoare şi exces de umiditate. Filtrele de condiţionare care mai funcţionau bâzâiau alarmant de sonor, cu motoarele ventilatoarelor rotindu-se supraîncărcate. Nenumărate panouri luminescente încetaseră să mai funcţioneze, servomotoarele trapelor erau în cel mai bun caz inconstante şi ambalaje

alimentare abandonate pluteau peste tot.

Cherri Barnes detesta dezordinea şi neglijenţa. Într-o navă stelară, eficienţa însemna mai mult decât o rutină, era o cerinţă de supravieţuire esenţială. Echipajul depindea în totalitate de hardware-ul său.

Însă doi dintre posedaţi (camarazii ei posedaţi, încerca să-şi repete) proveneau de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul următorului. Ţărănoi aroganţi care nu înţelegeau, sau nu voiau să înţeleagă, condiţiile de bază ale rutinei de la bordul navelor stelare. Iar aşa-zisul lor comandant, Oscar Kearn, nu părea de asemenea să se sinchisească prea mult. Pleca pur şi simplu de la premisa că echipajul de non-posedaţi se va ocupa de curăţirea rahatului. Ori asta nu se întâmpla.

Cherri renunţase să mai dea sfaturi şi să mai aibă pretenţii. Ba chiar se simţea destul de surprinsă că supravieţuiseră atâta vreme bătăliei orbitale, deşi viespile de luptă alimentate cu antimaterie înclinau sorţii în favoarea lor. Şi, în cele din urmă, non-posedaţii îşi executau sarcinile la un nivel înalt de eficienţă, care era totuşi lesne de înţeles. Posedaţii nu puteau face mare lucru în afară de a aştepta. Oscar Kearn se ocupa cu studierea displayurilor holografice, mormăind la răstimpuri comentarii către subordonaţii non-posedaţi. De fapt, el nu contribuia cu mare lucru, ci doar cu îndemnul permanent de trimitere a viespilor de luptă spre şoimii-de-vid. Păstrarea unei rezerve pentru propria lor defensivă părea un concept obscur.

Când exploziile şi cascadele de energie din exteriorul navei atinseră un crescendo înspăimântător, Cherri se furişă tăcută de pe punte. În condiţii obişnuite de luptă, scările de acces ce asigurau legătura între cele patru capsule de susţinere biotică ale fregatei trebuia să fie etanşate şi sigilate. Acum însă femeia lunecă pe lângă trape deschise, îndreptându-se către puntea de întreţinere inginerească a capsulei B. Imediat după ce intră, închise trapa din plafon şi acţionă încuietorile manuale. Se trase spre una dintre cele trei console de comandă ale procesoarelor şi apăsă butonul de alimentare. O stingherea teribil faptul că nu putea să datavizeze către calculatorul de zbor al fregatei, deoarece nu era obişnuită cu programele verbale, dar reuşi până la urmă să stabilească un circuit de comandă auxiliar, şuntându-i din buclă pe ofiţerii de pe punte. Încetişor, sistemele şi displayurile pe care le dorise se activară.

Viespile de luptă şi submuniţiile lor continuau să roiască prin spaţiul de deasupra lui Nyvan, deşi nu erau la fel de multe ca mai devreme. Iar interferenţa produsă de pătura de bruiaj electronic dispăruse; pur şi simplu nu mai rămăseseră platforme DS intacte care să deruleze partea aceea a conflictului.

Una dintre cele zece antene comandate în fază din reţeaua poziţionată în jurul fuzelajului lui *Urschel* focaliză pe *Lady Macbeth.* Cherri se trase mai aproape de microfonul consolei.

– Recepţionează cineva? Sarha, Warlow, mă puteţi auzi? În caz afirmativ, utilizaţi un semnal maser cu apertura de cinci milimetri pentru un răspuns direct de comunicare. Nu vă orientaţi, repet *nu vă orientaţi,* spre antena principală a lui *Urschel.*

– Recepţie semnal, replică un glas sintetizat. Cine dracu-i acolo?

– Warlow, tu eşti?

– Nu, Warlow nu mai este printre noi. Sunt Sarha Mitcham, secund la comandă. Cu cine vorbesc?

– Îmi pare rău, n-am ştiut despre Warlow… Sunt Cherri Barnes.

– Dumnezeule, Cherri, ce dracu’ cauţi într-o fregată a Organizaţiei?

Cherri privi consola, încercând să-şi stăpânească emoţiile descătuşate.

– Eu… eu aparţin Organizaţiei, Sarha. Aşa cred. Nu mai ştiu… Pur şi simplu n-ai habar cum e-n lumea de dincolo.

– Futu-i maica mă-sii, eşti o posesoare!

– Aşa cred. N-a fost opţiunea mea.

– Da. Ştiu. Ce s-a-ntâmplat cu *Udat?* Ce s-a-ntâmplat cu tine?

– Ne-a ucis Mzu, fiindcă eram o complicaţie pentru ea. În plus avea să-i plătească o poliţă lui Meyer. Aveţi grijă-n privinţa ei, Sarha, aveţi multă grijă!

– Hristoase, Cherri, tu vorbeşti acum serios?

– Da, sunt cât se poate de onestă.

– Am înţeles. Şi… mulţumim!

– N-am terminat. Ştim că Joshua este pe Nyvan şi o urmăreşte pe Mzu.

– Da, este pe planetă. Cherri, te rog, nu mă-ntreba asupra motivului. Nu pot discuta despre asta.

– E-n regulă. Înţeleg. Nu contează; noi ştim despre Alchimist şi

voi ştiţi că noi ştim. Trebuie să-i spui însă lui Joshua să se retragă, să se-ndepărteze de Mzu. Imediat! Noi ştim că n-o mai putem evacua de pe planetă, pentru că nu mai avem avioane spaţiale, şi asta-nseamnă că Organizaţia mai dispune de o singură opţiune. Dacă Mzu moare, va trebui să ni se alăture.

– De aceea trăgeau *Urschel* şi *Pinzola* spre planetă?

– Da. Însă asta nu-i tot…

Glasul şovăielnic, poticnit, răsuna pe puntea lui *Lady Macbeth,* trimiţând parcă fiori de electricitate rece prin nervii lui Liol. Bărbatul întoarse capul ca s-o privească pe Sarha, care părea la fel de stupefiată.

– Este autentic? întrebă el, rugându-se ca răspunsul să fie negativ.

– Am cunoscut-o, fu singura replică a Sarhei, care continuă apoi, cu reţinere: Beaulieu, poţi confirma traiectoria fierbergului?

– Pentru obţinerea traiectoriei exacte, va trebui să analizez datele senzorilor activi.

– Fă-o!

– Suntem la treizeci de minute de orizontul lui Joshua, anunţă Liol.

Traiectorii orbitale alternative îi fulgerară prin minte când dataviză cererea de vectori posibili spre calculatorul de zbor.

– N-am ce face-n privinţa asta, zise Sarha. Putem încerca să-l apelăm prin reţeaua de comunicaţii Tonala.

– Reţeaua – căcat! Ştii bine că după atâtea impulsuri EM pe planetă n-a mai rămas nici măcar un procesor în stare de funcţionare. Aş putea coborî nava; dacă atingem razant atmosfera, putem fi în opt minute deasupra orizontului lui.

– Nu! Dacă ne schimbăm orbita, vom deveni ţintă.

– N-a mai rămas nimic care să ne poată ochi. Accesează senzorii, fir-ar ai dracu’! Toate viespile de luptă au fost epuizate.

– Vrei să zici că nu mai au submuniţii.

– E fratele meu!

– E căpitanul meu şi nu putem risca asta.

– *Lady Mac* poate depăşi orice mizerii de submuniţii. Preia tu controlul armamentului şi eu pot executa manevra asta de pilotaj.

– Traiectoria fierbergului confirmată, anunţă Beaulieu. Barnes a spus adevărul. Se-ndreaptă direct către ei.

– Altitudinea? întrebă Sarha. Îl putem anihila c-o bombă

nucleară?

– Nouăzeci de kilometri. A pătruns prea mult în ionosferă pentru viespile de luptă. Ele nu pot opera în condiţiile acelea de presiune.

– Rahat! gemu Sarha.

– Fii pozitivă, o îndemnă Liol. Trebuie s-ajungem deasupra orizontului lui Joshua.

– Suntem ţintiţi, rosti calm Beaulieu. Două bombe nucleare cu focoase de căutare activă. Ne-au detectat emisiile radar.

Sarha iniţie în mod reflex programul de ochire al tunului maser. Creierul îi era răscolit de prea multe griji şi indecizii pentru a putea gândi realmente. Triunghiuri violet-strălucitor înconjurară submuniţiile ce se apropiau.

– Josh l-ar fi abandonat pe vreunul dintre noi acolo jos? întrebă Liol.

– Căcatule!

Maserele traseră, declanşate de şfichiul încins din mintea ei. Ambele submuniţii fură fragmentate şi propulsiile cu fuziune le muriră.

– Îi putem învinge, spuse Beaulieu.

Sarha simţi ca pe o dojană imperturbabilitatea glasului sintetizat al cosmonikăi.

– Bine. O să preiau eu controlul armamentului. Beaulieu, comută pe senzorii activi, suită completă; vreau avertizare de rază mare a oricăror ostili care se apropie. Liol, du-ne jos.

*

Ciocăneau în trapa punţii de întreţinere inginerească. Conturul acesteia începuse să strălucească în roşu-viu, iar vopseaua se umfla în băşici.

Cherri aruncă o privire obosită spre cercul de metal.

– Gata, gata, mormăi ea. O să uşurez eu treaba. În plus, ce naiba ştiţi voi despre fraternitate?

După ce mecanismul de zăvorâre al trapei se topi, un Oscar Kearn la fel de încins plonjă înăuntru printre marginile fumegătoare. Orice speranţă de răzbunare pieri instantaneu în clipa când văzu silueta ghemuită, care suspina jalnic în faţa consolei. Sufletul lui Cherri Barnes părăsise deja corpul, retrăgându-se în unicul loc în care bărbatul n-avea s-o urmărească niciodată.

*

Monica simţea în sfârşit că recâştiga controlul asupra misiunii. Cei doisprezece agenţi operativi care o însoţiseră în remiza de dezasamblare asigurau o putere de foc copleşitoare, iar vehiculul care urma să-i evacueze pornise deja spre ei. Niciunul dintre blocurile lor procesoare nu funcţiona, şi nici nanonicele neurale. Toţi îşi scoseseră căştile-cochilie pentru a putea vedea; senzorii erau de asemenea inerţi. Absenţa protecţiilor îi inducea nervozitate, totuşi nu era o stare necunoscută pentru ea. „Am pus mâna pe Mzu!”

Apăsă ţeava pistolului pe gâtul lui Calvert şi bărbatul se mişcă supus într-o parte. Un edenist îi luă pistolul-mitralieră. Calvert nu protestă când fu dus alături de cei trei compatrioţi ai săi, cu braţele în aer, sub paza a doi agenţi.

– Dr. Mzu, spuse Monica, te rog să-ndepărtezi mâna de raniţa aceea. Şi nu încerca să datavizezi niciun fel de coduri de activare.

Alkad strânse din umeri şi ridică mâinile.

– Oricum nu pot dataviza nimic, răspunse ea. Sunt prea mulţi posedaţi aici.

Monica îi făcu semn unui agent să ia raniţa fizicienei.

– Tu ai fost în Seninătate, zise Alkad. Şi în Dorado, dacă nu mă-nşel. Din ce agenţie faci parte?

– ASE.

– Aha. În acelaşi timp, unii dintre prietenii tăi sunt în mod evident edenişti. Mi se pare straniu.

– Dr. Mzu, interveni Samuel, noi toţi considerăm că îndepărtarea ta de pe planetă are o importanţă absolută. Te pot asigura însă că nu ţi se va face niciun rău.

– Bineînţeles, spuse Alkad. Dacă mi s-ar face, ştim toţi de partea cui aş sfârşi.

– Exact.

Gelai ridică ochii.

– Sosesc, dr. Mzu.

– Cine? se încruntă Monica.

– Posedaţii din Organizaţie, zise Alkad. Sunt sus, undeva prin structura remizei.

Agenţii reacţionară prompt, scanând păienjenişul metalic de deasupra lor în căutarea oricăror mişcări. Monica se apropie de Alkad şi o prinse de braţ.

– Perfect, dr. Mzu, o să ne ocupăm de ei. Acum să plecăm de

aici.

– La naiba! rosti Samuel. Au sosit poliţiştii.

Monica aruncă o privire în spate către gaura din perete prin care intraseră în clădire. Doi edenişti fuseseră lăsaţi pentru a le acoperi retragerea la maşini.

– Îi putem rezolva.

Samuel făcu o grimasă resemnată. Agenţii formară un cordon protector în jurul lui Mzu şi al Monicăi, şi porniră spre perete.

Monica observă că Joshua şi ceilalţi se grăbeau după ei.

– Nu şi voi, rosti ea.

– Eu nu stau înăuntru! exclamă Joshua indignat.

– Nu putem… începu Samuel.

O barieră-ghilotină se prăbuşi din încâlceala de traverse de deasupra şi lovi doi agenţi, doborându-i la pământ. Generatoarele de valenţă din costumele lor armură erau nefuncţionale şi nu rigidizară materialul în exoschelet protector, aşa cum ar fi trebuit să procedeze în momentul impactului. Ţepuşele lungi de fier din lungul părţii inferioare a barierei străpunseră materialul costumelor, ţintuind corpurile de beton-carbonul umed.

Patru agenţi deschiseră foc cu pistoalele-mitralieră, trăgând drept în sus şi gloanţele ricoşară nebuneşte, ridicând jerbe de scântei din metal.

Anii de antrenamente o făcură pe Monica să privească în jur pentru a localiza atacul următor. Sosea din stânga ei – o lamă uriaşă, care pendula direct spre Mzu. Dacă nanonicele neurale i-ar fi fost active şi ar fi rulat programe de răspuns la ameninţări, poate că femeia ar fi reuşit să execute saltul perfect. Aşa însă, muşchii amplificaţi doar îi rotiră greutatea, scoţând-o pe Mzu printr-o piruetă din arcul lamei, şi amândouă se rostogoliră pe podea. Lama o şterse în trecere pe agentă. Cizma blindată a costumului-armură împiedică retezarea piciorului, dar glezna şi tibia îi fură fracturate de impact. Şocul diminuă durerea iniţială. Se ridică în capul oaselor, gemând stupefiată, şi prinse cu palmele piciorul sfărâmat. Fierea i se înălţa prin gât şi-i venea foarte greu să respire.

Ceva extraordinar de greu o lovi în umăr, trântind-o pe jos. Joshua ateriză imediat lângă ea şi se rostogoli perfect pentru a absorbi impactul. Un val de ură alungă durerea Monicăi, după care lama traversă spaţiul ocupat de femeie cu o clipă în urmă,

scoţând doar o şoaptă aproape neauzită. „Pendulul”, gândi ea ameţită, „se întoarce întotdeauna.”

Un agent de la ambasadă sprintă către femeie. Ţinea un pachet nanonic medical pătrat şi înjura copios.

– Şi ăsta-i afectat! Nu primesc niciun răspuns.

Joshua privi pachetul-mănuşă care acoperea propria lui mână. De când intrase în remiză, îl ustura îngrozitor.

– Nu-mi mai spune, mârâi el.

Gelai li se alătură şi se lăsă pe vine cu chipul îngrijorat. Puse mâna peste glezna Monicăi.

Intensitatea iniţială a durerii o speriase pe Monica, dar ceea ce se petrecea acum era realmente oripilant. Putea simţi fragmentele de os cum i se roteau pe sub piele, ba putea chiar să vadă materialul pantalonului costumului unduind sub palma lui Gelai… palmă care strălucea. În acelaşi timp însă n-o mai durea.

– Cred că asta a fost, rosti fata sfios. Încearcă să te ridici.

– Dumnezeule! Tu eşti o…

– Voi, profesioniştii, nu ştiaţi? făcu Joshua răutăcios.

Samuel se feri de pendul şi se ghemui lângă ei, alert, cu pistolul-mitralieră îndreptat în sus.

– Crezusem c-ai fost lovită, spuse el când Monica îşi lăsă precaut greutatea pe piciorul stâng.

– Am fost. Ea m-a vindecat.

Bărbatul o cercetă iute cu privirea pe Gelai.

– Aha.

– Ar fi bine să-i dăm drumul, zise Monica.

– Dacă ne mişcăm, ne vor ataca iarăşi.

– Şi dacă stăm pe loc, ne vor ataca.

– N-am cum să-i văd, se plânse el, clipind repede împotriva picăturilor fine de apă ca o burniţă. Nu avem ţinte. N-are rost să tragem orbeşte, fiindcă este prea mult metal.

– Ei sunt sus, zise Gelai. Trei sunt chiar deasupra articulaţiei pendulului. Ei îl materializează.

Samuel întoarse brusc capul.

– Unde?

– Imediat deasupra lui.

– La dracu’!

Dacă şi-ar fi putut comuta implanturile retinale pe infraroşu, ar fi putut distinge şi altceva decât vălmăşagul de fiare

distorsionate. Trase oricum cu pistolul-mitralieră şi baleie gloanţele peste zona la care presupuse că se referea Gelai. Goli încărcătorul în mai puţin de o secundă. Îl ejectă şi fixă altul plin – fără să se mai preocupe de câte îi mai rămăseseră prinse la centură. Când se uită din nou în sus, pendulul dispăruse. Un cablu negru se legăna în locul lui, înainte şi înapoi.

– Asta a fost? I-am nimerit?

– Ai rănit doi, spuse Gelai. S-au retras.

– I-am rănit? Grozav!

– Haide, zise Monica. Putem ajunge la maşini. Ridică vocea: Foc aleatoriu de suprimare în plan vertical! Vreau ca nenorociţii să fugă de noi. Daţi-i drumul!

Opt pistoale-mitralieră deschiseră focul în păienjenişul de deasupra şi toţi se repeziră către deschizătura din perete.

Mult deasupra lor, aflat în siguranţă în reţeaua de cabluri metalice, Baranovici privi printr-o fereastră murdară spre cele trei maşini de poliţie tonalane care opriseră afară. În urma lor se zăreau urme prelungi de derapaj, dovezi ale frânărilor violente. O altă maşină de poliţie venea după automobilul de raliu din secolul XXI, cu sirena urlând şi girofarul licărind, ambele gonind în lungul bazei zidului remizei. Poliţişti în uniforme întunecate avansau către limuzinele ambasadei.

– Ia să mai animăm niţel scena! strigă el pentru a acoperi vuietele sacadate ale pistoalelor-mitralieră şi ţiuiturile ricoşeurilor.

Se prinse de mâini cu cei trei posedaţi care-l însoţeau. Laolaltă, lansară un glob uriaş de foc pe o traiectorie curbă spre una dintre maşinile de poliţie staţionate.

Răspunsul fu imediat şi copleşitor. Starea de surescitare a poliţiştilor de securitate tonalani era lesne de înţeles după ce le fuseseră scoase din funcţiune procesoarele vehiculelor, se tamponaseră, fuseseră supuşi tirului cu lasere cu raze X ale navelor stelare, îşi pierduseră suspecţii, iar acum trebuia să verifice dacă maşinile ambasadei erau ocupate de agenţi ASE înarmaţi. Toate armele de care dispuneau fură îndreptate brusc spre remiza de dezasamblare IV.

Monica ajunsese la douăzeci de metri de uşa spartă, când panourile vechi şi fragile fură bombardate de gloanţe dum-dum, impulsuri, raze maser şi proiectile EE mici. O lumină orbitoare destrămă umbrele din faţa ei. Femeia se trânti pe jos fără ezitare

şi fragmente alb de fierbinţi sfârtecară aerul. Particule fumegătoare plouară în jurul ei, sfârâind pe betonul umed. Câteva o atinseră pe cap, îi trecură prin păr, pârlindu-l, şi-i arseră usturător scalpul.

– SUNTEM POLIŢIA. ARUNCAŢI ARMELE. IEŞIŢI CÂTE UNUL, CU BLOCURILE ŞI IMPLANTURILE DEZACTIVATE. AVERTIZAREA ACEASTA NU SE VA REPETA.

– Futu-i maica mă-sii, mormăi Monica.

Ridică fruntea. O bandă uriaşă din perete dispăruse; lumină schimbătoare şi sinistră pătrundea înăuntru de la bătălia orbitală, dezvăluind o sumedenie de traverse rupte, de pe ale căror extremităţi se prelingeau picături strălucitoare. Structura de rezistenţă gemea periculos; joncţiunile slăbite pocneau sub tensiunea noii încărcări, declanşând o reacţie în lanţ. Femeia vedea niveluri întregi de metal care se îndoiau şi apoi se prăbuşeau în mişcări sacadate.

– Fugiţi! zbieră ea. O să cadă peste noi!

O văpaie de foc alb se dilată din beznă, lovind o agentă şi trântind-o în genunchi. Ţipetele femeii dispărură sub trosnetele răsunătoare ale costumului-armură şi ale pielii care se aprindeau.

Patru pistoale-mitralieră deschiseră imediat focul drept răspuns.

– Nu! făcu Monica.

Era exact ce doreau posedaţii. „O ademenire în cursă aproape perfectă”, recunoscu ea furioasă şi-şi acoperi din nou capul cu braţele. „Iar noi am căzut ca proştii-n plasă!”

Poliţia de securitate auzi pistoalele-mitralieră şi trase iarăşi.

Baranovici nu se aşteptase la o replică atât de susţinută din partea forţelor legii şi ordinii, însă armele acestea moderne erau într-adevăr înspăimântător de puternice. În două rânduri, structura de rezistenţă slăbită se mişcase în jurul lui, silindu-l să se prindă de traverse şi să le ranforseze soliditatea cu puterea sa energetică. Asta era periculos. Proiectilele EE făceau legătura cu pământul prin intermediul metalului şi deşi el se găsea la depărtare destul de mare de zona lor de impact, voltajul acela era letal pentru un posedat şi ajungea o singură lovitură norocoasă.

Când începu a doua rundă de schimb de focuri, Baranovici sări jos, pe pasarela cea mai apropiată, şi o rupse la fugă.

Cizmele din piele strălucitoare asortate la costumul său se transformară în pantofi de sport în stilul yankeu, cu tălpi groase de peste doi centimetri – în mintea lui exista speranţa că acel cauciuc imaginat va fi un izolator la fel de eficient ca materialul real. Percepea mişcările altora din grupul său, care fuseseră la fel de zguduiţi de ferocitatea asaltului.

Joshua ridică ochii şi văzu ultimele jeturi neregulate de electroni ce şerpuiau în jos pe stâlpii metalici. Întreaga structură de rezistenţă de deasupra şi din jurul lui scrâşnea ameninţător. Avea să colapseze dintr-o clipă în alta. Instinctul de supravieţuire preluă instantaneu comanda: „Dă-o dracu' de Mzu, dacă rămân aici, o să mor!" Se ridică şi-l înghionti pe Melvyn, care continua să stea cu braţele peste cap şi faţa lipită de podea.

– Uşcheala, amândoi, imediat!

Porni să alerge, ieşind de sub structura de rezistenţă şi în acelaşi timp îndepărtându-se de gaura gigantică pe care poliţia o făcuse în perete. Prin băltoacele dinapoia lui se auzeau o sumedenie de plescăituri de paşi. Aruncă iute o privire în spate. Nu-l urmau doar Melvyn, Dahybi şi Keaton, ci şi toţi agenţii operativi, ca şi anturajul de ciudaţi al lui Mzu. Toţi fugeau după el pe podeaua sălii înalte din remiză, ca şi cum le-ar fi arătat drumul spre salvare.

– Iisuse Hristoase!

Nu voia aşa ceva! Deplasarea sa, a lui Melvyn şi a lui Dahybi într-un spaţiu deschis ar fi fost în sine suficient de ispititoare pentru posedaţi, dar şi Mzu…

Spre deosebire de grupul Baranovici care stabilise locul întâlnirii, de ASE şi de edenişti care aveau acces nelimitat la fişierele de memorie ale ambasadei Kulu, şi de poliţia de securitate care-şi cunoştea teritoriul, Joshua nu ştia nimic despre planurile interioare ale remizelor de dezasamblare. Nici chiar călătoria lor nebunească cu maşina prin complexul topitoriei nu-i dovedise în mod cert că toate canalele treceau drept prin centrul tuturor remizelor. Ca atare, habar n-avea că unicul mod de traversare a apei era un pod paralel cu uşa, situat peste canalul cel mai mic.

Ştia totuşi că în podeaua dinaintea sa exista o deschidere periculos de largă şi de întunecată, de care se apropia foarte rapid. Abia acum auzi cu adevărat clipocitul lin al apei şi înţelese ce era. Fu cât p-aici să cadă, când se opri la un metru de

margine, agitând disperat din braţe pentru a-şi menţine echilibrul. Se întoarse şi-i văzu pe toţi fugind către el, întrucât crezuseră că ştia ce făcea şi pentru că nu mai fusese timp să pună întrebări. În urma lor, posedaţii lui Baranovici se adunau pe pasarelă, cu vestimentaţia ţipătoare sclipind în crepusculul ploios.

Alkad alerga cu capul în piept, susţinută de Gelai şi Ngong de o parte şi de alta. În jurul celor trei o bulă de aer se învolbura cu scânteieri minuscule de lumină argintie.

Râsul lui Baranovici hohoti în spaţiul vast şi închis al sălii centrale. Întinse braţul şi Joshua nu putu face nimic, doar să privească fulgerul de foc alb care străbătea spaţiul, îndreptându-se spre el.

Dick Keaton se afla în fruntea gloatei, alergând cât putea de repede pe podeaua sălii. Nu mai avea nici patru metri până la Joshua, care încremenise îngrozit, când rafala de foc a lui Baranovici îl lovi exact între omoplaţi. Flacăra se destrămă într-un nor spectaculos de vârtejuri dansatoare, care se topiră sub burniţă, iar Dick Keaton nu avea nici cea mai mică rană.

– A fost aproape, rânji el încântat.

Braţele i se strânseră în jurul lui Joshua şi momentul de inerţie îi purtă pe cei doi peste marginea bazinului central, cu o clipă înainte ca structura de rezistenţă mutilată să colapseze. Traverse fracturate fură azvârlite în toate direcţiile din ruina care se năruia şi zăngăniră sonor când loviră podeaua. O crăpătură uriaşă despică peretele, suind ca un fulger inversat. Când se opri, avea înălţimea de o sută şaptezeci de metri. Structura de rezistenţă se cufundă într-o tăcere îngrijorătoare.

Apa neagră din bazinul pentru fierberguri era aproape îngheţată. Joshua urlă când se închise în jurul său şi văzu cum bulele de aer îi suiră bolborosind pe lângă chip. Şocul frigului fu atât de intens, încât îşi simţi inima sărindu-i realmente în piept… ceea ce-l sperie teribil. Apă sărată îi năvăli în gura deschisă. Iar – *mulţumescu-ţi,* Iisuse! – nanonicele neurale i se reactivaseră.

Comenzi prioritare asupra impulsurilor nervoase îi comprimară muşchii gâtului, împiedicând apa să-i inunde plămânii. Analiza urechilor interne îi dezvălui poziţia exactă în raport cu suprafaţa. Convulsiile îi căpătară o ţintă, trimiţându-l drept în sus.

Străpunse suprafaţa apei şi inhală disperat o gură imensă de

aer. Deasupra sa, oameni în costume-armură flexibile zburau prin văzduh; lemingi umani, care cădeau în bazin cu plescăituri impresionante. O zări pe Mzu, a cărei siluetă micuţă era inconfundabilă în taiorul de afaceri.

Keaton scutură din cap ca un câine şi-şi umflă obrajii.

– La dracu', da' ştiu că-i *rece!*

– Cine pula mea eşti tu? izbucni Joshua. Te-au lovit în plin şi nu ţi-au făcut nici măcar o băşicuţă!

– Întrebarea este corectă, stimate domn, dar din păcate, prenumele este cu totul greşit. Aşa cum i-am spus-o cândva lui Oscar Wilde. L-am amuţit complet; nu era chiar aşa de iute la replică pe cât spun legendele.

Joshua nu putu decât să tuşească. Frigul era paralizant. Nanonicele neurale i se luptau din răsputeri pentru a împiedica apariţia crampelor musculare. Şi nu aveau şanse de victorie.

Foc alb izbi marginea bazinului, la cinci metri deasupra lui. Şiroaie radiante de magmă se prelinseră pe perete spre apă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zbieră Monica, de ce ne-ai adus aici?

– Nu v-am adus eu, în pizda mă-sii!

Mâna femeii îi prinse pieptul uniformei-combinezon.

– Cum ieşim?

– Iisuse, nu ştiu.

Ea îi dădu drumul; braţul îi tremura violent. Deasupra lor sfârâi altă salvă de foc alb. Marginea bazinului se contura ca un orizont de zori văzut de pe orbită.

– Aici nu ne pot atinge, spuse Samuel, al cărui chip prelung era teribil de încordat.

– Ce importanţă are asta, Dumnezeule? replică Monica. Ajunge să se apropie de bazin şi vom fi morţi.

– Nu vom rezista mult timp. Hipotermia ne va răpune înaintea lor.

Monica îl fulgeră cu privirea pe Joshua.

– Vede cineva vreo scară?

– Dick, spuse Joshua, oare nanonicele tale neurale funcţionează?

– Da.

– Accesează calculatorul de management al remizei. Găseşte-ne o cale de ieşire. Imediat!

Ştiu că-i o nebunie disperată, vorbi Samuel către *Hoya,*

dar puteţi face ceva?

Nimic. Îmi pare foarte rău. Sunteţi prea departe şi nu putem asigura foc de susţinere.

Ne retragem, îl anunţă Niveu pe un ton de regret furios. **Antimateria asta-i diabolică. Am lansat toate viespile de luptă defensive, însă tot continuă să sosească. Naţiunile au luat-o complet razna, toate platformele DS au trecut la ofensivă. *Ferrea* a fost avariat de un generator de raze gama, iar *Sinensis* a trebuit să plece, pentru a evita un impact direct. Doar noi doi am mai rămas acum. Nu mai putem rezista mult. Vrei să te transferi? Mai putem întârzia câteva secunde.**

Nu. Plecaţi şi avertizaţi Consensul.

Totuşi situaţia ta…

Nu contează. Plecaţi!

– Jumătate dintre procesoarele remizei sunt căzute, spuse Dick Keaton. Restul sunt în stand-by. Au fost puse la naftalină.

– Ce-ai spus?

Joshua trebui să urle, pentru a-şi face buzele să se mişte. Loviturile de picioare prin care călca apa deveniseră mai lente.

– Puse la naftalină! De aia nu-i niciun fierberg aici. Canalul mic are scurgeri. L-au golit pentru a fi reparat.

– L-au golit? Dă-mi fişierul.

Keaton i-l datavizǎ şi Joshua îl alocă unei celule de memorie. Programele de analiză intrară în mod primar, disecând informaţiile. Ar fi dorit o modalitate de a goli bazinul, sau cel puţin o scară de ieşire. Nu găsi însă nimic când planurile îi fură afişate în minte.

– Ione! răcni el. Ione.

Glasul îi era jalnic de stins. Dădu din coate cu disperare şi se roti cu faţa la Samuel.

– Apelează-o.

– Pe cine? întrebă edenistul uluit.

– Pe Ione Saldana, Lordul Ruinelor. Apelează-o prin afinitate.

– Dar…

– Fă-o, altfel murim aici!

*

Forţa *g* de pe puntea lui *Lady Macbeth* începu să se diminueze, coborând de la un opt tiranic la un trei neplăcut.

„Are în tot cazul stilul lui Joshua”, gândi Sarha. Puţinele

secunde pe care şi le rupsese de la controlul armamentului pentru a monitoriza vectorul lor îi arătaseră că se menţineau destul de aproape de cursul produs de programul de astronavigaţie. Deloc rău pentru un novice care visa cu ochii deschişi.

– *Urschel* accelerează, rosti Beaulieu. Şapte *g,* caută altitudine. Trebuie să fie un salt.

– E bine, rosti Sarha ferm. Asta-nseamnă c-am scăpat de blestematele alea de viespi cu antimaterie.

Toţi trei ovaţionaseră când *Pinzola* fusese lovită de o salvă de fuziune. Explozia rezultată, care-i distrusese toate incintele delimitatoare de antimaterie, scosese din funcţiune jumătate din senzorii lui *Lady Mac,* iar *Pinzola* se găsise la unsprezece mii de kilometri depărtare, aproape sub orizont.

În ultimele unsprezece minute, conflictul orbital fusese brutal şi rapid. Câteva nave stelare fuseseră lovite, dar mai bine de cincisprezece se ridicaseră la o altitudine de salt şi scăpaseră. Pe orbita joasă nu mai rămăsese nicio platformă DS, deşi continuau să bântuie multe viespi de luptă. Toate se găseau însă foarte departe de *Lady Mac.* Aceea era principala grijă a Sarhei. Aşa cum spusese Beaulieu, nava lor putea face faţă armamentului geriatric de pe Nyvan. Carcasa avea două cicatrice noi de la sfărâmături cinetice şi trei pete fierbinţi radioactive de la salvele generatoarelor. Totuşi partea mai dură rămăsese în urmă.

– Distorsiune gravitonică, raportă Beaulieu. A plecat încă un şoim-de-vid.

– O navă raţională, murmură Sarha. Liol, cât mai avem până deasupra orizontului lui Joshua?

– Nouăzeci de secunde… din clipa asta!

Femeia dataviză o comandă în sistemul de comunicaţii al navei stelare. Antena principală glisă din nişa ei şi se roti, aţintindu-se către orizontul din faţă.

*

Ione se strecură pe după stâlpul metalic, pentru a mai privi o dată în sala centrală a remizei. Posedaţii de pe pasarelă revărsau un val continuu de foc alb spre marginea bazinului. Asta însemna că Joshua şi ceilalţi încă trăiau.

Acesta părea momentul optim pentru a se arunca în luptă. Ea se menţinuse în planul al doilea din clipa în care sprintase în remiză înaintea agenţilor operativi. Situaţia era foarte fluidă şi

rezultatul putea fi decis de tabăra care dispunea de cea mai mare rezervă tactică. Nu ştia cu exactitate de unde provenise decizia aceea: din vreun fişier de tactică încărcat în gardist de eul ei „original” şi Seninătate, sau din logica internă. Nu era sigură cât din inventivitate i se datora sieşi. Indiferent însă de provenienţă, hotărârea se dovedise corectă.

Ea privise desfăşurarea evenimentelor de la adăpostul structurii de rezistenţă, fiind permanent gata să intervină. Apoi sosise poliţia şi stricase totul. Iar Joshua o luase la fugă, traversând sala cea mare spre bazin.

Nu putuse înţelege acţiunea aceea. În bazin exista apă de mare, a cărei temperatură era probabil foarte aproape de punctul de îngheţ. Acum Joshua era prins în capcană.

Dacă ar fi putut ţinti direct în pasarela pe care o foloseau posedaţii, i-ar fi putut prăbuşi pe toţi de acolo. Nu avea însă certitudine în privinţa eficienţei carabinei, fie ea şi de calibru greu, împotriva unei asemenea concentrări de putere energetică.

Ione. Ione Saldana?

Apelarea prin afinitate era însoţită de frig, astfel încât ea ştiu exact cum era să fii imersat în bazin.

Da, agent Samuel.

Am un mesaj.

Samuel îşi extinse şi mai mult mintea. Ione privea o mulţime de capete îngrijorate ce se legănau pe apă. Joshua se găsea chiar în faţa ei, cu părul ud leoarcă lipit pe frunte. Gâtlejul i se strădui din răsputeri să formeze cuvintele:

– Ione… trage-n… ecluza… de-nchidere… a canalului… mic… arunc-o… dracu-n… aer… repede… nu… mai… rezistăm… mult…

Ea alerga deja spre capătul remizei. În structura de rezistenţă de peste canalul mic exista o deschidere dreptunghiulară care încadra panoul ce glisa în sus pentru a îngădui intrarea segmentelor de fierberg. Partea inferioară a panoului se oprea la un metru deasupra apei şi sub ea se vedeau cele două porţi de ecluză care ţineau apa în timpul reparării canalului exterior. Erau din metal solid, mătuite de vreme, şi acoperite cu desişuri de alge marine de culoarea safirului.

Ione se lăsă pe vine lângă marginea canalului şi trase cu carabina de calibru greu. Încercarea de străpungere a porţilor în sine ar fi fost lipsită de speranţe; nu fuseseră construite din aliajele moderne din molecule întreţesute, însă simpla lor

grosime le făcea impenetrabile. În loc de aşa ceva, gloanţele cu vârfuri explozive izbiră în pereţii din beton-carbon vechi ai canalului, demolându-le articulaţiile şi carcasele.

Porţile se mişcară puţin, când apa ţâşni pe lângă betonul fărâmiţat. Articulaţiile superioare le erau aproape complet distruse, ceea ce le silea să pivoteze treptat în jos, o mişcare ce le depărtă încă şi mai mult. Între ele apăru un interstiţiu în formă de V, prin care apa răbufnea orizontal. Ione trase din nou şi din nou, concentrându-se acum asupra unui perete, asaltându-l şi spărgându-l. O articulaţie cedă.

Atenţie, avertiză Samuel. **Au încetat atacul asupra noastră. Asta trebuie să însemne…**

Ione zări umbrele mişcându-se îndărătul ei şi ştiu ce însemna. După aceea umbrele dispărură, deoarece lumina spori în intensitate. Îşi comută focul asupra porţii încăpăţânate şi utiliză exploziile pentru a o doborî, adăugând greutatea lor la presiunea apei.

Foc alb o cuprinse.

Porţile de ecluză fură despărţite şi apa năvăli în canalul gol dinapoia lor.

– Mergeţi cu apa, datavիză Joshua când primele smucituri ale curentului îi atinseră picioarele tot mai înţepenite. Rămâneţi la suprafaţă.

Un muget de cascadă reverberă în jurul sălii centrale a remizei şi bărbatul fu purtat în lungul peretelui bazinului. Ceilalţi erau rotiţi în jurul său. Curenţi tăcuţi şi invizibili îi absorbeau către capătul bazinului, acolo unde se îngusta ca o pâlnie în canalul mic. Începură să capete viteză, pe măsură ce se apropiau de gura aceea. Apoi bazinul rămase în urmă. Apa gonea prin canal.

– Joshua, răspunde, te rog! Sunt Sarha, răspunde, te rog, Joshua!

Nanonicele neurale îl anunţară că semnalul era direcţionat spre blocul său comunicator prin intermediul avionului spaţial. Se părea că toţi supravieţuiseră bătăliei orbitale.

– Sunt aici, datavիză el.

Apa canalului bolborosea furtunos, curgând pe sub panou, unde cobora brusc, iar el gonea într-acolo cu o viteză riscantă. Devenea foarte greu să rămână la suprafaţă, deşi aici nivelul se reducea. Schiţă câteva mişcări jalnice din braţe pentru a se

îndepărta de perete, unde clocotul era cel mai intens.

– Joshua, intraţi într-o situaţie extremă.

Două valuri curbate ricoşară din pereţii canalului pentru a converge deasupra lui când trecu pe sub panou.

– Nu mai spune!

Valurile se închiseră deasupra capului său. Nanonicele neurale îi declanşară o secreţie masivă de adrenalină, îngăduindu-i să se lupte pentru a reveni la suprafaţă, cu membre recalcitrante. Lumina zilei distorsionată şi spumă care avea parcă duritatea fierului se sparseră în jurul bărbatului, când reveni la aer.

– Vorbesc serios, Joshua. Organizaţia a modificat traiectoria de aerofrânare a unui fierberg, astfel că va lovi complexul topitoriei. Dacă n-o pot recupera pe Mzu de pe planetă, o doresc moartă, pentru ca astfel să fie silită să se alăture Organizaţiei. Au calculat ca fierbergul să ajungă după preluarea lui Mzu de către avionul spaţial, încât ei să aibă câştig de cauză indiferent ce s-ar întâmpla.

Canalul se deschise în faţa lui Joshua: un făgaş rigid care ducea spre clădirea topitoriei, aflată la trei kilometri depărtare. Torentul de apă vuia înspumat prin el, purtându-l pe bărbatul neajutorat. Nu era singur. Voy se apropie îndeajuns pentru a-l atinge, dacă curentul n-ar fi fost atât de puternic, încât s-o smulgă şi s-o îndepărteze imediat.

– Iisuse, Sarha, păi acum suntem *după* momentul preluării de către avionul spaţial!

– Ştiu. Fierbergul vă va lovi peste şapte minute.

– Ce?! Rade-l imediat c-o nucleară.

Frontul apei ajunse la primul eşafodaj de macarale ridicat lângă pereţii pe cale de dezagregare ai canalului. Îi mătură suporturile inferioare şi răsturnă restul structurii. Macaraua descrise câteva rotaţii în spumă, după care porni să se desfacă, cu elementele metalice coborând spre fund.

– Nu putem. Este deja în atmosfera inferioară. Viespile de luptă nu pot ajunge la el.

Apa sosi la a doua zonă de schele, care era mai mare decât prima şi susţinea mecanoizi de construcţie şi buncăre de beton. Greutatea lor conferi un grad de stabilitate edificiului când apa clocoti în jurul său; câteva suporturi se rupseră, totuşi acesta rămase relativ intact înaintea asaltului iniţial.

– Nu te-ngrijora, Joshua, datavizǎ Ashly. Am pornit cǎtre voi. În cincizeci de secunde sunt acolo şi vom decola cu mult înainte de impactul fierbergului. Zǎresc deja remizele.

– Nu, Ashly, rǎmâi pe loc! Aici sunt posedaţi – mulţi. Dacǎ te vǎd, vor lovi avionul spaţial.

– Identificǎ-i pentru mine; am masere.

– Imposibil.

Vǎzu schela din faţǎ şi ştiu cǎ aceea era unica lui şansǎ. Programul de monitorizare fiziologicǎ emisese avertizǎri de destulǎ vreme: frigul îl ucidea. Muşchii îi erau deja debilitaţi şi rǎspundeau cu întârziere tot mai mare. Trebuia sǎ iasǎ din apǎ cât îi rǎmǎsese putere.

– Atenţie, toatǎ lumea, datavizǎ el, prindeţi-vǎ de schelǎ sau pur şi simplu intraţi în ea, dacǎ nu puteţi altceva. Asiguraţi-vǎ însǎ cǎ nu treceţi mai departe. Trebuie sǎ ieşim.

Primii piloni ruginiţi se apropiau foarte rapid, întinse un braţ. Niciun deget nu i se mişca în interiorul mǎnuşii pachet medical, nici chiar când îi comandau nanonicele neurale.

– Mzu? datavizǎ el. Prinde-te de schelǎ.

– Am înţeles.

Pentru el nu avea mare însemnǎtate practicǎ, totuşi uşurarea produsǎ de ştiinţa cǎ femeia supravieţuise menţinea flǎcǎruia de speranţǎ. Misiunea nu era un dezastru total, încǎ mai avea o finalitate. O finalitate care devenise acum surprinzǎtor de importantǎ.

Dahybi ajunsese deja la schelǎ şi strângea în braţe un stâlp, pentru a nu fi târât mai departe de apǎ. Apoi Joshua fu şi el acolo, încercând sǎ-şi petreacǎ braţul în jurul unei îmbinǎri în V şi în acelaşi timp sǎ coboare capul, pentru a evita o loviturǎ în tâmplǎ. Metalul îl izbi în piept şi nici mǎcar nu simţi.

– Eşti bine? datavizǎ Dahybi.

– Mai bine de atât nici cǎ se poate.

Voy trecu pe lângǎ ei şi izbuti sǎ se agaţe de un pilon.

Joshua se trase câţiva centimetri în interiorul structurii care vibra. La doi metri mai departe exista o scarǎ. Curentul nu mai era la fel de puternic, dar nivelul apei creştea rapid.

Mzu se opri cu un bufnet în extremitatea schelei.

– Maicǎ Maria, coastele mele! datavizǎ femeia.

Samuel poposi lângǎ ea şi o cuprinse cu un braţ protector.

Joshua se cǎţǎrǎ cu greutate pe scarǎ, mulţumind cerului cǎ

era înclinată. Dahybi îl urmă. Doi agenţi operativi se prinseră de schelă, după aceea Monica. Gelai şi Ngong înotară perfect firesc de-a curmezişul canalului, deloc afectaţi de frig. Se agăţară de schelă şi începură să-i împingă pe supravieţuitorii amorţiţi afară din apă.

– Melvyn? dataviză Joshua. Unde eşti? Fusese printre primii care ajunseseră la canal după ce Ione detonase poarta de ecluză. Melvyn?

Dinspre nanonicele neurale ale specialistului în fuziune nu parvenea nici măcar o bandă purtătoare.

– Ce se-ntâmplă? dataviză Ashly. Senzorii mei nu vă pot detecta pe niciunul.

– Stai pe loc, este un ordin! replică Joshua. Melvyn?

Un agent ASE pluti pe lângă ei cu faţa în jos.

– Melvyn?

– Îmi pare rău, căpitane Calvert, dataviză Dick Keaton. S-a dus la fund.

– Tu unde eşti?

– La capătul schelei.

Joshua privi peste umăr şi zări silueta inertă suspendată în reţeaua de piloni la treizeci de metri depărtare. Era singur.

„Iisuse, nu! Alt prieten condamnat la lumea de dincolo. Care să privească spre realitate şi să cerşească revenirea.”

– Ăştia suntem toţi, dataviză Monica.

Alături de ea şi Samuel, supravieţuiseră şase agenţi operativi din echipa combinată edenişti-ASE. Cadavrul lui Eriba se roti prin canal în mijlocul unui morman de spumă cafenie. Cincisprezece morţi, din cei douăzeci şi trei de oameni care intraseră în remiza de dezasamblare IV; mai mulţi, dacă îi puneai la socoteală pe cei doi gardişti.

– Ce facem acum? întrebă Dahybi.

– Suim în vârful schelei, răspunse Joshua. Avionul nostru spaţial este pe drum.

– La fel ca un nenorocit de fierberg.

– Gelai, croncăni Joshua, unde-s posedaţii?

– Sosesc, răspunse femeia. Baranovici a ieşit deja din remiză. Nu va lăsa avionul spaţial să asolizeze.

– Eu n-am nicio armă, zise Monica. Toate armele noastre sunt două pistoale-mitralieră. Nu-i putem ţine la respect.

Corpul îi tremura violent pe când se târa în lungul unei benzi

rulante înguste, care făcea legătura cu o betonieră.

Joshua mai sui trei trepte ale scării, după care se opri epuizat.

– Căpitane Calvert, datavizăMzu, indiferent ce s-ar întâmpla, nu voi da nimănui Alchimistul. Vreau să ştii asta. Şi-ţi mulţumesc pentru efort.

Abandonase încercarea de a sui şi stătea gârbovită într-o îmbinare de zăbrele. Ngong o susţinea, concentrându-se intens. Din costumul ei începură să se înalţe aburi. Joshua îi privi şi pe ceilalţi, înfrânţi şi torturaţi de frig. Dacă intenţiona să întreprindă ceva pentru a salva situaţia, trebuia să fie o acţiune cu adevărat extremă.

– Sarha, datavizăel, sprijină-mă cu foc de pe orbită.

– Citirile senzorilor noştri sunt distorsionate, i se răspunse. Nu pot focaliza corect topitoria. Este acelaşi efect cu care ne-am confruntat pe Lalonde.

– Iisuse! Bine, ţinteşte pe mine.

– Joshua!

– Fără comentarii! Activează laserul de ochire şi ţinteşte-mi blocul comunicator. Fă-o! Ashly, fii pregătit. Restul: haideţi, daţi-i drumul, trebuie să fim gata.

Mai sui două trepte.

Laserul de ochire al lui *Lady Macbeth* străpunse reziduurile străvezii ale norilor de zăpadă. Fasciculul subţire de lumină de smarald se umplu brusc cu scântei ceţoase, produse de rafalele de fulgi care se evaporară în interiorul său. Era îndreptat către un drum aflat la trei sute de metri depărtare.

– Este pe tine? întrebă Sarha.

– Nu, mergi două sute cincizeci de metri spre nord-est.

Raza se mişcă îndeajuns de rapid pentru a produce o perdea înceţoşată de lumină verde peste cer.

– Optzeci de metri spre est, instrui Joshua. Douăzeci şi cinci spre nord.

Implanturile sale retinale fură nevoite să-şi activeze filtrele cele mai puternice, când schela fu inundată de lumină verde strălucitoare.

– Fixează coordonatele – aici! Rază maximă: o sută cincizeci de metri. Comutare pe tunul de lovire la sol. Spirală de un kilometru. Arde-i, Sarha!

Raza se îndepărtă şi culoarea îi parcurse spectrul, până ce deveni roşu-rubiniu intens, după care intensitatea îi spori; fulgii

de zăpadă ce pluteau în ea nu se mai evaporau, ci explodau. Fum cafeniu gros şi prundiş de zgură fumegător ţâşniră în sus din beton-carbonul care se dezintegra la baza sa. Raza schimbă direcţia şi săpă în sol un şanţ adânc de jumătate de metru. Flăcările gravară un cerc perfect cu diametrul de trei sute de metri, având în centru schela canalului. După aceea raza îşi mări viteza, creând un cilindru gol de lumină roşie strălucitoare, care se extindea inexorabil. Solul de dedesubt se aprinse, vaporizând pătura de nea într-un nor rostogolitor care arse terenul din faţa razei.

Trecu peste colţul remizei de dezasamblare IV. Tăciuni vişinii zburară în sus din panouri, ridicându-se pe toată înălţimea peretelui. Un şpan subţire de compozit şi metal începu să se desfacă de structura remizei. Apoi laserul o lovi din nou. De data aceasta tăie mai adânc şi bucata masivă se înclină şi căzu după prima. Ambele erau înconjurate de o cascadă de tăciuni. Raza continuă să-şi descrie spirala.

Remiza de dezasamblare IV cunoscu un sfârşit teribil, spintecată de laserul nemilos în felii curbe. Laturile individuale colapsară şi se năruiră una peste alta, înmuiate şi îndoite de imensul input termic, care le dobora în avalanşe de serpentine lunecoase. Când dispăruse aproape o cincime din clădire, structura de rezistenţă rămasă nu se mai putu autosusţine. Pereţii şi acoperişul se îndoiră, se contorsionară şi făcută implozie. Ultimele sale convulsii fură iluminate de laser, care continuă să ciopârţească ruina ce se prăbuşea în panglici de zgură. Gheizere de aburi mugiră în sus când sfărâmături încinse lunecară în bazin, turtindu-se şi ascunzând dezastrul bolborositor sub un linţoliu alb virgin.

Nimic nu putea supravieţui atacului de pe orbită. Poliţiştii de securitate o luară la goană spre maşini imediat ce începu, dar fură ajunşi din urmă de spirala care creştea către exterior. Baranovici şi tovarăşii săi posedaţi reveniră la adăpostul remizei, considerând că o clădire atât de masivă asigura protecţie. Când înţeleseră greşeala, unii dintre ei plonjară în canal şi fierseră odată cu apa. Doi nefericiţi lucrători din topitorie, care porniseră să investigheze zgomotele şi lumina din remiza pusă la naftalină, fură transformaţi într-o ceaţă de cenuşă granulară.

Raza laser dispăru.

Aflat în siguranţă în centrul virgin al sterilizării nemiloase pe

care o dezlănţuise, Joshua îi datavizǎ lui Ashly că avea câmp liber de acţiune. Avionul spaţial ţâşni din cerul învolburat şi asoliză lângă canal. Joshua şi ceilalţi aşteptau în vârful schelei, gârboviţi sub suflarea curentului cald creat de trecerea laserului.

– Serviciul de evacuări Hanson, dataviză Ashly când scara de acces glisă din ecluza pneumatică. Specialitatea noastră: salvările în ultimul minut. Mişcaţi-vă cururile, mai sunt doar două minute până la impact.

Alkad Mzu sui prima, urmată de Voy.

– N-o să vă iau în forma asta, le spuse Joshua lui Gelai şi Ngong. Nu pot, o ştiţi prea bine.

Monica şi Samuel stăteau înapoia celor doi garissani, cu pistoalele-mitralieră pregătite.

– Ştim, răspunse Gelai. Ştii însă că-ntr-o bună zi vei fi în situaţia noastră?

– Vă rog, zise Joshua, n-avem timp pentru aşa ceva. Niciunul dintre noi n-o s-o pună în pericol pe Mzu acum, în niciun caz după toate prin câte am trecut ca să punem mâna pe ea. Nici chiar eu. Ei vă vor împuşca şi nu voi încerca să-i opresc.

Gelai încuviinţă morocănos. Pielea neagră i se decoloră în alb păstos şi pe umeri îi căzură plete roşcovane şi zbârlite. Fata se nărui în genunchi, cu gura căscată într-un urlet neauzit.

Joshua îşi trecu braţele pe sub umerii ei ca s-o ducă în avionul spaţial. Samuel proceda la fel cu bătrânul care fusese posedat de Ngong.

– Dick, dă-mi o mână de ajutor, mârâi Joshua când ajunse la baza scării de acces.

– Îmi pare rău, căpitane, rosti Dick Keaton, dar acesta este momentul în care necesitatea dictează să ne despărţim. Trebuie să recunosc totuşi c-a fost o experienţă deosebită. Mi-ar fi părut teribil de rău s-o ratez.

– Iisuse, o să ne cadă-n cap un fierberg!

– Nu-ţi face griji, voi fi în perfectă siguranţă. Oricum, nu pot veni cu voi după ce acoperirea mi-a fost dată în vileag, nu?

– Ce pula mea eşti tu?

– Aproape, căpitane, surâse el larg. Mult mai aproape, de data asta. La revedere şi multă baftă!

Joshua îl sfredeli cu privirea pe om – dacă era într-adevăr om – şi o târî pe fata semiconştientă în sus pe scară.

Keaton se retrase când avionul spaţial porni şi curentul de aer

al compresorului îi flutură părul presărat cu cristale de gheaţă. Flutură solemn din braţ, după ce aparatul îşi ridică botul şi acceleră peste terenul acoperit de ruine fumegătoare.

Pe cerul vestic, un punct roşu străluci duşmănos, crescând cu fiecare secundă.

Cabina avionului spaţial se înclină brusc şi-l proiectă pe Joshua înapoi în fotoliu. Acceleraţia era doi *g* şi creştea rapid.

– Care-i starea noastră, Ashly?

– Bun. Avem o marjă de minimum douăzeci de secunde. Nici măcar o cursă a disperării. Ţi-am povestit despre vremurile când făceam curse clandestine pentru Miliţia Marsilia?

– Mi-ai povestit. Ridică, te rog, temperatura în cabină, ne congelăm aici.

Accesă suita de senzori a avionului spaţial. Se aflau deja la altitudinea de doi kilometri deasupra oceanului cenuşiu şi lipsit de strălucire. Fierbergul ajunse la nivelul lor, apoi dispăru iute în jos.

Joshua, care crescuse într-un habitat bitek şi-şi câştiga existenţa de pe urma pilotării unei nave stelare superluminice, îl privi cu respect uimit. Un corp atât de mare nu-şi avea pur şi simplu locul în aer. Cădea cu viteză subsonică, rotindu-se cu eleganţă lentă pentru a-şi menţine traiectoria. O dâră groasă şi împletită de vapori se întindea de la vârful său rotunjit, creând o linie perfect dreaptă prin văzduh înainte de a se destrăma la două sute de metri mai sus, unde se ciocneau între ele masivele unde de şoc orizontale create de turbulenţa sa. Frecarea cu aerul făcea ca baza sa zimţuită să strălucească în centru topaz otrăvitor, care se transforma treptat pe margini în roz-coral sclipitor.

Pentru lucrătorii din topitorie sortiţi morţii aspectul cel mai straniu al căderii sale fu liniştea. Era ireal – să priveşti în sus la pumnul Diavolului ce cobora peste tine şi să n-auzi nimic altceva decât ţipetele leneşe ale păsărilor marine.

Răbufnirea de energie produsă de şaptezeci şi cinci de mii de tone de oţel care izbiră solul cu viteza de trei sute de metri pe secundă fu de proporţiile unui cataclism. Suflul exploziei rase remizele de dezasamblare rămase în picioare, trimiţând în văzduh sute de mii de panouri de compozit. Acestea se aprinseră instantaneu de la degajarea termică însoţitoare, încununând tornada cu un halo de flăcări dezlănţuite. Ultimul fu şocul solului,

un miniseism care undui spre exterior pe o rază de câţiva kilometri prin pământul mlăştinos, smulgând cuptoarele uriaşe din resturile scheletice ale clădirilor furnalelor şi azvârlindu-le peste terenul noroios din partea îndepărtată a complexului. Oceanul se retrase iute din faţa catastrofei, părăsind linia ţărmului într-o serie de talazuri imense, care se luptară câteva minute cu fluxul care sosea. În cele din urmă însă cutremurările încetară şi apa năvăli înapoi, pentru a şterge orice ultim semn al existenţei complexului.

*

– Nenică, asta-i de-a dreptul orgasmic, rosti Quinn.

Holoecranele punţii revărsară un potop de lumină albă, când prima explozie de antimaterie înflori deasupra lui Nyvan. Dimensiunile distrugerilor îl excitau; putea zări sute de viespi de luptă ce zburau deasupra continentelor de pe faţa întunecată.

– Fratele Domnului ne ajută, Dwyer. Ăsta-i semnalul Său pentru a-ncepe. Uită-te la nasoii ăia cum atacă. Pe planetă nu va mai rămâne nici măcar o singură bombă nucleară care să lupte-mpotriva căderii Nopţii.

– Quinn, celelalte naţiuni lansează viespi de luptă spre Jesup. Noi suntem aici în pielea goală, trebuie s-o ştergem.

– Cât mai au până când sosesc?

– Trei, poate patru minute.

– Timp destul, rosti calm Quinn şi verifică displayurile de comunicaţii pentru a se asigura că laserele navei stelare continuau să fie legate cu Jesup şi cei trei asteroizi abandonaţi. Într-o ocazie ca asta ar trebui să spun ceva măreţ, da’ mă fut, eu nu-s unul care s-aibă treabă cu demnitatea.

Tastă codul de armare şi privi cum simbolurile de pe display se transformară în roşu superb şi periculos. Degetul i se îndreptă direct spre tasta pentru executarea comenzii şi o apăsă nerăbdător.

Nouăzeci şi şapte de bombe cu fuziune detonară, majoritatea în explozii de o sută de megatone.

Senzorii ce se ridicau deasupra fuzelajului *Deltei Muntelui* observară vibraţiile lui Jesup. Quinn le ordonase discipolilor săi de încredere să amplaseze bombele în linie sub caverna biosferă, acolo unde stratul de rocă era cel mai subţire. Bucăţi mari de piatră căzură aidoma unor coji de pe suprafaţa exterioară cutată a asteroidului, îngăduind jeturilor de plasmă primară să

ţâşnească afară într-o aplicare precisă a forţei, care despică roca. Caverna biosferă fu distrusă instantaneu când vulcani nucleari erupseră din podeaua ei şi exterminară toate formele de viaţă pe care le susţinea. Unde de şoc se propagară prin stâncă, deschizând imense tipare de fractură şi desprinzând secţiuni vaste, deja slăbite de secolele de minerit.

Forţa centrifugă continuă acţiunea bombelor şi termină distrugerea, aplicând tensiuni de torsiune intolerabile asupra secţiunilor de piatră rămase. Bucăţi de regolit de mărimea unor dealuri se năruiră, spulberate de rotaţii. Tornade de aer radioactiv fierbinte năvăliră în spaţiul respectiv şi formară un ciclon rarefiat în jurul asteroidului redus la nivelul unor fragmente.

Quinn lovi cu pumnul în consolă.

– I-am futut! urlă el victorios. Total fututi în cur! Eu am făcut-o! Acum vor şti că puterea Lui e adevărată. Noaptea va pogorî, Dwyer, pe atât de sigur pe cât căcaţii plutesc întotdeauna la suprafaţa apei.

Senzorii aliniaţi pe cei trei asteroizi abandonaţi dezvăluiau scene similare de devastare.

– Dar… De ce? De ce, Quinn?

Quinn râse încântat.

– Pe Pământ, ne-au învăţat tot ce era de ştiut despre climat şi toate apocalipsele care aşteaptă să ne muşte de cur dacă nu suntem mici mecanoizi supuşi ai guvcentralului. Nu încălcaţi legile ambientale, fiindcă altfel veţi sfârşi înecaţi în propriul vostru căcat! Lăbăreli din astea. Toţi ştiu flekul ăsta, toată arcologia, de la ochelariştii din turnuri, până la puştameţii din Downtown. Am auzit despre ierni nucleare şi exterminatorii dinozaurilor înainte de a putea merge-n două picioare.

Lovi cu un deget în suprafaţa holoecranului.

– Ăsta-i, uite-l! Coşmarul Pământului scăpat din lanţuri. Bolovanii ăia vor pulveriza Nyvan. Nu contează dacă lovesc în uscat sau în apă; vor înălţa gigatone de căcat în atmosferă. Şi nu-i vorba despre-un strat de smog de doi bani sus pe cer, ci va fi-ntregul cer, în pula mea! Funingine neagră şi umedă, de la sol şi până la stratosferă, atât de densă încât faci cancer dac-o respiri doar cinci minute. Ei n-o să mai revadă niciodată lumina soarelui. Şi chiar dacă o să preia controlul planetei, posedaţii tot n-o să poată face mare lucru. Ei pot uşchi Nyvan din univers, da’

n-au puterea să-i cureţe aerul. Numai El poate face asta. Fratele Domnului le va aduce lumină!

Quinn îl strânse energic pe Dwyer în braţe.

– Se vor ruga Lui să vină şi să-i elibereze. Nu pot face nimic altceva. Acum El este unica lor salvare. Şi eu am făcut-o pentru El. Eu! I-am adus Lui o planetă-ntreagă-n pula mea, care să se alăture oştilor Lui. Acum când ştiu că se poate, o s-o fac pe toate planetele din Confederaţie. Pe absolut toate, asta-i cruciada mea acum. Începând cu Pământul.

Laserele de comunicaţie protejate glisară înapoi în fuzelaj, împreună cu senzorii, şi *Delta Muntelui* dispăru în interiorul unui orizont de evenimente. În spatele său, bătălia de pe orbită joasă îşi derulă cursul, fără ca protagoniştii să-şi dea seama de adevăratul holocaust care creştea deasupra lor. Cei patru nori gigantici de sfărâmături de piatră se dilatau cu viteză constantă, priviţi de supravieţuitorii oripilaţi din asteroizi. Şaptezeci la sută din masa lor avea să rateze planeta, însă mii de fragmente aveau să se reverse ca un potop prin atmosferă în următoarele două zile. Fiecare dintre ele ar fi avut un potenţial distructiv de sute de ori mai mare decât fierbergul. Şi pentru că electronica planetei fusese transformată în deşeuri, navele stelare îi fuseseră nimicite, platformele DS vaporizate şi staţiile de astroinginerie ruinate, populaţia lui Nyvan nu putea face absolut nimic pentru a împiedica asaltul. Doar să se roage.

Exact aşa cum profeţise Quinn.

27

Radarul *Leonorei Cephei* era comutat pe scanarea pe rază mare, căutând orice semne ale altor nave. De cinci ore nava luneca inertă pe traiectoria sa orbitală fără să fie contactată de nimeni.

– Cât te mai aştepţi să-ţi accept şarada asta? întrebă căpitanul Knox usturător şi indică holoecranul care afişa citirile radar. Am văzut echipe de crichet ale englezoilor care aveau în ele mai multă viaţă decât zona asta.

Jed privi consola; simbolistica ei nu-i spunea nimic şi, din punctul lui de vedere, calculatorul de zbor putea să afişeze echipamentele de reciclare a deşeurilor din *Leonora Cephei.* Se simţea ruşinat de propria-i ignoranţă tehnologică. Intra în compartiment doar când era chemat de Knox, iar căpitanul o făcea doar când găsea ceva nou despre care să se plângă. Acum îi aducea cu el de fiecare dată pe Beth şi Skibbow, şi astfel experienţa nu aducea chiar în asemenea măsură cu umilinţele suferite în faţa lui Digger.

– Dacă astea sunt coordonatele, ei vor fi aici, insistă Jed.

Acesta era momentul stabilit pentru *rendez-vous,* dar unde era nava stelară? Nu mai voia s-o privească pe Beth. Fata nu părea foarte înţelegătoare faţă de nefericirea lui.

– Încă o oră! anunţă Knox. Doar atât vă mai acord, după care ne-ndreptăm spre Tanami. Acolo m-aşteaptă marfă de-ncărcat. Marfă reală!

– O s-aşteptăm mai mult de o oră, prietene, rosti Beth.

– Căpătaţi cât aţi plătit.

– În cazul ăla, o să stăm aici şase luni, fiindcă atâţia bani ai încasat, în cazul în care ai uitat.

– O oră!

Pielea albicioasă a lui Knox se înroşea din nou; nu era obişnuit ca deciziile să-i fie contestate chiar pe puntea sa.

– Căcat! O să stăm aici cât va fi nevoie, amice. Nu, Jed?

– Ăăă… Da. Ar trebui s-aşteptăm ceva mai mult.

Dispreţul tăcut al fetei îl făcea să-şi dorească să intre în pământ. Knox gesticulă larg, simulând în mod batjocoritor un caracter rezonabil.

– Atât de mult încât să se termine oxigenul, sau putem pleca

mai devreme către un port?

– Atmosfera din navă se regenerează, zise Beth. Încetează să mai fii atât de obositor! Aşteptăm până ce ne soseşte transportorul. Fără alte discuţii!

– Voi, puştii ăştia-nfocaţi, sunteţi nebuni cu toţii! N-o să-mi vedeţi copiii devenind Morţii Nopţii. Sunteţi mai degrabă morţi la minte. Ce credeţi că vi se va-ntâmpla, dacă reuşiţi s-ajungeţi la Valisk? Kiera aia v-abureşte.

– Nu-i adevărat! replică Jed aprins.

Knox fu surprins de reacţia lui pătimaşă.

– Bine, puştiule. Pe tine te-nţeleg, la vârsta ta şi eu-mi lăsam coaiele să gândească-n locul minţii.

Făcu cu ochiul spre Beth. Fata îi răspunse cu o privire nimicitoare.

– Aşteptăm cât va fi nevoie, rosti Gerald încetişor. Vom merge la Valisk. Toţi. Pentru asta te-am plătit, căpitane.

Îi era greu să rămână tăcut când oamenii vorbeau despre Marie, mai ales din cauza felului în care se refereau la ea, ca şi cum ar fi fost o femeie pe care o împărţeau toţi, dar izbutise să-şi ţină limba până acum. Descoperise că viaţa era mult mai uşoară la bordul navei micuţe; rutina zilnică simplă în care ştiai din timp tot ce va urma era o adevărată alinare. De aceea nu-l înfuriaseră spusele lor despre Marie, idolatrizarea demonului care o controla. Ei vorbeau în necunoştinţă de cauză. Era înţelept în această privinţă. Loren ar fi fost mândră de autostăpânirea de care dădea bărbatul dovadă.

– Bine, spuse Knox, vom mai aştepta o vreme. Este charterul tău.

Se simţea stingher de fiecare dată când vorbea Skibbow. Bărbatul avea *crize* şi niciodată nu ştiai cum avea să se comporte. Deocamdată nu existaseră accese de furie ori de violenţă. Deocamdată...

După cincisprezece minute, dilemele şi problemele căpitanului Knox dispărură, deoarece radarul detectă la trei kilometri depărtare un obiect mic care nu existase acolo cu o milisecundă în urmă. Se vedea uzuala înceţoşare periferică stranie care indica terminusul unei găuri-de-vierme, iar obiectul se mărea rapid. Accesă senzorii *Leonorei Cephei* pentru a urmări materializarea navei stelare bitek.

– Hristoase atotputernic! gemu el. Nenorociţi demenţi ce

sunteţi! Suntem morţi acum. N-avem nicio şansă!

Mindori ieşi din terminusul găurii-de-vierme şi-şi întinse larg aripile. Capul i se roti şi un ochi o fixă ameninţător pe *Leonora Cephei.*

Jed se uită într-una dintre coloanele AV ale punţii şi-l văzu pe uriaşul şoim-de-iad bătând din aripi lent şi apăsat, apropiindu-se de ei cu o viteză înşelătoare. Neliniştea lăsă locul unui soi de veneraţie. Ţipă entuziast şi o îmbrăţişă pe Beth. Fata îi surâse îngăduitor.

– Grozav, nu?

– Sigur că da.

– Am făcut-o, să dea naiba dacă n-am făcut-o!

Terifiat, căpitanul Knox îi ignoră pe puştii dementi care bolboroseau prostii şi comandă principalei antene de comunicaţii să se orienteze spre Pinjarra, pentru a putea cere ajutor capitalei grupului de troieni. Deşi în acelaşi timp bănuia că apelul acela nu l-ar fi ajutat câtuşi de puţin.

Rocio Condra era pregătit. După câteva zeci de asemenea preluări clandestine, ştia cu exactitate cum reacţionau căpitanii la vederea sa. Dintre cele opt lasere defensive cu rază scurtă de acţiune de pe fuzelajul său, doar trei mai funcţionau, şi asta se datora exclusiv faptului că utilizau circuite bitek pentru controlul procesoarelor. Restul sucombaseră înaintea oscilaţiilor puterii sale energetice, pe care n-o putea restricţiona niciodată în totalitate. Ţinti antena când începu să se mişte şi expedie un impuls de o jumătate de secundă în modulul ei de transmisie central.

– Nu încerca să contactezi pe nimeni, emise el.

– Am înţeles, dataviză Knox îngrozit.

– Perfect. Ai la bord Morţii Nopţii pentru transfer?

– Da.

– Pregăteşte-te pentru joncţiune şi andocare. Spune-le să fie pregătiţi.

Pasărea monstruoasă îşi plie aripile, pe măsură ce se apropie de vehiculul interorbital fusiform. Conturul ei se undui, când se roti în jurul axei lungi şi penele lăsară locul polipului verde-mat, în timp ce forma aviară revenea la cea anterioară de con turtit a fuzelajului. Existau totuşi şi schimbări: cercurile purpurii ce presărau carcasa erau acum ovale alungite, care imitau configuraţiile penajului. Dintre cele trei aripioare dorsale, cea

centrală dispăruse, iar cele două care o flancau se alungiseră şi turtiseră spre spate.

După ce încheie lupingul, modulul de susţinere biotică al lui *Mindori* era paralel cu *Leonora Cephei.* Rocio Condra extinse tubul ecluzei. Acum putea percepe minţile din capsula de susţinere biotică a navei inter-orbitale. Conţinea obişnuita combinaţie de echipaj îngrijorat şi Morţii Nopţii ridicol de exuberanţi. De data aceasta însă exista ceva în plus, o minte stranie, greoaie, totuşi fericită, cu gândurile mişcându-se în ritmuri aleatorii.

Uşor curios, privi prin intermediul senzorilor optici interni sosirea la bord a Morţilor Nopţii. Interiorul modulului de susţinere biotică semăna cu cel dintr-un vapor cu abur din secolul al XIX-lea, abundând în suprafeţe şlefuite de lemn de trandafir şi accesorii din alamă. Potrivit perechii de posedaţi, Choi-Ho şi Maxim Payne, care alcătuiau echipa de întreţinere, exista de asemenea un iz destul de realist de apă sărată. Pe Rocio îl încânta realismul, care era mult mai detaliat şi mai solid decât cel obţinut în general de posedaţi. Aceasta se datora structurii celulelor neuronilor şoimului-de-iad, care conţinea sute de subnoduri dispuse în reţele similare procesoarelor ce acţionau ca regulatoare semiautonome pentru modulele tehnologice. Odată ce invocase imaginea dorită şi o încărcase într-un subnod, era menţinută fără a mai fi necesară gândire conştientă, dispunând în plus de o putere energetică pe care un creier omenesc obişnuit n-o putea egala.

Ultimele săptămâni fuseseră o revelaţie pentru Rocio Condra. După resentimentele amare iniţiale, el descoperise că viaţa ca şoim-de-iad era aproape pe atât de bogată pe cât era posibil, deşi resimţea lipsa sexului. Discutase cu alţii problema respectivă; din punct de vedere teoretic, ei şi-ar fi putut dezvolta pur şi simplu aparatul genital corespunzător (cei care nu insistau în a se imagina pe ei înşişi ca tehno-nave stelare). Dacă reuşeau asta, nu exista niciun motiv real pentru care să mai revină la corpurile umane. Ceea ce, desigur, le-ar fi asigurat independenţa faţă de Kiera. Pentru o entitate care dăinuia veşnic, varietatea produsă de testarea la fiecare câteva milenii a corpului şi ciclului de viaţă ale unei creaturi noi ar fi putut însemna pur şi simplu răspunsul final faţă de plictiseala ucigătoare.

Revelaţia era însoţită de resentimentul tot mai mare faţă de

modul în care-i folosea Kiera – la care se adăuga posibilitatea îngrijorătoare de a lupta pentru Capone. Chiar dacă în clipa aceasta i-ar fi fost oferit un corp uman nou, Rocio se îndoia că el ar fi dorit să mai fie alături de habitat. Nu-l îngrozea spaţiul cosmic, ca pe restul sufletelor revenite, mai exact nu-l *mai* îngrozea de când poseda creatura aceasta magnifică. Spaţiul cosmic şi imensitatea sa trebuia să fie iubite pentru libertatea pe care o ofereau.

Gravitaţia revenea lent, când Gerald apăru plutind prin tubul ecluzei, remorcându-şi geanta de umăr. Compartimentul ecluzei în care ajunse era aproape identic cu cel pe care-l lăsase în urmă. Ceva mai mare însă şi cu elementele tehnologice mai discrete; dincolo de trapă, Choi-Ho şi Maxim Payne îl întâmpinară cu surâsuri şi vorbe liniştitoare, în timp ce, în spate, Knox şi fiul lui cel mare îşi păzeau trapa cu carabine PIT şi chipuri încruntate.

– Există câteva cabine, rosti Choi-Ho. Insuficiente pentru toţi, aşa că va trebui probabil să staţi câte doi.

Zâmbetul inexpresiv al lui Gerald aducea mai degrabă cu o grimasă speriată.

– Alege-o pe oricare doreşti, continuă femeia cu blândeţe.

– Când o s-ajungem acolo? întrebă Gerald.

– Peste opt ore avem un *rendez-vous* în sistemul Kabwe, după care ne vom îndrepta către Valisk. Vom ajunge probabil peste douăzeci de ore.

– Douăzeci de ore? Doar atât?

– Da.

– Douăzeci, repetă el cu respect. Eşti sigură?

– Da, destul de sigură. Morţii Nopţii începuseră să se îngrămădească în ecluză în spatele său şi toţi şovăiau în mod straniu să-l depăşească. O cabină? repetă ea, încurajator.

– Haide, Gerald, spuse Beth vioi.

Îl prinse de braţ şi-l trase uşor. El păşi ascultător pe coridor alături de fată. Se opri doar o dată, ca să privească peste umăr şi să adreseze o mulţumire sinceră lui Choi-Ho, care devenise cu adevărat curioasă.

Beth nu se opri decât în capătul coridorului în formă de U. Se gândise că ar fi fost mai bine ca Gerald să aibă o cabină separată de restul Morţilor Nopţii.

– Îţi vine să crezi cum arată locul ăsta? întrebă ea.

Mergeau pe un covor roşu, gros, pe lângă hublouri (prin sticla

cărora era imposibil de văzut ceva) prin care pătrundeau mănunchiuri de raze strălucitoare de lumină solară ce secţionau pasajul, şi toate uşile erau din lemn aurit. În bluza ei obişnuită de trening, peste care purta două jachete, şi cu blugii largi, adolescenta se simţea în mod stingheritor nelalocul ei.

Deschise o uşă şi găsi o cabină goală. De perete erau fixate două cuşete, iar printr-o uşiţă glisantă aveai acces la baie. Dotările acesteia erau similare celor din *Leonora Cephei,* atât doar că aici toate robinetele erau din alamă masivă, cu butoane mici din ceramică albă, sclipitoare.

– Asta ar trebui să ţi se potrivească, zise ea încrezător.

Un scâncet stins o făcu să se întoarcă. Gerald stătea imediat în interiorul pragului, cu încheieturile falangelor apăsate peste gură.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Douăzeci de ore…

– Ştiu. Dar asta-i bine, nu?

– Nu sunt sigur. Vreau să ajung acolo, s-o revăd. Însă ea nu mai este ea, nu mai este Marie a mea.

Tremura. Beth îl cuprinse cu braţul pe după umeri şi-l conduse să se aşeze pe cuşeta inferioară.

– Uşurel! Odată ce vom fi la Valisk, toate astea îţi vor părea un vis urât, o să vezi.

– Nu se termină acolo, ci-ncepe acolo. Şi eu nu ştiu ce să fac, nu ştiu cum s-o salvez. N-o pot pune eu însumi în tau-zero. Ei sunt foarte puternici, şi răi.

– Cine, Gerald? Despre cine vorbeşti? Cine-i Marie?

– Fetiţa mea.

Plângea acum, apăsându-şi capul în umărul fetei. Instinctiv, ea îl bătu uşor cu palma pe ceafă.

– Nu ştiu ce să fac, icni bărbatul. Ea m-a părăsit din nou.

– Marie te-a părăsit?

– Nu. Loren. Ea este singura care mă poate ajuta. Ea este singura care-l poate ajuta pe oricare dintre noi.

– O să fie bine, Gerald, pe cuvânt, o să vezi.

Reacţia lui fu cu totul neaşteptată. Gerald izbucni într-un râs isteric, care era pe jumătate zbieret. Beth îşi dori să-i dea drumul şi să părăsească rapid cabina. Bărbatul era cu minţile complet duse şi-l mai ţinea în braţe doar fiindcă nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi procedat aşa. Era posibil ca el să se

comporte şi mai ciudat.

– Te rog! îl imploră. Mă sperii.

El o prinse de ambii umeri şi o strânse atât de puternic, încât fata se strâmbă de durere.

– E bine atunci! Era roşu la faţă de mânie. Ar trebui să fii speriată, puştoaică idioată ce eşti! Tu chiar nu-nţelegi unde mergem?

– La Valisk, şopti Beth.

– Da, la Valisk. Şi asta nu mă sperie, ci mă-ngrozeşte! O să ne tortureze, o să vă chinuiască-n asemenea hal, încât veţi implora un suflet să vă posede şi să-i oprească. Ştiu c-asta vor face. Asta-i tot ce fac ei. Mi-au făcut-o şi mie, înainte, după care dr. Dobbs m-a trecut prin aceleaşi chinuri, din nou şi din nou, pur şi simplu ca s-afle cum a fost.

Furia îl părăsi şi bărbatul se lăsă moale în braţele lui Beth.

– O să mă sinucid. Da. Poate că asta-i soluţia. Aşa o pot ajuta pe Marie. Sunt sigur că pot. Orice este mai bine decât să fiu iarăşi posedat.

Beth începu să-l legene cât putea mai bine, alinându-l aşa cum ar fi făcut cu orice ţânc de cinci ani care se trezise dintr-un coşmar. Spusele lui o obsedau în mod neplăcut. La urma urmelor, se bizuiseră doar pe cuvântul Kierei că ar fi construit o societate nouă pentru ei. O singură înregistrare în care promitea că ea va fi diferită faţă de restul.

– Gerald, rosti fata după un timp, cine-i această Marie pe care vrei s-o ajuţi?

– Fiica mea.

– Aha. Înţeleg. Şi de unde ştii că ea este în Valisk?

– Pentru că pe ea o posedă Kiera.

Rocio Condra îşi deschise pliscul în ceea ce putea fi un zâmbet. Senzorul din cabina lui Skibbow nu era cel mai bun, iar legătura lui de afinitate cu procesorul său bitek suferea de întreruperi iritante, însă spusele bărbatului fuseseră cât se poate de clare.

Nu ştia prea bine în ce fel putea utiliza informaţia aceea, totuşi era primul semn al unei posibile fisuri în armura Kierei. Iar ăsta era un început.

*

În cele din urmă, Stephanie putu să vadă sfârşitul păturii de nor roşu. Plafonul masiv coborâse mereu spre sol în timp ce

convoiul mergea nestingherit pe M6. Ghemotoace şi fuioare individuale clocoteau lovindu-se între ele, într-o mişcare ce amintea de talazuri care se sparg de stânci, iar în interiorul pântecului aceluia diform unduiau aşchii strălucitoare, roz şi aurii. Acţionau ca nişte conductori pentru un curent de agitaţie pură. Voinţa posedaţilor era contracarată, pavăza lor împotriva cerului era împiedicată de parafocul Regatului.

Peretele de lumină albă care cobora în lungul marginii turbulente părea aproape solid. În tot cazul, ochii femeii avură nevoie de ceva timp să se acomodeze, să definească încetişor umbrele granulate care stăteau ghemuite la capătul şoselei.

– Cred c-ar fi o idee bună să încetinim, îi spuse Moyo la ureche.

Stephanie frână, reducând mult viteza şi cele trei autobuze din spate îi imitară prudenţa. Când ajunse la două sute de metri de perdeaua unduitoare de lumină solară, opri complet. Aici baza norului se găsea la numai patru-cinci sute de metri înălţime şi lovea ca un berbece în frontiera invizibilă aflată în permanentă agitaţie.

De-a curmezişul şoselei fuseseră ridicate două rânduri de bariere de un portocaliu-strălucitor. Prima dintre ele era sub marginea norului, astfel că uneori era scăldată în lumină roşie, alteori în lumină albă; a doua se găsea la trei sute de metri mai spre nord şi era păzită de un pluton de puşcaşi marini regali. Dincolo de ei, câteva zeci de vehicule militare staţionau pe acostament, transportoare blindate de trupe, tancuri de sol, vehicule de comunicaţii, camioane, o bucătărie de campanie şi mai multe rulote ale cartierului general.

Stephanie deschise uşa autobuzului şi coborî pe şosea. Tunetele erau reduse aici la nivelul unui mârâit agresiv, avertizându-i pe nepoftiţi să se ţină departe.

– Ce i-au făcut ierbii? strigă Moyo.

Imediat la interiorul liniei de lumină solară, iarba era moartă, cu firele înnegrite şi uscate. Deja se fărâmiţa, transformându-se în pulbere. Zona moartă era paralelă cu graniţa norului roşu cât se vedea cu ochiul, după o linie care trecea perfect rectiliniu peste toate contururile de relief.

Stephanie privi în lungul fâşiei late de distrugere: arborii şi tufişurile fuseseră arse şi transformate în cioturi carbonizate.

– Bănuiesc că-i un fel de pământu-nimănui.

– Mi se pare o formulare niţel cam extremă, nu crezi?

Ea râse şi arătă în sus către norul strălucitor.

– Bun, ai şi tu dreptate. Ce vrei să faci în continuare?

– Nu sunt sigură.

Imediat îşi detestă indecizia. Acesta era momentul culminant al unei investiţii emoţionale enorme, însă aspectele sale practice fuseseră ignorate. „Aproape că regret că nu mai călătorim – îmi oferea o satisfacţie deosebită. Cu ce vom rămâne după aceea?"

Cochrane, Mcphee şi Rana li se alăturară.

– Se pare c-avem nişte gagii cu aspect letal de neprietenos! răcni Cochrane pentru a acoperi tunetele.

Puşcaşii marini care străjuiau bariera stăteau nemişcaţi, dar îndărătul lor se zăreau alţii care veneau în fugă de la vehiculele de susţinere.

– Poate ar fi bine să merg şi să vorbesc cu ei, zise Stephanie.

– Nu mergi singură, protestă Moyo.

– Ar părea mai puţin ameninţător decât o delegaţie.

O batistă albă înmuguri în mâna femeii; o ridică deasupra capului şi înaintă spre prima barieră.

Locotenentul Anver o privi apropiindu-se şi transmise plutonului său comanda de desfăşurare, trimiţând jumătate dintre puşcaşi să păzească laturile şoselei împotriva altor posedaţi care ar fi încercat să se furişeze, deşi ar fi fost imposibil ca aceştia să treacă neobservaţi de sateliţi. Senzorii căştii transfocară pentru un prim-plan al chipului femeii, care mijea ochii evident deranjată de lumină, când apăru de sub umbra pestriţă a norului roşu. Pe faţă i se materializă o pereche de ochelari de soare.

– Este evident posedată, datavizǎ el colonelului Janne Palmer.

– Am văzut, Anver, mulţumesc. Din clipa asta datavizările îţi sunt accesate şi de Comitetul de Securitate.

– Am înţeles.

– Nu se consemnează alte activităţi în lungul parafocului, datavizǎ amiralul Farquar. Nu credem că femeia este o diversiune.

– Anver, mergi şi vezi ce doreşte, ordonă colonelul Palmer. Şi fii foarte precaut.

– Da, doamnă colonel.

Doi puşcaşi glisară într-o parte o secţiune a barierei şi Anver înaintă. Deşi avea de străbătut numai o sută de metri, drumul i

se păru că durează jumătate din viaţă. Îşi petrecu timpul respectiv încercând să se gândească ce să-i spună femeii, dar, când ajunseră la numai câţiva paşi unul de celălalt, nu rosti decât:

– Ce vrei?

Ea coborî mâna cu batista şi-i aruncă un zâmbet prudent.

– Am adus nişte copii, ca să-i scoatem de aici. Sunt în autobuzele din spatele meu. Eu am… ăăă… am vrut să vă spun, ca să nu… înţelegi. Zâmbetul deveni stânjenit. Nu eram siguri cum veţi reacţiona.

– Copii?

– Da. Sunt vreo şaptezeci. Nu ştiu numărul exact, fiindcă nu i-am numărat.

– Vrea să spună că sunt copii non-posedaţi? întrebă amiralul Farquar.

– Copiii aceştia sunt posedaţi?

– Bineînţeles că nu! replică Stephanie indignată. Drept cine ne luaţi?

– Locotenente Anver, sunt prinţesa Kirsten.

Anver se încordă vizibil.

– Da, Alteţă.

– Întreab-o ce doreşte, care este târgul?

– Ce vrei pentru copii?

Buzele Stephaniei se subţiară furioase.

– Nu vreau nimic în schimbul lor, nu-s decât nişte copii. Tot ce doresc este asigurarea că voi, militarii, n-o să-i împuşcaţi când vi-i trimitem.

– Oh, datavizǎ prinţesa Kirsten. Locotenente, cere-i scuze în numele meu. Şi spune-i că-i suntem foarte recunoscători, ei şi celor care o însoţesc, pentru că ne-au adus copiii înapoi.

Anver îşi drese glasul; nu era tocmai lucrul la care se aşteptase, când îşi începuse drumul solitar spre marginea norului.

– Îmi cer iertare, doamnă. Prinţesa se scuză pentru presupunerile complet neîntemeiate. Îţi suntem recunoscători pentru ce ai făcut.

– Înţeleg. Nu-i uşor nici pentru mine. Următoarea întrebare este cum doriţi să procedăm?

Doisprezece puşcaşi marini o însoţiră înapoi la autobuze: voluntari fără costume-armură şi arme. Uşile autobuzelor fură

deschise şi copiii coborâră. Urmă un potop de lacrimi şi alergături confuze dintr-o parte în alta. Majoritatea doreau să-i sărute şi să-i îmbrăţişeze pentru ultima oară pe adulţii care-i salvaseră (Cochrane se dovedi extrem de popular), spre marea surprindere a puşcaşilor.

Stephanie se pomeni aproape înlăcrimată când ultimii copiii porniră pe şoseaua lată, adunându-se în jurul puşcaşului voinic; unul dintre ei era chiar purtat pe umerii acestuia. Moyo îi cuprinse umerii cu braţul şi o strânse cu putere.

Locotenentul Anver veni în faţa ei şi salută perfect (un salut pe care Cochrane îl parodie destul de obscen). Părea realmente tulburat.

– Vă mulţumesc din nou, tuturor, rosti el. Acestea sunt chiar cuvintele mele; sub nor nu se poate dataviza.

– Să aveţi grijă de îngeraşi, spuse Tina smiorcăind fără să se ascundă. Biata Aanaleese are o răceală teribilă, niciunul dintre noi n-a putut s-o vindece. Şi Ryder detestă alunele; cred c-a făcut alergie şi…

Amuţi când Rana o strânse de antebraţ.

– Vom avea grijă de ei, rosti grav locotenentul Anver. Şi voi aveţi de asemenea grijă. Privi semnificativ la parafoc, unde un alai de vehicule se masa în jurul barierei pentru a-i întâmpina pe copii: Ar fi bine să staţi departe de locul ăsta.

Încuviinţă scurt din cap spre Stephanie şi porni înapoi, către barieră.

– Ce-a vrut să spună? întrebă Tina plângăreţ.

– Uau! expiră Cochrane prelung şi sonor. Se pare c-am făcut-o, nenicuţă, că le-am arătat forţelor răului să nu se pună cu noi.

Moyo o sărută pe Stephanie.

– Sunt foarte mândru de tine!

– Bleah, se strâmbă Cochrane. Voi nu v-opriţi niciodată, obsedaţilor?

Zâmbind, Stephanie se aplecă şi-l sărută pe frunte, agăţându-şi buzele în părul lui.

– Îţi mulţumesc şi ţie.

– Vrea cineva să-mi zică ce a vrut să spună? rosti Tina. Vă rog!

– Nimic bun, replică Mcphee. Asta-i sigur.

– Ce facem acum? întrebă Rana. Adunăm alţi copii? Sau ne despărţim? Sau ne stabilim în ferma aia despre care am vorbit?

Ia ziceţi!

– În mod clar rămânem împreună, spuse Tina. După toate câte am făcut, n-aş suporta să-l pierd pe vreunul dintre voi. Acum sunteţi familia mea.

– Familie! Asta-i cosmic, surioară. Ia zi, atunci, ce părere ai despre incest?

– Nu ştiu ce vom decide, spuse Stephanie. Dar cred c-ar trebui să urmăm sfatul locotenentului şi să stăm cât mai departe de locul ăsta.

*

Avionul spaţial se ridică din stratosfera lui Nyvan pe jeturi gemene de văpăi de plasmă, arcuindu-se către coordonatele de injecţie pe orbită, la o mie de kilometri depărtare. Submuniţii continuau să presare spaţiul cosmic cu explozii şi semnalizări false, în timp ce dronele de bruiaj electronic lansau impulsuri de gigawaţi spre toate emisiile pe care le puteau detecta. După activarea rachetelor sale reactive, avionul spaţial nu mai era invizibil pentru supravieţuitorii din bătălia viespilor de luptă.

Lady Macbeth zbura la o sută de kilometri deasupra sa, cu senzorii şi tunul maser activate pentru a lovi orice proiectil care s-ar fi fixat pe ea. Nava stelară trebuia să-şi ajusteze permanent vectorul de zbor, pentru a păstra avionul spaţial în raza sa protectoare. Joshua îi privea propulsia, învăpăindu-se, reducând viteza, accelerând, schimbând altitudinea. În cinci rânduri maserele traseră, pentru a distruge submuniţii ce se apropiau.

Până ce avionul spaţial ajunse la orbită şi începu manevrele pentru andocare, cerul de deasupra lui Nyvan se domolise considerabil. Numai alte trei nave stelare erau vizibile pentru senzorii lui *Lady Mac* şi toate erau fregate ale forţelor defensive locale. Niciuna nu părea interesată de *Lady Mac* şi nici măcar una de cealaltă. Beaulieu începu o baleiere senzorială amănunţită, atentă la inevitabilele cascade haotice de sfărâmături postexplozii, care aveau să sporească considerabil şi pentru destul timp riscul deplasării pe orbită joasă. Unele ecouri de semnale erau stranii şi o sileau să redefinească parametrii baleierii. Senzorii lui *Lady Mac* îşi comutară focalizarea, îndepărtându-se de planetă.

Joshua lunecă prin trapă pe punte. Hainele i se uscaseră în aerul fierbinte din cabina avionului spaţial, dar murdăria şi petele rămăseseră. Uniforma-combinezon a lui Dahybi se găsea într-o

stare similară.

Sarha îl privi cu atenţie.

– Melvyn? întrebă ea încet.

– Îmi pare rău…

– Căcat!

– Voi doi aţi făcut treabă bună aici, zise Joshua. Bravo, menţinerea deasupra avionului spaţial a fost pilotare excelentă.

– Mulţumesc, Josh.

Joshua se uită de la Liol, care era ancorat de un covoraş adeziv lângă cuşeta de acceleraţie a căpitanului, la Sarha, a cărei expresie nu dovedea niciun regret.

– Iisuse, i-ai dat codurile de acces!

– Da. A fost decizia mea de comandă. Aici sus a fost război, Joshua.

Tânărul decise că nu merita să facă un caz din asta, mai ales ţinând seama de toate care se petrecuseră.

– De aceea te-am lăsat la conducere, rosti Joshua. Am avut încredere în tine, Sarha.

Femeia se încruntă suspicios faţă de tonul sincer.

– Aşadar ai pus mâna pe Mzu. Sper să fi meritat.

– Bănuiesc că pentru Confederaţie a meritat. Pentru oameni ca indivizi… ar trebui să-i întrebi pe ei. Pe de altă parte însă, oamenii mor de mult timp din cauza ei.

– Căpitane, spuse Beaulieu, accesează, te rog, suita noastră de senzori.

Joshua făcu o tumbă prin aer şi ateriză pe cuşeta sa de acceleraţie. Imaginile de la bateriile de senzori externi i se extinseră în minte. Ceva era greşit… Nu puteau fi adevărate.

– Iisuse Hristoase!

Creierul îi acţiona deja în conjuncţie cu programul de astronavigaţie al calculatorului de zbor pentru a stabili un vector, înainte ca tânărul să fi admis pe deplin realitatea potopului de roci care năvălea spre planetă.

– Pregătiţi-vă pentru accelerare, peste treizeci de secunde… din clipa asta! Trebuie să plecăm.

O verificare rapidă a senzorilor interni îi arătă pe noii lui pasageri grăbindu-se către cuşete; peste imaginile acelea se suprapuneau traiectorii galbene şi purpurii ce unduiau agitate după cum Joshua definitiva traiectoria lor finală.

– Cine a făcut asta? se interesă.

– Habar n-am, răspunse Sarha. S-a-ntâmplat în timpul bătăliei şi abia apoi ne-am dat seama. În tot cazul, e sigur că n-au fost lovituri aleatorii de viespi de luptă.

– O să monitorizez eu tuburile propulsiei, anunţă Joshua. Sarha, tu ocupă-te de sisteme, te rog. Liol, tu ai controlul armamentului.

– Am înţeles, căpitane, zise Liol.

Tonul era strict neutru şi Joshua fu mulţumit cu asta. Declanşă propulsiile cu fuziune ale lui *Lady Mac,* aducând acceleraţia la trei *g.*

– Unde mergem? întrebă Liol.

– A dracu' de bună întrebare! pufni Joshua. Deocamdată vreau doar să plecăm de aici. După aceea va depinde mai degrabă de ce vor decide Ione şi agenţii.

*

Trebuie să fie cineva care să ştie. Unul dintre voi.

Ştim că există. Ştim că se ascunde.

Aşteaptă două corpuri. Un bărbat şi o femeie. Tinere, splendide. Le auziţi? Le simţiţi gustul? Se roagă ca unul dintre voi să intre în ele. O puteţi face. Toate bogăţiile şi plăcerile realităţii pot fi din nou ale voastre. Dacă aveţi preţul de intrare – o informaţie măruntă. Asta-i tot.

Nu s-a ascuns singură. A ajutat-o cineva. Probabil mai mulţi. Tu ai fost unul?

Aha. Da. Tu. Tu eşti demn de crezare. Tu ştii.

Vino atunci. Înaintează, apropie-te. Te răsplătim cu…

Urlă de încântare şi de groază când înaintă cu greu prin sistemul nervos al victimei aflate în agonie. Avea de făcut faţă durerii, ruşinii şi umilinţei; implorărilor tragice, teribile, ale sufletului adevărat al corpului. Le doborî pe toate, una câte una, tămăduind carnea distrusă, suprimând şi ignorând protestele, până nu mai rămase decât propria lui ruşine. Nu atât de lesne de abandonat.

– Bun sosit în Organizaţie, rosti Oscar Kearn. Ai făcut aşadar parte din misiunea lui Mzu?

– Da. Am fost cu ea.

– E bine. Mzu asta e o femeie isteaţă. Mă tem că ne-a scăpat o dată-n plus, din cauza trădătoarei Barnes. Chiar şi aşa, numai cei cu resurse uimitoare pot ocoli un fierberg care urmează să le cadă-n cap. Până acum nu mi-am dat seama cu ce aveam de-a

face. Nu cred că ea ne-ar fi ajutat, nici dacă am fi prins-o. E dură şi decisă. Acum însă norocul i-a luat sfârşit. Tu-mi poţi spune, nu-i aşa? Tu ştii unde se află Alchimistul.

– Da, încuviinţă Ikela, ştiu unde se află.

*

Alkad Mzu pluti pe punte, însoţită de Monica şi Samuel. Îl salută pe Joshua cu un zvâcnet scurt din buze, apoi clipi iute când îl zări pe Liol.

– Nu ştiam că eraţi doi.

Liol rânji larg.

– Înainte de a începe să ne certăm între noi în privinţa sorţii tale, dr. Mzu, vorbi un gardist, doresc să confirmi dacă Alchimistul există sau a existat într-adevăr.

Alkad atinse cu vârful piciorului un covoraş adeziv de lângă cuşeta căpitanului, asigurându-se că nu se va ridica în imponderabilitate.

– Da, zise ea, există. Eu l-am construit. Pe Maica Maria, acum îmi pare rău c-am făcut-o, dar trecutul nu se mai întoarce! Unica mea grijă actuală este să nu cadă în mâinile altora, nici ale voastre şi, cu certitudine, nici ale posedaţilor.

– Foarte nobil, comentă Sarha, din partea cuiva care era pregătit să-l utilizeze pentru a ucide o planetă întreagă.

– N-aş fi ucis pe nimeni, răspunse Alkad obosită. Ţinta era stingerea stelei Omutei, nu transformarea ei în nova. Nu sunt o barbară omutană; ei sunt cei care ucid planete întregi.

– Să stingă o stea? repetă Samuel derutat.

– Te rog, nu cere detalii.

– Propun ca dr. Mzu să fie dusă înapoi în Seninătate, zise gardistul. Putem oficializa observarea ei, pentru asigurarea că nu va transmite informaţii. Oricum nu cred c-o vei face, dr. Mzu, însă agenţiile de contrainformaţii sunt entităţi extrem de suspicioase.

Monica se consultă cu Samuel.

– Pot să accept asta, rosti ea. Seninătatea este teritoriu neutru. Nu diferă prea mult de înţelegerea noastră iniţială.

– Nu, încuviinţă Samuel. Dr. Mzu, înţelegi însă că nu ţi se poate îngădui să mori? În tot cazul, nu înainte de a se rezolva problema posedării.

– Perfect din partea mea, spuse Alkad.

– Vreau să spun că atunci când vei fi foarte bătrână, vei fi

plasată în tau-zero, pentru a-ţi opri sufletul să intre în lumea de dincolo.

– Nu voi da nimănui tehnologia Alchimistului, indiferent care ar fi circumstanţele.

– Sunt sigur că aceasta îţi este intenţia în clipa de faţă, dar cum te vei simţi oare după o sută de ani de încătuşare în lumea de dincolo? Apoi, deşi voi fi lipsit de delicateţe, opţiunea nu-ţi aparţine. Noi vom decide. Ţi-ai pierdut dreptul la autodeterminare când ai construit Alchimistul. Dacă îţi acorzi suficientă putere pentru ca o galaxie întreagă să se teamă de tine şi de ceea ce poţi realiza, îţi abrogi dreptul acela pentru cei afectaţi de acţiunile tale.

– Subscriu, zise gardistul. Vei fi plasată în tau-zero înainte de a muri.

– De ce nu mă puneţi de acum acolo? întrebă Alkad morocănoasă.

– Nu mă ispiti s-o fac, replică Monica. Cunosc genul de dispreţ pe care voi, intelectualii idioţi, îl nutriţi faţă de serviciile guvernamentale. Ei bine, dr. Mzu, ascultă cu atenţie – noi existăm pentru a proteja majoritatea, pentru ca oamenii aceia să poată continua să-şi trăiască vieţile atât de decent şi de bine cât o pot face. Noi îi protejăm de rahaţi ca tine, care nu se-opresc nici măcar o clipă pentru a se gândi la ceea ce fac.

– Voi nu mi-aţi protejat planeta, da? răcni Alkad. Şi să nu-ndrăzneşti să-mi faci mie morală despre responsabilitate! Eu sunt pregătită să mor pentru a împiedica utilizarea Alchimistului de oricine altcineva, mai ales de Regatul tău imperialist. Îmi cunosc responsabilităţile!

– Ţi le cunoşti acum. Abia acum înţelegi ce greşeală ai făcut, acum, când oamenii mor doar pentru a-ţi salva curul tău preţios.

– Gata, asta a fost! interveni Joshua. Am convenit toţi unde va merge dr. Mzu, aşa că punem punct discuţiei. Pe puntea mea nu strigă nimeni despre filosofia moralei. Suntem toţi obosiţi şi sub imperiul emoţiilor. Gata, strângeţi-vă bagajele de aici! Vreau să stabilesc un curs spre Seninătate, iar voi duceţi-vă în cabinele voastre şi calmaţi-vă. În două zile ajungem acasă.

– Am înţeles, mormăi Monica printre dinţii încleştaţi. Şi… mulţumesc că ne-ai scos de acolo. A fost…

– Profesionist?

Ea fu cât pe aici să-l repeadă, totuşi zâmbetul bărbatului…

– Profesionist.

Alkad îşi drese glasul.

– Îmi pare rău, rosti pe un ton de scuză, dar există o problemă. Nu putem merge direct la Seninătate.

Joshua îşi masă tâmplele şi întrebă:

– De ce?

O făcu doar pentru a o opri pe Monica să sară la beregata lui Mzu.

– Din cauza Alchimistului în sine.

– Ce-i cu el? întrebă Samuel.

– Trebuie să-l luăm.

– Bine, spuse Joshua pe un ton nici pe departe rezonabil. De ce?

– Fiindcă nu-i în siguranţă acolo unde se află.

– A reuşit să stea-n siguranţă treizeci de ani. Iisuse, du secretul locului ăluia cu tine în tau-zero! Dacă agenţiile nu l-au găsit până acum, nu-l vor găsi niciodată.

– Nu vor mai trebui să-l caute, nici ele şi nici posedaţii, mai ales dacă situaţia noastră curentă va continua mai mult de câţiva ani.

– Zi mai departe, măcar s-aflăm totul.

– Din misiunea noastră de atac asupra Omutei, rosti Alkad, au făcut parte trei nave: *Beezling, Chengho* şi *Gombari. Beezling* urma să lanseze Alchimistul şi eu eram la bordul ei; celelalte două erau fregatele noastre de escortă. Am fost însă interceptaţi de şoimi-negri care au distrus-o pe *Gombari* şi ne-au avariat rău pe noi şi pe *Chengho.* Am fost abandonaţi să murim în spaţiul interstelar, deoarece niciuna dintre nave nu mai putea efectua vreun salt, iar cea mai apropiată stea locuită se găsea la şapte ani-lumină depărtare. După atac am petrecut două zile reparându-ne sistemele interne, după care am făcut joncţiunea între nave. Ideea soluţiei finale i-a aparţinut lui Ikela şi căpitanului Prager. *Chengho* era mai mică decât *Beezling* şi n-avea nevoie de aşa multe noduri configuratoare pentru a executa un salt TTZ. De aceea echipajele au demontat o parte dintre nodurile intacte ale lui *Beezling* şi le-au instalat în *Chengho.* Nu aveam echipamentele adecvate pentru operaţiunile respective, iar nodurile aveau capacităţi energetice şi factori de randament diferiţi, astfel că au necesitat reprogramare completă. Ne-au trebuit trei săptămâni şi jumătate, dar în cele

din urmă am făcut-o. Practic am reconstruit o navă capabilă de executarea unui salt TTZ – nu foarte bine şi nici foarte departe, totuşi un salt. Mai departe însă situaţia se complica. Nava *Chengho* era prea mică pentru a îmbarca ambele echipaje, fie şi numai pentru un salt scurt. Exista o singură capsulă de susţinere biotică, în care opt oameni stăteau înghesuiţi. Ştiam că nu puteam risca un zbor înapoi la Garissa, fiindcă nodurile n-ar fi rezistat şi în plus bănuiam că Omuta ar fi lansat deja un atac pe scară mare. La urma urmelor, acela fusese motivul pentru care ne trimiseseră pe noi: de a-i opri. Am efectuat un salt până la cel mai apropiat sistem stelar locuit, Crotone, în ideea de a închiria de acolo o navă cu care să ajungem la Garissa, dar când am ajuns la Crotone, am aflat despre Genocid. Ikela şi Prager aveau totuşi şi un plan de rezervă pentru varianta cea mai defavorabilă. Pentru orice eventualitate, spuseseră ei. Luaserăm antimaterie la bordul lui *Chengho;* dacă o vindeam, împreună cu fregata, ne-ar fi putut aduce câteva milioane. Presupunând că guvernul garissan nu mai exista, am fi avut banii necesari pentru a opera independent multe decenii.

– Consiliul Separatist Stromboli, rosti brusc Samuel.

– Exact, încuviinţă Alkad. Lor le-am vândut.

– Niciodată n-am putut afla de unde făcuseră rost de antimaterie. Cu ea au aruncat în aer două staţii-port de orbită joasă de la Crotone.

– După plecarea noastră, da.

– Aşadar Ikela a luat banii şi a înfiinţat T’Opingtu.

– Exact. După ce am aflat că Adunarea Confederaţiei acordase asteroizii Dorado supravieţuitorilor Genocidului, cei şapte ofiţeri de Marină au căpătat părţi egale. Planul prevedea ca ei să investească banii în diverse companii, ale căror profituri să fie utilizate pentru finanţarea partizanilor. Aveam nevoie de naţionalişti dedicaţi care să formeze echipajul navei pe care trebuia să mi-o pregătească. După aceea trebuia să cumpere sau să închirieze o navă stelară capabilă de luptă, pentru a încheia misiunea Alchimistului. Aşa cum ştiţi, Ikela n-a îndeplinit acea ultimă parte a planului. Nu ştiu nimic despre ceilalţi.

– Dar de ce aţi aşteptat treizeci de ani? întrebă Joshua. De ce n-aţi închiriat o navă stelară capabilă de luptă imediat cum aţi încasat banii pe antimaterie, după care să mergeţi direct la *Beezling?*

– Pentru că nu puteam fi siguri asupra coordonatelor sale exacte. Noi nu ne-am ocupat exclusiv de repararea lui *Chengho.* În *Beezling* au fost lăsaţi treizeci de oameni şi Alchimistul. Dacă *Chengho* nu reuşea să-şi îndeplinească planul? Sau dacă noi eram prinşi şi interogaţi de SCNC, ori de altă agenţie? Exista până şi posibilitatea revenirii şoimilor-negri. Trebuia să ţinem seama şi de factorii respectivi, iar echipajul rămas trebuia să beneficieze şi el de o şansă.

– Au intrat în tau-zero, încuviinţă Joshua. Totuşi în ce fel te împiedică asta să le ştii coordonatele exacte?

– Evident că au intrat în tau-zero, însă asta n-a fost tot. Le-am reparat şi propulsia reactivă. Au zburat pe un vector spre o stea nelocuită, care se găsea la numai doi ani-lumină şi jumătate depărtare.

– Iisuse, un zbor subluminic prin spaţiul interstelar! Cred că glumeşti. Este imposibil, ar dura…

– Noi am estimat că ar dura douăzeci şi opt de ani.

– Aha!

Înţelegerea căzu peste Joshua ca detonarea silenţioasă a Lacrimilor Norfolk după ce ajungeau în stomac. Simţi un val de admiraţie pentru echipajele naufragiate şi disperate de acum treizeci de ani. Cărora nu le păsase cât de mică era şansa reuşitei, ci şi-o jucaseră oricum.

– Au utilizat propulsie cu antimaterie.

– Da. Am transferat toate resturile din viespile de luptă care ne mai rămăseseră în incintele delimitatoare din *Beezling.* Era suficient ca s-o accelereze până la nouă la sută din viteza luminii. Spune-mi, căpitane, cât de dificilă ar fi localizarea unei nave care se deplasează de la ultima coordonată cunoscută cu opt-nouă la sută din viteza luminii? Şi dacă ai găsi-o, cum ai face joncţiunea?

– N-ar fi posibil. Bun, va trebui să aştepţi până ce *Beezling* decelerează şi soseşte la steaua aceea nelocuită. Cum se face că n-ai încercat să ajungi la ea acum doi ani?

– Fiindcă nu eram siguri de eficienţa propulsiei pe o perioadă de utilizare atât de lungă. Doi ani reprezentau o marjă de siguranţă adecvată şi, desigur, aşa cum s-a dovedit, sancţiunile aveau să fi fost ridicate până atunci. Exista probabilitatea infimă să fim detectaţi de escadrila Marinei Confederaţiei care aplica blocada; la urma urmelor, misiunea ei era de a fi cu ochii-n patru după nave stelare dispuse să încalce embargoul şi care ar fi

apărut în locuri neaşteptate din jurul Omutei. De aceea, după ce am vândut *Chengho,* am decis pentru treizeci de ani.

– Vrei să spui că *Beezling* se află pe orbita acelei stele şi te aşteaptă să stabileşti contactul? întrebă Liol.

– Da. Cu condiţia ca totul să se desfăşoare aşa cum ar fi trebuit. Ei ar trebui să aştepte încă cinci ani; timpul este irelevant în tau-zero, însă sistemele de întreţinere nu pot funcţiona la infinit. Dacă până atunci nu erau contactaţi nici de mine şi echipajul din *Chengho,* nici de guvernul garissan, trebuia să distrugă Alchimistul şi să înceapă să emită semnale de ajutor. Sistemele stelare din interiorul frontierelor Confederaţiei sunt inspectate cu regularitate de nave de patrulare ale Marinei, care vor să se asigure că nu sunt utilizate de staţii de producere a antimateriei. În cele din urmă aveau să fie salvaţi.

Joshua îl privi pe gardist, dorindu-şi ca acesta să dispună de vreo modalitate de a-şi afişa emoţiile; ar fi vrut să ştie ce gândea Ione despre povestea aceea.

– Pare logic, aprobă el. Ce vrei să faci?

– Trebuie să vedem dacă *Beezling* şi-a încheiat călătoria, rosti gardistul.

– Şi dacă şi-a încheiat-o? întrebă Samuel.

– Atunci Alchimistul trebuie distrus. După aceea membrii supravieţuitori ai echipajului vor fi aduşi în Seninătate.

– Am o întrebare, dr. Mzu, zise Joshua. Dacă cineva vede Alchimistul, are vreun indiciu asupra funcţiei sale?

– Nu. În privinţa aceasta nu trebuie să-ţi faci griji, căpitane. Pe de altă parte, din echipaj face parte cineva care ţi-ar putea spune cum să construieşti altul. El se numeşte Peter Adul şi va trebui să rămână în Seninătate împreună cu mine. Apoi veţi fi din nou în siguranţă.

– Perfect, care-s coordonatele stelei?

Alkad tăcu mult timp, după care rosti:

– Maică Maria, nu aşa trebuia să se întâmple lucrurile.

– Niciodată lucrurile nu se întâmplă aşa cum trebuie, dr. Mzu. Am învăţat asta cu mult timp în urmă.

– Ha! Eşti prea tânăr ca să vorbeşti aşa.

– Depinde de felul în care-ţi umpli anii, nu?

Alkad Mzu îi datavize coordonatele.

*

Se deschide terminusul unei găuri-de-vierme, anunţă

Seninătatea.

Ione stătea până la genunchi în apa caldă a golfului şi freca trupul lui Haile cu un burete mare, galben. Îşi îndreptă spinarea şi începu să stoarcă buretele. Atenţia reală îi era focalizată asupra unui punct din spaţiu aflat la o sută douăzeci de mii de kilometri de habitat, unde densitatea gravitaţională a vidului creştea rapid. Trei platforme DS de pe orbita zonei de ieşire îşi aţintiră laserele cu raze X asupra terminusului care îşi mărea dimensiunile. Cinci şoimi-negri de patrulare accelerară, apropiindu-se la patru *g.*

Un şoim-de-vid masiv ieşi din fisura bidimensională.

Oenone, **nava Marinei Confederaţiei SLV-66150, solicită permisiunea de apropiere şi andocare,** se prezentă el. **Urmează codul nostru de autentificare oficială de zbor.**

Se acordă, replică Seninătatea după ce verifică codul.

Platformele DS reveniră la starea de alertă. Trei şoimi-negri îşi reluară patrularea, iar ceilalţi doi virară şi formară o escortă pentru *Oenone* care acceleră spre habitat.

– Trebuie să te părăsesc, spuse Ione.

Chipul derutat al lui Jay Hilton apăru dincolo de spinarea alb-strălucitoare a Hailei.

– Acum ce mai este? întrebă ea bosumflată.

– Afaceri de stat.

Ione porni către ţărm. Ridică apă în căuşul palmelor şi încercă să-şi îndepărteze nisipul de pe sutienul costumului de baie.

– Mereu zici aşa…

Ione surâse nefericită spre fetiţa necăjită.

– Pentru că-n zilele astea aşa se-ntâmplă mereu. Îmi cer scuze, adăugă ea.

Haile metamorfoză vârful unui braţ într-o mână umană şi o flutură.

La revedere, Ione Saldana. Am multă tristeţe la plecarea ta, picioarele mi se umflă ca ouţele.

Haile!

Eroare de comunicare? Am ruşine.

Nu chiar eroare.

Bucurie. Aceea era o expresie Joshua Calvert. Mult favorizată.

Ione scrâşni din dinţi. Afurisitul de Calvert! Furia lăsă locul unui sentiment mai confuz, un soi de resentiment… poate.

Intervine chiar de la sute de ani-lumină depărtare**.**

Se poate. Te rog, n-o folosi în prezenţa lui Jay.

Sunt înţelegere. Am foarte multe fraze omeneşti rostite de Joshua Calvert. Sunt convinsă. Doresc corectitudine în comunicarea mea. Cer ajutorul tău în examinarea colecţiei mele de cuvinte. O poţi edita.

Da, în regulă.

Multă mulţumire!

Ione mai făcu un pas, apoi izbucni în râs. Ar fi avut nevoie de multe ore pentru a trece în revistă tot ce-i spusese Joshua tinerei kiinte. Ore pe care, în ultima vreme, nu le mai petrecuse pe plajă. Haile devenea foarte abilă.

Jay se rezemă de prietena ei şi o privi pe Ione cum îşi încalţă sandalele şi porneşte pe poteca spre staţia de tub. Pe chipul femeii se vedea o expresie uşor distrasă, despre care Jay ştia că apărea atunci când vorbea preocupată cu personalitatea habitatului. Nu dorise să discute despre subiectul respectiv. Mai mult ca sigur, era vorba tot despre posedaţi. Adulţii nu discutau în zilele acestea şi conversaţiile lor nu erau niciodată liniştitoare.

Braţul Hailei trecu pe sub al lui Jay, mângâind-o uşor.

Gustul tău este de tristeţe.

– Nu cred că posedaţii ăştia oribili vor dispărea vreodată.

Vor dispărea. Oamenii sunt inteligenţi. Voi veţi găsi o cale.

– Sper. Îmi doresc mult să se-ntoarcă mama.

Construim acum castele de nisip?

– Da!

Jay surâse entuziast şi porni spre plajă, plescăind vesel în apă. Împreună descoperiseră că Haile cu braţele ei tractamorfice era cel mai bun constructor de castele de nisip din toate timpurile. Îndrumată de Jay, ridicase în lungul ţărmului o serie de turnuri uluitoare.

Haile ieşi din apă într-o mică explozie de picuri de apă.

Mai bine. Ai din nou fericire.

– Şi tu. Ione a promis că se va-ntoarce pentru cuvinte.

Cel mai bine frumuseţe este când noi trei ne jucăm împreună. Ea ştie asta adevărat.

Jay chicoti.

– S-a-nroşit la faţă când ai spus cuvântul ăla. Bine că n-ai spus „fut”.

*

Oenone, reflectă Ione. **De ce cunosc numele acesta?**

Atlantis.

Ah, da.

Şi o anumită interceptare în sistemul stelar Puerto de Santa Maria. Anul trecut am primit o actualizare informativă de la Marina Confederaţiei.

Da, fir-ar a dracu'!

Căpitanul Syrinx vrea să vorbească cu tine.

Ione se aşeză în vagonul tubului şi începu să-şi usuce părul cu prosopul.

Sigur că da.

Contactul afinitate se lărgi, îngăduindu-i lui Syrinx să-şi ofere particularităţile de identitate.

Bună ziua, căpitane, rosti Ione.

Îmi cer scuze pentru grabă, dar trebuie să anunţ că o escadrilă a Marinei Confederaţiei va începe să sosească peste nouă minute şi jumătate… din clipa aceasta.

Am înţeles. Seninătatea se află în pericol?

Nu.

Despre ce-i vorba, atunci?

La bordul meu se află amiralul Meredith Saldana, comandantul escadrilei. El îţi solicită o întrevedere în care să-ţi explice situaţia noastră strategică.

Întrevederea este acordată. Bun sosit în Seninătate!

Căpitanul dispăru din banda de afinitate.

Era curioasă în privinţa ta, spuse Seninătatea**. Din conţinutul emoţional a fost destul de limpede.**

Toţi sunt întotdeauna curioşi în privinţa mea.

Ione împrumută simţurile externe ale habitatului pentru a privi spaţiul cosmic local. Se găseau în umbra lui Mirchusko, cu Choisya şi Falsia aflate imediat deasupra orizontului în semilună al gigantei gazoase. Cu excepţia flotilei de şoimi-negri care patrula în jurul habitatului, activităţile navelor spaţiale erau aproape inexistente. *Oenone* era prima navă stelară care sosise în ultimele şaptezeci şi şase de ore. Câteva VSM-uri şi navete personale continuau să se deplaseze între spaţioportul invers rotativ şi colierul de staţii industriale al Seninătăţii, însă şi programul zborurilor lor fusese mult redus. Un vârf singuratic şi orbitor de flacără de fuziune se ridica pe lângă bucla cenuşiu-

murdară a Inelului Ruinelor, o navă-cisternă cu He_3 care mergea de la norul-de-căuşe al habitatului spre spaţioport.

Programează sosirea escadrilei în platformele DS, rosti ea. **Şi avertizează şoimii-negri; nu dorim să apară erori.**

Evident.

Meredith Saldana… în mai puţin de o lună, deja a doua vizită de familie.

Nu cred că asta este o vizită de familie.

Probabil că ai dreptate.

*

Suspiciunea aceea se dovedi neplăcut de corectă la scurt timp după ce Syrinx şi amiralul fură introduşi în sala de audienţe din palatul De Beauvoir. Ascultându-l pe Meredith Saldana, care explica planul de ambuscadă a flotei lui Capone la Toi-Hoi, un roi de sentimente ambigui asedie mintea Ionei.

Nu vreau să ne implicăm în campanii de linia întâi, îi mărturisi ea Seninătăţii.

Eradicarea flotei Organizaţiei nu este o oportunitate strategică pe care s-o trecem cu vederea.

Fără opţiuni?

Fără opţiuni.

Eu tot cred că suntem prea importanţi pentru a ne băga în aşa ceva.

Şi în acelaşi timp în siguranţă. Locul cel mai sigur din Confederaţie, nu uita asta.

Asta sperăm noi. Aş detesta să testez speranţa asta în clipa de faţă.

Nu văd cum ai putea s-o faci. În niciun caz prin acţiunea asta. În esenţă, noi vom fi o bază de alimentare şi rendez-vous.

– Perfect, se adresă Ione amiralului. Ai permisiunea mea să utilizaţi Seninătatea ca port pentru trupele voastre. Voi avea grijă să căpătaţi tot He_3 de care aveţi nevoie.

– Mulţumesc, doamnă, spuse Meredith.

– Sunt uşor îngrijorată de această restricţie de zboruri pe care doriţi s-o impuneţi navelor stelare până la ambuscadă, deşi îi înţeleg raţiunea. Actualmente am peste douăzeci de şoimi-negri care plasează sateliţi cu senzori în jurul orbitei pe care a existat planeta natală a laymililor. Este o activitate de cercetare foarte importantă şi nu mi-ar plăcea s-o văd periclitată.

– Ar trebui rechemaţi doar pentru trei, maximum patru zile, zise Syrinx. Graficul nostru temporal este foarte strict aici. O întârziere atât de mică ar putea afecta major cercetarea?

– Îi voi rechema, însă dacă şi peste o săptămână veţi fi tot aici, va trebui să-mi revizuiesc politica. După cum am spus, este o parte din eforturile pentru găsirea unei soluţii generale. Nu trebuie tratată cu superficialitate.

– Crede-mă, doamnă, n-o tratăm cu superficialitate, spuse Meredith.

Ea îl privi fix, încercând să ghicească ce se ascundea înapoia ochilor săi albaştri. Nu descoperi însă niciun indiciu.

– Trebuie să spun, rosti ea, că mi se pare o ironie a sorţii ca Seninătatea să devină după atâta vreme aşa importantă pentru Confederaţie şi Regat.

– O ironie, sau o plăcere? Şansa ţi-a adus finalmente ocazia de a reabilita acţiunile bunicului tău.

Tonul bărbatului nu conţinea nici urmă de umor, ceea ce o surprinse pe Ione. Presupusese că el avea să fie mai înţelegător decât prinţul Noton.

– Crezi că bunicul Michael a greşit?

– Cred că a greşit când a urmat un curs atât de neortodox.

– Neortodox poate pentru familie, dar te asigur că nu şansa ne-a adus laolaltă aici. Întreaga situaţie va dovedi câtă dreptate a avut el să acţioneze pe baza previziunilor sale.

– Îţi doresc mult succes.

– Mulţumesc. Şi, cine ştie, poate că-ntr-o bună zi aş putea câştiga şi aprobarea ta.

Pentru prima dată bărbatul afişă un surâs pizmaş.

– Nu-ţi place să pierzi în dispute, aşa-i, verişoară Ione?

– Sunt o Saldana.

– În mod dureros de evident.

– La fel ca tine. Nu cred că orice amiral din Confederaţie s-ar fi descurcat la Lalonde pe atât de bine pe cât ai făcut-o tu.

– Nu m-am descurcat bine. M-am asigurat de supravieţuirea escadrilei mele… a majorităţii ei.

– Prima îndatorire a unui ofiţer al Confederaţiei este să îndeplinească ordinele. A doua îndatorire este faţă de echipajul lui. Aşa cred eu, spuse Ione. Întrucât ordinele pe care le primiseşi la plecarea în misiune nu acopereau situaţia cu care te-ai confruntat, aş zice că te-ai descurcat bine.

– Lalonde a fost… dificilă, zise el încruntat.
– Da. Ştiu chiar totul despre Lalonde de la Joshua Calvert.
Syrinx, care păruse considerabil stânjenită pe toată durata duelului verbal dintre cei doi Saldana, o privi brusc pe Ione şi arcui interesată sprâncenele.
– Ah, da, reflectă Meredith. „Lagrange” Calvert. Cine l-ar putea uita?
– Este aici? întrebă Syrinx. Acesta este portul lui de înmatriculare.
– Mă tem că pentru moment este plecat, răspunse Ione. Îl aştept însă dintr-o zi în alta.
– Aha.
Ione nu putea descifra atitudinea edenistei.
De ce crezi că este interesată de Joshua?
Habar n-am. Decât numai dacă nu vrea să-i tragă un pumn în nas pentru Puerto de Santa Maria.
Mă-ndoiesc. Este o edenistă şi ele nu fac aşa ceva. Doar nu crezi că ea şi Joshua…?
Mă-ndoiesc. Este o edenistă şi ele au gusturi mai bune.

*

Athene nu dorise ca el să vină la casă. Îi spusese că ar fi fost prea deconcertant pentru copii. Deşi amândoi ştiau că ea era cea deconcertată de idee în sine; ţinerea lui la distanţă era o cale de stabilire a unei bariere psihologice.
În loc de aşa ceva, optase pentru unul dintre saloanele de recepţie ale spaţioportului de la calota polară a habitatului. Când sosi acolo, în sala spaţioasă nu mai era altcineva, dar era imposibil să fi greşit locul. Silueta mătăhăloasă stătea pe un fotoliu pentru două persoane în faţa ferestrei lungi şi privea echipele de service care se agitau în jurul şoimilor-de-vid de pe piedestalele de afară.
Le-am dus dorul, spuse el fără să se întoarcă. **Mă uit la şoimii-de-vid, bineînţeles, prin intermediul celulelor senzitive, totuşi duc dorul imaginilor ăstora. Percepţia habitatului nu transmite sentimentul de grabă şi importanţă. Iar emoţiile mele erau nu tocmai suprimate, ci mai degrabă mai puţin colorate, mai puţin intense. Ştii, cred că mă excită realmente.**
Ea se apropie de fotoliu, simţind cum în minte îi clocotea o anxietate incredibilă. Silueta se ridică, dezvăluindu-şi adevărata

înălţime, cu câţiva centimetri peste ea. Ca şi în cazul gardiştilor Seninătăţii, exoscheletul avea o culoare vag roşcată, deşi cel puţin patruzeci la sută din corp era acoperit cu pachete nanonice medicale verde-strălucitor. Ridică ambele mâini şi le răsuci, studiindu-le cu atenţie; ochii abia îi erau vizibili în fundul fantelor protectoare.

Cred că sunt destul de impresionant. Au clonat forţat toate organele, separat, apoi le-au asamblat. Gardiştii au nevoie de cincisprezece luni ca să crească la mărimea completă, dar asta însemna prea mult. Aşa că iată-ne pe noi, armata lui Frankenstein, croiţi din petice şi coborâţi rapid de pe linia de montaj. Pachetele ar trebui să-şi termine treaba înainte să ajungem la Ombey.

Umerii Athenei se gârboviră, oglindindu-i disperarea din minte. **Sinon, Sinon, ce ai făcut?**

Ceea ce trebuia să fac. Gardiştii trebuie să aibă o conştiinţă care să-i comande. Şi văzând că noi toţi, personalităţile individuale, eram deja disponibili…

Dar nu tu!

Cineva trebuia să se ofere voluntar.

N-am vrut ca tu să te numeri printre voluntari.

Nu sunt decât o copie, draga mea, şi încă una serios editată. Adevărata mea personalitate continuă să fie în straturile neurale, aflată deocamdată în stare de suspendare. Când mă voi întoarce, sau dacă gardistul acesta va fi distrus, voi reveni în multiplicitate.

Este complet greşit! Aveai viaţa ta, o viaţă minunată, bogată, incitantă şi plină de dragoste. Transferul în multiplicitate este răsplata pe care o primim pentru o viaţă dedicată culturii noastre şi ar trebui să fie ca o eternitate petrecută ca bunic, un bunic cu cea mai mare familie din univers. Îţi continui dragostea şi devii parte din ceva preţios pentru noi toţi. Ridică ochii spre masca dură care era chipul lui şi propriii ei obraji fragili tremurară. **N-o să te mai întorci. Pur şi simplu, n-o s-o faci. Nu este bine, Sinon, nu este. Nici pentru noi, nici pentru edenişti.**

Dacă nu facem asta, s-ar putea ca edeniştii să nu mai existe deloc.

Nu! N-o să accept asta. N-am acceptat-o niciodată. Îl cred pe Laton, chiar dacă nimeni altul nu-l mai crede.

Refuz să mă tem de lumea de dincolo ca orice adamist inadecvat.

Nu despre lumea de dincolo trebuie să ne facem griji, ci despre cei care au revenit de acolo.

Am fost printre cei care s-au opus acestei absurdităţi – Eliberarea Mortonridge.

Ştiu.

Dedicându-ne unui asemenea obiectiv, nu suntem cu nimic superiori unor animale. Unor fiare care se reped să muşte; este dezgustător. Oamenii pot fi mult mai mult decât atât.

Dar sunt rareori.

Ăsta ar trebui să fie obiectivul edenismului, să ne ridice deasupra primitivismului. Pe toţi.

Gardistul întinse un braţ spre ea, apoi îl retrase grăbit. Ruşinea scăpă în banda de afinitate.

Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te rog să vii. Văd ce rău îţi face. Doream să te mai văd pentru ultima oară cu propriii mei ochi.

Nu sunt ochii tăi, iar de fapt tu nu eşti nici măcar Sinon. Cred că asta-i ce detest cel mai mult în situaţia actuală. Lumea de dincolo nu subminează numai religiile adamiste, ci distruge întregul nostru concept de transfer. Ce rost mai are? Dacă suntem ceva, atunci suntem sufletele noastre. Kiintii au dreptate: simulacrele de personalitate nu înseamnă cu nimic mai mult de o bibliotecă de memorii sofisticată.

În cazul nostru, kiintii se înşală. Personalitatea habitatului are un suflet. Memoriile noastre individuale sunt seminţele conştiinţei sale. Cu cât suntem mai mulţi în multiplicitate, cu atât existenţa şi moştenirea sa devin mai bogate. Cunoaşterea lumii de dincolo nu ne-a distrus cultura; edenismul se poate adapta, poate învăţa şi creşte. Surmontarea intactă a acestui moment va fi triumful nostru. Şi acesta este obiectivul pentru care lupt: de a ne acorda şansa aceea fizică. Ştiu că Eliberarea Mortonridge este o înşelătorie, toţi o ştim. Dar asta n-o opreşte să fie validă.

Vei omorî oameni. Oricât de grijuliu vei fi, oricât de bine intenţionat vei fi, ei vor muri.

Da. Nu eu am început asta şi nu eu îi voi pune capăt. Însă trebuie să-mi joc rolul. A nu face nimic înseamnă a păcătui prin omisiune. Ceea ce eu şi alţii vom face la Mortonridge v-ar putea câştiga vouă timp suficient.

Mie?

Ţie, Consensului, cercetătorilor adamişti, poate chiar preoţilor. Nu trebuie decât să continuaţi să căutaţi. Kiintii au găsit o cale prin care să înfrunte lumea de dincolo şi să supravieţuiască. Calea aceea este aici, pe undeva.

Voi face tot ce pot, ceea ce, la vârsta mea, este foarte limitat.

Nu te subestima.

Mulţumesc. Să ştii că n-ai fost editat chiar atât de mult.

Unele părţi din mine nu pot fi editate, în niciun caz dacă doresc să continui să fiu eu însumi. Ţinând minte asta, mai am doar o ultimă favoare pe care să ţi-o cer.

Spune.

Aş dori să-i explici totul lui Syrinx în numele meu. O ştiu pe micuţa mea Spirt-linx, va exploda când va auzi că m-am oferit voluntar.

O să-i spun. Nu ştiu dacă-i pot explica, dar…

Gardistul se înclină în măsura în care i-o îngăduiau pachetele medicale.

Mulţumesc, Athene.

Nu-ţi pot da binecuvântarea mea. Te rog totuşi să ai grijă.

*

De data aceasta plecarea nu mai fu precedată de o petrecere îmbelşugată. Monterey avea un aer mai serios în ultima vreme, mai puţin triumfal. Al alese însă oricum sala de bal a Hiltonului pentru a urmări adunarea flotei şi dădu dracului orice presimţiri neplăcute şi resentimente pe care i le stârnea. Stătea în faţa ferestrei şi privea navele stelare strânse în jurul lui Monterey. Erau peste o sută cincizeci şi se pierdeau în distanţă, astfel încât cele mai îndepărtate se zăreau doar ca nişte stele mari. Rachetele ionice declanşau pentru câteva microsecunde jeturi de ceţuri albastru-neon pentru a-şi păstra altitudinile relative. VSM-uri şi navete personale se deplasau între ele, aducând echipaje şi viespi de luptă. Minele stealth pe care le răspândiseră şoimii-de-

vid de la Yosemite nu mai existau, astfel că spaţiul din jurul Noii Californii revenise la o stare mai paşnică. Până şi şoimilor-de-vid trimişi să observe Organizaţia le venea tot mai greu să-şi menţină poziţiile de monitorizare de deasupra polilor planetei.

Parcă pentru a sublinia schimbarea petrecută în norocul strategiei locale, un şoim-de-iad goni pe lângă turnul Hilton, răsucindu-se în curbe complexe pentru a eschiva navele adamiste staţionare. Era una dintre harpii, o dihanie cu ochi roşii, cu anvergura aripilor de o sută optzeci de metri şi plisc cu aspect letal.

Al se lipi de fereastră pentru a o urmări ocolind asteroidul.

– Haide, frumoaso! răcni după ea. Rade-i! Du-te!

Un norişor trandafiriu irupse parcă din senin, când un glob-spion stealth fu lovit de un maser. Şoimul-de-iad execută un luping de celebrare a victoriei, răsucind mândru penele din vârfurile aripilor în vântul solar.

– Uau! Al se desprinse de la fereastră şi rânji încântat. Nu-i grozav?

– Mă bucur că mi-am putut respecta partea din târg, spuse Kiera cu obiectivitate detaşată.

– Doamnă, după chestia asta, ai oricât de multe corpuri proaspete doreşti pentru Valisk. Al Capone ştie cum să-şi răsplătească prietenii. Şi, crede-mă, asta-i într-adevăr ceea ce numesc prietenie!

Un surâs senin flutură ca un spectru peste chipul tânăr şi frumos al femeii.

– Mulţumesc.

Locotenenţii Organizaţiei aflaţi în partea opusă a sălii de bal îşi menţinură expresiile stoice, în vreme ce minţile le palpitau de gelozie. Lui Al îi plăcea asta; să introduci un favorit nou la Curte şi să-i vezi pe cei vechi cum se-ntrec între ei să-şi dovedească talentele. Trase cu ochiul la profilul Kierei; femeia purta o bluză purpurie largă şi pantaloni mulaţi, iar părul îi era strâns la spate modest, dar elegant. Chipul îi era fermecător, cu trăsăturile precis conturate ţinute ferm sub control. Însă în adânc mocnea vechea şi familiara boală a patimii de putere. Avea mai multă clasă decât majoritatea, totuşi nu diferea chiar aşa mult de ei.

– Cum merge, Luigi? urlă Al.

– Destul de bine. Echipajele şoimilor-de-iad spun că în treizeci şi două de ore ar trebui să poată curăţa toate minele şi globurile-

spion. Îi împingem tot mai departe pe găozarii ăia de şoimi-de-vid, ceea ce-nseamnă că nu mai pot lansa căcaturi spre noi. De acum ei nu mai ştiu ce facem şi nu ne pot surprinde. E o diferenţă a dracu' de importantă. Flota e-ncântată. Să ştii că tipii îşi recapătă moralul.

– Mă bucur s-o aud.

Ceea ce era un eufemism. Situaţia nu arătase deloc bine, deoarece şoimii-de-vid îşi lansau armele nevăzute, iar locotenenţii de pe planetă abuzau de autoritatea lor pentru a-şi aloca mai multe teritorii. Interesant cum toate problemele se interconectau… Acum însă, după sosirea şoimilor-de-iad, situaţia din spaţiu se îmbunătăţea de la o oră la alta. Echipajele nu mai trăiau cu spaima constantă a exploziei unei mine stealth, ceea ce le sporea enorm eficienţa şi încrederea. Cei de la sol percepeau fluxul proaspăt de deasupra şi doreau să intre din nou în joc. Numărul cârcotaşilor scădea, iar tipii pe care Leroy îi adusese să opereze maşinile de calcul electrice ale Trezoreriei spuneau că nivelul fraudelor se oprise pe palier – încă nu se reducea, dar, ce dracu', nu te puteai aştepta la miracole!

– Cum îi controlezi pe şoimii-de-iad? întrebă Al.

– Le pot garanta corpuri de oameni după ce-şi vor termina treaba, spuse Kiera. Corpuri în care să intre direct, fără a mai fi nevoiţi să treacă prin lumea de dincolo. Sunt corpuri foarte speciale, pe care tu nu le ai.

– Hei! făcu Al şi deschise larg braţele, pufăind un nor uriaş de fum de trabuc. Nu-ncercam să mă bag peste tine, surioară. Nici vorbă! Ai pus la punct o operaţiune care merge brici şi respect chestiile astea.

– Atunci, e bine.

– Trebuie să discutăm condiţiile pentru altă escadrilă. Vreau să spun, şi asta rămâne între noi doi, că sunt în căcat serios în privinţa lui Arnstadt – scuză-mi expresia. Blestemaţii de şoimii-de-vid de acolo îmi distrug zilnic câte două nave. Trebuie făcut ceva.

Kiera ţuguie buzele inexpresiv.

– Dar cum stă treaba cu flota asta? N-ai nevoie de o escadrilă care s-o protejeze de şoimii-de-vid la Toi-Hoi?

Al nu trebuia să-l consulte pe Luigi în privinţa respectivă, fiindcă putea simţi foamea din mintea comandantului de flotă.

– Acu', c-ai pomenit de chestia asta, n-ar fi o idee tocmai rea.

– Ţi-o pot rezolva, spuse Kiera. Alt grup de şoimi-de-iad ar trebui să revină azi la Valisk. Dacă trimit acum un mesager, ei ar putea ajunge aici în douăzeci şi patru de ore.

– Mi se pare cât se poate de bine, doamnă.

Kiera îşi ridică walkie-talkie-ul şi extrase din el o antenă cromată lungă.

– Magahi, întoarce-te, te rog, la terasa de andocare Monterey.

– Am înţeles, pârâi un glas din walkie-talkie. În douăzeci de minute.

Al percepu un volum neliniştitor de satisfacţie în mintea Kierei. Femeia era destul de sigură că tocmai câştigase ceva.

– Nu i-ai fi putut spune lui Magahi să se ducă direct la habitat? se interesă el într-o doară.

Surâsul Kierei se lărgi graţios. Era aceeaşi promisiune de bun sosit care încheiase înregistrarea Morţii Nopţii.

– Nu cred. Dacă transmit un ordin prin radio, mă expun unui risc de securitate important; la urma urmelor, pe aici au mai rămas globuri-spion. Nu vreau ca edeniştii să ştie că Magahi va escorta un convoi de fregate.

– ”Va escorta”? Care fregate?

– Cele care-mi vor duce la Valisk primul lot de viespi de luptă cu antimaterie. Asta a fost partea ta din târg, Al, ai uitat?

Căţeaua dracu'! Trabucul lui Al se stinsese. Emmet spusese că stocurile lor de antimaterie erau aproape epuizate, iar flota avea nevoie de fiecare gram pentru a asigura succesul la Toi-Hoi. Se uită la Leroy, apoi la Luigi. Niciunul nu-i putea oferi o cale de ieşire.

– Sigur că da. O să le organizăm imediat.

Buci-de-fier, femeiuşca asta! Al nu putea să decidă dacă o respecta sau nu pentru asta. Pe moment nu avea nevoie de mai multe complicaţii. În acelaşi timp însă se simţea foarte mulţumit că Kiera era de partea lui.

Mai trase o dată cu coada ochiului spre ea. „Cine ştie? Poate c-am deveni chiar foarte apropiaţi. Atât doar că Jez m-ar omorî cu adevărat…”

Uriaşele uşi duble ale sălii de bal se deschiseră, lăsându-i să intre pe Patricia şi pe un ins pe care Al nu-l mai văzuse niciodată. Un posedat, care se ferea de Patricia, deşi în acelaşi timp păşea iute alături de ea. Judecând după starea periculos de fragilă a gândurilor sale, abia intrase în corpul nou.

Îl zări pe Al şi se strădui să-şi regăsească controlul. După aceea ochii îi săriră la fereastra uriaşă şi disciplina i se nărui.

– Doamne Dumnezeule, şopti el. Este adevărat. O să invadezi Toi-Hoi.

– Cine pula mea-i lăbarul ăsta? răcni Al întorcându-se spre Patricia.

– Se numeşte Perez, răspunse ea calm, şi trebuie să-l asculţi neapărat.

Dacă oricare altul i-ar fi vorbit în felul acela, ar fi fost oprit instantaneu. Însă Patricia era o persoană în care Al avea realmente încredere.

– Mă iei peste picior?

– Gândeşte-te la ce-a spus el adineauri, Al.

Al se gândi.

– De unde ştiai despre Toi-Hoi? îl întrebă.

– De la Khanna! Am aflat de la Khanna. Ea mi-a spus să-ţi zic. Ea a spus că unul dintre noi trebuie s-ajungă. Apoi ea m-a ucis. Ne-a ucis pe toţi. Nu, nu ne-a ucis, ne-a executat, asta a făcut, ne-a executat. Poc, poc, poc, cu focul alb! Drept prin creier. Căţeaua dracu'! Nu mă-ntorsesem nici de cinci minute. Cinci minute de tot căcatul!

– Cine ţi-a spus, prietene? Cine-i femeia aia care te-a omorât?

– Jacqueline Couteur. În Trafalgar. Marina Confederaţiei a-nchis-o în cuşca diavolului. Sper să putrezească acolo. Căţeaua!

Patricia surâse superior în semn de „ce ţi-am spus?” şi Al încuviinţă scurt din cap. Îşi trecu braţul pe după umerii tremurători ai lui Perez şi-i materializă o havană.

– Gata, Perez. Ai cuvântul meu, cuvântul lui Al Capone, care-i valuta cea mai tare dintre toate, că nimeni de aici nu te va mai trimite vreodată în lumea de dincolo. Şi acum, povesteşte-mi totul de la-nceput.

28

Pământul.

O planetă a cărei ecologie era ruinată mai presus de orice posibilitate de reparare; preţul pe care-l plătise pentru a se ridica la nivelul de supraputere industrială şi economică supremă a Confederaţiei. Suprapopulată, străveche, decadentă şi absolut formidabilă. Aceasta era incontestabila inimă imperială a dominaţiei oamenilor.

Şi în acelaşi timp căminul lor.

Quinn Dexter admiră imaginile care se clădeau pe holoecranele punţii. De data aceasta le putea savura cu mulţumire lipsită de grabă. Codul nyvan de autorizare oficială de zbor fusese acceptat de Comandamentul Defensiv Strategic Guvcentral. În ochii tuturor erau o navă inofensivă care fusese trimisă de un guvern minuscul pentru a cumpăra componente defensive.

– Controlul traficului ne-a alocat un vector, rosti Dwyer. Avem permisiunea să andocăm la turnul-staţie Supra-Brazil.

– E bine. Poţi pilota nava?

– Aşa cred. Nu-i uşor, va trebui să ocolim Haloul şi ne-au dat un culoar de zbor îngust, dar o să mă descurc.

Quinn încuviinţă din cap fără un cuvânt. Pe toată durata călătoriei, Dwyer fusese extrem de iritant, subliniind întruna cât de greu era să obţină de la calculatorul de zbor executarea cu eficienţă ireproşabilă a oricărui lucru pe care i l-ar fi cerut. O tentativă foarte transparentă de a-şi demonstra indispensabilitatea. Quinn însă cunoştea efectul pe care-l avea el asupra oamenilor, aşa încât făcea parte din distracţie.

Dwyer începu imediat să vorbească cu calculatorul de zbor. Pictograme pâlpâiră peste displayurile consolei. După opt minute accelerau la o treime de *g,* descriind o traiectorie curbă către sud în jurul Haloului O’Neill.

– Coborâm mai întâi pe planetă? întrebă Dwyer, care devenea treptat tot mai agitat, spre deosebire de calmul extrem al lui Quinn. Credeam că vrei să preiei un asteroid.

– Să preiau? repetă Quinn încetişor.

– Păi, da. Ştii adică – să le aduci cuvântul Fratelui Domnului. Aşa cum am făcut pentru Jesup şi ceilalţi trei.

– Nu, nu cred. Pământul nu-i la fel de-napoiat ca Nyvan şi aici n-ar fi niciodată la fel de simplu să convoci Noaptea. Trebuie corupt dinăuntru. Sectele mă vor ajuta s-o fac. Odată ce le voi arăta ce am devenit, mă vor primi cu braţele deschise. Şi, desigur, prietena mea Banneth este acolo jos. Fratele Domnului înţelege.

– Sigur că da, Quinn, asta-i bine. Aşa cum zici tu.

Consola de comunicaţii piui solicitându-i atenţia, pe care Dwyer fu fericit să i-o acorde. Pe un ecran începu să se deruleze text, a cărui citire nu făcu decât să-i sporească agitaţia.

– La dracu', Quinn, ai văzut asta?

– Fratele Domnului mi-a pus la dispoziţie multe daruri minunate, dar nu şi puterile mediilor psihice.

– Sunt procedurile de autorizare la care trebuie să ne supunem după andocare. Securitatea Guvcentralului vrea să se asigure că la bord nu-i niciun posedat.

– Mă doare-n cur.

– Quinn!

– Sper, şi sper cu toată seriozitatea-n pula mea că nu-mi conteşti deciziile, Dwyer.

– Căcat, nici vorbă, Quinn! Tu eşti şeful, o ştii doar.

Glasul îi patina pe marginea isteriei.

– Mă bucur s-o aud.

Turnul orbital brazilian se ridica din centrul continentului sud-american, înălţându-se cincizeci şi cinci de mii de kilometri în spaţiu. Când se găsea în penumbra Pământului, ca acum, la apropierea *Deltei Muntelui,* era invizibil pentru toţi senzorii în spectru vizual. În alte lungimi de undă electromagnetice însă, şi mai ales în spectrul magnetic, strălucea. Un fir subţire şi auriu, imposibil de lung, cu particule stacojii minuscule care goneau pe el cu viteze uriaşe.

De turn erau ataşaţi doi asteroizi. Supra-Brazil, ancora, se găsea pe orbită geostaţionară la treizeci şi şase de mii de kilometri deasupra solului, acolo unde fusese exploatat pentru a extrage carbonul şi siliciul utilizate în construirea turnului. Al doilea asteroid se afla exact în vârf şi juca rolul de contrabalansare masică, pentru a se asigura că ancora rămânea stabilă şi pentru a atenua toate oscilaţiile armonice periculoase din turn, care apăreau şi se amplificau din circulaţia capsulelor-lift.

Deoarece era unica secţiune a turnului aflată realmente pe orbită, Supra-Brazil era şi unicul loc unde puteau andoca navele. Spre deosebire de asteroizii colonizaţi, nu se rotea şi nici nu existau caverne biosferă interioare. Turnul cu diametrul de trei sute de metri trecea exact prin centrul rocii, structura sa principală fiind perfect neagră şi perfect rotundă. Pe circumferinţa segmentului său inferior care se întindea până la Pământ erau egal distribuite douăzeci şi cinci de şine magnetice pe care se deplasau capsulele-lift, transportând zilnic zeci de mii de pasageri şi până la o sută de mii de tone de mărfuri. Celălalt segment, care suia către contrabalansare, susţinea o singură şină, care era utilizată o dată pe lună pentru a duce mecanoizii de inspectare şi întreţinere la platformele secţiunilor individuale.

Suprafaţa asteroidului era acoperită cu silozuri de andocare şi echipamentele uzuale de susţinere din spaţioporturi. După trei sute şaizeci şi opt de ani de operare continuă şi extinderea constantă a capacităţii turnului, nu mai rămăsese vizibil nici măcar un metru pătrat de rocă.

Chiar şi în condiţiile respectării carantinei impuse de Confederaţie, mai bine de şase mii de nave îl utilizau zilnic, majoritatea fiind din Halo. Apropierea lor se făcea prin poziţionarea din timp spre port, astfel încât se forma o panglică lungă de vehicule ce coborau de pe orbite înalte. Stroboscoapele de navigaţie şi propulsiile secundare produceau cataracte scânteietoare de lumină, când se despărţeau într-un şnur complex de benzi de trafic la un kilometru deasupra suprafeţei, pentru a ajunge la silozurile ce le fuseseră alocate. Navele care plecau formau un şablon elicoidal la fel de complicat, pe măsură ce se ridicau către orbite mai înalte.

Delta Muntelui intră pe culoarul de trafic indicat şi ocoli tulpina vastă a turnului, pentru a andoca pe fundul unei văi formate din piramide de schimbătoare de căldură, rezervoare şi panouri de termopurjare, de trei ori mai mari decât originalele egiptene. După ce suportul de andocare se retrase în adâncul silozului, un colier de lumini se aprinse în jurul marginilor, iluminând fiecare centimetru al carcasei. De jur împrejurul pereţilor silozului se zăreau siluete în armuri spaţiale negre, pregătite să se ocupe de oricine încerca să părăsească nava prin mijloace ilegale.

– Şi acum? întrebă Quinn.

– Trebuie să-i dăm serviciului de securitate acces total la calculatorul nostru de zbor. Va rula un diagnostic complet pentru a se asigura că nicăieri în navă nu există pene de funcţionare inexplicabile. În acelaşi timp ne va monitoriza pe noi prin intermediul senzorilor interni. După ce va fi satisfăcut că nu există probleme de funcţionare, ne va permite să ieşim din siloz. Va trebui să susţinem o serie de teste, inclusiv datavizări de la nanonicele noastre neurale. Quinn, noi n-avem dracu' nicio nanonică neurală, iar toţi membrii echipajelor navelor stelare le au. Toţi!

– Ţi-am spus, rosti glasul găunos al lui Quinn din adâncurile glugii sale, că voi rezolva eu asta. Altceva?

Dwyer privi disperat displayul.

– După ce primim permisiunea, vom fi ţinuţi într-o zonă protejată, în timp ce nava este examinată de o echipă de securitate înarmată. Ni se va îngădui să ieşim de acolo abia după ce termină ei.

– Sunt impresionat.

Consola de comunicaţii a lui Dwyer afişa o solicitare de a accesa calculatorul de zbor din partea serviciului de securitate al portului.

– Ce facem? ţipă el. Nu putem nici decola, nici răspunde solicitării! Suntem prinşi în cursă. Vor intra cu forţa peste noi! Vor avea arme cu proiectile cărora nu le putem face faţă. Sau vor perfora batardoul capsulei şi ne vor decomprima. Sau ne vor electrocuta cu…

– Tu eşti prins în cursă.

Fu doar un murmur, dar îl amuţi instantaneu pe Dwyer.

– Nu, nu! Quinn, am făcut tot ce mi-ai cerut. Tot! Îţi sunt credincios. Ţi-am fost mereu credincios, în pula mea!

Quinn întinse un braţ şi un singur deget alb apăru din capătul mânecii lui negre.

Dwyer ridică ambele braţe. Foc alb urlă din palmele sale, şfichiuind către încarnarea în mantie neagră a Morţii. Consolele din punte licăriră nebuneşte, când spirale de flăcări lăptoase ricoşară din Quinn şi sclipiră prin aer, pentru a se îngropa în batardouri şi echipamente.

– Ai terminat? întrebă Quinn.

Dwyer plângea.

– Eşti slab. Îmi place asta. Înseamnă că mă vei sluji bine. Te

voi găsi din nou şi te voi folosi.

Dwyer îşi părăsi trupul furat exact înainte ca prima arsură de durere să-i răbufnească în lungul şirei spinării.

*

Echipa de securitate alocată *Deltei Muntelui* a ştiut că ceva era în neregulă imediat după andocarea navei. Datavizările ei de rutină au început să se întrerupă pe durate de câteva secunde. Când a încercat să-l contacteze pe căpitan, ofiţerul de management al silozului n-a primit niciun răspuns. A fost declarată stare de alertă de gradul I.

Silozul de andocare şi zona imediat înconjurătoare au fost izolate şi etanşate de restul lui Supra-Brazil. O grupă de ofiţeri de luptă şi alta de experţi tehnici au fost trimise imediat în silozul de andocare, pentru a suplimenta echipa originală. S-au deschis linii de comunicaţie cu un colectiv de consiliere format din comandanţi seniori din Directoratul de Securitate Internă Guvcentral şi Forţa de Defensivă Strategică.

La patru minute după andocare, datavizările navei stelare din clasa Cliper reveniseră la normal, totuşi continua să nu existe răspuns din partea căpitanului sau a vreunui membru al echipajului. Colectivul de consiliere de securitate a autorizat echipa să treacă la etapa următoare.

O conexiune ombilicală de date s-a conectat la o mufă de pe carcasa navei stelare. Cele mai puternice calculatoare de decriptare ale DSIG au fost aduse on-line pentru a sparge codurile de acces ale calculatorului de zbor; nu le-a trebuit decât treizeci de secunde. Natura programelor şi procesoarelor modificate de pe punte era evidentă: fuseseră personalizate în scopul utilizării de către posedaţi. Aproape simultan, senzorii au început să-şi transmită imaginile din interiorul micuţei capsule de susţinere biotică. Înăuntru nu se afla nimeni. Exista totuşi o anomalie a cărei cauză n-a fost imediat evidentă. O pastă groasă şi roşie acoperea aproape toate suprafeţele de pe punte. După care un glob ocular a plutit pe lângă un senzor şi misterul respectiv a fost rezolvat – lăsând în urmă un paradox încă şi mai mare. Sângele încă nu se închegase, aşa că ceva sau cineva ucisese un membru al echipajului cu numai câteva minute în urmă. DSIG nu putea îngădui ca o ameninţare necunoscută să rămână în libertate; dacă posedaţii inventaseră o metodă nouă de atac, aceasta trebuia investigată.

Un tub de ecluză s-a extins din peretele silozului. După ce se înarmaseră cu grenade cu fragmentare prin explozie chimică şi pistoale-mitralieră, cinci ofiţeri de luptă DSIG au avansat prin el spre capsula de susţinere biotică. Pe măsură ce se trăgeau prin tub, toţi au simţit, succesiv, o pală scurtă de aer rece, abia sesizabilă prin armurile lor.

După ce au ajuns înăuntru, au deschis toate dulăpioarele şi spaţiile de stocare, încercând să-i descopere pe membrii echipajului. Nu au găsit pe nimeni. Până şi calculatorul de zbor a confirmat că nu exista niciun consum de oxigen.

A intrat apoi o echipă tehnică din port, care a început să demonteze capsula de susţinere biotică. Mecanicii au avut nevoie de şase ore pentru a desface toate elementele, inclusiv podeaua. Colectivul de consiliere a rămas cu o sferă goală cu diametrul de şapte metri, cu cabluri şi tubulatură retezate, ieşind prin admisii etanşate. Examinarea meticuloasă a înregistrărilor calculatorului de zbor, a consumului de energie şi combustibil, a interfeţelor de comandă şi folosirii utilităţilor a arătat că la momentul andocării *Deltei Muntelui,* la bord trebuia să fi fost două persoane. În acelaşi timp însă analiza ADN a sângelui şi ţesuturilor organice care mânjeau puntea a arătat că proveneau de la un singur individ.

Alimentarea energetică a *Deltei Muntelui* a fost complet oprită şi rezervoarele criogenice i-au fost golite. După aceea nava a fost tăiată, încet şi metodic, în secţiuni, de la cadrul structural de susţinere, până la generatoarele de fuziune, ba chiar şi nodurile configuratoare energetic. N-a rămas intactă nicio unitate sau modul mai mare de un metru cub.

Bineînţeles, mass-media au aflat repede despre „zborul-fantomă” de la Nyvan şi reporterii de teren au roit în jurul silozului, solicitând şi mituind pentru a obţine informaţii de la orice persoană care ar fi putut avea vreo legătură cu operaţiile de securitate. Nu după mult timp au izbutit să obţină acces legal la un senzor aflat chiar în siloz, mulţumită a doi judecători ale căror motive fuseseră financiar determinate. Câteva zeci de milioane de oameni din arcologiile Pământului au început să acceseze în mod direct investigaţiile, privind cum nava stelară era tăiată de mecanoizi şi aşteptând cu nerăbdare capturarea unui posedat.

*

Quinn nu văzu niciun motiv pentru care să rămână în sărăcia tărâmului fantomelor, după ce trecuse nevăzut prin toate controalele de securitate, aşa că se rematerializă şi se instală într-un fotoliu automodelant activ, capitonat cu piele, din salonul Clasei Regale al capsulei-lift. Se găsea lângă una dintre ferestrele panoramice, ceea ce avea să-i îngăduie să privească zorii răsărind peste America de Sud, în timp ce cobora vertical cu viteza de trei mii de kilometri pe oră. Cu chipul său ascuţit şi încordat şi costumul scump, conservator, din mătase albastră, se potrivea perfect în rolul unui businessman aristocrat.

Pe ultimul sfert al coborârii pe turn, sorbi din Lacrimile Norfolk, pe care stewardesa i le completa permanent ca atenţie din partea managementului, şi privi ocazional proiectorul AV de deasupra barului de cocteiluri. Companiile media de pe Pământ concurau cu entuziasm între ele în a-l ţine la curent cu progresul căutării prin componentele disecate ale *Deltei Muntelui.* Dacă restul pasagerilor din salon erau nedumeriţi în privinţa intermitentelor lui hohote homerice de dispreţ, cultul obsedant al Pământului vizavi de intimitatea personală le interzise să-l întrebe asupra motivelor.

*

Jed petrecu cea mai mare parte a voiajului aşezat pe podeaua din pin a salonului lui *Mindori,* de unde privea stelele. În niciun alt moment din viaţa lui nu se simţise mai fericit. Văzute în felul acela, stelele în sine erau minunate, iar la răstimpuri şoimul-de-iad înghiţea printr-o gaură-de-vierme. Momentul acela era incitant, chiar dacă nu puteai să vezi mare lucru, ci doar un soi de ceaţă cenuşiu-întunecată învolburându-se în exterior, niciodată perfect focalizată. Senzaţiei de invulnerabilitate generate de călătoria în şoimul-de-iad i se adăuga anticiparea Valiskului. Mai intensă ca oricând.

„Am făcut-o! Pentru prima dată în viaţa mea, mi-am stabilit un obiectiv concret şi am mers până la capăt. Ba chiar ştiind că am probabilităţi foarte reduse. Eu şi toţi ceilalţi puşti de niciunde am reuşit s-ajungem la Valisk. Şi la Kiera."

Îşi luase înregistrarea ei modificată, deşi de acum nu-i mai era necesară. De fiecare dată când închidea ochii, putea să-i vadă zâmbetul, părul des şi moale căzând pe umerii goi, obrajii perfect rotunzi... Ea avea să-l felicite personal, după ce soseau. Trebuia s-o facă, deoarece el era liderul. Aşa că probabil că aveau să

stea de vorbă, fiindcă ea ar fi dorit să ştie cât de dificil fusese pentru ei, cât se străduiseră… Avea să fie înţelegătoare, pentru că aceea îi era natura. Iar apoi, poate…

Gari şi Navar ţopăiră în salon, râzând fericite împreună. Un fel de armistiţiu fusese declarat după sosirea la bord. Un semn minor, gândea Jed, al lucrurilor care se îmbunătăţeau treptat.

– Ce faci? întrebă Gari.

El îi surâse larg şi indică fereastra cu ramă groasă de alamă.

– Nimic, doar priveam afară. Voi ce faceţi?

– Am venit să-ţi spunem că tocmai am stat de vorbă cu Choi-Ho, care ne-a spus că asta-i ultima înghiţire înainte de Valisk. A mai rămas doar o oră!

Chipul fetei era îmbujorat de încântare.

– Da, doar o oră.

Trase din nou cu ochiul spre cenuşiul straniu din exterior. Dintr-o clipă în alta, urmau să reintre în spaţiul real. Atunci îşi dădu seama că Beth nu se afla aici pentru a fi martoră la triumf.

– Mă-ntorc imediat, le spuse celor două fete.

Mindori era destul de aglomerat acum. *Rendez-vous*-ul din sistemul Kabwe adusese la bord alţi douăzeci şi cinci de Morţi ai Nopţii şi în toate cabinele stăteau deja câte doi. Jed merse până la capătul coridorului principal, unde iluminatul era mai slab.

– Beth?

Ciocăni scurt la uşa cabinei, apoi răsuci mânerul.

– Haide, fată, aproape c-am ajuns! O să ratezi…

Ambele jachete ale lui Beth şi cizmele ei înalte cu şireturi zăceau pe podea, părând ca şi cum ar fi fost aruncate pur şi simplu neglijent. Beth însăşi se foi pe pat şi degetele unei mâini subţiri îi îndepărtară de pe chip şuviţe moi de păr, printre care privi pe jumătate adormită. Lângă ea, Gerald Skibbow dormea tun.

Indignarea şi furia pură îl paralizară pe Jed.

– Ce-i? mormăi Beth.

Jed nu putea să-şi creadă ochilor: fata nu dovedea nici cea mai măruntă urmă de stânjeneală. Skibbow era îndeajuns de bătrân pentru a-i fi străbunic, în pizda mă-sii! Tânărul o fulgeră din privire, apoi ieşi, trântind uşa cu putere în urma sa.

Beth se holbă după el şi gândurile ameţite se coagulară încetişor.

– Iisuse, cred că glumeşti, să dea dracii! oftă ea.

Nici chiar Jed nu putea fi atât de idiot. Sau se înşela? Îşi scoase picioarele de sub cuvertură, având grijă să nu-l dezvelească pe Gerald. Avusese nevoie de ore bune pentru a-l adormi. Îl ţinuse în braţe, îl liniştise…

În ciuda atenţiei cu care acţionase, trase cuvertura de pe bărbat. Ţesătura părea să i se fi lipit de blugi, iar bluza de trening i se răsucise în jurul corpului, astfel că toate mişcările se făceau cu dificultate.

Gerald Skibbow se deşteptă cu un strigăt şi privi îngrozit în jur.

– Unde suntem?

– Nu ştiu, răspunse ea cât putu de calm. Mă duc să aflu şi dup-aia îţi aduc micul dejun. În regulă?

– Da. Ăăă… aşa cred.

– Du-te şi fă-ţi duş. Lasă restul în seama mea.

Beth îşi încheie şireturile cizmelor şi ridică o jachetă de pe podea. Atinse uşor buzunarul cu palma, pentru a se asigura că paralizatorul cortical se afla tot acolo, după care părăsi cabina.

*

Chiar înainte să fi început să iasă din terminusul găurii-de-vierme, Rocio Condra simţi şoimii-de-vid care aşteptau. Erau şapte şi descriau spirale lente în jurul punctului în care el se aştepta să fie Valisk.

Terminusul se închise înapoia sa şi Rocio îşi deschise larg aripile, lăsând fluxurile rarefiate de ioni solari să-i răsfire penele. Nu făcu altceva decât să planeze pe traiectoria orbitală, în timp ce se străduia să priceapă. Confuzia era aproape totală. La început crezu chiar că era posibil să fi ieşit deasupra altei gigante gazoase, oricât de improbabil ar fi fost. Nici vorbă totuşi de aşa ceva, aceasta era Opuntia, al cărei sistem de sateliţi naturali sărea imediat în ochi. Putea să simtă până şi masa staţiilor industriale distruse ale Valiskului, la coordonatele cuvenite. Singurul lucru care lipsea era habitatul însuşi.

Ce s-a-ntâmplat cu Valisk? îşi întrebă duşmanii de până atunci. **L-aţi distrus?**

Evident, nu, răspunse un şoim-de-vid. **Nu există nicio sfărâmătură. Nu poţi percepe asta?**

Ba pot percepe, dar nu înţeleg.

Rubra şi Dariat şi-au rezolvat în cele din urmă neînţelegerile şi au fuzionat. Toate straturile neurale au

devenit posedate, creând o disfuncţie a realităţii enorm de puternică. Valisk a părăsit universul, luându-i cu el pe toţi cei aflaţi la interior.

Nu se poate!

Nu te mint.

Corpul meu este acolo, în interior.

Chiar pe când protesta, ştia că de fapt nu se sinchisea atât de mult. Decizia pentru care îşi tot făcuse curaj ca s-o ia fusese luată în numele său. Îngădui energiei să-i curgă prin celulele configuratoare şi exercită presiune asupra unui punct specific din spaţiu.

Aşteaptă! strigă şoimul-de-vid. **N-ai unde să te duci. Noi te putem ajuta, vrem să te ajutăm.**

Eu să mă alătur culturii voastre? Nu cred.

Pentru a supravieţui, va trebui să ingerezi substanţe nutritive. Ştii bine asta, până şi posedaţii trebuie să mănânce. Numai habitatele îţi pot asigura fluidele corecte.

Ca şi majoritatea aşezărilor asteroidale.

Dar cât timp vor mai funcţiona maşinăriile producătoare după ce aşezarea respectivă va fi posedată? Ştii bine că pe ei nu-i interesează aspectele astea.

Pe unul dintre ei îl interesează.

Te referi la Capone? Te va trimite să lupţi, ca să-ţi câştigi hrana. Şi cât vei supravieţui? La două bătălii? La trei? Cu noi vei fi în siguranţă.

Există şi alte misiuni pe care le pot îndeplini.

În ce scop? După dispariţia Valiskului, nu mai ai un corp omenesc în care să te poţi întoarce. Ei nu te pot răsplăti, ci doar ameninţa.

De unde ştii ce ne-a fost promis?

De la Dariat; el ne-a spus totul. Alătură-te nouă. Ajutorul tău ar fi de nepreţuit.

Ajutor pentru ce?

Pentru găsirea unei soluţii la criza asta.

Eu am soluţionat-o pentru mine.

Energia fulgeră prin celule, silind deschiderea unui interstiţiu. Non-lungimea găurii-de-vierme se adânci pentru a-i accepta forma mătăhăloasă.

Oferta rămâne valabilă! strigă şoimul-de-vid**. Gândeşte-te**

la ea. Te poţi întoarce la noi oricând.

Rocio Condra închise interstiţiul în urma cozii sale. În mod instinctiv, mintea îi extrase coordonatele Noii Californii din memoria infailibilă a lui *Mindori.* Înainte de a lua orice decizie pripită, avea să vadă ce-i oferea Capone. Iar ceilalţi şoimi-de-iad aveau să fie de asemenea acolo; indiferent care avea să fie alegerea lor finală, urmau s-o ia laolaltă.

După ce le explică lui Choi-Ho şi Maxim Payne ce se întâmplase, căzură de acord să nu-i împovăreze pe Morţii Nopţii cu vestea că visul lor fals încetase să mai existe.

*

Jay îndepărtă foiţa izolatoare aurie a batonului de îngheţată cu ciocolată şi migdale; era al cincilea pe care îl mânca în dimineaţa aceasta. Se întinse fericită pe spate, pe prosop, şi începu să lingă migdalele de pe suprafaţa batonului. Plaja era un loc minunat, iar noua ei prietenă îl făcea aproape perfect.

– Eşti sigură că nu vrei una? întrebă ea.

Pe nisipul cald erau împrăştiate alte câteva îngheţate; fata îşi ticsise geanta cu ele de dimineaţă, când plecase din salonul de pediatrie.

Nu, cu multe mulţumiri, zise Haile. **Recele mă face să strănut. Ciocolata are gust de zahăr nerafinat cufundat în mult acid.**

– Asta-i o prostie, chicoti Jay. Tuturor le place ciocolata.

Nu şi mie.

Ea muşcă o bucată mare şi o lăsă să-i lunece în jurul limbii.

– Ţie ce ţi-ar plăcea?

Lămâia ar fi acceptabilă. Dar încă sug lapte de la părintele meu.

– Ah, da! Uit mereu cât de mică eşti. Când vei fi mai mare, vei mânca şi alimente solide?

Da. Peste multe luni.

Jay surâse înaintea nostalgiei transmise de vocea mintală. Şi ea simţise de multe ori la fel faţă de regulile mamei: restricţii concepute pur şi simplu pentru a o împiedica să se bucure.

– Părinţii tăi merg seara să cineze, să mănânce chestii mai deosebite, aşa cum facem noi? Există restaurante kiinte?

Nu aici, cu ce-i în jur. Nu ştiu exact despre căminul nostru.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd planeta natală. Trebuie să fie super,

ca arcologiile, însă curată şi argintie, cu turnuri uriaşe construite până la cer. Voi sunteţi foarte avansaţi.

Unele dintre planetele noastre au forma aceea, spuse Haile cu nesiguranţă prudentă. **Aşa cred. N-am început încă educaţionalele de istorie cosmologică a raselor.**

– E-n regulă.

Jay termină îngheţata.

– Doamne, ce bună e! mormăi cu gura plină şi limba pe jumătate amorţită. Cât am fost pe Lalonde n-am avut parte de nicio îngheţată. Îţi poţi imagina?!

Ar trebui să ingerezi substanţe cu conţinut dietetic echilibrat. Ione Saldana spune că prea mult bun este rău pentru tine. Interogare – corect?

– Complet greşit, declară Jay. Se ridică în capul oaselor şi azvârli băţul batonului în geantă: Haile, este absolut minunat!

Se sculă în picioare şi alergă la kiintă. Braţele tractamorfice ale lui Haile se retrăgeau din castelul de nisip ca un cuib de şerpi pus pe fugă. Construise un turn central înalt de doi metri şi jumătate care se îngusta în vârf, înconjurat de cinci turle ascuţite mai mici, similare; poduri arcuite, desprinse parcă din basme, le legau pe toate laolaltă. Foişoare ieşeau sub unghiuri neaşteptate din laturile lor, existau cercuri de ferestre din scoici trandafirii şi un zid solid de fortăreaţă, înconjurat de un şanţ adânc de apărare.

– Cel mai grozav de pân-acum.

Jay mângâie muchia facială a kiintei de deasupra fantelor respiratorii. Haile se cutremură de recunoştinţă şi ochii ei mari, violeţi, priviră direct în Jay.

Îmi place, mult.

– Ar trebui să construim şi ceva din istoria ta, spuse Jay cu generozitate.

Nu am complexitate să contribui, cunosc doar case-domuri, spuse kiinta tristă. **Trecutul nostru nu mi-a fost făcut complet accesibil. Trebuie să cresc mult înainte de a fi gata de acceptare.**

Jay îi cuprinse cu braţul gâtul şi se lipi de pielea ei albă şi suplă.

– Nu-i nimic. Mama şi părintele Horst nu mi-au spus nici mie multe lucruri.

Mult regret. Puţină răbdare.

– Da, nu-i plăcut. Însă castelul arată grozav acum când e terminat. Păcat că n-avem nişte steaguri să i le-nfigem în vârf. Să văd ce pot găsi să folosim mâine.

Mâine nisipul va fi uscat. Vârful se va fărâmiţa în aer şi va trebui să începem din nou.

Jay privi şirul de movile informe care se întindeau în lungul ţărmului. Fiecare avea propria sa amintire de fericire şi satisfacţie.

– Serios vorbind acum, Haile, asta-i de fapt chiar ideea de la bază. Ba e chiar şi mai bine când există flux, fiindcă atunci poţi să vezi cât de solid ai construit.

Multă activitate umană este risipită în mod intenţionat. Nu cred că voi ajunge să vă cunosc vreodată.

– Să ştii că oamenii sunt de fapt foarte simpli. Noi învăţăm întotdeauna mai mult din propriile noastre greşeli, aşa spune mama. Asta pentru că ele sunt mai dureroase.

Multă ciudăţenie.

– Am o idee, haide să-ncercăm mâine să construim un turn tyrathca. Este frumos şi… altfel. Ştiu cum este, fiindcă mi-a arătat Kelly. Îşi puse mâinile în şolduri şi examină castelul cu satisfacţie: Păcat că nu putem construi altarul Zeului lor Adormit, sau ce naiba era, dar nu cred c-ar putea sta în echilibru, în niciun caz dacă-l faci din nisip.

Interogare – altarul Zeului Adormit sau ce naiba era?

– Era un fel de templu în care nu puteai să intri. Toţi tyrathca de pe Lalonde stăteau în jurul lui şi-l preaslăveau cu cântece şi chestii. Avea forma asta, foarte complicat.

Mâinile i se mişcară prin aer în faţa kiintei, descriind curbe largi.

– Înţelegi?

Îmi lipseşte perceperea. Este preaslăvire, ca ritualul vostru de susţinere al lui Isus, Hristosul?

– Hmm, un fel de… aşa cred. Atât doar că zeul lor nu-i zeul nostru. Al lor doarme undeva departe în spaţiul cosmic; al nostru este peste tot. Aşa spune părintele Horst.

Interogare – există doi zei?

– Nu ştiu, spuse Jay disperată, regretând că abordase subiectul respectiv. De fapt, oamenii au mai mulţi zei, nu numai doi. Religia este interesantă, mai ales dacă începi să te gândeşti la ea. Se presupune că ar trebui doar să crezi. Mai exact până te

faci mare şi atunci totul devine teologie.

Interogare – teologie?

– Religie pentru adulţi. Ia fii atentă, voi n-aveţi un zeu?

Îmi voi interoga părinţii.

– Bun, ei vor explica totul mai bine decât mine. Haide să mergem şi să spălăm nisipul ăsta oribil şi dup-aia ne putem plimba împreună călare.

Multă încântare.

*

Avioneta cu câmp ionic a Marinei Regale Kulu survolă ţărmul vestic al lui Mortonridge, cu botul strălucitor îndreptat direct către soarele dimineţii. La zece kilometri spre sud, norul roşu forma un masiv solid peste orizont. Era mai gros decât îşi reamintea Ralph Hiltch. Niciunul dintre munţii din lanţul central al peninsulei nu izbutise să se ridice deasupra lui, fiind înghiţiţi cu totul.

Suprafaţa superioară era calmă precum cea a unui lac în zori lipsite de adieri. Abia când începu să coboare spre sol în lungul graniţei parafocului, apărură primele foiri neliniştitoare, în vreme ce chiar pe margine părea să bântuie o adevărată furtună, care şfichiuia fuioare individuale. Ralph avu senzaţia inconfortabilă că norul dorea realmente să fie lăsat liber. Poate că recepta timbrul emoţional al posedaţilor care-l creaseră? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci nu putea fi sigur care dintre senzaţii era cea autentică.

I se păru că putea distinge o aglomerare laxă, mişcându-se în lungul laturii norului, o învolburare de umbre vermillon în interiorul stacojiului, care ţinea pasul cu avioneta sa. Când comandă suitei de senzori să focalizeze pe ea, nu văzu însă decât configuraţii aleatorii. O iluzie optică aşadar, dar foarte intensă.

Pilotul începu să extindă câmpul ionic, reducând viteza şi altitudinea avionetei. În faţă se zărea panglica sură a şoselei M6, străbătând rectiliniu terenul virgin. Tabăra-avanpost a colonelului Palmer se afla la doi kilometri de linia neagră a parafocului. Câteva zeci de vehicule militare erau parcate în lungul şoselei, în timp ce două goneau pe beton-carbon spre banda descurajant de precisă a vegetaţiei incinerate.

Orice posedat care ar fi venit până la marginea norului roşu ar fi văzut o garnizoană standard în care activităţi previzibile se

desfăşurau cu obişnuita eficienţă sănătoasă a Regatului. N-ar fi putut zări însă tabăra nouă care se ridica la douăzeci şi cinci de kilometri spre nord: un oraş de siliciu programabil dispus în formaţiuni striate, care erupea peste nesfârşitele unduiri verzi ale peninsulei. În mod tipic pentru militari, căpătase denumirea literală Fortul Avangardă. Mai bine de cinci sute de clădiri din siliciu programabil fuseseră deja activate, dormitoare cu două niveluri, magazii, cantine, ateliere de întreţinere şi diverse structuri auxiliare, deşi deocamdată unicii lor locuitori erau cele trei batalioane ale geniştilor din Marina Regală Kulu, care aveau sarcina asamblării taberei. Mecanoizii lor săpaseră în jurul fiecărei clădiri şi instalaseră conducte de apă şi canalizare, cabluri de energie şi conexiuni de date. Tambure gigantice de compozit microplasă erau derulate peste pământ pentru a asigura drumuri care să nu se transforme instantaneu în smârcuri. Cinci case pentru pompe de filtrare fuseseră amplasate pe malurile râului aflat la opt kilometri depărtare, pentru a alimenta districtele aflate în expansiune.

Mecanoizii începuseră de acum să sape grile utilitare noi şi vaste pentru alte clădiri, oferind o indicaţie asupra dimensiunilor finale ale Fortului Avangardă. Convoaie lungi de camioane utilizau M6 pentru a aduce materiale de la cel mai apropiat spaţioport, aflat la cincizeci de kilometri distanţă, deşi soluţia respectivă avea să fie abandonată imediat ce urma să devină operaţional spaţioportul Fortului Avangardă. Geniştii Marinei nivelau fâşii lungi de teren, pregătind trei piste din prefabricate. Hangarele şi turnul de control al spaţioportului fuseseră activate cu două zile în urmă, pentru ca echipele tehnice să-şi poată instala şi integra sistemele.

Când nava lui Ralph apăruse deasupra lui Ombey, bărbatul văzuse nouă nave stelare de transport din clasa Acvila ale Marinei Regale, aflate în formaţie de parcare în jurul unei staţii-port de pe orbită joasă, alături de escorta lor formată din cincisprezece fregate de luptă. Numai douăzeci şi cinci dintre transportoarele uriaşe mai rămăseseră în serviciu activ; aveau capacitatea de şaptesprezece mii de tone de marfă, erau cele mai mari nave stelare construite vreodată şi enorm de costisitor de utilizat şi de întreţinut. Kulu le elimina treptat în favoarea unor modele mai mici bazate pe designuri comerciale.

Transportoarele erau suplimentate de enormele avioane

spaţiale vechi cu aripi delta CK500-090 *Thunderbird,* unicele aparate de zbor atmosferic capabile să se descurce cu containerele de marfă de câte patru sute de tone din transportoarele Acvila. Făceau parte din altă flotă aflată în pragul retragerii: formaseră primul lot de transportoare adus pe Ombey. Majoritatea *Thunderbird* îşi petrecuseră ultimii cincisprezece ani la naftalină în amenajările de stocare ale Marinei Regale din deşertul de pe Kulu. Acum erau reactivate pe cât de repede puteau echipele de întreţinere să monteze componente noi din stocurile pentru război serios sărăcite.

Mai teribili decât acumularea de nave ale Marinei erau însă şoimii-de-vid. Până acum sosiseră aproape optzeci şi alţii se materializau în fiecare oră, cu suporturile pentru marfă din carcasele inferioare pline de containere (care puteau fi manipulate de avionetele civile convenţionale). Niciodată până atunci nu mai fuseseră văzute atâtea nave stelare bitek pe orbita unei planete din Regat.

Ralph încercase acelaşi tip de respect inconfortabil pe care-l simţise la Azara, când le văzuse în jurul staţiilor de andocare. El declanşase toate operaţiunile acestea, creând un impuls care cuprinsese întregi sisteme stelare. Acum inerţia nu mai putea fi oprită. Nu putea face altceva decât s-o călărească până la final, indiferent care ar fi fost acela.

Avioneta cu câmp ionic asoliză la tabăra colonelului Palmer. Femeia însăşi îl aştepta la baza scării telescopice; în micul comitet de primire dinapoia ei, ieşeau în evidenţă Dean Folan şi Will Danza, care rânjeau cu gurile până la urechi.

Janne Palmer îi scutură mâna, cercetându-i cu destulă luare-aminte uniforma cea nouă.

– Bine ai revenit, Ralph… sau de acum trebuie să-ţi spun „domnule general”?

Bărbatul nu era nici el încă pe deplin obişnuit cu uniforma; trei stele rubinii scânteiau pe umărul vestonului bleumarin elegant.

– Nu ştiu exact. Aşa-i, acum sunt general în armata de campanie oficială a Eliberării, mai precis sunt primul ei ofiţer. Cu excepţia Regelui, bineînţeles. Formarea armatei a fost anunţată public acum trei zile, în Curtea palatului Apollo. Eu am fost numit Şeful Coordonării Strategice.

– Vrei să zici că eşti numărul unu din Eliberare?

– Mda, făcu el cu o surprindere uşoară, cred că asta mi-s.

– Mai bine tu, decât eu. Femeia indică spre nord: Ai spus c-o să te-ntorci cu întăriri.

– Va fi din ce în ce mai minunat de rău. O jumătate de milion de gardişti bitek au pornit încoace şi Dumnezeu mai ştie câţi soldaţi oameni care să-i susţină. Avem până şi mercenari voluntari.

– I-aţi acceptat?

– Habar n-am. Voi folosi însă tot ce primesc.

– Perfect, aşadar care-ţi sunt ordinele, domnule general?

Ralph izbucni în râs.

– Să faceţi treabă la fel de bună ca şi pân-acum. A-ncercat vreunul dintre ei să evadeze?

Palmer se întoarse cu o expresie împietrită către zidul de nor furios.

– Nu. Au rămas dincolo de parafoc. Au fost reperaţi mulţi şi credem că ne supraveghează. Însă numai patrulele mele sunt vizibile pentru ei. Indică cu degetul mare peste umăr: Ei nu ştiu nimic despre restul.

– E bine. Evident că nu vom putea păstra secretul la infinit, dar cu cât vor afla mai târziu, cu atât mai bine.

– Săptămâna trecută au venit nişte puşti. A fost primul lucru interesant care s-a întâmplat de la plecarea ta.

– Puşti?

– O femeie pe nume Stephanie Ash a venit până la parafoc cu autobuze cu şaptezeci şi trei de copii non-posedaţi. I-a băgat serios în sperieţi pe cei de la bariera de pe şosea. Se pare că i-a adunat pe copii de pe toată peninsula. I-am evacuat într-o tabără provizorie. Cred că prietena ta Jannike Dermot şi-a pus experţii la treabă, ca să afle de la ei detalii despre situaţia de acolo.

– Acela chiar c-ar fi un raport pe care aş dori să-l accesez.

Miji ochii spre norul roşu. Aglomerarea aceea evazivă de umbre părea să fi revenit; acum avea formă de elipsă şi atârna peste M6. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să suspectezi că te privea.

– Cred c-o să mă uit îndeaproape înainte de a-mi instala centrul de comandă în Fortul Avangardă, anunţă el.

Will şi Dean călătoriră pe pragurile vehiculului Marinei, care-i duse la bariera rutieră portocalie. Fu încântat să discute din nou cu ei; fuseseră detaşaţi la brigada lui Palmer ca agenţi de legătură ai agenţiei şi ajutau diversele echipe tehnice trimise la

parafoc de Roche Skark. Amândoi doriră să afle toate amănuntele întâlnirilor sale cu Regele şi fură nemulţumiţi că Ralph refuză să le datavizeze fişierele sale vizuale cu prinţul Edward jucându-se în palatul Apollo, dar erau strict secrete. „Uite aşa creşte legenda”, gândi Ralph, amuzat de faptul că şi el contribuia în această privinţă.

Puşcaşii marini de la barieră salutară reglementar sosirea lui şi a colonelului, iar Ralph pălăvrăgi cu ei pe cât de cordial izbuti. Nu păreau să se sinchisească de norul roşu, însă lui i se părea teribil de intimidator. Se ridica la maximum trei sute de metri deasupra sa: şuvoaie ce se zbăteau energic, atât de apropiate între ele, încât practic nu existau interstiţii, straturi peste straturi ce se ridicau parcă până la limita spaţiului cosmic. Reverberaţiile sonore provenite de la conflictele sale interne erau acordate diabolic cu armonicile oaselor omeneşti. Milioane de tone de apă contaminată atârnau suspendate în văzduh ca prin vrăjitorie, gata să se prăbuşească aidoma cascadei de la capătul lumii. Bărbatul se întrebă cât de neglijabil ar fi fost efortul posedaţilor pentru a o face realmente. Era oare posibil să le fi subestimat de fapt puterea? Nu-l tulbura atât de mult dimensiunile norului, cât planurile sale.

– Domnule general! strigă alarmat un puşcaş de la barieră. Ostil vizibil, pedestru, la trei sute de metri.

Dean şi Will apărură brusc în faţa lui Ralph, cu mitralierele-gauss aţintite spre parafoc.

– Cred că pentru astăzi ajunge cu inspectarea liniei frontului, rosti colonelul Palmer. Ralph, te rog să ne-ntoarcem la vehicul.

– Aşteaptă.

Ralph privi printre cei doi soldaţi G66 şi văzu o singură siluetă mergând pe M6. O femeie îmbrăcată în uniformă din piele cu croială elegantă, cu chipul pătat în stacojiu-războinic de aura norilor clocotitori. Ştiu cu exactitate cine era, ba chiar ar fi fost dezamăgit dacă ea n-ar fi apărut.

– Nu-i o ameninţare. Cel puţin, nu deocamdată.

Trecu printre Will şi Dean şi rămase în mijlocul şoselei, aşteptând-o pe femeie.

Annette Ekelund se opri la bariera din partea ei a parafocului. Scoase din buzunar un telefon mobil subţire, extinse o antenă lungă de zece centimetri şi tastă un număr.

Blocul comunicator al lui Ralph anunţă deschiderea unui

canal. Bărbatul îl comută pe funcţia audio.

– Salut, Ralph! M-am gândit că te vei întoarce, eşti genul respectiv. Şi văd c-ai venit cu nişte prieteni.

– Exact.

– De ce nu-i aduci aici, să ne distrăm cu toţii?

– O să alegem noi momentul cuvenit.

– Trebuie să spun că sunt dezamăgită; nu-i tocmai ceea ce conveniserăm în Exnall. Chiar cu binecuvântarea unei prinţese Saldana. Vai, vai, în ziua de azi nu te mai poţi încrede în nimeni!

– O promisiune făcută sub constrângere nu te obligă în mod legal. Sunt convins că ai în tabăra ta destui avocaţi care să ţi-o confirme.

– Crezusem că ţi-am explicat deja toate astea. Noi nu putem fi învinşi, în niciun caz de către vii.

– Nu te cred. Indiferent care ar fi preţul, trebuie să vă învingem. Rasa umană se va sfârşi, dacă vi se va permite să câştigaţi. Cred că noi merităm să continuăm.

– Tu şi idealurile tale… tipicul „domnul Dedicat”. Nu-i de mirare c-ai găsit o profesiune care ţi-a permis să oferi servicii loiale. Ţi se potriveşte perfect. Felicitări, Ralph, te-ai găsit pe tine însuţi – nu oricine poate afirma asta. În alt univers, unul mai puţin deformat ca acesta, te-aş invidia.

– Mulţumesc.

– În epoca mea a fost inventată o expresie tare afurisită, dar care rămâne valabilă şi azi, fiindcă şi ea provenea tot de la un militar dogmatic într-un război lipsit de sens. *A trebuit să distrugem aşezarea, pentru a o salva.* Ce crezi tu că veţi face lui Mortonridge şi locuitorilor săi prin cruciada voastră?

– Ceea ce trebuie să fac.

– Însă noi tot vom fi aici şi după aceea, Ralph, noi vom fi mereu aici. Minţile cele mai luminate din galaxie au studiat problema. Savanţi şi preoţi scotocesc după răspunsuri concrete şi filosofii liniştitoare. Milioane – miliarde – de ore-om au fost deja irosite cu dilema „ce să se facă cu noi, sărmanele suflete revenite?” Şi nu s-a ajuns la niciun rezultat. Nimic! Tot ce puteţi face este să porniţi campania asta patetică şi punitivă de violenţă, cu speranţa că unii dintre noi vor fi prinşi şi azvârliţi în tau-zero.

– Deocamdată nu există o soluţie generală. Dar va exista.

– Imposibil. Suntem mai mulţi decât voi. Este aritmetică

simplă, Ralph.

– Laton a spus că se poate.

Femeia chicoti.

– Şi tu îl crezi?

– Edeniştii cred că el a spus adevărul.

– Ah, da, cei mai recenţi şi mai interesanţi dintre toţi prietenii tăi. Îţi dai seama, nu-i aşa?, că ei ar putea supravieţui perfect acestei situaţii, în timp ce voi, adamiştii, v-aţi prăbuşi? Este în interesul lor ca diversiunea aceasta monstruoasă să aibă succes. Planetele adamiste vor fi ocupate rând pe rând, în timp ce Confederaţia voastră este absorbită aici.

– Ce spui atunci despre kiinti?

Annette Ekelund tăcu pentru câteva secunde.

– Ce-i cu ei?

– Au supravieţuit întâlnirii cu lumea de dincolo. Ei spun că există o soluţie.

– Şi care este aceea?

Bărbatul strânse cu putere blocul comunicator.

– Soluţia nu se aplică pentru noi. Fiecare rasă trebuie să-şi găsească propria cale. A noastră există, undeva. Va fi găsită. Eu am multă încredere în ingeniozitatea umană.

– Eu nu am, Ralph. Eu am încredere în natura noastră bolnavă de a urî şi a invidia, de a fi lacomi şi egoişti, de a minţi. Nu uita că vreme de şase secole nu m-am putut ascunde de emoţiile primare care ne pun pe toţi în mişcare. Am fost condamnată la ele. Eu ştiu exact ce suntem în adevărata noastră inimă, şi nu-i plăcut, nu-i deloc plăcut.

– Spune-i asta Stephaniei Ash. Tu nu vorbeşti în numele tuturor posedaţilor, nici măcar în numele unei majorităţi.

Postura femeii se schimbă. Nu se mai rezema nepăsătoare de barieră, ci stătea dreaptă, cu bărbia împinsă înainte, sfidător.

– Veţi pierde, Ralph, într-un fel sau altul. Tu, personal, vei pierde. Nu puteţi lupta împotriva entropiei.

– Păcat de convingerile tale, care sunt orientate atât de greşit. Mă gândesc cât de multe ai fi putut realiza, dacă ai fi încercat mai bine să ne ajuţi.

– Ţine-te departe de noi, Ralph. Acesta este motivul real pentru care am venit aici, să-ţi transmit un mesaj simplu: *Ţine-te departe.*

– Ştii că nu pot.

Annette Ekelund încuviinţă scurt din cap. Apăsă pe antena telefonului mobil, reintroducând-o în locaşul ei, apoi închise aparatul.

Ralph o privi plecând pe M6 şi simţi un grad neaşteptat de tristeţe. Umbre dansau în jurul ei, deformându-i silueta, înainte de a o înghiţi definitiv.

– Pe toţi dumnezeii, murmură colonelul Palmer.

– Cu asta ne vom confrunta, spuse Ralph.

– Eşti sigur că o jumătate de milion de gardişti vor fi îndeajuns?

Ralph nu apucă să răspundă. Urletele discordante de tunete se contopiră într-un muget continuu.

Toţi ridicară ochii şi văzură că marginea norului roşu cobora. Era ca şi când puterea posedaţilor cedase finalmente, îngăduind colosalei greutăţi a apei să se prăbuşească. Torente de vapori plonjară zbierând din masa principală, năpustindu-se spre sol cu o viteză mai mare decât ar fi putut-o justifica gravitaţia.

Împreună cu ceilalţi, Ralph o luă la fugă, îndepărtându-se de barieră, cu nanonicele neurale determinând o eliberare imensă de energie din ţesuturile musculare pentru a-i spori viteza. Teama animalică îi împoldea conştiinţa, cerându-i să se întoarcă şi să tragă cu pistolul PIT în cascada virulentă.

Nanonicele neurale receptară o abundenţă de datavizări din partea Comandamentului DS de pe Guyana. Sateliţii de observare de pe orbită joasă îi urmăreau. Rapoartele patrulelor şi senzorilor poziţionaţi în lungul parafocului anunţau că întregul front al norului se deplasa.

– Platformele DS sunt pregătite în starea I, datavizǎ amiralul Farquar. Vrei să contraatacăm? Putem reteza-n două blestemăţia asta.

– Se opreşte! răcni Will.

Ralph riscă să arunce o privire peste umăr.

– Stop, datavizǎ el amiralului.

La o sută cincizeci de metri în spatele lui, baza norului ajunsese la pământ şi unde de şoc ricoşau în toate direcţiile, brăzdând suprafaţa. Totuşi masa principală se oprise, nu avansa. Până şi tunetele erau înăbuşite.

– Nu atacă, repet *nu atacă,* datavizǎ Ralph. Se pare că… la dracu', e ca şi cum ar fi închis poarta. Se poate confirma situaţia pe restul parafocului?

Când privi în lungul său, norul era lipit de solul pârjolit pe cât de departe puteau vedea retinele lui îmbunătăţite. O barieră unică şi simplă, care se curba lin spre înapoi, până la o culme de trei kilometri înălţime. Într-un fel, era mai rău ca înainte; absenţa interstiţiului de deasupra pământului anunţa un final fără compromisuri.

– Se confirmă, datavizǎ amiralul Farquar. Este închis pe toată lungimea parafocului. Acum coboară şi marginile de pe coaste.

– Grozav! rosti colonelul Palmer şi trase o înjurătură. Ce facem în continuare?

– Este o barieră psihologică şi nimic mai mult, rosti încet Ralph. La urma urmelor, nu-i decât apă. Asta nu schimbă nimic.

Colonelul Palmer lăsă încet capul pe spate şi scană înălţimea peretelui fluorescent şi tremurător. Se cutremură.

– Destul de psihologică…

*

Ione.

Un geamăt neclar îi flutură printre buze. Era întinsă pe patul ei şi luneca încetişor în somn. În starea aceea de somnolenţă, perna pe care o strângea în braţe putea foarte bine să fi fost Joshua.

Ce mai este acum, pentru numele lui Dumnezeu? Nu mai pot nici măcar să-mi visez fanteziile?

Îmi pare rău să te deranjez, dar a apărut o situaţie interesantă în privinţa kiintilor.

Ea se ridică încet în capul oaselor, simţindu-se încăpăţânat de ţâfnoasă, în ciuda strădaniilor Seninătăţii de a-şi sublinia grija plină de tandreţe. Fusese o zi lungă, în care fusese nevoită să se ocupe şi de escadrila lui Meredith, pe lângă toate atribuţiile ei obişnuite. Iar singurătatea începea de asemenea s-o afecteze.

E-n regulă. Îşi scărpină iritată pielea capului. **Sarcina mă face să mă simt tare a naibii. Va trebui să mă suporţi pur şi simplu în felul ăsta pentru alte opt luni. Iar după aceea vei afla ce-nseamnă depresia postnatală.**

Ai mulţi iubiţi dintre care să alegi. Mergi la unul dintre ei. Vreau să te simţi mai bine. Nu-mi place când eşti tulburată în felul acesta.

Asta este o soluţie glacială. Dacă ar fi vorba numai despre aspectele fizice, aş înghiţi pur şi simplu o pilulă antidot.

Din ce observ eu, majoritatea relaţiilor sexuale între oameni se pot defini ca glaciale. Implică foarte mult egoism.

Aşa este în proporţie de nouăzeci la sută. Dar noi acceptăm situaţia, fiindcă suntem mereu în căutarea celorlalte zece procente.

Şi tu crezi că Joshua reprezintă cele zece procente ale tale?

Joshua pluteşte undeva între nouăzeci şi zece. Îl doresc acum doar pentru că hormonii îmi sunt complet scăpaţi de sub control.

Producţia de hormoni atinge vârful abia în ultimele luni ale sarcinii.

Eu am început dintotdeauna totul mai devreme.

Un gând rapid direcţionat spre fereastra opacizată îngădui luminii acvamarin să pătrundă în odaie. Tânăra se întinse letargic după haine.

Bun, ora de autocompătimire a luat sfârşit. Haide să vedem ce fac misterioşii noştri kiinti. Şi să te aibă în pază Domnul, dacă nu-i ceva important.

Lieria a luat un vagonet de tub spre turnul zgârie-stele StClément.

Şi ce dacă?

Este o acţiune pe care niciun kiint n-a mai întreprins-o până acum. N-am cum să n-o consider importantă, mai ales în momentele acestea.

*

Kelly Tirrel detesta să fie întreruptă în timp ce-şi rula programele Realitatea Timpului Prezent, o activitate căreia i se dedica tot mai frecvent în ultima vreme.

Unele dintre programele negre pe care le cumpărase erau blocatoare selective de memorie, modificate din programe medicale de ştergere a traumelor, care pătrundeau adânc în ţesuturile cerebrale pentru a cauteriza subconştientul. Teoretic trebuia utilizate numai sub supravegherea specialiştilor şi cu certitudine nu era sănătos să suprimi un volum de memorie de dimensiunile celui pe care-l ţintea ea, şi nici atât de mult timp. Altele îi amplificau răspunsurile emoţionale faţă de stimulii perceptuali, făcând ca lumea reală să pară prin comparaţie lentă şi prozaică.

Unul dintre dealerii pe care-i cunoscuse anul trecut în timpul realizării unui documentar îi arătase cum să interfaţeze programe negre cu senzambientale comerciale standard pentru a produce RTP-uri. Integrările respective erau considerate stimurile care creau dependenţa cea mai mare. În plus erau compulsive, fiindcă reprezentau apogeul negării: evadarea într-o personalitate alternativă, care trăia într-o realitate alternativă, în care trecutul, cu toate inhibiţiile sale, fusese complet separat, îngăduind prevalarea exclusivă a prezentului. Trăiai numai pentru clipa actuală, dar pe care o prelungeai ore la rând.

Pe tărâmurile pe care umbla Kelly, conceptele de posedare şi de lume de dincolo nu existau şi nici n-ar fi putut exista vreodată. Când ieşea de acolo, pentru a mânca, a folosi toaleta sau a dormi, lumea reală i se părea ireală şi teribil de dură comparativ cu existenţa hedonistă pe care ea o dusese de cealaltă parte a paravanului electronic despărţitor.

De data aceasta, când ieşi din RTP, nu putu nici măcar să recunoască semnalul pe care i-l receptau nanonicele neurale. Amintirile lucrurilor de felul acela zăceau adânc în creierul ei şi se ridicau extrem de şovăitor la nivelurile conştientizării (iar de fiecare dată o făceau tot mai lent). Treceau momente bune până să poată măcar înţelege unde se afla, că acesta nu era iadul, ci pur şi simplu apartamentul ei. Luminile stinse… ferestrele opacizate… cearşaful dezgustător de umed şi puţind a urină pe care zăcea… podeaua presărată cu farfurii de unică folosinţă…

Kelly dorea să plonjeze imediat înapoi în refugiul electronic. Îşi pierdea controlul asupra vechii ei personalităţi şi nu-i păsa câtuşi de puţin. Unicul lucru pe care-l monitoriza era propriu-i declin; teama atotcopleşitoare se îngrijea de asta.

„*Nu* îmi voi îngădui să mor.”

Indiferent cât de rău i-ar fi fost afectaţi neuronii de programele stimulatoare negre, nu avea să permită trecerea completă peste prag, nu din punct de vedere fizic. Avea să recurgă la tau-zero înainte de aşa ceva – la simplitatea minunată a uitării eterne.

Iar până atunci creierul ei urma să ducă o existenţă minunată, plină de plăcere şi incitare, şi fără măcar să ştie că era artificială. Trebuia să te bucuri de viaţă, nu? Acum, când Kelly ştia adevărul despre moarte, ce mai conta cum obţinea bucuriile respective?

Creierul îi identifică până la urmă semnalul de la procesorul

de reţea al apartamentului. Cineva se afla la uşă şi solicita să fie primit. Deruta îi înlocui letargia ameţită şi indignată. De o săptămână (sau poate chiar de mai mult), Collins n-o mai apelase pentru a-i prezenta vreo emisiune; mai precis de la interviul cu episcopul Seninătăţii, când ţipase la el, furioasă de cruzimea Dumnezeului său de a pedepsi cu lumea de dincolo nişte suflete complet nebănuitoare.

Semnalul se repetă. Kelly se ridică în capul oaselor şi vomită imediat peste marginea patului. Greaţa i se rotea prin creier, scuturându-i gândurile şi amintirile într-un colaj care era exact opusul RTP-ului: Lalonde în toată gloria-i infernală. Tuşi, membrele i se cutremurară şi simţi că cicatricea din lungul coastelor îi ia foc. Pe noptiera de lângă pat se afla un pahar pe jumătate plin cu un lichid incolor şi transparent, despre care speră cu disperare să fie apă. Îl luă cu mână tremurătoare, vărsând destul înainte de a-l putea lipi de buze, şi sorbi. Cel puţin nu vomită totul.

Aproape sufocându-se de suferinţă, coborî cu greu din pat şi-şi trase o pătură peste umeri. Programul medical din nanonicele neurale o avertiză că nivelul glicemiei îi era foarte scăzut şi că se găsea în pragul deshidratării. Îl anulă. Solicitarea de primire fu repetată.

– Sictir, mormăi ea.

Lumina părea să-i sfredelească direct prin găvanele ochilor, pârjolindu-i creierul fragil. Trase adânc aer în piept şi se strădui să înţeleagă motivul pentru care nanonicele neurale opriseră rularea programului RTP. N-ar fi trebuit să se fi întâmplat doar pentru că cineva datavizase spre procesorul de reţea al apartamentului ei. Poate că filamentele fine angrenate cu sinapsele îi erau afectate de metabolismul destabilizat?

– Cine-i? dataviză pe când se împleticea spre salonul principal.

– Lieria.

Kelly nu cunoştea pe nimeni cu numele acela, cel puţin nu fără să fi rulat o verificare a celulelor de memorie. Se lăsă să cadă într-un fotoliu adânc, trase pătura peste picioare şi datavizăprocesorului uşii să descuie.

În vestibul stătea o kiintă adultă. Kelly clipi iute, mijind ochii înaintea luminii care se revărsa pe lângă corpul mătăhălos, alb ca omătul, căscă gura larg, apoi începu să râdă. Asta era – o

făcuse, îşi distrusese complet creierul cu RTP.

Lieria se gârbovi puţin şi înaintă în salon, având grijă să nu răstoarne vreo piesă de mobilier. Trebui să se răsucească într-o parte şi alta pentru a-şi strecura partea principală a trupului prin uşă, însă izbuti. În spatele ei se zărea un grup de rezidenţi cu ochii holbaţi de uimire.

Uşa se închise, deşi Kelly nu dăduse comanda respectivă. Râsul i se opri şi tremurăturile ameninţară să revină. Lucrurile acestea se petreceau cu adevărat. Acum îşi dorea din tot sufletul să revină în RTP.

Lieria ocupa aproape o cincime din salon, deşi retrăsese ambele braţe tractamorfice în bulbi mari de carne; capul triunghiular i se legăna uşor dintr-o parte în alta, iar ochii ei uriaşi examinau încăperea. De săptămâni bune niciun cimpicasnic nu mai intrase aici pentru curăţenie; praful se acumula, uşa deschisă către bucătărie arăta mese supraîncărcate cu ambalaje alimentare golite, un maldăr dezordonat de lenjerie împodobea un colţ, iar pe biroul femeii erau împrăştiate flekuri şi blocuri procesoare. Kiinta reveni cu privirea la Kelly, care se ghemui şi mai mult în fotoliu.

– C… cum ai ajuns aici? reuşi ea să îngaime.

– Am luat liftul de serviciu, datavizǎ Lieria. A fost foarte înghesuit.

Kelly tresări.

– Nu ştiam că puteţi face asta.

– Să utilizăm un lift?

– Să datavizaţi.

– Deţinem un oarecare control asupra tehnologiei.

– Aha. Da. Atât doar că… Nu contează.

Instinctele ei de reporter începură să se reactiveze.

Până acum nu se mai auzise de vreo vizită particulară a unui kiint.

– Este ceva confidenţial?

Fantele respiratorii ale Lieriei şuierară greoi.

– Tu decizi asta, Kelly Tirrel. Doreşti ca publicul tău să afle ce ai devenit?

Kelly îşi crispă muşchii faciali, neştiind bine dacă o făcuse pentru a-şi stăvili lacrimile sau de ruşine.

– Nu.

– Înţeleg. Cunoaşterea lumii de dincolo poate fi tulburătoare.

– Voi cum aţi înfrânt-o? Spune-mi, te rog! Ce naiba! Nu pot rămâne captivă acolo. N-aş rezista!

– Îmi pare rău, dar nu pot discuta asta cu tine.

Tusea lui Kelly reveni. Cu dosul palmei, îşi şterse ochii care se umpluseră de lacrimi.

– Ce vrei, atunci?

– Să achiziţionez informaţii. Senzavizările tale de pe Lalonde.

– Senza… De ce?

– Prezintă interes pentru noi.

– Sigur că da, sunt de vânzare. Preţul este ştiinţa scăpării de lumea de dincolo.

– Kelly Tirrel, nu poţi cumpăra informaţia aceea; răspunsul se găseşte în interiorul tău.

– Încetează să mai fii atât de obtuză, în pizda mă-sii! răcni ea, cu furia depăşindu-i consternarea faţă de xenoca uriaşă.

– Rasa mea nutreşte dorinţa profundă ca într-o bună zi să înţelegeţi. Intenţionasem ca, prin achiziţia datelor direct de la tine, banii să-ţi aducă liniştea minţii. Dacă aş merge direct la corporaţia Collins, se vor pierde în conturile ei. Trebuie să înţelegi că nu-ţi dorim răul. Nu este felul nostru de a fi.

Kelly o privi fix, deprimată de propria ei incapacitate de înţelegere. „Bine, fato”, gândi în cele din urmă, „să-ncercăm să acţionăm logic.” Îşi trecu programul de monitorizare medicală pe mod primar şi utiliză rezultatele pentru a activa programele supresoare şi stimulatoare adecvate, în tentativa de a-i stabiliza corpul şi creierul. Nu puteau face mare lucru, dar cel puţin ea se simţi mai calmă şi răsuflarea i se domoli.

– De ce vreţi să le cumpăraţi?

– Deţinem puţine date despre oamenii posedaţi de suflete revenite din lumea de dincolo. Suntem interesaţi. Vizita ta pe Lalonde este o excelentă relatare la prima mână.

Kelly simţi primele furnicături de incitare; instinctul de reporter îi stârnea interesul.

– Rahat, nu la asta mă refer! Dacă n-aţi fi dorit decât informaţii despre oamenii posedaţi, aţi fi putut înregistra reportajele mele direct de la Collins, imediat după difuzarea lor. Au fost reluate de suficiente ori.

– Nu sunt complete. Collins le-a editat pentru a oferi o serie de momente de vârf. Înţelegem motivele comerciale dinapoia acţiunii respective, dar sub forma aceea nu ne sunt de folos. Îţi

solicit acces la înregistrarea integrală.

– Da, rosti femeia pe un ton plin de gravitate, de parcă ar fi cântărit cu atenţie propunerea. Un program de analiză intrase în modul primar şi rafina posibile întrebări în încercarea de a îngusta focalizarea. Îţi pot oferi accesul complet la întâlnirile cu posedaţii şi la observaţiile mele asupra lui Shaun Wallace. Asta nu-i nicio problemă.

– Noi solicităm o înregistrare completă din momentul când ai sosit în sistemul stelar Lalonde şi până când ai plecat. Ne interesează toate detaliile.

– Toate detaliile? Nu uita că este o senzavizare omenească; am păstrat flekul pe înregistrare continuă. Aceasta este procedura standard a companiei. Din păcate, include şi ocaziile când am fost la toaletă… dacă pricepi ce vreau să spun.

– Funcţiile excretorii umane nu ne provoacă stânjeneală.

– Vreţi să vă editez timpul petrecut în *Lady Macbeth?*

– Observaţiile şi impresiile echipajului de pe orbită asupra disfuncţiei realităţii fac parte integrală din înregistrare.

– În regulă, ce sumă v-aţi gândit să-mi oferiţi pentru asta?

– Kelly Tirrel, te rog să-mi spui tu preţul.

– Un milion de fuzidolari.

– Este scump.

– Cereţi foarte multe ore. Rămâne însă oferta editării înregistrării.

– Voi plăti suma cerută numai pentru o înregistrare completă.

Kelly scrâşni din dinţi iritată; n-avea să meargă, kiinta era mult prea inteligentă pentru capcane verbale. „Nu insista”, îşi spuse, „ia ce poţi şi află motivele mai târziu.”

– Bine. De acord.

Carnea tractamorfică a Lieriei se extinse într-un braţ care ţinea un disc de credit Banca Joviană între cleşti albi de rac.

Kelly îl privi cu interes şi se sculă rigid din fotoliu. Propriul ei disc de credit era undeva pe birou. Străbătu cei trei paşi până acolo şi se lăsă să cadă niţel cam brusc în scaunul rotativ gri.

– Aş sugera să mănânci ceva şi să te odihneşti corespunzător înainte de a reveni la senzambiental, dataviză Lieria.

– Bună idee. Chiar asta voiam să fac.

Se opri în timp ce împingea în lături flekurile şi carcasele lor goale. De unde dracu’ ştiuse kiinta ce rulase ea? *Deţinem un oarecare control asupra tehnologiei.* Strânse mai tare pătura cu o

mână, iar cu cealaltă pescui discul de sub un bloc recorder.

– L-am găsit, anunţă cu frivolitate silită.

Lieria expedie întreaga sumă. Carnea moale a cleştilor cuprinse discul Banca Joviană, după care se desfăcu din nou pentru a dezvălui un bloc procesor mic, bleumarin. Fusese ca demonstrarea unei scamatorii pe care Kelly nu era însă în stare s-o priceapă.

– Te rog, datavizǎ Lieria, introdu flekurile în bloc. El va copia înregistrările.

Kelly se conformă.

– Mulţumesc, Kelly Tirrel. Ai contribuit cu informaţii preţioase la bagajul de cunoştinţe al rasei noastre.

– Folosiţi-le la maximum, replică ea morocănos. După cum ne trataţi, probabil că nu vom mai fi mult timp pe aici ca să mai contribuim cu ceva.

Uşa salonului se deschise, împrăştiind o mulţime de rezidenţi surprinşi ai turnului StClément. Lieria se retrase cu uşurinţă surprinzătoare. Când uşa se închise la loc, Kelly rămase singură, cu impresia tulburătoare că era foarte posibil ca totul să nu fi fost decât un vis. Îşi ridică discul de credit şi-l privi uluită. Un milion de fuzidolari.

Asta era cheia pentru tau-zero permanent. Avocatul ei negociase cu Collins să-i transfere fondul de pensii într-un cont edenist, la fel ca Ashly Hanson. Atât doar că ea n-avea să iasă din tau-zero la fiecare câteva secole, pentru a privi în jur. Contabilii lui Collins şovăiseră.

Fusese altă problemă care o trimisese în evadarea jalnică a RTP-ului. Acum nu mai trebuia decât să ajungă într-un habitat edenist. Doar cultura lor avea şansa de a o menţine neatinsă în eternitate.

Deşi… partea încăpăţânată a minţii ei punea o mie de întrebări. Ce dracu' doreau kiintii de fapt?

– Gândeşte! îşi comandă ea înverşunată. Haide, fir-ar a dracu'! Gândeşte!

„Pe Lalonde s-a-ntâmplat ceva. Ceva atât de important, încât un kiint să intre în apartamentul meu şi să-mi plătească un milion de fuzidolari pentru o înregistrare. Ceva despre care noi n-am crezut că era important sau interesant, fiindcă n-a fost difuzat de Collins. Dar dacă n-a fost difuzat, de unde dracu' ştiau kiintii despre el?"

În mod logic, trebuia să le fi spus cineva – probabil azi sau foarte recent. Cineva care văzuse toată înregistrarea sau cel puţin mai mult decât difuzase Collins.

Kelly surâse fericită; o expresie nefamiliară în ultima vreme. Şi cineva care trebuia să aibă multe contacte cu kiintii.

*

Treci în revistă toate conversaţiile în care au fost implicaţi kiintii în ultima săptămână, spuse Ione. **Orice a menţionat oricine despre Lalonde, absolut orice, oricât de banal. Iar dacă nu găseşti nimic, treci la examinarea memoriilor anterioare.**

Analizez deja scenele relevante. Poate să existe o problemă legată de accesul mai vechi de patru zile, fiindcă memoria mea pe termen scurt este de numai o sută de ore, după care detaliile sunt abandonate pentru ca să pot reţine informaţii importante. Fără procedura aceasta nici chiar memoria mea n-ar putea face faţă evenimentelor din interiorul meu.

Ştiu! Trebuie să fie totuşi vorba despre ceva recent pentru ca Lieria să facă o vizită în toiul nopţii. Crezi că poate fi ceva ce au discutat kiintii între ei? În cazul acesta nu prea mai poate fi aplicat acordul de non-intruziune al bunicului.

Sunt de acord. În acelaşi timp însă n-am putut niciodată intercepta conversaţii detaliate prin afinitate între kiintii adulţi. În cazul cel mai bun, uneori pot distinge ceva ce aş defini ca un murmur.

La naiba! Dacă nu-ţi poţi reaminti, va trebui să-i aducem pe toţi membrii personalului proiectului laymili şi să-i chestionăm individual.

Nu mai este nevoie. Am găsit.

– Excepţional! **Arată-mi.**

Memoria explodă în jurul ei. Lumină strălucitoare se revărsa pe plaja pe care clipoceau încetişor unde ca de sticlă. Drept în faţa ei se găsea un castel de nisip uriaş. „Fir-ar al dracului să fie...”

*

Pe Jay o trezi o mână care o scutura cu blândeţe de umăr.

– Mama! strigă ea temător.

Nu ştia unde se afla, dar era întuneric, iar umbre parcă şi mai

întunecate se ridicau ameninţător deasupra ei.

– Iartă-mă, păpuşă, şopti Kelly conspirativ. Nu-i mama ta, doar eu.

Oroarea părăsi chipul fetiţei, care se ridică în capul oaselor în pat, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

– Kelly?

– Eu sunt. Şi-mi pare realmente rău, n-am vrut să te sperii în felul ăsta.

Jay adulmecă aerul, de-a dreptul curioasă acum.

– A ce miroase? Şi cât e ceasul?

– E foarte târziu. Sora Andrews o să m-omoare dacă stau mai mult de două minute. Mi-a dat drumul numai fiindcă ştie că noi două am petrecut atât timp împreună în *Lady Mac.*

– N-ai mai venit pe la mine de foarte multă vreme.

– Ştiu. Kelly fu aproape strivită de valul de emoţie declanşat dinspre fetiţă, de acuzaţia din tonul ei. Nu m-am simţit chiar bine în ultimul timp. N-am vrut să mă vezi aşa cum eram.

– Acum te simţi bine?

– Da. Am început să-mi revin.

– Mă bucur. Ai promis c-o să-mi arăţi studiourile în care lucrezi.

– Şi o să mă ţin de promisiune. Fii atentă, Jay, am să-ţi pun nişte întrebări foarte, foarte importante. Este vorba despre tine şi despre Haile.

– Ce anume? întrebă fata bănuitor.

– Trebuie să ştiu dacă i-ai spus Hailei ceva despre Lalonde, mai ales în ultimele două zile. Este realmente vital, Jay, îmi dau cuvântul! Nu te-aş fi întrebat, dacă n-ar fi aşa.

– Ştiu. Jay căzu pe gânduri, strâmbându-şi buzele: Azi dimineaţă am vorbit ceva despre religie. Haile n-o-nţelege prea bine şi nici eu nu explic prea grozav.

– Ce anume – exact – despre religie?

– Despre câţi zei există. Eu îi povestisem despre templul Zeului Adormit al tyrathca… ştii, ăla pe care mi l-ai arătat, şi ea a vrut să ştie dacă-i acelaşi lucru cu Isus.

– Evident! şuieră Kelly. Nu posedarea oamenilor îi interesa, ci secţiunea tyrathca, pe care n-am difuzat-o niciodată. Se întinse şi o sărută pe Jay: Mulţumesc, păpuşă. Să ştii că tocmai ai făcut o minune.

– Asta a fost tot?

– Da, asta a fost tot.

– Aha.

– Acum culcă-te la loc. O să vin mâine în vizită.

O acoperi pe fetiţă cu pătura şi o sărută încă o dată.

Jay adulmecă din nou întrebător, totuşi nu comentă.

– Ia spune, vorbi Kelly încetişor, pe când se îndepărta de pat. M-ai urmărit, aşa că ştii că trebuie să fie ceva serios. Vreau să stau de vorbă cu Lordul Ruinelor.

Procesorul de reţea al salonului pediatric deschise un canal spre nanonicele neurale ale lui Kelly.

– Ione Saldana te va primi imediat, dataviză Seninătatea. Te rog să aduci înregistrările relevante.

*

Deşi aprecia că se găsea în relaţii excelente cu Lordul Ruinelor, Parker Higgens tot se putea simţi îngheţat până-n măduva oaselor când femeia îi azvârlea una dintre privirile ei interogative.

– Dar eu nu ştiu nimic despre tyrathca… se plânse el.

Târârea lui din pat direct la o conferinţă de criză complet neortodoxă îi destabilizase procesele gândirii. Accesarea înregistrării senzavizare din Coastuc-RT şi vederea structurii argintii stranii pe care casta constructorilor tyrathca o ridicase în mijlocul satului nu contribuiau nici ele la a-i readuce calmul şi stăpânirea de sine.

Când se uită la Kempster Getchell pentru susţinere, văzu că ochii astronomului erau închişi, deoarece accesa înregistrarea pentru a doua oară.

– Parker, eşti singurul meu specialist în xenoci.

– Specialist în laymili.

– Nu te eschiva. Am nevoie de sfaturi şi am nevoie de ele urgent. Cât de importantă este chestiunea asta?

– Păi… nu cred că până acum ştiusem că tyrathca au o religie, riscă bărbatul.

– Nu ştiusem, încuviinţă Kelly. Am rulat un program integral de căutare prin enciclopedia redacţiei Collins, care-i la fel de bună ca oricare bibliotecă universitară. Nu există absolut nicio referinţă la acest Zeu Adormit.

– Şi se pare că nici kiintii nu ştiau, zise Parker. Este adevărat că au venit la tine şi te-au trezit ca să-ţi ceară înregistrarea?

– Da.

Parker era oarecum stingherit de aspectul neîngrijit al reporterei. Femeia stătea strânsă într-un colţ al sofalei din cabinetul privat al Ionei, cu un cardigan gros acoperindu-i umerii de parcă ar fi fost toiul iernii. În ultimele cinci minute îşi îndesase cu forţa în gură sendvişuri cu somon de pe un platou mare pe care-l ţinea în echilibru pe braţul sofalei.

– Ei bine, trebuie să spun că este o uşurare să aflu că ei nu ştiu chiar totul.

Un cimpicasnic îi înmână în tăcere o ceaşcă de cafea.

– Dar este relevant? întrebă Ione. Să fi fost ei atât de surprinşi de faptul că nu ştiau despre legenda Zeului Adormit, încât Lieria a alergat pur şi simplu până la Kelly pentru confirmare? Sau are vreo legătură cu situaţia noastră actuală?

– Nu-i o legendă, vorbi Kelly mestecând alt sendviş. Exact aşa i-am spus eu lui Waboto-YAU şi pentru remarca aia aproape c-a asmuţit soldaţii asupra mea. Tyrathca cred în mod absolut în Zeul lor Adormit. O rasă dementă!

Parker amestecă mecanic în cafea.

– Nu am ştiut ca kiintii să manifeste vreodată surescitare în legătură cu ceva, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Pe de altă parte nu am ştiut nici ca ei să acţioneze vreodată în grabă, aşa cum au procedat în mod evident în noaptea aceasta. Cred că ar trebui să examinăm acest Zeu Adormit în context. Nu ştiu dacă aveaţi habar, dar tyrathca nu au opere de ficţiune. Ei nu mint pur şi simplu şi au probleme deosebite în a înţelege afirmaţiile false ale oamenilor. Măsura extremă în care s-au apropiat vreodată de minciună este tăinuirea informaţiei.

– Vrei să zici că există realmente un Zeu Adormit? întrebă Kelly.

– Povestea trebuie să aibă un sâmbure de adevăr, încuviinţă Parker. Tyrathca sunt o specie de caste foarte rigide. Familiile individuale menţin profesiunile şi responsabilităţile vreme de generaţii. În mod evident, familiei lui Sireth-AFL îi fusese încredinţată cunoaşterea Zeului Adormit. Ca bănuială personală, aş spune că Sireth-AFL descinde din familia care s-a ocupat de partea electronică în timpul cât au fost în arcă.

– Atunci de ce n-au stocat electronic memoria respectivă? întrebă Kelly.

– Probabil că este stocată undeva, dar Coastuc-RT este o aşezare foarte primitivă şi tyrathca utilizează doar tehnologia de

nivelul respectiv. În satul acela există familii care ştiu cum să construiască generatoare de fuziune şi calculatoare, însă deocamdată nu au nevoie realmente de ele, aşa încât informaţiile nu sunt folosite. În loc de aşa ceva, utilizează roţi de apă şi aritmetică mintală.

– Straniu, spuse Kelly.

– Nu, o corectă Parker, ci doar ilogic. Produsul unei minţi care este inteligentă, dar nu foarte imaginativă.

– Cu toate acestea, se rugau, zise Ione. Ei cred într-un zeu. Asta necesită un salt de imaginaţie, sau cel puţin de credinţă.

– Eu nu gândesc aşa, interveni Kempster Getchell şi surâse larg, simţindu-se în mod evident încântat. Aici bâjbâim cu semantica şi cu un translator electronic, care nu este niciodată teribil de util, fiind prea literal. Gândiţi-vă la momentul când acest Zeu a apărut în istoria lor. Divinităţile oamenilor provin din epoca noastră preştiinţă. Nu există religii noi şi nici n-au existat de mii de ani. Societatea modernă este mult prea sceptică pentru a accepta profeţi care au purtat conversaţii personale cu Dumnezeu. În ziua de azi noi avem răspunsuri la orice, iar dacă nu sunt înregistrate pe flekuri înseamnă că sunt minciuni. În acelaşi timp însă îi avem pe tyrathca, care nu numai că nu mint, dar s-au întâlnit cu un zeu pe când călătoreau într-o navă stelară. Ei deţin aceleaşi instrumente analitice intelectuale ca şi noi, totuşi îl numesc „zeu”. Şi ei au fost cei care l-au găsit, în mod întâmplător. Asta este ceea ce mă incită, de aceea este atât de important pentru povestea aceasta. Zeul nu este indigen planetei lor, nu este străvechi. Una dintre arcele lor spaţiale a întâlnit ceva atât de înspăimântător de puternic, încât o rasă care deţine tehnologia zborului interstelar l-a numit „zeu”.

– Asta ar însemna de asemenea că nu le aparţine în mod exclusiv, observă Parker.

– Exact! Deşi, indiferent despre ce ar fi fost vorba, a fost benign, sau chiar a ajutat arca respectivă. În caz contrar, tyrathca nu l-ar considera zeul „lor”.

– Destul de puternic încât să-i apere pe tyrathca de oamenii posedaţi, zise Ione. Aşa au afirmat.

– Da, într-adevăr. O apărare pornită de la cel puţin câteva sute de ani-lumină depărtare.

– Ce pizda mă-sii ar putea reuşi aşa ceva? întrebă Kelly.

– Kempster? se întoarse Ione către bătrânul astronom care

ridicase ochii în tavan.

– N-am absolut nicio idee. Deşi „adormit” implică într-adevăr o stare de inerţie care poate fi inversată.

– Prin rugăciuni? pufni Parker sceptic.

– Tyrathca credeau că s-ar putea să-i audă, spuse Kempster. „Mai puternic decât toate creaturile vii”, aşa a spus prăsitorul acela. Interesant… iar forma de disc cu conuri simetrice ar fi trebuit să semene cu el. Aş spune că este un fel de eveniment sau obiect celest, care ar exista în adâncul spaţiului cosmic. Din păcate nu există niciun obiect astronomic natural care să semene cu aşa ceva.

– Poţi specula, rosti Ione glacial.

– Puternic… şi în spaţiul cosmic… Faţa astronomului se încreţi gânditor: Hmm… Necazul este că nu avem nicio idee asupra scării de mărime. Poate fi o nebuloasă mică în jurul unei stele neutronice binare, sau un jet de emisie dintr-o gaură albă – ceea ce ar justifica forma. Totuşi niciunul dintre fenomenele acelea nu este tocmai inert.

– Şi nici n-ar fi de mare ajutor împotriva posedaţilor, zise Parker.

– Totuşi, existenţa sa i-a agitat pe kiinti, spuse Ione, care pot produce corpuri cereşti la scara unor luni.

– Crezi că acest Zeu Adormit ne-ar putea ajuta? îl întrebă Kelly pe astronom.

– Bună întrebare, făcu Kempster. O rasă extrem de prozaică presupune că acesta o poate ajuta împotriva posedaţilor. Ergo, ar putea să facă la fel pentru noi. Deşi întâlnirea lor trebuie să se fi petrecut cu milenii în urmă. Cine ştie cât a fost deformată relatarea în atât timp, chiar de către tyrathca? Iar dacă a fost vorba despre un eveniment cosmic, nu despre un obiect, probabil că de atunci s-a sfârşit. La urma urmelor, astronomii Confederaţiei ne-au catalogat galaxia destul de amănunţit şi cu certitudine ar fi consemnat orice obiect bizar pe o rază de zece mii de ani-lumină. De aceea sunt înclinat spre ipoteza obiectului inert. Tânără doamnă, trebuie să spun că ne-ai adus un puzzle încântător; mi-ar plăcea să ştiu ce au găsit ei de fapt.

Kelly făcu un gest nerăbdător de concediere din mână şi se aplecă înainte.

– Vezi? i se adresă Ionei. Este ceva vital, exact cum am spus. Ţi-am furnizat destule date ca să lucrezi, da?

– Da, încuviinţă Ione cu destulă severitate.

– Îmi capăt autorizaţia de zbor?

– Ce-i asta? întrebă Parker. Ce zbor?

– Kelly doreşte să meargă la Jupiter, răspunse Ione. Pentru aceasta are nevoie de autorizaţia mea oficială.

– O capăt? aproape că răcni Kelly.

Ione strâmbă nemulţumită din nas.

– Da. Acum te rog să taci dacă n-ai un motiv convingător pentru a vorbi.

Kelly se trânti înapoi pe sofa, cu un rânjet fioros pe chip.

Parker o studie pentru o clipă, neplăcându-i deloc ceea ce descoperi, totuşi evită să comenteze.

– Dovezile pe care le avem deocamdată sunt deprimant de puţine, însă pentru mine par să indice că Zeul Adormit este altceva decât un obiect natural. Poate fi o maşină Von Neumann funcţională, căreia orice cultură cu tehnologie inferioară i-ar atribui cu certitudine abilităţi zeieşti. Sau poate fi, şi o spun cu regret, o armă străveche.

– Un artefact care-i poate ataca pe posedaţi peste hăurile spaţiilor interstelare. O idee cu adevărat neplăcută, rosti Kempster. Deşi calificativul „adormit” ar fi într-adevăr mai pertinent în cazul acesta.

– Aşa cum spuneţi, concluzionă Ione, nu deţinem deocamdată suficiente informaţii pentru a emite altceva decât speculaţii nebuneşti. Starea aceasta trebuie rectificată. Problema noastră reală este că tyrathca au retezat toate contactele cu noi. Şi nu cred că avem realmente alternativă decât să-i întrebăm pe ei.

– Cu siguranţă, eu v-aş sfătui să urmăm calea aceasta. Posibilitatea ca Zeul Adormit să fie real, ba chiar să-i poată înfrânge pe posedaţi la un anumit nivel, trebuie investigată în continuare. Dacă am putea…

Glasul i se stinse când Ione strânse cu putere braţele scaunului, iar ochii albaştri i se lărgiră pentru a exprima ceva ce Parker nu crezuse niciodată că va vedea în ei: oroare.

*

Meredith Saldana pluti pe puntea lui *Arikara;* toate cuşetele de acceleraţie din secţiunea C&C a punţii erau ocupate, fiindcă ofiţerii săi scanau şi asigurau spaţiul din jurul lui Mirchusko.

Lunecă în propria sa cuşetă de acceleraţie şi accesă calculatorul de situaţii tactice. Nava-amiral se afla la o mie de

kilometri de spaţioportul invers rotativ al Seninătăţii şi avea extinse toate bateriile de senzori şi sistemul de comunicaţii. În preajma spaţioportului habitatului şi a staţiilor industriale din exteriorul său se deplasau câteva vehicule spaţiale: doi şoimi-negri descriau spirale în jurul fusului pentru a coborî pe terasa de andocare exterioară, iar trei nave-cisternă criogenice cu He_3 se ridicau deasupra inelelor naturale ale gigantei gazoase în drum spre habitat. Cu excepţia lor, singurele nave care zburau făceau parte din escadrilă. Fregatele lunecau lin în poziţiile ce formau o sferă protectoare de opt mii de kilometri în jurul Seninătăţii, suplimentând formidabilele platforme DS ale habitatului. Cei nouă şoimi-de-vid ai escadrilei sale erau actualmente desfăşuraţi în jurul gigantei gazoase, în tentativa de a examina inelele pentru orice sistem de observare sau navă ascunsă. Un eveniment improbabil, totuşi Meredith era perfect conştient de miza ambuscadei Toi-Hoi. În misiuni, el credea cu fermitate în mottoul: „Sunt paranoic, dar sunt oare îndeajuns de paranoic?”

– Locotenent Grese, situaţia noastră curentă, te rog? ceru el.

– Sută la sută on-line, domnule amiral, raportă ofiţerul de contrainformaţii al escadrilei. Traficul navelor stelare este oprit în totalitate. Şoimii-negri pe care-i vedeţi andocând sunt ultimii dintre cei care amplasează sateliţi cu senzori pentru a căuta amprenta de deplasare energetică a planetei laymili natale. Toţi au urmat ordinul de rechemare. Permitem navetelor personale şi remorcherelor să zboare la staţiile industriale, cu condiţia de a ne informa din timp. Seninătatea ne alimentează cu flux direct de la reţeaua ei DS de senzori, care este extrem de detaliată până la un milion de kilometri. Unica noastră problemă este faptul că nu pare să aibă detectoare de distorsiuni gravitonice.

Meredith se încruntă.

– Este ridicol, atunci cum detectează navele stelare care se materializează?

– Nu sunt sigur, domnule amiral. Am întrebat şi noi, dar ni s-a răspuns doar că receptăm datavizările integrale de la toţi sateliţii de senzori. Unica mea explicaţie este că Lordul Ruinelor nu doreşte ca noi să cunoaştem capacitatea totală de detecţie a habitatului.

Meredith nu credea totuşi asta. Oarecum spre surprinderea sa, fusese destul de impresionat de verişoara lui mai tânără, mai ales fiindcă mersese la întâlnirea cu ea având o sumedenie de

prejudecăţi ferm înrădăcinate. Le revizuise însă pe cele mai multe, văzându-i demnitatea hotărâtă şi perspicacitatea politică inteligentă. Măcar de un lucru era sigur: dacă Ione ar fi impus în mod deliberat limite în privinţa cooperării cu ei, n-ar fi fost duplicitară în privinţa lor.

– Senzorii noştri pot compensa? se interesă el.

– Da, domnule amiral. Deocamdată şoimii-de-vid ne vor asigura avertizări imediate asupra oricărei materializări, dar am lansat şi o suită de sateliţi detectori de distorsiuni gravitonice. După ce vor ajunge pe poziţie, ne vor oferi acoperire pe o rază de un sfert de milion de kilometri; asta înseamnă peste douăzeci de minute, ceea ce-i va elibera pe şoimii-de-vid pentru următoarea lor misiune.

– Perfect, în cazul acesta nu vom face tam-tam.

– Da, domnule amiral.

– Locotenent Rhoecus, situaţia şoimilor-de-vid, te rog.

– În mod clar, în interiorul inelelor lui Mirchusko nu există nave, răspunse edenistul, dar nu putem oferi garanţii în privinţa sateliţilor-spion stealth, mai mici. Până în prezent au fost amplasaţi două sute cincizeci de sateliţi ELINT, ceea ce ne asigură o probabilitate ridicată de detectare a oricăror transmisiuni, dacă ar exista un sistem-spion care să monitorizeze habitatul. *Myoho* şi *Oenone* lansează alţi ELINT pe orbitele lunilor lui Mirchusko, pentru eventualitatea în care ceva s-ar ascunde pe ele.

– Excelent. Cum stăm însă cu acoperirea restului sistemului?

– Am pus deja la punct câte un plan de zbor pentru fiecare şoim-de-vid în parte, care le va permite derularea unei investigaţii preliminare în următoarele cincisprezece ore. Va fi oarecum superficială, însă ar trebui s-o găsească orice navă aflată la mai puţin de două UA de Mirchusko. Vidul ridică mai puţine probleme decât mediul unei gigante gazoase.

– Domnule amiral, rosti comandorul Kroeber, câţiva căpitani de şoimi-negri s-au oferit să ne ajute. Până acum i-am refuzat, dar le-am spus că amiralul Kolhammer i-ar putea dori pentru etapa următoare.

Meredith se abţinu să arunce o privire în direcţia căpitanului navei-amiral.

– Am înţeles. Tu ai servit vreodată sub amiralul Kolhammer?

– Nu, domnule amiral, n-am avut plăcerea aceasta.

– Ei bine, pentru informarea ta, consider improbabil ca el să dorească şoimii-negri.

– Da, domnule amiral.

Meredith ridică glasul pentru a fi auzit de toţi ofiţerii de pe punte.

– Felicitări, doamnelor şi domnilor! Se pare că aţi organizat eficient totul. Bravo! Căpitane, din clipa aceasta poţi duce oricând *Arikara* la coordonatele formaţiei noastre globulare.

– Am înţeles, domnule amiral.

Acceleraţia reveni pe punte, crescând până la o treime de *g.* Meredith studie displayul situaţiei tactice, familiarizându-se cu formaţia escadrilei. Era mulţumit de felul în care se comportau navele şi echipajele lor, mai ales după trauma de la Lalonde. Spre deosebire de unii ofiţeri din Marină, Meredith nu considera că toţi şoimii-negri erau infami, plăcându-i să se considere un realist mai sofisticat în această privinţă. Dacă aveau să fie demascaţi, era mai probabil s-o facă o agenţie externă, de pildă un satelit-spion stealth. Însă chiar şi atunci, o navă stelară ar fi trebuit să colecteze informaţii.

– Locotenent Lowie, am putea elimina eventualele sisteme spion din inele, utilizând impulsurile EM?

– Ar fi necesară o saturare completă, domnule amiral, răspunse ofiţerul cu armamentul. Dacă Organizaţia a ascuns acolo un satelit, circuitele îi sunt cu certitudine de nivel militar. Pentru garantarea eliminării sale, ar trebui să fie la mai puţin de douăzeci de kilometri de epicentrul unei explozii de fuziune. Nu avem atât de multe bombe.

– Am înţeles. A fost doar o idee. Rhoecus, vreau să păstrăm doi şoimi-de-vid pe orbita lui Mirchusko, astfel încât să monitorizeze navele stelare care se materializează în exteriorul razei senzorilor noştri. Ce efect ar avea asupra investigaţiei?

– Îi va creşte durata cu aproximativ şase ore.

– La naiba, asta ne poate afecta graficul temporal.

Consultă din nou displayul situaţiei tactice şi rulă programe de analiză, pentru a calcula opţiunea cea mai eficientă.

Un punct roşu înflori la nici zece mii de kilometri depărtare, înconjurat de simboluri: un terminus de gaură-de-vierme din care se materializa o navă. Şi nu se găsea deloc în preajma zonelor de ieşire desemnate ale Seninătăţii. După nicio secundă apăru alt punct roşu. Un al treilea. Al patrulea. Alte trei.

– Ce dracu'?

– Nu sunt şoimi-de-vid, domnule amiral, rosti locotenentul Rhoecus. Nu emit în afinitate şi nici nu răspund la interpelările Seninătăţii sau ale escadrilei de şoimi-de-vid.

– Comandor Kroeber, trece escadrila în stare de luptă. Rhoecus, recheamă şoimii-de-vid. Îmi poate oferi cineva o identificare vizuală?

– Imediat, domnule amiral, dataviză locotenentul Grese. Doi intruşi sunt în apropierea unui satelit DS de senzori.

Şi mai multe terminusuri de găuri-de-vierme se deschideau. Panourile de termopurjare şi bateriile de senzori pe rază mare din *Arikara* revenîră în nişele lor de pe fuzelaj. Acceleraţia navei de război crescu, când goni spre coordonatele formaţiei globulare.

– I-am identificat, domnule amiral. Doamne, sunt ostili în mod clar!

Imaginea retransmisă în nanonicele neurale ale lui Meredith îi arăta un şoim sur-cărbune, cu o anvergură a aripilor de aproape două sute de metri; ochii îi sclipeau galbeni deasupra ciocului lung din argint cromat. Amiralul se încordă reflex, adâncindu-se şi mai mult în cuşeta de acceleraţie. Creatura aceea masivă avea un aspect de-a dreptul malign.

– Şoim-de-iad, domnule amiral. Probabil de la Valisk.

– Mulţumesc, Grese. Confirmă, te rog, identităţile celorlalţi intruşi.

Displayul situaţiei tactice îi arătă că douăzeci şi şapte de nave stelare bitek se materializaseră din găurile lor de vierme. Alte cincisprezece terminusuri se deschideau. Nu trecuseră decât şapte secunde de la apariţia primului şoim-de-iad.

– Toţi sunt şoimi-de-iad, domnule amiral: opt tipuri de păsări, patru nave stelare false, iar restul în conformitate cu profilul şoimilor-negri standard.

– Domnule amiral, rosti Rhoecus, toţi şoimii-de-vid au revenit la Seninătate. Se desfăşoară pentru a ranforsa formaţia globulară.

Meredith le privi liniile purpurii ale vectorilor brăzdând displayul situaţiei tactice, răsucindu-se una în jurul celeilalte pentru a ajunge la restul navelor din escadrilă. „Zadarnic”, gândi el, „absolut zadarnic.” Cincizeci şi opt de şoimi-de-iad erau înşiruiţi acum împotriva lor, formând un inel aproximativ în jurul

habitatului. Programele de analiză tactică îi oferiră lui Meredith o probabilitate foarte redusă a unui succes defensiv, chiar dacă escadrila avea să fie susţinută de platformele DS ale Seninătăţii. Iar probabilitatea respectivă se reducea mereu, pe măsură ce se materializau şi alţi şoimi-de-iad.

– Comandor Kroeber, adu-i cât mai repede aici pe şoimii-negri utilizaţi de Seninătate ca nave de patrulare.

– Am înţeles, domnule amiral.

– Domnule amiral! strigă Grese. Se înregistrează şi mai multe distorsionări gravitonice. De data aceasta, nave adamiste. Configuraţii multiple de materializare.

Pe displayul situaţiei tactice al lui Meredith se aprinseseră două constelaţii micuţe de puncte roşii. Prima se găsea la cincisprezece mii de kilometri în faţa Seninătăţii, pe când a doua era în urma habitatului la aproximativ aceeaşi distanţă. „Dumnezeule, şi eu care spuneam că Lalonde a fost îngrozitoare!”

– Locotenent Rhoecus.

– Da, domnule amiral.

– *Ilex* şi *Myoho* se vor desprinde şi vor pleca imediat la Avon, pentru a anunţa Trafalgar ce s-a întâmplat aici. Amiralul Kolhammer nu trebuie în niciun caz să-şi aducă trupele la Mirchusko.

– Dar, domnule amiral…

– Acesta a fost un ordin, locotenente!

– Am înţeles, domnule amiral.

– Grese, îi poţi identifica pe noii intruşi?

– Aşa cred, domnule amiral. Presupun că este flota Organizaţiei. Senzorii vizuali arată nave de război de prima linie; am identificat fregate, câteva crucişătoare, distrugătoare şi foarte multe nave comerciale apte de luptă.

Secţiuni largi din displayul situaţiei tactice se dizolvară în ecouri parazite galbene şi purpurii, când modulele de bruiaj electronic se desprinseră de şoimii-de-iad, activându-se imediat ce ieşiseră din raza de acţiune a efectului energetic. Şoimii-de-vid continuară să difuzeze informaţii despre navele stelare ce se materializau. Seninătatea era înconjurată acum de şaptezeci de şoimi-de-iad, iar o sută treizeci de nave adamiste erau dispuse de o parte şi cealaltă a ei.

Puntea din *Arikara* amuţise complet.

– Domnule amiral, vorbi Rhoecus, *Ilex* şi *Myoho* au plecat.

– Perfect, încuviinţă Meredith. Comandor Kroeber, te rog apelează flota inamică. Întreabă-i… Întreabă-i ce vor.

– Am înţeles, domnule amiral.

Calculatorul de situaţie tactică dataviză o alarmă.

– Lansări de viespi de luptă! strigă Lowie. Şoimii-de-iad au tras!

De la o distanţă aşa mică, bruiajul electronic nu putea ascunde de senzorii escadrilei lui Meredith rafala de jeturi de evacuare galbene ale rachetelor cu combustibil solid. Fiecare şoim-de-iad lansase câte cincisprezece viespi de luptă. Rachetele cu combustibilul solid consumat se separară când ţâşniră penajele orbitoare de foc de fuziune şi viespile începură să accelereze spre habitat cu douăzeci şi cinci *g.* Peste o mie de drone formau un laţ imens de lumină care se contracta rapid.

Programe tactice intrară în mod primar în nanonicele neurale ale lui Meredith. Teoretic aveau capacitatea de a respinge asaltul acela, după care ar fi rămas practic cu zero rezerve. Şi trebuia să ia o decizie imediat.

Era o situaţie lipsită de speranţe, în care instinctul lupta împotriva datoriei. Însă erau atacaţi cetăţeni ai Confederaţiei, iar pentru un Saldana datoria însemna instinct.

– Salvă defensivă integrală, comandă Meredith. Foc!

Viespi de luptă ţâşniră din tuburile lor de lansare din toate navele escadrilei. Platformele DS ale Seninătăţii lansară simultan. Pentru scurt timp, spaţiul din jurul carcasei habitatului încetă să mai fie vid absolut. Jeturi fierbinţi de vapori provenite de la evacuările a patru mii de viespi de luptă se deschiseră în evantai spre Seninătate, creând o nebuloasă vag irizată, copleşită de linii ameţitoare de ioni turcoaz şi chihlimbarii. Petale zdrenţuite de fulgere înfloriră din vârfurile tuturor zgârie-stelelor, ridicându-se în vârtejul haotic de instabil.

Şoimi-negri se înălţară de pe terasele de andocare ale Seninătăţii şi peste cincizeci dintre ei accelerară pentru a se alătura bătăliei. Programul de analiză tactică al lui Meredith începu să examineze probabilităţile de victorie. Apoi îi văzu pe câţiva dispărând în găuri-de-vierme. În adâncul inimii nu-i învinui.

– Am primit un mesaj, domnule amiral, anunţă ofiţerul de comunicaţii, din partea unui anume Luigi Balsmao, care afirmă că este comandorul flotei Organizaţiei. Ne transmite: „Predaţi-vă

şi alăturaţi-vă nouă, sau muriţi şi alăturaţi-vă nouă.”

– Un găozar melodramatic, mormăi Meredith. Te rog, înştiinţeaz-o pe Lordul Ruinelor – este şi decizia ei în aceeaşi măsură ca a mea. La urma urmelor, vor suferi supuşii ei.

– Căcat! Scuzaţi-mă, *domnule amiral!* Altă lansare de viespi de luptă. De data aceasta de la navele adamiste.

Sub comanda lui Luigi, toate cele o sută optzeci de nave stelare ale Organizaţiei traseră salve de câte douăzeci şi cinci de viespi de luptă fiecare. Propulsiile lor cu antimaterie le accelerară spre Seninătate la patruzeci *g.*

29

Steaua nu era suficient de importantă pentru a avea un nume. Almanahul astronomic al Marinei Confederaţiei o denumea simplu DRL0755-09-BG. Era de tip K mediu, cu emisie întunecată în extremitatea inferioară a spectrului portocaliu. Prima navă de cercetare care-i explorase planetele, în anul 2396, nu avusese nevoie de nici două săptămâni pentru a termina investigarea. Existau doar trei planete solide interioare, cu totul neremarcabile; niciuna terracompatibilă. Dintre cele două gigante gazoase exterioare, cea mai îndepărtată de stea avea diametrul ecuatorial de patruzeci şi trei de mii de kilometri, iar stratul exterior de nori verde-pal nu prezenta obişnuitele condiţii atmosferice furtunoase. Giganta gazoasă interioară stârnise pentru scurt timp interesul echipajului navei de cercetare. Diametrul său ecuatorial era de o sută cincizeci şi trei de mii de kilometri, fiind astfel mai mare ca Jupiter, şi planeta era colorată de numeroase benzi de furtuni feroce. Avea optsprezece sateliţi naturali, dintre care doi cu atmosfere de azot şi metan de înaltă presiune. Deşi interacţiunea complexă a câmpurilor lor gravitaţionale interzicea formarea oricărui sistem major de inele, totuşi pe orbitele lunilor mai mari se adunaseră cantităţi substanţiale de sfărâmături asteroidale.

Echipajul navei de cercetare apreciase că resursele abundente de minerale şi minereuri uşor accesibile aveau să atragă habitatele edeniste. Compania sa reuşise chiar să vândă la Jupiter rezultatele preliminare ale explorării. O dată în plus însă, mediocritatea lui DRL0755-09-BG acţionă împotriva sa. Giganta gazoasă reprezenta un amplasament bun pentru habitate, dar nu excepţional; edeniştii nu erau interesaţi, dacă nu exista şi o planetă terracompatibilă. DRL0755-09-BG fusese ignorată în următorii două sute cincisprezece ani, cu excepţia vizitelor intermitente ale navelor de patrulare ale Marinei Confederaţiei, care verificau dacă nu existau staţii de producere a antimateriei.

Când bateriile de senzori ale lui *Lady Mac* îi oferiră o panoramă vizuală a sistemului stelar sărăcăcios, Joshua se întrebă de ce-şi mai irosea timpul Marina.

Anulă imaginea şi privi în jurul punţii. Alkad Mzu era întinsă pe

una dintre cuşetele de acceleraţie libere, cu ochii strâns închişi, şi absorbea panorama externă. Monica şi Samuel pluteau în planul îndepărtat, ca întotdeauna. Joshua nu şi-i dorea pe punte, însă agenţiile nu erau dispuse s-o mai lase neobservată nicio clipă pe Mzu.

– Ce facem acum, dr. Mzu? întrebă el.

Urmase instrucţiunile lui Alkad, astfel că *Lady Mac* ieşise la o jumătate de milion de kilometri deasupra polului sudic al gigantei gazoase interioare, în apropierea frontierelor unduitoare ale enormei magnetosfere planetare. De aici aveau o vedere excelentă peste întregul sistem de sateliţi.

Alkad se foi pe cuşetă, fără să deschidă ochii.

– Configurează, te rog, antena navei pentru a emite cel mai puternic semnal posibil spre banda ecuatorială de o sută douăzeci şi cinci de mii de kilometri. Când eşti gata, îţi voi da codul pe care să-l transmiţi.

– Aceea era orbita de parcare a lui *Beezling?*

– Da.

– Bine. Sarha, pregăteşte, te rog, antena. Cred c-ar fi mai bine să prevezi o marjă de eroare de douăzeci de mii de kilometri la programarea fasciculului. Nu se poate şti în ce stare erau când au ajuns acolo. Dacă nu răspund, va trebui să lărgim baleierea până la satelitul cel mai îndepărtat.

– Am înţeles, căpitane.

– Dr. Mzu, întrebă Joshua, câţi oameni rămăseseră în nava aceea veche a voastră?

Alkad se desprinse de la fluxul de imagini care-i pătrundea în nanonicele neurale. N-ar fi vrut s-o facă. Acesta era locul, steaua reprezentată prin înşiruirea stupidă de alfanumerice pe care le purtase cu ea ca pe un talisman timp de treizeci de ani. Se gândise mereu că el o va aştepta aici; în deceniile scurse repetase un milion de fraze de deschidere, un milion de priviri iubitoare. Însă acum după ce sosise, după ce văzuse cu ochii ei steaua de un chihlimbariu-deschis, îndoiala o cuprindea aidoma degerăturilor. Toate celelalte aspecte ale planului lor disperat se transformaseră în praf şi pulbere din cauza sorţii şi a imperfecţiunilor omeneşti. Oare partea aceasta avea să fie realmente altfel? Un voiaj de doi ani-lumină şi jumătate, cu viteză sub-luminică. Cum spusese tânărul căpitan? „Imposibil.”

– Nouă, răspunse ea încet. Ar trebui să fie nouă. Este vreo

problemă?

– Nu. *Lady Mac* îi poate îmbarca pe toţi.

– E bine atunci.

– Te-ai gândit ce le vei spune?

– Poftim?

– Iisuse, dr. Mzu, planeta lor natală a fost distrusă, nu puteţi utiliza Alchimistul pentru răzbunare, morţii au început să cucerească treptat universul, iar ei îşi vor petrece restul vieţii închişi în Seninătate! Tu ai beneficiat de treizeci de ani în care să te obişnuieşti cu ideea Genocidului, plus vreo două săptămâni în care să te pregăteşti pentru posedaţi. Pentru ei este încă bunul şi vechiul an 2581 şi se află într-o misiune de luptă a Marinei. Crezi că vor accepta totul cu calm?

– Oh, Maică Maria!

O altă problemă, chiar înainte de a şti dacă ei supravieţuiseră.

– Antena este gata, anunţă Sarha.

– Mulţumesc, zise Joshua. Dr. Mzu, poţi dataviza codul în calculatorul de zbor. Iar după aceea începe să te gândeşti ce le vei spune. Şi gândeşte-te bine, fiindcă n-o voi apropia pe *Lady Mac* de o navă înarmată cu antimaterie care nu-i extrem de încântată să mă vadă.

Codul lui Mzu fu emis de *Lady Macbeth* într-un evantai subţire de radiaţii de microunde. Sarha monitoriză operaţia, pe când descria lent traiectoria orbitală stabilită. Nu primi un răspuns imediat – nici nu se aşteptase la aşa ceva. Îngădui fasciculului să mai descrie două baleieri, după care îl trecu pe un cerc nou, aflat imediat în exteriorul primului.

Avură nevoie de cinci ore până să primească un răspuns. Încordarea şi anticipaţia care dominaseră puntea în primele treizeci de minute dispăruseră de mult. Ashly, Monica şi Voy se aflau în chicinetă şi pregăteau pliculeţe cu hrană, când o steluţă verde artificială apăru pe displayul afişat de calculatorul de zbor în nanonicele neurale ale Sarhei. Programe de analiză şi discriminare se activară, filtrând ţiuiturile radio permanente ale gigantei gazoase, pentru a focaliza pe semnal. Două tije auxiliare glisară din carcasa lui *Lady Macbeth* şi depliară plase receptoare mari, din mai multe elemente şi pe spectru larg, care să suplimenteze antena principală de comunicaţii.

– Da, rosti femeia, acolo este cineva. Semnal slab, dar constant. Cod de răspuns de transponder BAC standard, dar fără

numărul de înmatriculare al navei. Se găseşte pe o orbită eliptică, nouăzeci şi unu pe o sută şaptezeci de mii de kilometri, înclinarea patru grade. În momentul acesta se află la nouăzeci şi cinci de kilometri deasupra atmosferei superioare.

Un icnet înăbuşit în mod straniu o făcu să abandoneze displayul calculatorului de zbor pentru a privi puntea.

Întinsă pe cuşeta ei de acceleraţie, Alkad Mzu avea toţi muşchii nefiresc de încordaţi. Nanonicele neurale se străduiau din răsputeri să-i cenzureze limbajul corpului prin comenzi prioritare asupra nervilor. Sarha văzu totuşi peste ochii injectaţi ai femeii o peliculă de lichid care se îngroşa treptat. Când ea clipi, picături infime se desprinseră şi plutiră prin compartiment.

– Impresionant, dr. Mzu! fluieră Joshua. Vechii tăi colegi de echipaj au sânge-n ei, trebuie să recunosc.

– Sunt vii! strigă Alkad. Oh, Maică Maria, sunt vii!

– *Beezling* a ajuns până aici, rosti Joshua cât mai sec cu putinţă. Haide să nu sărim la concluzii, până nu ştim toate faptele. Deocamdată nu avem decât semnalul unui transponder. Ce ar trebui să se întâmple în continuare – căpitanul iese din tau-zero?

– Da.

– Perfect. Sarha, continuă monitorizarea lui *Beezling.* Beaulieu şi Liol, vă rog să reveniţi la configuraţia de zbor. Dahybi, alimentează nodurile; dacă ceva nu merge bine, vreau să fim pregătiţi să efectuăm un salt.

Începu să traseze un vector care să-i ducă la *Beezling.*

Propulsia triplă cu fuziune a lui *Lady Mac* se activă şi crescu iute acceleraţia până la trei *g.* Nava urmă un arc aplatizat deasupra gigantei gazoase, coborând spre penumbră.

– Modificare de semnal, anunţă Sarha. Acum este mult mai puternic, dar continuă să fie emisie omnidirecţională – nu focalizează pe noi. Soseşte un mesaj, exclusiv AV.

– Gata, dr. Mzu, zise Joshua. Eşti în direct. Fii convingătoare.

Continuau să fie la patru sute cincizeci de mii de kilometri depărtare de *Beezling,* ceea ce producea un defazaj temporal stânjenitor. Apăsată pe spate în cuşeta ei, Alkad putu mişca doar ochii într-o parte, privind în sus la holoecranul care se înclină din plafon deasupra ei. O pâclă magenta se rarefie şi-i arătă puntea lui *Beezling.* Părea ca şi cum o echipă de recuperatori răscolise locul: console fuseseră deschise cu forţa şi arătau măruntaie

electronice din care lipseau plăcile de circuite, panourile murale fuseseră îndepărtate şi expuneau maşinării pe jumătate demontate. Toate suprafeţele erau acoperite de chiciură murdară, care semăna cu un colb sur şi sporea aspectul de dezordine. De-a lungul anilor, bucăţi de ambalaje, ştifturi, unelte mici, obiecte de îmbrăcăminte şi alte mărunţişuri şi gunoaie din navă se prinseseră de locurile în care se opriseră din plutire, astfel încât lăsau impresia unor crisalide anorganice încremenite în actul metamorfozei. Umbre stranii, ascuţite, se suprapuneau prin compartiment, completând imaginea de anarhie gotică. Exista o singură sursă de iluminat: un tub subţire de lumină de avarie, purtat de cineva în costum IIS.

– Sunt căpitanul Kyle Prager. Calculatorul de zbor raportează că am receptat codul nostru de activare. Alkad, îmi doresc să fii tu. Recepţionezi mesajul ăsta? Mi-au rămas foarte puţini senzori funcţionali. La dracu’, mi-au rămas foarte puţine elemente funcţionale în sine!

– Te-am recepţionat, Kyle, spuse Mzu. Şi sunt într-adevăr eu, Alkad. Am venit după voi. Am promis c-o voi face.

– Maică Maria, asta eşti chiar tu, Alkad? Imaginea pe care o receptez este slabă, arăţi… diferit.

– Sunt bătrână, Kyle. Acum sunt foarte, foarte bătrână.

– N-au trecut decât treizeci de ani, dacă nu cumva relativitatea este mai stranie decât crezuserăm noi.

– Kyle, te rog, Peter este acolo? A supravieţuit?

– Da, este aici şi este bine.

– Maria Atotputernică! Eşti sigur?

– Da. Tocmai i-am verificat modulul tau-zero. Şase dintre noi au supravieţuit.

– Numai şase? Ce s-a-ntâmplat?

– Acum doi ani l-am pierdut pe Tane Ogilie, după ce a ieşit în spaţiu să lucreze la tubul propulsiei. Trebuia reparat înainte de a decelera pe orbita asta; în douăzeci şi opt de ani au apărut multe defecţiuni la sisteme. Necazul este că acum toată unitatea de antimaterie este foarte radioactivă. Nici chiar armura nu l-a putut proteja de primirea unei doze letale.

– Maică Maria, îmi pare atât de rău… Şi ceilalţi doi?

– Cum spuneam, am avut multe defecţiuni la sisteme. Tau-zero te poate păstra în stază perfectă, dar propriile lui componente se uzează. S-a întâmplat la un moment dat în timpul

voiajului, însă am descoperit-o doar când am ieşit ca să-ncepem decelerarea. Amândoi s-au sinucis.

– Înţeleg, rosti femeia cu glas tremurat.

– Ce s-a-ntâmplat, Alkad? Nu porţi vreo uniformă cunoscută a Marinei garissane.

– Omutanii au făcut-o, Kyle, exact aşa cum crezusem noi că vor face… Nemernicii n-au ezitat.

– Cât de rău este?

– Cel mai rău. Şase distrugătoare de planete.

Joshua îşi anulă legătura cu circuitul de comunicaţii, revenind cu atenţia la detaliile mai prozaice ale zborului navei. Existau unele lucruri pe care nu dorea să le audă, de pildă reacţia unui om căruia i se spune că planeta natală i-a fost distrusă.

Senzorii lui *Lady Mac* acumulau încetişor mai multe informaţii despre *Beezling,* îngăduind calculatorului de zbor să precizeze poziţia navei de război faţă de estimarea iniţială aproximativă a Sarhei. Emisiile magnetice şi electromagnetice violente ale gigantei gazoase le îngreunau activitatea. Chiar şi atât de sus deasupra atmosferei exterioare, spaţiul era o supă ionică groasă, aglomerată de curenţi energetici severi, care reduceau eficienţa senzorilor.

Joshua modifică de câteva ori vectorul de zbor, pe măsură ce primi cifre noi. *Lady Mac* înaintase de acum mult deasupra feţei întunecate, iar vârtejul de particule din jurul fuzelajului anterior strălucea trandafiriu slab, când nava era zguduită prin magnetosfera planetei. Făceau ravagii prin circuitele de susţinere.

Beaulieu şi Liol datavizau rafale de instrucţiuni pentru a limita căderile şi a readuce sistemele în stare operaţională. Joshua monitoriză activitatea lui Liol şi nu găsi nicio eroare. Avea să fie un bun membru de echipaj. „I-aş putea oferi postul lui Melvyn, dar mândria nu i-ar îngădui niciodată să accepte. Trebuie să existe un mod prin care să putem rezolva situaţia asta.”

Reveni cu atenţia la legătura de comunicaţii. După şocurile primite, Kyle Prager nu reacţiona bine la vestea că Mzu căzuse la înţelegere cu agenţiile şi cu Ione.

– Ştii că nu-l pot preda nimănui altcuiva, spuse bărbatul. Nu trebuia să-i fi adus aici, indiferent ce ai fi convenit cu ei.

– Şi să vă las să putreziţi? replică Alkad. N-aş fi putut face asta. În niciun caz cu Peter aici.

– De ce nu? Existau planuri şi pentru eventualitatea asta. Am fi distrus Alchimistul şi am fi apelat Marina Confederaţiei, cerându-i ajutorul. O ştii prea bine. Cât despre aiureala cu morţii care au înviat…

– Maică Maria! Abia îţi putem recepţiona semnalul, şi asta fiindcă am ştiut unde să caut. În ce stare veţi fi peste cinci ani? În plus, s-ar putea să nici nu mai existe Confederaţia peste cinci luni, nu mai vorbesc de cinci ani!

– Mai bine aşa decât să riscăm ca alţii să înveţe cum să construiască un Alchimist.

– De la mine n-o va învăţa nimeni.

– Bineînţeles că nu, dar acum, când s-a aflat despre existenţa lui, există enorm de multe tentaţii pentru guverne.

– Despre existenţa lui s-a aflat de treizeci de ani şi tehnologia respectivă a rămas tot secretă. Misiunea aceasta de salvare are scopul de a rezolva şi ultimul căpeţel deşirat.

– Alkad, ceri prea multe. Îmi pare rău, dar răspunsul meu este „nu”. Dacă încercaţi să faceţi joncţiune cu noi, o să dezactivez incintele delimitatoare. Ne-a mai rămas ceva antimaterie.

– Nu! ţipă Alkad. Peter este la bord!

– Atunci rămâneţi departe.

– Căpitane Prager, sunt căpitanul Calvert. Aş dori să ofer o soluţie simplă.

– Te rog, fă-o, răspunse Prager.

– Lansează Alchimistul în giganta gazoasă şi vă vom prelua imediat după aceea. Fiindcă, îţi garantez, eu n-o să mă apropii în niciun caz de *Beezling* cu genul ăsta de ameninţare plutindu-mi deasupra capului.

– Mi-ar plăcea s-o pot face, căpitane, dar verificarea vehiculului purtător al Alchimistului va dura destul. Apoi trebuie reîncărcată antimateria. Şi chiar dacă toate astea vor funcţiona, voi aţi putea să-l interceptaţi.

– Căpitane, acesta mi se pare un caz foarte nesănătos de paranoia.

– Însă care mă ţine în viaţă de treizeci de ani.

– În regulă, atunci ascultă-mă! Dacă noi am fi posedaţi sau am dori pur şi simplu să punem mâna pe tehnologia Alchimistului, nici măcar n-am fi venit aici. O avem deja pe dr. Mzu. Eşti militar şi ştii că există o sumedenie de moduri prin care informaţiile pot fi extrase de la cei necooperanţi. Şi cu siguranţă n-am fi introdus

o poveste nebună ca a posedaţilor, pentru a zăpăci totul. Însă nu suntem posedaţi şi nici măcar nu vă suntem ostili, aşa că ţi-am spus adevărul. Uite ce-ţi sugerez. Dacă tot nu eşti convins că dorim să punem capăt ameninţării reprezentate de Alchimist, dă-i drumul şi fii kamikaze.

– Nu! ţipă Alkad.

– Linişte, dr. Mzu. Mai întâi însă, căpitane, pune-l pe acest Peter Adul într-un costum spaţial, scoate-l prin ecluză şi lasă-ne să-l recuperăm. Lui nu i se poate îngădui să moară, întrucât el ştie cum poate fi construit un Alchimist. Dacă moare, va ajunge la posedaţi. Protecţia împotriva scurgerii respective de informaţii tehnologice face de asemenea parte din îndatorirea ta. După ce-l aducem la bord, o să vă fac eu însumi praf, dacă asta trebuie.

– Ai face-o, nu-i aşa? întrebă Prager.

– Iisuse, ba bine că nu! După câte am suferit în urmărirea lui Mzu, va fi o plăcere să termin totul aşa cum se cuvine.

– Poate că de vină este semnalul foarte prost pe care-l receptez, dar pari foarte tânăr, căpitane Calvert.

– Comparativ cu majoritatea căpitanilor de nave stelare, probabil că sunt. În acelaşi timp, sunt şi unica opţiune pe care o ai. Fie mori, fie vii cu mine.

– Kyle, îl imploră Alkad, în numele Mariei!

– Perfect. Căpitane Calvert, poţi să faci joncţiunea cu *Beezling* şi să-mi preiei echipajul. După aceea *Beezling* va fi sabordată cu Alchimistul la bord.

Joshua auzi deodată pe cineva de pe punte expirând profund.

– Mulţumesc, căpitane.

– Hristoase, ce mai încăpăţânat nerecunoscător! se lamentă Liol. Asigură-te că-i percepi un onorariu zdravăn pentru salvare, Josh.

– Se pare că ăsta-i răspunsul final la întrebarea care ne frământa, chicoti Ashly. E clar că eşti un Calvert, Liol.

Beezling era într-o stare jalnică şi realitatea aceea deveni tot mai evidentă în decursul apropierii finale a lui *Lady Mac,* când se ridicară înapoia navei de pe o orbită mai joasă. Ambele nave se aflau acum adânc în interiorul penumbrei, deşi gigantica seceră alb-portocalie dinaintea căreia fugeau continua să reverse peste ei o strălucire coronală superbă. Era suficient pentru ca senzorii vizuali ai lui *Lady Mac* să ofere o imagine detaliată, deşi mai aveau încă zece kilometri până acolo.

Aproape toate plăcile de pe sfertul inferior al fuzelajului navei de război lipseau şi în jurul tuburilor de propulsie mai rămăsese acum doar o configuraţie simplă de petale argintii. Structura hexagonală de rezistenţă se vedea limpede, dezvăluind segmente negre şi de crom mătuit de maşini. Unele unităţi proveneau în mod evident din altă parte, ridicându-se prin centrul hexagoanelor în care fuseseră inserate în grabă pentru a suplimenta sau spori componentele originale. De la partea mediană spre bot, fuzelajul era relativ intact. Rămăsese foarte puţină spumă protectoare, doar câteva petice de solzi negri ca de zgură. Cicatricele argintii lungi ce brăzdau siliciul monolegat, închis la culoare, povesteau despre multiple impacturi de particule. Sute de cratere mici se zăreau acolo unde generatoarele pentru legături moleculare ale fuzelajului suferiseră supraîncărcări localizate, ca şi găuri ale căror vapori şi şrapnele fuseseră absorbite de modulele sau rezervoarele aflate imediat dedesubt. Nu supravieţuise niciuna dintre bateriile delicate de senzori. Doar două panouri de termopurjare erau extinse şi serios deteriorate; dintr-unul lipsea o bucată mare, părând ca şi cum ar fi fost realmente muşcat.

– Detectez o emisie magnetică puternică, rosti Beaulieu pe când străbăteau ultimul kilometru, însă activitatea termică şi cea electrică sunt minime. Cu excepţia unui generator de fuziune auxiliar şi a trei incinte delimitatoare, *Beezling* este practic inertă.

– Nu se înregistrează nici activităţi de propulsie, anunţă Liol. A început deja să se rotească – perioada este de opt minute şi nouăsprezece secunde.

Joshua verifică întoarcerea radar şi calculă un vector în jurul navei vechi şi avariate, astfel încât să poată ajunge la ecluza ei.

– Pot să andochez şi să vă stabilizez, îi datavіză căpitanului Prager.

– N-ar avea rost, răspunse Prager. Ecluza pneumatică ne-a fost perforată de impacturile particulelor şi oricum mă îndoiesc că elementele de fixare ar mai funcţiona. Dacă păstrezi pur şi simplu poziţia, ne vom transborda în costume spaţiale.

– Am înţeles.

– Căpitane, spuse Beaulieu, două propulsii cu fuziune. Sunt pe vector de interceptare.

– Iisuse!

Joshua accesă senzorii. Jumătate din imagine era un ocean spectral de culoarea caisei, iluminat de aurorele boreale de dimensiuni planetare ce pluteau senin deasupra lui. Cerul nopţii care se arcuia peste toate era un planetariu perfect, un dom de stele pe care nu se mişcau decât lunile micuţe ce goneau pe orbitele lor stabile. Pictograme roşii încadrau două dintre stelele cele mai strălucitoare, aflate imediat în exteriorul eclipticii. Când Joshua comută pe infraroşu, stelele acelea deveniră sclipitoare. Linii vectoriale purpurii înmuguriră din ele, proiectându-şi traiectoriile către *Lady Mac.*

– Distanţa aproximativ două sute de mii de kilometri, spuse Beaulieu şi glasul ei sintetizat sună complet nepăsător. Cred că pot confirma amprentele propulsiilor: vechile noastre prietene *Urschel* şi *Raimo.* Ambele evacuări de plasmă prezintă instabilităţi similare. Dacă nu sunt ele însele defecte, atunci cu certitudine la bord se găsesc posedaţi.

– Păi, cine alţii? mormăi Ashly nemulţumit.

Alkad privi în jur cu disperare, încercând să stabilească un contact vizual cu echipajul. Toţi se uitau la Joshua, care zăcea întins pe cuşetă, cu ochii închişi şi fruntea încreţită în cute paralele perfect distincte, în vreme ce se încrunta concentrat.

– Ce mai aştepţi? întrebă ea. Ia supravieţuitorii la bord şi fugi! Navele acelea sunt prea departe ca să ne ameninţe.

Sarha gesticulă nervos din braţ.

– Deocamdată sunt departe, rosti ea cu glas scăzut, dar asta nu va mai dura mult. Iar noi suntem prea aproape de giganta gazoasă ca să efectuăm un salt. Ne-ar trebui o distanţă suplimentară de o sută treizeci de mii de kilometri. Cu alte cuvinte, să fim acolo sus, unde sunt exact navele alea. Ceea ce-nseamnă că nu putem accelera drept în sus, pentru că am intra drept în ele.

– Şi… ce facem atunci?

Sarha arătă cu degetul spre Joshua.

– O să ne spună el. Dacă există vreun vector de ieşire de aici, Joshua îl va găsi.

Alkad fu surprinsă de respectul evident al femeii, de obicei uşor iritabilă. Pe de altă parte însă, tot echipajul îşi privea căpitanul cu genul de speranţă mută care îi înconjura de obicei pe sfinţi. Atmosfera avu asupra lui Alkad un efect neaşteptat de stinghereală.

Ochii lui Joshua se deschiseră brusc.

– Avem o problemă, anunţă el sumbru. Altitudinea lor le oferă avantaj tactic prea mare. Nu pot găsi un vector. Colţul gurii îi coborî, săpând o gropiţă de regret. De data asta nu mai există nici măcar un punct Lagrange convenabil. Şi oricum n-aş risca o manevră de genul acela, în niciun caz aşa aproape de o gigantă gazoasă atât de mare.

– Foloseşte efectul de praştie, zise Liol. Plonjează direct spre giganta gazoasă şi efectuează saltul de cealaltă parte a ei.

– Asta înseamnă parcurgerea unei distanţe de peste trei sute de mii de kilometri. *Lady Mac* poate accelera mai puternic decât navele Organizaţiei, dar nu uita că ele au viespi de luptă cu antimaterie. Noi nu vom ajunge niciodată la patruzeci şi cinci *g.*

– Hristoase!

– Beaulieu, trimite-le un fascicul de comunicaţii, spuse Joshua. Dacă ne răspund, întreabă-le ce doresc. Ştim prea bine răspunsul, dar aş dori măcar să aud confirmarea.

– Da, căpitane.

– Dr. Mzu, ce zici dacă am trage cu Alchimistul în ele?

– Nu poţi, răspunse simplu femeia.

– Iisuse, nu-i momentul să fim principiali. Nu-nţelegi? N-avem altă cale de scăpare. Niciuna! Arma aia este unicul avantaj care ne-a mai rămas. Dacă nu-i distrugem, vor pune mâna pe tine şi pe Peter.

– Căpitane, aici nu-i vorba despre principii. Lansarea Alchimistului împotriva unor nave stelare este o imposibilitate fizică.

– Iisuse!

Nu putea crede aşa ceva, totuşi Alkad părea destul de speriată. Intuiţia îl convinse că-i spunea adevărul. Programul de navigaţie continua să producă vectori de zbor. Calcule de forţă brută, care testau toate probabilităţile imaginabile pentru a găsi una care le-ar fi îngăduit să scape. Traiectoriile pâlpâiau, apărând şi dispărând cu viteză subliminală, fulgere purpurii miniaturale ce-i trosneau în interiorul capului. „Adaugă manevre imprevizibile, efecte de praştie pe lângă sateliţi, puncte Lagrange… Roagă-te!” Zadarnic. Fregatele Organizaţiei îi dejucaseră toate planurile. Unica lui speranţă fusese Alchimistul, o superarmă de distrugere, o bombă nucleară pentru a nimici două furnici.

„Am ajuns atât de aproape, încât pot să văd realmente nava în care se află. Nu pot să pierd acum, nu cu miza asta!”

– Dr. Mzu, vreau să ştiu exact ce face Alchimistul tău şi cum o face. Pocni din degete spre Monica şi Samuel: Voi rămâne în Seninătate dacă vom supravieţui azi, dar trebuie să ştiu!

– Dumnezeule, Calvert, spuse Monica, voi sta şi eu cu tine dacă asta-i necesar, numai scoate-ne de aici!

– Joshua, n-o poţi face, rosti Sarha.

– Dă-mi o alternativă. Capătă votul lui Liol. El va fi căpitan atunci.

– Eu sunt membru de echipaj, Josh. Asta-i nava ta.

– Abia acum mi-o spui… Datavizează fişierul, dr. Mzu. Imediat, te rog!

Informaţiile îi umplură mintea odată cu sosirea fişierelor. Fundamente teoretice, aplicare practică, construcţie, lansare, parametri operaţionali. Toate impecabil indexate cu referinţe încrucişate utile. Planurile uciderii unei stele; ba chiar, cu dezvoltare suficientă, a unei galaxii întregi, ba chiar… Joshua reveni instantaneu la aspectele operaţionale. Introduse câteva cifre în ecuaţiile simple şi reci ale lui Mzu.

– Iisuse, deci n-a fost doar un zvon! Eşti realmente periculoasă, nu-i aşa, dr. Mzu?

– Poţi face ceva? întrebă Monica.

Abia se abţinuse să nu urle la el, să-l smulgă din complezenţa aceea care o scotea din minţi.

Joshua îi făcu cu ochiul.

– Bineînţeles. Uite cum stă treaba, am avut necazuri în complexul fierbergului, fiindcă ăla nu era teritoriul meu. Pe când ăsta este. În spaţiu, noi învingem.

– Vorbeşte serios? se întoarse Monica spre ceilalţi de pe punte.

– Oh, da, încuviinţă Sarha. Dacă cineva este ostil faţă de *Lady Mac,* se sfarmă pur şi simplu de ego-ul lui.

*

Pentru Louise, High York era greu de descifrat. Pe toată durata fazei de apropiere a navei, coloana AV din salonul *Jamranei* îşi trimise imaginea prin nervul optic al fetei. Nu exista nicio culoare, spaţiul era atât de negru, încât ea nu putea zări nici măcar stelele. Asteroidul diferea de cilindrul dăltuit al lui Phobos, fiind o bucată neregulată, cenuşie, pe care senzorii

navei nu păreau în stare s-o focalizeze ca lumea. Artefacte mecanice răsăreau sub toate unghiurile din suprafaţa presărată cu cratere de impact, deşi Louise nu putea fi sigură dacă aprecia corect scara de mărime. În caz afirmativ, depăşeau cele mai mari vapoare care navigaseră vreodată pe oceanele Norfolkului.

Fletcher se afla în acelaşi salon şi din puţinele comentarii pe care le făcea, era clar că înţelegea din imaginea aceea încă şi mai puţin decât Louise.

Genevieve era, desigur, în cabina ei şi se juca pe blocul procesor. Găsise o pereche de suflet într-unul dintre verişorii mai mici ai lui Pieri şi amândoi se închideau ore în şir pentru a lupta cu batalioanele de Jachete-verzi din Trafalgar, ori pentru a face puzzle-uri de topologie cvadridimensională. Louise nu era pe deplin încântată de noul hobby al surorii ei, dar pe de altă parte era mulţumită că scăpase de sarcina de a o distra pe durata călătoriei.

Spaţioportul discoidal al lui High York traversă imaginea AV, eclipsând asteroidul. Un ţiuit ascuţit vibră prin pereţii salonului şi *Jamrana* pluti spre înainte. Nu se zărea totuşi nici urmă de Pământ, iar Louise abia aşteptase imaginea aceea. Era sigură că Pieri i-ar fi aliniat un senzor spre planetă, dacă i-ar fi cerut-o, dar în clipele acestea toată familia Bushay era implicată în procedura de andocare.

Tânăra îi ceru blocului procesor o actualizare a apropierii lor şi studie afişarea care-i apăru pe ecran în timp ce accesa calculatorul de zbor al navei.

– Patru minute până la andocare, rosti ea.

Asta presupunând că interpretase corect tabelele de cifre şi liniile colorate.

Petrecuse o parte mare a călătoriei lucrând cu programele de îndrumare ale blocului, până izbutise să se descurce cu modurile sale de operare esenţiale şi cu displayul. Nu trebuia să ceară ajutorul nimănui pentru gestionarea pachetelor nanonice medicale şi putea monitoriza continuu sănătatea fătului, ceea ce-i conferea o senzaţie de bine. Mare parte din viaţa în Confederaţie se învârtea în jurul utilizării curente a electronicelor.

– De ce eşti atât de tulburată, lady Louise? întrebă Fletcher. Voiajul nostru ia sfârşit. Prin mila Domnului, am triumfat o dată în plus în faţa împrejurărilor celor mai potrivnice. Am revenit pe

bunul Pământ, leagănul omenirii. Deşi mă tem de ceea ce mă aşteaptă, nu pot să nu mă veselesc înaintea ajungerii noastre acasă.

– Nu sunt tulburată, protestă ea neconvingător.

– Haide, lady…

– Bine. Uite care-i treaba, nu-i vorba despre sosirea aici, pentru că sunt realmente încântată că am reuşit. Bănuiesc că-i o prostie din partea mea, dar mă simt liniştită că am ajuns pe Pământ. Este o planetă veche şi foarte puternică, iar dacă oamenii vor fi în siguranţă undeva, locul acela nu poate fi decât Pământul. În acelaşi timp însă, asta e şi problema. Mă tulbură ceva ce a zis Endron despre Pământ.

– Ştii bine că dacă te pot ajuta, o voi face.

– Nu. Nu-i ceva cu care să mă poţi ajuta. Ăsta-i necazul! Endron mi-a spus că nu vom putea trece prin spaţioportul High York, pentru că acolo vor fi inspecţii şi examinări foarte, foarte stricte. Nu va semăna nici pe de parte cu sosirea la Phobos. Şi tot ce am auzit de la Pieri îi confirmă spusele. Îmi pare rău, Fletcher, nu cred că vom reuşi… realmente nu cred.

– Totuşi, trebuie să reuşim, răspunse el încet. Mişelul acela de Dexter nu poate să învingă. Dacă aşa se va cuvine, mă voi preda şi-i voi înştiinţa pe conducătorii Pământului.

– Nu, nu, Fletcher, nu poţi face asta! Nu vreau să fii rănit.

– Încă ai îndoieli în privinţa mea, lady Louise. Îţi zăresc inima plângând de durere şi asta este un izvor de suferinţă pentru mine.

– Nu mă îndoiesc de tine, Fletcher. Atât doar că… Dacă noi nu putem trece, nici Quinn Dexter nu va putea. Asta ar însemna că întreaga noastră călătorie a fost în zadar. Urăsc ideea asta.

– Dexter este mai puternic decât mine, lady. Păstrez destul de limpede amintirea aceea amară. De asemenea, este mai şiret şi mai nemilos. Dacă în platoşa bravilor stăpâni ai porturilor Pământului există chiar şi o singură ştirbitură, el o va găsi.

– Cerurilor, sper să nu fie aşa! Quinn Dexter în libertate pe Pământ este o idee prea oribilă!

– Da, lady Louise.

Degetele lui le strânseră pe ale fetei pentru a-şi sublinia hotărârea – ceva ce făcea arar, întrucât se ferea de contactul fizic cu oamenii. Era aproape ca şi cum s-ar fi temut să nu se contamineze.

– De aceea trebuie să-mi juri că, dacă mă voi poticni în misiunea mea, vei prelua torţa şi vei merge mai departe. Întreaga lume trebuie avertizată asupra intenţiilor diabolice ale lui Quinn Dexter. Şi dacă este posibil, trebuie de asemenea s-o cauţi pe această Banneth, despre care vorbeşte cu atâta duşmănie. Înştiinţeaz-o despre prezenţa lui, subliniază pericolul cu care se va confrunta.

– Voi încerca, Fletcher, realmente voi încerca. Îţi promit.

Fletcher era pregătit să-şi sacrifice noua viaţă şi sănătatea mintală eternă pentru a-i salva pe alţii. Prin comparaţie, propriul ei ţel de a ajunge la Joshua părea meschin şi egoist.

– Ai grijă când debarcăm, îi reaminti ea.

– Lady Louise, îmi pun încrederea în bunul Dumnezeu. Iar dacă mă vor prinde…

– Nu te vor prinde!

– Oh, oare cine îmbrăţişează acum o bravură firavă? Din câte îmi amintesc, tu ai fost cea care m-a vestit despre ce se ascunde lângă drumul care se întinde în faţă.

– Ştiu…

– Iartă-mă, lady. Văd că, o dată în plus, cumpănirea mea lasă de dorit.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, Fletcher. Nu pe mine mă vor pune în tau-zero.

– Da, lady, mărturisesc că posibilitatea aceea mă înfioară. În inima mea ştiu că nu voi dăinui mult în asemenea temniţă neagră.

– Te voi scoate eu, făgădui fata. Dacă te vor pune în tau-zero, voi decupla modulul sau voi face eu ceva. Pot angaja avocaţi. Se bătu cu palma peste buzunarul de la piept al uniformei-combinezon, pipăind conturul discului de credit Banca Joviană: Am bani.

– Să nădăjduim că se vor dovedi îndestulători, lady Louise.

Ea îi aruncă un surâs despre care spera că era strălucitor, anunţând că totul era pus la punct. Viaţa mergea înainte.

Jamrana vibră, dislocând din locurile lor mărunţişuri şi obiecte uşoare. Prin puţul scării centrale răsunară zăngănituri, când elementele de andocare ale spaţioportului se fixară.

– Ciudat, rosti Louise.

Afişajul de pe ecranul blocului suferea o schimbare drastică.

– S-a întâmplat ceva, lady?

– Nu cred. Doar e ciudat, asta-i tot. Dacă am citit corect aici, căpitanul a cedat spaţioportului accesul total la calculatorul de zbor. Se rulează nişte programe de diagnoză comprehensive, care-i verifică pe toţi cei de la bord.

– Este ceva rău?

– Nu sunt sigură.

Louise se încordă şi privi în jur, sfioasă. Îşi drese vocea.

– Accesează de asemenea şi videocamerele din interior. Ne privesc.

– Aha.

– Haide, Fletcher. Acum trebuie să ne pregătim de plecare.

– Da, doamnă, sigur că da.

Reintrase fără să clipească în rolul unui servitor de pe domeniu. Louise speră că videocamerele nu aveau să-i sesizeze surâsul furiş când se împinse cu vârfurile picioarelor în punte.

Cabina Genevievei era plină de cuburi de lumină de câte zece centimetri, fiecare de altă culoare. În ele erau întemniţate creaturi mici, ca şi cum ar fi fost cuşti din sticlă colorată. Proiecţia încremeni când Louise activă uşa, iar melodia rock a fundalului sonor se stinse.

– Gen! Ar fi trebuit să fi-mpachetat bagajele. Am ajuns, ştii bine!

Surioara o privi cu ochi obosiţi şi injectaţi prin păienjenişul transparent.

– Tocmai am dezarmat opt războinici trogolois ai contra-programului. Până acum n-am mai ajuns atât de departe.

– Bravo ţie! Acum strânge-ţi lucrurile, pentru că te poţi juca şi mai târziu. Plecăm!

Chipul Genevievei se întunecă deodată de împotrivire bosumflată.

– Nu-i corect! Întotdeauna trebuie să plecăm din locuri interesante, imediat ce am sosit.

– Pentru că noi călătorim, prostuţo. Peste două săptămâni vom ajunge la Seninătate, iar atunci n-ai decât să-ţi faci rădăcini şi din punctul meu de vedere să-ţi iasă frunze şi prin urechi.

– De ce nu putem rămâne în navă? Posedaţii nu pot intra, dacă noi zburăm pe deasupra.

– Fiindcă nu putem zbura pe deasupra la infinit.

– Nu-nţeleg…

– *Gen,* fă aşa cum ţi-am spus! Închide jocul şi strânge-ţi

bagajele. Imediat!

– Tu nu eşti mama.

Louise o fulgeră cu privirea. Masca de încăpăţânare a Genevievei colapsă şi fata începu să plângă în hohote.

– Of, Gen…

Louise străbătu iute spaţiul îngust şi o prinse în braţe. Comandă blocului procesor să decupleze, şi cărămizile sclipitoare pâlpâiră, se transformară în picături de rouă scânteietoare, apoi dispărură complet.

– Vreau acasă! hohoti Genevieve. Acasă la Cricklade, nu în Seninătate!

– Îmi pare rău, vorbi Louise încetişor alinând-o. Nu prea m-am ocupat de tine în călătoria asta, nu-i aşa?

– Tu ai destule lucruri pentru care să-ţi faci griji.

– Când ai dormit ultima dată?

– Azi-noapte.

– Hmmm…

Louise puse un deget sub bărbia surorii sale şi-i ridică faţa, studiindu-i liniile întunecate de sub ochi.

– Nu prea pot dormi în imponderabilitate, mărturisi Genevieve. Mă gândesc întruna că o să cad şi mi se-nfundă gâtul. E groaznic!

– O să tragem la un hotel din High York care să fie la nivelul de sol al biosferei. Atunci vom putea dormi amândouă într-un pat adevărat. Ce zici?

– Da, aşa-i bine.

– Aşa te vreau. Ia imaginează-ţi dacă ne-ar putea vedea acum doamna Charlsworth. Două fiice nemăritate ale unui latifundiar, care călătoresc fără bone şi sunt pe punctul de a vizita Pământul cu arcologiile lui decadente.

Genevieve încercă să surâdă.

– Ar lua foc.

– Să ştii tu!

– Louise, cum o să duc blocul ăsta înapoi acasă? Zău că nu mai vreau să renunţ la el.

Louise răsuci în mâini unitatea subţire şi nevinovată.

– Am scăpat de posedaţi şi am zburat prin jumătate de galaxie, nu-i aşa? Doar nu crezi că introducerea prin contrabandă a obiectului ăstuia pe Cricklade ar fi o problemă pentru unele ca noi, da?

– Nu, nu. Lui Genevieve îi reveni brusc moralul: Toate vor fi moarte de invidie când o să ne-ntoarcem. Abia aştept să-i văd faţa Janei Walker, când o să-i spun c-am fost pe Pământ. Ea bate câmpii mereu despre cât de exotice sunt vacanţele familiei ei pe Insula Melton.

Louise îşi sărută sora pe frunte şi o îmbrăţişă cu căldură.

– Haide, împachetează. În cinci minute ne-ntâlnim la ecluză.

Mai rămăsese un ultim moment stânjenitor. Toată familia Bushay se strânsese la ecluza din vârful secţiunii de susţinere biotică pentru a-şi lua rămas-bun. Pieri era sfâşiat între disperare şi necesitatea de a se controla în faţa părinţilor şi a grupului mare de fraţi şi surori. Izbuti un sărut platonic pe obrazul Louisei, lipindu-se de ea mai mult decât ar fi fost necesar.

– Mai putem face un tur împreună? mormăi el.

– Aşa sper, îi zâmbi fata. Să vedem cât de mult voi rămâne aici, nu?

El încuviinţă, îmbujorându-se puternic.

Louise porni înainte prin tubul ecluzei, cu geanta de zbor prinsă în spate aidoma unei raniţe. Un bărbat plutea imediat dincolo de trapa din capătul opus, îmbrăcat într-o tunică smarald-deschis, cu litere albe în partea de sus a mânecii. Îi surâse politicos.

– Sunteţi grupul Kavanagh?

– Da, răspunse Louise.

– Excelent! Numele meu este Brent Roi, de la vama High York. Mă tem că va trebui să trecem prin câteva formalităţi. De când a început carantina, încă n-am avut vizitatori din exteriorul sistemului şi asta înseamnă că oamenii mei se-nvârt de colo-colo toată ziua, neavând ce face. Acum o lună aţi fi putut trece fluierând pe aici şi nici măcar nu v-am fi băgat în seamă. Zâmbi larg spre Genevieve: Măi, măi, da’ ce geantă mare ai tu acolo! Sper că n-ai nimic de contrabandă, nu-i aşa?

– Nu!

El îi făcu cu ochiul.

– Aşa te vreau. Pe aici, vă rog.

Porni pe coridor, agăţându-se succesiv de inele de prindere pentru a se propulsa mai departe.

Louise îl urmă, cu Genevieve aproape călcând-o pe călcâie. Auzi un bâzâit îndărătul ei. Trapa de legătură cu *Jamrana* se închidea.

„Acum nu mai există cale de-ntoarcere”, se gândi. „Deşi aşa ceva n-a existat niciodată.”

Cel puţin vameşul părea prietenos. Poate că-şi făcuse prea multe griji inutile în privinţa respectivă.

Compartimentul în care o conduse Brent Roi semăna cu o secţiune mai largă a coridorului: cilindric, lung de zece metri şi lat de opt. Nu existau niciun fel de mobile sau accesorii, cu excepţia a cinci şiruri rectilinii de inele de prindere care porneau ca nişte raze de la intrare.

Brent Roi îndoi picioarele şi se propulsă cât putu de tare, imediat ce trecu prin trapă. Când Louise intră, bărbatul se alăturase deja celorlalţi de pe pereţi. Fata privi în jur şi bătăile inimii i se înteţiră. O duzină de oameni erau ancoraţi de covoraşe adezive în jurul ei, dar nu le putea zări chipurile, fiindcă purtau căşti cu vizoare argintii. Toţi aveau un soi de arme butucănoase. Ţevile scurte şi groase fură aţintite asupra lui Fletcher în clipa când acesta trecu prin trapă.

– Asta-i vama? întrebă Louise cu glas stins.

Mânuţa Genevievei o prinse de gleznă.

– Louise!

Se lipi de corpul surorii mai mare precum o iederă mobilă. Cele două fete se îmbrăţişară temătoare.

– Doamnele nu sunt posedate, rosti Fletcher calm. O să vă rog să nu le puneţi în pericol. Nu mă voi împotrivi.

– Să fii sigur că n-o s-o faci, nenorocitule! mârâi Brent Roi.

*

Ashly declanşă propulsiile VSM-ului prea brusc şi prea mult timp. Înjură. Deriva fusese inversată, nu stopată. Presiunea îl încorda aproape de supraîncărcare. Asemenea erori îl puteau costa mai mult decât doar vieţile lor. Dataviză altă serie de instrucţiuni în calculatorul vehiculului şi propulsoarele declanşară din nou, de data aceasta o rafală mai scurtă şi mai lină.

VSM-ul se opri la trei metri deasupra trapei tubului de lansare. Precum restul fuzelajului lui *Beezling,* era deformată şi însemnată de zgârieturi şi lovituri. Însă intactă.

– Nu există penetrări de particule, dataviză el. Pare să nu fi fost afectată.

– Perfect, răspunse Joshua. Deschide-o.

Ashly întindea deja trei dintre braţele telecomandate ale VSM-ului. Introduse o mână-menghină direct în orificiul de montare

lăsat de o baterie de senzori care se rupsese şi extinse segmentele, fixând VSM-ul în loc. O lamă cu fisiune se activă, arzând şofran pâlpâitor la vârful unui al doilea braţ. Ashly o utiliză pentru a intra în fuzelajul de pe perimetrul trapei, apoi începu să taie de jur împrejur.

Atât *Beezling,* cât şi VSM-ul vibrară energic. Calculatorul dataviză avertizări asupra tensiunilor din elementele de fixare, după care poziţia acestora fu uşor modificată.

– Joshua, dacă mai faci o chestie din astea, mă desprinzi de tot!

– Scuze! N-o să se mai întâmple, acum suntem andocaţi.

Ashly accesă suita micuţă de senzori a VSM-ului. *Lady Mac* se ataşase de partea posterioară a lui *Beezling,* iar încuietorile ei de fixare pupa se cuplaseră cu cele corespondente ale navei de război. Un piston argintiu subţire glisă afară din inelul de cuplaje ombilicale şi spirală lent, căutând pe *Beezling* o mufă la care să se conecteze.

Siluete în costume spaţiale şi cu unităţi de direcţionare se apropiau de cercul de lumină intensă al ecluzei din *Lady Macbeth.* La o treime din lungimea fuzelajului se deschisese unul dintre tuburile de lansare a viespilor de luptă ale navei. Dinăuntru se ridicase secţiunea frontală a unei viespi: un cilindru negru cu vârf conic subţire, împănat de senzori şi antene. Beaulieu lucra asupra ei şi corpul îi strălucea sub dârele reflectate de lumină roz-somon ce unduiau fluid cu fiecare mişcare. Cosmonika îşi ancorase picioarele în grila secţiunii mediane, care conţinea rezervoarele şi generatoarele dronei. Unul dintre capacele camerei de submuniţii fusese deja demontat; acum Beaulieu extrăgea cu grijă maldărul de module de bruiaj electronic de la interior.

Braţul telecomandat al VSM-ului termină de tăiat în jurul trapei lui *Beezling.* Ashly prinse discul decupat cu braţul de sarcină mare şi-l trase, eliberându-l. Un nor de particule de praf şi şpan de compozit ţâşni afară, îndepărtându-se iute. Luminile exterioare ale VSM-ului se rotiră şi bărbatul privi drept în jos într-un tub alb şi neted care adăpostea un proiectil conic, aerodinamic, a cărui suprafaţă argintie era mai lucioasă decât orice oglindă pe care o văzuse vreodată.

– Ăsta-i? întrebă el, incluzând în datavizare imaginea sa retinală.

– Da, răspunse Mzu, el este purtătorul Alchimistului.

– Procesoarele dinăuntru nu răspund. Temperatura este o sută douăzeci de grade Kelvin.

– N-are cum să fi afectat Alchimistul.

Ashly nu comentă, sperând că încrederea în sine a femeii era la fel de justificată ca a lui Joshua. Extinse în tubul de lansare un manipulator telecomandat al VSM-ului şi-l strânse în jurul vârfului botului conic al vehiculului purtător. Chei triunghiulare găsiră ştifturile de blocare şi le răsuciră. Bărbatul retrase braţul cu grijă, trăgând vârful conic. Baza îi era presărată de joncţiuni pentru circuitele de şuntare termică, care nu se desfăceau uşor; vidul şi frigul le sudaseră laolaltă în treizeci de ani. Ashly spori tensiunea asupra braţului telecomandat şi ele se smulseră, eliberându-se cu o tremurătură pe care absorbitorul inerţial al braţului abia o putu compensa.

– Ăsta-i? datavizã Ashly, când vârful conic ieşi complet deasupra tubului.

– Da, confirmă Mzu.

Alchimistul era o sferă cu diametrul de un metru şi jumătate, a cărui suprafaţă lipsită de orice urme de îmbinare avea o nuanţă de cenuşiu neutru. Era fixat prin intermediul a cinci traverse din carbotan asemănătoare unor picioare de păianjen, care-l cuprindeau complet; suprafeţele lor interioare erau căptuşite cu ventuze reglabile pentru a menţine o strângere perfectă.

– Ar trebui să poţi detaşa tot mecanismul de încastrare, datavizã Mzu. Dacă este nevoie, taie cablurile de date şi alimentare cu energie; de acum nu mai sunt necesare.

– În regulă.

Ashly coborî braţul telecomandat pe lângă Alchimist şi utiliză senzorii lui micuţi pentru a inspecta maşinăriile de dedesubt.

– N-ar trebui să dureze mult, anunţă el, niturile sunt standard şi le pot tăia.

– Repede, Ashly, te rog, datavizã Joshua. Navele Organizaţiei sunt la numai douăzeci de minute.

– Am înţeles. Împreună cu Beaulieu, am terminat în trei minute. Extinse prima sculă din manipulator şi rosti: Dr. Mzu?

– Da.

– De ce v-aţi mai obosit cu un vehicul purtător special, dacă poate fi lansat cu o viespe de luptă obişnuită?

– Vehiculul acela purtător a fost conceput pentru a lansa

Alchimistul într-o stea. De acord, ţinta respectivă este foarte mare, dar în acelaşi timp o navă nu se poate apropia prea mult de stele. Purtătorul trebuie să fie perfect izolat de căldura şi radiaţiile stelare, şi în acelaşi timp suficient de rapid pentru a evita interceptarea viespilor de luptă, în eventualitatea detectării sale. L-am construit să accelereze până la şaizeci şi cinci *g.*

Lui Ashly i-ar fi plăcut s-o prindă cu minciuna, dar ţinând seama de situaţia lor curentă, ignoranţa şi credinţa oarbă făceau viaţa mai puţin stresantă.

*

Monica n-o lăsă pe Alkad singură în compartimentul de pregătire a activităţilor extravehiculare, dar păstră o distanţă discretă. O însoţeau alţi doi agenţi operativi, pregătiţi să inspecteze echipajul din *Beezling* pentru a se asigura că nu aduceau în *Lady Macbeth* nimic periculos sau ameninţător.

Alkad nici nu băgă în seamă prezenţa agenţilor; toate aspectele vieţii ei fuseseră sub observaţie continuă atâta vreme, încât intruziunile nu mai însemnau nimic. Nici măcar în aceste momente, cele mai preţioase dintre toate.

Se ancoră de un covoraş adeziv în faţa trapei ecluzei şi aşteptă cu răbdare. Când îşi examină sentimentele, găsi fireasca anticipare nervoasă, totuşi nu într-o măsură atât de mare pe cât ar fi trebuit să fi fost. „Treizeci de ani… Chiar poţi să rămâi îndrăgostit de cineva atât timp? Sau n-am făcut altceva decât să menţin în viaţă idealul iubirii? O iluzie infimă de umanitate într-o personalitate care, metodic şi deliberat, a exclus orice altă formă de slăbiciune emoţională.”

Sigur că da, existau şi amintiri ale unor vremuri bune. Amintiri de idealuri împărtăşite. Şi, bineînţeles, amintiri de afecţiune, adorare şi intimitate. N-ar fi trebuit totuşi ca adevărata dragoste să fi necesitat prezenţa continuă a celui iubit pentru a se autosusţine şi reînnoi constant? Oare Peter nu devenise într-adevăr decât un concept corupt, un alt pretext prin care să-şi păstreze dedicarea?

Îndoielile o ispiteau să se întoarcă şi să dea bir cu fugiţii. „În tot cazul, am peste şaizeci de ani, pe când el are tot treizeci şi cinci.” O mână i se ridică spre faţă, dorind să dea părul peste cap, ori să-l netezească.

O prostie! Dacă ar fi preocupat-o în asemenea măsură aspectul exterior, ar fi trebuit să fi acţionat în privinţa respectivă

cu mult timp în urmă. Pachete cosmetice, implanturi de glande hormonale, terapie genetică… Atât doar că Peter ar fi detestat ca ea să recurgă la astfel de insulte ale adevărului.

Alkad îşi sili mâna vinovată să coboare. Culoarea ledurilor de pe procesorul de control al ecluzei se schimbă din roşu în verde, iar trapa circulară se deschise spre înapoi.

Peter Adul ieşi primul; ceilalţi îi acordaseră respectul acela. Pelicula de silicon a costumului său IIS i se retrăsese de pe cap, astfel încât femeia putea vedea toate trăsăturile pe care şi le reamintea atât de bine. El o privi fix la rândul său, cu un zâmbet înspăimântat pe buze.

– Păr alb, rosti apoi cu blândeţe. Nu mi-am închipuit asta niciodată. Mi-am închipuit multe, dar asta niciodată.

– Nu-i chiar atât de rău. Eu mi-am închipuit lucruri mult mai rele care ţi s-ar fi putut întâmpla.

– Dar nu s-au întâmplat. Şi iată-ne aici. Iar tu ai venit să ne salvezi. După treizeci de ani, ai venit până aici după noi.

– Bineînţeles c-am făcut-o, rosti ea brusc indignată.

Peter zâmbi cu un aer de tachinare. Femeia izbucni în râs şi se lansă în braţele lui.

*

Joshua accesa senzorii externi ai VSM-ului pentru a monitoriza eforturile lui Ashly şi Beaulieu de a integra Alchimistul cu viespea de luptă. Ashly utiliza un braţ telecomandat ca să introducă treptat dispozitivul în camera submuniţiilor, care fusese golită de cosmonikă. Alchimistul ar fi intrat acolo, însă braţele de reţinere pliate în jurul său creau probleme. Beaulieu tăiase deja două bucăţi din traversele de carbotan, când acestea se frecaseră de pereţii camerei; era, evident, o soluţie incredibil de grosolană şi rudimentară, dar nu necesita cine ştie ce sofisticare pentru a funcţiona, ci doar o fixare robustă.

Peste imaginea de la senzori erau suprapuse diagramele de sisteme ale lui *Lady Mac,* care-i îngăduiau să arunce un ochi nu doar superficial spre randamentul lor. Liol şi Sarha pregăteau nava pentru acceleraţie maximă, dezactivând toate echipamentele auxiliare redundante, eliminând fluidele din conductele vulnerabile la tensiuni şi reciclându-le în rezervoare, aducând tokamakurile la capacitate integrală, astfel încât puterea lor să fie disponibilă generatoarelor de forţă pentru legături moleculare. Dahybi rula programe de diagnoză prin

toate instalaţiile tau-zero de la bord.

În mod firesc, tensiunea anticipării ar fi trebuit să-i fi redus deja creierul la un nod de psihoze. Joshua se folosea însă de cel mai vechi pretext din lume – era prea ocupat pentru a avea timp să-şi facă griji. Asta, plus o doză minunată de aroganţă pură. Putea să reuşească! La urma urmelor, era doar cu puţin mai nebuneşte decât cascadoria de la punctul Lagrange.

„Păcat că nu mă voi putea lăuda niciodată cu asta în Harkey's...”

Ceea ce era chiar o grijă mai mare decât manevra în sine. „Nu pot să rămân în Seninătate pentru tot restul vieţii. N-ar fi trebuit s-o spun niciodată în prezenţa agenţilor.”

Îl văzu pe Ashly extrăgând braţul telecomandat din viespea de luptă şi lăsând Alchimistul în urmă. Beaulieu se întinse pentru a fixa un tub deasupra camerei submuniţiilor. Din duza tubului răbufni un jet rarefiat de spumă vâscoasă de culoarea topazului, care umplu tot spaţiul din jurul Alchimistului. Era o substanţă de etanşare duopoxy, utilizată în industria astronautică pentru reparaţii temporare rapide. Cosmonika deplasă duza cu mişcări ferme, line, asigurându-se că spuma încapsula complet Alchimistul şi-l cimenta în viespea de luptă.

– Ashly, du VSM-ul la ecluza principală şi îmbracă-ţi costumul, datavиză Joshua.

– Ce faci cu VSM-ul?

– Îl abandonez aici. N-a fost proiectat să reziste la valorile de acceleraţie pe care le vom atinge, ceea ce face din el un factor de risc, mai ales din cauza substanţelor volatile din rezervoarele pentru propulsii reactive.

– Tu eşti căpitanul, tu decizi. Şi avionul spaţial?

– Ştiu. Tu întoarce-te în *Lady Mac,* mai avem doar şaisprezece minute până când ajung la noi navele Organizaţiei.

– Am înţeles, căpitane.

– Liol?

– Da, căpitane.

– Desprinde avionul spaţial, te rog, şi eliberează-l în spaţiu. Beaulieu, cum merge?

– Perfect, căpitane. L-am acoperit. Spuma etanşatoare se solidifică şi ar trebui să fie gata în cincizeci de secunde.

– Excelent. Întoarce-te în navă.

Joshua datavиză calculatorului de zbor pentru un canal

protejat spre viespea de luptă. Drona fu activată şi el îi declanşă secvenţa de lansare. După ce procesoarele interne deveniră operative, încărcă vectorul de zbor pe care-l formatase.

– Dr. Mzu, a sosit momentul să aflăm cât de bună eşti.

– Am înţeles, căpitane.

Femeia accesă procesorul ce controla camera viespii de luptă în care se afla Alchimistul şi-l utiliză pentru a dataviza către dispozitiv un cod lung de activare. Alchimistul îi datavizǎ la rândul său un răspuns. Displayul din mintea lui Joshua se deschise rapid pentru a găzdui noua pictogramă de reprezentare: file suprapuse de informaţii întunecate, care se ridicau într-un teanc parcă infinit. Căpătară viaţă cu grile întrepătrunse galbene şi purpurii, care străluceau ca un foc stelar canalizat. O comutare de perspectivă şi foile deveniră învelişuri sferice concentrice, care înviau dinspre centru spre exterior. Informaţie şi energie, care se autoaranjau într-o configuraţie precisă şi foarte distinctă.

– Funcţionează, datavizǎ Alkad.

– Iisuse Hristoase!

Bijuteria neurovirtuală scânteia în centrul creierului său, de o complexitate mai presus de înţelegerea umană. Era o ironie incredibilă a sorţii că un lucru atât de complicat şi de frumos avea să fie cauza unei asemenea distrugeri.

– Bine, dr. Mzu, reglează-l pentru neutronic. Îl lansez în douăzeci de secunde – din clipa asta!

Avionul spaţial al lui *Lady Mac* se ridicase din hangarul său, iar panourile de termopurjare şi tija bateriei de senzori se retraseră în partea opusă. Ashly îl văzu pentru ultima dată pe când cobora în ecluză. Inelul de andocare ce-i înconjura botul tocmai se desfăcuse, îngăduindu-i să plutească liber, după care silueta strălucitoare ca alama a lui Beaulieu ocultă trapa ecluzei în urma lui şi asta fusese totul.

„Păcat”, gândi el, „a fost o maşină frumoasă şi utilă.”

Imediat după închiderea trapei exterioare a ecluzei, incinta cilindrică fu umplută rapid cu aer. Displayul datavizat al calculatorului de zbor le afişă starea. Joshua declanşa deja propulsiile pentru alinierea navei pe noul vector de zbor. Tuburile de lansare ale viespilor de luptă se deschideau.

Ashly şi Beaulieu plonjară afară din ecluză şi se repeziră spre punte. Toate încăperile prin care trecură erau pustii. Câteva uşi

deschise de cabine le arătară module tau-zero active.

Viespea de luptă care purta Alchimistul îşi încheie secvenţa de aprindere a propulsiei cu fuziune şi se lansă. Ovaţiile scurte de pe punte reverberară prin compartimentele goale din *Lady Mac.* După aceea alte zece viespi de luptă fură lansate din tuburile lor şi o urmară. Întreaga salvă ţâşni cu douăzeci şi cinci *g* către giganta gazoasă.

Ashly trecu prin trapa din podeaua punţii imediat după Beaulieu.

– Ocupaţi-vă poziţiile, vă rog, rosti Joshua.

Declanşă cele trei tuburi de fuziune ale lui *Lady Mac,* oferindu-i lui Ashly doar atât timp cât să se rostogolească în cuşeta sa de acceleraţie, înainte ca gravitaţia să-l strivească. Plasa de siguranţă se închise peste el.

– Apel de la navele Organizaţiei, anunţă Sarha. Ştiu cine suntem şi au cerut să vorbească nominal cu tine, Joshua.

Bărbatul accesă circuitul de comunicaţii. Imaginea oferită de nanonicele lui neurale tremura şi era parazitată de electricitate statică. Îi arăta puntea unei fregate, cu corpuri întinse în cuşete de acceleraţie. Unul dintre ele era îmbrăcat în costum la două rânduri din stofă ciocolatie, cu dunguliţe fine gri-argintii; pe consola de alături se afla o pălărie de fetru neagră cu boruri mari. Joshua o privi nedumerit pentru o clipă; fregata decelera cu şapte *g* şi pălăria trebuia să fi fost complet turtită.

– Căpitanul Calvert?

– Eu sunt.

– Mă numesc Oscar Kearn şi Al m-a pus şef pe aici.

– Joshua, datavizǎ Liol, fregatele şi-au schimbat iar direcţia. Încep să ne urmărească.

– Am înţeles.

Crescu acceleraţia lui *Lady Mac,* suind-o la şapte *g.*

Ashly gemu mâhnit înainte de a-şi activa câmpul tau-zero al cuşetei de acceleraţie. Staza neagră se închise în jurul său, sfârşind forţa imensă. Alkad Mzu şi Peter Adul i se alăturară.

– Mă bucur de cunoştinţă, Oscar.

Joshua era nevoit să datavizeze, deoarece maxilarul îi era prea greu ca să-l poată mişca.

– Oamenii mei mi-au spus că tocmai ai lansat ceva spre planeta cea mare. Sper că nu eşti stupid, amice, realmente sper asta. Să fi fost ceea ce cred eu c-a fost?

– Absolut. Nu mai există niciun Alchimist pentru nimeni.

– Găozar idiot! Asta-nseamnă că una dintre cele trei opţiuni ale tale a dispărut. Ascultă-mă bine, sonatule, opreşte-ţi motoarele navei şi predă-mi-o pe Mzu şi nimeni nu va avea de suferit. Asta-i a doua opţiune a ta.

– Serios? Ia să văd dacă pot ghici care-i a treia opţiune.

– Nu fi cap sec, fiule! Nu uita că după ce te facem praf pe tine şi nava ta de trei parale, ne interesează doar să-i dăm cucoanei Mzu un corp nou. Amice, pe tine te aşteaptă lumea de dincolo pentru tot restul timpului. Şi ascultă pe cineva care a fost acolo – nu merită. Nu merită pentru nimic. Aşa că, mai bine, dă-ne-o frumos şi politicos, iar eu nu-i spun nimic bossului despre ce ai făcut cu Alchimistul.

– Domnule Kearn, ce-ar fi s-o iei niţel în mână?

– Recheamă Alchimistul, fiule. Ştiu că ai o comandă radio pentru viespea de luptă. Recheam-o, altfel ordon echipajului meu să deschidă focul.

– Dac-o distrugi pe *Lady Mac,* în niciun caz n-o să mai pui mâna vreodată pe Alchimist, este? Ia gândeşte-te la asta. Îţi las oricât de mult timp vrei.

Joshua închise legătura de comunicaţie.

– Cât mai trebuie să suportăm acceleraţia asta blestemată? dataviză Monica.

– Şapte *g?* replică Joshua. Nicio secundă.

Crescu acceleraţia la zece *g.*

Monica nu putu nici măcar să geamă, fiindcă gâtlejul i se afunda sub propria sa greutate. Era ridicol; plămânii nu puteau inhala corespunzător, fiindcă toate implanturile ei musculare de ţesuturi artificiale se aflau în membre, nu în piept. Dacă ar fi încercat să continue, ar fi sfârşit asfixiată. Menţinerea lui Mzu sub observaţie nu mai reprezenta o opţiune. Trebuia pur şi simplu să se încreadă în Calvert şi în ceilalţi membri de echipaj.

– Baftă! datavizЁ ea. Ne vedem de partea cealaltă.

Calculatorul de zbor îl informă pe Joshua că femeia îşi activase câmpul tau-zero al cuşetei de acceleraţie. Numai trei persoane nu căutaseră deocamdată refugiu în stază: Beaulieu, Dahybi şi, desigur, Liol.

– Raport de stare, vă rog, le datavizЁ.

Sistemele şi structura lui *Lady Mac* rezistau bine, însă Joshua ştiuse că nava putea face faţă acestei acceleraţii; adevăratul test

avea să vină mai târziu.

La şaptezeci de mii de kilometri în urma sa, cele două fregate ale Organizaţiei accelerau la opt *g,* ceea ce constituia limita propulsiilor lor chinuite. Echipajele întocmeau de zor schiţe şi sinteze de situaţie pentru Oscar Kearn, detaliind în cât timp *Lady Macbeth* avea să iasă din raza de intercepţie a viespilor de luptă.

În faţa celor trei nave, salva de unsprezece viespi de luptă gonea către giganta gazoasă. Era imposibil ca vreun senzor să poată determina care dintre ele ducea Alchimistul, făcând practic imposibilă orice tentativă de interdicţie.

Statu-quoul se menţinu mai bine de cincisprezece minute înainte ca Oscar Kearn să recunoască fără chef că Mzu şi Calvert nu aveau nici să predea dispozitivul, nici pe ei înşişi. Comandă lui *Urschel* şi *Raimo* să-şi lanseze viespile de luptă spre *Lady Macbeth.*

– Greşit! mârâi sălbatic Joshua când senzorii lui *Lady Mac* îi arătară creşterea bruscă a amprentei de emisie în infraroşu a fregatelor. Nu poţi s-aplici disfuncţia asupra acestei părţi din realitate, amice.

Alchimistul se afla la nouăzeci de secunde de atmosfera superioară a gigantei gazoase. Programele sale de management începură să orchestreze şabloanele complexe de energie care-i goneau prin noduri în secvenţa selectată de Mzu. Odată ce fu armat, activarea urmă în două picosecunde. Din punct de vedere vizual, nu se petrecu absolut nimic spectaculos: suprafaţa Alchimistului deveni infinit de neagră. Însă fenomenele fizice de la baza schimbării erau mult mai profunde.

*

– Ideea mea, îi datavizase Alkad lui Joshua când o întrebase cum funcţiona Alchimistul, a fost să combin un câmp tau-zero cu tehnica de comprimare a energiei pe care o utilizează nodurile de salt ale navelor stelare. În cazul acesta, efectul este încremenit exact când densitatea energiei se apropie de infinit. În loc să elimini nodul configurator din univers, obţii în jurul lui o curbare masivă şi permanentă a continuumului spaţio-temporal.

– O curbare a continuumului spaţio-temporal?

– Gravitaţie.

*

În manifestarea ei cea mai puternică, gravitaţia poate să curbeze lumina însăşi, trăgând fotonii individuali cu aceeaşi

tenacitate cu care trăsese cândva mărul lui Newton. În natură, unica masă îndeajuns de densă pentru a produce genul respectiv de gravitaţie este formată în centrul unei implozii stelare. O singularitate a cărei gravitaţie nu permite să-i scape nimic: nici materie, nici energie.

La setarea sa cea mai înaltă, Alchimistul devenea o asemenea entitate cosmologică, având suprafaţa ascunsă de un orizont de evenimente în care putea să cadă tot, fără să mai iasă nimic. Odată intrate în orizontul de evenimente, energia electromagnetică şi atomii deopotrivă aveau să fie atrase de suprafaţa miezului şi să fie comprimate la densităţi fenomenale. Efectul era cumulativ şi exponenţial. Cu cât gaura neagră înghiţea mai multă masă, cu atât devenea mai grea şi mai puternică, mărindu-şi suprafaţa şi permiţând creşterea corespondentă a vitezei de înghiţire.

Dacă Alchimistul ar fi fost lansat într-o stea, fiecare gram de materie ar fi căzut finalmente sub bariera invizibilă ridicată de gravitaţie. Aceea fusese soluţia „omenoasă” a lui Alkad Mzu. Soarele Omutei n-ar fi irupt în flame letale, n-ar fi periclitat niciodată viaţa de pe planetă cu valuri de căldură şi radioactivitate, ci s-ar fi comprimat şi ar fi colapsat într-o sferă mică şi neagră, cu toţi ergii nucleelor sale fuzionate pierduţi pentru totdeauna pentru univers. Omuta ar fi rămas pe orbita unei păstăi non-radiante, cu căldura disipându-se lent în noaptea devenită permanentă. În cele din urmă, aerul în sine ar fi devenit suficient de rece pentru a se condensa şi cădea sub formă de ninsoare.

Exista însă şi a doua setare, cea agresivă. În mod paradoxal, producea de fapt un câmp gravitaţional mai slab.

*

Alchimistul deveni negru când fu înghiţit de tau-zero. Gravitaţia pe care o genera nu era totuşi îndeajuns de puternică pentru a produce o singularitate cu un orizont de evenimente, deşi putea depăşi cu uşurinţă forţele interne ce defineau structura unui atom. Viespea de luptă licări imediat în plasmă, care o învălui. Toţi electronii şi protonii din interiorul învelişului aceluia fură striviţi laolaltă, producând o pulsaţie masivă de radiaţii gama. Emisia dispăru rapid, lăsând Alchimistul acoperit de un ocean cu adâncimea uniformă de un angstrom de neutroni superfluizi.

Când atinse periferia atmosferei, se revărsă o lumină albă sfredelitoare care inundă sute de kilometri pătraţi din benzile superioare de nori. Peste câteva secunde, straturile de nori mai profunde deveniră roz-fluorescent, în timp ce umbre interioare suiră prin cicloane zdrenţuite ca nişte peşti de mărimea unor munţi.

Alchimistul ajunsese la straturile semisolide din interiorul gigantei gazoase şi continua să pătrundă aproape fără să întâlnească rezistenţă. Sub presiunea imensă, materia era zdrobită de dispozitivul care o absorbea cu lăcomie. Fiecare atom care îl lovea era dezintegrat direct într-un grup de neutroni ce se dispuneau în jurul nucleului. Alchimistul fu îngropat rapid sub o manta de neutroniu, care avea o densitate ce o depăşea pe cea a nucleelor atomice.

Pe măsură ce erau comprimate de câmpul gravitaţional extraordinar al dispozitivului, particulele eliberau cantităţi colosale de energie, o reacţie mult mai puternică decât simpla fuziune. Materialul semisolid din jur era încălzit la temperaturi ce distrugeau toate legăturile atomice. O vastă cavitate de instabilitate nucleară se dilată în jurul Alchimistului, care se afunda în giganta gazoasă. Curenţii de convecţie obişnuiţi erau inadecvaţi pentru a elimina prin sifonare căldura cu aceeaşi viteză cu care era produsă, aşa încât abcesul energetic trebuia pur şi simplu să continue să se extindă. Ceva trebuia să cedeze până la urmă.

Senzorii lui *Lady Mac* detectară prima tumescenţă când nava se afla la şapte minute de perigeu. O tumoare noroasă cu dom perfect neted, cu diametrul de trei mii de kilometri, care strălucea ca o magmă gazoasă în vreme ce se înălţa, dilatându-se, prin benzile de furtună. Spre deosebire de obişnuitele pete mari care infestau gigantele gazoase, nu spirala, ci unicul ei scop era acela de a ridica din interior mase planetare de hidrogen supraîncins. Uraganele şi cicloanele care mitraliaseră de secole prin atmosfera superioară erau acum împinse în lături pentru a-i îngădui monstrului termic să-şi reclame libertatea. Apexul i se lăţi peste o mie de kilometri deasupra tropopauzei, proiectând o lumină arămiu-pernicios peste o treime din faţa întunecată.

Exact în centru, strălucirea deveni insuportabil de intensă. O turlă de lumină albă solidă străpunse vârful domului de nori, ţâşnind în spaţiu.

– Iisuse Hristoase! datavizā Liol. Ce-a fost asta? A detonat?
– Nici vorbă, replică Joshua. Ăsta-i abia începutul. De acum înainte lucrurile vor deveni tot mai neplăcute.
Lady Mac se găsea deja mult înaintea jetului de plasmă ca o fântână arteziană, gonind după curbura gigantei gazoase spre terminatorul zorilor. Chiar şi aşa, circuitele termice emiseră o alertă de gradul III când radianţa plasmei se revărsă peste carcasă. Schimbătoarele criogenice de avarie purjară sute de litri de fluid înflăcărat, pentru a elimina căldura. Procesoarele se defectau cu o viteză îngrijorătoare. În siajul imens de impuls electromagnetic al jetului unduitor de plasmă, până şi electronicele de nivel militar sufereau. În plus, curenţi electrici începură să se învolbureze prin structura de rezistenţă a fuzelajului, răspunzând la vibraţiile liniilor de flux planetar.
Dahybi se retrăsese în tau-zero, lăsându-i pe Joshua şi Liol să datavizeze instrucţiuni în calculatorul de zbor, să activeze sisteme de rezervă, să izoleze scurgeri şi să stabilizeze vârfuri de energie. Cei doi lucrau perfect împreună, menţinând activate sistemele de zbor, fiecare ştiind intuitiv ce era necesar pentru susţinerea celuilalt.
– Ceva foarte straniu se întâmplă cu magnetosfera planetară, anunţă Beaulieu. Senzorii înregistrează oscilaţii extraordinare în interiorul liniilor de flux.
– Irelevant, replică Joshua. Concentrează-te pe menţinerea stabilă a sistemelor noastre primare. Încă patru minute, asta-i tot, şi vom fi de cealaltă parte a planetei.

La bordul lui *Urschel,* Ikela privi erupţia furtunii de lumină pe unul dintre ecranele punţii.
– Sfântă Maria, funcţionează, murmură el. Chiar funcţionează, fir-ar a naibii!
Un sentiment pervers de mândrie se contopi cu stupoarea fatalistă. Dacă ar fi reuşit… Însă dorinţele sterile fuseseră dintotdeauna teritoriul damnaţilor.
Ignoră ordinele semiisterice (şi imposibile) ale lui Oscar Kearn de a întoarce nava şi a fugi dracului de lângă planeta blestemată. Oamenii din secolul XX nu puteau înţelege pur şi simplu mecanica orbitală. *Urschel* accelera de douăzeci şi două de minute pe cursul actual, iar traiectoria o silea efectiv la un zbor cu efect de praştie. Principala lor speranţă era să rămână pe

traiectorie şi să se roage să treacă de perigeu înainte ca altă tumescenţă să explodeze din atmosferă. Asta încerca *Lady Macbeth.* O tactică bună, acceptă Ikela morocănos.

Cumva nu credea că *Urschel* va reuşi acelaşi lucru. El nu ştia funcţionarea exactă a Alchimistului, dar se îndoia că finalul ar fi fost o singură erupţie.

Cu un sentiment de inevitabilitate care neutraliza în mod curios orice regret sau mâhnire, se lăsă pasiv pe spate în cuşeta de acceleraţie şi privi ecranele. Arteziana iniţială de plasmă dispărea, iar domul noros se turtea, disipându-se într-o mie de furtuni de hiper-viteză. Însă dedesubtul clocotului din atmosfera superioară se lăţea altă pată de lumină, care era cu un ordin de mărime mai întinsă decât cea anterioară.

Bărbatul surâse mulţumit de punctul său de vedere aproape divin asupra a ceea ce promitea să fie un Armaghedon realmente ameţitor.

Alchimistul încetinea; trecuse prin straturile semisolide, ajungând în adevăratul nucleu al planetei. Densitatea materiei înconjurătoare era acum destul de mare pentru a-i afecta deplasarea, ceea ce însemna că prin comprimarea materiei în cantităţi tot mai mari, viteza de conversie a neutroniului creştea proporţional. Abcesul de energie pe care-l genera se întindea în urmă, în lungul cursului său prin interiorul planetei precum coada unei comete. Secţiuni din el se dezintegrau; segmente lungi de câte zece mii de kilometri care se desprindeau în bule alungite, ce se ridicau prin straturile dislocate ale structurii interne a planetei. Fiecare segment era mai mare decât cel anterior.

A doua tumescenţă răbufni din atmosfera superioară, iar scara sa imensă o făcu să apară absurd de greoaie. Fântâni arteziene vaste de ioni se revărsară în cascadă de pe marginile ei când centrul se sparse, răsucindu-se în arcuri stacojii ce căzură cu graţie înapoi spre peisajul norilor care fierbeau. Un fulger globular coronal fu scuipat afară din pâlnia centrală, mai mare decât o lună, cu suprafaţa din păienjenişuri de energie magnetică ce condensau plasma în înflorituri purpuriu-închis. Gaze spectrale înfloriră în jurul său, aripi-petale auriu translucid care se depliară, pentru a bătea în armonica liniilor de flux planetar.

Prin minunăţia de lumină ascendentă trecură neobservate două scântei micuţe, produse de antimateria care detonă în

ambele fregate ale Organizaţiei.

Lady Mac traversă triumfător terminatorul şi ajunse deasupra feţei luminate, gonind cu o sută cincizeci de kilometri pe secundă peste fluviile-uragane de fosforescenţă ce curgeau prin troposferă. Zori de şofran explodară în urma navei, întrecându-le de multe ori ca intensitate pe cele naturale din faţă.

– E timpul pentru salt, datavizǎ Joshua. Eşti gata?

– Complet.

Bărbatul îşi datavizǎ comanda în calculatorul de zbor. Tau-zero înghiţi ultimele trei cuşete de acceleraţie de pe punte. Propulsia cu antimaterie a lui *Lady Mac* declanşă.

Nava stelară acceleră la patruzeci şi doi *g,* îndepărtându-se de giganta gazoasă.

*

Alchimistul se opri în cele din urmă în centrul gigantei gazoase. Acolo exista un univers de presiune neîntrezărit decât prin modele matematice speculative. Inima gigantei gazoase era doar mai puţin densă decât neutroniul însuşi, totuşi diferenţa exista şi îngăduia influxului de materie să continue. Reacţia de conversie se derulă fără încetare. Alchimie pură.

Energia debordă spre exterior de la Alchimist, incapabilă să evadeze. Abcesul era acum sferic, forma geometrică preferată a naturii. O sferă în centrul unei sfere; materie periculos de torturată, restricţionată de presiunea perfect simetrică exercitată de masa de şaptezeci şi cinci de mii de kilometri de hidrogen adunaţi deasupra ei. De data aceasta nu exista însă nicio supapă de evacuare prin straturile semisolide, non-simetrice, slabe. De data aceasta nu putea decât să crească.

*

Lady Macbeth acceleră şase sute de secunde, îndepărtându-se de giganta gazoasă rănită de moarte. În spatele ei, dâra de abcese de energie fragmentată a Alchimistului se înălţa dintre norii de pe faţa întunecată, vulcani tranzitorii de gaze tulburi care se ridicau mai sus decât lumi întregi. Planeta începu să-şi dezvolte propria fotosferă dilatantă, un glob burgund-închis înconjurat de un halo azuriu strălucitor. Lunile sale de abanos continuau să navigheze încăpăţânat prin noul lor ocean de fulgere.

Tuburile propulsiilor multiple ale navei stelare se opriră. Tau-

zero de peste Joshua se dezactivă, aducându-l pe neaşteptate în imponderabilitate. Imagini de la senzori şi date de zbor îi licăriră direct în creier. Convulsiile de moarte ale planetei erau pe cât de fascinante, pe atât de letale. Asta nu conta însă, ei se găseau la peste o sută optzeci de mii de kilometri de benzile de furtună ce se dezintegrau. Suficient de departe pentru a efectua un salt.

Adânc sub norii întunecaţi, abcesul central de energie se dilatase la o mărime intolerabilă. Presiunea pe care o exercita asupra masei limitatoare a planetei aproape că atinsese echilibrul. Fisuri titanice începură să se deschidă.

Un orizont de evenimente cuprinse fuzelajul lui *Lady Macbeth.*

Cu o sincronizare ce constitui tributul suprem adus preciziei ecuaţiilor vechi de decenii ale lui Mzu, giganta gazoasă se transformă într-o nova.

*

Singularitatea se materializă la cinci sute optzeci de mii de kilometri deasupra viscolelor de jad-alburiu de nori din sulfură de amoniu ai lui Mirchusko. Orizontul său de evenimente dispăru şi dezvălui fuzelajul de siliciu mat al lui *Lady Macbeth.* Antene omnidirecţionale emiteau deja codul ei de identificare BAC. Ţinând seama de felul în care fusese primit când revenise de la Lalonde, Joshua nu dorea să-şi mai asume niciun risc de data aceasta.

Bateriile de senzori se telescopară spre exterior, cu elementele pasive scanând de jur împrejur şi radarele pulsând. Calculatorul de zbor datavizã o alertă de proximitate de gradul III.

– Încărcaţi nodurile, comandă Joshua în mod reflex.

Fusese greşeala lui, fiindcă nu se aşteptase nicio clipă să dea peste necazuri aici. Acum asta putea să-i coste serios.

Luminile punţii păliră o clipă, când Dahybi iniţie secvenţa de alimentare de urgenţă.

– Opt secunde, anunţă el.

Imaginea provenită de la senzorii externi fulgeră în mintea lui Joshua. La început crezu că erau ţintiţi de module de război electronic. Spaţiul era presărat cu punctuleţe albe, însă senzorii electronici erau singurii nesolicitaţi şi întregul mediu electromagnetic era straniu de tăcut. Calculatorul de zbor anunţă că funcţia sa radar de urmărire în timpul scanării se apropia de supraîncărcare, pe când desemna ţinte multiple. Toate

punctuleţele albe erau etichetate de pictograme purpurii ce indicau poziţia şi traiectoria. Trei pâlpâiau roşu, apropiindu-se rapid.

Nu erau interferenţe. *Lady Mac* se materializase în toiul unei furtuni masive de sfărâmături.

Prima bucată izbi fuzelajul, care răsună ca un clopot de biserică.

– Beaulieu, raport de avarii?

– Negativ, căpitane. A fost prea mic ca să străpungă, iar generatoarele de legături ne-au menţinut integritatea.

– Iisuse, ce mai e şi asta?

Dataviză un set de instrucţiuni în calculatorul de zbor. Tijele senzorilor standard începură să se retragă, înlocuite de senzori de luptă mai mici şi mai robuşti. Programele de discriminare şi analiză intrară în mod primar.

Sfărâmăturile erau în majoritate metalice, fragmente topite şi sudate laolaltă, nu mai mari decât nişte fulgi de nea. Toate erau radioactive.

– Aici a fost o bătălie extrem de brutală, comentă Sarha. Astea sunt resturi de viespi de luptă. Şi sunt foarte multe. Cred că roiul are diametrul de patruzeci de mii de kilometri. Se disipează, limpezindu-se din centru.

– Niciun răspuns la semnalul nostru de identificare, rosti Beaulieu. Balizele Seninătăţii sunt inactive şi nu pot localiza nicio transmisiune electromagnetică artificială. Nu sunt active nici măcar transponderele navelor.

Joshua nu trebuia să ruleze o verificare de memorie pentru coordonatele centrului furtunii de sfărâmături. Vectorul orbital al Seninătăţii. Suita de senzori ai lui *Lady Mac* arăta că acolo nu exista decât o zonă mare şi goală.

– Nu mai este, spuse el stupefiat. L-au aruncat în aer. Iisuse, nu! Ione… Copilul meu… Copilul meu era înăuntru!

– Nu, Joshua, îl opri Sarha ferm. Habitatul n-a fost distrus. Masa din roi este insuficientă.

– Atunci, unde este? Unde dracu-a dispărut?

– Nu ştiu. Nu există nicio urmă a lui, absolut niciuna.

SFÂRŞIT

Tabel cronologic

2020 Înfiinţarea bazei Cavius. Începe exploatarea resurselor subcrustale lunare.

2037 Începerea modificărilor genetice pe scară mare a oamenilor; îmbunătăţirea sistemului imunologic, eradicarea apendicelui, creşterea eficienţei organelor.

2041 Construirea primelor staţii de fuziune, alimentate cu deuteriu; ineficiente şi scumpe.

2044 Reunificarea creştină.

2047 Prima misiune de capturare a asteroizilor. Începutul Haloului O'Neill al Pământului.

2049 Animale bitek subraţionale folosite ca servitori.

2055 Misiunea Jupiter.

2055 Oraşele lunare primesc independenţă din partea companiilor fondatoare.

2057 Înfiinţarea coloniei din asteroidul Ceres.

2058 Neuronii simbionţi ai afinităţii sunt dezvoltaţi de Wing-Tsit Chongo, oferind control asupra animalelor şi construcţiilor bitek.

2064 Consorţiul multinaţional industrial JSKP (Jovian Sky Power Corporation) începe exploatarea de He_3 din atmosfera lui Jupiter, utilizând fabrici-aerostate.

2064 Unificarea seculară islamică.

2067 Staţiile cu fuziune încep să utilizeze He_3 drept combustibil.

2069 Gena legăturii de afinitate este introdusă în ADN-ul uman.

2075 JSKP germinează Eden, un habitat bitek pe orbita lui Jupiter, cu rang de Protectorat ONU.

2077 Asteroidul New Kong începe proiectul de cercetări pentru propulsia stelară superluminică.

2085 Eden este deschis pentru locuire.

2086 Habitatul Pallas este germinat în orbita lui Jupiter.

2090 Wing-Tsit Chong moare şi-şi transferă memoriile în straturile neurale ale Edenului. Începutul culturii edeniste. Eden şi Pallas îşi declară independenţa faţă de ONU. Lansarea la bursă a acţiunilor JSKP. Papa Eleanor îi excomunică pe toţi creştinii cu gena afinităţii. Exodul spre Eden al oamenilor capabili de afinitate. Sfârşitul industriei bitek pe Pământ.

2091 Referendumul Lunar pentru terraformarea lui Marte.

2094 Edeniştii încep programul de dezvoltare în exo-uter, cuplat cu îmbunătăţiri genetice extinse aplicate embrionilor, triplându-şi populaţia într-un deceniu.

2103 Guvernele naţionale ale Pământului se consolidează în Guvcentral.

2103 Baza Thoth este stabilită pe Marte.

2107 Jurisdicţia Guvcentralului se extinde asupra Haloului O’Neill.

2115 Prima translatare instantanee a unei nave spaţiale New Kong, de la Pământ la Marte.

2118 Misiunea spre Proxima Centauri.

2123 Planetă terracompatibilă găsită la Ross 154.

2125 Planeta lui Ross 154 este botezată Felicity; sosesc primii colonişti multietnici.

2125–2130 Sunt descoperite alte patru planete terracompatibile. Întemeierea de colonii multietnice.

2131 Edeniştii germinează Perseus, aflat pe orbita gigantei gazoase Ross 154; se începe exploatarea de He_3.

2131–2205 Sunt descoperite o sută treizeci de planete terracompatibile. În Haloul O'Neill este iniţiat un program masiv de construire a navelor stelare. Guvcentral începe expedierea silită pe scară mare a surplusului de populaţie, ajungând la 2 milioane pe săptămână în 2160: Marea Dispersare. Conflicte civile în unele dintre primele colonii multietnice. Statele Guvcentral individuale sponsorizează coloniile monoetnice. Edeniştii îşi extind exploatările de He_3 în toate sistemele stelare locuite care au planete gigante gazoase.

2139 Asteroidul Braun loveşte Marte.

2180 Construirea primului turn orbital pe Pământ.

2205 În încercarea de a destrăma monopolul energetic al edeniştilor, Guvcentral construieşte o staţie de producere a antimateriei pe orbită în jurul Soarelui.

2208 Devin operaţionale primele nave stelare cu propulsii antimaterie.

2210 Richard Saldana mută toate instalaţiile industriale ale New Kong de la Haloul O'Neill pe un asteroid de pe orbita lui Kulu. El revendică independenţa sistemului stelar Kulu, întemeiază o colonie exclusiv creştină şi începe să exploateze He_3 din giganta gazoasă a sistemului.

2218 Este gestat primul şoim-de-vid, o navă stelară bitek proiectată de edenişti.

2225 Formarea a o sută de familii de şoimi-de-vid. Habitatele Romulus şi Remus sunt germinate pe orbita lui Saturn pentru a sluji ca baze pentru şoimii-de-vid.

2232 Conflict la grupul de asteroizi troieni posteriori ai lui Jupiter, între navele alianţei centurii şi o companie de rafinare a hidrocarburilor din Haloul O'Neill. Antimateria este utilizată ca armă; sunt ucişi douăzeci şi şapte de mii de oameni.

2238 Tratatul de la Deimos; scoate în afara legii producerea şi folosirea antimateriei în sistemul Soarelui; semnat de Guvcentral, naţiunea Lunară, alianţa asteroizilor şi edenişti. Staţiile de antimaterie sunt abandonate şi demontate.

2240 Încoronarea lui Gerrald Saldana ca Rege al Kulu. Începutul dinastiei Saldana.

2267–2270 Opt conflicte distincte între planete-colonii, care implică utilizarea antimateriei. Sunt ucişi treisprezece milioane de oameni.

2271 Summitul de la Avon între toţi liderii planetari. Tratatul de la Avon interzice producerea şi utilizarea antimateriei în spaţiul locuit. Formarea Confederaţiei Umane care să urmărească aplicarea acordului. Începe crearea Marinei Confederaţiei.

2300 Confederaţia se extinde, incluzându-i pe edenişti.

2301 Primul Contact. Este descoperită rasa Jiciro, o civilizaţie pre-tehnologică. Sistemul este pus în carantină de Confederaţie, pentru a evita contaminarea culturală.

2310 Primul impact al unui asteroid de gheaţă pe Marte.

2330 Primii şoimi-negri gestaţi la Valisk, habitat independent.

2350 Război între Novska şi Hilversum. Novska este bombardată cu antimaterie. Marina Confederaţiei opreşte atacul de represalii împotriva lui Hilversum.

2356 Descoperirea planetei natale a kiintilor.

2357 Kiintii se alătură Confederaţiei ca „observatori”.

2360 Un şoim-de-vid cercetaş descoperă Atlantisul.

2371 Edeniştii colonizează Atlantisul.

2395 Descoperirea planetei-colonie tyrathca.

2402 Tyrathca se alătură Confederaţiei.

2420 O navă de recunoaştere Kulu descoperă Inelul Ruinelor.

2428 Habitatul bitek Seninătate este germinat de prinţul moştenitor Michael Saldana pe orbită deasupra Inelului Ruinelor.

2432 Maurice, fiul prinţului Michael, este modificat genetic cu afinitate. Criza abdicării Kulu. Încoronarea lui Lukas Saldana. Prinţul Michael este exilat.

2550 Marte este declarată locuibilă de Oficiul Terraformare.

2580 Asteroizii Dorado, descoperiţi în jurul lui Tunja, sunt revendicaţi simultan de Garissa şi Omuta.

2581 Flota mercenară Omuta lansează douăsprezece bombe cu antimaterie distrugătoare de planete asupra lui Garissa, planetă care devine nelocuibilă. Confederaţia impune un embargo de treizeci de ani asupra Omutei, interzicând orice formă de comerţ sau transport interstelar. Blocada este aplicată de Marina Confederaţiei.

2582 Începutul coloniei de pe Lalonde.